

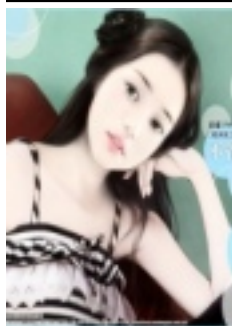
Đũa Lệnh Dễ Thương

Contents

Đũa Lệnh Dễ Thương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	55
12. Chương 12	60
13. Chương 13	65
14. Chương 14	70
15. Chương 15	74
16. Chương 16	79
17. Chương 17	84
18. Chương 18	88
19. Chương 19	96
20. Chương 20	101
21. Chương 21	107
22. Chương 22	112
23. Chương 23	118
24. Chương 24	123
25. Chương 25	127
26. Chương 26	132
27. Chương 27	138
28. Chương 28	141
29. Chương 29	146
30. Chương 30	149
31. Chương 31	154
32. Chương 32	157
33. Chương 33	162
34. Chương 34	166
35. Chương 35	169
36. Chương 36	174
37. Chương 37	178
38. Chương 38	183
39. Chương 39	188
40. Chương 40	192
41. Chương 41	196

42. Chương 42	201
43. Chương 43	204
44. Chương 44	210
45. Chương 45	217
46. Chương 46	220
47. Chương 47	226
48. Chương 48	232
49. Chương 49	237
50. Chương 50	243
51. Chương 51	246
52. Chương 52	250
53. Chương 53	255

Đũa Lạch Dẽ Thương

Giới thiệu

Đối với cô gái đó, tình yêu là hiếm hoi như trời đất tác thành. Còn đối với anh, tình yêu là tự biết an

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-lech-de-thuong>

1. Chương 1

Câu chuyện bắt đầu như thế này.

Bối Nhĩ Đóa(1), nữ, hai mươi tư tuổi, chiều cao một mét sáu mươi, tướng mạo tám mươi lăm điểm(2), sau khi tốt nghiệp ở lại thành phố N lập nghiệp một năm rưỡi, kết thúc bằng thất bại. Cô về thành phố H bắt đầu cuộc sống mới, còn chưa chính thức tìm được việc làm lại bị chủ nợ Đường Lật(3) lôi đi tham gia một chương trình về tình yêu trên trang video của công ty Đường Lật.

(1) Nhĩ Đóa có nghĩa là cái tai. Nickname của cô có nghĩa là “Tên là tai thì cần quái gì nickname nữa”.

(2) 85/100 điểm.

(3) Lật nghĩa là hạt dẻ. Đường Lật đồng âm với hạt dẻ rang đường.

Trong ngày đến hiện trường ghi hình, Bối Nhĩ Đóa gặp đối tác của mình lần đầu tiên, là “bạn trai” Diệp Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi, nam, hai mươi bảy tuổi, chiều cao một mét chín mươi, tướng mạo một trăm lẻ một điểm, tốt nghiệp trường nổi tiếng, hiện làm việc tại Viện nghiên cứu dự phòng bệnh động vật nằm ở thành phố H.

Đến giờ Bối Nhĩ Đóa vẫn nhớ rất rõ, khi đó hiện trường rất ồn ào, đủ loại âm thanh khắp nơi, nhân viên của tổ sản xuất chạy qua chạy lại không ngừng. Cô mặc một bộ quần áo gió đẹp, buộc tóc đuôi ngựa cao

cao, trên tay cầm một cốc sữa chua, ánh mắt lướt qua khắp nơi mà không tìm được Đường Lật. Cô đi vòng qua đám đông theo quán tính đến một góc và nhìn thấy một người đàn ông ngồi cúi đầu chơi điện thoại di động trên sofa.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là tại sao chân người này dài như vậy?

Cảm giác thứ hai là khí chất của anh ta thật lạnh lùng khó gần.

Quả nhiên khi Bối Nhĩ Đóa chủ động chào anh ta và hỏi anh ta biết ở đây có ai tên là Diệp Trữ Vi hay không, anh ta ngẩng đầu lên với vẻ rất thiếu kiên nhẫn, nhìn cô một cái, nói một câu: “Tôi là Diệp Trữ Vi”.

Sau đó lại cúi đầu chơi điện thoại di động.

Đã tìm được đúng người, Bối Nhĩ Đóa không có thời gian để khó xử, sau khi tự giới thiệu liền ngồi xuống lấy tài liệu Đường Lật đã chuẩn bị cho mình từ trước ra lật xem, thử bắt đầu giao tiếp với Diệp Trữ Vi: “Tôi hôm qua tôi đã học xong, nhớ rõ tất cả các thông tin cơ bản về anh như nghề nghiệp, sở thích, sở trường, giải thưởng của anh. Hay là bây giờ chúng ta trao đổi một chút?”

“Cô có thể nhớ được là mọi chuyện sẽ tốt cả”. Thái độ của anh ta rất nhạt nhẽo, hiển nhiên ý anh ta là không cần phải để ý nhiều đến cô.

“Vậy anh đã nhớ thông tin về tôi chưa?” Bối Nhĩ Đóa hỏi tiếp.

“Trên đường đến đây đã xem qua một lượt, cũng nhớ hòm hòm rồi”.

Bối Nhĩ Đóa nửa tin nửa ngờ: “Vậy tôi thử hỏi anh một câu xem. Đồ ăn vặt tôi thích ăn nhất là gì?”

“Sô cô la nhân đậu vị chuối”. Anh ta không ngẩng đầu lên.

Ồ? Đúng là không trả lời sai thật.

Anh ta cúi đầu ra, tiếp tục chăm chú chơi trò chơi trên điện thoại di động, toàn thân lộ rõ tín hiệu “Còn dám phát ra âm thanh nữa, tôi sẽ không ngại động cước sút bay cô khỏi cái ghế này”.

Bối Nhĩ Đóa chưa bao giờ giao tiếp với người nào như vậy, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, đành phải ngậm miệng không chọc vào anh ta nữa.

Đợi mãi mới thấy Đường Lật xuất hiện. Đường Lật nhiệt tình đi tới trao đổi tình hình cơ bản với Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi. Trong lúc nghe Đường Lật nói chuyện, Bối Nhĩ Đóa liếc trộm Diệp Trữ Vi một cái, phát hiện anh ta hoàn toàn không nghe, vẫn cúi đầu chơi điện thoại di động như cũ, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng.

May mà chương trình buổi chiều được ghi hình rất thuận lợi.

Khách của chương trình lần này là ba cặp tình nhân lần lượt đã yêu nhau năm năm, ba năm và nửa năm, trong đó chỉ có cặp Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi là giả, chỉ tạm thời được mời đến cứu chương trình. Có điều sau một hồi lập lờ đối phó thì mọi chuyện cũng êm đẹp, có lẽ sau khi trải qua khâu xử lý hậu kỳ là sẽ hoàn toàn không nhìn ra sơ hở nữa.

Thời gian ghi hình tổng cộng hai ngày, ngày thứ hai ghi ở bên ngoài, nội dung chủ yếu là ba cặp tình nhân thi đấu với nhau, có các nội dung leo núi, đạp xe hai người và tennis, hết sức tiêu hao thể lực. Sau khi toàn bộ quá trình ghi hình kết thúc, Bối Nhĩ Đóa ướt sũng mồ hôi, ngồi bệt dưới đất uống nước ngọt không hề có hình tượng. Diệp Trữ Vi cầm chai nước lạnh, rất thần nhiên đi vòng qua chỗ Bối Nhĩ Đóa tới một bên nghe điện thoại.

Cô nhìn bóng lưng cao ngạo của anh ta, cảm thấy anh ta không giống người bình thường cho lắm.

Cuối cùng biên tập xong chạy thử, có hai cảnh trở thành điểm sáng của chương trình. Một là khi nam công nữ lên núi, chiếc giày thể thao chân phải của Bối Nhĩ Đóa tuột dây rơi xuống. Diệp Trữ Vi nghe thấy liền dừng lại, lùi xuống mấy bậc thang, cúi xuống nhặt chiếc giày thể thao lên trả lại cho cô. Tổng cộng Bối Nhĩ Đóa bị rơi giày ba lần, lần cuối cùng cúi xuống nhặt cho cô, Diệp Trữ Vi chủ động nói chuyện rất hiếm hoi: “Còn để rơi một lần nữa là cô phải đi chân đất xuống núi”.

Còn một cảnh nữa là mọi người trèo lên trên núi hái mơ, nam trèo lên cây hái, nữ ở dưới giơ giỏ đỡ. Diệp Trữ Vi hái mấy quả ném xuống dưới, liên tục “bắt cần” ném trúng đầu Bối Nhĩ Đóa. Bối Nhĩ Đóa “ai u” một tiếng, Diệp Trữ Vi nghe tiếng quay xuống, chậm rãi tính toán khoảng cách giữa cô và anh ta rồi dặn dò cô: “Lui lại hai bước, giơ giỏ lên cao một chút”.

Trời nóng sắp say nắng đến nơi, Bối Nhĩ Đóa vẫn cố nén sự khó chịu, lui lại hai bước, ngoan ngoãn giơ cao chiếc giỏ lên.

“Cao hơn một chút nữa”.

Cô tiếp tục giơ cao hơn.

“Chưa đủ”.

Cô lại giơ cao tiếp.

“Hai cánh tay duỗi thẳng, giơ lên quá đỉnh đầu”.

Cô làm theo, sau đó bị một quả mơ đập trúng sống mũi, theo đà rơi xuống mũi chân.

“Ồ, cao quá”. Giọng anh ta không hề áy náy, chính khí凛冽 đến mức làm người ta phẫn nộ: “Bây giờ hạ thấp xuống một chút”.

Sau chương trình, Bối Nhĩ Đóa ở nhà nghỉ ngơi ba ngày. Đường Lập gọi điện thoại tới thăm hỏi, hai người nhắc tới Diệp Trữ Vi. Bối Nhĩ Đóa không nhịn được hỏi: “Anh ta thật là quái dị, các cậu kiếm ở đâu ra thế?”

Đường Lập cười ha ha, nói: “Là sếp Úc của bọn tớ đích thân mời anh ta đến. Cậu không cảm thấy quái dị mới là chuyện lạ. Tốt nghiệp đại học I hạng xuất sắc, thủ khoa khối tự nhiên tỉnh mình năm đó, chuyên ngành động vật học ảo lòi, thần kinh não chắc chắn không thể giống những người khác được. Tiết lộ cho cậu một bí mật nữa, anh ta từ trước đến nay cũng chưa có mối tình nào vắt vai giống như cậu, cho nên cặp tay mơ các cậu thoát nhìn có vẻ rất hợp nhau”.

Bối Nhĩ Đóa mấp máy môi, im lặng không có ý kiến gì.

“Sao? Cậu có hứng thú với anh ta à?” Đường Lập suy nghĩ rồi nói tiếp: “Nhưng mà anh ta khó ưa lắm đấy!”

Khóe miệng Bối Nhĩ Đóa giật giật, sau khi kết thúc trò chuyện mới thầm nghĩ: “Mình có hứng thú với anh ta? Ha ha ha ha...”

Ngày hôm sau Bối Nhĩ Đóa lại nhận một việc làm thêm là chụp ảnh cưới khung cảnh trường học cho một đôi vợ chồng mới cưới, vì thế cô cùng họ đi tàu hỏa tới thành phố W, trở lại trường đại học nơi họ quen biết và yêu nhau, lấy những cây anh đào làm bối cảnh, chụp một xê ri ảnh theo phong cách trẻ trung duy mỹ.

Đến lúc cô về thì chương trình của Đường Lập đã phát trên mạng rất nhiều ngày, trong thời gian đó Đường Lập đã nhận tin cho cô báo tin vui, số lượt view cao hơn quá nhiều so với mong đợi. Bởi vì quá bận nên Bối Nhĩ Đóa đã bỏ sót tin này.

Cô ngủ liền mười một tiếng, bù lại toàn bộ thời gian thiếu ngủ do tàu hỏa rung xóc cả hai lượt đi về. Khi tỉnh lại xem giờ thì đã là chín giờ hai mươi ba phút tối, cô cảm thấy đói, đi mở tủ lạnh lấy bữa vài thứ ăn tạm. Cô vừa ăn vừa xem chương trình giải trí, nhân tiện rảnh rỗi đăng nhập weibo(4) của mình. Vừa vào weibo cô đã phát hiện có chuyện không phù hợp. Tại sao số người theo dõi tăng vọt lên mười ngàn? Có bốn trăm hai mươi lăm bình luận mới và cả mấy trăm tin nhắn cá nhân?

(4) Weibo là mạng xã hội lớn nhất Trung Quốc, na ná như Facebook.

Đây là tài khoản của cô sao? Bối Nhĩ Đóa rùng mình, vội vã nhìn lại. Đúng là tài khoản của cô, nickname của cô là “Đã tên là Nhĩ Đóa rồi thì còn có tâm tình gì lấy nickname”.

Cô hết sức thận trọng mở một bình luận ra xem thử.

“Ồ, tại sao lục khắp weibo của bạn mà vẫn không tìm được ảnh của Diệp Trữ Vi? Bạn có cần phải giấu anh ấy kĩ như vậy không?”

Cô toát mồ hôi lạnh, run run mở một bình luận khác.

“Quả thật không có ảnh chụp chung. Dislike”.

Một bình luận nữa.

“Đã xem chương trình, ha ha, hai bạn thật đẹp đôi. Chiều cao chênh lệch ba mươi phân, hôn có mệt lắm không?”

Một bình luận nữa.

“Mau khoe ảnh ân ái cho tớ lóa mắt nào!”

Một bình luận nữa.

“Đoàn tham quan đã đến nơi đây, bày tỏ sự chú ý, ngồi chờ xem ảnh, biểu tượng mặt mèo”.

“Chờ đến lúc bạn trở thành một người cuồng khoe chồng”.

“Vì sao bạn nhất định không chịu đăng ảnh? Mọi người like tôi cho tôi lên top đi nào!”

...

Bối Nhĩ Đóa đọc mười phút, đỡ dần bấm dấu gạch chéo góc trên bên phải, cầm cốc nước lên uống một ngụm, đột nhiên phun thẳng vào màn hình máy tính.

Cô đăng kí tài khoản weibo chưa được bao lâu, bình thường ngoài đăng một vài hình ảnh mình chụp hay viết mấy dòng tản mạn thì đại đa số chỉ đăng một số tri thức bách khoa cuộc sống và mấy truyện cười nhạt nhẽo, những thông tin về đời sống riêng tư gần như không có. Hơn nữa tư liệu cá nhân của cô cũng không điền đầy đủ, tại sao những người đó lại tìm được weibo của cô?

Suy nghĩ một lát, chỉ có hồi tháng giêng cô đăng hai tấm ảnh tự sướng, một lý do nữa là tên thật và nickname của cô đều là Nhĩ Đóa.

Đúng là phiền phức, cô cảm thấy hơi ngỡ ngàng, vội lấy lại tinh thần gọi điện thoại cho Đường Lật, kể đầu sỏ gây ra họa này.

Kết quả là gọi đến cuộc thứ mười ba mới có người nghe máy. Vừa nghe thấy là vì việc này, Đường Lật thoải mái ngáp một cái, cười nói: “Không sao, thời đại toàn dân giải trí, mọi người chỉ coi hai cậu là một chuyện mua vui thôi chứ không có ác ý”.

“Nhưng bây giờ rất nhiều người đều hiểu lầm tớ và Diệp Trữ Vi là một đôi, làm thế nào?”

“Thế này nhé...” Đường Lật suy nghĩ một lát, nói ngập ngừng: “Dù sao bây giờ cậu đang độc thân, Diệp Trữ Vi cũng không có bạn gái, người khác có hiểu lầm cũng không có thiệt hại gì mang tính thực chất đối với hai người. Mạng vốn chính là một bữa tiệc ồn ào, chỉ cần tắt máy tính là thế giới sẽ lập tức yên tĩnh trở lại, cậu không nên lo buồn quá vì chuyện này”.

Bối Nhĩ Đóa nghi hoặc: “Cậu nói vậy có nhẹ nhàng quá không?”

“À... Nói thật là trước đây bọn tớ cũng không ngờ chương trình này lại có người xem, bọn tớ chỉ làm một chương trình mang tính thử nghiệm thôi, tuyệt đối không nghĩ tới tình hình như hiện nay, cho nên...” Âm lượng của Đường Lật nhanh chóng giảm xuống: “Tớ xin lỗi cậu, cậu tạm thời cố chịu đựng vậy, nếu dư luận trên mạng có hỗn loạn cũng đừng để ý tới. Trọng điểm là ngàn vạn lần đừng thú nhận đây chỉ là chuyện giả tạo, đừng giải thích hai cậu kỳ thực không phải một cặp”.

“Sao?” Bối Nhĩ Đóa đã nghe ra Đường Lật có ý khác.

“Nói thật với cậu nhé, tớ đã không ăn không uống ở lì công ty trọn ba ngày rồi. Các lãnh đạo đều ở đây, mọi người không ăn không uống hợp hành bản bạc về tương lai của chương trình này. Mọi người sơ bộ quyết định phải làm mạnh, làm tốt, vượt qua các chương trình game show mang tính thi đấu tương tự”. Đường Lật hết sức đặc ý: “Cậu cần phải giúp tớ việc này, đừng vội phá đám”.

“Ý cậu là bảo tớ tiếp tục đóng giả cùng Diệp Trữ Vi là một cặp?” Bối Nhĩ Đóa vạch trần mục đích của Đường Lật.

Đường Lật không trả lời ngay, vài giây sau giọng điệu chuyển sang cò kè mặc cả: “Nếu cậu bằng lòng phối hợp thì đương nhiên là không thể tốt hơn được. Tớ sẽ giúp cậu xin lãnh đạo duyệt phí lãng xê, bảo đảm sẽ rất hợp lý”.

“Phí lãng xê? Đường Lật, cậu...”

“Đừng quên tớ vẫn là chủ nợ của cậu, cậu nợ tớ ba mươi lăm ngàn tệ chẵn. Hơn nữa khi cuộc đời cậu rơi xuống đáy vực, tớ vẫn không rời không bỏ, cùng cậu vượt qua bao khó khăn, tình nghĩa này là vô giá”. Đường Lật đường đường chính chính mang chiêu bài tình cảm ra: “Bây giờ là giai đoạn quyết định trong sự nghiệp của tớ, nếu cậu bằng lòng giúp tớ, tớ sẽ rất cảm kích. Nếu cậu từ chối thì tớ cũng rất thông cảm, sẽ không có bất cứ oán trách gì vì việc này. Nhĩ Đóa, tớ tôn trọng bất cứ lựa chọn nào của cậu”.

Bối Nhĩ Đóa nghẹn lời.

“Thôi tớ stop đây. Thật sự không chịu được nữa, không ngủ một giấc là tớ sẽ gục mất. Cậu suy nghĩ một chút về đề nghị của tớ nhé”. Cuối cùng Đường Lật lại nói thêm một câu: “Thực ra đối tượng là Diệp Trữ Vi thì cậu cũng không có gì thua thiệt”.

Nói xong lập tức dừng máy.

Bối Nhĩ Đóa ném điện thoại xuống bên cạnh, lại mở weibo, mở những bình luận mới ra xem với tâm tình phức tạp, toàn bộ đều là những từ ngữ khiến cô trào máu.

Có một bình luận đặc biệt đáng chú ý, một bạn có nickname là “Không ai chính trực hơn tôi được” bình luận: “Không liên quan nhưng tôi muốn thỉnh giáo nghiêm túc. Theo quy luật độ dài của chân tỉ lệ thuận với độ dài của thứ gì đó, một người đàn ông cao một mét chín mươi thì thứ gì đó đại khái dài bao nhiêu? Có bạn nào tốt bụng tính toán giúp được không?”

Ngón tay Bối Nhĩ Đóa đặt trên con chuột run lên, không nhìn được nguyên rủa Đường Lật trong lòng...

2. Chương 2

Bối Nhĩ Đóa và Đường Lật biết nhau từ thời học cấp ba, tính ra đến nay đã gần được chín năm. Mặc dù bốn năm học đại học mỗi người một nơi nhưng hai người chưa bao giờ mất liên lạc với nhau. Người bạn đầu tiên và cũng là duy nhất mà Bối Nhĩ Đóa tìm mỗi năm về quê chính là Đường Lật, đến lúc nhìn thấy Đường Lật, cô mới có cảm giác đã thật sự về nhà.

Ngay cả mẹ của Bối Nhĩ Đóa cũng phải nói: “Trong đời một người, gặp được một người bạn không ghen ghét với con khi con thuận lợi, không ghét bỏ con khi con khó khăn là điều cực kỳ khó được, con phải cố hết sức nâng niu quý trọng”.

Lần nào Bối Nhĩ Đóa cũng trả lời: “Đương nhiên là phải quý trọng rồi, con vẫn luôn coi nó là bảo bối mà”.

Mẹ của Bối Nhĩ Đóa nói như vậy là có lý do rõ ràng. Người nào cũng có một thời gian xinh đẹp rạng ngời nhất, ba năm cấp ba xem như thời kỳ nhan sắc đỉnh cao của Bối Nhĩ Đóa. Khi đó mặc dù cô không cao nhưng được cái mảnh dẻ, dáng người cân đối, làn da mịn màng không nhìn thấy một lỗ chân lông nào dù là nhỏ nhất, mỗi khi cười là tí mắt lại, vừa đáng yêu vừa rực rỡ. Mỗi khi cô đi qua hành lang đều có vô số nam sinh quay lại theo quán tính, ánh mắt các nữ sinh cũng không nhìn được dừng lại trên người cô.

Đó là thanh xuân tươi đẹp của Bối Nhĩ Đóa. Trong ba năm cô có thể diễn võ dương oai đó, không ít nữ sinh đã coi cô như kẻ địch giả tưởng, chỉ có Đường Lật vẫn suốt ngày hi hi ha ha chơi cùng với cô.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang. Tốt nghiệp cấp ba, Bối Nhĩ Đóa thi vào khoa quản lý tài nguyên nhân lực của một trường đại học danh tiếng ở thành phố N. Không biết là vì lạ đất lạ nước hay vì phát hiện chuyên

ngành học không thích hợp với mình, cô thường xuyên buồn bực không vui, nhan sắc cũng dần dần ảm đạm theo tâm tình. Trong đại học N nữ nhiều như lợn con, Bối Nhĩ Đóa càng ngày càng trở nên thông thường, kết quả học tập không tốt không kém. Sau khi kết thúc chương trình thực tập năm thứ ba đại học, cô nhận rõ sự thật bản thân mình không thích chuyên ngành đang theo học nên bắt đầu tìm đường khác. May mà bình thường cô có nhiều sở thích thú vui, tính tình cũng không đến nỗi bảo thủ, có can đảm mạo hiểm, được Đường Lật ủng hộ và giúp đỡ, cô bắt đầu tự mình lập nghiệp. Cô thuê một cửa hàng nhỏ trên phố gần khu trường học ở thành phố N, mở một quán lẩu nhỏ nhắm đến khách hàng học sinh sinh viên, cầm cự được một năm rưỡi thì đầu hàng.

Trong một năm rưỡi gian khổ từ khi mở quán đến khi dẹp tiệm, bởi vì bố mẹ không tán thành, Bối Nhĩ Đóa gặp phải phiền phức hay khó khăn gì đều không dám kể khổ với họ, đối tượng dốc bầu tâm sự duy nhất chính là Đường Lật, Đường Lật đã cùng cô vượt qua những tháng ngày đau khổ đó.

Hôm Bối Nhĩ Đóa từ thành phố N về, Đường Lật tự mình đến ga tàu đón cô, mang theo một chiếc cánh gà bọc giấy thiếc, cười hì hì nhìn cô.

“Quê hương vẫn là tốt nhất. Phong cảnh quen thuộc, ngay cả bạn cũ cũng vậy”. Đường Lật nhét chiếc cánh gà vào tay cô, hoan nghênh cô về nhà.

Khi đó Bối Nhĩ Đóa gật đầu trình trọng, cả hai mắt và trái tim đều nóng lên vì câu nói đó.

Trong đời có một người bạn như vậy là may mắn của mình.

Vẫn thường nghe may mắn là kết quả của cả quá trình tích lũy, thứ không dễ gì có được lại càng cần phải quý trọng.

Như vừa rồi, cho dù Đường Lật đã đưa ra một đề nghị rất không hợp lí, Bối Nhĩ Đóa cũng không cách nào từ chối được.

Bối Nhĩ Đóa trần trọc cả đêm, sáng sớm hôm sau đã gọi điện thoại cho Đường Lật: “Này, cậu cần tớ phối hợp thể nào đây?”

Đường Lật bên kia điện thoại sững sờ một lát, âm thanh nhanh chóng mang theo nét cười: “Cậu nhận lời rồi à?”

“Tớ nhận lời cũng vô dụng, đối phương cũng phải đồng ý mới được”. Bối Nhĩ Đóa nhớ tới bộ mặt không coi ai ra gì của Diệp Trữ Vi.

“Nếu sắp Úc đích thân nhờ vả thì bên phía anh ta chắc chắn không thành vấn đề”.

Bối Nhĩ Đóa vung tay xua cảm giác khó chịu vô cớ xuất hiện trong không khí: “Thế cậu cho tớ số điện thoại của anh ta đi!”

“Cậu không có số điện thoại của anh ta à? Hôm đó hai người không trao đổi sao?”

“Không”.

“Tớ dùng máy sẽ lập tức nhắn tin cho cậu. Đừng căng thẳng, chỉ là làm bộ làm tịch trên mạng thôi mà, chuyện nhỏ như con thỏ”. Đường Lật nói: “Giờ tớ phải xuống dưới lầu mua cà phê, lát nữa còn có hội nghị, công việc chất đống như núi, xong việc tớ sẽ nói với cậu nên làm thế nào”.

Đường Lật gác máy, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Bối Nhĩ Đóa, nội dung đương nhiên là số điện thoại của Diệp Trữ Vi.

Bối Nhĩ Đóa lưu số của Diệp Trữ Vi vào máy, chủ động gửi một tin nhắn hỏi thăm: “Diệp Trữ Vi à? Tôi là Bối Nhĩ Đóa, đây là số của tôi”.

Diệp Trữ Vi không trả lời, đây là chuyện trong dự liệu của Bối Nhĩ Đóa, cô không hề cảm thấy bất ngờ. Người như anh ta chỉ nhìn qua đã biết là người không thân thiện, cũng không bao giờ chú ý đến tin nhắn từ số điện thoại lạ.

Buổi tối Đường Lật lại gọi điện thoại tới nói chuyện với Bối Nhĩ Đóa một hồi lâu, đại khái là dạy cô làm thế nào, này nói gì không nên nói gì, làm thế nào khiến mọi người có cảm giác cô và Diệp Trữ Vi là người yêu

thật sự. Bối Nhĩ Đóa nghe một hồi thì buồn ngủ, vừa nhắm mắt lại định đi vào cõi thần tiên, Đường Lật chợt nâng cao giọng, tâm tình rất tốt: “Đúng rồi, sếp Úc đã đích thân đến nhờ Diệp Trữ Vi, đương nhiên anh ta không thích chuyện này rồi nhưng cũng tỏ ý không ngại, yêu cầu duy nhất là tất cả những chuyện phiền phức đều giao cho cậu”.

“Sao?” Bối Nhĩ Đóa rùng mình, cơn buồn ngủ tan biến: “Nghĩa là sao?”

“Chính là cậu chủ động, anh ta bị động. Cậu cần sắp xếp tất cả, anh ta chỉ việc phối hợp”.

“Tại sao tớ cứ có cảm giác tớ phải làm bảo mẫu cho anh ta vậy?”

“Không phải thế, chủ yếu là anh ta rất bận, phải làm thí nghiệm, phải dạy thay, còn có rất nhiều việc khác nữa”. Đường Lật giải thích: “Người ta làm việc cho nhà nước, không giống cậu có thể tự do sắp xếp thời gian, làm phiền cậu thông cảm một chút, chủ động san sẻ công việc. Còn chuyện thù lao tớ đã nói với sếp Úc rồi, sếp Úc nói chỉ cần làm tốt thì đây căn bản không phải vấn đề”.

“Vậy được”. Mặc dù có chút buồn bực nhưng cứ coi như đây là một công việc đi, có việc thì làm, vậy thôi.

“Chốt thế nhé!”

Trước lúc đi ngủ, Bối Nhĩ Đóa gấp sách lại, nghe thấy âm báo tin nhắn liền quay sang cầm điện thoại lên xem, trên màn hình hiện lên ba chữ Diệp Trữ Vi.

Cô cảm thấy tự hào vì không bị người khác phớt lờ, lập tức mở ra xem.

“Ồ”.

“...”

Đây là tin nhắn trả lời đến chậm mười lăm tiếng.

Sáng sớm thứ bảy, công viên Thần Lộc.

Hẹn nhau đúng bảy giờ, Bối Nhĩ Đóa tới sớm mười phút, không ngờ đối phương còn tới sớm hơn.

Người trong công viên không nhiều, đặc điểm nhận dạng của Diệp Trữ Vi lại cực kỳ rõ ràng, Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy anh ta từ xa. Anh ta mặc một bộ đồ thể thao màu xám đậm ngồi trên ghế băng bên cạnh giả sơn, dáng ngồi rất thẳng, đùi và bắp chân tạo thành góc vuông chín mươi độ chuẩn mực, đầu hơi cúi xuống, một tay để trên đùi, một tay cầm điện thoại di động, dường như lại đang chơi game.

Bối Nhĩ Đóa đi tới trước mặt anh ta, hắng giọng một tiếng.

Anh ta không ngẩng đầu lên.

“Diệp Trữ Vi!”

Vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt, anh ta ngẩng đầu lên rất không quan tâm, ánh mắt nhìn cô không khác gì nhìn một chậu bonsai.

“Không nghĩ là anh còn đến sớm hơn tôi”. Bối Nhĩ Đóa cười cười, cố ý tỏ ra thân thiện và tích cực: “Chỗ làm của anh ở đối diện đúng không? Không khí ở khu này rất trong lành, lúc mệt còn có thể đi lại một chút”.

Diệp Trữ Vi đứng dậy khiến ánh mắt Bối Nhĩ Đóa cấp tốc chạy lên, đến tận lúc cô phải ngửa cổ lên.

“Cô định chụp ảnh ở đâu?” Anh ta hỏi thẳng.

Bối Nhĩ Đóa hạ đầu xuống nhìn quanh một vòng. Giờ đang là cuối xuân đầu hạ, ánh nắng vàng rực, hai con chim bách thanh vẫn nhàn nhã đậu trên cành cây. Dưới gốc cây có một ông lão ngoài chín mươi cầm bút lông chấm nước viết chữ trên nền đá xanh, xa hơn một chút có một đôi hoa tỳ muội sáu bảy mươi tuổi đang tươi cười xoay người múa quạt theo tiếng nhạc từ đài phát thanh, xa hơn một chút nữa là một người lang thang áo quần rách rưới ngồi yên lặng trên ghế đá hết sức bí hiểm.

Trong công viên lão niên này... hình như một chỗ một lát không tìm được nơi nào phù hợp để chụp ảnh.

“Đằng kia hình như có một hồ sen, chúng ta qua bên đó xem”. Bối Nhĩ Đóa đột nhiên nhìn thấy một mặt hồ sóng bạc lấp lánh, hai mắt sáng lên.

Đến chỗ đó mới phát hiện cảnh hồ điều tàn, nước hồ màu vàng nâu vẩn đục, trên mặt hồ toàn là lá khô, cành khô và một vài túi rác không kịp thu dọn, bởi vì còn chưa tới giữa hè nên hoa sen chưa nở, chỉ có lá sen lẻ loi ủ rũ buông trên mặt hồ.

Nhìn mà mắt hết cả hứng.

“Hình như không có cảnh nào tốt lắm”. Bối Nhĩ Đóa quay lại trưng cầu ý kiến Diệp Trữ Vi: “Anh thấy thế nào?”

Diệp Trữ Vi cúi đầu nhìn điện thoại, nói thờ ơ: “Bản thân nơi cô chọn đã rất vô vị”.

Bối Nhĩ Đóa ghen lời, thầm nghĩ đây chẳng phải vì nhân nhượng anh hay sao? Nếu chọn địa điểm là núi Vân Trà phong cảnh tuyệt đẹp, anh có bằng lòng đến một nơi xa như vậy hay không? Tôi đã cố ý chọn một nơi gần chỗ anh làm việc, tại sao anh vẫn có vẻ không hề cảm kích như vậy?

Cô kéo dây đeo túi xách, không nói gì nhìn Diệp Trữ Vi. Đúng lúc này ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, bóng dáng cao to của anh ta kéo dài trên nền gạch, đường nét rõ ràng, có thể so với những hình ảnh chậm chút tinh tế trong phim.

“Hay là chúng ta chụp bóng nắng đi” Bối Nhĩ Đóa đột nhiên nghĩ đến điều này: “Kiểu dựa vào nhau ấy”.

Diệp Trữ Vi không có cảm giác gì: “Cô xác định chứ?”

Bối Nhĩ Đóa gật đầu, nhanh chóng hạ túi xách xuống đất, lấy máy ảnh ra đứng sát vào bên người anh ta.

“Anh dịch vào gần một chút nữa được không?” Cô đang điều chỉnh góc chụp.

Diệp Trữ Vi không động.

Bối Nhĩ Đóa không làm sao được, đành phải chủ động tới gần anh ta, đến tận khi thấy hai chiếc bóng của hai người bắt đầu đè lên nhau thân mật, cô mới nhanh chóng bấm phím.

“Được rồi”. Bối Nhĩ Đóa thở phào một hơi, mỉm cười đưa máy ảnh cho Diệp Trữ Vi: “Anh nhìn xem, hiệu quả như vậy có phải rất tốt không?”

Diệp Trữ Vi liếc một cái, hỏi ngược lại: “Có đôi tình nhân nào rồi hơi đến mức đi chụp bóng nắng của chính mình hay sao?”

“Sao lại không chứ? Trên mạng có rất nhiều mà, chẳng lẽ anh không bao giờ để ý à?”

“Không”. Diệp Trữ Vi lại hỏi thẳng vào trọng điểm: “Bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?”

Bối Nhĩ Đóa vốn muốn chụp với anh ta mấy bức nữa, nhưng thái độ hợp tác của anh ta quá kém, tâm tình cũng lờ mờ lộ ra sự không vui và bài xích, thậm chí còn đưa ra nghi vấn đối với những sắp xếp của cô. Những việc này nhanh chóng nhấn chìm một chút ít hăng hái còn sót lại, cô suy nghĩ một lát rồi cầm túi lên đeo vào người: “Thế thôi, có cái để báo cáo kết quả là được rồi”.

Diệp Trữ Vi xoay người đi.

“Chờ đã”. Trong nháy mắt, Bối Nhĩ Đóa thay đổi chủ ý, lại đưa tay giữ lấy tay áo anh ta.

Diệp Trữ Vi dừng lại, cúi đầu nhìn hai ngón tay trắng trên tay áo mình như nhìn vi khuẩn gây bệnh dưới kính hiển vi.

“Xin lỗi”. Bối Nhĩ Đóa kịp thời buông ra, trên gương mặt lộ ra một nụ cười rất chân thành: “Tôi đột nhiên nhớ ra gần đây có một quán ăn rất nổi tiếng, bánh bao canh và phở bò ở đó rất ngon, chúng ta cùng đi ăn đi”. (Losedow: Bánh bao canh là bánh bao nhân canh nóng, uống hết canh mới ăn được bánh)

Trước ánh mắt yên tĩnh không có sóng gió của Diệp Trữ Vi, cô chậm rãi, nhỏ giọng bổ sung: “Tôi mời anh được chứ?”

Cô có hai lý do để mời khách. Một là cô thật sự đói, hai là sau này còn cần giữ quan hệ với anh ta. Để bảo đảm hợp tác thuận lợi, không phải suốt ngày nhìn bộ mặt lạnh của anh ta, việc lôi kéo là cần thiết. Cô nghĩ hôm nay ra ngoài sớm, có lẽ anh ta cũng chưa ăn sáng, bây giờ chắc cũng đói rồi.

“Không cần, tôi ăn rồi”. Diệp Trữ Vi nói.

Nói xong đi về phía trước.

Bối Nhĩ Đóa vội vã theo sau, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Anh ăn rồi à? Máy giờ ăn? Ăn cái gì? Bây giờ đói chưa? Cần ăn một chút nữa bổ sung năng lượng hay không? Bánh bao canh ở quán đó rất ngon, một tuần chỉ mở cửa bốn ngày, hôm nay không đi thì phải đến thứ ba tuần sau mới được ăn. Anh xác định là không muốn đi ăn thử chứ?”

Diệp Trữ Vi chân dài bước dài, Bối Nhĩ Đóa không theo kịp, dứt khoát chạy lên mấy bước, lại một lần nữa không sợ chết giữ chặt lấy tay áo anh ta.

Diệp Trữ Vi bị cô giữ lại, ánh mắt lúc quay đầu lại lạnh như một góc khuất ánh nắng vĩnh viễn không chiếu tới được.

Bối Nhĩ Đóa cảm nhận được thế nào là áp lực nặng nề, có điều lần này cô không buông tay ra, nói nghiêm túc: “Diệp Trữ Vi, sếp Úc đã dặn anh phối hợp với tôi cho tốt, vậy hôm nay anh nên nghe tôi. Bây giờ tôi đói không đi được nữa rồi, cần cứ phong độ của một quý ông, cùng tôi đi ăn sáng không quá đáng chứ?”

Thừa dịp Diệp Trữ Vi chưa mở miệng nói chuyện, Bối Nhĩ Đóa thu tay lại, chỉ bên phở đối diện: “Ngay bên kia, đi qua đường là đến ngay, chúng ta đi nhanh đi”.

Sau khi bỏ lại câu này, cô ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía mục tiêu, trong lòng lạnh lẽo đánh cược xem anh ta có làm quý ông một hồi hay không.

Chỉ có điều cô đã đi một đoạn mà bên tai không có động tĩnh nào khác ngoài tiếng bước chân của chính mình. Cô thở dài một hơi, đang chuẩn bị quay lại nhìn, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đàn ông phía sau.

Cô vui vẻ, xem ra anh ta cũng không khó nhai như trong tưởng tượng.

Diệp Trữ Vi nhanh chóng đi đến bên cạnh cô, hạ thấp giọng nói một câu đúng trọng tâm trọng điểm: “Đừng quên vừa rồi cô đã nói là cô mời khách”.

“Sao? Ờ ơ...”

Tâm tình vui vẻ thoáng cái đã trôi đi mất, bị một loại tâm tình khác là “hoang mang sâu sắc” thay thế. Người này có thật là người lương một năm trên hai trăm ngàn mà Đường Lật đã nói không? Tại sao nghe có vẻ không giống lắm...

Quán bánh bao canh “Ngon miệng”.

Bối Nhĩ Đóa xếp hàng mua được hai suất ăn sáng. Lúc cô về chỗ ngồi thì điện thoại di động của Diệp Trữ Vi đổ chuông, anh ta thoáng nhìn số gọi đến rồi đứng dậy đi ra cửa nghe điện thoại.

Bối Nhĩ Đóa không ngạc nhiên gì, cầm lấy đũa nhẹ nhàng xé rách lớp vỏ bánh bao bên trên, đợi cho nước súp nóng bỏng bên trong nguội đi.

“Đây chẳng phải là Bối Nhĩ Đóa sao?”

Cùng với tiếng giày cao gót bước trên nền gạch men giả đá cẩm thạch, một giọng nói quen thuộc truyền tới tai cô, âm thanh điệu đà nhưng lại vẫn sắc bén hùng hổ như thường lệ.

Bối Nhĩ Đóa không cần quay lại nhìn cũng biết là ai. Bốn chữ oan gia ngõ hẹp quả thật là quá kinh điển, vào buổi sáng sớm ánh nắng ấm áp, gió mát hiu hiu, đồ ăn đầy đủ, trong thành phố không lớn không nhỏ, dân số tổng cộng mười lăm triệu người này lại tình cờ gặp người làm cô chán ghét nhất.

Trương Dật Lộ, tử địch của Bối Nhĩ Đóa, lúc này chậm rãi đi tới bên cạnh cô với tâm tình rất tốt, từ cao nhìn xuống Bối Nhĩ Đóa. Ánh mắt này lập tức kéo theo oán cũ của hai người trước kia, tới tấp thoáng hiện lên trước mắt.

Bối Nhĩ Đóa và Trương Dật Lộ cùng học một trường cấp hai, lại thi đỗ cùng trường cấp ba, nghiệp duyên kéo dài tổng cộng sáu năm. (Losedow: Trung Quốc 6 năm tiểu học, cấp 2 và cấp 3 đều 3 năm).

Mâu thuẫn giữa hai người trở nên gay gắt trong ba năm cấp ba. Ba năm đó là khoảng thời gian Bối Nhĩ Đóa nở mày nở mặt nhất, Trương Dật Lộ không không chế được sự ghen tị của mình nên hết lần này tới lần khác tung tin đồn nhảm với các nữ sinh về chuyện riêng của Bối Nhĩ Đóa, cố gắng mang thù hận đến cho Bối Nhĩ Đóa, thậm chí còn phỉ báng danh dự của Bối Nhĩ Đóa trước mặt các bạn học nam. Một lần đang thi thăm to nhỏ, cô ta bị Bối Nhĩ Đóa bắt quả tang, hai người lập tức động khẩu tại chỗ, còn động thủ giật tóc nhau, cuối cùng kết thúc bằng việc chủ nhiệm lớp gọi phụ huynh đến, hai người làm bộ làm tịch xin lỗi nhau.

“Vừa vào cửa đã cảm thấy có gì đó không ổn, mí mắt cứ giật giật không ngừng, thì ra là cô ở chỗ này”. Trương Dật Lộ nói: “Rất nhiều năm không gặp mà tôi chỉ nhìn thoáng qua từ phía sau đã nhận ra cô, đúng là chuyện lạ”.

“Ha ha”. Bối Nhĩ Đóa không buồn để ý đến Trương Dật Lộ.

“Thực ra mấy năm nay cũng nhiều lần nghe nói về không ít chuyện của cô, bố mẹ cô đã ly hôn, quán lẩu con con của cô phá sản, cuối cùng cô không bám trụ được ở đó nữa nên đành phải ảo não quay về”. Đôi môi hồng của Trương Dật Lộ mở ra khép lại liên tục, không cho Bối Nhĩ Đóa cơ hội thở dốc: “Nói thật là tôi cũng không ngờ cô lại kém cỏi như vậy, chỉ có thể nói là vận may của cô đã dùng hết trong ba năm cấp ba rồi. Ngay cả nhan sắc nữa, nói một câu thật lòng, vừa rồi lúc đi tới tôi cảm thấy rất kinh hãi, mặt cô tại sao lại tròn như cái đĩa vậy?”

“Có tròn đến mấy cũng đâu bằng cô không còn mặt mũi như trước”.

Trương Dật Lộ không giận mà còn bật cười: “Tôi thừa nhận mình đã phẫu thuật thẩm mỹ. Nhưng bác sĩ phẫu thuật đã nói tôi là khuôn mẫu tốt trăm năm khó gặp, người bình thường muốn đạt được hiệu quả như tôi là mơ tưởng hão huyền, việc động dao động kéo cũng cần phải có nền tảng”.

Bối Nhĩ Đóa quan sát mặt mũi Trương Dật Lộ hiện nay, đích xác đẹp đến kinh người, khuôn mặt vừa phải, ngũ quan tinh tế, đường nét mềm mại, mỗi một chi tiết đều được chăm sóc kĩ càng, gần như không tìm được bất cứ một khuyết điểm nào mà lại hết sức tự nhiên, không có dấu vết nhân tạo.

Hoàn toàn khác Trương Dật Lộ vừa đen vừa gầy, mắt nhỏ mũi tẹt cằm rộng, dáng người khô quắt thời học cấp ba.

Điểm thành công nhất trong việc phẫu thuật thẩm mỹ của Trương Dật Lộ nằm ở chỗ khuôn mặt dịu dàng sinh động này đã che giấu được tính cách bên trong, hoàn toàn che khuất những âm u, cay nghiệt, hẹp hòi, ngả ngớn, ác ý và tự ti nội tại. Bây giờ cô ta cười rất giống những người đẹp trên áp phích, có công năng chữa trị đau đốn, làm cho đàn ông phụ nữ người già trẻ nhỏ đều không nhịn được muốn đến gần.

“Cô hâm mộ tôi không?” Trương Dật Lộ khẽ cúi người lộ ra đường cong đẹp đẽ, ánh mắt mang theo ác ý ranh mãnh: “Đúng rồi, Bối Nhĩ Đóa, cô đừng tưởng tôi đang khoe khoang với cô bởi vì tôi đã vượt qua cô trên mọi mặt. Thực ra hoàn toàn không phải, như cô bây giờ không thể khơi lên một chút ham muốn so đo thắng bại nào của tôi mà tôi chỉ còn cảm thấy nghi hoặc với cô. Trước kia rốt cuộc là đầu óc tôi làm sao mà không ngờ lại coi cô như đối thủ cạnh tranh, còn phí thời gian đối nghịch với cô nữa, đúng là trẻ con ấu trĩ...”

“Nhường đường một chút”. Một âm thanh kịp thời can dự.

Trương Dật Lộ đang đắm chìm trong tâm tình sung sướng bị cắt ngang, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt Diệp Trữ Vi, tỏ ra cực kỳ kinh ngạc.

Không ngờ lại là anh ấy? Người đàn ông cao không với được này tại sao lại xuất hiện ở đây?

Diệp Trữ Vi bình thản ngồi xuống, hỏi Bối Nhĩ Đóa: “Cô ta là ai?”

Bối Nhĩ Đóa nhún vai: “Một người đã biết nhiều năm”.

“Ờ”. Anh ta lên tiếng, tỏ ý không hứng thú.

Trương Dật Lộ nhanh chóng đeo mặt nạ lịch sự vào, hai tay run run tìm hộp danh thiếp trong túi xách, lấy một tấm danh thiếp đưa cho Diệp Trữ Vi, giọng nói không nhanh không chậm, không kiêu không chảnh, tỏ ra rất có tu dưỡng: “Tôi là Trương Dật Lộ. Nếu anh có thói quen nghe radio thì chương trình Giai điệu âm nhạc từ tám giờ đến mười giờ tối là do tôi dẫn chương trình. Kể ra cũng khéo, tòa nhà của đài phát thanh chúng tôi cũng ở gần đây”.

Diệp Trữ Vi không để ý đến cô ta, bàn tay với những ngón thon dài cầm đũa lên gấp một chiếc bánh bao canh trước mặt mình, rất thành thạo bỏ vào đĩa của Bối Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa hơi kinh ngạc.

“Chẳng phải lúc nào em cũng nhớ những món ăn ở đây sao?” Ánh mắt Diệp Trữ Vi dừng lại trên gương mặt Bối Nhĩ Đóa: “Chẳng mấy khi tới một chuyến, em ăn nhiều chút”.

Trương Dật Lộ cười: “Mạo muội hỏi một câu, anh và Bối Nhĩ Đóa có quan hệ gì?”

Diệp Trữ Vi đẩy đĩa dấm gần chỗ mình đến trước mặt Bối Nhĩ Đóa: “Em nói đi!”

Bối Nhĩ Đóa đã tiếp nhận tín hiệu thành công, bởi vì nhận được sự đồng ý của anh ta nên rất hào phóng giới thiệu: “Anh ấy là bạn trai tôi, Diệp Trữ Vi, hai mươi bảy tuổi, làm việc ở Viện nghiên cứu dự phòng bệnh động vật”.

“Bạn trai? Không nghe nói cậu đã có bạn trai, chuyện này đã lâu chưa?” Trái tim Trương Dật Lộ rơi xuống đáy vực, cô ta mạnh mẽ không chế tâm tình, ung dung vặn hỏi.

“Thời gian chúng tôi qua lại không dài, khoảng chừng nửa năm, bởi vì tôi không thích khoe khoang nên không thông báo cho người khác”. Bối Nhĩ Đóa nói.

“Thật không?” Trương Dật Lộ cười khê, mắt nhìn chằm chằm vào Bối Nhĩ Đóa.

“Đương nhiên, như vậy cũng thuận tiện để chúng tôi hưởng thụ thế giới hai người”.

Trương Dật Lộ yên lặng, thông thả quay sang nhìn Diệp Trữ Vi. Diệp Trữ Vi hoàn toàn thừa nhận mỗi một câu Bối Nhĩ Đóa nói.

“Hơn nữa tính anh ấy tương đối kiệm lời, không thích giao tiếp, tôi cũng không ép anh ấy gặp gỡ bạn bè của tôi”. Bối Nhĩ Đóa cười với Diệp Trữ Vi: “Đúng không anh?”

Diệp Trữ Vi vẫn không nói gì, lại gấp một chiếc bánh bao cho vào đĩa của Bối Nhĩ Đóa, ý là Bối Nhĩ Đóa cần ăn nhiều một chút.

“Đừng gấp hết cho em thế, anh đói thì làm thế nào? Anh xem dạo này anh gầy đi đấy, nên ăn nhiều một chút, còn em thì đã có bụng dưới rồi”. Bối Nhĩ Đóa từ chối khéo: “Hơ nì, em thật sự không thể béo thêm được nữa”.

“Có bụng dưới rồi à? Tại sao anh vẫn không phát hiện?” Diệp Trữ Vi ngược mắt lên, nói rất thản nhiên: “Lúc nào có thời gian để anh kiểm tra xem sao”.

Trong lòng Trương Dật Lộ lạnh ngắt, thật sự không thể nghe hai người này nói chuyện nữa, hồn xiêu phách lạc chào một câu rồi xoay người bước nhanh đi.

Đợi kẻ đáng ghét biến mất trong tầm mắt, Bối Nhĩ Đóa thu ánh mắt lại, đột nhiên phát hiện Diệp Trữ Vi ngồi đối diện thò đũa tới ung dung gấp hết hai chiếc bánh bao mới gấp cho cô về đĩa của mình.

Ý là trình diễn đã xong, đạo cụ phải trả lại cho anh ta.

Chẳng những gấp lại hai chiếc bánh của mình, anh ta còn gấp thêm một chiếc của cô nữa.

“Anh ăn khỏe ghê nhỉ”. Bối Nhĩ Đóa cảm thấy hơi tức ngực.

“Chẳng phải cô vừa chê tôi dạo này gầy đi hay sao?” Diệp Trữ Vi cầm bánh bao chấm dấm, chậm rãi cắn một miếng.

“...”

3. Chương 3

Bữa sáng đó đương nhiên là do Bối Nhĩ Đóa trả tiền. Sau khi ăn xong hai người chia tay không hề có một chút lưu luyến nào.

Dù sao cũng chỉ là thực hiện nhiệm vụ, không cần phải động chân tình, có gì quan trọng đâu, Bối Nhĩ Đóa thâm nghĩ.

Trên đường về trong đầu Bối Nhĩ Đóa lại hiện lên bộ mặt khiến người ta chán ghét của Trương Dật Lộ, lại nghĩ đến biểu hiện của Diệp Trữ Vi ở quán bánh bao vừa rồi, vẫn còn cảm thấy khó tin. Không ngờ anh ta lại làm mặt lạnh với Trương Dật Lộ và phối hợp với cô diễn xuất một màn “Chúng tôi dạo này đang hạnh phúc đến tột độ”, trong lòng cô chợt thấy cảm kích vô cớ.

EQ của anh ta cũng không đến mức quá thấp, có thể thấy được địch ý của Trương Dật Lộ đối với cô.

Về đến nhà, Bối Nhĩ Đóa đăng ảnh lên weibo kèm với bốn chữ đơn giản: “Đi chạy buổi sáng”.

Trong thời gian chờ phản ứng của quần chúng, Bối Nhĩ Đóa hơi căng thẳng, không biết họ sẽ nói gì. Sau khi suy nghĩ một lát, cô đứng dậy vào bếp pha một ấm trà mang ra rồi xem bình luận.

Chưa đến mười phút đã có hơn một trăm bình luận.

“Đây là bạn và người yêu của bạn à?” Có người hỏi.

“Thoáng nhìn đã biết là bạn và Diệp Trữ Vi, chiều cao chênh lệch chóng cả mặt”. Có người xác nhận.

“Sắc, sáng sớm đã khoe ảnh rồi. Chúc hai bạn hạnh phúc”. Có người hâm mộ.

“Đây chính là công viên lão niên mà. Ông bà nội tôi thường đến đây tập thể dục, vừa rồi mua sữa đậu nành về còn đi qua chỗ đó, ai biết các bạn cũng đến đó tập thể dục chứ? Hoài cổ ghê ha...” Có người kinh ngạc.

“Không thấy mặt, dislike!” Có người chê.

“Đây là bình minh, tập thể dục sớm thế này có nghĩa các bạn đã sống chung đúng không? Ngoáy mũi!” Có người đi vào chi tiết.

“Cho xem cái mặt người yêu bạn không được sao? Làm người đừng có bủn xỉn thế chứ. Biểu tượng mặt mèo”. Có người đưa ra yêu cầu.

“Bây giờ Diệp Trữ Vi đang làm gì? Rửa bát trong bếp à?” Có người ảo tưởng.

Bối Nhĩ Đóa đóng cửa sổ trang web không dám đọc kĩ. Đường Lật đã dặn cô chỉ cần đăng ảnh là được, đại bộ phận các bình luận không cần trả lời. Qua bức ảnh bạn đăng mọi người sẽ có thể thấy được tâm tình của bạn hôm nay thế nào, tình cảm của hai người có thuận lợi không, các bạn có đang hạnh phúc không, vân vân. Trí tuệ của cộng đồng mạng là vô hạn, bạn không cần phải nhiều lời. Cô mở một bài hát vừa uống trà vừa nghe, sau đó mới chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, hôm nay hình như là lần hẹn hò đầu tiên trong đời cô...

Bối Nhĩ Đóa đã sắp hai mươi lăm tuổi mà chưa có mảnh tình nào vắt vai, thậm chí còn chưa biết hôn là gì. Đường Lật cười trêu cô không phải người bình thường, cô cũng đã từng nghi ngờ chính mình, tại sao đến tuổi này mà còn chưa từng yêu lần nào?

Cô tìm được nhiều câu trả lời cho vấn đề này. Sách nói đó là bởi vì duyên phận của cô chưa tới. Chuyên gia tình cảm khó tính thì cười lạnh, bảo cô phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình. Quý bà Từ Trinh Phân mẹ cô lại cho rằng bởi vì cô chưa cố gắng.

Nhưng cố gắng cần có động lực, từ trước đến nay cô vẫn không tìm được động lực để yêu.

Hơn hai mươi tuổi đầu mới lần đầu tiên một mình ra ngoài với con trai, mà lý do lại không chân thật. Nếu không có phi vụ này của Đường Lật, cô còn không có cơ hội mặt đối mặt ăn sáng với một người đàn ông. A, đúng rồi, còn là cô trả tiền nữa.

Nghĩ đến đây cô bắt đầu hơi tò mò, e hèm, Diệp Trữ Vi cũng lần đầu tiên đi ăn với một cô gái sao?

Nếu trước đây anh ta đã từng đi ăn với phụ nữ, chắc hẳn hôm nay không đến lượt cô phải trả tiền?

Cơ mà cũng không nhất định, còn có một trường hợp nữa là anh ta hoàn toàn không có hứng thú gì với cô, muốn đề phòng cô lập lờ thật giả nên sớm phát ra tín hiệu “Cô không thuộc gu của tôi, đừng có tưởng bở, miễn cưỡng đi ăn với cô một bữa, đương nhiên tôi sẽ không trả tiền”?

Huyệt thái dương Bối Nhĩ Đóa giật giật.

Thời tiết có nắng làm tâm tình mọi người khoan khoái, thích hợp để làm rất nhiều việc. Bối Nhĩ Đóa giặt chăn và quần áo thơm phức phơi ngoài ban công, lại lau nhà, cọ bồn tắm, đứng lên ghế lau cửa sổ, lúi húi hết đồ đạc ở các xô xĩnh ra dán nhãn hiệu đầy đủ, vừa hát khe khẽ vừa dùng chổi lông gà quét mạng nhện trên tường. Đến tận lúc mặt trời ngả về tây, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ chiếu xuống sàn nhà bằng gỗ liêu Thủy Khúc, mỗi một vân gỗ vàng nhạt đều tươi sáng rõ ràng không dính một hạt bụi, cô mới mỉm cười như vừa làm được một việc rất quan trọng.

Xong xuôi đâu đấy liền đi tắm một cái, lúc tắm xong đi ra chuẩn bị bữa tối cô nghe thấy tiếng điện thoại di động báo có tin nhắn mới.

Người gửi là Trương Dật Lộ.

“Cô không thấy lạ sao? Bạn trai của một người bạn của tôi cũng làm việc ở Viện nghiên cứu dự phòng bệnh động vật, là đồng nghiệp của Diệp Trữ Vi. Từ trước đến nay cậu ta chưa bao giờ gặp cô, hơn nữa tháng trước Diệp Trữ Vi còn nói chuyện với mọi người về chuyện riêng tư của mình, cho biết anh ta vẫn còn độc thân”.

Bối Nhĩ Đóa không nói được gì, không ngờ Trương Dật Lộ lại bám dai như đũa, còn cố ý đi hỏi thăm nữa.

“Bối Nhĩ Đóa, cô đừng đóng kịch nữa, Diệp Trữ Vi không thể là bạn trai của cô, ai có mắt đều có thể thấy điều đó”.

“Vì sao?” Bối Nhĩ Đóa bình tĩnh nhả lại hai chữ.

Vài giây sau Trương Dật Lộ nhấn tới một dòng đầy khinh miệt: “Cô đâu xứng với anh ấy, hoang tưởng!”

Bối Nhĩ Đóa tức giận trả lời: “Chuyện của tôi và anh ấy không cần phải giải thích với người ngoài, càng không đến lượt cô nói ra nói vào”.

“Ha ha, chột dạ rồi đúng không? Tôi không biết vì sao Diệp Trữ Vi phải phối hợp với cô diễn trò, nhưng cô đã khẳng định anh ấy là bạn trai cô thì thế này đi, thứ sáu tuần sau viện nghiên cứu của họ có một buổi liên hoan, mọi người có thể mang người nhà đến. Nếu cô có mặt ở đó thì còn có một chút thuyết phục”.

“Được. Đi thì đi”. Bối Nhĩ Đóa trả lời.

“Tốt lắm, để lúc đó tôi xem cô có đến được không”.

Nhắn tin xong, Bối Nhĩ Đóa nghiêng răng ken két, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Mình phải đi!

Nhưng khoan đã... Viện nghiên cứu liên hoan, dẫn người nhà đến, đây chẳng phải can dự trực tiếp vào cuộc sống thực của Diệp Trữ Vi sao? Anh ta có đồng ý không?

Nhưng nếu không đi, mất thể diện là chuyện nhỏ, chỉ sợ Trương Dật Lộ sẽ bô bô khắp nơi. Xem tình hình bây giờ thì Trương Dật Lộ còn chưa xem chương trình đó, nếu lúc nào đó cô ta xem thấy thì sẽ rất không ổn. Trương Dật Lộ cực giỏi thêm dầu vào lửa tạo dư luận, chẳng may ảnh hưởng đến chương trình của Đường Lật thì hỏng hết.

Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn cho Diệp Trữ Vi nói rõ chuyện này, sau đó hỏi lễ phép: “Anh có thể dẫn tôi đi được không?”

Tốc độ trả lời tin nhắn của Diệp Trữ Vi vẫn chậm như rùa bò, hơn hai tiếng sau mới có tin của anh ta: “Tùy”.

Bối Nhĩ Đóa hỏi lại: “Vậy là anh đồng ý đúng không?”

“Liên hoan chán ngắt, cô muốn đến thì đến, chi phí tự lo”.

“...”

Anh không có một chút phong độ quý ông tối thiểu hay sao?

Oán thầm là chuyện oán thầm, nội dung tin nhắn vẫn khách khí: “OK, đến hôm đó tôi sẽ liên lạc với anh. Đúng rồi, anh có yêu cầu gì về ăn mặc đối với tôi không? Anh thấy hôm nay tôi mặc thế nào?”

Dù sao cũng là một buổi liên hoan của Viện nghiên cứu, không thể để “bạn trai” mất mặt được.

Diệp Trữ Vi chậm chạp trả lời: “Hôm nay cô mặc cái gì nhỉ?”

“...”

Bối Nhĩ Đóa đột nhiên cảm thấy Diệp Trữ Vi nhất định là cố ý, lấy việc khinh miệt, coi thường cô làm trò vui.

Cô và anh ta mới gặp nhau lúc sáng sớm, chẳng lẽ anh ta không hề nhớ cô mặc áo phông màu đỏ, quần bò màu xanh và giày đế bằng màu đen hay sao?

“Tôi mặc áo phông màu đỏ, quần bò màu xanh, đi giày đế bằng màu đen, anh thấy thế nào?” Cô hỏi.

“Cô mặc cái gì thì tự quyết”. Anh ta trả lời.

Bối Nhĩ Đóa nắm điện thoại nhìn tin nhắn trả lời trên màn hình, một hồi sau hỏi tiếp: “Anh thích màu gì?”

Anh ta trả lời: “Màu lam”.

Thứ tư thứ năm mưa liên hai ngày, nhiệt độ đột nhiên giảm mạnh. Thứ sáu là một ngày nhiều mây u ám.

Bối Nhĩ Đóa trang điểm sơ sơ, sáu giờ kém mười chạy tới khách sạn Hán Tư Uy. Diệp Trữ Vi đứng ở cửa khách sạn đợi cô.

Đợi Bối Nhĩ Đóa đến gần, Diệp Trữ Vi quan sát cách ăn mặc của cô hôm nay. Áo gió màu lam nhẹ nhàng, một sợi dây xích tinh xảo thay thắt lưng, quần casual màu đen, chân đi một đôi giày đế bằng nhỏ nhắn màu trắng, ngoài ra chiếc túi xách đeo chéo vai của cô cũng là màu lam.

“Tôi tới rồi”. Bối Nhĩ Đóa cười ngượng ngùng, ánh mắt không khỏi nhấp nháy câu hỏi “Tôi mặc như vậy tạm được chứ? Anh có muốn khen ngợi bạn gái mình một vài câu không?”

Phản ứng của Diệp Trữ Vi khiến cô hơi thất vọng. Anh ta nhanh chóng thu ánh mắt lại, nói: “Vào đi thôi”.

Trong thang máy, Bối Nhĩ Đóa chủ động mở miệng hỏi: “Anh thấy hôm nay tôi mặc thế này có đẹp không?”

Ánh mắt Diệp Trữ Vi giữ nguyên trên màn hình nhảy số, giọng nói không mặn không nhạt: “Đại để khoảng năm mươi lăm điểm”.

Bối Nhĩ Đóa trợn mắt nhìn anh ta: “Tôi cho rằng phải được tám mươi lăm điểm”.

“Thật sao?” Anh ta lại nhìn cô một cái: “Ý cô là bộ đồ phối màu kiểu đánh đổ thùng sơn màu lam này à?”

“Chẳng phải anh nói thích màu lam sao?” Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc.

“Tôi thích màu gì và cô hợp với màu gì có quan hệ với nhau à?”

“Thì ra là anh trêu tôi, không ngờ anh lại nham hiểm như vậy”. Bối Nhĩ Đóa vỡ lẽ.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi như đường bờ biển lạnh lùng chậm rãi nhấp nhô, Bối Nhĩ Đóa cũng nhìn Diệp Trữ Vi, bầu không khí trong thang máy yên lặng đến mức đáng sợ.

Một hồi sau, anh ta nói: “Cô cho rằng có người lãng xẹt đến mức cố ý để bạn gái ăn mặc khó coi, gián tiếp hạ thấp khiêu thẩm mỹ của mình sao?”

Diệp Trữ Vi nói xong thì thang máy cũng lên đến tầng ba. Cửa thang máy mở ra, Diệp Trữ Vi bước ra ngoài trước, đi được vài bước mới sức nhớ ra chuyện gì đó, dừng lại xoay người đưa tay ra.

“Gi?”

“Bây giờ tôi cần tay cô”.

Bối Nhĩ Đóa hiểu ý, đưa tay ra cho anh ta.

Diệp Trữ Vi nắm tay Bối Nhĩ Đóa kéo cô lại gần, cúi xuống nói: “Cô đi theo bên cạnh tôi, đừng rời khỏi tầm mắt tôi, nếu không để lộ thì tự gánh hậu quả”.

“Ồ, còn gì nữa?”

“Ngoài ăn, việc gì khác cũng không được làm”.

“...”

Ý là bảo cô đừng lảm lời?

Diệp Trữ Vi dẫn Bối Nhĩ Đóa đi vào sảnh buffet, đi qua một hành lang gấp khúc, đi qua một cây cầu gỗ nhỏ, vòng qua một quầy rượu đến khu vực liên hoan của các đồng nghiệp trong Viện nghiên cứu. Hai chiếc bàn ăn mười người kê một trước một sau gần như đã ngồi kín người, gồm các đồng nghiệp của Diệp Trữ Vi và người nhà của họ.

Diệp Trữ Vi kéo Bối Nhĩ Đóa đến chỗ ngồi của họ, buông tay ra đồng thời giới thiệu rất đơn giản: “Cô ấy là người nhà tôi đưa tới”.

Bối Nhĩ Đóa lập tức bị mười mấy ánh mắt bao vây, trong lòng không khỏi hồi hộp, thời học sinh đi thi ngâm thơ phải đối mặt với hàng trăm khách quý bên dưới mà cũng không bồn chồn thấp thỏm như lúc này.

Sau khi đứng hình khoảng ba giây, một người đàn ông mặt chữ điền, tướng mạo đường hoàng, khí chất chín chắn ngồi đối diện tươi cười phá vỡ sự yên lặng: “Tôi vẫn đoán Diệp Trữ Vi thích kiểu phụ nữ thành thực quyến rũ, không ngờ lại trật lất, hóa ra cậu ta thích phụ nữ trẻ trung đáng yêu”.

Tiếng cười xung quanh lác đác vang lên.

“Anh là Hà Dương, cùng một phòng thí nghiệm với Diệp Trữ Vi”. Hà Dương đứng dậy đưa tay ra: “Rất vui được biết em”.

Bối Nhĩ Đóa mỉm cười bắt tay Hà Dương.

Ngồi bên cạnh Hà Dương là bạn gái anh ta, Chân Chí Linh, mặt trái xoan, váy đầm màu tím, dáng người thướt tha, khi cười để lộ hàm răng trắng đều như gạo nếp. Chân Chí Linh đứng dậy theo, bắt tay Bối Nhĩ Đóa: “Chân Chí Linh, người nhà của Hà Dương”.

Cứ thể bắt tay đủ một vòng.

Viện nghiên cứu nhiều nam mà ít nữ, các nghiên cứu viên nam phần lớn là dân mạng thâm niên, rất ít người có bạn gái. Ngoài Hà Dương chỉ có một người tên là Cao Hiến Âm dẫn một bạn gái mặt lười cày đến. Các đồng nghiệp nữ lại đều đã có đối tượng cố định, hai phần ba đã lấy chồng, một phần ba sắp lập gia đình, chồng hay người yêu cơ bản đều tướng mạo tầm thường nhưng được cái khí chất tốt, ăn nói nhã nhặn.

Sau khi Bối Nhĩ Đóa ngồi xuống, buổi hỏi cung mới thật sự bắt đầu.

Hà Dương cười hỏi: “Tên em hay thật đấy. Có thể cho bọn anh biết là bố hay mẹ em đặt không?”

Bối Nhĩ Đóa nói: “Là bố em đặt. Khi có thai em, mẹ em rất thích ăn nắm tai mèo, ngày nào không được ăn là thêm phát khóc. Khi đó em vẫn còn ở trong bụng mẹ, bố em nói đùa sẽ gọi em là Tiểu Nhĩ Đóa, sau đó không đổi nữa”.

Đây là sự thật, người quen nào của bà Từ Trinh Phân cũng biết bà rất kén ăn, chỉ thích ăn mỗi nắm tai mèo.

“Em và Diệp Trữ Vi là ai thưa ai?” Hà Dương tiếp tục hỏi.

Bối Nhĩ Đóa thoáng nhìn Diệp Trữ Vi. Diệp Trữ Vi ngồi yên rất có khí chất, khuôn mặt anh tuấn, đường nét góc cạnh, không nhiễm bụi trần, hoàn toàn không có ý định giúp cô.

“Trả lời câu hỏi này cũng phải nhìn sắc mặt anh ấy sao?” Chân Chí Linh phát hiện chi tiết này, lập tức chế nhạo.

Bối Nhĩ Đóa thu ánh mắt lại, nghiêm túc trả lời: “Bọn em là tiếng sét ái tình, vừa gặp đã yêu”.

“Sao?” Chân Chí Linh tỏ ra rất hứng thú: “Nói kĩ một chút xem nào”.

Bối Nhĩ Đóa lại nhìn Diệp Trữ Vi. Diệp Trữ Vi cầm cốc thủy tinh lên uống một ngụm trà.

Bối Nhĩ Đóa hắng giọng mấy tiếng, giải thích: “Bọn em gặp nhau ở thư viện. Đúng là duyên số giống hệt trong phim, hai người hai bên giá sách cùng chọn một quyển sách. Lúc nhìn thấy anh ấy em như bị điện giật, anh ấy trầm giọng nói có thể nhường quyển sách đó cho anh ấy không, em hồi hộp đỏ mặt, nhỏ giọng nói không được, trừ khi anh mời em đi uống cà phê”.

“Không ngờ là em lại chủ động, em bạo dạn thật đấy”. Hà Dương đưa nắm tay che miệng ho mấy tiếng: “Thế sau đó em biết khi đó cậu ấy cũng yêu em từ cái nhìn đầu tiên à?”

“Vâng”. Bối Nhĩ Đóa gật đầu: “Sau đó anh ấy nói khi đó nhìn thấy em dường như nhìn thấy một nguồn sáng chói lọi, trong vài giây ngắn ngủi đã bắt đầu điên cuồng ảo tưởng về tương lai cùng với em”.

Diệp Trữ Vi khẽ cau mày đặt cốc thủy tinh xuống.

“Không nghĩ tới Diệp Trữ Vi bình thường vẫn giấu kín như vậy”. Một bà chị khác cùng bàn họ Chu trêu chọc: “Chị vẫn cho rằng cậu ấy chỉ thích công việc, trước ba mươi lăm tuổi sẽ không nghĩ đến chuyện cá nhân”.

“Những chuyện như thế này cơ bản đều xảy ra bất ngờ không phòng bị được”. Diệp Trữ Vi nói.

Chị Chu gấp một miếng cổ vịt cho vào bát ông xã ngồi bên cạnh rồi lại hỏi: “Thế cậu thích Nhĩ Đóa ở điểm gì?”

Diệp Trữ Vi suy nghĩ một hồi, trả lời bí hiểm: “Rất khó nói ra điều gì cụ thể”.

“Đó chính là thật sự thích đấy!” Chị Chu nói: “Thích một người bao giờ cũng vậy, không thể nói được rốt cuộc là thích điểm nào nhưng vẫn cứ thích, chỉ nhìn thấy người ta đã vui rồi”.

Bối Nhĩ Đóa cười ha ha mấy tiếng. Tiếng cười khó xử của cô dường như thu hút sự chú ý của những người ngồi bên cạnh, một giọng nói dịu dàng vang lên: “Nhưng mà hai người đã qua lại nửa năm mà sao không để lộ một chút động tĩnh nào? Ngay cả bản thân Diệp Trữ Vi còn giả vờ độc thân trước mặt mọi người, đúng là không phúc hậu”.

Bối Nhĩ Đóa quay sang, ánh mắt dừng lại trên một khuôn mặt lười cày, đó là bạn gái Hoắc Tiểu Đồng của Cao Hiểu Âm. Nếu cô nhớ không nhầm, vừa rồi lúc bắt tay Hoắc Tiểu Đồng còn hỏi nhỏ một câu đầy nghi ngờ: “Cô là bạn gái của Diệp Trữ Vi thật à?”

Giọng nói rất hay nhưng nội dung câu nói lại không có thiện ý, Bối Nhĩ Đóa không biết trả lời thế nào.

Sau đó Diệp Trữ Vi trả lời giúp cô, rất tùy tiện nhưng lại nghe có vẻ rất có thâm ý: “Có thứ gì càng tốt càng không muốn người khác biết”.

“Sợ bị nhòm ngó à?” Chân Chí Linh sáng mắt lên.

“Nói đúng ra, đó là một loại tâm lí độc chiếm của con người”. Diệp Trữ Vi sửa lại.

“Vậy hôm nay anh dẫn Nhĩ Đóa đến đây giới thiệu cho mọi người có phải chuẩn bị tâm lí lâu không? Bởi vì cô ấy sẽ bị rất nhiều người nhìn thấy”.

Diệp Trữ Vi không nói gì, dường như ngầm thừa nhận vấn đề này.

Bối Nhĩ Đóa càng thêm đỏ mặt. Anh ta nói tâm lí độc chiếm nghĩa là sao? Có thật không? Sau một giây sững sờ cô lập tức tỉnh táo lại. Mình đang lo nghĩ gì vậy? Đương nhiên là không thật, vừa rồi trong thang máy chính ai đã nói cô ăn mặc khó coi?

“Đúng rồi, Bối Nhĩ Đóa, cô cao bao nhiêu?” Âm thanh của Hoắc Tiểu Đồng vẫn đuổi theo không dừng.

“Một mét sáu”. Bối Nhĩ Đóa nói.

“Hai người chênh lệch chiều cao nhiều quá, làm rất nhiều việc đều không tiện đúng không?” Hoắc Tiểu Đồng dừng lại cười một lát: “Ý tớ là... Hai người hiểu mà”.

Bối Nhĩ Đóa chưa kịp trả lời thì Diệp Trữ Vi đã nói: “Đến giờ vẫn chưa thấy có gì không tiện, bọn tôi phối hợp rất tốt”.

Hà Dương đang uống bia bị sặc phun cả bia ra, buột miệng hỏi: “Thí dụ như?”

Diệp Trữ Vi nói: “Nếu tôi mệt quá, cô ấy có thể ngồi trên”.

Mọi người: “...”

Bối Nhĩ Đóa vội vàng giải thích dài dòng: “Ý anh ấy là lần trước bọn em đi xem buổi diễn của Chu Kiệt Luân, chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, không nhìn thấy người trên sân khấu. Anh ấy lại mệt không muốn bế em lên, thế là em dứt khoát ngồi lên đùi anh ấy xem ca nhạc”.

Diệp Trữ Vi đưa mắt nhìn cô, ánh mắt đầy ý tứ sâu xa: “Ồ, nhưng mà anh nói không chỉ là chuyện đó”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Cô lập tức chỉ muốn đào hố chui xuống cho đỡ ngượng.

4. Chương 4

Bối Nhĩ Đóa lấy cớ vào nhà vệ sinh để tạm thời thoát khỏi hiện trường khó xử này. Đứng trước gương trong nhà vệ sinh, Bối Nhĩ Đóa phát hiện mặt mình đỏ kỳ lạ, những lời nói bên bàn ăn vừa rồi vẫn còn vang vọng bên tai.

Lạ thật, cô đâu phải tay mơ chưa từng gặp sóng gió, tại sao lại bị những lời nói đùa của Diệp Trữ Vi làm cho không biết phải ứng đối thế nào?

Cô điều chỉnh lại tâm lí, hi vọng trong thời gian tiếp theo mình có thể không để lộ sơ hở nào.

Hít sâu một hơi, thót bụng lại, tạm dừng năm giây rồi mới thở ra, bụng trở lại trạng thái tự nhiên.

Xong! Cô hắt đầu đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi về bàn, Bối Nhĩ Đóa yên lặng ngồi xuống, may mà mọi người đã chuyển đề tài, không còn xoay quanh chủ đề cô và Diệp Trữ Vi nữa. Cuối cùng cô cũng có thời gian ăn chút gì đó.

Vừa cúi đầu lại thấy trong khay của mình chất đầy đồ ăn, có rau có mì, còn có hải sản như tôm, cang cua và sò huyết, cô hoài nghi nhìn Diệp Trữ Vi, đồ ăn trong khay của anh ta cũng giống của cô như đúc.

Thì ra nhân lúc cô rời bàn, Diệp Trữ Vi đã lấy đồ ăn giúp cô, lại vừa đúng là những món cô thích ăn.

Cô dùng ánh mắt lặng lẽ bày tỏ lòng biết ơn, cầm một chiếc cang cua lên.

“Diệp Trữ Vi, cậu không bóc cua cho bạn gái à?” Ánh mắt chị Chu kịp thời đưa tới: “Chị nhớ cậu rất giỏi bóc những thứ có vỏ cứng này mà”.

Diệp Trữ Vi đặt đĩa xuống, lấy khăn giấy lau tay, cầm chiếc cang cua trên tay Bối Nhĩ Đóa đích thân kẹp vỏ bóc vỏ giúp cô, lấy phần thịt trắng muốt ra đặt vào đĩa của cô, nhân tiện bóc luôn mấy con tôm trong khay xếp thành hàng chỉnh tề, bỏ tất cả vỏ sang bên tay trái mình để tránh cho Bối Nhĩ Đóa khỏi chạm vào.

Sống đủ hai mươi lăm năm, lần đầu tiên được hưởng thụ sự phục vụ tỉ mỉ chu đáo như vậy, Bối Nhĩ Đóa quả thực thấy sợ vì được chăm sóc quá mức.

Chị Chu cười vui vẻ: “Chị đã nói từ lâu rồi mà, sau này ai có thể lấy được Diệp Trữ Vi thì người đó nhất định rất may mắn. Tay cậu ấy khéo lắm, không những nấu ăn rất ngon mà làm việc nhà cũng không có gì để chê trách, không giống vị đại gia nhà chị, ngay cả nấu gói mì ăn liền cũng không biết làm”.

Người đàn ông có khuôn mặt tròn đôn hậu ngồi bên cạnh chị Chu nghe vậy liền cười xấu hổ: “Bù đắp lẫn nhau mà, em đảm đang như vậy nên anh có kém một chút cũng không sao”.

Diệp Trữ Vi biết nấu ăn? Còn biết làm việc nhà? Bối Nhĩ Đóa hơi kinh ngạc, cô cho rằng anh ta là người say mê khoa học, trong nhà chỉ có hàng chồng thùng mì ăn liền, quần áo tất vo tròn nhét trong góc sofa, kính cửa sổ cả năm bám bụi mờ mờ, máy chơi game, máy tính và đồ công nghệ xếp chen chúc trong một khu vực chật hẹp, trên bàn là cả đồng hồ cơm không...

Hiển nhiên một câu nói của chị Chu và những con tôm đã bóc vỏ được sắp xếp chỉnh tề trước mặt đã khiến ấn tượng của cô đối với Diệp Trữ Vi xảy ra thay đổi chóng mặt.

Trong lúc chị Chu và ông xã liếc mắt đưa tình với nhau, Bối Nhĩ Đóa lén hỏi Diệp Trữ Vi: “Anh biết nấu những món gì?”

“Món thường ngày”. Diệp Trữ Vi không nhìn cô.

“Chẳng hạn như?”

“Món thường ngày nghĩa là những món người bình thường hay ăn ở nhà”.

“...”

Bối Nhĩ Đóa không nói được gì, tại sao nói chuyện với người này lúc nào cũng vấp vả như vậy? Cô đang định hỏi thẳng “anh có biết nướng cá hoa vàng không”, đột nhiên một giọng nữ vui sướng vang lên từ bên cạnh: “Dật Lộ, ở bên này”.

Bối Nhĩ Đóa ngược mắt lên nhìn, Trương Dật Lộ mặc một bộ váy đầm màu đen, tóc đen ngang vai, trang điểm nhẹ nhàng tươi tắn thướt tha đi tới.

Hoắc Tiểu Đồng vội vã đứng lên đi ra đón, thân thiết kéo tay Trương Dật Lộ, cười tíu mắt giới thiệu: “Giới thiệu với mọi người một đại mỹ nhân, phát thanh viên nổi tiếng của đài phát thanh thành phố, bạn thân của em Trương Dật Lộ. Vừa rồi cô ấy có hẹn ở trên lầu, em đã mời cô ấy xuống đây cho vui”.

Trừ Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa, ánh mắt mọi người ở đây đều sáng bừng, tới tấp chủ động chào hỏi Trương Dật Lộ.

“Đúng là một mỹ nhân”.

“Là Trương Dật Lộ ở đài phát thanh thành phố à? Thảo nào nghe giọng quen thế. Anh thỉnh thoảng cũng nghe chương trình của em đấy”.

“Nào nào, tiểu mỹ nữ, anh mời em một chén”.

Trương Dật Lộ tự nhiên hào phóng nhận những lời tặng bốc, mỉm cười chào hỏi mọi người. Cảnh này lọt vào mắt Bối Nhĩ Đóa nhưng cô không cảm thấy quá mức xúc động. Nói một cách công bằng, nếu không rõ Trương Dật Lộ là người kiêu gì, chỉ riêng ngoại hình xinh đẹp của cô ta lúc này đích xác đã có đủ vốn liếng để giành được thiện cảm của họ, chỉ cần yếu điệu đứng đó cũng đã là một phong cảnh.

“Em mời cô ấy xuống đây là có nguyên nhân. Đối tượng hẹn hò của cô ấy ở trên lầu chính là giám đốc của Hán Tư Uy, chúng ta có thể dựa vào quan hệ này để yêu cầu chiết khấu”. Hoắc Tiểu Đồng chớp chớp mắt nói với cô bạn tốt của mình: “Dật Lộ giúp bọn tớ nhé!”

“Chuyện này thì có vấn đề gì đâu”. Trương Dật Lộ cười: “Mọi người đều biết nhau cả, đương nhiên là phải giúp đỡ nhau”.

Nói tới đây, Trương Dật Lộ khẽ mím môi, đưa mắt nhìn về phía Bối Nhĩ Đóa: “Nhĩ Đóa, thật là trùng hợp, cậu cũng ở đây à?”

Bối Nhĩ Đóa biết không thể làm bộ không biết nữa, thản nhiên đón ánh mắt của cô ta, gật đầu: “Ồ, đến cùng với bạn trai”.

“Ồ, hai người biết nhau à?” Chân Chí Linh buột miệng hỏi.

“Đương nhiên, tôi và Nhĩ Đóa biết nhau rất nhiều năm rồi, trước khi học đại học vẫn ở cùng một thành phố, giữ liên lạc với nhau”. Trương Dật Lộ nói: “Có điều sau đó Nhĩ Đóa đến thành phố khác học đại học nên tôi với Nhĩ Đóa mới dần liên lạc ít đi, bây giờ thậm chí cô ấy có bạn trai mà tôi cũng không biết”.

“Bọn anh cũng đến hôm nay mới biết”. Hà Dương tiếp lời: “Công tác bảo mật của Diệp Trữ Vi làm quá tốt, giấu mọi chuyện kín như bưng. Trước khi Nhĩ Đóa đến bọn anh còn đánh cuộc xem Diệp Trữ Vi có bịa chuyện hay đi đâu đó tạm thời thuê một bạn gái đến lờ bọn anh không”.

“Vậy à?” Ánh mắt Trương Dật Lộ nhìn Bối Nhĩ Đóa lộ vẻ châm chọc rõ ràng, miệng lại nở nụ cười dịu dàng: “Nói vậy thì trước hôm nay tất cả mọi người chúng ta đều không biết”.

Bầu không khí yên lặng một cách tế nhị.

Chị Chu nghe vậy liền lên tiếng giảng hòa: “Chẳng phải vừa rồi Diệp Trữ Vi đã nói rồi sao? Thứ càng tốt thì càng sợ đưa ra công khai để người khác nhòm ngó. Xem cậu ấy chiều chuộng bạn gái thế nào đi, cứ như chỉ muốn giấu kĩ che chở cả đời ấy. Toàn bộ tâm của trong khay của Nhĩ Đóa đều là cậu ấy bóc, cậu ấy chưa bao giờ chăm sóc ai như vậy”.

Trương Dật Lộ vẫn đang cười, chỉ là trước mắt có thêm một lớp sương lạnh. Cô ta không nói nữa mà chỉ nhìn Bối Nhĩ Đóa để cho thấy lập trường của mình. Bối Nhĩ Đóa không xứng với Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi chịu để Bối Nhĩ Đóa ngồi ở đây chẳng qua chỉ là một màn kịch tồi, mình sẽ chống mắt xem con bé này có thể diễn được bao lâu.

Bối Nhĩ Đóa không để ý tới Trương Dật Lộ nữa, chuẩn bị đứng lên đến kệ đồ ăn lấy đồ.

“Muốn ăn gì để anh lấy giúp em”. Diệp Trữ Vi đưa tay dè vai cô lại: “Em không cần đi lấy, cứ ngồi đây để anh đi”.

Bối Nhĩ Đóa nói: “Em muốn ăn canh xương sườn hầm củ sen, cánh gà và mì Ý”.

“Bít tết bò chín tới có ăn không?”

“Có”.

“Em ngồi đây chờ anh”. Tay anh ta cuối cùng chậm rãi rời khỏi vai Bối Nhĩ Đóa, đứng dậy vòng qua ghế đi ra ngoài, bước qua sát bên người Trương Dật Lộ mà không nhìn cô ta lấy một cái.

Trương Dật Lộ đứng sững tại chỗ. Cô ta cực kỳ rõ ràng, vừa rồi lúc mình xuất hiện ánh mắt mọi người đều lập tức tập trung lên người mình, Bối Nhĩ Đóa mặc dù không để ý đến cô ta nhưng cũng nhìn một cái, chỉ có Diệp Trữ Vi từ đầu tới đuôi không hề chú ý đến cô ta nửa giây.

Thấy sắc mặt Trương Dật Lộ càng ngày càng không ổn, Hoắc Tiểu Đồng vội vàng khẽ huých cô ta để nhắc nhở cô ta hoàn hồn.

“Rất vui được biết mọi người, khi khác có cơ hội lại tới chơi, hôm nay tôi còn có việc, xin phép cáo từ”. Trương Dật Lộ nói rất lễ độ rồi thướt tha quay đi.

Hoắc Tiểu Đồng liếc bạn trai một cái rồi đứng dậy đuổi theo.

Trương Dật Lộ càng đi càng nhanh, không để ý đến Hoắc Tiểu Đồng đằng sau liên tục gọi tên mình. Ra đến cửa xoay cô ta chợt dừng bước quay lại, nói rất kiêu ngạo: “Không thể thể được. Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa? Có đánh chết tớ cũng không tin Diệp Trữ Vi lại thích loại người như cô ta. Vì sao anh ấy phải phối hợp diễn trò với cô ta để cho cô ta thể diện?”

Hoắc Tiểu Đồng ngăn ra một lát rồi nói: “Mỗi người một sở thích, biết đâu Diệp Trữ Vi lại thích loại hình này?”

“Không thể!”

“Dật Lộ, tại sao cậu kích động như vậy? Cậu biết Diệp Trữ Vi à?” Hoắc Tiểu Đồng chưa bao giờ thấy Trương Dật Lộ công khai thể hiện sự bức tức mãnh liệt như vậy nên cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhắc tới cái tên Diệp Trữ Vi, Trương Dật Lộ buông mí mắt, hàng lông mi vừa dài vừa cong như bao trùm một lớp đau buồn đã hóa thành thực thể.

Cô ta nhớ tới một tòa biệt thự hai tầng, sau đó là một nam sinh cao ráo từ biệt thự đi ra. Anh ta ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế mây ngoài sân, tai nghe nhạc, cúi đầu đọc một quyển sách dày như cục gạch, gương mặt nhìn nghiêng lạnh lùng tao nhã thấp thoáng sau tán cây sum suê. Kí ức chuyển đến một thời gian khác, một người đàn ông ra vào Viện nghiên cứu bên kia phố, có lúc anh ta chưa kịp thay áo blouse trắng, bước từ trên bậc thềm xuống, một cơn gió thổi tới làm tung bay góc áo blouse như đôi cánh bồ câu trắng.

Cô ta biết người này là Diệp Trữ Vi, giành được học bổng của trường đại học danh giá nhất toàn quốc, đến thành phố L học chuyên ngành y học động vật, học một mạch đại học cao học bảy năm liền, giành được vô số giải thưởng, sau khi tốt nghiệp về thành phố H làm việc ở Viện nghiên cứu.

Viện nghiên cứu của Diệp Trữ Vi nằm đối diện tòa nhà phát thanh của cô ta, cô ta vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Diệp Trữ Vi, chưa bao giờ phát hiện bên cạnh anh ta có sự xuất hiện của người khác giới nào, vậy thì lấy đâu ra bạn gái?

Bây giờ Bối Nhĩ Đóa đột nhiên mọc lên, ngang nhiên tự nhận là bạn gái của anh ta, anh ta lại cam tâm tình nguyện phối hợp diễn trò với Bối Nhĩ Đóa, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Trương Dật Lộ vẫn giấu tình cảm đơn phương dành cho Diệp Trữ Vi ở chỗ sâu nhất trong lòng, chính bản thân cô ta cũng không dám hi vọng. Nhường lại cho Bối Nhĩ Đóa? Cửa cũng không có!

“Dật Lộ!” Hoắc Tiểu Đồng rụt rè nhắc nhở: “Cậu lên tầng trên đi, đừng quên cậu còn đang hẹn hò đấy”.

Trương Dật Lộ nhắc cảm như cười như không: “Tớ lên ngay đây”.

Buổi liên hoan kết thúc, mọi người đi ra khỏi khách sạn Hán Tư Uy, Bối Nhĩ Đóa đột nhiên bị người khác giẫm mạnh lên chân. Hoắc Tiểu Đồng đi phía trước quay lại: “Xin lỗi lỡ giẫm phải chân cô”.

Bối Nhĩ Đóa nói một tiếng lạnh nhạt: “Không sao”.

Cô cúi đầu nhìn mũi giày. Mũi giày bị gót giày tám phân giẫm thành một vết lõm xấu xí.

Hoắc Tiểu Đồng mỉm cười: “Giày của cô bao nhiêu tiền, có cần phí sửa chữa không?”

Bất cứ người nào cũng có thể thấy đôi giày này của Bối Nhĩ Đóa chẳng qua chỉ là giày thể thao rất thông thường, đâu cần phí sửa chữa gì? Hoắc Tiểu Đồng lại cố ý nói như vậy, những lời của Trương Dật Lộ khiến cô ta cũng coi thường Bối Nhĩ Đóa một cách vô cớ.

Nghe thấy bạn gái nói một câu không hề thỏa đáng, Cao Hiểu Âm cau mày nói: “Sao tay chân em lúc nào cũng vụng về thế?”

“Em sơ ý thôi mà”. Hoắc Tiểu Đồng nhìn Bối Nhĩ Đóa, lại nói: “Hay là thế này, đôi giày này giá bao nhiêu, tôi sẽ đền cô giá gốc?”

Ngoài dự liệu là Diệp Trữ Vi đột nhiên cúi xuống xem xét vết lõm trên mũi giày Bối Nhĩ Đóa một cách rất nghiêm túc rồi nói ngắn gọn: “Không cần phiền phức, chúng tôi sang siêu thị đối diện mua đôi khác còn đôi này vứt đi”.

Mặt Hoắc Tiểu Đồng co giật một chút, ý anh là gì? Bị tôi giẫm một cái đã vứt đi như rác rưởi?

“Đi thôi”. Diệp Trữ Vi kéo tay Bối Nhĩ Đóa cất bước đi sang siêu thị bên kia đường trong ánh mắt sững sờ của mọi người.

Đến cửa siêu thị bên kia phố, đã không nhìn thấy những người ngoài cửa khách sạn, Diệp Trữ Vi buông tay Bối Nhĩ Đóa ra rồi đi thẳng vào siêu thị.

“Này!” Bối Nhĩ Đóa đuổi theo Diệp Trữ Vi, tò mò hỏi: “Anh định mua giày cho tôi thật à?”

“Mua giày? Tôi lên tầng hai mua ít đồ. Khu bán giày ở tầng một, cô có mua thì tự đi mà mua”. Anh ta cúi xuống thoáng nhìn đôi giày dưới chân cô: “Có điều tôi cho rằng về nhà giặt qua là được, vẫn đi tốt”.

“...”

Một mình Diệp Trữ Vi lên tầng hai, một mình Bối Nhĩ Đóa đi dạo dưới tầng một, chẳng bao lâu đã hết hứng thú. Cô xem thời gian, đã nửa tiếng trôi qua mà Diệp Trữ Vi còn chưa xuống, không biết anh ta còn chưa chọn xong đồ hay là đã về một mình rồi?

Nghĩ đến đây, cô đi lên tầng hai tìm một vòng nhưng lại không tìm được Diệp Trữ Vi, lại đi ra cửa siêu thị xem nhưng cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Chắc là anh ta mua đồ xong đi về rồi. Cũng phải, họ vốn chỉ là một cặp tình nhân giả dối, trước đó cũng không giao hẹn anh ta phải chịu trách nhiệm đón đưa. Bối Nhĩ Đóa định bắt taxi về nhưng bắt taxi ở khu phố náo nhiệt này cũng không hề dễ dàng. Cô đang nhìn trái nhìn phải lại nghe thấy có tiếng gọi phía sau.

“Bối Nhĩ Đóa”.

Bối Nhĩ Đóa quay lại nhìn thấy Diệp Trữ Vi xách một túi đựng đồ điện tử đứng trước mặt mình.

Ánh đèn đêm lấp lánh, bầu không khí tương đối nóng nực, sự xuất hiện của anh ta mang đến một chút mát mẻ trong lành khiến cô cảm thấy yên tâm một cách khó hiểu.

Tâm tình Bối Nhĩ Đóa đột nhiên trở nên tốt đẹp: “Vừa rồi tôi lên tầng hai tìm một vòng mà không tìm được anh nên tưởng anh đã về rồi”.

“Tôi lái xe đến, bãi đậu xe bên kia”.

“Anh định đưa tôi về sao?” Nói thật là cô không ngờ lại có đãi ngộ này.

“Cô muốn tự bắt xe về thì tôi cũng không ép”. Anh ta cũng đỡ mất thời gian.

“Có thể quá giang đương nhiên tốt hơn nhiều, đi thôi!”

Vừa lên xe điện thoại của Bối Nhĩ Đóa đã đổ chuông, người gọi đến là Đường Lật. Lúc cô nghe điện thoại, Diệp Trữ Vi ngồi trên ghế lái liếc nhìn cô bằng ánh mắt ý tứ sâu xa nhưng cô không phát hiện.

“Nhĩ Đóa, tớ gọi đến để nhắc cậu đăng thêm vài bức ảnh, mọi người đều đang chờ đấy”.

“Ồ, giờ tớ đang ở bên ngoài, lát nữa về nhà nói chuyện với cậu sau”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Tớ đang ở trên xe của Diệp Trữ Vi”.

“A, khéo nhỉ, cậu ở chỗ anh ta thật à? Vậy hai người mau chụp mấy kiểu chung đi”. Đường Lật chớp thời cơ ngay.

“Được rồi, để tớ xem đã. Thế nhé”.

Nghe điện xong, Bối Nhĩ Đóa dùng điện thoại lên weibo của mình. Thời gian từ lần đăng ảnh trước đã được sáu ngày, những bình luận về bức ảnh chụp bóng nắng của cô và Diệp Trữ Vi càng ngày càng nhiều, nội dung cơ bản chỉ có một yêu cầu: Đòi ảnh chụp chính diện.

“Anh nói xem vì sao dân mạng bây giờ lại thích xem ảnh người ta có đôi có cặp như vậy?” Bối Nhĩ Đóa lẩm bẩm.

“Lúc đói mà không có gì ăn, qua nhà hàng xóm ngửi mùi cá kho họ làm cũng có thể lót dạ về tinh thần”.

Không nghĩ tới anh ta lại đưa ra một kiến giải độc đáo hợp tình hợp lý như vậy, Bối Nhĩ Đóa trầm tư suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Vậy chúng ta chụp ảnh chung đi, chụp chính diện”.

Đúng lúc này gặp đèn đỏ, xe dừng lại, Bối Nhĩ Đóa bắt đầu loay hoay điện thoại di động, mở máy ảnh, chuyển sang chế độ chụp ảnh tự sướng, ngồi dịch lại gần dựa vào vai Diệp Trữ Vi.

“Anh có thể ngẩng lên nhìn ống kính không?”

Diệp Trữ Vi chậm rãi ngước mắt lên.

“Ánh mắt anh có thể dịu dàng hơn một chút không? Đừng nhìn như người ta thiếu nợ anh thế”.

Anh ta điều chỉnh tâm tình trong mắt.

Hiệu quả rất thấp.

“Nhìn chúng ta không giống tình nhân chút nào, ngay cả chính mình cũng không lừa nổi”. Bối Nhĩ Đóa phát hiện vấn đề, giờ điện thoại di động lên cao hơn một chút, phát hiện cánh tay bắt đầu mỏi: “Anh có thể tập trung tinh thần hơn chút nữa không? Ý tôi là trạng thái, thí dụ như tôi thế này”.

Cô vừa nói vừa nở nụ cười rạng rỡ trước ống kính để lộ hàm răng trắng tinh: “Phải làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc, rất ngọt ngào, hiểu không?”

Một giây sau, một cánh tay lạnh lùng đặt lên vai cô.

Lần đầu tiên anh ta chủ động dựa vào gần, mang theo cả áp lực bẩm sinh trên người, nhìn về phía ống kính, nghiêm túc uốn nắn cho cô: “Chỉ có người IQ không đến sáu mươi mới cười như cô, thu lại một chút”.

“...”

Bối Nhĩ Đóa miễn cưỡng thu bớt nụ cười trên môi.

“Chẳng phải cô muốn tạo cảm giác chúng ta rất thân mật sao?” Anh ta vừa nói vừa đưa tay trái qua cầm lấy điện thoại của cô, hạ thấp điện thoại xuống rồi ấn phím chụp rất nhanh: “Xong rồi”.

Anh ta trả lại điện thoại cho cô, đồng thời cũng rút tay phải về, tốc độ nhanh đến mức cô không phản ứng kịp.

Cô cúi xuống xem, trời ạ, đây là cái gì? Anh ta chụp chính mình đẹp như tài tử còn cô thì hai mắt trợn ngược, bị đim hàng thê thảm.

“Không được, tấm này không tính”. Cô nghiêm túc kháng nghị: “Chúng ta chụp kiểu khác”.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, anh ta nhanh chóng khởi động xe, tiếng khiêu nại của cô ngập chìm trong gió.

5. Chương 5

Diệp Trữ Vi từ chối yêu cầu chụp kiểu ảnh khác của Bối Nhĩ Đóa, theo lời anh ta thì bức ảnh này rất tả thực, cơ bản không khác gì cô ở bên ngoài.

Bối Nhĩ Đóa đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức đăng bức ảnh này lên, cô định lặng lẽ xóa đi, nhưng trong chớp mắt sắp ấn phím xóa cô lại chần chừ, sau vài giây đấu tranh tư tưởng cuối cùng vẫn quyết định để lại.

Nhờ đâu sau này cần dùng đến thì sao? Cứ tạm giữ lại đã, còn chuyện của cộng đồng mạng cứ chậm một thời gian cũng đâu có sao.

“Vốn tôi nay có thể đăng ảnh nhưng lại chưa chụp được”. Bối Nhĩ Đóa nhăn xon lại chèn một mặt cười xấu xa rồi gửi cho Đường Lập.

Mãi không thấy Đường Lập trả lời, Bối Nhĩ Đóa ngồi trước máy tính chỉnh sửa các bức ảnh trong thư mục ảnh chụp, đến gần rạng sáng mới nhận được tin nhắn trả lời của Đường Lập.

“Một tiếng trước tớ mới xong việc, sau đó cùng sếp Úc và mọi người đi ăn khuya, vừa về đến nhà, bây giờ mới thấy tin của cậu. Không sao, lần này không chụp được thì để lần sau”.

“Hôm nào cũng phải thức khuya à? Chú ý giữ sức khỏe!”

“Ừ, nhưng mà tớ vui lắm”.

“Sao thế?” Bối Nhĩ Đóa đã ngửi thấy mùi vấn đề.

Quả nhiên tin nhắn tiếp theo của Đường Lập như toàn màu hồng: “Nhĩ Đóa, sếp Úc đúng là siêu hoàn mỹ”.

“À”. Bối Nhĩ Đóa hứng thú: “Thảo nào cậu luôn cúc cung tận tụy làm việc cho anh ta”.

“Thực ra tớ hay hậu đậu lắm, nhưng anh ấy không bao giờ công khai phê bình tớ mà chỉ nhắc nhở tớ lúc riêng tư”.

“Anh ta bảo vệ cậu như vậy là có ý khác đúng không?”

“Đừng nói vậy, anh ấy lúc nào cũng phong độ, đối với cô gái nào cũng thế cả”.

“Vậy cậu hi vọng anh ta chỉ đối xử với một mình cậu như vậy à?” Bối Nhĩ Đóa tiện tay lấy một chiếc kẹo trái cây trong ngăn kéo ra, bóc vỏ cho vào miệng, ngọt thật.

“Anh ấy... hoàn toàn không có ý gì với tớ”.

“Cậu có khẳng định không?”

“Có. Anh ấy đối xử với tớ và với những người khác không có bất cứ khác biệt gì, lúc riêng tư không nói nhiều với tớ, cũng không nhìn tớ nhiều hơn một lần nào”.

“Tớ phải nhắc nhở cậu, yêu đơn phương khổ lắm”. Bối Nhĩ Đóa bổ sung một câu: “Hơn nữa tình cảm của cậu đối với anh ta có lẽ chỉ đơn thuần là sùng bái”.

“Nếu là sùng bái đơn thuần thì đã tốt. Biết không, mấy hôm trước tớ và anh ấy cùng đi khảo sát địa điểm ghi hình. Đó là một ngọn núi hoang vắng, lúc trèo lên đỉnh núi anh ấy không cẩn thận giẫm phải một bãi cứt chó, cả giày và ống quần đều gặp nạn, nhưng tớ lại cảm thấy khi đó anh ấy đẹp trai quên chết”.

“Ồ, thật à?” Xem ra Đường Lật đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Thật chứ. Khi đó tớ cực kỳ muốn... lao vào anh ấy, nói với anh ấy là tớ đã thích anh ấy hơn nửa năm rồi, mỗi ngày làm việc với anh ấy, đường huyết của tớ cũng tăng vọt”.

“Nếu thế không bằng chủ động một chút xem sao”.

“Không được. Người thích anh ấy quá nhiều, áp lực cạnh tranh quá lớn, chẳng thà một mình tơ tưởng còn thú vị hơn”.

Bối Nhĩ Đóa cười chán nản. Đây chính là Đường Lật, một người không có sự cố chấp quá sâu đối với những gì mình thích. Nhận được dĩ nhiên là tốt, không nhận được cũng không cố theo đuổi, tư tưởng khoáng đạt mẫu mực đáng để rất nhiều người học tập.

“Cậu cứ xem xem, nếu có cơ hội thì tội gì không nắm lấy, dù sao anh ta cũng còn độc thân, cậu có tư cách để theo đuổi”.

“Ha ha, vậy để tớ xem xem”.

Bối Nhĩ Đóa nhớ lại một mối tình đơn phương của Đường Lật thời học cấp ba. Khi đó Đường Lật thầm mến một nam sinh ngồi ở bàn trên, bởi vì đối phương là một con mọt sách, Đường Lật cho rằng mình không có hi vọng nên mãi không dám biểu lộ. Việc duy nhất Đường Lật làm là mua một cây sáp nê giống hệt của cậu ta, ngày ngày bôi môi cho đến khi còn ngấn như cây sáp cậu ta đựng trong hộp bút. Một hôm đến tiết thể dục buổi chiều, Đường Lật lén trốn về lớp mở hộp bút của đối phương đánh tráo cây sáp nê với cậu ta.

Mỗi lần nhớ lại chuyện này, Bối Nhĩ Đóa đều cảm thấy hành vi của Đường Lật rất biến thái.

“Đúng rồi, quan hệ giữa sếp Úc và Diệp Trữ Vi rất thân thiết đấy”. Đường Lật lại nhả tin đến.

“Nghĩa là sao?” Nhắc tới Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa lập tức có tinh thần.

“Quan hệ đó hình như là... Diệp Trữ Vi là em trai cùng bố khác mẹ nhỏ nhất của mẹ sếp Úc”.

“Thế chẳng phải là cậu sao?” Bối Nhĩ Đóa đưa ra đáp án chính xác.

“Ồ, hình như đúng thế thật”. Đường Lật luôn luôn chậm nửa nhịp cuối cùng cũng hình dung được.

“Sếp Úc hai mươi sáu, Diệp Trữ Vi chỉ hơn sếp Úc một tuổi mà là cậu của sếp Úc? Cậu không nhầm chứ?”

“Là sếp Phương nói thế, tin tức của anh ta luôn luôn chính xác”.

“Nếu chuyện này là đúng thì khó trách Diệp Trữ Vi lại có vẻ già dặn như vậy, thì ra đã có cháu trai lớn như vậy rồi”.

“Cậu nói thế không công bằng đâu. Nếu Diệp Trữ Vi mặc đồng phục học sinh đi ra phố, tám mươi phần trăm số người nhìn thấy đều sẽ cho rằng anh ta là học sinh cấp ba”.

“Anh ta? Anh ta... non đến thế sao?”

“Cậu không tin thì bảo anh ta mặc cho cậu xem”.

“Tớ có phải gì của anh ta đâu, anh ta làm sao lại nghe lời tớ?”

“Đừng khiêm nhường quá, bây giờ hai người đang là tình nhân mà, một chút quyền lợi này đã là gì? Anh ta nhất định phải đáp ứng cậu, hê hê”.

Khóe miệng Bối Nhĩ Đóa giật giật, không muốn để ý tới lời châm chọc của Đường Lật.

“Thôi tớ đi ngủ đây, bảo bối đừng quên đăng ảnh nhé. Chúc ngủ ngon”.

Nhắc tới chuyện ảnh ọt, Bối Nhĩ Đóa lại đau đầu. Vì sao Diệp Trữ Vi chụp cô xấu như vậy? Không phải là anh ta cố ý đấy chứ...

“Hôm nay có thời gian ra ngoài chụp ảnh không?”

Sáng sớm mấy ngày sau đó, Bối Nhĩ Đóa chủ động gửi tin nhắn cho Diệp Trữ Vi.

Một lát sau Diệp Trữ Vi trả lời: “Hôm đó đã chụp được rồi mà”.

“Tắm đó bị tôi sơ ý xóa mất rồi”.

“Hôm nay tôi rất bận, chỉ có thời gian nghỉ trưa là rảnh”.

“Hay là tôi đến chỗ anh? Dù sao chụp ảnh cũng không cần tốn quá nhiều thời gian”.

“Tùy”.

“...” Bối Nhĩ Đóa thầm nói với chính mình hai tiếng: Cố nhịn!

Hơn mười hai giờ trưa, Bối Nhĩ Đóa đội nắng to đi tới Viện nghiên cứu dự phòng bệnh động vật, lúc đến cửa gọi điện thoại cho Diệp Trữ Vi nhưng anh ta tắt máy. Cô cực kỳ nóng nực, đi vào trong hóng mát một lát.

Hai bên hành lang mờ tối mát mẻ là một loạt cửa phòng đóng chặt, chắc là đang trong giờ nghỉ trưa, nhân viên đều nghỉ ngơi trong phòng, ngoài hành lang không có một bóng người.

Bối Nhĩ Đóa đang nhìn quanh thì một cánh cửa ở một phần ba hành lang phía trong mở ra, một nghiên cứu viên mặc blouse trắng cầm cốc nước đi ra, khi nhìn thấy cô liền lộ vẻ rất kinh ngạc: “Bối Nhĩ Đóa?”

Bối Nhĩ Đóa thấy có người gọi liền nhìn lại, bởi vì ngược sáng nên không thấy rõ là ai. Lúc đối phương đến gần cô mới nhận ra anh ta là Hà Dương.

“Em đến tìm Diệp Trữ Vi à?” Hà Dương dừng lại trước mặt cô, hỏi rất thân thiện.

“Vâng, em đến tìm anh ấy. Anh biết anh ấy ở đâu không?”

“Cậu ấy ở phòng thí nghiệm trên lầu, đã ở lì trong đó cả buổi sáng không ra ngoài, chắc là còn chưa ăn cơm”. Hà Dương chỉ lên tầng trên: “Anh dẫn em lên tìm cậu ấy nhé!”

Bối Nhĩ Đóa theo Hà Dương đi lên tầng hai, dọc theo hành lang về phía trước đến một căn phòng cửa rất to ở cuối hành lang. Hà Dương dừng chân, không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa đi vào.

Đang định bước vào phòng, Bối Nhĩ Đóa liếc thấy mấy chữ “Phòng thí nghiệm liên hợp nghiên cứu phát triển tân dược và mẫu động vật mắc bệnh”.

Cô không mặc đồng phục, cũng không biết trong phòng có yêu cầu vô trùng hay không nên không dám tùy tiện đi vào mà vẫn đứng ở bên ngoài.

“Diệp Trữ Vi, nghỉ một lát đi, bạn gái cậu đến rồi”. Hà Dương đi tới vỗ vai Diệp Trữ Vi.

Bối Nhĩ Đóa đứng ngoài cửa nhìn thấy Diệp Trữ Vi đứng lên quay người lại, ánh mắt nhìn ra bên ngoài. Cô lập tức vẫy tay, nở một nụ cười vô hại với anh ta.

Diệp Trữ Vi bỏ găng tay, tắt các thiết bị trên bục thao tác, cởi áo đồng phục blouse trắng rồi cùng Hà Dương một trước một sau đi ra ngoài.

“Đây là phòng thí nghiệm của bọn anh à? Trong phòng có những gì?” Bối Nhĩ Đóa tò mò hỏi.

“Cái gì cũng có cả”. Hà Dương cười: “Bàn phẫu thuật, nồi diệt khuẩn cao áp, thiết bị sinh hóa máu, máy gây tê hô hấp”.

“Có giải phẫu thỏ con không?” Bối Nhĩ Đóa lại hỏi.

Hà Dương sững sờ rồi lập tức cười to: “Em cho rằng đây là giờ sinh học trong trường à?”

Nhận ra mình vừa hỏi một câu không có hàm lượng kỹ thuật, Bối Nhĩ Đóa cười tự giễu: “Đối với em, giải phẫu thỏ là việc có độ khó rất cao”.

“Em ăn cơm chưa?” Diệp Trữ Vi đột nhiên hỏi một câu.

“Em ăn rồi”.

“Thế đi với anh xuống dưới lầu ăn cơm”.

“Ồ, vâng”. Bối Nhĩ Đóa gật đầu.

“Hai đứa sang quán ăn nhanh bên cạnh đi, dưới nhà ăn chỉ còn bánh bao với bánh mì thôi”. Hà Dương nói: “Anh về ngủ trưa đây, không tiễn”.

Bối Nhĩ Đóa theo Diệp Trữ Vi đi ra ngoài Viện nghiên cứu, vào một quán bán đồ ăn nhanh bên cạnh.

Diệp Trữ Vi chọn đại một suất, lúc trả tiền Bối Nhĩ Đóa hỏi: “Sao anh lại ăn uống không đúng giờ gì cả? Như thế không tốt cho sức khỏe”.

“Bao giờ chụp ảnh?” Anh ta hỏi thẳng.

“Đừng vội, đợi anh ăn xong đã”. Bối Nhĩ Đóa vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn thực đơn: “Có súp Sago à? Tôi muốn ăn”. (Một món súp đặc sản Indonesia).

Cô vừa nói vừa định lấy ví trong túi xách ra.

“Thêm một suất súp Sago nữa”. Diệp Trữ Vi nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ gõ phím lách cách.

“Anh mời à?” Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc vì sự hào phóng của anh ta hôm nay.

“Lần trước cô đã mời tôi ăn sáng”.

Thôi được, anh ta vẫn tính toán rất rõ ràng.

Sau khi ngồi xuống đối diện Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa luôn luôn sợ không khí tẻ nhạt lập tức kích hoạt đài phát thanh.

“Anh ăn ít thế này à? Chẳng lẽ anh đang giảm béo? Nhưng mà anh có béo đâu, giảm béo cái gì? Mấy nam sinh cùng học đại học ngày trước còn ăn nhiều hơn anh. Mà anh có vẻ ăn nhạt nhẽ, không thích ăn thịt kho à? Bát canh đó là canh thịt gà đúng không? Sao chỉ thấy nắm hương chứ không thấy thịt gà? Hay là người ta quên cho thịt gà vào?”

Diệp Trữ Vi dừng đĩa một lát, nhìn cô một cái không nói gì.

Bối Nhĩ Đóa biết mình làm phiền anh ta, lập tức ngậm miệng cúi đầu ăn súp.

Diệp Trữ Vi ăn tiếp.

Bối Nhĩ Đóa yên lặng được một lát rồi lại bắt đầu tọc mạch: “Đúng rồi, tôi nghe nói anh và ông chủ của Đường Lật có quan hệ rất gần. Anh là cậu của anh ta à?”

“Cô nghe ai nói?”

“Đường Lật”.

“Đây là chuyện riêng”. Diệp Trữ Vi nói: “Không tiện trả lời”.

Bối Nhĩ Đóa ho mấy tiếng: “Vậy nói chuyện không phải chuyện riêng đi. Bình thường tính anh vẫn thế à?”

“Thế nào?”

“Chậm nóng”. Cô cố gắng dùng từ nhẹ nhàng nhất.

“Không tồn tại vấn đề nhanh chậm. Tôi và một số người vĩnh viễn không thể nóng lên được”.

Bối Nhĩ Đóa nghẹn lời, trong lòng suy đoán xem mình có thuộc phạm vi “một số người” đó hay không.

“Vậy anh thấy tôi thế nào?” Ý Bối Nhĩ Đóa là anh và tôi có nóng lên được không?

“Cô?” Diệp Trữ Vi đánh giá đúng trọng điểm: “Nhiều lời”.

“Nhiều lời? Tôi...” Bối Nhĩ Đóa ngậm miệng, hoàn toàn từ bỏ ý định tán chuyện với anh ta.

Thế là anh ta ăn cơm. Thế là cô tròn tròn mắt nhìn anh ta. Thế là cả hai người không nói thêm câu nào nữa.

Nói thật, Bối Nhĩ Đóa vẫn cho rằng qua cách ăn của một người có thể thấy được một số nét tính cách của người đó. Như lúc ăn hai tay khua khoắng, miệng phát ra âm thanh tộp tộp là người khiếm khuyết giáo dục, tư lợi ích kỷ. Lúc ăn mất không ngừng chuyển qua chuyển lại giữa các món ăn là người tính tình nóng, trọng công danh lợi lộc. Lúc gấp đồ ăn chậm rãi mà trật tự, thích cắt đồ ăn thành từng miếng nhỏ, nhai khẽ nuốt chậm là người rất cẩn thận, cũng rất kiên nhẫn. Lúc ăn không liếc ngang liếc dọc, nhai nuốt không có âm thanh, không ảnh hưởng đến những người xung quanh là người có tính tự kiểm chế rất cao, tuýp người lí trí điển hình.

Diệp Trữ Vi là loại cuối cùng này.

Dường như bị ánh mắt nóng rực đối diện thiêu đốt trong thời gian dài, Diệp Trữ Vi ăn hết một nửa đã đặt đũa xuống: “Đi thôi, chúng ta đi chụp ảnh”.

“Anh còn chưa ăn xong”. Bối Nhĩ Đóa nhắc nhở: “Không cần phải vội như vậy”.

“Chụp xong sớm cô cũng có thể về sớm”.

Ồ, tại sao nghe có vẻ như chán ghét sự tồn tại của mình vậy? Bối Nhĩ Đóa gạt bỏ ý nghĩ trong lòng đó, hỏi: “Vậy chúng ta đi đâu chụp?”

“Gần đây thôi”.

Nghe thấy Diệp Trữ Vi nói như vậy, Bối Nhĩ Đóa cho rằng anh ta đã tìm được một địa điểm thần bí hay ho, thế là yên tâm đi theo anh ta ra ngoài. Ai ngờ đội nặng đi theo sau lưng anh ta một vòng lại quay về đến cửa quán ăn nhanh. Diệp Trữ Vi dừng lại nói: “Chụp luôn ở cửa quán đi”.

“Anh không tìm được nơi khác à?” Bối Nhĩ Đóa lau mồ hôi trên trán.

“Ngoài chỗ này chỉ có Viện nghiên cứu, cô muốn chụp ở đâu?”

“Vậy về viện đi, trong viện còn tương đối mát mẻ, ở đây nóng quá”. Bối Nhĩ Đóa nhìn đường phố trước mặt đông người lại qua, lẩm bẩm: “Còn rất đông người nữa”.

Hai người quay về Viện nghiên cứu, Bối Nhĩ Đóa theo Diệp Trữ Vi đi vào một phòng nghỉ ở tầng một, lúc đi vào lại phát hiện trong phòng không có người nào.

Hai chiếc bàn dài ghép lại thành một, trên bàn đặt một chiếc giá để cốc có bốn năm chiếc cốc. Bên cạnh giá để cốc là một bộ loa nhỏ, bên cạnh nữa là vô số đĩa nhạc, còn có cà phê hòa tan, hộp đựng trà, ống đựng bút, quạt điện, kẹo cao su bạc hà, hai thanh sô cô la xếp chồng lên nhau...

Ngoài chiếc bàn ghép còn có một tủ sách và một chiếc ghế sofa. Trong tủ sách là các loại sách và xương động vật, trên sofa có gối dựa và một chiếc chăn gấp lại gọn gàng.

“Chỗ này yên tĩnh thật”. Bối Nhĩ Đóa đứng cạnh cửa sổ kéo một góc rèm ra, nhìn thấy bên ngoài có hai cây to, ánh nắng len lỏi chiếu xuống qua cành lá, tiếng ve kêu nhẹ nhàng và mùi giấy trong phòng làm mọi người thấy tâm hồn thư thái.

Diệp Trữ Vi đi tới, tiện tay kéo rèm cửa sổ ra một nửa: “Đây là khu đất trống phía sau viện, không có người”.

“Vậy chúng ta chụp ở đây đi”. Bối Nhĩ Đóa nói xong liền nhìn quanh, kéo chiếc ghế dựa duy nhất trong phòng đến bên cửa sổ, ngồi xuống ghế rồi kéo Diệp Trữ Vi tới gần: “Chúng ta quay mặt về phía ánh sáng, hiệu quả sẽ rất tốt”.

Thế mới gọi là ánh dương rực rỡ.

“Cô ngồi, tôi đứng?” Diệp Trữ Vi đột nhiên hỏi.

“Ồ, có vẻ hơi khó khăn”. Bối Nhĩ Đóa lại đứng lên: “Vậy chúng ta cùng đứng. Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ? Có phải quá giả tạo không?”

“Rất giả tạo, không có đôi tình nhân bình thường nào lại tạo dáng như chụp ảnh chân dung như thế”.

“Thế bình thường tình nhân người ta làm thế nào?” Bối Nhĩ Đóa hỏi ngược lại, nghĩ bụng nghe có vẻ anh nhiều kinh nghiệm nhỉ?

Diệp Trữ Vi suy nghĩ một lát, đi tới chỗ chiếc sofa: “Chúng ta chụp ngồi”.

Bối Nhĩ Đóa đi tới, đặt túi xách ngồi xuống.

“Cô dựa vào vai tôi”.

Bối Nhĩ Đóa nửa tin nửa ngờ dựa đầu vào, lấy điện thoại di động, mở máy ảnh.

“Đưa điện thoại của cô cho tôi, sau đó nhắm mắt lại”. Diệp Trữ Vi đột nhiên nói.

Cô ngược mắt lên: “Vì sao?”

“Để đạt được hiệu quả tự nhiên nhất”.

Cô đưa điện thoại cho Diệp Trữ Vi rồi dựa vào vai anh ta: “Anh đừng hòng chụp tôi xấu như lần trước”.

“Tôi chỉ có sao chụp vậy”.

Cô buồn bực nhắm mắt lại.

“Hạ thấp đầu xuống một chút”.

Cô làm theo.

“Gạt tóc bên trái ra sau tai”.

Cô làm theo.

“Nâng cằm lên một chút”.

Cô làm theo.

“Cánh mũi không được phập phồng rõ ràng như vậy”.

Cô làm theo.

“Quay mặt sang bên phải một chút”.

Cô làm theo.

Cơn buồn ngủ từ từ kéo đến, cuối cùng ngoẹo đầu sang một phương hướng không thể khống chế.

Rất lâu sau cô mới tỉnh lại, bởi vì ngủ rất say nên khi mở mắt ra còn chưa phản ứng lại mình đang ở đâu.

Cô đang nằm ngay ngắn trên sofa, đầu gối lên chiếc gối tựa mềm mại, dưới chân còn đắp chăn mỏng.

Diệp Trữ Vi chân dài đang đứng bên bàn lấy nước pha trà, hơi nóng lượn lờ nhanh chóng tan biến trong ánh mặt trời vàng rực rỡ.

“Diệp Trữ Vi?” Cô gọi anh ta một tiếng.

“Hai mươi ba phút”. Anh ta vẫn quay lưng về phía cô: “Thời gian cô ngủ gật”.

Cô chợt bừng tỉnh, ngồi dậy chỉnh lại đầu tóc: “Xin lỗi, tôi buồn ngủ quá. Đúng rồi, vừa rồi chúng ta đang làm gì nhỉ? À, đang chụp ảnh, bây giờ tiếp tục”.

“Chụp xong rồi”. Anh ta cầm cốc uống một ngụm trà: “Trong điện thoại của cô”.

Bối Nhĩ Đóa nghi hoặc cầm chiếc điện thoại bên cạnh lên mở ra xem, trong điện thoại có ba bức ảnh mới chụp.

Đầu cô đặt trên ngực Diệp Trữ Vi, tóc tai hơi bừa bộn, ngủ rất say. Diệp Trữ Vi cúi đầu nhìn cô ngủ, một tay vòng qua khoác vai cô.

“Thế này chưa phải chụp chính diện”. Bối Nhĩ Đóa ngẫm nghĩ: “Có điều ít nhất anh cũng đã lộ mặt, chắc là mọi người cũng thỏa mãn”.

“Bối Nhĩ Đóa”.

“Cái gì?” Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu lên hỏi lại.

“Cô ngủ hay chảy dãi”. Diệp Trữ Vi xoay người dựa vào bàn, một tay cầm cốc trà.

“Vừa rồi tôi chảy dãi à?” Bối Nhĩ Đóa cúi xuống kiểm tra sofa theo bản năng.

Diệp Trữ Vi cúi đầu thoáng nhìn mông ngực áo ướt, sau nửa giây quyết định che giấu, bình tĩnh chuyển ánh mắt đi: “Tôi đã chụp ba kiểu, cô cứ chọn kiểu nào cô thấy tương đối hài lòng là được. Hôm nay đến đây thôi, cô có thể về rồi”.

Bối Nhĩ Đóa cất điện thoại vào túi xách, gật đầu đứng lên.

Ra đến cửa phòng, đột nhiên cô nhớ tới một chuyện: “Trong thời gian ngắn sắp tới chắc anh chưa nghĩ đến chuyện tìm bạn gái chứ?”

“Chưa”.

Bối Nhĩ Đóa cười: “Tôi chỉ đột nhiên nghĩ, nếu ngày mai anh thích cô gái nào đó thì nhớ nói với tôi ngay. Tôi sẽ bảo Đường Lập lập tức chấm dứt chuyện này, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của anh”.

“Không đâu”. Diệp Trữ Vi đứng thẳng người trước cửa sổ đầy ánh nắng như cố định trong một khung ảnh, cảm giác hơn người cất giấu trong lòng lúc này lộ ra rất tự nhiên, dường như được phóng đại rất nhiều lần: “Không có chuyện ngày mai tôi gặp một cô gái tôi thích, xác suất này bằng không”.

“Biết đâu, không thể nói chắc được”.

“Nếu có thì tôi sẽ bỏ cô trước”.

Huyệt thái dương Bối Nhĩ Đóa chợt giật giật.

Đàn ông quả nhiên đều là động vật máu lạnh, tốt xấu bây giờ bọn họ cũng là một cặp tình nhân trong mắt người ngoài, có duyên mới là vứt bỏ tình cũ ngay...

Bối Nhĩ Đóa oán thăm, hoàn toàn quên mất vừa rồi ai đã nhắc tới chuyện này.

“Đúng rồi, đổi lại là cô”. Diệp Trữ Vi nhắc nhở Bối Nhĩ Đóa: “Cô cũng phải sớm nói với tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm chấm dứt quan hệ này”.

Bối Nhĩ Đóa gật đầu: “Không thành vấn đề”.

Đến lúc ra khỏi Viện nghiên cứu, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ. Cái gì mà không thành vấn đề? Vừa rồi rõ ràng Diệp Trữ Vi nói là nếu đổi lại là cô gặp được người cô thích, cô phải sớm nói với anh ta, anh ta sẽ chịu trách nhiệm chấm dứt... chịu trách nhiệm đá cô?

Tóm lại, bất luận là anh ta hay là cô có “duyên mới”, anh ta đều là người đá cô?

Quả thực là quá âm hiểm, quá toan tính!

Dưới ánh mặt trời, Bối Nhĩ Đóa vẫn nghĩ mãi một vấn đề: Dựa vào cái gì?

Cô không kiềm chế nổi tâm tình, gửi tin nhắn cho Diệp Trữ Vi: “Dựa vào cái gì mà đều là anh chủ động chấm dứt quan hệ của chúng ta?”

Diệp Trữ Vi trả lời: “Bởi vì tôi chưa bao giờ bị ai đá”.

“Anh cho rằng tôi thì đã từng bị đá à?”

“Chẳng lẽ lại không?”

“...”

6. Chương 6

Trên đường về, Bối Nhĩ Đóa nhận được điện thoại của mẹ cô, Từ Trinh Phân.

“Con đang làm gì đấy?” Giọng bà Từ Trinh Phân lúc nào cũng có vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Con không làm gì, ra ngoài tản bộ thôi, bây giờ đang đi về ạ”.

“Dạo này đã tìm được việc làm chưa? Hay là vẫn đi chụp ảnh cho người ta?”

“Chụp ảnh cho người ta cũng kiếm được tiền mà, lại còn là công việc con thích nên con rất vui”.

“Đừng có ngô nghê thế nữa. Con nghe lời mẹ đi, đến công ty của Vương Hách Xuyên làm việc, nó sẽ bố trí cho con một vị trí tốt”.

“Con đã nói với mẹ rồi, tự con sẽ đi tìm việc, con bảo đảm có thể tự nuôi được mình”. Bối Nhĩ Đóa thở dài: “Không phải con giận dỗi mẹ. Công ty nhà Vương Hách Xuyên sản xuất đồ gia dụng, mà con thật sự không thấy hứng thú với công việc đó”.

“Hứng thú cũng có thể từ từ bồi dưỡng được. Con có thời gian thì tâm sự với Vương Hách Xuyên nhiều một chút, cuối tuần gọi điện thoại cho nó nhờ nó chỉ bảo cho. Nó sẽ kiên nhẫn giải thích với con”.

“Không ổn lắm, con cũng không quen anh ta”.

Từ Trinh Phân cười trong điện thoại: “Có cơ hội đi ăn cơm với nhau là quen ngay mà”.

Bối Nhĩ Đóa biết ý Từ Trinh Phân, bà rất thích Vương Hách Xuyên. Vương Hách Xuyên mặc dù bằng cấp không cao nhưng lại giỏi giao tiếp, rất biết cách đối nhân xử thế, còn trẻ tuổi mà đã xây dựng được một mạng lưới quan hệ sâu rộng. Gia đình anh ta theo nghề kinh doanh đã được ba đời, dù chưa thể nói là hiển hách nhưng cũng có thể coi là giàu có. Hơn nữa Vương Hách Xuyên có diện mạo sáng sủa, da trắng, mắt một mí, tuýp người được phụ nữ yêu thích, đặc biệt là lại khéo ăn khéo nói nên rất được lòng phụ nữ ở tầm tuổi như Từ Trinh Phân.

“Một nam một nữ không đứng ra ngoài ăn cơm làm gì chứ?” Bối Nhĩ Đóa cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Một nam một nữ thì không thể ra ngoài ăn cơm à? Tại sao tư tưởng của con lại giống hệt mấy bà già thế? Thảo nào đến tuổi này vẫn còn chưa yêu bao giờ, nói ra cũng thấy mất mặt”. Từ Trinh Phân nói như sấm liên thanh: “Không phải nói quá, điều kiện như Vương Hách Xuyên đã là trăm người có một. Lần trước sau khi gặp con nó đã khen con rất nhiều, tại con cứ cư xử tiêu cực nên đến giờ vẫn còn không có tiến triển gì. Nếu là đứa con gái khác thì đã bám riết lấy nó từ lâu rồi”.

Bối Nhĩ Đóa giờ điện thoại ra xa, đợi đến lúc Từ Trinh Phân nói xong mới đưa về gần: “Mẹ, điều kiện của Vương Hách Xuyên đúng là rất tốt, con đánh giá rất cao năng lực quan hệ xã hội của anh ta, điểm này con sẽ học tập anh ta. Nhưng nói đến chuyện tình cảm, anh ta đã từng có rất nhiều bạn gái, con luôn luôn không có thiện cảm với những người đàn ông có bề dày lịch sử tình cảm”.

Từ Trinh Phân cười khẩy: “Đàn ông hai mươi sáu tuổi mà con còn muốn nó vẫn như tờ giấy trắng à? Suy nghĩ non nớt kiểu này, thảo nào đến giờ vẫn chưa có mảnh tình nào vắt vai”.

“Bố con hai mươi sáu tuổi mới gặp mẹ, cũng là mối tình đầu, trước đó chưa bao giờ yêu ai”. Bố chính là thần tượng của cô.

“Thời đại của bố mẹ khi đó khác hẳn bây giờ. Xã hội bây giờ ai mà không có mấy mối tình trước khi kết hôn. Cũng như khi đi mua đồ, phải có quá trình chọn lựa, hiểu không?”

Bối Nhĩ Đóa lại nghe Từ Trinh Phân lải nhải một hồi lâu, cuối cùng tìm lý do chấm dứt cuộc điện thoại.

Một lát sau cô đã nhận được tin nhắn của Vương Hách Xuyên: “Tiểu Nhĩ Đóa, đã một thời gian không liên lạc, bất cứ lúc nào có nhu cầu gì cần hỗ trợ cứ tìm anh”.

Bối Nhĩ Đóa rung mình sờn gai ốc. Trong lòng cô, chỉ có người cực kỳ thân thiết mới có thể gọi cô là Tiểu Nhĩ Đóa. Rất hiển nhiên cô và Vương Hách Xuyên không hề thân quen đến mức đó.

“Tạm thời không có gì cần hỗ trợ, cảm ơn anh”. Cô trả lời một câu khô khan.

Sau đó Vương Hách Xuyên lại nhắn hai tin nữa nhưng cô đều coi như không nhìn thấy.

Bối Nhĩ Đóa về đến nhà liền mở weibo đăng ảnh lên, rất nhanh nhận được một loạt phản hồi.

Một bạn có nickname “Thương tâm đổi tuyệt tình” bình luận: “Tại sao cứ phải hành hạ một kẻ FA đang ăn mì gói?”

Một bạn có nickname “Lông chân bốc cháy” bình luận: “Tôi đã đoán trước là bạn không dựa vào vai anh ấy được mà, ha ha”.

Một bạn có nickname là “Lý Lôi tốt thế mà vì sao Hàn Mai Mai vẫn không yêu anh ấy” bình luận: “Bạn coi ngực bạn trai là gối bọt biển à? Có chảy dãi lên đó không?”

Một bạn có nickname “Bà ngoại Lưu nhắn lại cho bà nội Liễu” bình luận: “Phóng to lên có thể thấy ngón áp út của Diệp Trữ Vi dài hơn ngón trỏ, lông mi dài hơn lông mi bạn gái...”

Một bạn có nickname “Quần bông là phát minh giết chết vẻ đẹp của cơ thể” bình luận: “Đợi bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng thấy bạn khoe chồng. Theo dõi bạn quả nhiên không phí công. Nhưng nói thật, bây giờ xem weibo của bạn cứ có cảm giác như đang nhìn tình địch”.

Bối Nhĩ Đóa xem hết lượt, vô tình đọc được một bình luận như sau: “Sau khi xem chương trình cảm thấy tính Diệp Trữ Vi rất lạnh lùng, dường như không nói chuyện với bất kỳ ai, mắt cũng không thèm nhìn người nào khác ngoài bạn, thậm chí cũng chẳng buồn nhìn ông kính. Trong cuộc sống anh ấy cũng là một người khó gần như vậy à? Bạn có phải nhân nhượng anh ấy suốt ngày không?”

Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Anh ấy tương đối chậm nóng, lần đầu tiên ghi hình không thích ứng lắm, nhưng bình thường đối với người nhà vẫn rất hữu hảo”.

Đây không phải cô nói tốt cho Diệp Trữ Vi mà là điều cô phát hiện sau khi quan sát anh ta. Bất kể là trước mặt Trương Dật Lộ, Hoắc Tiểu Đồng hay là các đồng nghiệp của Diệp Trữ Vi, anh ta đều bảo vệ danh dự cho cô. Như vừa rồi cô sơ ý ngủ quên trong phòng nghỉ ngơi, anh ta còn đắp chăn cho cô.

Trả lời của cô lập tức bị mọi người phát hiện, thông báo hiện lên liên tục.

“Chảnh ghê nhỉ! Người nhà ý là chỉ cô sao? Ngoáy mũi!”

“Người nhà là từ dùng để gọi bà xã của mình?”

“Người nhà? Ha ha, chúng ta đều là người ngoài hết”.

Mặt Bối Nhĩ Đóa nóng bừng, đang định thoát ra lại nhận được tin nhắn riêng tư từ một người lạ. Cô mở ra xem, đó là một tin tức từ ba năm trước.

Công bố giải thưởng khoa học kỹ thuật thành phố L, giải nhất là “Nghiên cứu kết cấu và công năng hoạt tính peptide của động vật lưỡng thê” của hai nghiên cứu viên, một người trong đó là Diệp Trữ Vi. Bên dưới là cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng của những người giành giải. Mọi người phát biểu có thể khiêm tốn, có thể hưng phấn, có thể ung dung, riêng anh ta chỉ nói “Tôi không có cảm tưởng gì”.

Bối Nhĩ Đóa cười lặng lẽ, quả nhiên là phong cách của anh ta, nhưng trong mắt người ngoài có quá mức tự phụ không? Đường như đoạt giải là chuyện đương nhiên phải thế. Mặc dù cô biết anh ta chỉ muốn nói theo nghĩa đen, tức là anh ta thật sự không có gì muốn nói cả.

Làm công việc của chính mình, còn cần phải cảm ơn gì nữa?

Bối Nhĩ Đóa mở mục bình luận của bản tin cũ này, thấy bên dưới có người nói: “Đây là con một sách ở đại học L tôi học. Anh ấy có thể không ăn không ngủ không tán gái, nhưng một ngày không đến phòng thí nghiệm là không chịu được. Lúc khai giảng rất nhiều cô nàng nghe nói anh ấy sẽ đến giảng dạy ở hiệp hội giải phẫu nên xếp hàng báo danh, tiếc là một học kỳ anh ấy chỉ lên lớp có một tiết. Sau tiết học đó các cô gái xếp hàng đưa đồ ăn cho anh ấy như thể anh ấy là một kẻ phạm ăn lăm, nhưng anh ấy chỉ lấy một gói rong biển vừng”.

Cũng có người nói: “Anh ấy lúc nào cũng thế, chưa bao giờ biết nói những lời bình thường. Có nữ sinh đưa thư tình cho anh ấy trên đường, anh ấy bảo cô ta ra cổng trường mà phát tờ rơi. Đối phương nói đây là thứ dành riêng cho anh ấy, anh ấy nói tôi không biết cô, không nhận đồ của cô. Đối phương bất đắc dĩ đành phải ngượng ngùng nói đây là thư tình, anh ấy nói cũng mời cô ra cổng trường mà phát”.

Nghĩ đến hình ảnh Diệp Trữ Vi lúc đó, Bối Nhĩ Đóa không nhịn được bật cười.

Diệp Trữ Vi kỳ thực cũng là một người rất hiếm có, khá thú vị.

Trong tháng sáu Bối Nhĩ Đóa nhận một công việc, đến huyện Nghi giúp một cặp vợ chồng trẻ chụp ảnh cưới.

Huyện Nghi là nơi sinh ra và lớn lên của các cậu bé, nổi tiếng toàn quốc với những biển hoa và ruộng bậc thang, khí hậu ẩm ướt, lượng mưa dồi dào. Sau khi họ đến trời cũng bắt đầu mưa, không thể ra bên ngoài chụp ảnh, mất khá khá thời gian.

Đến khi trời nắng ráo Bối Nhĩ Đóa mới mang đồ nghề chụp ảnh cùng bọn họ ra ngoài, sau khi đi một vòng rộng cô cảm thấy chỉ chụp ảnh bên biển hoa thì cũng đẹp nhưng hơi đơn điệu, vì thế cô đề nghị chụp ảnh trong một thư viện ở huyện, nam nữ nhân vật chính vui vẻ chấp nhận.

Cảnh thứ nhất.

Người đàn ông mặc đồ kiểu thời Hán ngồi yên tĩnh bên bàn trong học đường, mặt mày sáng sủa, tay cầm bút lông chậm rãi viết mấy chữ “Thư trung tự hữu nhan như ngọc” (Trong sách có dung nhan như ngọc, đại ý là đọc sách như ngắm người đẹp nên mới mê mẩn cả ngày). Lúc ngẩng đầu lên, người phụ nữ cũng mặc đồ triều Hán tay cầm quạt giấy xòe một nửa cười dịu dàng đứng phía trước anh ta, ánh mắt chan chứa yêu thương và tự hào.

Cảnh thứ hai.

Người đàn ông ngồi yên cầm bút vẽ hoa, người phụ nữ cầm thỏi mực mài mực, vừa mài vừa mỉm cười nhìn người đàn ông. Người đàn ông vẽ một đóa hoa mộc lan giống hệt đóa cài trên mái tóc người phụ nữ.

Cảnh thứ ba.

Hai người ngồi mặt đối mặt, trên bàn có một bộ ấm chén. Tay người đàn ông cầm một quyển sách, người phụ nữ cầm chén để nước trà đổ đầy vào quần áo người đàn ông, về mặt anh ta cam tâm tình nguyện.

Đương nhiên đây là phỏng theo điển cố “Đổ sách tiêu sầu trà ướt áo” (Tích: Hai vợ chồng Lý Thanh Chiếu và Triệu Minh Thành đều thích đọc sách. Lý Thanh Chiếu có trí nhớ rất tốt, cho nên mỗi lần ăn cơm xong pha trà, hai người lại đổ nhau để quyết định ai uống trước sau. Một người hỏi điển tích điển cố này là ở sách nào, trang bao nhiêu, dòng thứ mấy, người kia trả lời đúng thì được uống trước. Nhưng người thắng thường quá vui vẻ nên để nước trà sánh ra đầy y phục.)

Tổng cộng chụp tám cảnh, mọi việc rất thuận lợi, hai vợ chồng cảm thấy rất vui vẻ thú vị.

“Thật ra tôi cũng có chút duyên phận với thư viện này. Lúc ba tuổi ông ngoại dẫn tôi đến đây xem cây phong, dạy tôi đọc thơ”. Người đàn ông nói: “Lúc tôi năm tuổi ông ngoại tôi mất, mẹ tôi dẫn tôi đến đây xem cây phong, nói với tôi rằng đây là cây ông ngoại tôi thích. Khi đó tôi rất ấu trĩ, chỉ cảm thấy ở đây chán ngắt nên nằng nặc đòi về. Sau khi mẹ tôi dẫn tôi về đã khóc một trận, từ đó không còn nhắc tới thư viện này nữa, có lẽ là sợ thấy cảnh thương tình”.

Người phụ nữ đưa tay cầm tay người đàn ông, người đàn ông cười điềm đạm không nói nữa.

Bối Nhĩ Đóa cũng không hỏi thêm, bởi vì trong hai ngày mưa cô đã được biết một vài chuyện từ người phụ nữ. Thí dụ như mẹ của người đàn ông này cũng chết bệnh rất sớm, nghe nói là vì bệnh gan mang tính di truyền. Hai năm sau bố anh ta lại lấy vợ mới, mẹ kế cực kỳ cay nghiệt với anh ta, bình thường không cho anh ta ăn một miếng thịt nào. Sau khi bố và mẹ kế có em trai, đái ngô của anh ta còn kém hơn nữa, cơm ngon áo đẹp đều phải cho em trai, mẹ kế toàn quyền khống chế kinh tế gia đình, ngay cả tiền mua sách nâng cao ở trường cũng không cho anh ta. Anh ta thật sự học hành rất gian khổ, cuối cùng thi được vào một trường đại học danh tiếng, rời khỏi huyện nhỏ này.

Người phụ nữ và anh ta là bạn học cùng đại học, gia cảnh so với anh ta là một trời một vực. Cô sinh ra trong một gia đình phần tử trí thức Thượng Hải điển hình, bố là học giả ngôn ngữ, mẹ là luật sư nổi tiếng. Từ nhỏ cô đã được nuôi dạy như tiểu thư khuê các, bố mẹ kì thác rất nhiều kỳ vọng vào cô, đương nhiên hi vọng cô môn đăng hộ đối. Ban đầu bố mẹ cô không chấp nhận anh ta vì hoàn cảnh gia đình khó khăn nhưng không lay chuyển được con gái nên cuối cùng đành miễn cưỡng chấp nhận. Đương nhiên tiền đề là cô không nói với bố mẹ về việc anh ta có thể có bệnh di truyền.

“Chúng tôi đã kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn, các chỉ số đều bình thường, cho nên tôi không lo lắng gì”. Người phụ nữ nói với Bối Nhĩ Đóa rất lạc quan: “Tôi và anh ấy đã bàn nhau rồi, sau khi cưới sẽ cùng nhau chăm sóc sức khỏe, ăn uống lành mạnh đủ chất, hàng tuần đi tập thể thao, cứ kiên trì như vậy thì làm sao có thể có vấn đề gì được?”

Hai người kết hôn, bố mẹ chồng không bỏ ra một xu nào, chỉ dựa vào toàn bộ tiền tiết kiệm của người đàn ông và một phần do nhà gái bỏ ra.

“Bố mẹ tôi đã nói rồi, nếu tôi nhất quyết lấy anh ấy thì sẽ không cho tôi bao nhiêu tiền. Tôi cũng không quan tâm, dù sao chúng tôi cũng đã đi làm gần được năm năm, tiền tích cóp đủ để tổ chức một hôn lễ đơn giản. Trống mặt tạm gác lại, việc cần giải quyết bây giờ là vấn đề mua nhà, chúng tôi không thể ở nhà thuê mãi được”. Người phụ nữ nói: “Mặc dù cuộc sống kham khổ một chút nhưng chỉ cần ở bên anh ấy là tôi đã rất vui vẻ. Mẹ tôi luôn thở vắn than dài, nói sau này tôi sẽ hối hận, nhưng tôi cho rằng lựa chọn của tôi là chính xác nhất. Chúng tôi còn trẻ, tiền rồi sẽ có, nhưng người tôi yêu thật sự thì chỉ có thể gặp được một lần trong đời, sau này sẽ không gặp được nữa, cho nên tôi không bao giờ cho rằng mình đã sai”.

Người phụ nữ nói xong còn cười hỏi Bối Nhĩ Đóa đã có bạn trai chưa. Bối Nhĩ Đóa vừa định nói là chưa thì trong đầu lại tự nhiên xuất hiện hình ảnh của Diệp Trữ Vi. Đường như cô phải xác nhận lại một lần rồi mới trả lời: “Chưa”.

“Vừa rồi hình như cô do dự một chút”. Người phụ nữ rất nhạy cảm.

“Đột nhiên tôi nghĩ đến một người, nhưng anh ấy không phải bạn trai tôi”.

“Đó là người cô thích à?”

“Cũng không phải”.

“Thế tại sao cô lại đột nhiên nghĩ đến anh ta? Trên mạng có một bài viết nói nếu để bạn nói ra tên của một người đàn ông bất kỳ một cách ngẫu nhiên, người mà bạn buột miệng nói ra chắc chắn là người bạn thích nhất, đây chính là vai trò của tiềm thức”. Người phụ nữ nói: “Tôi cho rằng cô thích anh ta, chỉ là chính cô còn chưa biết rõ điều đó”.

Đêm hôm đó là đêm cuối cùng bọn họ ở lại huyện Nghi, trời lại có mưa nhỏ. Người đàn ông đưa vợ về nhà ăn cơm, Bối Nhĩ Đóa ở lại khách sạn đọc sách, càng đọc càng chán nên cầm ô ra ngoài đi dạo.

Ban đêm ở huyện Nghi rất hoang vắng, cửa hàng hai bên đường gần như đều đóng cửa. Bối Nhĩ Đóa tìm được một quán đồ uống đơn sơ, đi vào gọi một cốc trà sữa và một đĩa bánh ngọt hồng trà.

Trong lúc ăn bánh, Bối Nhĩ Đóa thấy âm báo tin nhắn của điện thoại vang lên liên tục hai lần. Cô cầm lên xem, một là Vương Hách Xuyên nhắn đến hỏi cô có ở nhà ko, thời gian còn sớm, anh ta có thể đánh xe đến đón cô đi ăn cháo hải sản đang vào mùa, ăn xong đi dạo cho dễ ngủ. Cô quyết đoán lựa chọn bỏ qua. Tin nhắn còn lại là... Diệp Trữ Vi gửi đến, cô mở ra xem với tốc độ cực nhanh.

Kết quả là vừa xem đã thấy hiển nhiên là Diệp Trữ Vi nhắn nhầm. Anh ta nhắn cho cả nhóm, thông báo cho các đồng sự ở Viện nghiên cứu về chương trình hội nghị hai giờ chiều ngày mai.

Cô không biết nói gì, nhanh chóng bấm bốn chữ: “Anh gửi nhầm rồi”.

Dừng lại một lát, cô lại xóa từng chữ một, đổi thành: “Tôi đang ở huyện Nghi, ở đây có bánh bí đỏ rất ngon, anh muốn ăn thì tôi mua cho”.

Một lát sau Diệp Trữ Vi trả lời: “Một mình cô đến huyện Nghi à?”

“Chụp ảnh cưới cho người ta, vì mắc mưa nên kéo dài thêm hai ngày, sáng mai đi tàu về. Thế tóm lại là anh có ăn bánh bí đỏ không?”

“Thôi khỏi, tôi không thích ăn đồ ngọt”.

“Thế còn rong biển vùng?”

“Ở đó có rong biển vùng à?”

Bối Nhĩ Đóa cười nhạo trong lòng, quả nhiên là thích ăn rong biển vùng, còn lấy cả cửa nữ sinh khóa dưới nữa chứ.

“Anh thích ăn là sẽ có, tôi có biện pháp biến ra được”. Cô vui đùa.

“Cũng không cần thiết, siêu thị nào ở đây cũng có bán”.

“Nhưng vùng ở đây thơm lắm, rong biển vùng làm ra ngon đặc biệt. Tôi mua cho anh một gói, lần gặp mặt sau sẽ mang cho anh”.

“Vậy cảm ơn cô”.

Anh ta không từ chối nữa, Bối Nhĩ Đóa cảm thấy như làm được một việc quan trọng.

“Không có gì, chuyện nhỏ mà”. Cô suy nghĩ một lát rồi lại thêm một câu: “Đúng rồi, ở đây đang mưa, bên ngoài mát cực”.

“Cô ở ngoài à?”

“Ở một quán nước nhỏ bên ngoài”.

“Không còn sớm nữa, vì sao cô còn ở bên ngoài?”

“Tôi ngồi một lát nữa rồi về”.

“Mấy giờ rồi? Bây giờ lập tức về ngay”.

Thế này là sao? Mệnh lệnh hay là quan tâm? Bối Nhĩ Đóa uống một ngụm trà sữa, trong miệng ngọt ngào. Cô xem đồng hồ, còn chưa đến chín giờ, Vương Hách Xuyên còn nhắn tin gọi cô ra ngoài đi ăn. Không ngờ trên phương diện này anh ta lại cổ hủ như vậy.

Cô đứng dậy nhờ nhân viên đóng gói bánh ngọt lại rồi mang cả bánh lẫn trà sữa về.

Lần gặp mặt tiếp theo đến sớm hơn tưởng tượng.

Ngày hôm về đến thành phố H, Bối Nhĩ Đóa đã nhận được điện thoại của Diệp Trữ Vi.

Bối Nhĩ Đóa nghe máy, bên kia không phải tiếng của Diệp Trữ Vi mà là âm thanh của Hà Dương.

“Để anh giải thích một chút. Diệp Trữ Vi vừa ra ngoài, anh lên cầm điện thoại cậu ấy đặt trên bàn để gọi cho em. Hôm nay là sinh nhật anh, anh mời mọi người đi ăn rồi vui chơi buổi tối, có thể mang theo người nhà. Diệp Trữ Vi cứ lần lượt ngại gọi em đến, vì thế anh mời giúp cậu ấy...”

Hà Dương đang nói dở thì điện thoại bị người khác giật mất.

“Vừa rồi không phải tôi, là Hà Dương”. Diệp Trữ Vi giải thích.

“Vâng, tôi nghe anh ấy nói rồi. Hôm nay anh ấy mời mọi người đi sinh nhật à?”

“Ồ”.

Hai bên đều yên lặng một lát. Bối Nhĩ Đóa đang định mở miệng nói chuyển lời chúc mừng sinh nhật giúp tôi, tôi có việc không đi được, Diệp Trữ Vi đột nhiên hỏi: “Cô có muốn đến không?”

“Anh không ngại tôi đến à?” Bối Nhĩ Đóa hỏi ngược lại.

“Cô cứ xem xem, đúng sáu giờ tối, địa điểm là khách sạn Hàm Nguyên”. Phía sau Diệp Trữ Vi có tiếng ồn ào, anh ta tiếp tục nói: “Nếu cô đến được thì nhớ gọi sớm cho tôi”.

“OK”.

Diệp Trữ Vi dừng điện thoại, mấy đồng sự tới tập trung đùa anh ta: “Vừa rồi ai nói không muốn dẫn bạn gái đi ăn chực ấy nhỉ? Còn ai vừa cầm điện thoại, nghe thấy giọng bạn gái là lập tức thay đổi ý định vậy? Diệp Trữ Vi, không ngờ khi yêu cậu cũng trở nên vòng vo đấy”.

Diệp Trữ Vi không để ý đến họ, bình tĩnh ngồi xuống ghế, sắc mặt trầm lặng nhập số liệu thí nghiệm vào máy tính.

“Nhĩ Đóa của cậu...”

Ngón tay thon dài của Diệp Trữ Vi đột nhiên dừng lại, mắt ngược lên nhìn.

“Tai của cậu sao mà đỏ vậy? Hay là có ai đang nói xấu cậu?” Một đồng nghiệp nam giơ tay chỉ vào tai một người khác.

“Đỏ lắm à? Để tôi đi soi gương xem”.

Diệp Trữ Vi nhận ra Nhĩ Đóa mà họ nói là một bộ phận trên người chứ không phải một cái tên, lại tiếp tục làm việc bình thường, bỏ qua phản ứng của mình vừa rồi.

7. Chương 7

Bối Nhĩ Đóa ngại không chịu đi ăn, chỉ nhận lời đi hát. Sau khi ăn tối xong cô đến siêu thị gần nhà mua một cặp nến tinh dầu thơm làm quà cho Hà Dương, cô nghĩ nếu đi tay không thì quá mức vô duyên.

Bối Nhĩ Đóa đi đến nơi gọi điện thoại cho Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi đi ra đón cô, sau đó hai người cùng vào phòng hát. Bối Nhĩ Đóa thấy trong phòng có Hà Dương, Chân Chí Linh, Cao Hiểu Âm, Hoắc Tiểu Đồng, còn có hai đồng nghiệp nam nhìn quen mặt nhưng không thể nhớ tên ngay được.

Bối Nhĩ Đóa cười chào hỏi bọn họ, sau đó lấy gói quà từ trong túi xách ra tự tay tặng Hà Dương.

Hà Dương rất vui vẻ: “Khách sáo quá, đi hát có gì mà phải tặng quà”.

“Không đắt đâu, chút quà tỏ thành ý thôi ạ. Chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Hà Dương cảm ơn, còn không quên chế nhạo Diệp Trữ Vi: “Bạn gái cậu biết nghĩ hơn cậu quá nhiều”.

Diệp Trữ Vi uống nước khoáng, không nói gì.

Bối Nhĩ Đóa im lặng nhìn anh ta một cái, vừa lúc anh ta cũng ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt cô, mang theo một nghi vấn rõ ràng: “Vì sao phải tốn tiền mua quà cho anh ấy?”. Bối Nhĩ Đóa trịnh trọng gật đầu, biểu thị đây là việc làm không thể thiếu được.

Mọi người bắt đầu lần lượt hát, Chân Chí Linh hỏi Bối Nhĩ Đóa thích bài gì, Bối Nhĩ Đóa nói hát bài nào của Trần Dịch Tấn cũng được.

Bối Nhĩ Đóa vừa cất giọng mọi người đã choáng ngợp, tới tấp vỗ tay. Cô hát liền mấy bài trong sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người.

“Vạn sự khởi đầu nan, như đóa hoa cuối đất. Thật may không quá mức cô đơn trên con đường gian khổ dẫn đến hạnh phúc ngọt ngào. Tuổi xuân như thứ đồ ăn nhanh, chỉ cần nhanh là đủ, đâu có thời gian suy ngẫm để thưởng thức tinh tế thanh nhâ...” (ND: Bài hát gì mà chuối quá thế).

Đến tận lúc hát khô miệng phải dừng lại uống nước ngọt, Bối Nhĩ Đóa mới nhớ ra Diệp Trữ Vi còn chưa chọn bài nào.

“Sao anh không gọi bài?”

“Không muốn hát”. Anh ta nói.

“Bởi vì hát không hay à?” Bối Nhĩ Đóa cười nói: “Đừng tự ti, cứ hát thử xem”.

Anh ta cúi đầu chơi game trên điện thoại di động, vẻ mặt rất nhạt nhẽo: “Không thích”.

Bối Nhĩ Đóa thấy thế lẩm bẩm: “Khó tính”.

Uống được nửa chai nước ngọt đã cảm thấy ngán, Bối Nhĩ Đóa đứng dậy đến chiếc bàn ở góc phòng lấy chai nước khoáng. Lúc cô đang uống nước thì một người lặng lẽ đi tới.

“Bối Nhĩ Đóa, vừa rồi hát đến khản giọng, bây giờ khát nước lắm đúng không?” Hoắc Tiểu Đồng cười tít mắt.

Sau buổi liên hoan lần trước, Bối Nhĩ Đóa rõ ràng không có cảm tình với Hoắc Tiểu Đồng lắm, vừa rồi lúc vào cũng không nói chuyện với Hoắc Tiểu Đồng, không ngờ bây giờ cô ta lại chủ động đến bắt chuyện.

“Ồ, cũng hơi khát”. Bối Nhĩ Đóa nói.

Hoắc Tiểu Đồng gật đầu, hỏi: “Đúng rồi, cô và Diệp Trữ Vi phát triển đến đâu rồi, đã gặp bố mẹ anh ấy chưa?”

Lúc này Chân Chí Linh đang hát một bài của Thái Y Lâm, âm thanh rất lớn, gần như át mất câu hỏi của Hoắc Tiểu Đồng. Bối Nhĩ Đóa nhân cơ hội này lăm bệ như không nghe thấy.

Hoắc Tiểu Đồng cho rằng Bối Nhĩ Đóa không nghe thấy thật nên sáp lại gần, ghé miệng vào tai cô nói to: “Cô đã ra mắt bố mẹ Diệp Trữ Vi chưa?”

Bối Nhĩ Đóa cảm thấy mào nhĩ như bị vật nhọn đâm vào, cô tránh ra một chút: “Cô nói to quá”.

“Sợ cô không nghe thấy mà, tôi hỏi cô đã gặp bố mẹ Diệp Trữ Vi chưa?” Hoắc Tiểu Đồng cười rất giả tạo.

“Chưa, chúng tôi không quan tâm quá mức đến tình hình gia đình hai bên”.

“Còn chưa à? Vậy tôi tiết lộ cho cô một chút. Mẹ Diệp Trữ Vi là một họa sĩ, một tác phẩm ít nhất cũng có giá sáu con số. Bà ấy không chỉ tài hoa mà tầm mắt cũng cao, nếu lần đầu tiên cô tới nhà mà tặng thứ tương đối tầm thường, sợ rằng bà ấy sẽ khinh thường”. Hoắc Tiểu Đồng phân tích: “Còn cả chuyện ăn mặc, chẳng hạn ăn mặc như cô hôm nay, chắc chắn bà ấy sẽ cảm thấy không hợp”.

“Sao cô lại biết rõ thế?”

“Là Hiển Âm nói với tôi. Đại đa số người trong Viện nghiên cứu đều biết rõ bố mẹ Diệp Trữ Vi làm gì”. Đôi mắt đeo kính áp tròng của Hoắc Tiểu Đồng tỏ ra hết sức sắc bén dưới ánh sáng: “Tôi lại thấy rất lạ, tại sao chuyện này mà cô cũng không biết?”

Bối Nhĩ Đóa không lên tiếng.

“Như khi mới qua lại với Hiển Âm, tôi đã nắm rõ tình hình gia đình anh ấy, xác định giữa chúng tôi không có chênh lệch mới tiếp tục. Nói thực tế một chút thì bây giờ yêu nhau càng phải chú ý môn đăng hộ đối, chẳng lẽ cô còn tin vào chuyện cổ tích cô bé lọ lem?”

Bối Nhĩ Đóa vẫn không nói.

“Bố của Diệp Trữ Vi cũng không phải một người bình thường, nếu không với tính cách lạnh nhạt của mình, Diệp Trữ Vi có xuất sắc đến mấy cũng không có được những cơ hội tốt nhất đó. Giống như Hiển Âm, rất nhiều cơ hội tốt căn bản không đến lượt anh ấy, đúng là đáng tiếc”. Hoắc Tiểu Đồng vừa nói vừa khẽ vuốt ngọn tóc mình, giọng nói ngày càng sỗ sàng: “Tôi nghe nói bố mẹ cô đã li dị, bố cô chỉ là một thợ mộc?”

Ánh mắt Bối Nhĩ Đóa chợt trở nên lạnh lẽo: “Cô uống say rồi à? Sao lảm lời thế?”

“Tôi chỉ tâm sự với cô thôi, cô làm gì mà hùng hổ như vậy?” Hoắc Tiểu Đồng kinh ngạc.

“Xin lỗi, tôi và cô không thân quen, không thích hợp nói chuyện riêng tư”.

Vừa lúc bài hát của Thái Y Lâm kết thúc, âm nhạc dừng lại, câu nói của Bối Nhĩ Đóa bị mọi người nghe thấy.

Cao Hiển Âm phản ứng lại đầu tiên, nhẹ nhàng hỏi: “Hai người nói chuyện gì trong góc thế?”

Bối Nhĩ Đóa và Hoắc Tiểu Đồng đều không nói, lạnh lùng đối mặt duy trì yên lặng.

Diệp Trữ Vi đột nhiên lên tiếng nói với Bối Nhĩ Đóa: “Em đứng đó lâu lắm rồi, về chỗ ngồi đi”.

Bối Nhĩ Đóa đi về, Hoắc Tiểu Đồng thì đứng yên tại chỗ, ánh mắt đưa sang nhìn bạn trai, ngoài ý muốn lại phát hiện Cao Hiển Âm đang cau mày, dường như trách cô ta nói linh tinh mất mặt. Cô ta đoán động tác tiếp theo của Cao Hiển Âm nhất định là quay sang cười làm lạnh với Diệp Trữ Vi, sự khó chịu trong lòng tăng vùn vụt, nói bỗ bã không giữ mồm giữ miệng: “Em có nói gì đâu, chẳng qua chỉ hỏi bố cô ta làm gì, nhưng cô ta tự ti không chịu thừa nhận”.

Nghe thấy Hoắc Tiểu Đồng chĩa mũi nhọn về phía mình, Bối Nhĩ Đóa vừa ngồi xuống liền bình thần trả lời: “Tôi không tự ti, bất kể bố tôi làm việc gì. Tôi không nói nhiều với cô là bởi vì tôi và cô không thân quen”.

“Xem đi, Hiển Âm! Em muốn làm quen với cô ta nhưng cô ta cứ làm cao, như thế em nợ tiền cô ta không bằng. Vì sao? Vì chức danh của Diệp Trữ Vi cao hơn anh à? Anh phải nhìn sắc mặt anh ta, cả em cũng phải nhìn sắc mặt bạn gái anh ta hay sao?” Hoắc Tiểu Đồng càng nói càng khó nghe.

Cao Hiển Âm đột nhiên đứng lên, gương mặt thư sinh trở nên đỏ tía, ánh mắt lạnh như băng: “Hoắc Tiểu Đồng, vừa rồi anh thật sự không nên để em uống rượu”.

Hà Dương là khổ chủ lập tức lên tiếng giảng hòa: “Chức danh gì ở đây chứ? Tiểu Đồng, em đừng mẫn cảm quá”.

Hoắc Tiểu Đồng đỏ mặt lên, đi nhanh về sofa, va mạnh vào Cao Hiển Âm, cầm lấy túi xách của mình rồi bước giày cao gót đi ra khỏi phòng.

“Mau đuổi theo gọi cô ấy về!” Chân Chí Linh nhắc nhở.

“Không sao đâu”. Cao Hiển Âm nói khẽ: “Cô ấy cùng lắm chỉ đi một vòng ngoài cửa quán, lát nữa sẽ gọi điện thoại cho tôi, về mặt này tôi có kinh nghiệm rồi”.

“Sao dễ thế được”. Hà Dương không nghe được nữa: “Đừng làm cho quan hệ căng thẳng như vậy, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật anh, cậu mau đi làm lành với Hoắc Tiểu Đồng, cứ coi như nể mặt anh đi!”

Cao Hiển Âm vẫn không chịu đi.

Đến tận lúc Diệp Trữ Vi lên tiếng: “Nhân lúc cô ấy còn chưa đi xa, mau đi tìm cô ấy đi. Sau khi tìm được lập tức đưa cô ấy về nhà”.

Ý là đừng quay lại đây nữa.

Cao Hiên Âm vắn vẹo đầu mắt tự nhiên, xin lỗi một tiếng rồi đuổi theo ra ngoài.

Chân Chí Linh quay lại vỗ đùi Bối Nhĩ Đóa: “Cùng đi vào phòng vệ sinh với chị nhé!”

Bối Nhĩ Đóa theo Chân Chí Linh ra khỏi phòng. Trên đường đi, Chân Chí Linh khéo léo dỗ dành Bối Nhĩ Đóa, dặn cô đừng để ý tới lời nói của Hoắc Tiểu Đồng. Hoắc Tiểu Đồng tâm tính không xấu, chỉ là nói chuyện ít khi chịu suy nghĩ. Hôm khác Chân Chí Linh sẽ làm cầu nối hẹn hai người đi uống trà chiều, mọi hiểu lầm đều sẽ tiêu tan.

Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ, tâm không xấu thì có thể không giữ mồm giữ miệng à? Dù sao cô cũng sẽ không chơi với người như Hoắc Tiểu Đồng.

Lúc vào nhà vệ sinh, Chân Chí Linh có điện thoại nên bảo Bối Nhĩ Đóa về phòng trước, cô ta nghe điện thoại xong sẽ về sau.

Bối Nhĩ Đóa đi một mình về phòng, đúng lúc đi qua một cánh cửa thì cánh cửa này mở ra, có người ra ngoài hút thuốc lá, tiếng oanh oanh yển yển từ trong phòng truyền ra ngoài.

Người đó tiện tay đóng cửa lại, lấy bật lửa ra đang định châm thuốc chợt nhìn thấy người đi qua, lập tức gọi một tiếng thân thiết: “Bối Nhĩ Đóa!”

Bối Nhĩ Đóa dừng lại ngẩng đầu lên xem, không ngờ người đó lại là Vương Hách Xuyên.

Wương Hách Xuyên cất thuốc và bật lửa, vẻ mặt đầy vui mừng: “Đúng là duyên phận, nếu không sao lại gặp em ở đây? Em đi với bạn à?”

“Đúng, tôi có một người bạn sinh nhật hôm nay, chúng tôi đến dự sinh nhật anh ấy”. Bối Nhĩ Đóa vội vàng đối phó: “Tôi đi trước, hôm khác nói chuyện”.

“Chờ một chút”. Vương Hách Xuyên tiến lên một bước chặn Bối Nhĩ Đóa lại, đặt tay lên vai cô: “Người bạn nào? Giới thiệu cho anh làm quen một chút”.

Bối Nhĩ Đóa vội vã né tránh không cho anh ta chạm vào người: “Không cần, anh cứ chơi đi, đừng để ý đến tôi”.

Wương Hách Xuyên cười: “Em đừng hiểu lầm, anh không quen cô gái nào trong phòng cả, cũng là bạn anh mời tới cho không khí náo nhiệt một chút. Bọn anh không làm gì cả, chỉ hát hò đàn hòang”.

Bối Nhĩ Đóa không nói gì, không biết Vương Hách Xuyên hiểu thế nào mà lại tiếp tục giải thích với cô.

“Lần trước anh thật sự không nên nói với em về chuyện của anh lúc trẻ, nhất định em hiểu lầm anh là một người rất lăng nhăng đúng không? Thực ra không phải vậy, mặc dù anh từng yêu mười một lần nhưng lần nào cũng rất nghiêm túc, đại đa số đều là người bị đá”. Lúc nói chuyện, mắt Vương Hách Xuyên không hề rời khỏi mặt Bối Nhĩ Đóa, tỏ ra hết sức thành khẩn: “Thật đó, anh cực kỳ coi trọng chuyện tình cảm, trong một thời điểm không bao giờ yêu hơn một người, mỗi một lần đều lấy kết hôn làm mục đích cuối cùng, chỉ tiếc là duyên phận vẫn không tới. Đúng rồi, anh từng nghe mẹ em nói bóng gió về cách nhìn của em đối với anh, anh đoán có lẽ em có chút thành kiến với anh cho nên mới tránh không gặp anh, anh gửi tin nhắn cũng không trả lời”.

Nói tới đây, nụ cười của Vương Hách Xuyên lại dịu dàng hơn: “Không cần phải thế, anh có phải bỏ cạp đâu”.

Bối Nhĩ Đóa thật sự không muốn nghe nữa.

“Chúng ta đều còn độc thân, cũng không cần phải chơi trò văn tự làm gì”. Vương Hách Xuyên nhân cơ hội nói: “Nhĩ Đóa, anh rất thích em, lần đầu tiên gặp mặt đã cảm thấy em rất đáng yêu, anh muốn tiếp tục qua lại với em”.

“Nhưng tôi đã có bạn trai rồi”. Bối Nhĩ Đóa buột miệng nói.

Vương Hách Xuyên không hề nhú mày: “Thật à? Tại sao không thấy mẹ em nói nhỉ?”

“Bởi vì tôi không nói với mẹ. Anh cũng biết đấy, một khi mẹ tôi biết sẽ cực kỳ lảm chuyện, lo nghĩ không đầu. Nếu có thể, mong anh cũng giấu mẹ tôi giúp tôi, tôi cảm ơn anh trước”.

“Em còn chưa nói với anh bạn trai em là ai...” Vương Hách Xuyên nhún vai: “Thì anh che giấu giúp em kiểu gì?”

“Nhĩ Đóa, bạn em à?”

Nghe thấy tiếng Chân Chí Linh, Bối Nhĩ Đóa nhìn qua vai Vương Hách Xuyên, gật đầu với Chân Chí Linh.

Đợi Chân Chí Linh đi tới, Vương Hách Xuyên nhiệt tình chào hỏi cô ta. Sau khi trao đổi danh thiếp, trò chuyện vài câu, Chân Chí Linh khách sáo mời anh ta đến phòng hát của mình: “Đúng rồi, bạn trai của Nhĩ Đóa cũng ở đây, anh biết anh ấy không?”

Vương Hách Xuyên nhướng mày: “Còn chưa may mắn được gặp, nhân tiện qua làm quen một chút”.

Nói xong lại nhìn Bối Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa yên lặng một lát rồi cười nói: “Vậy tôi sẽ giới thiệu cho anh”.

Sau Vương Hách Xuyên đi vào phòng, Bối Nhĩ Đóa giới thiệu cho mọi người: “Đây là Vương Hách Xuyên, một người bạn của em. Vừa rồi tình cờ gặp, nghe nói có người sinh nhật nên muốn qua chúc mừng một câu”.

Lúc nói cô vẫn cảm thấy ánh mắt của Diệp Trữ Vi như khóa chết trên mặt mình đầy áp lực.

Vương Hách Xuyên rất tự nhiên đến gần Bối Nhĩ Đóa, đứng cạnh cô thân mật, sau đó lộ ra nụ cười kiêu xĩa giao với mọi người.

Bối Nhĩ Đóa hít sâu một hơi, quay đầu sang: “Vương Hách Xuyên, anh ấy là Diệp Trữ Vi, là...”

Cô chợt nghẹn lời không nói được nữa.

Diệp Trữ Vi đột nhiên đứng dậy, việc đầu tiên đã ngoài dự liệu của mọi người. Anh ta nói nhỏ một câu “Lại đây” rồi đưa tay kéo Bối Nhĩ Đóa đến bên cạnh mình, không hề nhiều lời, trực tiếp cho thấy thân phận.

“Anh là bạn trai của Bối Nhĩ Đóa à?” Ánh mắt Vương Hách Xuyên sáng rực nhìn Diệp Trữ Vi chằm chằm dường như đang xác nhận thật giả.

Bên kia, ánh mắt Diệp Trữ Vi nhìn Vương Hách Xuyên lại nhạt hơn nhiều. Diệp Trữ Vi gật đầu cho thấy đáp án, lại nhìn sang Bối Nhĩ Đóa, ánh mắt như nước suối mát lạnh, bình tĩnh lên tiếng: “Em bảo đảm chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần với anh ta? Không có gì khác?”

Mọi người: “...”

Cho dù có nghi ngờ cũng chỉ nên nghi ngờ trong lòng hoặc đợi hai người về nhà rồi đóng cửa hỏi lại cho rõ. Trong tự điển sống của gã Diệp Trữ Vi này không có hai chữ “phong độ” sao?

Mọi người đều bị phản ứng của Diệp Trữ Vi làm cho choáng váng một lát.

Bối Nhĩ Đóa hắng giọng, tim đập tăng tốc, lại có cảm giác ấm áp lạ lùng. Cô giải thích: “Đương nhiên không có gì khác. Kỳ thực, nói đúng ra thì anh ấy là bạn thân của mẹ em”.

Vương Hách Xuyên lộ vẻ khó xử, cố nặn ra một nụ cười: “Nói đến chuyện này, mẹ cô ấy còn chưa biết cô ấy có bạn trai nên vẫn một lòng muốn mai mối cho tôi và cô ấy”.

“Mai mối cho hai người?” Ánh mắt Diệp Trữ Vi lướt qua mặt Vương Hách Xuyên rồi nhanh chóng thu lại, cúi xuống nhìn cô gái đang bị khống chế bên cạnh mình: “Anh ta nói đúng không?”

“Đúng. Nhưng đó là ý của mẹ em, không liên quan gì đến em. Lần đầu tiên gặp mặt em đã từ chối anh ấy”.

Diệp Trữ Vi trầm ngâm, sau đó lại nhìn Vương Hách Xuyên: “Đây là chuyện đương nhiên, lần đầu tiên gặp tôi cô ấy đã ngưỡng mộ tôi rồi”.

Mọi người: “...”

Một tay Bối Nhĩ Đóa giấu sau lưng đưa sang véo lưng Diệp Trữ Vi, ra hiệu cho anh ta giữ ý một chút, không được nói những lời mặt dày như vậy.

“Thật sao?” Vương Hách Xuyên cau mày: “Nghe có vẻ hơi khó tin”.

Nói rồi nhìn về phía Bối Nhĩ Đóa, tiếp tục nói với giọng bắt cần: “Anh còn tưởng mình vẫn có cơ hội”.

“Cơ hội?” Diệp Trữ Vi nghe vậy vỗ vỗ vai Bối Nhĩ Đóa rồi nhắc nhở: “Tôi nghĩ sau khi cô ấy từ chối một lần nữa, anh sẽ không còn hiểu lầm như vậy đâu”.

Mọi người đã hóa đá: “...”

Bối Nhĩ Đóa cũng trợn mắt há mồm. Hôm nay Diệp Trữ Vi có diễn trò quá mức không?”

“Hử?” Diệp Trữ Vi lại cúi xuống xác nhận thái độ của Bối Nhĩ Đóa.

Đương nhiên trong mắt những người khác, cách xác nhận của anh ta hoàn toàn là uy hiếp, như cảnh báo một cách rõ ràng “Em dám không từ chối, sau khi về nhà cứ gọi là xác định!”

Ánh mắt Vương Hách Xuyên lộ vẻ không cam lòng, lại không phải vì Bối Nhĩ Đóa mà là vì thể diện của chính mình. Anh ta nghĩ nếu còn ở đây có lẽ sẽ mất hết thể diện, đi sớm vẫn tốt hơn, vì thế lên tiếng: “Tôi còn có việc, không quấy rầy mọi người nữa”.

Nói xong đi ra khỏi phòng. Sau khi cửa phòng đóng lại, mọi người đã hóa đá đều nhìn Diệp Trữ Vi chăm chăm.

Diệp Trữ Vi bình thần ngồi xuống cầm điện thoại chơi game, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hà Dương vẫn còn chưa hết sợ, than thở: “Diệp Trữ Vi, cậu đã đáng sợ đến mức biến thái rồi. Sau này anh không dám giành thẻ giảm giá siêu thị với vé ăn sáng ở nhà ăn với cậu nữa”.

8. Chương 8

Vương Hách Xuyên đã ra ngoài, Chân Chí Linh lại tích cực chọn bài cho mọi người. Bối Nhĩ Đóa chọn bài “Xuân hạ thu đông”.

Hà Dương sáng mắt lên: “Bài này anh từng nghe Diệp Trữ Vi hát rồi, cậu ấy hát hay lắm”.

Trùng hợp vậy sao? Bối Nhĩ Đóa nghĩ, Diệp Trữ Vi cũng biết hát bài hát này sao? Phải biết chuông điện thoại của cô chính là bài hát này.

Diệp Trữ Vi vẫn đang đắm chìm trong tâm sự của mình mà không để ý đến hai người, dường như còn chưa hết để bụng vì sự xuất hiện của Vương Hách Xuyên vừa rồi.

Bối Nhĩ Đóa dùng khuỷu tay khẽ huých anh ta: “Anh có hát không?”

Diệp Trữ Vi đáp: “Không muốn hát”.

“Khó tính!” Bối Nhĩ Đóa lườm bầu: “Anh không hát tôi hát”.

Tiếng nhạc dạo du dương vang lên, Bối Nhĩ Đóa bắt đầu hát.

“Mùa đông sẽ rất đẹp nếu như anh còn ở đây. Bầu trời trên cao u ám, cả hai ta cùng phát sáng, ngồi bên nhau nói chuyện tương lai, coi thường trời đông giá lạnh bên ngoài. Có thể cùng anh ngẫu nhiên gặp gỡ, rồi đồng hành trên trái đất bao la, cùng cháy sáng cuộc đời mờ ảo, em là người may mắn biết bao...”

Bài hát này giai điệu đơn giản, ca từ đẹp dễ, viết về bốn mùa nối tiếp, người yêu ở bên nhau, lúc yên tĩnh nghe rất ý vị.

Bối Nhĩ Đóa càng hát càng nhập tâm, phòng hát rất yên tĩnh, có người nhẹ nhàng đứng lên tắt ngọn đèn cuối cùng.

Diệp Trữ Vi ngồi bên cạnh Bối Nhĩ Đóa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt tranh sáng tranh tối của cô trọn bốn phút không chuyển đi.

Đây là lần đầu tiên anh ta quan sát cô trong thời gian dài như thế, trong quá trình đó khẽ chau mày một lần rồi lại giãn ra.

Sau đó anh ta lặng lẽ đưa ra một kết luận: Lúc hát cô ấy tương đối đẹp.

Trên xe đi về, hai người đều không nói gì, dường như còn hơi khó chịu vì chuyện của Vương Hách Xuyên vừa rồi.

Đến tận lúc xe dừng lại vì đèn đỏ, Bối Nhĩ Đóa không chịu nổi sự yên lặng trong thời gian dài nên đành chủ động mở miệng: “Diệp Trữ Vi, vừa rồi có phải anh diễn hơi quá không?”

“Thế à?” Anh ta không cảm thấy vậy.

“Đúng thế. Giống như Vương Hách Xuyên và anh có thù giết bố ấy”.

“Nếu là tình địch thì có gì khác kẻ thù giết bố đâu?”

Bối Nhĩ Đóa nghi hoặc nhìn anh ta một cái, luôn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không nói ra được, sau khi sắp xếp ngôn ngữ một lát mới nói khẽ: “Đối với tôi, Vương Hách Xuyên chính là một người qua đường. Anh là bạn trai giả của tôi, hoàn toàn không cần phải đối chọi công khai một cách gay gắt với anh ta, chỉ cần thoáng nhìn anh ta một cái rồi mỉm cười kiểu xã giao là được rồi”.

“Tôi không thích xã giao”.

“Thẳng tính quá rất dễ đắc tội người khác”.

“Cô đang dạy tôi đạo đức nhân xử thế hả?”

“Cũng không phải thế. Tôi chỉ đề nghị như vậy”. Bối Nhĩ Đóa nói thân mật.

Diệp Trữ Vi nhìn cô một cái, không nói gì.

Chỉ một ánh mắt này không ngờ lại làm cho Bối Nhĩ Đóa đứng ngồi không yên. Mặc dù cô khẳng định biểu hiện của Diệp Trữ Vi tối nay rất khác thường nhưng không dám chắc hẳn anh ta một câu nào nữa.

“Mẹ cô rất thích người vừa rồi à?” Hai phút sau, Diệp Trữ Vi đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Vương Hách Xuyên?” Bối Nhĩ Đóa thành thật thừa nhận: “Đúng vậy, mẹ tôi cảm thấy anh ta đặc biệt phù hợp làm con rể”.

“Vì sao?”

“Tướng mạo anh ta được lòng phụ nữ trung niên”.

“Thật sao? Nhưng vừa rồi tôi quan sát phát hiện tướng mạo của anh ta không tốt lắm”.

“À, anh cũng nghiên cứu về nhân tướng à? Nói nghe một chút xem nào”.

“Môi anh ta đỏ, khóe miệng có một nốt ruồi nhạt. Đàn ông kiểu này khéo đưa đẩy, giỏi mưu tính, mà không chung tình”.

“Ồ...” Đúng, bên khóe miệng Vương Hách Xuyên có một nốt ruồi, rất mờ, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

“Đuôi mắt anh ta khá nhiều nếp nhăn, nội tâm dễ thay đổi, không thích hợp đi đến hôn nhân”.

“Ồ...” Đuôi mắt Vương Hách Xuyên rất nhiều nếp nhăn sao? Mình hoàn toàn không để ý, Bối Nhĩ Đóa nghĩ.

“Mũi đầy đặn, nhãn bóng, dễ gây chuyện thị phi”.

“Cái này...” Ồ hay, mũi đầy đặn cũng là cái tội à?

“Nói tóm lại anh ta không phải là một người thích hợp để làm con rể”. Diệp Trữ Vi phân tích: “Tôi đề nghị mẹ cô nên đến nhà sách mua một quyển sách về nhân tướng học hoặc lên mạng tra cứu tài liệu về lĩnh vực này”.

“Sao phải mất công thế, anh hiểu biết như vậy thì hỏi anh là được chứ gì. Thế đàn ông tướng mạo kiểu gì mới chung tình?” Bối Nhĩ Đóa hắng giọng, nghiêm túc hỏi.

Diệp Trữ Vi nói: “Tròng trắng trong suốt, sống mũi thẳng tắp, không có gờ xương. Lông mày dài hơn mắt rất nhiều, hai lông mày đối xứng, khoảng cách khá rộng. Bàn tay chỉ có một đường tình cảm, ngang, thẳng mà sâu”.

Theo lời nói của anh ta, Bối Nhĩ Đóa lần lượt quan sát mắt, mũi và lông mày anh ta, sau đó ánh mắt dừng lại trên tay anh ta. Cô không kiềm chế được sự tò mò, rất muốn cầm tay anh ta xò ra xem, đáng tiếc anh ta đang lái xe, không thể lộn xộn.

“Đại để là những đặc điểm vừa rồi”. Anh ta tổng kết, vẫn tiếp tục lái xe.

Bối Nhĩ Đóa lộ vẻ suy tư như đang suy nghĩ gì đó, buông mắt xuống, lặng lẽ xò bàn tay ra nghiên cứu chỉ tay mình và có một nghi vấn.

“Vậy anh biết xem chỉ tay phụ nữ không? Đường này của tôi đến giữa ngón trỏ và ngón giữa đã biến mất, như thế là thế nào?”

“Có phải đường đầu tiên phía dưới ngón út không?”

“Phải, đường đầu tiên”.

Diệp Trữ Vi nhất thời không nói.

“Có phải điều đó không tốt không?” Bối Nhĩ Đóa cảm thấy anh ta có vẻ như không muốn nói, có thể là không muốn cô không vui.

“Nghe nói như thế là vướng phụ”.

“Thật không?” Tâm tình cô lập tức lên cao vút, thì ra mình còn có ưu thế này.

“Nếu tôi nhớ không lầm”.

“Nói vậy thì người lấy được tôi là có phúc”. Cô không khỏi bắt đầu dương dương tự đắc: “Sau này có thể giảm bớt của hồi môn”.

Diệp Trữ Vi dội nước lạnh rất đúng lúc: “Nếu cô sinh ra trong một sơn trại kinh tế lạc hậu, văn hóa bết tắc có lẽ còn đáng giá hơn”.

Bối Nhĩ Đóa biết anh ta đang châm biếm mình, quay mặt đi không để ý tới anh ta, một lát sau lại cúi đầu thưởng thức bàn tay mình.

“Đúng rồi, anh có sợ bà xã tương lai là một người có đường chỉ tay cắt ngang bàn tay không?” Cô mỉm cười nói: “Mẹ tôi nói với tôi là phụ nữ có bàn tay như thế sẽ khắc chồng, không có người đàn ông nào dám lấy”.

“Tôi nghĩ không có người nào khắc nổi tôi”. Diệp Trữ Vi thở dài trong bóng đêm đang đậm dần: “Cho nên tôi không quan tâm đến chuyện đó”.

“Anh cao số đến thế cơ à?” Bối Nhĩ Đóa tò mò hỏi, không khỏi liên tưởng đến trước lúc ghi hình lần trước, trên tư liệu về Diệp Trữ Vi cô nhận được có một dòng ghi chú rất đặc biệt: “Công năng đông máu tốt”. Có phải điều này có nghĩa trong tình huống bị mất máu ngoài ý muốn, anh ta có thể cầm cự được thời gian dài hơn so với người bình thường?

Dường như đây chính là “cao số” theo cách nói của dân gian.

“Cô đang tìm cách nghiên cứu số mệnh của tôi à?” Thấy cô ngẩn ra rất lâu, Diệp Trữ Vi nhắc nhở một câu.

“Không, tôi chỉ suy nghĩ linh tinh thôi”. Bối Nhĩ Đóa thu tay lại, nhẹ nhàng nắm thành nắm đấm.

Sau khi về nhà, Bối Nhĩ Đóa gọt một quả táo, không cẩn thận để dao cắt vào ngón tay, một vết máu lập tức chảy ra. Cô rất ung dung tìm hộp thuốc, lấy bông và băng gạc ra băng ngón tay lại.

Sau đó cô nhớ tới bố mình, Bối Hành An.

Lúc trẻ Bối Hành An là một bảo vệ, có lần ông lao tới giằng co ngăn chặn hai kẻ côn đồ cầm dao đe dọa người dân trước cửa siêu thị, không may bị một trong hai tên côn đồ cầm dao đâm trúng bắp đùi. Máu chảy như suối, Bối Hành An ngã xuống đất ngất xỉu, trên đường đưa đến bệnh viện bị mất rất nhiều máu suýt nữa toi mạng. Sau khi mổ bác sĩ báo cho người nhà biết công năng đông máu của ông đặc biệt kém, xác suất bị sốc vì mất máu cao hơn người bình thường rất nhiều.

Sau lần xảy ra chuyện bất trắc đó, bầu không khí trong nhà trở nên rất lạ. Chẳng bao lâu sau Bối Hành An đổi nghề đi học làm mộc, đây cũng là một trong không nhiều những sở thích từ nhỏ của ông.

Bối Hành An tính tình lạnh nhạt, không có chí hướng cao xa, không cầu tiền không cầu lợi, chỉ cầu an ổn qua ngày, có thời gian nhàn nhã lại trồng cây chăm hoa. Nhân sinh quan của Bối Hành An và Từ Trinh Phân khác biệt khá nhiều, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, cuối cùng ly hôn ngay trước ngày Bối Nhĩ Đóa tốt nghiệp đại học.

Sau khi hai người ly hôn, Bối Hành An trở nên trầm lặng ít nói hơn, bắt đầu dành nhiều thời gian cho du lịch. Ông lấy tạp chí địa lí đã sưu tầm nhiều năm ra xem xét một tháng, lên kế hoạch đi vòng quanh thế giới rồi ngay lập tức bắt tay thực hiện.

Trước khi đến Rome, Bối Hành An gọi điện thoại tạm biệt Bối Nhĩ Đóa, dặn Bối Nhĩ Đóa đừng lo lắng, ông sẽ trở về.

Bối Nhĩ Đóa yên lặng rất lâu rồi mới chậm rãi vang một tiếng, nói rất quan tâm: “Bố chú ý an toàn, nhớ gọi điện cho con báo bình an đúng giờ”.

Hai bố con lại trò chuyện một hồi, không biết thế nào lại chuyển đến chuyện tìm bạn trai.

“Con nhớ tìm một người đàn ông cao số”. Bối Hành An nói: “Trong bất cứ tình huống nào cũng không dễ dàng ngã xuống, có thể bảo vệ con, chăm sóc con, như thế bố mới yên tâm”.

Bối Nhĩ Đóa nghe xong lập tức vang dạ, chẳng bao lâu đã quên mất. Nhưng tối nay sau khi nói chuyện với Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa lại nhớ tới chuyện này.

Lúc Bối Nhĩ Đóa còn rất nhỏ, Từ Trinh Phân ở nhà đã thường oán trách Bối Hành An, nói ông là một người mềm yếu, làm gì cũng dễ thất bại, lời nói không giấu giếm sự chán ghét. Đối với chuyện này, Bối Hành An luôn cười ha ha thừa nhận yếu kém, nói bà xã đại nhân, tất cả đều là lỗi của tôi.

Mỗi một lần Từ Trinh Phân tức giận, Bối Hành An lại pha trà rót nước gọt hoa quả dỗ dành vợ mình nguôi giận.

Ông rất tốt với vợ mình, tốt đến mức có thể hi sinh tất cả của mình, toàn bộ quần áo của Từ Trinh Phân đều do ông tự tay giặt, riêng việc này ông luôn rất kiên định.

Bối Nhĩ Đóa biết bố mình ra sức làm những việc đó chính là để giữ Từ Trinh Phân lại bên người mình. Ông sợ sau khi sự nghiệp càng ngày càng phát triển, Từ Trinh Phân quen với thế giới rộng mở đặc sắc bên ngoài, sau khi đóng cửa lại sẽ càng cảm thấy chênh lệch tâm lí với ông chồng tầm thường nhạt nhẽo ở nhà. Điều duy nhất ông có thể làm chính là tốt với Từ Trinh Phân hơn, tốt đến mức Từ Trinh Phân không nỡ bỏ đi.

Hiển nhiên ý nghĩ này quá mức ngây thơ. Khi quyết định vứt bỏ gia đình, một số phụ nữ còn quyết đoán hơn cả đàn ông. Từ Trinh Phân sẽ không nhớ ông đã nấu bao nhiêu bữa cơm, giặt bao nhiêu bộ quần áo, bà chỉ cảm thấy ông càng ngày càng béo, càng ngày càng vô vị, cùng sống với ông dưới một mái nhà sẽ có cảm giác ngột ngạt.

Bối Nhĩ Đóa nghe bà nội kể, Từ Trinh Phân lúc trẻ cao ráo xinh đẹp, tính cách cởi mở, thích một người đàn ông rất ưu tú, khổ sở theo đuổi người đó bốn năm mà người đó vẫn phớt lờ. Trong lúc tuyệt vọng, Từ Trinh Phân nhẹ nhàng quay lại, nhìn thấy Bối Hành An cũng vẫn luôn theo đuổi mình đang cầm một bịch sữa đậu nành và một túi bánh rán đang đứng phía sau, nhìn mình với nụ cười chân thành. Từ Trinh Phân động lòng đi đến chỗ Bối Hành An.

Chỉ có điều lúc trước không phải cam tâm tình nguyện, sau hôn nhân cũng sẽ khó tránh khỏi xích mích.

Bối Nhĩ Đóa không hề thích tình cảm như của bố mẹ mình, cũng căn bản không sao hiểu được.

Đối phương đã không thích mình, vì sao còn phải theo đuổi không ngừng? Mới đầu bạn đã không thích đối phương thì cũng nên không thích đến cùng, vì sao giữa đường lại miễn cưỡng chấp nhận đối phương để tìm một sự kị thác nào đó?

Đó không phải tình yêu, ít nhất đối với cô thì không phải.

Tình yêu là sự tâm đầu ý hợp không có lựa chọn, là một loại tình cảm đi cùng năm tháng, càng ngày càng không rời được đối phương.

Đây là quan điểm của cô.

Mặc dù cô chưa từng yêu nhưng cũng đã đọc tiểu thuyết và xem phim. Tiểu thuyết viết như vậy, phim diễn như vậy. Mà quan trọng nhất là cô có một trực giác bẩm sinh, tình yêu nên là như vậy.

Trong đêm vắng, Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ về chuyện này rất lâu, thậm chí còn không thấy buồn ngủ. Cô gãi đầu rồi mở máy tính.

Đăng nhập weibo, cô viết bữa một trạng thái: “Buổi tối đi hát, gào khản cả giọng. Bây giờ không làm sao ngủ được, mất ngủ thật đáng ghét”.

Trạng thái này nhanh chóng nhận được rất nhiều bình luận.

“Đi hát với ai? Diệp Trữ Vi à? Đúng rồi, anh ấy có biết hát không?”

“Bạn mất ngủ à? Có phải anh ấy đi công tác không? Nhớ anh ấy đến mức không ngủ được à?”

“Ngâm chân nước nóng, lại dùng ngón tay day huyết bách hội từ năm đến mười phút, hiệu quả rất tốt”.

“Tôi cho rằng chỉ có bọn FA mới mất ngủ chứ?”

Cô nhìn màn hình máy tính, chậm rãi mỉm cười. Đạo này mỗi khi nghĩ đến Diệp Trữ Vi thường có cảm giác rất lạ.

Anh ta thật sự biết hát sao? Cô cũng không khẳng định được.

Đến lúc đi ngủ thì đã là hơn ba giờ sáng. Cô ngủ mơ, hình ảnh trong mơ rất hỗn loạn, mãi mới dần trở nên rõ ràng. Cô mơ thấy mình đang thái thịt, không cẩn thận đứt tay, chảy rất nhiều máu. Cô chạy khắp phòng tìm hộp thuốc mà không sao tìm được.

“Sao lại bất cẩn như vậy?” Một âm thanh vừa lạnh nhạt lại vừa chiều chuộng vang lên.

Anh ta áp tới sau lưng cô, cầm tay cô lên thân thiết mút ngón tay cô, dùng bờ môi ấm áp cầm máu giúp cô.

“Máu em là nhóm A à?” Anh ta ngước mắt lên, đôi mắt đen láy mê hồn: “Có vị hơi ngọt”.

Máu len qua bờ môi cong cong đẹp đẽ của anh ta, có một giọt rơi xuống ngực áo blouse trắng, tỏ ra rất chói mắt.

Có người từng nói, mơ là ước vọng trực tiếp nhất, không hề che giấu.

Cô mở mắt ra, thâm nghĩ, trời ạ, giấc mơ này nghĩa là thế nào?

9. Chương 9

Một thời gian sau đó, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi duy trì tần suất gặp mặt một tuần một lần, về cơ bản chỉ là để chụp ảnh. Địa điểm chụp ảnh được chọn ở gần Viện nghiên cứu của Diệp Trữ Vi, công viên, quán cà

phê, quán bánh bao, bên lề đường, tóm lại là số lượng không nhiều những địa điểm công cộng xung quanh Viện nghiên cứu.

“Lần sau chúng ta đến núi Vân Trà nhé!” Bối Nhĩ Đóa cắn ống hút, nhìn Diệp Trữ Vi ngồi đối diện đang cúi đầu viết.

“Xa quá”. Anh ta bác bỏ.

“Thế công viên hải dương?”

“Ồn ào”.

“Khu nghỉ dưỡng nông thôn?”

“Không hứng thú”.

Bối Nhĩ Đóa đặt chiếc cốc sang bên cạnh: “Thế anh hứng thú với cái gì?”

“Ở nhà một mình chơi game, đọc sách, ngủ”.

“Ý tôi là hai người”.

Diệp Trữ Vi dừng bút ngược mắt nhìn cô một cái: “Với cô?”

“Với bạn gái của anh”. Bối Nhĩ Đóa chống tay lên má, nhếch miệng cười rất sung sướng: “Anh thử nghĩ xem, nếu yêu thì anh muốn làm gì với bạn gái mình?”

Diệp Trữ Vi thật sự suy nghĩ về vấn đề này, một lát sau nói: “Cùng tôi leo núi, nhảy dù, bungee đều được cả”.

Nụ cười của Bối Nhĩ Đóa đông cứng: “Anh không thích hoạt động dưới đất à?”

“Hoạt động dưới đất?” Anh ta nhìn cô: “Ý cô là đạp xe, trượt băng và tản bộ? Không cần thử cũng biết là rất nhàm chán”.

“Nhưng rất an toàn”. Cô rụt rè bổ sung.

“Thì ra gan cô lại nhỏ như vậy”.

Bối Nhĩ Đóa cảm nhận được một sự “khinh miệt”, trong lòng hơi không vui, suy nghĩ một lát lại hỏi: “Anh đã nhảy bungee bao giờ chưa?”

“Rất nhiều lần rồi”.

“Cảm giác khi nhảy xuống thế nào?”

“Thoải mái, tự do”.

“Thật thế à? Không phải là sợ hãi như lao đầu xuống động không đáy sao?”

“Có dây dưới chân rồi, sao phải sợ hãi?”

“Nhỡ đâu dây đột nhiên đứt thì sao?” Bối Nhĩ Đóa thường thường cũng lo lắng vô căn cứ như vậy.

“Trước đó đã tiến hành kiểm tra an toàn nhiều lần, xác suất này cực kỳ nhỏ”. Ánh mắt Diệp Trữ Vi nhìn cô bắt đầu có vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Cũng có nghĩa là không thể bảo đảm an toàn trăm phần trăm?”

“Đương nhiên không thể bảo đảm”.

Bối Nhĩ Đóa kinh hãi, cau mày trầm tư một hồi rồi nói: “Chúng ta chơi trò trên không nào có độ khó tương đối thấp thôi”.

“Chẳng hạn như?”

“Tàu lượn siêu tốc?”

Diệp Trữ Vi dừng lại nửa giây rồi cúi xuống tiếp tục viết.

Bị “khinh bỉ”, Bối Nhĩ Đóa vẫn không nhụt chí, đề nghị: “Chúng ta chơi trò căn phòng rơi tự do!”

“Ý cô là loại chỉ cao bốn mươi lăm mét ở khu vui chơi?” Anh ta nói bình tĩnh: “Thế thì có khác gì hoạt động dưới đất?”

“Bốn lăm mét là cao lắm rồi mà”. Chỉ nghĩ đến độ cao này, Bối Nhĩ Đóa đã cảm thấy hết sức căng thẳng.

Cuối cùng Diệp Trữ Vi cũng dừng tay, gấp quyển sổ vào, khoanh tay lại: “Cô thật sự muốn đi chơi?”

Đã đến nước này, lời nói ra không thể thu lại, Bối Nhĩ Đóa quyết định thách thức cực hạn của chính mình, nghiêm túc gật đầu: “Tôi muốn đi!”

Chủ nhật, tại một khu vui chơi ở thành phố H.

Mặt trời rực rỡ, Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu nhìn thiết bị cỡ lớn cao mười mấy tầng lầu, trong lòng đã bắt đầu nhụt chí.

Đang nghĩ có nên nói “Trời nóng quá, trên ấy chắc còn nóng hơn, hay là chúng ta chờ hôm nào mát mẻ đến chơi sau?” thì phía sau lại vang lên một âm thanh vừa bình tĩnh vừa khinh thường: “Thấp thế à?”

Thấp thế à...

Thấp thế à...

Thấp thế à...

Bối Nhĩ Đóa quay lại nhìn Diệp Trữ Vi mặc một bộ đồ thể thao. Diệp Trữ Vi vắn nắp chai nước khoáng, uống một ngụm nước.

“Hôm nay dường như rất nóng”. Bối Nhĩ Đóa thăm dò.

“Ba mươi bảy độ”.

“Trên kia chắc còn nóng hơn”. Bối Nhĩ Đóa tiếp tục nói: “Hay là...”

“Chúng ta tốc chiến tốc thắng”. Diệp Trữ Vi nói: “Đi thôi, cô đứng đây quan sát lâu lắm rồi, tóm lại là có định mua vé không?”

“Có, chúng ta đi thôi!” Bối Nhĩ Đóa chậm rãi đi tới, tốc độ ngang ngựa ốc sên.

“Nếu cô sợ thì nói với tôi một tiếng, chúng ta không chơi nữa”. Diệp Trữ Vi thấy thế liền nói một câu.

“Ai sợ chứ? Tôi chỉ có chút không thích ứng thôi”. Bối Nhĩ Đóa hạ quyết tâm, củng cố ý niệm: “Mau đi mua vé nào”.

Lúc mua vé xong xếp hàng, Bối Nhĩ Đóa nghe thấy hai mẹ con cách đó không xa nói chuyện với nhau.

Bé gái nói: “Mẹ ơi, con muốn chơi trò từ trên lao xuống dưới kia”.

Bà mẹ nói nghiêm túc: “Trò này không thể chơi được, nguy hiểm lắm. Đã từng có một cô gái cũng buộc bím tóc như con chơi trò này, hai bím tóc bị kẹt vào máy, da đầu bị giật bung ra, chảy bao nhiêu là máu”.

Bé gái đưa tay sờ bím tóc, bày tỏ lập trường rõ ràng: “Con không chơi nữa”.

Tim Bối Nhĩ Đóa đập thành thạch, còn chưa đi lên mà lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.

“Bây giờ cô nói không muốn chơi vẫn còn kịp”. Diệp Trữ Vi nói: “Đừng cố thể hiện”.

Bối Nhĩ Đóa hít sâu một hơi, thầm nghĩ đã đến nước này mà còn bỏ cuộc thì không những bị Diệp Trữ Vi xem thường mà chính cô cũng sẽ coi thường mình.

Khi thiết bị hạ xuống trước mặt, Bối Nhĩ Đóa ngồi vào ghế, cả người đều khẽ run lên. Cô cài dây an toàn hai lần mà không thành công.

Lúc chuẩn bị cài lần thứ ba, âm thanh của Diệp Trữ Vi vang lên bên tai: “Chờ chút, để tôi”.

Anh ta cài dây an toàn cho cô trước rồi mới cài dây của mình.

Thiết bị như gian phòng nhỏ từ từ lên cao như chống lại sức hút của trái đất, Bối Nhĩ Đóa chỉ cúi đầu nhìn đầu gối mình.

“Nhìn hai bên xem”.

Bối Nhĩ Đóa chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn sang hai bên trái phải, tầm nhìn rất rộng rãi, gần như có thể quan sát toàn bộ khu vui chơi.

“Phong cảnh không tồi”. Không sợ hãi như Bối Nhĩ Đóa, Diệp Trữ Vi càng lên cao càng dương dương tự đắc: “Chỉ có điều vẫn còn hơi thấp”.

Cuối cùng cũng lên đến đỉnh điểm, Bối Nhĩ Đóa cắn răng chờ rơi xuống, ánh mắt không dám nhìn lung tung. Có điều mười mấy giây đã qua mà cổ máy kênh càng này vẫn không có động tĩnh gì.

“Ồ, cái này không bị hỏng đấy chứ?” Cô thận trọng cúi xuống nhìn bên dưới.

Đúng lúc này một tiếng cảnh báo vang lên, thiết bị hạ xuống cực nhanh. Bối Nhĩ Đóa lập tức cảm thấy người mình bay lên khỏi ghế, cấp tốc rơi xuống dưới như thoát khỏi mọi sự trói buộc. Cô nắm chặt tay nắm, nhắm nghiền mắt lại, đầu óc trống rỗng, muốn kêu cũng không kêu được, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Chết thì chết, mặc cho số phận!

Thiết bị ầm ầm dừng lại. Bối Nhĩ Đóa mở choàng mắt ra, lên tiếng hỏi: “Đã chạm đất rồi à?”

Một âm thanh bình tĩnh vang lên bên cạnh: “Gấp cái gì, mới được một nửa”.

Bối Nhĩ Đóa còn chưa hiểu ra ý anh ta là gì, thiết bị lại từ từ lên cao. Cô chợt hiểu, lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi: “Không phải là lại lên đến cao nhất đấy chứ?”

“Chứ sao”. Diệp Trữ Vi nhìn ra xa: “Đã đi lên mà chỉ rơi một lần thì quá mức vô nghĩa”.

“...”

Quả nhiên thiết bị tạm dừng vài giây rồi lại rơi xuống, Bối Nhĩ Đóa lại một lần nữa như bị hất văng ra khỏi chỗ ngồi.

Sau khi dừng lại, máy lại lên cao. Bối Nhĩ Đóa như sắp chết đến nơi, nói lạc giọng: “Rốt cuộc có cho tôi xuống không? Tôi phải xuống, tôi không chơi trò quái quỷ này nữa...”

Đang nói thì lại rơi xuống, Bối Nhĩ Đóa một lần nữa hồn phi phách tán.

Cô thật sự không nên ương bướng, che giấu sự thật mình là một người sợ độ cao.

Bước xuống khỏi thiết bị, hai chân Bối Nhĩ Đóa bủn rủn, căn bản không thể đi được. Diệp Trữ Vi kéo cô đến chỗ một chiếc ghế băng đối diện. Sau khi cô ngồi xuống, anh ta đưa cho cô một chai nước.

Bối Nhĩ Đóa uống nước không nói một lời, sắc mặt vẫn trắng nhợt, vài phút sau mới từ từ trở lại trạng thái bình thường.

“Cô sợ độ cao à?” Diệp Trữ Vi hỏi.

Bối Nhĩ Đóa ngậm thừa nhận, chuẩn bị tinh thần bị anh ta khinh miệt.

“Ngồi ở đây chờ tôi”. Anh ta nói xong đứng dậy đi đâu đó.

Bối Nhĩ Đóa lẳng lặng ngồi, nhắm mắt lại điều chỉnh nhịp tim, đến tận lúc ngửi thấy mùi nước cam thoang thoang.

Diệp Trữ Vi đưa cốc cam nóng trên tay cho cô: “Uống một chút đồ nóng sẽ đỡ hơn”.

“Cảm ơn”. Bối Nhĩ Đóa hơi bất ngờ.

“Rồi ăn một chút bổ sung năng lượng”. Anh ta lại đưa chiếc túi trong tay kia cho cô.

Bối Nhĩ Đóa thoáng nhìn chiếc túi trong suốt, bên trong có sô cô la, kẹo bạc hà và thịt bò khô.

“Cảm ơn”. Cô nói một lần nữa.

Diệp Trữ Vi không chú ý đến cô nữa, lấy điện thoại di động ra bắt đầu chơi game, tỏ rõ ý định sẽ chờ cô.

Bối Nhĩ Đóa uống cam nóng, ăn một thanh sô cô la, cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Điện thoại của Diệp Trữ Vi đột nhiên đổ chuông. Lúc nghe thấy nhạc chuông, Bối Nhĩ Đóa hơi kinh ngạc. Nhạc chuông của anh ta biến thành bài xuân hạ thu đông từ bao giờ? Giống hệt như nhạc chuông của cô.

Đợi Diệp Trữ Vi nghe điện xong, Bối Nhĩ Đóa cũng trở lại trạng thái bình thường, đứng lên đề nghị: “Đã đến đây thì chúng ta phải chơi tiếp”.

“Cô xác định là vẫn còn muốn chơi đấy chứ?”

“Không chơi trò trên không thì chơi trò dưới đất. Chúng ta chơi xe đụng, thế nào?”

“Chẳng thế nào cả”. Diệp Trữ Vi không có biểu cảm.

“Thế thì đi dạo”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Ngắm phong cảnh cũng được”.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. À không, nói chính xác là Bối Nhĩ Đóa nói, Diệp Trữ Vi nghe.

“Trước kia tôi không bị sợ độ cao. Năm tôi lên tám, nhà trường tổ chức cho học sinh đi leo núi. Trèo lên đỉnh núi, có mấy bạn học rất bạo dạn tự ý đi xuống theo đường khác. Các giáo viên sợ họ xảy ra chuyện nên đuổi theo, dặn bọn tôi đứng yên tại chỗ. Nhưng sau khi giáo viên đi, các học sinh cũng đi xuống theo, tôi đành phải đi theo mọi người. Đường xuống này thật sự vừa dốc vừa hẹp, tôi đi rất chậm, một bạn nam đi phía sau đùa nghịch đẩy tôi một cái, thế là tôi rơi xuống”.

Diệp Trữ Vi dừng bước, quay sang nhìn cô: “Sau đó thế nào?”

“Bên dưới là một sườn dốc không nhìn thấy đáy. Tôi trượt xuống một đoạn rồi liều mạng tóm được một sợi dây leo, chân đạp vào một tảng đá nhô ra, gắng gượng dừng lại kêu cứu. Các bạn học cũng gọi giáo viên, nhưng giáo viên đã đi xa không nghe thấy. Các bạn cũng không dám xuống cứu tôi, may mà đằng sau có một ông lão leo núi rèn luyện sức khỏe, ông ấy lớn tuổi nhưng sức khỏe rất tốt, kéo một cái là tôi lên ngay. Sau đó kiểm tra lại thì thấy không có ngoại thương, nhưng buổi tối về nhà lại đau không chịu được, đến bệnh viện khám mới biết là mất cá chân bị vỡ. Vì thế mẹ tôi đến tìm hiệu trưởng phân xử, cãi nhau với phụ huynh của bạn nam đó. Sau khi đóng cửa lại không ngừng mắng tôi ngu ngốc, nhắc đi nhắc lại là sau này nhà trường có tổ chức hoạt động leo núi gì, tôi cứ nói là tôi sợ độ cao không tham gia được. Thế là từ đó tôi sợ độ cao”.

Diệp Trữ Vi nghe xong nói: “Cô không phải sợ độ cao, cô chỉ đánh mất cảm giác an toàn sau tai nạn đó”.

“Nghĩa là sao?”

“Lúc cô lơ lửng ở đó, giáo viên không đến cứu cô, bạn học không dám giúp đỡ. Sau khi chịu ảm ức và làm hại về nhà lại bị mẹ trách mắng, hôm đó cô cảm nhận được sự cô độc trước đó chưa từng có, không còn cảm giác an toàn như trước. Vì vậy sau đó mỗi khi ở trên cao nhìn xuống dưới là cô lại sinh ra tâm tình tiêu cực đó, tự nhiên cũng sinh ra sợ hãi”.

Bối Nhĩ Đóa ở một tiếng như đang suy nghĩ gì đó.

Bị người khác vạch rõ bản chất dường như không thoải mái lắm, nhưng anh ta nói có lý nên cô cũng không muốn phủ nhận.

“Muốn chơi xe đụng không?” Diệp Trữ Vi đột nhiên hỏi.

Bối Nhĩ Đóa phát hiện khu trò chơi xe đụng ở ngay trước mặt.

“Anh không chê chơi xe đụng là trò trẻ con à?”

“Cũng có cách chơi không trẻ con”.

“Cách gì?”

Nửa tiếng sau, Diệp Trữ Vi chấm dứt cách chơi kiêu người lớn, đỡ Bối Nhĩ Đóa bước xuống xe đạp. Mấy tiểu bá vương bị anh ta đạp cho không còn mảnh giáp đồ mất đi tìm bố mẹ...

Một cậu bé mặc quần áo đỏ trong đó chạy tới vùng nắm đấm với Diệp Trữ Vi, tuyên bố hùng hồn: “Ông cao kều kia đừng đắc ý, mười năm nữa tôi nhất định sẽ thắng ông”.

Bối Nhĩ Đóa mỉm cười.

Diệp Trữ Vi chợt hỏi ngược lại: “Cháu tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dương Minh Minh, tuổi mụ mười hai”.

“Chú nhớ rồi”. Anh ta nói bình tĩnh: “Ngày này mười năm sau chú sẽ chờ cháu ở đây, cháu có thể đến khiêu chiến chú”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

“Quân tử nhất ngôn, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đánh cho ông thua tan tác”. Dương Minh Minh nói xong quay đầu bước đi.

Bối Nhĩ Đóa không nhịn được hỏi Diệp Trữ Vi một câu: “Mười năm sau anh sẽ đến đây quyết chiến xe đạp với nó thật à?”

“Có lẽ thế”.

“Anh sẽ đích thân ra chiến trường?”

“Nếu như nó không biết trời cao đất dày thế nào”.

“...”

10. Chương 10

Chơi xe đạp xong, hai người đi dạo đến bên hồ, xem một đám trẻ con và phụ huynh đang chơi các trò chơi nước, sóng bạc bắn lên tung tóe.

Một chiếc du thuyền chạy qua, mặt hồ dần phẳng lặng trở lại, sóng bạc lấp lánh khắp mặt hồ.

“Chúng ta chụp ảnh ở đây đi”. Bối Nhĩ Đóa cảm thấy nơi này là vừa ý nhất: “Nhưng mà chụp thế nào cho đẹp nhỉ?”

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ, Diệp Trữ Vi chợt bước tới gần che khuất toàn bộ ánh mặt trời. Cô ngửi thấy mùi trên người anh ta ở cự li gần, đó là mùi ấm áp, thoải mái như mặt trời.

Đột nhiên hai chân cô chơi với lơ lửng, còn chưa kịp hỏi anh ta định làm gì thì đã bị anh ta nhấc lên đặt ngồi trên tường ngăn bảo vệ quanh hồ.

Vừa mới có cảm giác mất an toàn, hai tay anh ta đã vòng ra sau lưng cô, bảo vệ cả người cô trong không gian của riêng mình.

Thế là Bối Nhĩ Đóa vốn phải ngược lên mới nhìn được anh ta lập tức có thể thoải mái nhìn ngang. Cô thấy rõ ràng một điểm đen trong đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ của anh ta, chăm chú nhìn lại thì điểm đen đó lại là bóng của chính mình.

Hai tai đỏ lên, Bối Nhĩ Đóa hỏi anh ta: “Anh không để tôi ngã xuống chứ?”

“Yên tâm, cô rất an toàn, không ngã xuống được”. Anh ta đáp.

Cô hết sức thận trọng lấy điện thoại di động ra, bật camera, quay mặt sang một bên. Anh ta cũng đồng thời nghiêng người theo, hai tay lại vẫn vòng quanh người cô.

Hai người họ chậm rãi tới gần nhau trong khung lấy cảnh hình chữ nhật. Một tay Bối Nhĩ Đóa cầm điện thoại, một tay vô tình chạm vào ngực áo anh ta, tim đập nhanh hơn mà không rõ lý do.

Lúc này anh ta dựa vào rất gần cô, hai tay đặt sau lưng cô có nhiệt độ rất cao.

Tay cô bắt đầu nhẹ nhàng run run, không cầm vững được điện thoại.

“Sao thế?” Anh ta phát hiện tay cô run không ngừng.

Cô hắng giọng: “Trời nóng quá, tôi hơi chóng mặt, chờ một chút”.

Anh ta yên lặng chờ cô, trong lúc chờ đợi vẫn nhìn cô, thu hết các tâm tình hoảng hốt, căng thẳng, bối rối trong mắt cô vào đáy mắt mình.

Anh ta chỉ có một ý nghĩ, vì sao cô ấy vẫn còn sợ? Chẳng phải đã chuyển từ trên cao xuống dưới đất rồi sao? Cô ấy còn được mình bảo vệ trong vòng tay, hoàn toàn không hề có vấn đề gì phải lo ngại về an toàn.

Tay Bối Nhĩ Đóa run mạnh hơn như người bệnh Parkinson. Cô không thể nào khống chế được, thậm chí không biết rốt cuộc là tại sao, cô chưa bao giờ có tâm tình như thế này.

Thế là cô nói: “Anh lui lại một chút, gần quá”.

Anh ta cúi xuống nhìn khoảng cách giữa hai người, đánh giá rất khách quan: “Khoảng cách vừa đủ”.

“Nhưng tôi rất nóng”.

“Ở đây có bóng cây, cũng coi như mát mẻ”.

“...”

“Cô làm sao vậy?” Anh ta lại hỏi: “Sao lại căng thẳng như thế?”

“Tôi không biết”. Cô nói thật, cô thật sự không biết mình làm sao, tim đập mãnh liệt đến mức chính cô cũng có thể nghe thấy được.

Anh ta thấy vậy liền nói: “Đưa điện thoại cho tôi, để tôi chụp”.

Nói xong anh ta bỏ một tay ra cầm lấy điện thoại của cô, sau khi điều chỉnh góc độ liền chụp rất nhanh, toàn bộ không mất thời gian đến nửa phút.

Xong xuôi mọi chuyện, cô vẫn không biết phải giải thích thế nào.

Anh ta đỡ cô từ trên tường ngăn xuống, trả điện thoại lại cho cô.

Cô còn không xem lại ảnh vừa rồi chụp thế nào, chỉ đứng yên tại chỗ, tâm tình rất ngỡ ngàng. Vừa rồi tinh thần mình quá khác thường, không biết rốt cuộc là làm sao?

“Đi thôi!” Anh ta nói.

Cô bình tĩnh, gạt đầu, chậm rãi đi theo sau anh ta.

Ánh nắng in bóng anh ta rất dài, dần dần trùng lặp với bóng cô. Gió nhẹ lướt qua bên tai cô, cô nghe thấy một âm thanh rất dịu dàng vang lên từ sâu trong nội tâm, dường như cần tuyên bố một đáp án.

“Sao cô dừng lại?” Anh ta quay người lại nhìn cô đứng phía sau hai mét.

Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu lên, ánh mắt trời mênh mông và ánh mắt sáng ngời của anh ta đồng thời bao trùm lên người khiến cô choáng ngợp mất một lát.

“Có phải muốn ăn kem không?” Diệp Trữ Vi hỏi.

Bối Nhĩ Đóa quay sang nhìn, mình đang đứng bên cạnh một quán kem nhỏ, một nữ nhân viên phục vụ trẻ tuổi cười dịu dàng nhìn cô.

Diệp Trữ Vi đi tới, lấy tiền lẻ mua cho cô một cốc kem vani. Nhân viên nhanh chóng múc một quả cầu kem cho vào cốc, rắc một lớp bích quy vụn rồi đưa cho anh ta cùng một chiếc thìa nhỏ và một tờ khăn giấy sạch sẽ. Anh ta cầm lấy rồi lại đưa cho Bối Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa cảm ơn anh ta, cầm thìa xúc một miếng, mùi vị thơm ngọt tinh tế, cực kỳ ngon miệng.

“Kem ngon lắm, anh không ăn à?” Cô hỏi.

“Tôi không thích đồ ngọt”.

“Sau khi lớn lên anh mới không thích ăn ngọt hay là không thích ăn từ bé?”

“Từ bé đã không thích đồ ngọt rồi”. Anh ta hỏi ngược lại: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Thì ra anh không thích ăn đồ ngọt bẩm sinh, đây là nguyên nhân của tính cách”. Cô chậm rãi phân tích cho anh ta: “Nói chung người thích đồ ngọt thường nhiệt tình cởi mở, bình dị gần gũi, tương đối dễ tiếp xúc. Người không thích ăn đồ ngọt thì ngược lại. Đây là chuyên gia nói thế”.

“Chuyên gia? Tôi chỉ biết các nhà tâm lý học hành vi của Mỹ nghiên cứu rất nhiều trường hợp cụ thể cho thấy trong tính cách của người thích ăn đồ ngọt có yếu tố nhất gan, thiếu tinh thần mạo hiểm”.

Bối Nhĩ Đóa ngờ vực: “Thật sao?”

“Biểu hiện của cô vừa rồi khi chơi trò rơi tự do đã chứng thực điều này”.

Bối Nhĩ Đóa không nói được gì, lại không nhịn được tò mò: “Thế các nhà tâm lý học có nghiên cứu người thích ăn cay có tính cách thế nào hay không?”

“Có tư duy tốt, làm việc có chủ kiến, thích bắt bẻ khuyết điểm của người khác”.

Có vẻ rất có lý, Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ, mẹ mình rất thích ăn cay, tính cách đại để cũng đúng như vậy.

“Thế còn anh, anh thích ăn gì?” Bối Nhĩ Đóa hỏi tiếp.

“Ăn cơm bình thường”. Anh ta trả lời.

“Điều đó có nghĩa gì?”

“Chẳng có nghĩa gì hết”.

Bối Nhĩ Đóa rõ ràng không tin, chắc chắn anh ta đang che giấu khuyết điểm trong tính cách của mình, người thích ăn cơm chắc chắn cũng có những vấn đề không nhỏ.

“Bao giờ cô ăn xong chúng ta sẽ đi tiếp”. Anh ta nhìn về phía xa xa.

Bối Nhĩ Đóa cười: “Đúng rồi, Diệp Trữ Vi, đây là lần đầu tiên anh mua kem cho phụ nữ à?”

Anh ta ngậm thừa nhận.

Cô cảm thấy hài lòng trước sự thật này, lại tiếp tục: “Vừa rồi cũng là lần đầu tiên cùng ngồi xe đung với phụ nữ?”

“Không phải”. Anh ta quay đầu lại, trả lời thật lòng.

“À”. Cô rất tò mò: “Anh từng ngồi xe đung với người khác à?”

“Lúc tám tuổi cùng chơi với em họ tôi”.

“Em họ anh có xinh không?”

Anh ta suy nghĩ một lát: “Có gì mà xinh với không xinh, chỉ là một cô gái thôi mà”.

Một người đàn ông mà ngay cả em họ mình ngoại hình thế nào cũng không để ý, trên phương diện này anh ta quả thực... ngớ ngẩn hiếm thấy.

“Thế anh cho rằng đối với một cô gái thì xinh đẹp có được tăng thêm rất nhiều điểm không?” Bối Nhĩ Đóa hỏi, đồng thời nghĩ đến Trương Dật Lộ.

“Nếu cô ấy cần tham gia thi hoa hậu thì sẽ được thêm nhiều điểm”.

“Không phải thi hoa hậu, ý tôi là đối với đàn ông... cứ coi như đối với anh đi, anh kén vợ có xếp ngoại hình ở vị trí số một không?”

“Vì sao cô cứ vòng vo hỏi mãi mấy chuyện này vậy?” Anh ta tỏ vẻ không hiểu, nhìn cô nói tiếp: “Ngoại hình như cô là tạm ổn rồi, tôi không có yêu cầu cao đối với bề ngoài”.

Đáp án này khiến Bối Nhĩ Đóa có cảm giác rất phức tạp, không biết là được khen hay bị chê.

Quả nhiên không thể chờ mong anh ta nói ra điều gì hay ho được...

“Cô rất coi trọng ngoại hình của nửa kia à?” Đến lượt anh ta hỏi ngược lại.

“Tôi không phải người theo chủ nghĩa bề ngoài nông cạn”. Bối Nhĩ Đóa lắc lắc chiếc thìa trong tay: “Từ nhỏ tôi đã muốn tìm một người giống như bố tôi. Bố tôi không cao lắm, lúc trẻ đã tương đối béo, ngồi trong lòng bố rất ấm áp”.

“Người không cao, dáng người hơi béo?” Anh ta ngẫm nghĩ, thì ra cô ấy thích người như vậy.

“Cũng không có nghĩa nhất định phải như vậy, ý tôi là cảm giác ấm áp vững chãi đó cực kỳ quan trọng đối với tôi”.

Anh ta không nói gì nữa. Đợi cô ăn kem xong, hai người chậm rãi đi bộ rời khỏi khu vui chơi. Trên xe đi về, anh ta cũng không chủ động mở miệng nói câu nào.

Bối Nhĩ Đóa thì ngược lại, sắc mặt vui vẻ, miệng không ngừng hát khê, cầm điện thoại chụp phong cảnh ngoài cửa xe, cảm khái hôm nay tuy nắng to nhưng không khí sạch sẽ hơn mấy ngày hôm trước nhiều.

Nếu là những người khác, anh ta đã quát im mồm từ lâu rồi, nhưng người ngồi trên ghế phụ lái là cô, dường như ồn ào cũng trong phạm vi có thể chịu đựng được, vì thế anh ta cũng im lặng mặc cho cô ồn ào.

Về đến nơi, Bối Nhĩ Đóa bước xuống xe, chào tạm biệt anh ta rồi lại bổ sung một câu: “Trừ lúc rơi tự do, thời gian còn lại hôm nay đều rất vui vẻ... Cảm ơn anh đã đi cùng tôi”.

Diệp Trữ Vi gật đầu để cô lên nhà nghỉ ngơi.

Bối Nhĩ Đóa về đến nhà không lên mạng đăng ảnh ngay mà ngồi trên ghế sofa chống cằm suy nghĩ một vấn đề. Có phải cô hơi thích Diệp Trữ Vi không?

Vừa rồi được anh ta bế lên tường rào quanh hồ, lúc anh ta áp tới cô đã ngửi thấy mùi trên người anh ta, không ngờ lại là mùi cô thích. Lúc anh ta vòng tay quanh người cô, thậm chí cô còn có khát vọng được bảo vệ.

Cô chưa yêu bao giờ, không biết đây là động lòng hay là vấn đề hormone cực kỳ bình thường.

Cô định gọi điện thoại nói chuyện với Đường Lật.

Nửa phút sau Đường Lật nghe máy, giọng nói có gì đó khác lạ.

“Cậu đang ở đâu đấy?” Bối Nhĩ Đóa thử hỏi.

“Ở ở bệnh viện”.

“Cậu làm sao vậy?” Bối Nhĩ Đóa lo lắng hỏi.

“Va quệt xe chút xíu, người không sao nhưng mặt bị kính chắn gió quệt một chút”.

Bối Nhĩ Đóa vội hỏi Đường Lật đang ở bệnh viện nào rồi lập tức đến đó bắt gặp Đường Lật cứ khẳng khẳng là không có việc gì.

Lúc đến bệnh viện, Bối Nhĩ Đóa phát hiện không chỉ có một mình Đường Lật ở đó mà còn có cả sếp của bạn mình, Úc Thăng.

Đường Lật nằm trong phòng bệnh đơn, trên trán đắp một miếng băng gạc, vẻ mặt kinh sợ nhìn sếp Úc phục vụ mình.

“Đường Lật!” Bối Nhĩ Đóa không hiểu tình hình ra sao.

Úc Thăng mặc quần tây sơ mi vàng nhạt đang bưng một cốc nước, nghe thấy tiếng gọi liền quay lại nhìn. Nhìn thấy Bối Nhĩ Đóa, anh ta khê nhướn mày, khí chất cực tốt: “Chào em, em đến thăm Đường Lật à?”

“Vâng”. Bối Nhĩ Đóa gật đầu lễ phép, trong lòng lại rất nghi hoặc, tại sao vị chủ tịch đại nhân này lại cứ như chủ nhân ở đây thế?

Úc Thăng đưa cốc nước có cắm ống hút cho Đường Lật rồi nhìn đồng hồ: “Đến giờ ăn tối rồi, hai em muốn ăn gì? Anh mời khách”.

“Em ăn gì đó qua loa là được”. Đường Lật nhỏ giọng khách sáo.

“VẬY anh sẽ mua một suất ăn nhẹ cho em”. Úc Thăng nói nhã nhặn, lại hỏi Bối Nhĩ Đóa muốn ăn gì.

“Em cũng ăn qua loa là được”.

“Thế em cảm phiền ở đây với Đường Lật, anh đi mua cơm”. Úc Thăng nói xong đi ra khỏi phòng.

Sau khi anh ta đi, Bối Nhĩ Đóa hỏi Đường Lật đầu đuôi câu chuyện thế nào.

Đường Lật chậm rãi chớp mắt kể sơ lược tình hình.

Buổi tối hai ngày trước Đường Lật làm thêm giờ như thường lệ, chợt nhận được điện thoại của Úc Thăng. Úc Thăng đang đi ăn với khách quý từ bên ngoài đến, hai bên nói tới một khía cạnh hợp tác và thấy rất hợp ý nhau. Anh ta ý thức được đây là cơ hội hiếm có, vì thế gọi Đường Lật mang một tài liệu ở văn phòng của anh ta tới cho khách quý xem xét. Đường Lật lái xe của công ty tới, trên đường gặp mưa, cô bị một chiếc xe đâm ngang sườn. Chiếc xe dùng chung của công ty vốn đã cũ, lần này kính chắn gió bị vỡ, Đường Lật không bị thương ở đâu khác, chỉ có trên trán bị rách một vết.

Đường Lật nằm viện hai ngày, sếp Úc vẫn đến chăm sóc.

Bối Nhĩ Đóa nghe xong rất thương: “Cậu cứ tận tụy vì anh ta đến mức bị rách cả mặt”.

“Anh ấy đã trả tất cả mọi chi phí giúp tớ”.

“Đây là điều nên làm, cậu bị tai nạn trong khi đang làm việc mà”.

“Anh ấy còn đảm nhiệm một ngày ba bữa”.

“Cũng là chuyện nên làm, cậu xem trán cậu sưng to thế kia”.

“Anh ấy còn ngồi đây nói chuyện với tớ, pha trà rót nước, còn kể chuyện cho tớ nghe”.

Bối Nhĩ Đóa dừng lại một chút, hơi nghi hoặc nhìn Đường Lật: “Sao tớ cứ có cảm giác như cậu đang vui sướng vì nhờ họa được phúc nhỉ?”

Đường Lật cúi đầu, chỉ thiếu nước đưa tay che mặt: “Đương nhiên không phải... Tớ chỉ cảm thấy rất bất ngờ vì anh ấy lại hạ mình đến chăm sóc tớ, còn giặt sạch chiếc áo bị dính máu của tớ nữa. Phải biết là anh ấy còn không chịu giặt quần áo của chính anh ấy, đúng là quá yasashii...” (tiếng Nhật, đại ý là quá tuyệt, quá dễ thương).

Bối Nhĩ Đóa không nể nang gì chọc vỡ đám bong bóng màu hồng xuất hiện ngày càng nhiều xung quanh Đường Lật: “Đến nước này mà cậu còn nghĩ đến những chuyện đấy à? Bác sĩ nói thế nào? Trán cậu sẽ có sẹo không?”

Đường Lật sờ bằng gạc trên trán: “Bây giờ còn chưa biết, phải xem tình hình vết thương liền miệng thế nào đã. Tớ đã tính đến tình huống xấu nhất, tớ sẽ đi phẫu thuật xóa sẹo”.

Bối Nhĩ Đóa sờ trán Đường Lật: “Bây giờ cảm giác thế nào? Còn đau không? Nằm viện cũng thoải mái”.

“Lúc đầu tương đối đau, bây giờ chỉ thấy tê tê thôi”. Đường Lật nói: “Thực ra nằm viện cũng không khổ lắm, phòng bệnh này mát lắm...”

Bối Nhĩ Đóa cảm thấy nụ cười của Đường Lật hơi chướng mắt, cô ngán ngẩm sửa lại: “Tớ phải nhắc nhở cậu, đừng bởi vì có người làm bộ làm tịch quan tâm đến cậu một chút mà đã quên mất đau đớn khi đó. Nói cho cùng thì anh ta chính là một nhà tư bản vắt kiệt sức lao động của cậu”.

“Ai là nhà tư bản? Hai em đang nói đến ai đấy?” Úc Thăng xách một túi đồ đi vào.

Bối Nhĩ Đóa mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh: “Không nói ai cả, chỉ là cảm thấy Đường Lật liều mạng vì công việc quá, ngày nào cũng họp hành tăng ca, người gầy đi một cỡ, bây giờ còn rách cả mặt nữa”.

Úc Thăng nghe vậy chỉ cười nhạt, đặt túi xuống chân thành tạ lỗi: “Chuyện của Đường Lật là trách nhiệm của anh, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng”.

Bối Nhĩ Đóa định nói tiếp nhưng lại bị Đường Lật trách móc: “Chúng ta ăn đi đã, tớ đói rồi”.

Úc Thăng mua cháo cho Đường Lật, mua một suất cơm cho Bối Nhĩ Đóa, ngoài ra còn mua cho hai cô gái một túi đồ ăn vặt và hai cốc đồ uống nóng, vừa nhìn đã biết là một người đàn ông ga lăng, lễ tiết chu đáo, suy nghĩ tinh tế.

Có Úc Thăng ở đây, Đường Lật không dám nhiều lời, ngay cả ăn cháo cũng rất chậm rãi, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu.

Bối Nhĩ Đóa thầm thở dài trong lòng, không ngờ khi đứng trước mặt người mình thích, Đường Lật lại kém cỏi đến mức này.

Úc Thăng ngồi đọc báo trên sofa, không cố ý nghe hai cô gái nhỏ giọng chuyện trò.

Đường Lật dừng tay liếc Bối Nhĩ Đóa, ra hiệu cho cô nhìn Úc Thăng.

Bối Nhĩ Đóa quay lại thoáng nhìn nhưng không thấy có cảm giác gì, không thể lấy bệnh háo sắc của Đường Lật.

Nói khách quan thì Úc Thăng có ngũ quan ngay ngắn, nước da hơi trắng, khí chất chỉnh thể rất quý tộc, hào hoa phong nhã, giọng nói ôn hoà hiền hậu, lại có tài hoa, đích xác là loại hình ưa thích của đại đa số các cô gái.

Nhưng đối với Bối Nhĩ Đóa thì anh ta chính là một mẫu đàn ông chất lượng rất tốt, thể thôi.

Cô quay mặt lại, chỉ một lát sau Đường Lật lại liên tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn Úc Thăng. Bối Nhĩ Đóa bực mình trợn mắt nhìn Đường Lật, nhỏ giọng lầu bầu rồi ngán ngẫm quay đầu lại nhìn kẻ đầu sỏ làm Đường Lật rách mặt một lần nữa.

Đúng lúc Úc Thăng ngẩng đầu lên, ánh mắt bắt gặp ánh mắt Bối Nhĩ Đóa. Bởi vì không chuẩn bị từ trước, ánh mắt anh ta không mang theo nét cười mang tính lễ tiết mà có một chút xa cách và coi thường người khác.

Bối Nhĩ Đóa sững sốt. Ánh mắt này không ngờ lại hơi giống ánh mắt Diệp Trữ Vi.

“Sao vậy?” Úc Thăng đặt tờ báo xuống, nụ cười lễ độ đã xuất hiện đầy đủ: “Đồ ăn không hợp khẩu vị à?”

“Không phải, đồ ăn rất ngon”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Cảm ơn anh đã mời khách”.

Lúc cô quay mặt lại, Đường Lật nói: “Vừa rồi hình như cậu nhìn hơi lâu”.

“Thì chính cậu bảo tớ nhìn mà”. Bối Nhĩ Đóa thấp giọng giải thích: “Tớ thề tớ không có bất cứ cảm giác nào với ông chủ của cậu”.

Đường Lật ăn hết nửa bát cháo liền đặt bát xuống định đưa tay lấy bánh pudding trong túi. Úc Thăng lại kịp thời đi tới kiểm tra xem cô đã ăn được bao nhiêu, sau đó cầm chiếc túi đựng đầy đồ ăn vặt đặt ra xa, nói: “Xin lỗi, ăn xong bữa chính mới được ăn đồ ngọt”.

Hoàn toàn coi Đường Lật như trẻ con.

Đường Lật đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời ăn hết bát cháo. Úc Thăng nghiêm túc kiểm tra, cho cô một ánh mắt khen ngợi rồi tự tay lấy bánh pudding cho cô: “Bây giờ ăn được rồi”.

Bối Nhĩ Đóa chứng kiến toàn bộ quá trình hai người này tương tác với nhau, có cảm giác chỉ còn thiếu nước giáo viên Úc Thăng xoa đầu bạn nhỏ Đường Lật, nói một câu “Con ngoan quá, đáng được thưởng một phiều bé ngoan” nữa là đủ.

Cảm thấy bị một ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm trong một thời gian dài, Úc Thăng không nhịn được hỏi Bối Nhĩ Đóa: “Sao thế, mặt anh có cái gì à?”

Bối Nhĩ Đóa lắc đầu, sau đó hỏi: “Sếp Úc, có thể mạo muội hỏi anh một câu riêng tư được không? Anh là cháu của Diệp Trữ Vi thật à?”

11. Chương 11

Úc Thăng còn chưa trả lời, Đường Lật đã vội vã lên tiếng bảo vệ: “Sếp Úc, anh có thể không trả lời những câu hỏi riêng tư”.

Úc Thăng cười nhạt, thả một viên C sủi vào trong cốc, nhẹ nhàng lắc đến lúc tan hết rồi đưa cho Đường Lật. Sau đó anh ta điềm đậm ngồi xuống, nói với Bối Nhĩ Đóa bằng thái độ nhã nhặn: “Đó là sự thật. Bà ngoại anh qua đời vì khó sinh khi sinh mẹ anh. Ông ngoại anh ở vậy ba mươi năm rồi mới lấy vợ, chính là mẹ của Diệp Trữ Vi. Mặc dù tuổi tác của hai người chênh lệch rất nhiều nhưng tính cách hợp nhau, sau khi kết hôn số lần cãi nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, rất là hòa thuận”.

Lúc này ngay cả Đường Lật cũng tò mò: “Vậy lúc riêng tư anh gọi Diệp Trữ Vi là cậu à?”

“Không, bọn anh gọi thẳng tên, quan hệ gần giống như anh em”.

Bối Nhĩ Đóa dường như suy nghĩ gì đó.

Úc Thăng tiếp tục nói lấp lửng: “Thực ra ông cậu nhỏ này của anh rất thú vị”.

Quả nhiên Bối Nhĩ Đóa ngay lập tức hỏi tiếp: “Thật à?”

“Ừ. Anh ấy hai tuổi mới biết nói, câu đầu tiên không phải bố, cũng không phải mẹ mà là về một cái đồng hồ treo tường trong nhà. Anh ấy chỉ nói nó không chạy nữa”. Úc Thăng nói: “Nếu anh ấy không nhắc nhở, sẽ không có ai chú ý là cái đồng hồ đó đã chết rồi”.

“Anh ấy rất thông minh”. Bối Nhĩ Đóa nghĩ đến chuyện Einstein ba tuổi mới biết nói.

“Đúng vậy. Từ nhỏ anh ấy đã học cái gì cũng nhanh hơn người khác, sức chú ý cũng rất tốt”.

“Thế tính tình anh ấy từ nhỏ đến giờ vẫn vậy à?” Bối Nhĩ Đóa hỏi.

“À, anh ấy là người không dễ dàng thổ lộ tâm tình với người khác, bạn thân không vượt quá ba người”. Úc Thăng giải thích: “Có điều sau một thời gian tiếp xúc sẽ biết thực ra anh ấy rất dễ tính. Anh ấy chưa bao giờ là một người tính toán so đo, rất nhiều lúc còn là người bao dung, quan tâm chăm sóc người khác”.

“Thật sao?” Đường Lật lộ vẻ khó tin, nhưng lúc ánh mắt Úc Thăng nhìn tới thì giọng cô lập tức yếu hơn nhiều: “Ý em là... đánh giá một người không thể chỉ nhìn bề ngoài”.

“Anh hiểu ý em. Đại đa số mọi người lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy đều cảm thấy không dễ tiếp xúc”.

Bối Nhĩ Đóa lại hỏi: “Anh ấy chưa bao giờ có bạn gái à?”

Úc Thăng trả lời: “Nói đúng ra thì anh ấy chưa từng thích cô gái nào”.

“Không biết anh ấy thích người thế nào”. Bối Nhĩ Đóa lẩm bẩm.

“Điều này thì anh không trả lời em được, em phải tự đi hỏi anh ấy”. Úc Thăng mỉm cười nhìn cô.

Lúc này Đường Lật cũng đã uống nước xong, Úc Thăng đỡ chiếc cốc đặt lên bàn. Lúc ngón tay hai người chạm vào nhau, ngón trỏ của Đường Lật co lại một chút vì căng thẳng.

Chi tiết này lọt vào mắt Bối Nhĩ Đóa, cô thầm cười nhạo Đường Lật trong lòng rồi nhìn Úc Thăng rất tự nhiên thoải mái: “Sếp Úc, anh chắc chắn đã từng có bạn gái đúng không?”

Úc Thăng nghe vậy trả lời: “Anh đã yêu một lần, một cô bạn học cùng đại học. Sau khi tốt nghiệp cô ấy ra nước ngoài nên bọn anh chia tay”.

“Em nghĩ vậy cũng đúng. Anh có điều kiện tốt như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái thích”.

Đường như không ngờ Bối Nhĩ Đóa lại chuyển đề tài sang người mình, Úc Thăng hơi mở to mắt, chỉ cười không nói.

“Có thể hỏi anh một câu nữa không? Anh thích kiểu phụ nữ thế nào?” Bối Nhĩ Đóa thuần túy là hỏi giúp Đường Lật.

Nụ cười của Úc Thăng chưa tắt, phong độ vẫn rất tốt nhưng hứng thú nói chuyện rõ ràng đã giảm hơn nửa, khách sáo trả lời có lệ: “Không thể nói được là loại hình cụ thể thế nào, chủ yếu là phải xem người ta”.

“Xem người ta? Thế còn cao thấp béo gầy, tính tình sôi nổi hay trầm lặng?”

“Cái này không có yêu cầu đặc biệt”.

Đường Lật thấy thế háng giọng một tiếng nhắc nhở bạn thân: “Nhĩ Đóa, vừa nãy cậu nói còn có việc không ở lâu được mà? Tổ thấy cũng không còn sớm nữa, cậu mau về đi”.

Úc Thăng đứng dậy: “Lát nữa Đường Lật còn phải truyền nước, có anh ở đây trông cô ấy, em không cần lo lắng”.

Bối Nhĩ Đóa từ nhiên bị hạ lệnh trục khách vô cớ, trước khi đi còn dặn dò Đường Lật phải nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi Bối Nhĩ Đóa rời khỏi phòng bệnh, Úc Thăng suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói với Đường Lật: “Chẳng lẽ là ảo giác? Đường như bạn em rất hứng thú với cuộc sống tình cảm của anh?”

Đường Lật chợt dạ hỏi ngược lại: “Thật... thật sao?”

“Làm phiền em lúc nào có thời gian giải thích với cô ấy một chút”.

“Giải... giải thích cái gì?”

“Anh không có bất cứ cảm giác nào với cô ấy”. Úc Thăng dựa lưng vào sofa, bổ sung thêm: “Có điều cố gắng nói khéo một chút”.

“Vì sao?” Tim Đường Lật đập thành thạch, anh ấy bày tỏ lập trường kiên định như thế chẳng lẽ là sợ mình hiểu lầm về chuyện này? Lẽ nào anh ấy cũng có ý gì với mình...

“Bởi vì...” Úc Thăng chậm rãi lắc đầu: “Quan điểm thẩm mỹ của anh từ nhỏ đã hoàn toàn không giống Diệp Trữ Vi”.

“...”

Không ngờ lại là lý do này. Đám bông bóng màu hồng xung quanh Đường Lật lập tức đồng loạt tan biến.

Suýt nữa thì quên, chủ tịch đại nhân có lúc nói chuyện rất cay nghiệt.

Không biết mình vừa bị người ta ruồng bỏ, Bối Nhĩ Đóa còn tưởng đã tạo dựng được bầu không khí cực tốt giúp Đường Lật, sau khi cô về nhất định hai người đó còn có những chuyện hay ho trong phòng bệnh đơn, thế là trước khi ngủ gửi tin nhắn hỏi dò và nhận được câu trả lời của Đường Lật: “Tiếp theo là anh ta nhìn tớ ăn hết một quả táo và một quả cam rồi đi về”.

Đáp án này mặc dù ngoài dự liệu nhưng cũng không coi như quá bất ngờ dù sao thì Đường Lật cũng chưa bao giờ có chiến lược về tình cảm, không biết nắm bắt thời cơ cũng là bình thường. Phải biết từ thời cấp ba đến hết đại học Đường Lật tổng cộng đã thâm mến ba lần, điều đặc biệt nằm ở chỗ cả ba lần đối phương đều không biết gì về sự tồn tại của cô.

Nếu là chính mình? Khi gặp một cơ hội từ trên trời rơi xuống, chắc hẳn mình sẽ không thể lãng phí mà nói thẳng với anh ấy, không biết bắt đầu từ bao giờ, em đã có cảm giác khác lạ đối với anh.

Thầm hình dung cảnh tượng khi biểu lộ câu này, trong đầu lại hiện lên một gương mặt không nên hiện lên... Bối Nhĩ Đóa lập tức kéo chăn lên che kín mặt.

Cô nhớ lại buổi hẹn với anh ta ở khu vui chơi, từ sợ hãi khi chơi trò căn phòng rơi đến tim đập loạn nhịp khi chạm vào ngực anh ta, còn cả ngọt ngào lúc ăn kem, cảm giác mỗi một khắc đều rất mãnh liệt...

Đây là thích sao? Vốn cô còn định hỏi Đường Lật xem sao nhưng bây giờ xem ra chỉ còn cách tự đi tìm đáp án.

Do thái độ kiên quyết của Úc Thăng, Đường Lật nằm viện đủ mười ngày.

Trong mười ngày này chủ tịch đại nhân không chỉ ngày ngày đến bệnh viện trình diện, đích thân chăm sóc nhân viên của mình mà còn rất quan tâm giải quyết vấn đề chỗ ở cho nhân viên.

Nhà Đường Lật ở ngoại thành, công ty thì ở phía tây thành phố. Đường Lật tạm thời chưa có xe, lộ trình hàng ngày quá dài, đi đi về về rất vất vả, cô vẫn định thuê nhà nhưng vẫn không tìm được nơi nào gần đây. Lần này nhờ họa lại được phúc, Úc Thăng đã giải quyết vấn đề này giúp Đường Lật, đưa cho cô chìa khóa và hợp đồng thuê một căn nhà chung cư cao cấp với giá thuê hàng tháng rẻ không tưởng tượng nổi.

Đường Lật hạnh phúc như đang mơ, đánh mất khả năng phán đoán cơ bản, lập tức kí hợp đồng theo chỉ bảo của Úc Thăng.

Hôm Đường Lật xuất viện Bối Nhĩ Đóa tới đón, Úc Thăng ăn mặc chỉnh tề cũng có mặt, làm xong thủ tục xuất viện rồi lại đưa hai cô gái về nhà mới.

Lúc Úc Thăng đi lấy xe, Bối Nhĩ Đóa và Đường Lật chờ ở cửa khoa điều trị. Đường Lật vẫn còn trong trạng thái ngơ ngàng vì hạnh phúc, bất kể Bối Nhĩ Đóa nói gì cũng không nghe vào tai. Đến tận lúc Bối Nhĩ Đóa dùng ngón tay chọc vào đầu, Đường Lật mới quay sang hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

“Không có gì”. Bối Nhĩ Đóa thấy thế chán nản từ bỏ ý định trao đổi với Đường Lật, nhàn hạ đứng nhìn quanh.

Sau đó Bối Nhĩ Đóa phát hiện một chuyện quái dị, mấy y tá thực tập đi qua đi lại thường xuyên nhìn trộm cô, ánh mắt dường như đang nghiên cứu nhưng lại có vẻ không dám khẳng định, đưa mắt nhìn nhau, khe khẽ thì thầm.

Bối Nhĩ Đóa lấy gương trong túi xách ra soi, khẳng định trên mặt không có vấn đề gì, trong lòng bắt đầu sinh nghi.

Úc Thăng nhanh chóng lái xe tới, Bối Nhĩ Đóa và Đường Lật lên xe.

“Chung cư đầy đủ thiết bị, hôm qua anh đã thuê người đến quét dọn vệ sinh, đến siêu thị mua một ít nhu yếu phẩm, đồ ăn thức uống và vật dụng hàng ngày cơ bản đều đủ cả”. Úc Thăng vừa lái xe vừa hỏi: “Đúng rồi, hai em có đói không?”

Đường Lật thành thật trả lời: “Đói”.

“Anh cũng hơi đói rồi”. Úc Thăng suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Bây giờ đang giờ cao điểm, không dễ gì tìm được quán ăn sạch sẽ. Đường Lật phải ăn đồ ăn nhẹ đủ dinh dưỡng. Thế này nhé, trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, chúng ta về nhà tự nấu”.

“Sếp Úc, anh biết nấu ăn à?” Đường Lật hỏi.

“À, anh chỉ biết luộc sủi cảo”. Úc Thăng nói: “Nhưng mà anh có thể tìm cao thủ đến”.

“Ai thế?” Đường Lật tò mò.

“Diệp Trữ Vi, anh ấy nấu ăn rất giỏi”.

Trái tim Bối Nhĩ Đóa như bị treo lên cao vì câu này...

“Thế thì ngại lắm. Vì một bữa cơm trưa mà lại bắt cậu của anh đến làm bếp à?” Đường Lật từ chối khéo: “Chúng ta ăn tạm gì đó thôi, mì ăn liền cũng được”.

“Không sao”. Úc Thăng đánh tay lái ngoặt xe vào một con phố hẹp yên tĩnh, mỉm cười nói: “Hôm nay anh ấy được nghỉ, chắc là có thời gian, để anh gọi điện cho anh ấy”.

Úc Thăng giảm tốc độ, gọi điện thoại cho Diệp Trữ Vi, chỉ nói đơn giản mấy câu và đọc địa chỉ nhà mới của Đường Lật.

“Xong rồi, lát nữa anh ấy sẽ tới”. Úc Thăng tỏ ý tất cả mọi vấn đề đều đã được giải quyết dễ dàng.

Đường Lập rất ngại, quay sang nhìn Bối Nhĩ Đóa vẫn không lên tiếng. Bối Nhĩ Đóa thì ngồi ôm túi xách, giả vờ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nói thật là cô cũng có tư tâm, đó là kỳ thực cô rất muốn ném thử những món Diệp Trữ Vi làm... Hơn nữa cô đã mười ngày không gặp anh ta, dường như đã hơi muốn gặp anh ta. Vì vậy cô im lặng tán đồng đề nghị của Úc Thăng một cách trơ trẽn.

Úc Thăng thoáng nhìn Bối Nhĩ Đóa vẫn yên lặng trong gương chiếu hậu, vẻ mặt rất tùy ý: “Dù sao mọi người cũng biết nhau cả”.

Bối Nhĩ Đóa coi như không liên quan gì đến mình, càng chăm chú ngắm nghía phong cảnh ngoài cửa sổ xe. Đương nhiên trong đầu lại toàn là hình ảnh của một người nào đó...

Căn hộ mới rộng rãi sạch sẽ, ánh sáng đầy đủ. Đường Lập cực thích, cùng Bối Nhĩ Đóa đi hai vòng mới dừng lại. Đúng lúc chuông cửa vang lên, Úc Thăng đi ra mở cửa, Diệp Trữ Vi đứng bên ngoài.

Ánh mắt Bối Nhĩ Đóa lập tức đưa ra nhìn người nào đó ngoài cửa. Áo sơ mi màu vàng nhạt là phẳng lì, quần màu xám đậm rất dài, trên tay xách một túi nhựa.

Diệp Trữ Vi đi vào, ngồi xuống thay giày rất yên lặng. Úc Thăng cười vỗ vỗ vai anh ta, dẫn anh ta đi vào phòng bếp. Từ đầu đến cuối không ai nói câu nào.

Một lát sau Úc Thăng cho biết mọi việc đã xong xuôi: “Vấn đề ăn uống đã giải quyết. Có anh ấy ở đây, chúng ta chỉ việc ngồi yên chờ đợi”.

Đường Lập lắc đầu: “Làm thế nào được chứ? Em vào bếp xem có thể giúp được việc gì không”.

Úc Thăng ngăn Đường Lập lại: “Không được, em đang bị thương, để đầu bắn vào không phải chuyện tốt”.

Bối Nhĩ Đóa nhân cơ hội đi vào bếp, nói: “Để em vào hỗ trợ, hai người cứ ngồi nghỉ đi”.

Vào phòng bếp, cô thấy Diệp Trữ Vi đeo tạp dề đang thái phi lê, chiếc chảo bên tay trái phát ra tiếng dầu sôi xèo xèo, bóng lưng anh ta rất yên tĩnh.

“Có việc gì có thể giúp anh không?” Bối Nhĩ Đóa thò đầu tới, nhìn thấy các loại nguyên liệu nấu ăn đặt trên kệ bếp.

“Cô biết làm gì?” Anh ta hỏi ngược lại.

“Rửa rau chắc không thành vấn đề”.

“Vậy cô rửa cà chua và khoai tây đi”.

Bối Nhĩ Đóa rửa tay xong xắn tay áo lên, bắt đầu ngoan ngoãn rửa cà chua và khoai tây.

Diệp Trữ Vi thái phi lê xong cầm lấy đũa, thành thạo gấp từng miếng cho vào chảo.

Trong bếp không có sự giao lưu nào, chỉ còn lại tiếng nước chảy và hơi nóng lượn lờ. Hai người giống như một đôi vợ chồng đã chung sống thời gian rất lâu.

“Anh làm thế nào học được nấu ăn?” Bối Nhĩ Đóa gợi chuyện.

“Hồi cấp ba học trường nội trú, thức ăn rất khó ăn, cuối tuần cũng chẳng muốn về nhà nên đến siêu thị gần đó mua thức ăn mang về kí túc xá đun bằng nồi cơm điện”. Anh ta nói: “Dần dần học được thôi”.

“Thật là lợi hại”. Cô khen ngợi.

Anh ta quay sang nhìn cô một cái, cảm thấy hơi khó hiểu: “Lợi hại cái gì?”

“Đa số đàn ông đều không biết nấu ăn, chỉ biết luộc sủi cảo đông lạnh”. Giống như sếp Úc.

“Đó là bởi vì họ lười”. Anh ta buông mắt, vặn nhỏ lửa, rắc gia vị lên những lát cá vàng rộm: “Nấu ăn ai cũng làm được, chỉ cần họ muốn làm”.

“Nhưng cũng chia thành nấu ngon và không ngon. Có một số người rất muốn nấu nhưng không nấu ngon được”.

Anh ta nghe vậy lấy một chiếc bát con trên kệ bếp, gấp một miếng cá vừa rán xong bỏ vào bát rồi đưa cho cô: “Cô có thể nếm thử xem có ngon không”.

Bối Nhĩ Đóa cầm bát đưa, gấp miếng cá lên cắn một miếng, môi hơi bỏng một chút.

Anh ta chờ cô nhận xét.

“Đây... đúng là anh làm à?” Bối Nhĩ Đóa buột miệng nói, hai mắt tràn ngập sự sùng bái chân thành: “Còn ngon hơn bố tôi làm”.

“Ở đây ngoài cô và tôi còn có người khác sao?” Ý anh ta là không phải tôi làm thì chẳng lẽ là cô làm?

Bối Nhĩ Đóa ăn hết miếng cá rán, khước miệng dính một chút dầu. Diệp Trữ Vi nhìn hơi chướng mắt, tiện tay lấy khăn giấy lau vết dầu trên miệng giúp cô.

Cách lớp khăn giấy mỏng manh, nhiệt độ từ ngón tay anh ta truyền sang khóm môi cô. Còn cô thì trở mặt nhìn động tác tự nhiên của anh ta, nhất thời không nghĩ được chuyện gì khác.

Anh ta thu tay về, đồng thời ánh mắt nhìn xuống, ngẫu nhiên rơi vào ngực cô. Phát hiện trên ngực cô cũng có một chút dầu chậm rãi nhấp nhô theo nhịp thở thuộc về riêng phụ nữ, anh ta đưa khăn giấy cho cô: “Chỗ này cũng có dầu, cô tự lau đi”.

Bối Nhĩ Đóa nhận khăn giấy, xoay người đi, cúi đầu xuống nhìn. Giọt dầu đó rơi quá mức không đúng chỗ, rơi đúng điểm cao nhất trên ngực trái của cô.

Là ảo giác sao? Vừa rồi hình như anh ta rất thản nhiên nhìn vị trí nhạy cảm của cô mà cô cũng hoàn toàn không e ngại, hai người dường như đã quen...

Đột nhiên cô cảm thấy gian bếp này quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ đưa tay ra đã chạm vào đối phương.

Lúc cô quay lại thì anh ta đã tắt bếp, gấp cá rán ra đĩa, về mặt còn thản nhiên hơn vừa rồi.

Dường như anh ta cũng ý thức được vừa rồi ánh mắt mình nhìn không đúng chỗ nên chỉ yên lặng không muốn nhiều lời như vẽ rắn thêm chân.

Cô thấy thế cũng không quá để ý nữa, tiếp tục rửa cà chua rồi vớt ra đặt lên thớt. Anh ta lại lùi hai bước, người cô đang nghiêng về phía trước, đầu cúi xuống, đến lúc ngẩng mặt lên thì đập thẳng mũi vào lưng anh ta.

Anh ta đặt bát xuống, quay lại cúi người xuống nhìn cô.

“Va vào mũi à?” Anh ta xác nhận lại, ánh mắt cuối cùng cũng hạ xuống ngang với mắt cô.

“Vâng, nhưng mà không sao”. Cô cố gắng kiềm chế nhịp tim tăng tốc.

“Ồ, nhưng sao mặt cô lại đỏ vậy?” Anh ta tỉ mỉ quan sát hai má cô.

“... Bởi vì trong bếp nóng quá”.

“Trong này hơi nóng thật”. Anh ta suy nghĩ một lát: “Cô ra ngoài đi, để mình tôi làm được rồi”.

“Anh không cần hỗ trợ à?”

“Không cần”. Anh ta đứng thẳng lên: “Cô đứng ở đây chỉ làm tôi mất tập trung”.

“Hay là tôi đứng sang bên cạnh bày mâm giúp anh?” Dù sao cô cũng ngại giao hết mọi việc cho anh ta làm.

Anh ta cầm dao bổ cà chua cô đã rửa xong: “Cô đứng ở đâu cũng thấy được, tôi không thể nào coi như không thấy, cho nên cô cứ ra ngoài trước đi”.

“...”

Thôi được, cô đi ra...

Bối Nhĩ Đóa ra khỏi bếp, Diệp Trữ Vi vừa nấu canh khoai tây cà chua vừa xào rau, có lẽ là lửa hơi nóng nên anh ta cảm thấy bức bối vô cớ. Sau khi xào nấu xong, anh ta đứng một mình dựa vào cửa sổ, yên lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài, sắc mặt hờ hững. Đến khi đã hoàn toàn gạt bỏ được hình ảnh không nên nghĩ đến ra khỏi đầu, anh ta mới không nói một lời bưng mâm ra ngoài.

Chỉ có anh ta mới biết, đây là chuyện từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra, cũng không thể xảy ra trong không khí như thế.

Chân thực lại giống như ảo giác, vừa rồi không ngờ anh ta lại thấy kích động...

12. Chương 12

Bữa cơm Diệp Trữ Vi nấu đã nhận được sự khen ngợi của tất cả mọi người. Đường Lật khen không dứt lời, Úc Thăng mỉm cười nói tay nghề nấu ăn của anh ta lại tiến bộ, Bối Nhĩ Đóa thì thể hiện sự khen ngợi bằng hành động thực tế, lần đầu tiên cô ăn được hai bát cơm...

Sau khi ăn xong, bốn người pha một ấm trà xanh, ngồi trò chuyện một hồi.

“Anh nhớ đạo học cấp ba anh ấy đại khái chỉ cao hơn anh ba bốn phân, đứng cạnh nhau không chênh lệch là bao. Lên đại học anh gần như không cao thêm nữa, anh ấy lại cứ cao mãi như đang tuổi dậy thì, đến tận năm thứ tư mới chấm dứt, cuối cùng cao hơn anh mười một phân”. Úc Thăng nói về chiều cao của Diệp Trữ Vi.

Đường Lật nói: “Tăng chiều cao hình như có liên quan đến lượng vận động”.

“Nói đến vận động thì anh không kém anh ấy chút nào”. Úc Thăng vỗ vai Diệp Trữ Vi: “Rõ ràng là ông trời tương đối ưu đãi anh ấy”.

“Sếp Úc, anh cũng có thấp đâu”. Đường Lật vội nói.

“Không có người đàn ông nào lại ngại mình cao”. Úc Thăng nói: “Anh thường nghĩ nếu anh cao bằng anh ấy thì chắc sẽ được rất nhiều cô gái thích, họ sẽ cảm thấy có cảm giác rất an toàn”.

Diệp Trữ Vi vẫn yên lặng đột nhiên lên tiếng: “Duyên khác giới của cậu trước giờ vẫn tốt hơn tôi mà”.

“Anh có ảo giác như vậy là rất bình thường, bởi vì anh ít chú ý tới tình hình xung quanh”. Úc Thăng nhìn Bối Nhĩ Đóa, cười giải thích: “Duyên khác giới của anh ấy không kém hơn anh, nhưng anh ấy sẽ tự động lọc bỏ. Tính ra thì em là cô gái đầu tiên anh ấy tiếp xúc gần như vậy”.

Bối Nhĩ Đóa nhìn Diệp Trữ Vi ngồi đối diện, Diệp Trữ Vi thì quan sát lá trà nhấp nhô trong cốc thủy tinh.

Đường Lật không khỏi cảm khái: “Nói vậy thì tình cảm của Diệp Trữ Vi là một tờ giấy trắng”.

Úc Thăng gạt đầu: “Từ nhỏ đến giờ, số lần anh ấy nói chuyện với phụ nữ đều rất ít. Hồi còn đi học, các nam sinh tụ tập với nhau dù ít dù nhiều đều nói đến chuyện nữ sinh, nhưng anh ấy không tham dự. Càng khỏi phải nói đến một số tạp chí và đĩa phim đặc thù, đối với anh ấy đến giờ vẫn là lĩnh vực xa lạ. Bình thường đi đường gặp các cô gái ăn mặc mát mẻ, anh ấy cũng tuyệt đối không liếc ngang liếc dọc”.

Không liếc ngang liếc dọc? Bối Nhĩ Đóa nhớ lại điểm nhìn của anh ta trong bếp vừa rồi, cảm thấy mấy chữ này dường như rất không thích hợp...

“Anh ấy thích xem tiêu bản động vật hơn ngắm người đẹp nhiều”. Úc Thăng trêu đùa.

Đường Lật tiếp tục cảm khái: “Đúng là rất thuần khiết”.

Úc Thăng uống một ngụm trà, tỏ thái độ đồng tình: “Hoàn toàn có thể nói như vậy”.

Đường Lật chợt nảy ra một ý nghĩ: “Diệp Trữ Vi, anh có thật sự xác định là mình thích phụ nữ không?”

Đây cũng là điều Bối Nhĩ Đóa quan tâm, tai cô đã động lên.

“Đã xác định”. Diệp Trữ Vi nói xong gạt cốc đứng dậy: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát, mọi người cứ nói chuyện đi”.

“Diệp Trữ Vi hôm nay có vẻ không bình thường”. Úc Thăng ngẫm nghĩ: “Bát thịt kho vừa rồi hơi ngọt, chắc hẳn là anh ấy đã cho một thìa đường. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra”.

Bối Nhĩ Đóa và Đường Lật đưa mắt nhìn nhau.

“Lúc tâm tình không tốt, anh ấy nấu ăn sẽ chẳng có mùi vị gì. Lúc tâm tình tốt thì ngược lại”.

Úc Thăng vừa nói xong thì có điện thoại gọi đến. Anh ta nghe điện, ờ ờ mấy tiếng rồi nói sẽ đến ngay.

“Bây giờ anh phải đến giải quyết chút chuyện ở khách sạn”. Nghe điện thoại xong, Úc Thăng chuẩn bị về trước.

Đường Lật đưa Úc Thăng ra cửa. Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy Úc Thăng ghé vào nói với Đường Lật mấy câu, Đường Lật thì tỏ vẻ kinh ngạc, không biết họ nói chuyện gì.

Sau khi đóng cửa lại, Bối Nhĩ Đóa hỏi: “Anh ta nói gì với cậu đấy?”

“Chính là...”

Diệp Trữ Vi quay lại phòng khách, tiếng bước chân cắt ngang Đường Lật. Vừa nhìn thấy Diệp Trữ Vi, Đường Lật đã vô có sinh ra áp lực, lập tức quyết định tìm cơ hội nói riêng với Bối Nhĩ Đóa sau.

“Tở về phòng dọn dẹp một chút, hai người cứ nói chuyện đi”. Đường Lật nói rồi bỏ Bối Nhĩ Đóa lại, ôm trán chui tọt vào phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi. Diệp Trữ Vi ngồi xuống đối diện Bối Nhĩ Đóa, bầu không khí quái dị như lúc ở trong bếp lại tái hiện... Thậm chí cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Sự tồn tại của anh ta sẽ làm cô mất tự nhiên, thậm chí anh ta chỉ ho khẽ đã làm tim cô đập nhanh hơn một nhịp, nhưng tuyệt đối không phải là bài xích.

Hai tay Bối Nhĩ Đóa vuốt bên ngoài cốc thủy tinh một lát rồi mở đầu: “Dạo này anh thế nào?”

Hiển nhiên lời dạo đầu này quá cũ rích.

“Cũng không tồi”. Diệp Trữ Vi đối mặt với cô.

“Đúng rồi, lần sau chúng ta đi đâu chụp ảnh?” Cô hỏi: “Anh có hay thấy địa điểm nào tốt không?”

“Việc này luôn luôn do cô quyết định, sau khi quyết định thì nói với tôi”. Anh ta nói: “Tôi không có đề nghị gì”.

Lại tẻ ngắt.

Nếu là trước kia, khi tiếp xúc với một người ít nói như Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa sẽ cảm thấy tẻ ngắt là điều hết sức tự nhiên. Chỉ có điều lúc này ánh mắt bắt gặp ánh mắt anh ta, cô thật sự lúng túng, dường như có thể nghe thấy tiếng thời gian trôi qua từng giây từng giây.

“Hình như anh gầy đi một chút”. Bối Nhĩ Đóa tìm chuyện để nói: “Hay là cả ngày ở trong phòng thí nghiệm, bạn quên cả ăn cơm?”

“Đâu có, dạo này mỗi ngày ba bữa rất đúng giờ”. Đôi mắt đen của Diệp Trữ Vi chăm chú nhìn khuôn mặt đối diện: “Có điều hiển nhiên không ăn tốt bằng cô”.

Bối Nhĩ Đóa đang định nói tiếp chợt khựng lại. Anh ta nói là cô béo đúng không...

Ánh mắt anh ta nhìn xuống phía dưới, cô phát hiện và lập tức đưa hai tay lên đặt lên bàn.

Ánh mắt anh ta dừng lại theo động tác của cô, nghĩ có lẽ ánh mắt “sàm sỡ” của mình trong bếp vừa rồi đã khiến cô cảnh giác. Anh ta không định giải thích mà nhìn đi nơi khác rất tự nhiên, dường như quan sát trang trí trong nhà.

“Căn hộ này rất được, phòng khách rộng rãi, ánh sáng đầy đủ, còn có ban công”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Phúc lợi của công ty Đường Lật tốt thật, không nghĩ tới sếp Úc lại quan tâm đến nhân viên như vậy”.

“Một chút ơn huệ mà thôi”.

“Ý anh là gì?”

Diệp Trữ Vi nói: “Anh ta biết cách lung lạc lòng người, muốn nhận được thì phải cho đi”.

“Nói cháu trai của mình như vậy có vẻ không hay lắm”.

“Tôi chỉ nói ra sự thật”. Anh ta nói: “Anh ta rất am hiểu những thứ này, có kỹ năng giao tiếp cực tốt, lại có tài năng lãnh đạo...”

Bối Nhĩ Đóa yên lặng lắng nghe.

“Có điều không thích hợp làm bạn trai”. Anh ta kết luận sơ sài.

“Vì sao?” Trong ấn tượng của Bối Nhĩ Đóa, Úc Thăng là người tính tình điềm đạm, quan tâm tinh tế, đại đa số các cô gái đều sẽ thích.

“Công việc của anh ta quá bận, về đến nhà là nằm xuống ngủ, không bao giờ dọn dẹp phòng, ngay cả quần áo cũng để người giúp việc giặt. Người phụ nữ sống cùng anh ta sẽ phải gánh vác việc nội trợ nặng nề”.

“Thật sao?”

“Anh ta thường xuyên phải họp hay đi công tác, có ốm đau gì anh ta cũng không thể lập tức xuất hiện bên cạnh”.

“Thật sao?” Nhưng thấy sếp Úc đích thân chăm sóc Đường Lật rất chu toàn mà.

“Tính chất công việc của anh ta nhất định phải giao thiệp với rất nhiều người, không thiếu cơ hội quen biết người khác giới, như vậy sẽ khiến bạn đời không có cảm giác an toàn”.

“Điều này thì không sai”. Bối Nhĩ Đóa tỉnh ngộ, Diệp Trữ Vi đang chứng minh Úc Thăng không thích hợp làm một người bạn đời, lại hỏi: “Còn gì nữa?”

“Quan trọng nhất là...” Diệp Trữ Vi trầm tư một lát: “Anh ta không biết nấu cơm, ngay cả úp bát mì ăn liền cũng không xong”.

“Điểm này đích xác làm người khác không thích lắm”. Nói thật ra, khi so sánh với Diệp Trữ Vi có ưu thế nấu nướng cao siêu, sếp Úc quả thực tỏ ra hơi kém về năng lực sinh hoạt. Bối Nhĩ Đóa thầm nghĩ.

“Cô hiểu được thì tốt”.

“Nhưng cũng phải nói sếp Úc vẫn có rất nhiều ưu điểm. Thí dụ như dáng vẻ đường đường, năng lực công tác cao, làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, tính tình khiêm tốn”.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi lạnh đi: “Thế à? Không nghĩ là cô lại quan sát anh ta tỉ mỉ như vậy”.

“Đó là Đường Lật nói với tôi”. Bối Nhĩ Đóa cười: “Cô ấy rất sùng bái sếp Úc, suốt ngày nói với tôi ông chủ của cô ấy hoàn mỹ thế nào”.

“À, thì ra là bạn cô”. Diệp Trữ Vi nghe vậy liền nhỏ giọng: “Không có quan hệ gì với cô”.

“Sao? Ý anh là gì?”

“Không có gì”. Diệp Trữ Vi xem giờ: “Hơn ba giờ tôi phải đến Viện nghiên cứu có việc, có thể tiện đường đưa cô về”.

Bối Nhĩ Đóa nghĩ Đường Lật cần nghỉ ngơi, hôm nay cũng không tiện quấy rầy nữa, vì thế nghe lời Diệp Trữ Vi đi vào phòng ngủ chào Đường Lật.

Đường Lật đang dọn dẹp bàn trang điểm, Bối Nhĩ Đóa vào tạm biệt, còn luôn miệng dặn dò Đường Lật nghỉ ngơi cho tốt.

“Đúng rồi, Nhĩ Đóa, có một chuyện tớ cần nói với cậu”. Đường Lật nói: “Chương trình của cậu và Diệp Trữ Vi được mở rộng rồi, đưa lên kênh giải trí của một cổng điện tử, còn nằm ở vị trí rất nổi bật”.

Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc: “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Ba ngày trước, tớ cũng vừa mới biết”. Đường Lật giải thích: “Bởi vì tớ phải nằm viện nên không theo được rất nhiều dự án, sếp Úc cũng không kịp thời thông báo cho tớ. Thực ra việc này cũng đã được bàn bạc từ trước nhưng sau đó vướng phải một số khó khăn nên tớ cho rằng có mở rộng cũng không sớm như vậy được”.

Bối Nhĩ Đóa nhớ lại ánh mắt của các y tá thực tập ở bệnh viện vừa rồi, khi đó cô cảm thấy rất kỳ quái, bây giờ mới biết nguyên do là vậy.

Kênh giải trí của cổng điện tử... Vậy bây giờ tình hình thế nào? Càng ngày càng nhiều người tưởng cô và Diệp Trữ Vi là một đôi sao?

“Diệp Trữ Vi biết không?” Bối Nhĩ Đóa hỏi đúng trọng điểm.

“Sếp Úc nói anh ấy sẽ đích thân nói với Diệp Trữ Vi”. Đường Lật phân tích: “Cho nên hẳn là Diệp Trữ Vi còn chưa biết”.

Đường Lật nói xong liền yên lặng. Bối Nhĩ Đóa biết những băn khoăn trong lòng Đường Lật. Ngoài Úc Thăng, còn ai dám chơi trò tiền trạm hậu tẩu với Diệp Trữ Vi? Có nguy cơ bị đánh tàn phế như chơi.

Chỉ có điều trong vòng nửa phút ngắn ngủi, trong đầu Bối Nhĩ Đóa đã xuất hiện vô số khả năng, cuối cùng chỉ có một ý nghĩ: “Tớ không muốn giấu Diệp Trữ Vi, bởi vì đây không phải việc nhỏ, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của anh ấy”.

Đường Lật ngắt ra, hỏi: “Thế còn cậu? Tại sao cậu không nghĩ đến chuyện cuộc sống của chính mình có thể bị ảnh hưởng trước?”

“Bởi vì anh ấy ghét bị quấy rầy hơn tớ”. Bối Nhĩ Đóa nói nghiêm túc: “Mặc dù tớ không rõ vì sao ban đầu anh ấy lại nhận lời sếp Úc nhưng tớ hiểu rõ tính anh ấy. Anh ấy không thích những thứ giả dối. Huống hồ bây giờ tầm ảnh hưởng của chuyện này đã không còn ở phạm vi nhỏ nữa, anh ấy có quyền được biết. Vì thế một khi tớ đã biết thì tớ không thể cố tình giấu giếm được”.

“Thế cậu phải tự mình nói với Diệp Trữ Vi à?” Đường Lật sợ hãi: “Nhĩ Đóa, chẳng lẽ cậu không sợ anh ta đánh cậu à?”

“Nói thật là tớ hơi sợ”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Cho nên tớ quyết định sẽ nói chuyện này với anh ấy một cách khéo léo và có kỹ xảo”.

Trên đường Diệp Trữ Vi lái xe đưa Bối Nhĩ Đóa về, Bối Nhĩ Đóa vẫn suy nghĩ nên nói với anh ta sự thật này một cách khéo léo và có kỹ xảo như thế nào.

Đi đến một cây xăng, Diệp Trữ Vi dừng xe vào xếp hàng đổ xăng.

Trong lúc đổ xăng, Bối Nhĩ Đóa vẫn suy nghĩ sách lược, đến tận lúc Diệp Trữ Vi hạ cửa kính xe xuống hỏi cô: “Cô đang lơ đãng suy nghĩ gì thế?”

Bối Nhĩ Đóa phản ứng lại, ngẩng đầu lên hỏi anh ta: “Trước đây anh có tức giận đánh người bao giờ không?”

“Không”. Diệp Trữ Vi nghi hoặc: “Sao lại hỏi vậy?”

“Thế mức độ tức giận cao nhất của anh là thế nào?”

Diệp Trữ Vi lời ít mà ý nhiều: “Không nói chuyện với bất kỳ ai”.

Bối Nhĩ Đóa thở phào một hơi, thế thì cũng không khác bình thường là mấy, thôi khỏi cần vòng vo, cứ nói thẳng với anh ta luôn vậy.

Cô đang định lên tiếng, đột nhiên một âm thanh vui mừng vang lên bên tai: “Anh chị là Bối Nhĩ Đóa với Diệp Trữ Vi?”

Bối Nhĩ Đóa quay lại nhìn. Một nữ nhân viên đội mũ lưỡi trai, mặc đồng phục màu xanh lá của cửa hàng tạp hoá hất túm tóc đuôi ngựa, cúi xuống nhìn họ bằng đôi mắt sáng rực.

“Đúng là hai người rồi... Em đã xem video trên souyu, anh chị... anh chị đúng là hạnh phúc!”

Bối Nhĩ Đóa không ngờ sức sát thương của trang souyu lại lớn như vậy. Mới được có ba ngày mà cô và Diệp Trữ Vi lái xe ra ngoài một vòng cũng bị người khác nhận ra. Cô hoàn toàn không biết trả lời thế nào.

“Cảm ơn”. Diệp Trữ Vi phá vỡ sự yên lặng khó xử: “Trên video chính là chúng tôi”.

Nữ nhân viên hiển nhiên rất kích động, hết nhìn Diệp Trữ Vi lại nhìn Bối Nhĩ Đóa như nhìn hai tiêu bản động vật hiếm có, điều chỉnh lại tâm tình một lát rồi nói: “Hôm nay là thứ bảy, anh chị ra ngoài hẹn hò à?”

Bối Nhĩ Đóa mấp má môi lựa chọn từ ngữ.

“Đúng, chúng tôi đi dã ngoại từ sáng sớm, bây giờ chuẩn bị về nhà”. Diệp Trữ Vi nói.

“Hôm nay rất nóng, đi dã ngoại không sợ say nắng à? Em nhớ Bối Nhĩ Đóa hình như rất sợ nắng”.

“Chúng tôi đến trại nghỉ hè ở núi Vân Trà, ở đó cây cao bóng rợp rất mát mẻ, còn có một dòng suối nữa, cô ấy rất thích”.

“Đúng, em cũng nghe nói bên đó có nhiều trò chơi ngoài trời rất vui, nghe có vẻ anh chị chơi rất thoải mái. Hôm nào em cũng phải cùng đi với bạn trai”. Nữ nhân viên cúi xuống, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Bối Nhĩ Đóa: “Bối Nhĩ Đóa, nói thật là em tuyệt đối không ngờ mặt chị ở bên ngoài lại nhỏ hơn trên mạng nhiều như vậy”.

Bối Nhĩ Đóa lại nhẹ nhàng chớp mắt.

“Tôi cũng cảm thấy cô ấy không ăn hình”. Diệp Trữ Vi nói: “Không bằng một phần mười trong hiện thực”.

Nữ nhân viên liên tiếp gật đầu, sau đó nhìn Diệp Trữ Vi, không nhịn được đỏ mặt: “Anh lại giống trong video như đúc, rất đẹp trai, rất có khí chất”.

“Chỉ có thể nói rằng ống kính hoàn toàn không tô điểm thêm cho tôi”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

“Em có một yêu cầu hơi quá đáng một chút, em có thể chụp ảnh cùng anh chị không?”

Bối Nhĩ Đóa đã không còn phản ứng gì, chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện trước mắt đều rất hư ảo. Không ngờ trong đời mình lại có lúc có người đi đường chạy tới xin chụp ảnh cùng, quả thực quá mức khó tin.

“Chụp ảnh chung thì không tiện lắm”. Diệp Trữ Vi đối ứng tự nhiên: “Có điều ký tên thì không thành vấn đề”.

Nữ nhân viên lập tức quay đầu chạy về cửa hàng tạp hoá cạnh cây xăng, lúc quay lại trên tay cầm giấy bút.

Bối Nhĩ Đóa cầm giấy bút ký tên mình rồi đưa cho Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi cũng ký tên rất phóng khoáng.

Nhận được chữ ký của hai người, nữ nhân viên cực kỳ vui vẻ, trước khi đi còn không nhịn được chúc phúc một câu: “Hi vọng anh chị mãi mãi yêu nhau”.

“Cảm ơn”. Diệp Trữ Vi nói: “Đây cũng là hi vọng của chúng tôi”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Xe chạy tiếp, rời khỏi cây xăng. Bối Nhĩ Đóa hỏi Diệp Trữ Vi: “Có phải anh biết từ trước không? Ý tôi là video trên souyu ấy”.

“À, tôi đã xem rồi”.

“Cái gì?” Đến lượt Bối Nhĩ Đóa không thể tin được: “Anh đã xem rồi? Thật không?”

“Hôm đó làm đêm, lúc tôi lên mạng ở Viện đã vô tình nhìn thấy nên mở ra xem một lượt”.

“Sau khi xem xong anh có cảm giác gì đặc biệt không?” Vì sao phản ứng của anh ta lại bình thản như thế?

“Tôi nhớ khi đó đã gửi một tin nhắn cho cô”. Anh ta đáp.

Bối Nhĩ Đóa vội lấy điện thoại ra, mở tin đã nhận, quả nhiên có ba tin nhắn chưa đọc, trong đó có một tin do Diệp Trữ Vi gửi đến vào một giờ sáng hôm kia.

Cô mở ra xem, có một dòng chữ, nhìn thoáng qua thì có vẻ như là một đánh giá khách quan. Bối Nhĩ Đóa nghiêm túc đọc.

Anh ta nhắn thế này: “Lúc ông kính đặc tả cô, tôi không nhìn thấy hết cả khuôn mặt”.

Chỉ có điều đọc lại một lần nữa lại có thể cảm nhận được ác ý trần trụi.

Tôi không nhìn thấy hết cả khuôn mặt?

Không nhìn thấy hết cả khuôn mặt?

Không nhìn thấy hết?

...

Ý là kích thích khuôn mặt cô?

Thật là ác độc...

13. Chương 13

Bối Nhĩ Đóa cắt điện thoại, hỏi thẳng Diệp Trữ Vi: “Anh không ngại à? Chuyện của chúng ta bây giờ hơi lớn rồi, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của anh”.

“Tôi nghĩ không ai có thể ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của tôi”. Diệp Trữ Vi nói.

“Thế anh cũng không ngại càng ngày càng nhiều người sẽ tưởng tôi là bạn gái anh à? Giống như vừa rồi tự nhiên có người qua đường chạy tới hỏi chúng ta, anh không cảm thấy rất phiền phức sao?” Bối Nhĩ Đóa rất nghi hoặc. Phản ứng của Diệp Trữ Vi khi biết chuyện này bình thản hơn những gì cô đoán quá nhiều.

“Vừa rồi rất phiền phức sao?” Diệp Trữ Vi trả lời: “Chỉ là ký tên và nói mấy câu thôi mà”.

Bối Nhĩ Đóa vẫn nghi hoặc hỏi lại: “Anh thật sự không ngại?”

“Chuyện đã rồi, tôi có ngại cũng vô dụng”. Diệp Trữ Vi có vẻ như thích ứng rất tốt với hiện trạng.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Bối Nhĩ Đóa. Cô nhìn Diệp Trữ Vi rất lâu, trong lòng nghĩ không biết hôm nay anh ta làm sao?

“Thế cô rất khó chịu với tình hình bây giờ à?” Diệp Trữ Vi chuyển giọng hỏi ngược lại Bối Nhĩ Đóa.

“Tôi ấy à?” Bối Nhĩ Đóa sờ sờ mũi: “Với tính cách của tôi thì việc này mặc dù hơi phiền phức nhưng tôi sẽ không để trong lòng, dù sao cũng chỉ là công việc, sếp Úc cứ thanh toán cho tôi không thiếu một xu là được”.

“Không để trong lòng thật à?” Trong mắt Diệp Trữ Vi bắt đầu có sóng gió, thấp giọng hỏi: “Cô hoàn toàn chỉ coi đây là công việc, chỉ vì kiếm tiền?”

“Còn vì Đường Lật nữa. Ai bảo cô ấy là bạn thân nhất của tôi chứ? Khi cô ấy nhờ tôi việc gì, tôi không thể nào từ chối được”. Bối Nhĩ Đóa ngồi dịch về phía lưng ghế, lựa chọn một tư thế ngồi thoải mái hơn rồi quay sang nhìn anh ta: “Còn anh? Rốt cuộc thì nguyên nhân anh không từ chối sếp Úc là gì?”

Anh ta rõ ràng không phải người dễ xiêu lòng nghe theo sự thao túng của người ta.

“À, hôm đó Úc Thăng đến đánh cờ với tôi, thừa dịp tôi đứng dậy lấy trộm mắt hai quân cờ. Cuối cùng tôi thua, chỉ có thể đáp ứng một yêu cầu của anh ta”.

“Có thể thôi à?” Bối Nhĩ Đóa sững sốt.

“Mỗi lần chúng tôi đánh cờ, người thua đều phải đáp ứng một yêu cầu, bất kể là yêu cầu gì cũng không thể từ chối”.

“Ngoài lần đó thì anh còn đáp ứng yêu cầu không hợp lý nào của sếp Úc nữa?”

“Không có”. Diệp Trữ Vi nhớ lại: “Đó là lần đầu tiên tôi thua Úc Thăng”.

Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ một lát rồi nhoen miệng cười trêu đùa: “Thế thì anh đúng là xui xẻo”.

Diệp Trữ Vi yên lặng, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vô lăng. Anh ta đã che giấu ban đầu anh ta không hề đáp ứng Úc Thăng sẽ làm bất cứ việc gì. Vốn anh ta định đến hiện trường ghi hình rồi sẽ lấy cớ chuẩn về, đào hố cho Úc Thăng nhảy xuống để lại hậu quả việc Úc Thăng lấy trộm quân cờ. Chỉ có điều sau khi nhìn thấy Bối Nhĩ Đóa, anh ta lại đột nhiên thay đổi ý định, cùng cô diễn một màn kịch.

Khi đó anh ta lấy lý do cho chính mình là: Dù Úc Thăng không làm quân tử, anh ta cũng không muốn vì thế mà làm tiểu nhân một lần.

Bây giờ nghĩ lại, lý do đó có vẻ hơi gượng ép.

Xe dừng lại dưới nhà Bối Nhĩ Đóa, Bối Nhĩ Đóa xuống xe tạm biệt anh ta rồi đưa mắt nhìn xe anh ta đi xa. Cô quay lại và giật bắn mính. Từ Trình Phân ăn mặc tao nhã lại ung dung đứng dựa vào một thân cây, vẻ mặt khó lường nhìn con gái mình chăm chăm.

Bối Nhĩ Đóa đánh liều đi tới trước mặt Từ Trình Phân: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Đến nói chuyện với con”. Giọng Từ Trình Phân như nước lã: “Lên nhà thôi”.

Hai mẹ con một trước một sau lên lầu, mở cửa vào nhà. Từ Trình Phân ngồi xuống sofa, bình tĩnh hỏi Bối Nhĩ Đóa dạo này thế nào.

“Rất tốt ạ. Ăn tốt uống tốt, cũng nhận mấy công việc”.

“Thật sự không muốn đến làm ở công ty của Vương Hách Xuyên à?”

“Con không hợp với công ty đó”.

“Thế con định tự mình tìm việc à?” Từ Trình Phân cầm ấm nước trên bàn lên lắc lắc và phát hiện ấm nước trống không.

Bối Nhĩ Đóa lấy nước ngọt trong tủ lạnh ra: “Mẹ uống không?”

“Mẹ không uống đồ có ga”.

“Sữa chua thì sao ạ?”

“Thôi cũng tạm”.

Bối Nhĩ Đóa đưa sữa chua cho Từ Trình Phân và trả lời câu hỏi của bà: “Vâng, con sẽ tự mình tìm việc”.

“Làm gì?” Từ Trình Phân vừa mở nắp hộp sữa chua vừa hỏi.

“Con vẫn thích chụp ảnh, muốn làm việc có liên quan đến việc này. Nếu con không tự làm được thì sẽ đi làm cho người ta”.

“Con cho rằng làm nghề này có tiền đồ sao?”

“Nếu muốn phát triển lâu dài thì cơ bản nhất là mình phải thích công việc đó”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Thích một công việc mới có thể nhiệt tình và chuyên tâm, có những điều này mới có thể nói đến tiền đồ”.

Từ Trình Phân khẽ cười, không tiếp tục chủ đề này mà chuyển sang chuyện khác: “Con có bạn trai rồi à?”

Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ quả nhiên mẹ đã nhìn thấy rồi, do dự không biết nên nói như thế nào.

“Không phải chối, Vương Hách Xuyên đã nói với mẹ rồi”.

“Vương Hách Xuyên? Tại sao anh ta lại lẩm miệng như vậy?” Rõ ràng Bối Nhĩ Đóa đã nói với anh ta đừng kể với Từ Trinh Phân.

“Con còn định giấu mẹ à? Sao lại ấu trĩ thế? Đã yêu thì phải quang minh chính đại, sao phải giấu giếm?” Từ Trinh Phân nói giọng bất thiện, liếc con gái một cái: “Vừa rồi nó đưa con về à? Xe cũng không tồi, không biết bản thân nó thế nào”.

Bối Nhĩ Đóa biết Từ Trinh Phân sắp bắt đầu cạnh khóe nên rào trước: “Mẹ có thể đừng can thiệp vào việc này không?”

“Tại sao lại không cho mẹ can thiệp? Nó có vấn đề gì không tốt à?”

“Không phải, anh ấy rất bình thường”. Bối Nhĩ Đóa nhíu mày: “Chỉ là bây giờ quan hệ của bọn con còn chưa ổn định lắm, mới nằm ở giai đoạn đầu, con không thể trả lời mẹ quá nhiều”.

“Không phải chứ?” Từ Trinh Phân cũng nhíu mày: “Vương Hách Xuyên nói hôm đó gặp hai đứa ở quán hát, con với nó kề vai sát cánh, có vẻ rất thân mật. Quan trọng nhất là lần đầu tiên gặp mặt con đã ngưỡng mộ nó rồi”.

Hiển nhiên Vương Hách Xuyên đã ghi nhớ trong lòng mỗi một câu Diệp Trữ Vi nói hôm đó, kể lại cho Từ Trinh Phân không sai một chữ. Bối Nhĩ Đóa lập tức cảm thấy đau đầu. Cô và Diệp Trữ Vi vốn chỉ là diễn kịch, bây giờ biết giải thích thế nào? Bất kể giải thích thế nào Từ Trinh Phân cũng sẽ không chấp nhận. Còn nữa, nếu Từ Trinh Phân biết Diệp Trữ Vi không phải bạn trai của cô thì sẽ lại tìm mọi cách tác hợp cô với gã Vương Hách Xuyên mách lẻo.

“Nghe nói ngoài chiều cao thì những mặt khác đều rất tầm thường”.

“Tầm thường? Vương Hách Xuyên nói với mẹ như vậy à?” Bối Nhĩ Đóa hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng à? Vậy thật ra thì thế nào?”

“Thật ra thì anh ấy tốt hơn Vương Hách Xuyên quá nhiều, căn bản không cùng một cấp bậc”. Bối Nhĩ Đóa nghiêm mặt: “Bất kể là ngoại hình, khí chất, tài năng hay là tính cách”.

Từ Trinh Phân nhân cơ hội vặn hỏi: “Nó làm việc ở đâu? Tình hình gia đình thế nào? Con đã tìm hiểu chưa?”

“Con xin phép không trả lời”.

“Vì sao không thể trả lời?”

“Mẹ, mẹ đừng hỏi nhiều như vậy được không? Con đã lớn rồi, có quyền tự quyết định chuyện tình cảm. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi cần cho mẹ biết thì con chắc chắn sẽ nói với mẹ”. Bối Nhĩ Đóa sốt ruột: “Mẹ đừng can thiệp vào tất cả những việc con làm được không?”

Từ Trinh Phân đứng lên, giận dữ trách mắng: “Con không có kinh nghiệm yêu đương gì, vạn nhất bị lừa thì sao? Mẹ hảo tâm nhắc nhở con phải tìm hiểu gia cảnh của nó cũng là sai à?”

“Vâng, mẹ không sai, vĩnh viễn không sai, là con sai, thế được chưa?”

“Đừng hòng lừa được mẹ, hôm nay con phải nói rõ nó cụ thể làm gì, lương một năm bao nhiêu, nhà có mấy người, trình độ văn hóa của bố mẹ nó, bằng cấp học hành của nó, báo cáo toàn bộ với mẹ không sai một chữ”.

Bối Nhĩ Đóa nín thở bình tĩnh lại, sau đó nhìn Từ Trinh Phân, nói thành khẩn: “Con thật sự không biết những chuyện đó”.

Từ Trinh Phân trợn mắt nhìn: “Đầu óc con làm sao vậy? Cái gì cũng không biết mà đã dám lao vào?”

“Con chỉ có thể biết rõ về bản thân anh ấy thôi”. Hai mắt Bối Nhĩ Đóa như nước hồ trưà hè, trong suốt long lanh, có thể nhìn thấy đáy: “Như vậy không phải đã đủ rồi sao?”

Lần đầu tiên Từ Trinh Phân nhìn thấy con gái có thái độ như thế, sững sờ không nói nên lời.

Sau khi Từ Trinh Phân về, Bối Nhĩ Đóa sờ mặt mình. Nóng bỏng. Nói thật là chính cô cũng kinh ngạc khi thấy vừa rồi mình lại nói với mẹ như vậy. Cô thừa nhận mối quan hệ với Diệp Trữ Vi trước mặt mẹ, còn khẳng định tình cảm của mình đối với Diệp Trữ Vi. Phải biết từ bé đến giờ cô vẫn xa cách Từ Trinh Phân, rất ít khi nói với mẹ những lời trong lòng.

Hàng năm Từ Trinh Phân dẫn cô đến nhà họ hàng chơi đều nói đùa với mọi người: “Tính tình con gái tôi lạ lắm, không biết trong đầu nó nghĩ gì, có gặp chuyện gì cũng không chịu tâm sự với tôi, tôi đúng là một người mẹ thất bại”.

Tình cảm mẹ con mà đến nước này thì cũng thật hiếm thấy. Nếu lần lại lịch sử thì có thể là vì một cái bạt tai mà Bối Nhĩ Đóa phải nhận từ năm sáu tuổi.

Hôm đó đồng nghiệp của Từ Trinh Phân dẫn con gái đến nhà chơi. Con gái của bà đồng nghiệp đó thích một con thỏ bằng sứ trong phòng Bối Nhĩ Đóa, trước khi về cứ nhất quyết đòi mang về theo. Bối Nhĩ Đóa không chịu, hai đứa trẻ giằng co rất lâu. Từ Trinh Phân luôn luôn độc đoán và thích thể diện đi thẳng tới giật con thỏ khỏi tay Bối Nhĩ Đóa, nói: “Cái này cho em đi, ngày mai mẹ mua con khác cho”.

Bối Nhĩ Đóa vẫn không chịu, kiên quyết giữ con thỏ của mình. Từ Trinh Phân quay sang cười tủm tỉm đưa con thỏ cho con gái đồng nghiệp. Con gái đồng nghiệp cảm ơn, Từ Trinh Phân xoa đầu khen ngoan.

Cảnh này khiến Bối Nhĩ Đóa vừa tức giận vừa tủi thân. Mẹ chưa bao giờ dịu dàng với mình như vậy. Thế là cô định cướp lại con thỏ của mình. Từ Trinh Phân ngăn cản, cô gào lên rằng đó là con thỏ của cô. Người đồng nghiệp tỏ vẻ rất khó xử, bảo con gái thôi không được lấy nữa. Giằng co năm phút, Từ Trinh Phân ngày càng giận, cuối cùng không nhịn được vung tay cho Bối Nhĩ Đóa một cái bạt tai: “Mẹ đã nói rồi, mẹ sẽ mua cho con một con khác, nghe không hiểu à?”

Sau đó Từ Trinh Phân cũng cảm thấy mình quá kích động, tát con gái thật sự là không đúng. Vì áy náy nên bà nhanh chóng đi chợ mua cho Bối Nhĩ Đóa một con thỏ sứ giống hệt mang về đặt trên bàn cô, nhưng bởi vì không thể hạ mình nên vẫn không xin lỗi cô.

Bối Nhĩ Đóa tự thấy mình không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng bao nhiêu năm đã qua mà chuyện đó vẫn canh cánh trong lòng cô.

Cô ngồi vào bàn máy tính, mở hộp thư đọc thư của Bối Hành An theo thường lệ.

Bối Hành An đang chu du thế giới, thường xuyên gửi ảnh cho con gái và báo bình an.

Bây giờ Bối Hành An đang ở Vatican, gửi cho cô một bức ảnh chụp đêm, bên dưới viết gửi con gái yêu của bố.

Bối Nhĩ Đóa lưu bức ảnh lại, trả lời Bối Hành An: “Bố chú ý an toàn, ăn uống đúng giờ”.

Khi đăng xuất hòm thư, cô không khỏi nghĩ nếu có bố bên cạnh chắc chắn cô sẽ thì thào với bố rằng hình như cô đã cảm thấy động lòng với một người. Chỉ có điều cô không xác định được đó có phải tình yêu không.

Nghĩ đến Diệp Trữ Vi, cô đồng thời cũng nghĩ đến phiền phức sắp gặp phải.

Đã rất nhiều ngày cô không lên weibo, bây giờ sau khi biết video của cô và Diệp Trữ Vi đã được đưa lên cả souyu, cô càng không dám đối mặt với dư luận. Hít sâu một hơi, đăng nhập weibo. Quả nhiên sức mạnh của souyu thật là kinh khủng.

Tài khoản “Đã tên là Nhĩ Đóa còn có tâm tình gì lấy nickname nữa” của cô tăng lên ba mươi ngàn người theo dõi, có thêm hai ngàn bình luận và không đếm xuể bao nhiêu tin nhắn riêng tư.

Tất cả đều tò mò về chuyện của cô và Diệp Trữ Vi.

“Bạn làm thế nào tìm được bạn trai cao như vậy? Mong được giải đáp, xung quanh tôi toàn là các bạn nhỏ một mét sáu lăm...”

“Không chọn được nickname đúng không? Vì sao không đổi thành tiểu Nhĩ Đóa của Trữ Vi?”

“Nhìn anh ấy công bạn thật đáng yêu. Đây là khắc họa cuộc sống hàng ngày của hai bạn sao?”

“Anh ấy cao thế, kabe don sẽ rất thuận tiện, còn có thể chơi rất nhiều trò khác. Gãi cằm”. (kabe don: tiếng Nhật, chỉ động tác sờ bạn gái dựa vào tường).

“Định bao giờ kết hôn? Rất muốn xem bạn và anh ấy sẽ sinh ra một cục cưng thế nào. Có cảm giác rất thú vị”.

“Nói thật là bạn thấp quá, mặt lại to, căn bản không xứng với anh ấy... Tôi chỉ nói ra sự thật thay cho đồng đạo các nữ đồng bào thôi”.

“Tôi cao hơn bạn mười xen ti, bạn trai tôi lại thấp hơn Diệp Trữ Vi trọn hai mươi xen ti. Trên đời còn có công bằng nữa hay không?”

“Mặt bạn phải to bằng ba bàn tay. Nói thật đi, có phải bình thường bạn ăn hết phần cơm của anh ấy không?”

“Làm ơn nhanh chóng đăng một bức ảnh một mình, ảnh tự sướng độ nét cao của Diệp Trữ Vi ấy. Cảm ơn”.

...

Đủ loại bình luận làm cho Bối Nhĩ Đóa hoa cả mắt. Cô lật rất nhiều trang, sau đó đọc được một bình luận.

“Kỳ thực tôi muốn hỏi bạn và Diệp Trữ Vi có thật sự là người yêu không? Có hai chi tiết làm tôi thấy rất lạ. Một là đôi giày thể thao bạn đi hôm đó là giày tình nhân, vì sao anh ấy không đi đôi giống của bạn? Còn một chi tiết nữa là sau khi chơi bóng xong hai cặp còn lại đều lau mặt một khăn, uống nước một chai, chỉ có hai bạn dùng riêng, có cảm giác rất xa lạ”.

Bởi vì có quá nhiều bình luận nên câu hỏi này đã bị nhấn chìm.

Bối Nhĩ Đóa rất bình tĩnh lật trang tiếp. Sau khi xem hết, cô xem đến phần tin tức. Có người tag cô vào một bức ảnh chụp sau lưng.

Nền của bức ảnh là vườn trường mùa thu, Diệp Trữ Vi mặc một bộ đồ thể thao, đeo ba lô, tai đeo tai nghe, hơi cúi đầu đi đến một tòa nhà.

Người tag cô viết một câu: “Diệp Trữ Vi học cùng trường trên tôi một khóa. Tòa nhà đó là nhà thí nghiệm của chúng tôi, bức ảnh này là tôi dùng điện thoại di động chụp trộm. Nói ra có lẽ bạn không tin, tôi là con trai, luôn rất sùng bái anh ấy, chụp trộm đơn giản là tôi thích thế, không có ý gì khác”.

Bối Nhĩ Đóa chăm chú nhìn bức ảnh đó, mặc dù chỉ chụp sau lưng nhưng đặc điểm nhận dạng của Diệp Trữ Vi rất rõ ràng nên chỉ thoáng nhìn qua đã có thể thấy được chính là bản thân anh ta.

Mặc áo thể thao màu xám có mũ, quần thể thao cùng bộ, đeo một chiếc ba lô to màu đen, tóc cắt ngắn gọn gàng, dáng người cao ráo, chân dài đặc trưng, nhìn có vẻ rất trẻ.

Bối Nhĩ Đóa để lại bình luận: “Rất đẹp. Đây là ảnh chụp bao giờ?”

Người đó nhanh chóng trả lời: “Chụp khi anh ấy học năm thứ hai đại học, hôm đó tôi vừa kết thúc chương trình tập quân sự, gặp anh ấy lần thứ ba”.

Bối Nhĩ Đóa nói đùa: “Bạn thật sự không thích anh ấy chứ?”

Một lát sau người đó gửi tin nhắn cho Bối Nhĩ Đóa:

“Yên tâm, tôi kết hôn lâu rồi, con cũng đã được ba tháng. Năm đó lúc tôi mới nhập trường thì anh ấy đã rất có tiếng tăm rồi, khóa dưới cả nam lẫn nữ đều rất sùng bái anh ấy, tôi cũng không phải ngoại lệ. Hôm đó đi qua nhà thí nghiệm nhìn thấy anh ấy nên tiện tay chụp một bức ảnh, để trong máy đến bây giờ vẫn không xóa. Hôm qua tình cờ xem video của hai bạn, tôi thật sự rất kinh ngạc, không ngờ anh ấy lại tham gia một chương trình như vậy. Đúng rồi, anh ấy nhìn không khác gì trước kia, còn tôi thì béo hơn nhiều rồi. Ha ha, có lẽ là vì tôi đã làm bố rồi”.

“Sau khi xem chương trình tôi đã rất cảm khái, cũng nhớ lại năm tháng thanh xuân của mình. Mấy năm học đại học thật sự khó có thể quên được. Trường chúng tôi rất văn minh, tự do học thuật, tình cảm giữa giảng viên và sinh viên cũng rất tốt, học tập và sinh hoạt đều rất vui vẻ”.

“Diệp Trữ Vi là sinh viên xuất sắc nhất trường tôi. Ấn tượng sâu nhất của tôi đối với anh ấy là anh ấy chịu đựng cô độc rất giỏi. Khi đó anh ấy gần như không đi đâu khác ngoài giảng đường, nhà thí nghiệm và kí túc xá, một số hoạt động ngoại khóa cũng rất ít tham gia, kiên trì mấy năm như một ngày. Bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ có người tính cách như anh ấy mới có thể làm được nghề này”.

“À, tôi còn nhớ một việc, lần duy nhất anh ấy bị phê bình công khai thời đại học là bởi vì anh ấy lên nuôi một con mèo ở kí túc xá. Sau khi bị quản lí kí túc phát hiện, anh ấy và con mèo cùng biến mất mấy ngày, khi anh ấy xuất hiện thì con mèo đã không còn ở bên người. Thực ra chúng tôi đều biết chuyện anh ấy nuôi mèo nhưng mọi người đều không nói. Đó là một con mèo tam thể bình thường, rất ngoan, thường nằm ngủ dưới chân anh ấy. Anh ấy rất chiều nó, thường xuyên tắm và xoa bóp cho nó, đi rất xa mua đồ ăn nhập khẩu dành cho mèo, còn tự mình trộn cơm cho nó ăn. Có một lần mùa đông đi ra ngoài, anh ấy giấu con mèo trong áo khoác của mình”.

“Khi đó chúng tôi đều cảm thấy khó tin, vốn vẫn cho rằng anh ấy rất lạnh lùng, không ngờ lại yêu động vật như vậy”.

Bối Nhĩ Đóa không trả lời nhưng đọc kĩ từng chữ từng câu, từ những thông tin này có thể hiểu Diệp Trữ Vi cụ thể và sâu sắc hơn.

Lại nhìn bức ảnh chụp sau lưng Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa không nhận được rung động.

Diệp Trữ Vi, hơn hai mươi tuổi, ít giao du, ít nói, yêu mèo, thật sự đáng yêu.

Đáng yêu...

14. Chương 14

Người đăng ảnh tag Bối Nhĩ Đóa và gửi tin nhắn cho cô có nickname “Cầm kiếm lên mặt trăng”. Bối Nhĩ Đóa xem thông tin của anh ta. Nam, tốt nghiệp đại học L, hiện đã kết hôn, có một con trai, thoạt nhìn có vẻ là thông tin thật. Anh ta quả thật học sau Diệp Trữ Vi một khóa.

Qua những miêu tả của anh ta, Bối Nhĩ Đóa biết được một số chuyện của Diệp Trữ Vi thời đại học. Ngoài thích mèo còn có một chuyện có vẻ rất không hợp với bản thân anh ta. Diệp Trữ Vi biết viết nhạc.

“Đó là thông tin một người bạn cùng phòng của anh ấy tiết lộ. Khi về phòng kí túc, ngoài học tập thì anh ấy hay nghe nhạc, thường vừa nghe vừa viết, còn soạn nhạc trên máy tính nữa. Có thể không được chuyên nghiệp lắm mà chỉ là một trong không nhiều những thú vui của anh ấy. Đương nhiên có thể bạn đã biết chuyện này rồi”.

Cuối cùng “Cầm kiếm lên mặt trăng” nói trong tin nhắn: “Tôi nói nhiều quá, rất xin lỗi nếu làm phiền bạn. Chúc hai bạn mãi mãi hạnh phúc”.

Bối Nhĩ Đóa tắt máy tính, nằm trên giường chụp tai nghe nghe bài “Đường đến vinh quang” của Hoàng Vinh Xán.

Bởi vì cảm xúc trong lòng quá mãnh liệt, cô cần bình tĩnh lại một chút.

Diệp Trữ Vi ngoài hai mươi tuổi, đeo ba lô đi một mình trong vườn trường, trong áo khoác có giấu một con mèo, đi bộ đến một nơi yên tĩnh, tìm bừa một chỗ ngồi xuống, lấy giấy bút trong ba lô ra vừa nghe nhạc vừa viết bài hát. Con mèo yêu quý của anh ta thì thò đầu ra tò mò nhìn thế giới bên ngoài.

Bóng dáng trầm lặng, không gian yên tĩnh, thời gian thông thả.

Cô đột nhiên cảm thấy tiếc nuối vì mình không gặp anh ta khi đó, mà tuổi xuân xưa kia của cô cũng không xuất hiện một nam sinh như anh ta.

Bây giờ chỉ có thể nghe người khác miêu tả anh ta trước kia, trong lòng phác họa hình dáng anh ta.

Là một bạn gái “giả”, rõ ràng cô đã tò mò và quan tâm đến anh ta quá nhiều.

Cô nhắm mắt lại, chìm vào trong giai điệu âm nhạc. Tâm tình xao động chậm rãi phẳng lặng trở lại, cô chạm vào gió nhẹ, nhìn thấy sóng bạc lấp lánh, cảm nhận được một sự cô độc óng ánh lung linh.

Sự cô độc của mình.

Thứ sáu, Bối Nhĩ Đóa ngồi trong một quán ăn gần công ty của Đường Lật chờ cô bạn thân.

Hơn một tiếng sau, Đường Lật đội mũ lưỡi trai mở cửa đi vào.

“Xin lỗi, họp lâu quá”. Đường Lật ngồi xuống.

Bối Nhĩ Đóa nhìn trán Đường Lật, quan tâm hỏi: “Vết thương của cậu thế nào rồi?”

“Chăm sóc rất tốt, bây giờ còn đang đóng vảy, không xuất hiện dấu hiệu viêm”.

“Muốn ăn gì không? Tớ mời”.

“Không cần. Vừa rồi sếp Úc mời mọi người ăn bánh ngọt và cà phê rồi”.

“Tình hình của cậu bây giờ không được uống cà phê mà”.

“Anh ấy gọi riêng cho tớ một suất cơm canh bình thường”.

“Thì ra là chăm sóc đặc biệt”. Bối Nhĩ Đóa làm bộ vỡ lẽ: “Thảo nào cậu béo lên rồi, khí sắc cũng rất tốt, hóa ra là được chăm sóc chu đáo”.

“Đừng nói như vậy... Sếp Úc luôn luôn rất tốt với nhân viên”. Đường Lật giải thích: “Nếu là người khác, anh ấy cũng sẽ hết lòng chăm sóc như thế thôi”.

Bối Nhĩ Đóa nhìn Đường Lật, trên trán viết hai chữ “Thật sao?”

“Thôi không nói chuyện của tớ nữa. Cậu vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Lúc ra ngoài tớ đội mũ đeo kính đen, đi được nửa đường cảm thấy quá nóng nên bỏ hết. Cũng không có người nào nhận ra tớ, tớ nghĩ là tớ đã quá lo”.

“Bởi vì bên cạnh cậu không có Diệp Trữ Vi mà. Cậu có tin cậu và Diệp Trữ Vi đứng chung một chỗ sẽ rất nổi bật không? Làm mọi người có muốn không nhìn thấy cũng khó”.

Bối Nhĩ Đóa hỏi: “Thế sắp tới làm gì?”

“Sếp Úc rất hài lòng với hiệu quả của việc mở rộng. Anh ấy định chính thức khởi động chương trình game show thực tế này. Hiện nay tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong công ty đều rất nghiêm túc, trước hết phải đặt tên chính thức rồi mới chuẩn bị nội dung kế tiếp”.

Điều này nằm trong dự liệu của Bối Nhĩ Đóa. Nếu trang video của Úc Thăng muốn đánh bại các website cạnh tranh cùng loại thì phải có một chương trình trọng điểm mang tính đặc thù. Game show thực tế về chủ đề tình yêu đích xác là một lựa chọn không tồi.

“Cho nên vẫn phải nhờ cậu và Diệp Trữ Vi phối hợp”.

“Phối hợp thế nào?” Bối Nhĩ Đóa đã có thể bình tĩnh đối đầu mọi việc.

“Từ phản ứng của người xem hiện nay thì cậu và Diệp Trữ Vi là tiêu điểm của chương trình này. Chiều cao chênh lệch của hai người rất bắt mắt, ngoại hình của Diệp Trữ Vi được người xem hâm mộ, hình ảnh hai người có hiệu quả tương tự như phim thần tượng, cho nên mọi người sẽ thích”. Đường Lật nói: “Sếp Úc đã nói từ trước khi chương trình chính thức khởi động đến khi tiến hành tuyển người chơi đều cần cậu và Diệp Trữ Vi phối hợp để tạo hiệu ứng”.

Bối Nhĩ Đóa không nói gì.

“Nếu cậu đồng ý, chúng ta sẽ ký một hợp đồng bổ sung nữa”.

“Diệp Trữ Vi sẽ đồng ý sao?” Bối Nhĩ Đóa đưa ra nghi vấn.

“Hôm nay nghe sếp Úc nói trong cuộc họp, tớ đoán anh ấy đã nói với Diệp Trữ Vi rồi, có lẽ là không thành vấn đề”.

“Nói thật là tớ không tin Diệp Trữ Vi sẽ đồng ý cho lắm”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Hiển nhiên chuyện phát triển đến bây giờ đã có tầm ảnh hưởng khác trước kia, số người quan tâm tăng lên mấy chục lần, ngay cả lúc tớ và anh ta đi trên đường cũng có người chạy tới hỏi. Nếu anh ta đồng ý thì chẳng khác nào sẽ phải ràng buộc với tớ rất lâu, chẳng những ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ta mà còn phải luôn luôn thể hiện tình cảm và làm một số việc trong lòng không thích với một người bạn gái giả. Đây không phải một chuyện nhỏ”.

Đường Lật nhìn Bối Nhĩ Đóa, chợt cười: “Nhưng chắc gì anh ta đã không muốn”.

Bối Nhĩ Đóa ngồi gần cửa sổ, cửa sổ đang mở một cánh, một cơn gió nóng thổi qua mặt khiến má cô ngứa ran.

“Thực ra tớ hiểu hết rồi. Cậu ngại nhất là thái độ của Diệp Trữ Vi. Cậu cho rằng theo tính cách của Diệp Trữ Vi thì anh ta sẽ không làm chuyện đi ngược lại suy nghĩ trong lòng”. Đường Lật nói tiếp: “Nhĩ Đóa, riêng điểm này thì tớ cũng nghĩ như cậu”.

“Sao?”

“Không ai có thể bắt buộc Diệp Trữ Vi làm chuyện anh ta không muốn. Nói cách khác, nếu anh ta đồng ý thì điều đó nói rõ anh ta có cảm tình với cậu”.

Bối Nhĩ Đóa ngậy ra, Đường Lật đã nhìn ra tâm tư của mình, quả nhiên là bạn thân chơi với nhau nhiều năm, bí mật của cô không thể thoát khỏi đôi mắt của Đường Lật.

“Cậu cũng hơi thích Diệp Trữ Vi đúng không?” Đường Lật chống cằm: “Đừng phủ nhận. Hôm cùng ăn cơm tớ đã nhìn ra manh mối rồi. Lúc từ trong bếp đi ra mặt cậu hơi đỏ, lúc ăn cơm cậu không tự chủ được nhìn trộm anh ta, cơm anh ta nấu cậu ăn được hẳn hai bát, nhiều gấp đôi thường ngày”.

“Tớ không phủ nhận”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Có điều tớ không xác định được tình cảm này có phải là nhất thời hay không”.

“Thế cậu không muốn nhân cơ hội này kiểm chứng một chút à?” Đường Lật nói: “Công bằng mà nói, Diệp Trữ Vi là người không tồi, nếu cậu thật sự muốn tiếp cận anh ta thì lại càng không nên từ chối tớ”.

“...” Quả nhiên là người đã tiếp xúc với sếp Úc một thời gian dài, đã học được cách tính toán lòng người để đào hầm cho người khác nhảy rồi.

“Tớ cho cậu thời gian ba ngày, cậu cứ suy nghĩ cho kỹ, nếu cậu thật sự không muốn thì cũng sẽ không có ai ép buộc cậu làm gì”.

Sau khi tạm biệt Đường Lật, Bối Nhĩ Đóa đi một mình trên đường đến lúc chiều tà. Cô đứng giữa ngã tư nhìn đường phố bị nắng chiều nhuộm đỏ, tất cả đều rất chân thật.

Người đến người đi là chân thật, xe cộ qua lại là chân thật, đèn đỏ là chân thật, tiếng cười của em bé ngồi sau xe đạp điện là chân thật.

Trong thế giới chân thật này, cô đã gặp một người khiến cô động lòng, nhưng lại phải tiếp cận anh ta bằng một phương thức không chân thật.

Có phải hơi ti tiện một chút?

Bối Nhĩ Đóa đi qua phố. Những ánh nắng cuối cùng đã biến mất gần hết, trời đã nhá nhem, bước chân cô càng ngày càng uể oải. Đã đến giờ ăn tối nhưng cô không muốn ăn chút nào, dừng bước lại cảm thấy hoang mang nên vẫn cúi đầu lê bước về phía trước.

Đến trước cửa một hiệu sách lớn, khí lạnh phả ra làm cô có cảm giác thoải mái, cô xoay người đi vào nhà sách.

Đã lâu không mua sách, cô suy nghĩ xem có nên mua vài quyển về đọc hay không. Đi lên tầng hai, đến khu sách văn học, cô ngẩng đầu lên xem thì phát hiện có một quyển cô thích, đó là tuyển tập của Trương Tú Á.

Cô đưa tay ra với, với không tới. Cô kiễng chân, vẫn với không tới, lặp đi lặp lại mấy lần vẫn không được. Xung quanh lại không có chiếc ghế nào, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn quyển sách đó cách đầu ngón tay mình chừng một tấc.

“Chị có cần giúp đỡ không?” Nam nhân viên cách đó không xa nhìn thấy tình cảnh khó khăn của Bối Nhĩ Đóa nên chạy tới bày tỏ thiện ý.

Lúc cậu ta sắp tới gần Bối Nhĩ Đóa, một âm thanh khác đột nhiên vang lên: “Không cần”.

Bối Nhĩ Đóa quay lại, nhìn thấy Diệp Trữ Vi đứng cách mình vài bước, dùng ánh mắt ngăn cản nam nhân viên chạy tới hỗ trợ. Sau đó anh ta đi tới, dừng lại sau lưng cô, dễ dàng lấy quyển sách đó xuống giúp cô, hạ tay xuống bên hông phải cô, hỏi: “Cô cần quyển sách này à?”

“Vâng. Cảm ơn anh”. Chỉ một động tác đơn giản của anh ta, Bối Nhĩ Đóa nhỏ nhắn đã bị vòng vào trong lòng...

Cô bình tĩnh cầm quyển sách anh ta đưa, anh ta không rút tay về mà ngón tay khẽ đặt lên hàng sách thứ ba, có vẻ rất thoải mái.

“Anh đứng sau lưng tôi bao lâu rồi?”

“Năm phút”.

“Anh cứ trơ mắt nhìn tôi kiễng chân với mãi vẫn không với tới được à?”

“Ừ”.

“Anh thiếu thiện chí vậy sao?”

“Tại cô không quay lại tìm người hỗ trợ đấy chứ”. Thực ra là khi cô không ngừng kiễng chân lên với, đường cong trên người không giống lúc bình thường.

Bối Nhĩ Đóa nghẹn lời, chậm rãi di chuyển ánh mắt, phát hiện cánh tay anh ta còn chưa hạ xuống, ngón tay vẫn di chuyển trên giá sách, ung dung chọn sách.

Cũng có nghĩa cô vẫn bị anh ta vòng vào trong lòng không thể thoát ra ngoài.

Anh ta vẫn tiếp tục chọn sách như không hề phát hiện.

“Anh định tìm quyển sách nào?” Cô hỏi.

“Chưa nghĩ ra, cứ chậm rãi chọn, không vội”. Tay anh ta di động, ánh mắt lại không đặt trên bất cứ một quyển sách nào mà rơi vào đỉnh đầu cô. Tóc cô đen mượt, thoát nhìn rất mềm mại, còn có hương thơm dễ chịu như một loại trái cây nào đó.

“Anh có thể đừng dán vào sau lưng tôi không?” Dường như cô sắp không kiểm soát được nhịp tim của mình.

Diệp Trữ Vi nghe vậy liền đưa tay về, dịch sang bên phải hai bước, đứng bên cạnh Bối Nhĩ Đóa, lấy bừa một quyển sách.

Bối Nhĩ Đóa cầm quyển sách trong tay, ánh mắt lại đưa tới một tập tản văn trên hàng cao nhất, thầm nghĩ tại sao những quyển sách cô thích đều được đặt ở trên cùng?

Thế là cô quay sang nhìn Diệp Trữ Vi: “Làm ơn lấy giúp tôi quyển màu đỏ ở tầng trên cùng, quyển thứ ba tính từ bên phải sang ấy”.

Diệp Trữ Vi lấy xuống giúp cô.

“Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận sâu sắc lợi ích khi có anh bên cạnh”. Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu nhìn Diệp Trữ Vi.

Anh ta cúi xuống, ánh mắt bắt gặp ánh mắt cô: “Thực ra còn có rất nhiều, cô muốn biết không?”

“Nếu anh muốn khoe khoang thì tôi sẽ bỏ thời gian lắng nghe”.

“Nếu đứng cùng tôi, cô có thể đi đủ loại giày cao gót, kể cả loại hai mươi phân cũng không vấn đề gì”.

“Ồ, còn gì nữa?”

“Ồ những chỗ đông người, bất kể cô đứng ở chỗ nào tôi cũng có thể nhìn thấy ngay. Ngược lại, tôi đứng ở đâu cô cũng có thể lập tức tìm được”. Diệp Trữ Vi nói: “Không dễ lạc mất nhau”.

Bối Nhĩ Đóa nhìn vào mắt anh ta, lòng bàn tay cầm sách ướt mồ hôi.

Là ảo giác sao? Hôm nay giọng anh ta dường như hạ rất thấp, như đang thì thầm với cô.

“Tôi chỉ nói đúng sự thực, không hề khoe khoang”. Anh ta thấy cô có vẻ không tin: “Không đúng sao?”

“Đúng, những điều anh nói đều không sai”. Cô điều chỉnh lại tâm tình, dò hỏi anh ta: “Vậy thì nói đúng sự thực, nếu bạn gái tương lai của anh chỉ cao một mét sáu, anh có cho rằng cô ấy quá thấp không?”

Anh ta không trả lời thẳng câu hỏi của cô, suy nghĩ một lát rồi nói: “Thực ra mỗi lần nhìn cô từ trên cao, tôi đều cảm thấy có một cảm giác hơn người, cảm giác này rất không tồi”.

“...”

15. Chương 15

Ngoài công việc và vận động ngoài trời, nơi Diệp Trữ Vi thường đến nhất chính là nhà sách, lần này gặp Bối Nhĩ Đóa chỉ là trùng hợp.

Khi anh ta đi thang cuốn lên tầng hai, vừa nhìn đã thấy Bối Nhĩ Đóa đứng bên giá sách cố gắng kiểm soát, nhìn từ góc độ của anh ta, Bối Nhĩ Đóa tỏ ra rất mi nhon.

Dường như anh ta chỉ cần dùng một tay đã có thể bao cô lại.

Đứng sau lưng cô, anh ta vẫn đoán xem bao giờ cô biết quay lại tìm người cứu viện. Chỉ có điều đã năm phút trôi qua mà cô vẫn tỏ ra rất cố chấp, điều này khiến anh ta vừa thắc mắc lại vừa nghi hoặc. Cô ấy thấp như vậy, từ nhỏ đến giờ chắc hẳn gặp phải không ít khó khăn.

Sau khi lấy sách xuống giúp cô, anh ta nghĩ, nếu bên cạnh cô ấy không có một người cao giúp đỡ, cô ấy có thể sinh hoạt bình thường không?

Hiển nhiên anh ta chỉ nghĩ đến hiện tại, hoàn toàn quên mất sự thật là hai mươi bốn năm trước đây không có sự tồn tại của anh ta, Bối Nhĩ Đóa vẫn sống rất thoải mái.

Bối Nhĩ Đóa mua một quyển sách, Diệp Trữ Vi đi xem một vòng nhưng không mua gì, cùng cô đến quầy thanh toán rồi đi ra ngoài.

Đi tới trước cửa thang cuốn, Bối Nhĩ Đóa nói: “Anh đi trước đi”.

Đợi Diệp Trữ Vi đi trước, Bối Nhĩ Đóa mới đi theo sau lưng anh ta, nhân tiện đưa mắt nhìn quanh. May mà thời điểm này trong nhà sách rất ít người, không có ai chú ý tới họ.

Ra đến cửa, Bối Nhĩ Đóa vẫn duy trì cảnh giác, Diệp Trữ Vi lại không nhìn được nữa: “Cô lo nghĩ quá nhiều rồi đấy, chúng ta đều không phải minh tinh, chưa đến mức người người đều quan tâm chú ý”.

“Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn”. Bối Nhĩ Đóa rất tự nhiên nhớ tới lời Đường Lạt đã nói. Cô và Diệp Trữ Vi đứng chung một chỗ, không muốn để người khác chú ý cũng khó.

“Cô ăn cơm chưa?”

“Còn chưa”.

“Tôi cũng chưa, cùng đi ăn chứ?”

Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ một lát. Bây giờ đang ở đầu sóng ngọn gió, hai người ngang nhiên cùng đi ăn có thể sẽ bị người khác nhận ra và xì xào bàn tán.

Thấy cô phân vân do dự, Diệp Trữ Vi quyết định: “Đi thôi, ăn cơm thôi mà, đừng nghĩ quá nhiều”.

Theo yêu cầu của Bối Nhĩ Đóa, Diệp Trữ Vi lái xe đến một ngõ nhỏ kín đáo, cùng cô ăn cơm chiên trứng.

Quán cơm nhỏ này không nhiều người biết nhưng đồ ăn rất ngon. Mặt tiền rất hẹp, trần nhà hơi thấp, Diệp Trữ Vi vừa đi vào lập tức tỏ ra chật chội. Bà chủ ngồi sau quầy còn cố ý ngẩng đầu nhìn anh ta: “Ngồi trong kia rộng rãi hơn”.

Sau khi chọn bàn ngồi xuống, hai người gọi cơm chiên. Trong lúc chờ đợi, Bối Nhĩ Đóa sắp xếp lại túi xách, lấy kính đen, khẩu trang và mũ ra đặt trên bàn, lẩm bẩm: “Đều mang theo vô ích, không cần dùng tới thứ nào”.

“Có phải ra ngoài thành chơi đâu, cô cần gì phải vũ trang đến tận răng thế”. Diệp Trữ Vi liếc nhìn một đồng đồ bỏ trước mặt.

Bối Nhĩ Đóa vừa sắp xếp vừa nhỏ giọng nói: “Anh suy nghĩ rất thoáng nhỉ”.

Nói rồi cô ngừng tay quay sang nhìn anh ta: “Cơm nước xong chúng ta tìm một chỗ nào đó, tôi có chuyện muốn nói với anh”.

“Muốn nói gì có thể nói luôn bây giờ”.

Bối Nhĩ Đóa liếc bà chủ ngồi sau quầy. Bà chủ có một khuôn mặt tròn trịa, đeo một chiếc kính rất hẹp, đang cúi đầu xem xét sổ sách, thoạt nhìn thật thà vô hại nhưng không thể khẳng định có nguy hiểm hay không.

“Ở đây có người”. Cô đã mắc bệnh đa nghi: “Tôi muốn nói chuyện ở nơi không có người thứ ba”.

“Nơi không có người thứ ba?” Diệp Trữ Vi trầm ngâm: “Vậy ăn cơm trước đi, đợi ăn xong nói tiếp”.

Một lát sau con trai bà chủ bưng hai bát cơm chiên tới đặt lên bàn. Bối Nhĩ Đóa nhỏ giọng cảm ơn, cầm đũa cúi đầu ăn cơm. Diệp Trữ Vi ăn thử một miếng rồi gọi hết sức không thấp giọng: “Làm ơn lấy cho tôi một đĩa dấm”.

Ánh mắt bà chủ lại lia tới quan sát hai người, giọng nói đều đều: “A Lượng, lấy giấm”.

Con trai bà chủ tên là A Lượng nghe thấy mẹ gọi liền uể oải đứng dậy khỏi chiếc ghế trước ti vi, đi vào trong lấy dấm mang ra cho Diệp Trữ Vi.

Bối Nhĩ Đóa cho Diệp Trữ Vi một ánh mắt “lắm chuyện”.

“Cảm ơn”. Diệp Trữ Vi nói.

A Lượng bước đi hai bước, lại quay lại nhìn đôi chân dài dưới găng bàn, cười hỏi Diệp Trữ Vi: “Đại ca, anh cao bao nhiêu?”

Diệp Trữ Vi chần chừ vào bát cơm, trả lời A Lượng: “Một mét chín mươi”.

“Anh là vận động viên hay là người mẫu?”

“Đều không phải”.

“Người bình thường? Vậy anh ăn gì mà cao như vậy?”

“Rau chân vịt, rong biển, cá tôm và sữa bò”.

“Toàn những thứ em không thích ăn”. A Lượng thở dài.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi dừng lại trên người A Lượng một lát, buông một câu: “Biết mà”.

A Lượng: “...”

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Bà chủ nghe vậy cũng tham gia câu chuyện, nói với con trai: “Có nghe thấy không, người ta ăn gì mới cao như vậy? Con thì sữa cũng không chịu uống, lùn thế là đáng đời”.

A Lượng gãi gãi đầu, vội chuồn về ghế ngồi, lại không quên quay lại nhìn Diệp Trữ Vi, miệng lẩm bẩm gì đó.

Bối Nhĩ Đóa nhìn người đối diện, không khỏi nghĩ, anh ta quá dễ trở thành tiêu điểm, làm người yêu của anh ta bất kể thế nào cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Cơm nước xong, A Lượng đến thu tiền, tổng cộng ba mươi tệ. Diệp Trữ Vi trả tiền, cùng Bối Nhĩ Đóa đứng dậy đi ra ngoài. A Lượng không khỏi thán phục một tiếng: “Oa...”

Bối Nhĩ Đóa giả vờ không nghe thấy, nhưng xui xẻo là lúc bước ra cửa vẫn không thể không chú ý đến tiếng bình luận không có ý tốt của A Lượng: “Anh ta cao thì có ích lợi gì, bạn gái còn thấp hơn bạn gái con, ha ha ha, ông trời thật là quá công bằng”.

Đầu gối Bối Nhĩ Đóa hơi đau, cô tuân thủ nguyên tắc không chấp trẻ con, không quay lại cãi cọ với A Lượng.

“Cô nói cần tìm một nơi không có người thứ ba để nói chuyện với tôi”. Diệp Trữ Vi quay sang: “Tôi nghĩ đến một nơi, không bằng bây giờ dẫn cô đi luôn”.

Bối Nhĩ Đóa hoàn hồn, vội gật đầu: “Đi thôi!”

Mười phút sau, xe dừng lại trước cửa một khách sạn gần đó.

Bối Nhĩ Đóa nhìn trần trời: “Diệp Trữ Vi, ý anh không phải là vào khách sạn đấy chứ?”

“Chứ sao nữa?” Diệp Trữ Vi đưa ánh mắt tuần tra phố phường đông vui tấp nập, ánh đèn rực rỡ xung quanh: “Ở đây không có nơi nào khác không có người thứ ba”.

“Không được, việc này quá rủi ro, nếu bị người quen nhìn thấy thì cả tôi và anh đều xong đời”. Bối Nhĩ Đóa phản đối.

Quan trọng là cô chưa bao giờ cùng người khác giới vào khách sạn, vừa nghĩ đến việc lên phòng với Diệp Trữ Vi, cô đã cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

“Tôi lên trước, cô đợi một chút rồi mới đi lên, như vậy sẽ không thành vấn đề”. Có vẻ anh ta đã chuẩn bị đầy đủ.

“Vẫn không được”. Bối Nhĩ Đóa nói thật: “Tôi chưa bao giờ thuê phòng với nam giới, cảnh tượng này quá... kích thích, tôi không chịu được”.

“Kích thích?” Diệp Trữ Vi nghi hoặc nhìn vẻ mặt phức tạp của cô: “Tôi chưa đến mức tối nay đã làm chuyện khiến cô không chịu được. Dù cô có muốn thì cũng phải hỏi tôi trước xem tôi có đồng ý hay không đấy”.

Bối Nhĩ Đóa nhìn vào mắt anh ta, đôi mắt đen của anh ta trong bóng đêm vẫn hết sức bình thản. Nhận ra anh ta chỉ lựa chọn một phương án để cô tham khảo chứ không có ý gì khác, cô cố gắng ổn định tâm tình, trả lời anh ta: “Chúng ta đến nơi khác đi. Tôi đột nhiên nhớ đến một địa điểm thích hợp để nói chuyện, không có người quấy rầy”.

Diệp Trữ Vi nghe vậy liền bình tĩnh khởi động xe.

Lại mười lăm phút trôi qua, xe dừng lại trước cổng sau trường trung học số mười ba. Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi mất hơn hai mươi phút mới chuồn vào thành công.

Trong bóng đêm, hai người chạy qua vườn cây trong trường, chạy đến một tòa giảng đường gần đó.

“Tôi đã học ở đây ba năm, rất quen thuộc tình hình nơi này”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Thời gian này đang nghỉ hè nhưng lớp 12 phải đi học sớm. Ban ngày quá nóng, chương trình học sẽ được sắp xếp vào buổi tối. Cổng trường sẽ không đóng trước chín rưỡi, hơn nữa gác cổng ở đây không bao giờ nghiêm, buổi tối chuồn vào sẽ có tỷ lệ thành công rất lớn”.

Đi vào một giảng đường sáng đèn, Bối Nhĩ Đóa đi lên trước, Diệp Trữ Vi đi theo phía sau cô.

Giảng đường tổng cộng có năm tầng, Bối Nhĩ Đóa trèo một mạch lên sân thượng. Thiên thời địa lợi nhân hòa, cửa sắt sân thượng không khóa, hai người thoải mái đi ra ngoài.

Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu hít thở nhìn trời sao, sau đó xoay người lại, cố ý hạ thấp giọng nói: “Diệp Trữ Vi, anh biết không? Ở đây trước kia từng có người nhảy lầu”.

“A, thế à?” Giọng Diệp Trữ Vi rất nhạt.

“Nhưng không biết vì sao cô gái đó thân thể rơi xuống mà đầu vẫn còn ở lại trên sân thượng...” Bối Nhĩ Đóa nhìn Diệp Trữ Vi chăm chăm: “Cho nên anh có cảm thấy ở đây có một luồng khí quái dị làm người ta nổi da gà hay không? Đây, sao về mặt anh cứ tỉnh bơ thế, không phối hợp một chút nào, đúng là mất hứng”.

Diệp Trữ Vi đi tới, đi qua bên cạnh Bối Nhĩ Đóa, đi đến tận bên mép sân thượng rồi nhìn xuống dưới: “Thấp thế này mà dùng để nhảy lầu thì đúng là chán ngắt”.

“Anh cẩn thận một chút”. Bối Nhĩ Đóa nhắc nhở: “Vừa rồi tôi nói đùa thế thôi, chưa có ai nhảy lầu ở đây cả. Nhưng hôm qua mưa, mặt sân thượng trơn trượt, anh đừng sơ ý mà trở thành người đầu tiên”.

Diệp Trữ Vi dừng bước, quay người lại hỏi cô: “Tóm lại là cô cần nói chuyện gì với tôi?”

Bối Nhĩ Đóa ngồi xuống, ngược nhìn khuôn mặt tuần tú của anh ta: “Anh cũng ngồi xuống đi, tôi không quen lúc nào cũng bị anh nhìn xuống từ trên cao”.

Diệp Trữ Vi ngồi xuống, dù đã ngồi nhưng anh ta vẫn cao hơn Bối Nhĩ Đóa rất nhiều.

Ngân hà sáng rực trên đầu, gió nóng mang hơi ẩm thổi qua mặt. Hai người ngồi gần nhau, khuỷu tay cô nhẹ nhàng chống lên cánh tay anh ta.

“Sếp Úc có nói với anh kế hoạch và ý định của anh ấy không?”

“À, anh ta nói với tôi rồi”.

Tim Bối Nhĩ Đóa đập tăng tốc: “Anh có lập tức tỏ thái độ không đồng ý hay không?”

Chỉ có vài giây nhưng đối với Bối Nhĩ Đóa lại như một thế kỷ, cuối cùng cô nghe thấy Diệp Trữ Vi nói: “Không”.

“Vì sao?” Bối Nhĩ Đóa hỏi: “Có vẻ không giống anh lắm”.

“Tôi làm sao?” Anh ta quay đầu sang nhìn cô: “Bối Nhĩ Đóa, cô hiểu tôi sao?”

“Anh tuyệt đối sẽ không để người khác khống chế, anh không thích có người can thiệp vào cuộc sống của anh, anh sẽ không làm chuyện gì trái với ý nguyện của mình”. Cô nói: “Cho nên tôi đoán anh không muốn để càng ngày càng nhiều người hiểu lầm tôi là bạn gái của anh”.

“Đích xác tôi không muốn”. Không muốn chỉ là hiểu lầm, không muốn tính chất của chuyện này chỉ là giao dịch đơn thuần.

Nghe thấy đáp án của anh ta, cả ánh mắt lẫn tâm tình của Bối Nhĩ Đóa lập tức ảm đạm cùng cực.

Quả nhiên là thế, anh ta không muốn để cô có quá nhiều cơ hội xuất hiện trong cuộc sống của anh ta nữa.

Sự xúc động nhất thời này chỉ là cảm xúc đơn phương của cô.

Thế là cô nở một nụ cười đắng chát đầy cảm thông: “Thật ra tôi cũng không muốn vờ vịt mãi thế này. Vốn tạo chút hiệu ứng dư luận trên mạng trong phạm vi nhỏ thì không sao, bây giờ ngay cả người qua đường cũng biết, áp lực rất lớn”.

“Cô không muốn kiếm tiền nữa à? Không giúp bạn nữa?” Thấy cô bắt đầu nhụt chí, giọng Diệp Trữ Vi lại càng bình thường.

“Kiếm tiền đương nhiên là muốn, có điều nếu tiền không dễ kiếm thì tôi sẽ từ bỏ. Bạn, đương nhiên phải giúp hết sức, có điều nếu có mâu thuẫn với nguyên tắc của tôi thì tôi sẽ do dự”. Bối Nhĩ Đóa ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại nghĩ quan trọng nhất là anh không muốn.

“Cô đã từ chối bạn cô à?”

Bối Nhĩ Đóa lắc đầu: “Còn chưa. Cô ấy cho tôi thời gian ba ngày”.

Có điều bây giờ cô đã có quyết định. Diệp Trữ Vi đã nói thẳng là không muốn, cô còn ôm ảo tưởng gì nữa? Đắm chìm trong ảo tưởng chỉ sẽ càng ngày càng thảm thương, tiếp tục qua lại với anh ta để cuối cùng một mình rơi vào vũng bùn không thoát ra được, đây không phải điều cô muốn.

Nếu anh ta có dù chỉ một chút cảm tình với cô, cô cũng sẽ không lập tức từ bỏ. Nhưng nếu ngay cả một chút đó cũng không có, cô không có dũng khí để tiếp tục.

Như có một bàn tay giữ kim giây lại, thời gian như đứng yên, tất cả đều bất động.

Ngay cả tiếng gió cũng không nghe được, dường như đang ở trên một hòn đảo cá nhân, những lời trong lòng chỉ có trời đất nghe được.

Đến tận lúc một âm thanh không chân thực vang lên bên tai.

“Thực ra tiền này không khó kiếm như trong tưởng tượng của cô, cô cũng có thể tiếp tục giúp đỡ bạn mình”.

Trước mắt Bối Nhĩ Đóa chợt tối sầm rồi lại chợt sáng bừng lên. Cô hoàn toàn không chuẩn bị, thân hình bị ép ngã về phía sau, may mà kịp thời dùng khuỷu tay chống xuống được.

Diệp Trữ Vi... Không ngờ anh ta lại vòng tay sang chống bên kia người cô, lật người rất thành thạo che hết toàn bộ ánh sáng trước mắt cô.

Đương nhiên chỉ một lát sau Bối Nhĩ Đóa đã thấy nguồn sáng trước mắt: Đôi mắt đen của anh ta.

“Nghĩa là sao?” Tư thế của cô bây giờ rất, đầu ngửa ra phía sau, cằm hơi nâng lên để lộ cổ và đường cong trước ngực, mi mắt buông xuống, có thể thấy rõ cằm và cổ họng anh ta, đường nét rất tao nhã.

“À”. Diệp Trữ Vi chống tay phía trên cô, âm thanh thấp như nhạc cụ nào đó, thăm lộ ra tâm tình cá nhân: “Ý tôi là, chỉ là diễn kịch ở mức độ vừa phải, độ khó không cao, đúng không?”

“Nhưng chẳng phải anh không muốn sao?”

“Nghe cho rõ tôi nói không muốn là thế nào”. Cô thở, tất cả những đường cong lọt vào đáy mắt, anh ta vừa lẳng lặng nhìn vừa nói: “Tôi sẽ không bị người khác khống chế, tôi không cho phép người không liên can quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi không làm chuyện tôi không thích, tôi không muốn kết quả chỉ là càng ngày càng nhiều người hiểu lầm rằng chúng ta là một cặp”.

Anh ta nhấn mạnh hai tiếng “hiểu lầm”.

Nói xong, anh ta khống chế ánh mắt một lần nữa nhìn gương mặt cô: “Như vậy đã hiểu chưa?”

Bối Nhĩ Đóa bị anh ta nói một tràng làm chóng mặt: “Tóm lại... Rốt cuộc là anh muốn hay là không muốn?”

Cửa sắt bị mở ra, tiếng cười đùa tràn lên sân thượng.

“Ghét thế, dẫn người ta lên đây làm gì? Trên này tối đen như mực, anh định làm chuyện xấu gì à?” Nữ sinh ngượng ngùng phản đối.

“Chuyện anh muốn làm... đã bắt đầu rồi...” Nam sinh vừa nói vừa bắt đầu động thủ.

“Chờ đã... Bên kia có người”.

“Lừa ai chứ?”

“Có người thật”. Nữ sinh vùng vẫy khỏi vòng tay đối phương: “Mau nhìn xem, họ còn nằm nữa...”

“KHÔNG phải chứ? Có vị đồng đạo nào chiếm chỗ trước à?” Nam sinh từng bước đi tới, nheo mắt lại nhìn.

Nữ sinh cũng hết sức thận trọng đi theo phía sau cậu ta.

Đến tận lúc cách Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa một bước chân.

Diệp Trữ Vi đột nhiên lên tiếng: “Tôi cảm thấy hai cậu không gõ cửa đã đi vào là rất không lễ phép”.

Những người khác, bao gồm cả Bối Nhĩ Đóa: “...”

“Còn nữa, các cậu nên biết xếp hàng trước sau”.

“...”

16. Chương 16

Diệp Trữ Vi kéo Bối Nhĩ Đóa đứng lên, mặt đối mặt với hai cô cậu học trò đột nhiên xuất hiện trong bóng đêm.

“Hai người không phải học sinh trong trường”. Nam sinh tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Lên sân thượng làm gì?”

“Tâm sự”. Diệp Trữ Vi nói.

“Nửa đêm trèo lên sân thượng tâm sự? Ai tin?” Nam sinh khinh thường: “Trường tôi cấm người bên ngoài vào ngắm cảnh, hai người mau đi đi”.

Diệp Trữ Vi nói không nhanh không chậm: “Đầu tiên, hình như cậu không có quyền đuổi người. Còn nữa, như cậu vừa nói, nửa đêm lên đây tâm sự nói cũng không ai tin, vậy cô cậu lên đây làm gì? Thảo luận bài học à?”

Nam sinh ghen lời một lát, neho mắt lại: “Anh cần gì biết chúng tôi lên đây làm gì? Đây là trường của chúng tôi, không phải trường anh”.

“Là trường của cậu, không sai, có điều rất rõ ràng là cậu đã vi phạm nội quy”. Diệp Trữ Vi nói: “Chẳng những trốn học mà còn tìm cách dẫn bạn gái lên đây, có ý đồ động tay động chân, nói ra cũng không phải chuyện gì vinh dự”.

“Anh...” Nam sinh tức giận không nói nên lời.

Nữ sinh bên cạnh kéo tay áo cậu ta: “Anh đừng nói nữa... Hai người này nhìn có vẻ quen quen”.

Bối Nhĩ Đóa giật thót, thầm nghĩ sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Nữ sinh bước một bước tới gần, chăm chú nhìn rồi bàng hoàng tỉnh ngộ: “Hai người hình như là người chơi trong trò chơi thực tế trên souyu, cặp người chơi chiều cao chênh lệch rất rõ ràng đó...”

Cô bé còn chưa nói xong, Bối Nhĩ Đóa đã vô thức kéo tay Diệp Trữ Vi, nói một câu “Chúng ta đi” rồi đi rất nhanh qua bên cạnh hai học sinh, mở cửa sắt chạy xuống dưới.

Đến tận lúc rời khỏi giảng đường năm mươi mét, Bối Nhĩ Đóa mới buông Diệp Trữ Vi ra, thở phào một hơi: “Sân thượng cũng không phải một nơi an toàn”.

Diệp Trữ Vi nhìn trời sao, nói chậm rãi: “Ngoài khách sạn, rất khó tìm được một nơi không có người thứ ba”.

“Còn lâu tôi mới đi thuê phòng với anh”. Bối Nhĩ Đóa chán nản nhắc nhở: “Mau đi thôi, nếu không lát nữa hết giờ, học sinh sẽ đi ra như ong vỡ tổ, chúng ta bị phát hiện sẽ không tốt”.

Diệp Trữ Vi lại coi thường sự nhắc nhở của cô, đứng yên tại chỗ như suy nghĩ gì đó, dáng người cao ráo, dường như đang ngắm nghía vườn trường trong đêm.

“Anh đang nghĩ gì thế? Còn không đi mau?” Bối Nhĩ Đóa nghi hoặc.

“Vừa rồi hai học sinh ngắt lời chúng ta trên sân thượng là người yêu?” Anh ta hỏi.

“Rõ ràng là vậy”.

“Bọn nó mới lớn mà”.

“Đúng, có điều chuyện đó thì có gì lạ? Học sinh cấp ba yêu nhau là chuyện rất thông thường, chẳng lẽ khi anh học cấp ba lại không thấy?”

“Đường như không thấy có cặp nào công khai”.

“Về cơ bản yêu đương thời cấp ba là chuyện bí mật, thường ít khi công khai”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Anh không phát hiện cũng là bình thường. Anh vốn có một khả năng đặc biệt, đó là có thể lược qua tất cả mọi thứ xung quanh một cách có lựa chọn”.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi rơi vào người cô: “Vậy cô từng có chuyện bí mật như thế không?”

Bối Nhĩ Đóa lắc đầu: “Không. Thời cấp ba ngoài học hành thì tất cả thời gian của tôi đều dùng để đọc truyện tranh”.

“Có bạn học nam theo đuổi không?”

Bối Nhĩ Đóa nhớ lại một lát, gật đầu thành thật: “Có, còn không chỉ có một. Nói ra anh đừng tưởng tôi khoác lác, thực ra ba năm cấp ba tôi rất có giá, còn là hoa khôi của lớp nữa”.

Diệp Trữ Vi dường như thấy hứng thú: “Thế à? Khi đó cô không giống bây giờ sao?”

“Anh đừng có độc mồm độc miệng”. Bối Nhĩ Đóa trợn mắt nhìn anh ta: “Khi đó tôi rất gầy, da mịn màng hơn bây giờ mười lần, tóc cũng dài hơn bây giờ, miễn cưỡng được coi là người đẹp”.

Nói ra miệng, chính cô cũng hơi xấu hổ, thế là ngượng ngùng bổ sung: “Đương nhiên thời huy hoàng đã qua, hảo hán không nhắc lại cái dưng năm xưa, không nhắc tới nữa, không nhắc tới nữa”.

Trong bóng đêm, đôi mắt đen của Diệp Trữ Vi vẫn chăm chú nhìn cô, nhìn đến mức cô mất tự nhiên hỏi anh ta: “Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?”

“À, đột nhiên tôi phát hiện tình yêu thời cấp ba không nhạt nhẽo như tôi tưởng”. Anh ta vẫn nhìn cô.

“...” Chẳng lẽ anh ta bị hai cô cậu vừa rồi kích thích?

“Đi thôi”. Anh ta thu ánh mắt lại.

Quay lại đường cũ, chuồn êm ra cổng sau, Diệp Trữ Vi tiện tay phủi vạt áo, lại đưa tay nhặt lá cây trên đầu Bối Nhĩ Đóa.

“Hôm nào có thời gian gửi cho tôi ảnh của cô thời cấp ba”.

“Tại sao?”

“Tôi muốn thấy hoa khôi lớp trước kia nhìn thế nào”.

Bối Nhĩ Đóa nhún vai: “Được thôi. Có điều đổi lại anh cũng phải gửi ảnh của anh thời cấp ba cho tôi”.

“Được”.

Thực ra Bối Nhĩ Đóa có một mục đích, cô muốn thấy anh ta mặc đồng phục học sinh.

Hai người lên xe rời khỏi trường trước khi các học trò tan lớp tràn ra cổng.

Ngồi trên xe, Bối Nhĩ Đóa nhớ lại cảnh tượng trên sân thượng vừa rồi, suy nghĩ từ từ trở nên rõ ràng hơn. Anh ta nói mặc dù hơi vòng vèo làm người ta khó hiểu, nhưng phân tích từng câu một thì không khó đưa ra một kết luận, đó chính là anh ta đã nghe theo đề nghị của sếp Úc.

Chẳng lẽ là sếp Úc đã bí mật cho anh ta lợi ích gấp đôi? Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ. Nhưng anh ta không thiếu tiền. Hay là anh ta có cái chuôi nào rơi vào tay sếp Úc, hoặc là trang video của sếp Úc cũng có một phần đầu tư của anh ta? Dù sao hai người đó cũng là cậu cháu, anh ta có một cổ phần nhất định cũng là chuyện dễ hiểu. Bởi vì có dính dáng về lợi ích như vậy nên anh ta mới...

“Vừa rồi tôi nói cô nghe hiểu chứ?” Diệp Trữ Vi đang lái xe hỏi.

Bối Nhĩ Đóa chấm dứt suy nghĩ, nói: “Nếu tôi không nghe nhầm thì ý anh là ủng hộ ý kiến của sếp Úc?”

“Ừ”. Úc Thăng đến tìm anh ta, không nói gì khác, chỉ có một câu, anh muốn có nhiều cơ hội tiếp xúc gần gũi với Bối Nhĩ Đóa hơn hay không?

“Bởi vì sếp Úc đã hứa cho anh một số lợi ích?” Cô thăm dò.

“Nói như vậy cũng không sai”. Anh ta thừa nhận.

Quả nhiên là như vậy. Bối Nhĩ Đóa cho rằng mình đã đoán đúng, anh ta và sếp Úc nhất định có lợi ích liên quan cho nên anh ta mới đồng ý với kế hoạch này.

Đèn đường bên ngoài chạy vùn vụt về phía sau, ánh sáng màu vàng ấm áp hắt lên khuôn mặt Bối Nhĩ Đóa. Ngoài mặt cô vẫn ung dung, nội tâm lại nghiêm túc cân nhắc lợi hại trong chuyện này.

Bây giờ anh ta sẵn sàng cùng cô đóng giả tình nhân, tạo ra tiêu điểm trước mặt đại chúng, mặc dù là do quan hệ với sếp Úc nhưng anh ta đã gặt đầu, điều này ít nhiều cho thấy anh ta không bài xích sự tồn tại của cô. Đây trở thành cơ hội duy nhất để cô có thể “hợp tình hợp lý” tiếp tục gặp mặt, qua lại mật thiết với anh ta.

Như Đường Lập nói, cô đã có một chút cảm tình với anh ta, vậy trước mắt cô bây giờ chính là một cơ hội.

Nếu giữa hai người không có quan hệ này, với cá tính của anh ta, rất có khả năng anh ta sẽ chẳng buồn nói chuyện với cô.

Đây là lần đầu tiên cô thích một người nên cũng không có kỹ xảo theo đuổi nào, thậm chí ngay cả mời anh ta đi xem phim thể nào cũng không biết.

Sự thật là ngoài đi đường tắt này, cô không có biện pháp nào khác để tiếp cận anh ta.

“Ý cô là gì?” Thấy cô suy tư một thời gian dài, anh ta lên tiếng hỏi.

“Nếu quyết định như vậy, trong một thời gian rất dài anh sẽ không thể nghĩ đến chuyện yêu người khác”. Bối Nhĩ Đóa hỏi lại: “Như vậy anh cũng không thấy có vấn đề gì sao?”

Diệp Trữ Vi thậm chí còn không ngược mắt lên: “Chẳng phải tôi đang yêu cô sao?”

Nghe thấy anh ta nói thẳng băng không hề có chút tâm tình nào, Bối Nhĩ Đóa chớp chớp mắt. Anh ta quả nhiên là một người nhanh chóng vào vai, một lòng vì công việc, làm gì cũng đi thẳng vào vấn đề.

“Nếu bố mẹ anh hỏi đến, anh có nói thật với họ không?”

“Bố mẹ tôi không chú ý nhiều lắm đến đời sống riêng tư của tôi”. Diệp Trữ Vi nói: “Nhưng nếu họ hỏi, tôi sẽ nói thật với họ”.

“Vậy tôi đồng ý”. Cô nói ra bốn chữ.

Hai tay cầm vô lăng của anh ta bắt giác nắm chặt hơn, giọng nói trở nên trịnh trọng: “Cô đã đồng ý thì phải nhớ, bắt đầu từ bây giờ không được có qua lại với người khác giới ngoài tôi”.

“Đương nhiên rồi”. Cô gặt đầu: “Một khi đã hợp tác, tôi vẫn có đạo đức nghề nghiệp”.

“Đạo đức nghề nghiệp?” Anh ta nhắc lại lời cô, sau đó sửa lại bằng giọng lạnh nhạt: “Ý tôi là không chỉ quan hệ hợp tác giữa chúng ta. Cô không được có liên lạc với người khác giới mà giấu tôi, kể cả suy nghĩ trong lòng cũng không được”.

“...” Nguyên tắc của anh ta quả nhiên ngặt nghèo.

“Hiểu không?”

“... Tôi sẽ cố gắng”. Dù sao tư tưởng cũng có lúc không chịu sự khống chế của con người, lúc xem phim Mỹ thỉnh thoảng cô cũng tơ tưởng cơ bụng sáu múi của các tài tử.

“Cố gắng?” Vừa lúc đến đèn đỏ, anh ta dừng xe, quay sang dùng ánh mắt hỏi cô, xem như bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa sắc bén.

Bối Nhĩ Đóa chỉ tấm biển quảng cáo rất to ngoài cửa sổ, trên biển là một người mẫu trẻ trung mặc váy siêu ngắn để lộ cặp đùi đẹp thon dài, nụ cười vui vẻ có thể cảm hóa bất cứ một người khác giới nào. Cô giải thích: “Như cô gái này, đàn ông hoặc nhiều hoặc ít đều phải chú ý, rồi lại tưởng tượng một vài hình ảnh an ủi tâm hồn. Tôi rất hiểu điều đó, bởi vì đây là chuyện thường tình của con người. Cho nên khi yêu nhau vẫn được phép thỉnh thoảng suy nghĩ băng quơ”.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi lách qua Bối Nhĩ Đóa thoáng nhìn biển quảng cáo như nhìn một bồn hoa không có sức sống, lập tức thu ánh mắt lại, bình luận: “Rất nông cạn”.

“Anh không cảm thấy chân cô ấy vừa dài vừa thẳng, siêu đẹp sao?” Dù là phụ nữ nhưng Bối Nhĩ Đóa cũng phải chảy nước miếng.

“Không”. Diệp Trữ Vi nhìn thẳng về phía trước: “Không khác chân cô là mấy”.

Bối Nhĩ Đóa sưng sốt cúi đầu nhìn hai chân mình, không biết có phải anh ta đang mỉa mai hay không. Cặp chân trên biển quảng cáo phải dài hơn chân cô mười phân là ít...

“Mặt cô ấy rất hoàn mỹ”.

“Cằm quá nhọn, thiếu mỹ cảm”. Thái độ của anh ta lạnh nhạt: “Còn không bằng cô”.

Bối Nhĩ Đóa vô thức đưa ngón tay sờ cằm, thì ra Diệp Trữ Vi thích cằm tròn trịa.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, xe tiếp tục lăn bánh, Diệp Trữ Vi nói một câu: “Bối Nhĩ Đóa, tôi sẽ không phân tâm vì những chuyện này, cho nên cô cũng nên chung thủy với tôi cả trong tư tưởng”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Về đến nhà, Bối Nhĩ Đóa gọi điện thoại cho Đường Lật thông báo quyết định của cô.

“Biết trước là cậu sẽ không từ chối mà”. Đường Lật cười mờ ám: “Yên tâm, tớ sẽ cố hết sức giúp cậu vớ bở từ anh ta”.

Tiếng cười khiến Bối Nhĩ Đóa nổi da gà: “Nội dung cụ thể là gì?”

“Quay tả thực tình nhân, bắt anh ta ôm cậu, bón cơm cho cậu, kề vai áp má, tâm tình liên miên, vân vân”.

“Giả tạo quá. Không có cái gì tự nhiên hơn một chút à? Tớ cảm thấy tuần tự mà tiến tương đối...”

“Đừng nói trái tim cậu sẽ không chịu nổi”. Đường Lật ngắt lời cô: “Đã lằng xê thì đương nhiên phải càng giống thật càng tốt. Tình nhân với nhau thì những chuyện này là quá mức bình thường mà. Gan cậu nhỏ như vậy thì làm sao theo đuổi được anh ta? Độ lăm lì của anh ta là cấp bậc đồ cổ, cậu không dùng biện pháp mạnh là không được. Chậm rãi từng bước nhỏ, cuối cùng chỉ là dã tràng se cát, sóng đánh lại tan”.

Bối Nhĩ Đóa phản bác: “Nói cứ như thể cậu dày dặn kinh nghiệm lắm không bằng. Chính cậu đã tơ tưởng sắp Ức bao lâu rồi, tại sao còn chưa tỏ tình?”

Đường Lật thở dài: “Cậu biết cái gì, tớ không tỏ tình là bởi vì thân phận của anh ấy. Anh ta sẽ không chấp nhận tình công sở”.

“Vên vẹn có thể thôi à?”

“Còn nữa, tớ đã thấy ảnh bạn gái cũ của anh ấy, chiều cao một mét bảy hai, tóc dài ngang eo, hào quang lấp lánh, khí chất cực tốt, tớ căn bản không thể sánh được”.

“Tình yêu đâu phải để so bì như vậy?”

“Nhưng nhìn bạn gái cũ là có thể biết gu thẩm mỹ của anh ấy”. Đường Lật nói: “Tớ kém loại hình đó quá xa”.

Bối Nhĩ Đóa bên này điện thoại yên lặng một hồi, sau đó nói: “Thực ra cũng không nhất định, tớ không biết nên nói như thế nào nhưng tớ có thể thấy sắp Ức rất quan tâm đến cậu”.

“Anh ấy đối với ai cũng như thế cả”. Đường Lật nói: “Không giống Diệp Trữ Vi, đối với ai cũng rất lạnh lùng”.

“Thật sao?”

“Trọng điểm là lịch sử tình cảm của Diệp Trữ Vi trống rỗng, cậu có thể mặc sức tô vẽ”. Đường Lật cười cười, nói từ đáy lòng: “Nói thật, anh ta rất đáng để thích”.

Bối Nhĩ Đóa định nói gì đó, cuối cùng chỉ ở một tiếng ngắn gọn.

“Được rồi, khi nào có sắp xếp cụ thể tớ sẽ thông báo cho cậu. Tuần sau cậu nhớ đến công ty tớ ký hợp đồng bổ sung”. Đường Lật nói: “Tớ vừa về đến nhà, còn chưa ăn tối, sắp chết đói rồi đây, thế nhé!”

Đường Lật dừng điện thoại, đi vào tủ lạnh trong bếp tìm đồ ăn, đang chuẩn bị nấu mì thì chuông cửa vang lên.

Cô đi ra cửa nghe điện thoại, người đến là Úc Thăng. (Chắc là kiểu chung cư mà khách đến tầng một phải bấm điện thoại phòng cần đến, chủ nhà nghe điện sẽ bấm nút mở cửa, khách mới đi vào thang máy hoặc thang bộ được).

“Vừa rồi ăn cơm với khách hàng, nhân tiện mua cho em một hộp canh”. Úc Thăng giải thích lý do.

Đường Lật kinh ngạc mở cửa.

Nói đến chuyện này, ngày thứ ba sau khi chuyển đến đây, Đường Lật mới biết sếp Úc luôn kín tiếng lại ở ngay tòa nhà đối diện.

Tóm lại là giữa hai người chỉ cách nhau mấy trăm mét đi bộ.

Úc Thăng đi lên, đưa hộp canh cho Đường Lật, giục Đường Lật uống mau cho nóng.

Đường Lật mời Úc Thăng vào nhà, pha trà cho anh ta sau đó uống từng ngụm canh dưới sự giám sát của anh ta.

Hai người nói chuyện băng quơ, lại nhắc đến cặp Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa.

Đường Lật rất có nghĩa khí, chưa được Bối Nhĩ Đóa cho phép nên không dám tiết lộ tình cảm của Bối Nhĩ Đóa dành cho Diệp Trữ Vi, chỉ kín đáo cho biết Bối Nhĩ Đóa rất tán thưởng Diệp Trữ Vi.

“Phụ nữ tán thưởng Diệp Trữ Vi có rất nhiều”. Úc Thăng nói: “Chỉ có điều đều do dự chùn bước”.

Đường Lật gật đầu: “Cũng đúng, Diệp Trữ Vi có tướng mạo và dáng người đều hơn người, khí chất cực tốt, lại học rất giỏi, hợp khẩu vị của rất nhiều phụ nữ. Phải cái thoát nhìn tương đối lạnh lùng, không dễ tiếp cận”.

Phải biết Bối Nhĩ Đóa chưa từng thích một người đàn ông nào cũng phải động lòng với Diệp Trữ Vi, đang tìm mọi cách tiếp cận anh ta.

Nét cười trong mắt Úc Thăng đậm hơn, chậm rãi buông bao thuốc trong tay ra, đẩy sang bên cạnh, điềm điềm hỏi Đường Lật: “Vậy anh ta cũng hợp khẩu vị của em chứ?”

Đường Lật nuốt nửa ngụm canh trong miệng ra ngoài: “Sếp Úc, anh hỏi như vậy là có ý gì?”

Úc Thăng chu đáo đưa khăn giấy cho Đường Lật, thiện chí đề nghị: “Quả thật điều kiện của Diệp Trữ Vi rất hiếm có, bản thân cũng hấp dẫn, nhưng không nhất định đã thích hợp làm bạn trai”.

“Vì sao?” Đường Lật lau miệng.

“Từ nhỏ đến lớn anh ta chỉ thích một mình, ở một mình trong phòng đọc sách, chơi game, không để ý đến người khác. Nếu làm bạn gái của anh ta rất có khả năng sẽ bị anh ta thờ ơ lạnh nhạt”.

“Thật sao?”

“Thật. Còn nữa, lần trước anh đã nói, anh ta thích nghiên cứu tiêu bản động vật còn hơn nghiên cứu phụ nữ”. Úc Thăng khuyên bảo: “Anh ta không hiểu tuyệt đại đa số phụ nữ thích cái gì, đương nhiên cũng không biết thế nào là lãng mạn”.

“Ồ, còn gì nữa không?”

“Anh ta giỏi nấu ăn, cũng biết làm việc nhà, còn có thể chăm sóc vật nuôi. Phụ nữ có đảm đang đến mấy so với anh ta cũng có phần thua kém”.

“Hình như là thế”.

“Anh ta còn có chứng yêu sạch sẽ không nhẹ, bạn gái không gội đầu một ngày cũng không được”. Úc Thăng mỉm cười: “Anh ta rất nguyên tắc, ngày làm việc luôn ngủ sớm dậy sớm. Nếu em ngủ nướng có thể sẽ bị anh ta phê bình”.

Điểm này thì Đường Lập cực kỳ đồng tình, bởi vì cô rất thích ngủ nướng, ngày làm việc vẫn thường đi làm muộn, may mà sếp Úc bao dung cơ bản coi như không thấy chuyện này, chưa bao giờ trừ một đồng tiền lương nào của cô. So với Diệp Trữ Vi thì sếp Úc của cô hòa nhã dễ gần hơn rất nhiều.

“Nói vậy thì sống cùng Diệp Trữ Vi cũng không phải một chuyện dễ dàng”.

“Về tổng thể thì anh ta rất xuất sắc, là một nhân tài hiếm có, từ nhỏ anh cũng hâm mộ anh ta, coi anh ta là một tấm gương để học tập”. Úc Thăng nói rồi uống một ngụm trà xanh, kết luận sau một hồi vờ khen ngợi mà thực ra lại là phê bình ông cậu của mình, khôi phục khí độ bình thường: “Chỉ tiếc nhân vô thập toàn, cùng sống với người như vậy sẽ có áp lực”.

Đường Lập cau mày.

“Dường như em đang lo lắng gì đó”. Giọng Úc Thăng đối diện càng thêm nhã nhặn, lại mang một chút nguy hiểm.

“Không có gì”. Đường Lập lắc đầu.

Diệp Trữ Vi thế nào cô cũng không cần lo lắng, cô chỉ lo lắng thay Bối Nhĩ Đóa, lo lắng cho khả năng chống chịu áp lực của cô bạn thân.

17. Chương 17

Bởi vì đã đồng ý gửi ảnh thời cấp ba của mình cho Diệp Trữ Vi xem, Bối Nhĩ Đóa hỏi anh ta phương thức liên lạc ngoài điện thoại di động.

Diệp Trữ Vi hiển nhiên là đồ cổ có thâm niên trên phương diện này, QQ gì đó đều không dùng, trực tiếp nhắn cho cô một dòng: “Gửi đến hộp thư công việc của tôi”.

Bối Nhĩ Đóa chọn một hồi lâu, cuối cùng chọn một bức ảnh bình thường. Cô mặc y phục hàng ngày, đứng dưới gốc nhãn. Đó là ảnh các học sinh chụp cho nhau hôm về trường sau kỳ thi đại học.

Cô gửi vào hộp thư của Diệp Trữ Vi, một lát sau nhận được trả lời của Diệp Trữ Vi: “Không khác cô bây giờ là mấy”.

Đây là khen hay chê? Bối Nhĩ Đóa rất tiếc nuối phát hiện, lúc cô xinh đẹp nhất cũng không thể làm anh ta choáng ngợp... Thôi được, dù sao anh ta cũng không có yêu cầu gì đối với dung mạo của phụ nữ, bây giờ cô có xinh đẹp hay không cũng không hề ảnh hưởng đến cảm giác của anh ta đối với cô, huống hồ là đáng vẻ trước kia.

Mà Diệp Trữ Vi bên kia máy tính thì đang lạnh nhạt xem bức ảnh Bối Nhĩ Đóa gửi đến.

Ánh nắng mùa hè chiếu xuống qua tán cây nhãn, chiếu sáng gương mặt trẻ trung rạng ngời. Dáng đứng của cô hoàn toàn không cầu nệ, hai tay ẩn chiếc mũ Arale đội trên đầu, tóc đuôi ngựa buông xuống vai phải, nụ cười vừa hào phóng vừa thân thiết, mắt nhắm lại như trăng non, dáng vẻ tươi vui như trời sắp cũng sẽ không âu sầu.

Cô mặc áo không tay màu xanh lam và quần soóc bò màu hồng, cánh tay nhỏ gầy, trắng đến lóa mắt, chỉ là khuỷu tay trái bị rách da phải bôi thuốc đỏ. Hai chân thẳng tắp tinh tế cũng trắng muốt như ngọc, dưới chân là một đôi giày thể thao màu đen.

Gầy hơn cô bây giờ một chút, nhưng đối với anh ta thì vẫn mi nhon như nhau.

Anh ta nhìn rất lâu, sau đó bấm chuột phải lưu lại, đặt làm hình nền máy tính.

Bối Nhĩ Đóa đã gửi ảnh của cô, đổi lại, anh ta cũng phải gửi cho cô một bức ảnh của mình.

“Ảnh của anh đâu?” Thấy anh ta mãi không có động tĩnh gì, Bối Nhĩ Đóa thúc giục.

“Tạm thời không tìm được, sau này nói tiếp”. Anh ta dường như không coi việc này ra gì.

“Anh có phải quân tử không? Sao lại nuốt lời như thế?” Bối Nhĩ Đóa nghiêm túc kháng nghị.

“Không tìm được thật. Tôi rất ít khi chụp ảnh, cơ bản cũng không có ai sẵn lòng chụp cho tôi”. Anh ta giải thích hợp tình hợp lý: “Nhớ trước có một tấm nhưng vừa rồi tìm mãi không thấy, hình như là bị xóa mất rồi”.

Bối Nhĩ Đóa tỉnh ngộ, cô đã bị Diệp Trữ Vi chơi xấu, nhưng cô vẫn nhất quyết không chịu buông tha: “Ảnh tập thể thì kiểu gì cũng có chứ?”

“Có một tấm chụp cả khóa luôn, nhưng cô thấy rõ sao?”

“...” Bối Nhĩ Đóa triệt để không nói được gì. Cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa, đặt điện thoại xuống đi đánh răng rửa mặt chuẩn bị ngủ.

Đêm đã khuya, Diệp Trữ Vi viết xong báo cáo khoa học, đóng file lại, bức ảnh Bối Nhĩ Đóa trên màn hình lại đập vào mắt.

Anh ta uống một ngụm trà nguội, hai tay chống cằm yên tĩnh nhìn rất lâu rồi lẩm bẩm đánh giá: “Được đấy. Chân không kém người mẫu trên biển quảng cáo là mấy, nhưng khuôn mặt thì xuất sắc hơn nhiều”.

Chương trình game show thực tế của sếp Úc đã xác định được tên gọi, tên là “Chuyện động lòng nhất”.

Trước khi tiến hành tuyển người chơi trên phạm vi toàn quốc, sếp Úc dự định để Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa quay một đoạn video tuyên truyền, địa điểm được chọn tại làng nghỉ mát ở ngoại ô.

Đêm trước hôm ghi hình, Bối Nhĩ Đóa gọi điện thoại cho Diệp Trữ Vi, cho biết mình hơi căng thẳng.

“Đã đáp ứng thì phải làm tốt”. Diệp Trữ Vi nói trong điện thoại.

“Chẳng lẽ anh không căng thẳng chút nào à? Không biết họ cần chúng ta quay cái gì, ngay cả Đường Lật cũng không biết nội dung cụ thể”.

“Đến ngày mai chẳng phải sẽ biết sao?”

Bối Nhĩ Đóa nhìn trời: “Nếu đến ngày mai tôi căng thẳng quá không dám đến thì làm thế nào?”

“Cũng được, chỉ cần cô chấp nhận bồi thường gấp ba tiền thù lao vì vi phạm hợp đồng”.

“Khụ khụ, tôi chỉ nói vậy thôi, tôi vẫn sẽ cố gắng phối hợp”.

“Đừng căng thẳng quá”. Giọng anh ta tĩnh lặng như biển cả ban đêm, có sức mạnh vỗ về lòng người: “Bây giờ đi ngâm chân, uống một cốc sữa nóng, nghe nhạc một lát rồi ngủ”.

“Vâng”. Tai Bối Nhĩ Đóa nóng lên, bởi vì giọng anh ta quá mức dịu dàng.

“Không phải chỉ có một mình cô, còn có tôi nữa mà”. Anh ta nhắc nhở: “Cô có gì phải sợ?”

Nói xong anh ta kết thúc cuộc trò chuyện.

Bối Nhĩ Đóa rất lâu không phản ứng lại được. Vừa rồi anh ta nói gì?

Có anh ta bên cạnh nên cô không cần phải sợ, đúng không?

Nhưng điều cô muốn nói là, chính vì đối tượng là anh ta nên cô mới sợ hãi vô cớ.

Nếu diễn một vở kịch với một người lạ hoàn toàn không có cảm giác gì, cô cũng chưa đến mức như thế.

Chiều hôm sau Diệp Trữ Vi xin nghỉ nửa ngày, cùng Bối Nhĩ Đóa theo xe của tổ làm phim đến làng nghỉ mát ở rừng rậm ngoại ô có suối nước nóng.

Bối Nhĩ Đóa bước xuống xe, màu xanh mát mắt khiến tâm tình cô lập tức cũng mát lạnh.

Hít thở không khí trong lành đầy ô xi, lục phủ ngũ tạng như được gột rửa một phen.

Làng nghỉ mát này có mười bảy tòa biệt thự thấp thoáng giữa tán rừng, hòa làm một với thiên nhiên. Giữa những tòa biệt thự có đường mòn kín đáo, bảo đảm qua lại tiện lợi, đồng thời cũng bảo đảm sự riêng tư cho khách quý. Không ít người lắm tiền cuối tuần đều lựa chọn đến đây nghỉ ngơi. Chỉ có điều hôm nay không phải cuối tuần, cả khu làng nghỉ mát có rất ít người, rất tiện cho tổ làm phim công tác.

Đường Lập bị Úc Thăng tạm thời phái đi tham gia một hội nghị cùng ngành, Bối Nhĩ Đóa không có cả người để bàn bạc, bị nhân viên công tác kéo thẳng đến một phòng nghỉ thuê tạm thời, trang điểm, thay quần áo, đeo trang sức rồi ra sân diễn.

Diệp Trữ Vi đã chờ ở bãi cỏ trung tâm khu ghi hình, cúi đầu chơi điện thoại di động. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ta ngẩng đầu lên thoáng nhìn Bối Nhĩ Đóa trang điểm kỹ càng, nói không hề nề nang: “Ai trang điểm cho cô vậy?”

Bối Nhĩ Đóa quay lại nhìn chuyên gia trang điểm. Vừa rồi ở trong phòng nghỉ cô nhìn chính mình trong gương cũng cảm thấy hơi bấn khoăn, trang điểm thế này có phải quá đậm? Cô đã nói điều này hai lần nhưng chuyên gia trang điểm đều không để ý đến ý kiến của cô. Lúc cô hỏi lần thứ ba, đối phương buông một câu rất kẻ cả: “Yên tâm, tôi có chừng mực, cô không cần lo lắng dư thừa”.

Chuyên gia trang điểm đã nói như vậy nên Bối Nhĩ Đóa cũng đành yên lặng. Dù sao đối phương cũng là chuyên gia trong lĩnh vực này, kinh nghiệm dày dặn hơn cô nhiều, cô muốn phản đối cũng không có lý do đầy đủ.

Diệp Trữ Vi nhìn chuyên gia trang điểm có vẻ mặt kiêu ngạo: “Đề nghị cô lau đi một nửa phấn trên mặt cô ấy, bỏ kính áp tròng và dây chuyền trên cổ, mí mắt cũng vẽ lại lần nữa, không được dùng màu tối”.

Chuyên gia trang điểm mím môi, đây không phải lần đầu tiên cô ta bị người ngoài nghề nghi vấn, trong lòng đã chuẩn bị câu trả lời hoàn mỹ: “Diệp tiên sinh, là thế này, chúng tôi căn cứ điều kiện bản thân của Bối tiểu thư...”

Diệp Trữ Vi không cho cô ta cơ hội giải thích, thái độ lạnh nhạt lại sắc bén: “Tôi nghĩ tôi hiểu cô ấy hơn cô nhiều. Không có người nào chuyên nghiệp hơn tôi trong việc xây dựng hình tượng cho cô ấy đâu”.

Chuyên gia trang điểm cau mày: “Nhưng dùng kính áp tròng sẽ tương đối có thần thái, anh không phản đối điều này chứ?”

“Không cần, mắt cô ấy đã đủ mê người rồi”.

Chuyên gia trang điểm: “...”

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Bối Nhĩ Đóa bị kéo về phòng nghỉ để trang điểm lại. Lúc đi ra lần nữa, cô nhìn thấy Diệp Trữ Vi và Úc Thăng đang đứng nói chuyện trên bãi cỏ.

Úc Thăng ngẩng đầu lên trước, nhìn Bối Nhĩ Đóa chậm rãi đi tới. Cô mặc một bộ váy liền áo không tay màu vàng nhạt in hình những cánh chim phối hợp với giày cao gót cổ thấp màu trắng, tóc đen xõa ngang vai, sáng ngời như ánh nắng ấm áp dịu dàng giữa phong nền xanh biếc.

“Rất đẹp, có điều trang điểm hơi nhạt một chút”. Úc Thăng mỉm cười nói.

Chuyên gia trang điểm bên cạnh nhún vai: “Tôi cũng cảm thấy quá nhạt, có điều Diệp tiên sinh đã nhất quyết yêu cầu nên tôi cũng chỉ có thể phối hợp”.

Diệp Trữ Vi coi thường đánh giá của bọn họ, cầm tay kéo Bối Nhĩ Đóa đến bên cạnh mình, cúi đầu kiểm tra.

Ánh mắt trong trẻo của anh ta dừng lại trên người cô một thời gian dài đủ để khiến Bối Nhĩ Đóa thấp thỏm.

“Hiển nhiên là tốt hơn vừa rồi quá nhiều”. Diệp Trữ Vi nhẹ nhàng chuyển ánh mắt sang chuyên gia trang điểm: “Bây giờ cô ấy mới phù hợp với tướng tượng của tôi”.

Tướng tượng của anh ta... Khóe miệng chuyên gia trang điểm giật giật. Người đàn ông trước mặt này rõ ràng đã phủ nhận toàn bộ trình độ chuyên nghiệp của cô ta, trang điểm cho bạn gái hoàn toàn theo sở thích của mình, quả thực cuồng vọng đến mức độ không thể nhẫn nhịn.

Úc Thăng quan sát thấy vẻ mặt của chuyên gia trang điểm, hắng giọng một tiếng, mỉm cười xoa dịu bầu không khí: “Chúng ta bắt đầu quay cảnh thứ nhất nhé!”

Cảnh thứ nhất rất đơn giản, đó là hai người tay trong tay đi trên bãi cỏ. Đến lúc mệt, nhân vật nữ ngồi xuống, tháo giày cao gót, rất tự nhiên đặt chân lên trên đùi nhân vật nam, một tay cầm chiếc lá xanh, nhắm mắt lại hưởng thụ khoảnh khắc an nhàn.

Trước khi chính thức ghi hình, hai người diễn tập một hồi. Lúc ngồi xuống bãi cỏ mềm mại, tháo giày ra đặt chân lên trên đùi Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa lập tức cảm thấy khó xử, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô làm một việc như vậy với một người đàn ông.

Hơn nữa, trọng điểm là...

Ánh mắt Diệp Trữ Vi từ đầu đến cuối vẫn tập trung trên chân cô, một giây cũng chẳng muốn chuyển đi.

Cảm giác đó như là lần đầu tiên nhìn thấy chân phụ nữ...

“Anh làm sao vậy?” Bối Nhĩ Đóa hỏi.

“Không ngờ chân cô lại nhỏ như vậy”. Anh ta nói sau khi yên lặng một hồi.

“Nhỏ à? Bình thường thôi mà, tôi đi giày thể thao cỡ ba mươi sáu”. Cô giải thích: “Dù sao tôi cũng chỉ cao một mét sáu, chân có thể to đến đâu chứ? Anh đi giày bao nhiêu?”

“Bốn mươi sáu”.

Ngay cả chân cũng chênh lệch nhiều như vậy... Bối Nhĩ Đóa liếc bàn chân rất dài của anh ta, thầm nghĩ với chiều cao của anh ta thì đích xác cũng phải đi giày rất to.

Lúc chính thức ghi hình, hai chân Bối Nhĩ Đóa đặt trên đùi Diệp Trữ Vi, ngón tay xoay chiếc lá cây đạo cụ, nhắm mắt lại, làm bộ hưởng thụ giây phút này một cách rất tự nhiên.

Gió nhẹ lướt qua mặt, khung cảnh xanh mát. Nói thật lòng, đây là một khoảng thời gian thanh nhàn đẹp đẽ. Không khí, ánh nắng, cây cối đều làm người ta thoải mái cả thể xác lẫn tinh thần, ngay cả hơi thở cũng có hương thơm đặc trưng. Nhưng chuyện không phù hợp duy nhất là... tại sao lòng bàn chân lại càng ngày càng ngứa ngáy?

Cô cảm thấy kỳ lạ, hé mắt ra nhìn trộm Diệp Trữ Vi, phát hiện anh ta ngồi dựa vào gốc cây, ánh mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt bình thản, nhưng ngón tay lại chậm rãi vẽ vòng tròn dưới gan bàn chân cô.

Cô vội nhắc chân lên rồi đặt xuống lần nữa, dùng động tác này để ra hiệu cho anh ta dừng chọc cô.

Động tác của anh ta dừng lại, đoán cô có máu buồn nên không tiếp tục nữa mà xòe tay ra nắm lấy gan bàn chân cô.

Bối Nhĩ Đóa cảm nhận được sự dịu dàng, ấm áp và mạnh mẽ từ gan bàn chân, trái tim cũng đập ngày một nhanh hơn.

“Thoải mái không?” Anh ta hỏi nhỏ.

“Có”. Bàn chân cô còn không to bằng bàn tay anh ta, nắm gọn lớn trong lòng bàn tay anh ta rất dễ dàng.

“Lúc tôi ba tuổi có một lần ban đêm bị sốt, bố mẹ tôi đều không có nhà. Tôi uống thuốc xong ngủ, bà giúp việc chăm sóc tôi đã nắm chân tôi cả đêm”. Anh ta chậm rãi nhớ lại: “Tôi vẫn nhớ cảm giác đó”.

Bối Nhĩ Đóa thầm nghĩ, thì ra bây giờ anh ta đang coi cô như một đứa bé ba tuổi.

Anh nói xong, ánh mắt và ánh nắng lấp lánh cùng chuyển đến bàn chân cô, bình tĩnh nghiên cứu bàn chân nhỏ bé nằm gọn trong lòng bàn tay mình: “Chân cô thoát nhìn còn chưa tiến hóa hoàn toàn nhưng hình dạng bàn chân cũng đẹp”.

Bối Nhĩ Đóa cười xảo quyệt: “Anh cẩn thận đấy, chân tôi rất dễ đổ mồ hôi, bởi vì máu tôi hơi nóng nên trời có lạnh đến mấy thì gan bàn chân vẫn nóng”.

Anh ta suy nghĩ một lát, sau đó nói một câu từ đáy lòng: “Vậy thì rất hợp để mùa đông tôi dùng sưởi tay”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Trong quá trình ghi hình cảnh thứ nhất, Diệp Trữ Vi vẫn ngẩn ngía bàn chân Bối Nhĩ Đóa mà không coi ai ra gì, đến khi kết thúc còn không kịp thời buông ra, làm cho cả tổ làm phim, bao gồm sếp Úc đứng xem đều cực kỳ kinh ngạc, đồng thời gật gù vỡ lẽ, thì ra anh ta có sở thích kỳ quặc này.

Che giấu kĩ thật.

Cảnh đầu tiên đã quay xong, trước khi quay cảnh thứ hai nhà tạo mẫu tóc tới làm tóc cho Bối Nhĩ Đóa. Sau khi ngồi xuống, Bối Nhĩ Đóa nhìn xung quanh, không biết Diệp Trữ Vi đã đi đâu, vẻ mặt cô hơi thất thần.

“Đang tìm ai à?” Nhà tạo mẫu tóc ánh mắt sắc sảo đứng sau lưng cô lên tiếng hỏi, đồng thời thầm nghĩ, làm gì mà dính như sam thề, tách ra một hồi không chết được đâu.

“Vâng”. Bối Nhĩ Đóa gật đầu: “Xin hỏi chị có biết anh ấy đi đâu không?”

“Cùng bàn bạc nội dung ghi hình tiếp theo với sếp Úc trong phòng nghỉ bên cạnh”.

“Bàn bạc? Chẳng phải đã quyết định xong từ lâu rồi sao?”

“Tạm thời có thay đổi”. Nhà tạo mẫu tóc dùng ngón tay đo trán Bối Nhĩ Đóa: “Là đề nghị của bạn trai cô. Anh ta cho rằng nội dung cảnh thứ hai quá cứng nhắc, yêu cầu sửa lại cho tự nhiên hơn, thân mật hơn. Sếp Úc đã đồng ý”.

Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc, từ bao giờ Diệp Trữ Vi lại trở thành người khống chế toàn bộ tình hình rồi? Ngay cả sếp Úc cũng phải nghe lời anh ta sao?

Nhà tạo mẫu tóc hí hoáy làm tóc cho Bối Nhĩ Đóa, hỏi cô: “Thời đi học thì cô để kiểu tóc thế nào?”

“Tóc đuôi ngựa”. Bối Nhĩ Đóa nhìn chính mình trong gương: “Dài hơn bây giờ rất nhiều, phía trước để mái chéo”.

“Nghe có vẻ rất đáng yêu”. Nhà tạo mẫu tóc lẩm bẩm: “Thảo nào anh ta lại thích như vậy”.

Bối Nhĩ Đóa tỏ vẻ nghi hoặc, ánh mắt vô tình bắt gặp ánh mắt nhà tạo mẫu tóc, cả hai người đều hơi lúng túng.

Nhà tạo mẫu tóc giải thích: “Bởi vì bạn trai cô thích cô mặc đồng phục học sinh cho nên cần có một kiểu tóc phù hợp”.

Đồng phục học sinh...

Bối Nhĩ Đóa có một giây cảm thấy nhất định là mình đã nghe nhầm.

18. Chương 18

Trải qua quá trình gọi là “bàn bạc”, nội dung ghi hình cảnh thứ hai có thay đổi, chọn cảnh là con đường đi dạo ven hồ tiếp giáp làng nghỉ mát. Nhân viên công tác mượn được một chiếc xe đạp, Diệp Trữ Vi chở Bối

Nhĩ Đóa chậm rãi đi một vòng theo con đường quanh hồ.

Một điều đáng tiếc là nhất thời không mượn được đồng phục học sinh nên không thể thỏa mãn được sở thích đặc thù của nhân vật nam chính.

Sau khi trao đổi lại, chuyên gia phục trang tìm hai chiếc sơ mi tình nhân màu xanh lam kẻ ca rô nhỏ và quần bò cùng màu để Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi mặc vào.

Sau hơn một tiếng được nhà tạo mẫu tóc giày vò bằng việc nối tóc, mái tóc của Bối Nhĩ Đóa đã có chiều dài gần như thời học cấp ba. Cô không dám để mái chéo mà cả mái tóc đều buộc về phía sau để lộ toàn bộ phần trán. Đuôi ngựa buộc rất cao, lại đeo một gọng kính màu đen không có mắt kính, sau khi mặc quần bò sơ mi và đi giày thể thao, Bối Nhĩ Đóa nhìn chính mình trong gương, không ngờ lại thấy hình ảnh của mình lúc này không khác thời học cấp ba là mấy.

Lúc Bối Nhĩ Đóa đi ra khỏi phòng, Diệp Trữ Vi đã mặc quần áo xong, đang đứng trên hành lang đợi cô.

“Thế nào? Trang điểm thế này có thích hợp không?” Bối Nhĩ Đóa đi tới hỏi ý kiến anh ta.

Về mặt của nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm phía sau cô đều rất bình tĩnh.

Diệp Trữ Vi quan sát Bối Nhĩ Đóa từ đầu đến chân, ánh mắt biểu đạt suy nghĩ trong lòng, dáng vẻ Bối Nhĩ Đóa lúc này rất đáng yêu.

“Sao?” Thấy Diệp Trữ Vi quan sát hơi lâu, Bối Nhĩ Đóa sốt ruột hỏi.

“Không có vấn đề gì”. Anh ta nói bình thản: “Rất tốt”.

“Tôi cảm thấy quá mộc mạc, cả cách trang điểm và quần áo đều thế”. Chuyên gia trang điểm có thâm niên không nhịn được chê bai.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi thờ ơ nhìn cô ta.

Chuyên gia trang điểm bắt được tín hiệu rõ ràng “Bất cứ ý kiến nào của cô cũng đều là thừa thãi”, khóe miệng co giật lần thứ mười, đấu tranh tâm lý một lát rồi dũng cảm tuyên bố: “Dù sao tôi vẫn cho là như vậy. Đường nhiên nếu hai người không thích thì hoàn toàn có thể coi như không nghe thấy”.

“Đương nhiên”. Diệp Trữ Vi nói: “Cô hiểu được thế thì tốt”.

Chuyên gia trang điểm: “...”

Cánh cửa đối diện bật mở, Úc Thăng từ trong phòng đi ra, vẻ mặt mệt mỏi như vừa tỉnh ngủ, mất một thời gian mới tập trung được tinh thần: “Thay đồ xong rồi à? Ồ, có vẻ rất hợp”.

Bối Nhĩ Đóa mỉm cười với anh ta.

Úc Thăng đi tới cười nhạo Diệp Trữ Vi: “Vốn đạo diễn của chúng tôi định ghi lại một hình ảnh rất lãng mạn duy mỹ của hai người, địa điểm được chọn là trước cửa một tòa biệt thự kiểu châu Âu của làng nghỉ mát, bên đó có một chiếc xích đu bằng sắt màu trắng rất đẹp. Nhưng Diệp Trữ Vi phản đối, nói anh ta không thích xích đu. Tôi hỏi anh ta muốn quay thế nào, anh ta nghĩ rất lâu, đến lúc tôi sắp ngủ mất mới nói muốn đạp xe chở cô... Tôi cứ tưởng anh ta có ý tưởng gì hay ho, không ngờ suy nghĩ một hồi lâu mà cũng chỉ nghĩ ra một trò cũ mèm như vậy”.

“Thế à?” Bối Nhĩ Đóa hơi kinh ngạc, Diệp Trữ Vi vất hết óc suy nghĩ mà cũng chỉ nghĩ ra được có thể?

Úc Thăng sờ sờ cằm, than thở đầy thâm ý: “Quả nhiên là người chưa yêu bao giờ, một chút kinh nghiệm cũng không có, em phải thông cảm cho anh ta mới được”.

Bối Nhĩ Đóa còn chưa có phản ứng gì, Diệp Trữ Vi đã đưa tay kéo cô tới: “Điều này thì anh không phải lo”.

Nói rồi kéo Bối Nhĩ Đóa đi.

Úc Thăng chậm mất nửa nhịp đứng yên tại chỗ, nhếch miệng suy tư. Xem tình hình hiện nay thì còn chưa thể xác định Bối Nhĩ Đóa có tình cảm gì với Diệp Trữ Vi hay không, tại sao Diệp Trữ Vi lại làm như đã nắm chắc thắng lợi rồi?

Đường đi dạo ven hồ rất rộng rãi, mặt đường điểm xuyết rêu xanh. Ánh nắng chiếu xuống, ngay cả đất cát bám trên ngọn rêu cũng có thể nhìn thấy hết sức rõ ràng, ánh sáng ở đây đúng là hoàn hảo.

Như thường lệ, trước khi chính thức ghi hình phải diễn tập vài lượt. Bối Nhĩ Đóa ngồi sau xe của Diệp Trữ Vi, hai tay thận trọng đặt bên hông anh ta. Người Diệp Trữ Vi quá cao, chiếc xe này lại tương đối thấp, anh ta ngồi lên nhìn rất giống như một chiếc xe đồ chơi.

Một lát sau xe mới từ từ tăng tốc. Bối Nhĩ Đóa quay sang nhìn nước hồ gợn sóng lấp lánh dưới ánh mặt trời, dần dần chuyển từ màu xanh lam thành màu xanh lục. Khung cảnh trước mắt trở nên mát dịu, cô nhắm mắt lại, thoải mái hít sâu một hơi, đến lúc thở ra lại nghe thấy két một tiếng. Cô mở mắt ra nhìn, không ngờ Diệp Trữ Vi đã dừng xe lại.

“Có chuyện gì vậy?” Bối Nhĩ Đóa hỏi.

“Tay cô đặt ở đâu?”

“Bên hông anh”.

“Ồ, nếu cô có thể đổi sang vị trí khác, có lẽ tôi sẽ thấy thoải mái hơn một chút”. Anh ta nói: “Chẳng hạn như đặt ở bụng tôi”.

“Bụng?” Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ một lát, đây không phải biến tướng yêu cầu cô ôm anh ta từ phía sau hay sao?

“Sao? Như vậy có gì không ổn?”

Bối Nhĩ Đóa suy nghĩ một lát rồi ôm anh ta từ phía sau.

“Dịch lên một chút nữa”.

Bối Nhĩ Đóa nghiêng người về phía trước, khuôn mặt áp vào lưng anh ta, lập tức cảm thấy như áp vào một ngọn lửa nóng bỏng.

“Có thể chặt hơn chút nữa không?” Anh ta buông mắt, nhỏ giọng nhắc nhở: “Ý tôi nói là tay”.

Bối Nhĩ Đóa làm theo.

Đến lúc xác định Bối Nhĩ Đóa đã thật sự ôm chặt, Diệp Trữ Vi mới tiếp tục đạp xe.

Dọc theo đường ven hồ thanh thoi đi về phía trước, Bối Nhĩ Đóa áp má vào lưng Diệp Trữ Vi, quan sát cảnh sắc xung quanh.

Tiếng chim vỗ cánh, tiếng gió hôn lá cây, tiếng bánh xe nhẹ nhàng lăn trên mặt đất. Tất cả những âm thanh vốn rất nhỏ giờ khắc này đều được phóng đại vô số lần.

Càng khỏi phải nói đến tiếng đập trong lòng ngực.

“Trước kia cô đã được một nam giới nào chở chưa?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Cô ngược mắt lên: “Bố có tính không?”

“Không tính”. Giọng anh ta chậm lại, có một sự dịu dàng rất kỳ lạ.

“Tôi nhớ thời cấp ba sau khi tan học có rất nhiều nam sinh chở bạn gái mình về nhà, còn nữ sinh muốn bạn trai mình đỡ một nên đều ăn ít hơn cho đỡ nặng”.

“Cô không cần giảm cân, đã đủ nhỏ rồi, gầy hơn nữa thì không còn gì cả”.

Bối Nhĩ Đóa không hiểu ý anh ta lắm, thăm dò: “Anh đang ám chỉ một bộ phận đặc biệt nào đó?”

“Bộ phận đặc biệt?” Anh ta không hiểu: “Tôi đang nói cô”.

“Tôi một mét sáu mươi, bốn mươi bảy cân, không gầy không béo, rất bình thường, được chưa?”

“Nhìn cô rất nhỏ, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào nhỏ hơn cô”.

Bối Nhĩ Đóa không phục: “Từ bé đến giờ anh đã tiếp xúc gần gũi với mấy người phụ nữ?”

Diệp Trữ Vi suy nghĩ một lát: “Mẹ tôi, bà ngoại tôi, em họ tôi và cô. Cô là người nhỏ nhất”.

“Suýt nữa quên mất, một người mà ngay cả em họ mình có đẹp hay không cũng không trả lời được thì không biết tỷ lệ chiều cao cân nặng phổ biến của phụ nữ cũng là bình thường”.

“Còn cô, ngoài người nhà còn có bạn nam nào tương đối thân thiết không?”

Bối Nhĩ Đóa lục tìm trong đầu một lượt, lắc đầu: “Dường như không có”.

“Ồ được”. Giọng anh ta nhẹ như gió.

Câu tiếp theo của Bối Nhĩ Đóa biến thành một lời thăm dò: “Mẹ tôi vẫn giục tôi tìm bạn trai, sợ tôi lỡ mất độ tuổi vàng của phụ nữ sẽ không lấy được chồng”.

“Độ tuổi vàng của phụ nữ là độ tuổi nào?”

“Hai mươi đến hai mươi tám tuổi”.

“Cô còn thời gian gần bốn năm nữa, đủ mà”.

“Tại sao anh lại chắc chắn trong bốn năm tới tôi có thể lấy được chồng?” Mũi chân cô tình nghịch quệt xuống mặt đường, âm lượng hạ thấp bảo đảm chỉ có cô và anh ta nghe thấy: “Bây giờ thậm chí tôi còn không có cơ hội quen biết bạn khác giới, tôi cũng không thích tụ tập đông người, xác suất có bạn trai rất thấp”.

“Rải lưới rộng sẽ không bắt được cá lớn”. Anh ta phân tích, nhân tiện tẩy não cho cô: “Không bằng khóa chết mục tiêu gần nhất để nâng cao tỷ lệ thành công”.

“Mục tiêu gần nhất?” Bối Nhĩ Đóa hỏi: “Ý anh không phải là chính anh và sếp Úc đấy chứ?”

“Úc Thăng?” Giọng anh ta đột nhiên trầm xuống vài phần: “Bối Nhĩ Đóa, trong mắt cô, Úc Thăng cũng xem như là đàn ông à?”

“...” Bối Nhĩ Đóa triệt để cứng họng.

Chẳng lẽ sếp Úc trong mắt anh là đàn bà?

“Úc Thăng không được”. Anh ta lạnh nhạt phủ định.

“Vì sao?”

“Úc Thăng là cháu trai tôi”.

“Thì sao?”

“Tôi không thể nào chấp nhận được”. Anh ta bình tĩnh nhìn về phía trước, vẻ mặt nghiêm túc, nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

Nếu đời này không có được cô, anh ta hi vọng cô sẽ đi càng xa càng tốt, hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của anh ta, đừng bao giờ để anh ta nhìn thấy một lần nữa.

Bối Nhĩ Đóa chớp mắt rất chậm, không rõ ý anh ta là gì. Không thể chấp nhận chuyện mình trở thành cháu dâu của anh ta hay là có nguyên nhân khác?

Nhưng cô không dám hỏi tiếp. Nếu tiếp tục hỏi mà đáp án của anh ta lại khác suy đoán trong lòng cô thì sẽ khiến cô rất thất vọng.

Hôm nay ánh nắng ấm áp, phong cảnh nơi này cực đẹp, một sự hạnh phúc không thể diễn tả đang ở gần trong gang tấc, vì sao cô phải mạo hiểm phá vỡ nó? Dù cô có phải phá vỡ thì cũng không nên chọn vào ngày hôm nay.

Diệp Trữ Vi chở Bối Nhĩ Đóa đi một vòng, sau khi trở về, nhân viên của tổ làm phim vẫn còn phải chuẩn bị khoảng chừng hai mươi phút nữa.

Úc Thăng chậm rãi đi tới chỗ Diệp Trữ Vi đang uống nước, nhướn mày: “Đạp xe được lắm, đi rất vững”.

Diệp Trữ Vi đặt chai nước khoáng xuống, nghiêng người liếc Úc Thăng: “Sếp Úc, tôi không phải nhân viên của anh, không cần anh phải đánh giá”.

Nói xong đi qua bên cạnh Úc Thăng đến phía xa xa.

Úc Thăng không hiểu ra sao, không biết là mình đã làm gì đắc tội Diệp Trữ Vi mà anh ta lại nói năng ngang như cua vậy?

Úc Thăng đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi rồi đi đến chỗ Bối Nhĩ Đóa đang hóng mát dưới bóng cây.

Bối Nhĩ Đóa đang gửi tin nhắn, âm thanh diêm dăm nhả nhận của Úc Thăng vang lên: “Đang nhắn tin với ai thế?”

Bối Nhĩ Đóa soạn được một nửa tin nhắn, ngẩng đầu lên thấy là Úc Thăng, cảm thấy rất trùng hợp: “Đường Lật. Cô ấy hợp xong rồi, hỏi em tình hình thế nào, cô ấy muốn tới xem”.

Úc Thăng đưa tay lên xem đồng hồ: “Thời gian không còn sớm nữa, em nói với cô ấy là anh bảo cô ấy đừng đến, về công ty xử lý giúp anh số tài liệu anh để trong chiếc túi màu đỏ trên bàn làm việc”.

Bối Nhĩ Đóa gật đầu, chuyển lời của Úc Thăng cho Đường Lật.

Úc Thăng đứng lại gần Bối Nhĩ Đóa một cách rất tự nhiên, đưa tay nắm một cành cây gần người, dường như nói băng quơ với Bối Nhĩ Đóa: “Em và Đường Lật biết nhau từ khi học cấp ba, chắc là hai người thân nhau lắm”.

“Vâng, đúng vậy”.

“Đường Lật là người thế nào trong mắt em?” Ánh mắt Úc Thăng vượt qua cành cây nhìn về phía xa.

“Một người bộp chộp vô lo vô nghĩ, dễ dàng thích nghi với hoàn cảnh, không tính toán chi li với người khác, cho nên chơi với cô ấy đặc biệt thoải mái”.

Úc Thăng cười khê: “Bộp chộp? Anh lại cảm thấy cô ấy rất thận trọng, đa số mọi việc đều không dám mạnh tay mà làm”.

Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ, đó là bởi vì Đường Lật có tình cảm đặc biệt đối với anh cho nên trước mặt anh sẽ không giống bình thường, ngoài miệng lại vẫn nói đỡ cho cô bạn thân đầy thiện ý: “Điều này nói rõ cô ấy cực kỳ nghiêm túc, cẩn thận chặt chẽ trong công việc”.

“Nói như vậy cũng không sai”. Úc Thăng quay sang nhìn Bối Nhĩ Đóa: “Trước kia cô ấy đã có bạn trai bao giờ chưa?”

“Có một lần khi học năm thứ nhất đại học, thời gian rất ngắn, chỉ khoảng ba tháng”.

“Nguyên nhân chia tay là gì?”

“Tính cách không hợp. Nam sinh đó theo đuổi Đường Lật, lúc theo đuổi biểu hiện rất tốt, tỏ ra dịu dàng, diêm dăm, dễ tính. Nhưng sau khi xác định quan hệ, cậu ta như biến thành một người khác, quẫn Đường Lật rất nghiêm, thậm chí còn không cho phép cô ấy ra ngoài đi hát. Đường Lật cảm thấy rất gò bó nên chủ động nói chia tay”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Có điều lúc đó hai người họ rất đơn thuần, cái gọi là qua lại chẳng qua chỉ là ra ngoài ăn cơm, hẹn nhau đến thư viện đọc sách, gần tối ra sân vận động đi dạo, thể thôi”.

“Tình yêu kiểu sinh viên điển hình”. Úc Thăng nói.

“Vâng”.

“Chỉ có thể thôi à?”

“Đúng”. Bối Nhĩ Đóa quan sát sắc mặt Úc Thăng, thật sự không nhìn ra anh ta chỉ tán gẫu với cô hay là cố ý hỏi thăm tình sử của Đường Lật, thế là nói thẳng: “Sếp Úc, nếu anh thấy hứng thú với quá khứ của Đường Lật thì không bằng hỏi thẳng cô ấy, chắc là cô ấy sẽ vui lòng nói với anh”.

Về mặt Úc Thăng hơi ngẩn ra, một lát sau mới ậm ừ một tiếng, nhìn khuôn mặt Bối Nhĩ Đóa, phát hiện một chuyện rất vui liền cười nói: “Ai đeo lông mi giả cho em thế? Bị bong rồi kìa! Em đi tìm chuyên gia trang điểm trước khi nó rơi xuống đi”.

Bối Nhĩ Đóa vội vã đi xử lý vấn đề này.

Diệp Trữ Vi đứng xa xa không nói một lời, từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu chơi game trên điện thoại di động, dường như thờ ơ với hết thảy xung quanh. Có một vấn đề khác thường là bình thường anh ta có thể ba phút qua một cửa để lên cấp, nhưng hôm nay tay anh ta có vẻ rất lóng ngóng, không làm sao qua cửa được. Anh ta cố chấp chơi đi chơi lại hết lần này tới lần khác, có nhân viên tổ quay phim đi tới đưa cho anh ta một chai cam lạnh nhưng anh ta hoàn toàn không có phản ứng gì, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên lạnh nhạt từ chối.

Úc Thăng nhìn về phía Diệp Trữ Vi, sau phép thử vừa rồi anh ta cơ bản đã hiểu được vì sao tâm tình của Diệp Trữ Vi lại thay đổi nhanh như vậy.

Cảnh thứ hai quay rất thuận lợi, hai người mặc áo sơ mi đôi ngồi trên một chiếc xe đạp, Bối Nhĩ Đóa ngồi sau ôm Diệp Trữ Vi. Hai người rong ruổi trên đường, khi đến đoạn xuống dốc, Bối Nhĩ Đóa bỏ hai tay ra giơ chéo lên cao, tóc đuôi ngựa tung bay trong gió vẽ nên những đường cong tuyệt vời. Thậm chí cô còn hưng phấn kêu lên một tiếng.

Chuyện không may duy nhất là không biết vì Diệp Trữ Vi tay dài chân dài hay vì dạo này Bối Nhĩ Đóa đã tăng cân mà khi hai người dừng lại xuống xe lại nghe thấy cạch một tiếng, ốc vít cố định giỏ xe bung ra, cả giỏ xe và mấy quyển sách đạo cụ để trong giỏ xe tới tấp rơi xuống đất.

Mọi người đều há hốc mồm.

Cảnh thứ ba được chọn ở một góc yên tĩnh trong làng nghỉ mát. Nơi này có một ngôi nhà gỗ nhỏ màu trắng đẹp đẽ, trước cửa có một cây hoa dâm bụt rất tươi tốt nở hoa rực rỡ.

Bối Nhĩ Đóa cảm thấy cảnh này vừa quen thuộc vừa thân thiết. Khi còn bé gia đình cô ở Đường Khẩu, hàng rào trước cửa nhà cũng trồng toàn hoa dâm bụt. Bối Hành An chỉ hàng rào nói đây là hàng rào đẹp nhất trên thế giới, dâm bụt sẽ tự mọc trước cửa những nhà có phúc. Khi đó Bối Nhĩ Đóa nhìn xung quanh, quả nhiên chỉ có trước cửa nhà cô là có hoa dâm bụt. Cô tin là thật, cảm thấy rất tự hào.

Sau đó cô mới biết là Bối Hành An tự tay trồng.

Nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến thiện cảm của cô dành cho loài hoa này.

Đạo diễn chỉ đạo Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi mặc áo ngủ, coi ngôi nhà gỗ phía sau như nhà của mình. Hai người tự do thoải mái như đứng trước cửa nhà mình.

Chuyên gia trang phục chọn hai bộ đồ ngủ, Bối Nhĩ Đóa màu hồng, Diệp Trữ Vi màu lam.

Bộ đồ ngủ của Diệp Trữ Vi rõ ràng hơi chật, áo còn miễn cưỡng mặc được nhưng quần mặc vào lại ngắn như quần lửng. Lúc cài cúc, Diệp Trữ Vi thoáng nhìn Bối Nhĩ Đóa đã thay quần áo xong đi ra. Bộ quần áo của cô rất vừa, nhìn cô như vừa mới thức dậy bước ra khỏi nhà. Nhà tạo mẫu tóc đã đổi từ tóc đuôi ngựa buộc cao sang tóc buông xõa buộc hờ bằng dây buộc tóc màu vàng nhạt, thoát nhìn rất giống đang ở nhà.

Ngón tay Diệp Trữ Vi dừng lại, ánh mắt nhìn một lượt từ đỉnh đầu đến gót chân cô. Cô lại đi một đôi dép xỏ ngón để lộ móng chân tròn trịa.

Một lát sau Diệp Trữ Vi mới tiếp tục cài cúc áo. Sau khi cài xong chiếc cúc cuối cùng, anh ta xoay người về phía cây dâm bụt, chậm rãi điều chỉnh lại tâm tình.

Phải mất hai phút mới triệt để bình tĩnh lại.

Tập dượt trước khi chính thức ghi hình theo thường lệ.

Đạo diễn bảo Bối Nhĩ Đóa bỏ dép, đứng chân trần trên mu bàn chân Diệp Trữ Vi, lưng dựa vào cây hoa dâm bụt.

Bối Nhĩ Đóa thử làm theo nhưng không thành công, lần thứ hai Diệp Trữ Vi phải đưa tay giúp đỡ, tay trái vòng qua eo cô.

Một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau ở cự li rất gần, Bối Nhĩ Đóa đương nhiên rất căng thẳng.

Đạo diễn chậm một điều thuốc đứng quan sát từ xa, hô to dặn hai người tự nhiên hơn một chút, thoải mái hơn một chút, làm một vài hành động tương tác đơn giản.

Diệp Trữ Vi đưa tay phải lên vò đầu cô, đến tận lúc mái tóc cô trở thành tổ quạ.

“Anh có thể dừng vò đầu tôi nữa được không?”

Diệp Trữ Vi suy nghĩ một lát, bàn tay đưa từ đỉnh đầu cô xuống, chuyển thành nhẹ nhàng áp lên má cô.

Bối Nhĩ Đóa phối hợp tự nhiên, cười hỏi: “Buổi sáng tốt lành! Hôm qua anh ngủ ngon không?”

“Rất ngon, chất lượng giấc ngủ của tôi trước giờ vẫn không có vấn đề gì”.

Sau đó tẻ ngắt.

“Cô không có chuyện gì khác để nói với tôi à?” Ngón tay thon dài của anh ta lướt qua lông mi của cô, nhẹ nhàng hất hất.

“Sao?” Cô bị động tác của anh ta làm cho phân tâm.

“Có thể tùy tiện tâm sự với tôi, giống như vừa nãy tán gẫu với Úc Thăng dưới bóng cây”. Cảnh tượng đó rất không hài hòa.

Cô nhìn anh ta, nghĩ xem nên nói chuyện gì.

Thấy cô mãi không mở miệng, anh ta nói: “Xem ra cô cảm thấy tôi tẻ nhạt hơn Úc Thăng rất nhiều, không có chuyện gì để nói với tôi hả”.

Không, anh thú vị hơn nhiều, vì vậy cô không biết ứng đối thế nào.

“Diệp Trữ Vi, anh siết tôi chặt quá, tôi thấy hơi khó thở”.

Diệp Trữ Vi nghe vậy buông cô ra.

Bối Nhĩ Đóa lùi lại hai bước, nhìn Diệp Trữ Vi mặc áo ngủ.

Cô phải điều chỉnh lại tâm tình, người đàn ông mặc áo ngủ, ngực khê nhấp nhô theo nhịp thở đang đứng trước mặt cô này có sức sát thương quá lớn...

Cô phải dừng lại một lát rồi mới để anh ta tới gần.

Chỉ có điều anh ta hiển nhiên không nhìn ra sự khác thường của cô, sau khi gián đoạn một chút đã bước tới gần, một tay đẩy nhẹ lên vai cô về phía sau, hoàn toàn không tốn bao nhiêu sức lực, Bối Nhĩ Đóa nhỏ nhắn đã ngơ ngác ngã ngửa ra, dựa lưng vào thân cây. Anh ta nhìn cô, trong đôi mắt bình thản có một ngọn lửa được che giấu kĩ, một tay chống rất tùy ý vào thân cây trên đầu cô, từ trên cao nhìn xuống gương mặt cô.

“... Vì sao anh lại kabe don tôi?”

“Kabe don là cái gì?” Giọng anh ta hơi khàn khàn.

“Chính là việc anh đang làm ấy”.

“Việc tôi đang làm bây giờ?” Diệp Trữ Vi thản nhiên thừa nhận: “Rõ ràng tôi còn chưa bắt đầu làm việc tôi muốn làm”.

“Thế sao anh lại đẩy tôi dựa vào gốc cây, còn mạnh tay như vậy nữa?” Gáy cô bắt đầu đau âm ỉ.

“Không đẩy, chỉ khê chạm một cái, cô đã ngã ngửa ra đằng sau”. Anh ta miêu tả tất cả những gì mình nhìn thấy một cách rất khách quan.

“...” Bối Nhĩ Đóa ra lệnh cho chính mình phải tỉnh táo, bên cạnh còn có người đứng xem: “Vậy tóm lại là anh muốn làm gì mà đột nhiên sử dụng bạo lực với tôi?”

Bạo lực? Diệp Trữ Vi im lặng, vừa rồi mình dùng bạo lực với cô ấy sao?

Quả thật vừa rồi có một chớp mắt bản năng của anh ta muốn đẩy ngã cô, chỉ có điều lúc đưa tay tới thì lý trí của anh ta lại kêu dừng nên mới lập tức thu lực chuyển thành khẽ chạm, không ngờ cô vẫn ngã về phía sau.

Còn vì sao lại muốn đẩy ngã cô, sau khi đẩy ngã muốn tiếp tục làm gì cô? Trong nháy mắt, những ý nghĩ như ẩn như hiện, những hình ảnh kích động, khó chịu nhưng lại tuyệt vời đó... tạm thời không thể biểu hiện ra khiến cô sợ.

Còn nhiều thời gian.

Anh ta nhớ Úc Thăng đã nói đàn ông nên đối xử với phụ nữ thế nào. Điều quan trọng nhất là dịu dàng, tôn trọng. Đây cũng là nguyên nhân Úc Thăng luôn được đánh giá có phong độ rất cao, anh ta là một quý ông mẫu mực trong mắt đa số phụ nữ.

Diệp Trữ Vi không bao giờ muốn làm quý ông vô vị, nhưng nếu có thể giành được thiện cảm của cô, anh ta cũng không ngại gắng gượng diễn xuất một hồi. Chỉ cần anh ta muốn làm thì chắc chắn sẽ không thể làm kém người khác.

“Đau không?” Anh ta hỏi cô.

“Sau gáy hơi đau”.

“Dịch đầu vào đây một chút, để tôi xoa cho cô”.

Bối Nhĩ Đóa nhắc đầu lên, Diệp Trữ Vi đưa tay xoa gáy cho cô, nhẹ nhàng vừa phải, không dám mạnh tay.

Hơi thở đều đều ấm áp của anh ta từ từ lan ra. Cô ngửi thấy hơi thở thuộc về riêng anh ta từ cự li gần.

Một người đàn ông không hút thuốc lá, không uống rượu, ăn uống điều độ, có chứng yêu sạch sẽ cấp độ nhẹ, thích uống trà xanh, thường ăn trái cây, tham gia hoạt động ngoài trời, thông số chức năng lục phủ ngũ tạng toàn bộ đều nằm ở mức chuẩn mực, đương nhiên hơi thở của anh ta cũng sẽ mát mẻ sạch sẽ đặc trưng như một cơn gió biển sáng sớm tinh sương.

Cô lại một lần nữa xuất thần.

“Thân mật hơn nào, đừng cúi đầu nữa, ngẩng đầu lên nhìn nhau”. Đạo diễn phía xa hô to.

Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu lên, Diệp Trữ Vi rút tay về, hai người lại một lần nữa nhìn nhau.

Lần này Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy chính mình trong mắt anh ta.

Chính mình bị anh ta khóa chết trong mắt.

“Nữ chủ động lên nào, kiễng chân hôn lên má nam”. Đạo diễn càng nhìn càng sốt ruột, hai người này có quá ít các hoạt động tương tác thân mật.

Bối Nhĩ Đóa vẫn đứng yên không dám làm gì, đến tận lúc Diệp Trữ Vi nhắc nhở cô “Kiễng chân lên”, cô mới vô thức phục tùng mệnh lệnh kiễng mũi chân lên.

“Nghiêng người về phía trước một chút”.

Cô nghiêng về phía trước.

“Hình như không đủ cao, thế này đi”. Anh ta cúi người xuống, ánh mắt nhìn ngang vào mắt cô: “Bây giờ cô hoàn toàn có thể hôn được tôi”.

“...” Cô vẫn không dám cử động.

Giọng của đạo diễn càng ngày càng sốt ruột, tiếng thúc giục vang lên bên tai Bối Nhĩ Đóa.

“Nếu không dám thì nhắm mắt lại”. Diệp Trữ Vi hướng dẫn từng bước.

Cô nhắm mắt lại.

“Dịch về phía trước”.

Cô dịch về phía trước.

“Quay đầu sang phải”.

Cô quay đầu sang bên phải, nhưng môi lại không chạm vào thứ gì.

Trước mắt như có vệt sáng lóe lên, sau đó một làn gió lướt qua bên tai.

Má bên trái chỗ sát vành tai của cô bị hôn lên rất nhẹ.

Cô mở mắt ra, khuôn mặt Diệp Trữ Vi ở ngay trước mắt cô: “Sự thật chứng minh, tôi làm tương đối thuận tiện”.

“...”

Hôn thì cứ hôn, nhưng vì sao lại hôn đúng chỗ mẫn cảm và yếu ớt nhất của cô?

Tai cô... không thể để người khác dễ dàng chạm vào, chỉ khẽ chạm là đã xong đời, cô không cần soi gương cũng biết bây giờ tai mình thế nào.

Quả nhiên Diệp Trữ Vi đã phát hiện tình hình, nghĩ một lát rồi lên tiếng hỏi: “Tai cô cứ bị hôn vào là biến ngay thành màu cà chua à?”

Bối Nhĩ Đóa ngằm thừa nhận, ngón tay nhẹ nhàng chỉ lên vành tai trái của mình: “Bây giờ một tai đỏ, một tai trắng, chắc chắn người ta sẽ coi tôi là quái vật”.

“Vấn đề này rất dễ giải quyết”.

“Giải quyết thế nào?”

Diệp Trữ Vi áp tới hôn lên tai phải cô: “Thế này là cân ngay mà”.

“Anh...”

“Chuyện nhỏ thôi mà, không cần cảm ơn”.

19. Chương 19

Cảnh thứ ba quay rất thành công, Diệp Trữ Vi cùng Bối Nhĩ Đóa đánh răng, ăn sáng trước ngôi nhà gỗ nhỏ màu trắng.

Lúc cắt bánh mì, Diệp Trữ Vi rất tự nhiên dứt cho Bối Nhĩ Đóa một miếng.

Nhà gỗ màu trắng, hoa dâm bụt đỏ, bàn sắt hoa nghệ thuật, rổ mây đựng bánh mì và sữa... Tất cả đều rất tốt đẹp, chỉ có hai tai Bối Nhĩ Đóa từ đầu đến cuối vẫn như hai quả cà chua sắp chín rụng, không nỡ nhìn thẳng.

Diệp Trữ Vi lại không cảm thấy có bất cứ điều gì không ổn, tao nhã ăn bánh, uống trà, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Toàn bộ nhiệm vụ ghi hình kết thúc, sắc trời đã tối. Úc Thăng đặt bàn ở khách sạn năm sao trong làng nghỉ mát để khao các nhân viên công tác.

Lúc tháo trang sức, Bối Nhĩ Đóa nhìn hai tai mình trong gương, vẫn rất đỏ.

Nhớ tới hành động của Diệp Trữ Vi vừa rồi, trong đầu cô vẫn thoáng xuất hiện một sự trống rỗng ngán ngùi. Lúc anh ta hôn cô, cô hoàn toàn không có bất cứ suy nghĩ nào, bây giờ cũng không thể nhớ nổi cảm giác khi anh ta hôn là gì, nóng hay là lạnh, nhu hay là cương?

Cái hôn đó thật sự tồn tại sao?

Anh ta đã hôn cô thật?

Chuyên gia trang điểm sắp xếp hộp trang điểm bên cạnh, giọng nói hơi mỉa mai: “Hôm nay đúng là ngày làm việc nhẹ nhàng nhất của tôi, cơ bản không phải làm gì cả, tiền công vẫn nhận đủ. Cũng tốt, vốn cũng chẳng muốn làm”.

Bối Nhĩ Đóa tỉnh táo lại nhìn chuyên gia trang điểm, cười miễn cưỡng, trong lòng biết chuyên gia trang điểm bất mãn với tất cả mọi việc hôm nay.

Cô ta họ Doãn, là một chuyên gia trang điểm có tiếng trong nghề, từng lọt vào top 10 chuyên gia trang điểm toàn quốc, không ít người phải gọi cô ta là chị Doãn, giọng điệu lúc nào cũng kính trọng, thái độ của thế hệ đi sau đối với cô ta cũng tương đối kính nể. Đây là lần đầu tiên cô ta gặp phải khách hàng không chịu nghe ý kiến chuyên môn mà cứ tự quyết theo ý mình như Diệp Trữ Vi, sau khi bị phản đối đương nhiên tâm tình sẽ khó chịu.

Có điều cuối cùng hiệu quả ghi hình cũng tốt, đạo diễn và Úc Thăng đều rất hài lòng nên người ngoài cũng không dám nói gì thêm.

Sự thật chứng minh, trong lĩnh vực gọi là Bối Nhĩ Đóa này, không có ai chuyên nghiệp hơn Diệp Trữ Vi được.

Chị Doãn xách hộp trang điểm, liếc Bối Nhĩ Đóa một cái đầy chán ghét rồi đi thẳng không chào hỏi gì.

Chị Doãn đi được một lát, Diệp Trữ Vi mở cửa đi vào.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi”.

Bối Nhĩ Đóa quay lại, tay cầm cục bông thấm cồn nhân viên đưa cho: “Nhưng mà tai còn chưa hết đỏ”.

Diệp Trữ Vi đến gần cúi xuống xem xét tai cô: “Thế này cũng không tồi”.

Đó là kiệt tác của anh ta.

“Thế này xấu lắm”.

“Buông tóc che đi là được”.

“Đành vậy”.

“Bối Nhĩ Đóa, tôi không ngờ cô lại yếu đuối như vậy, khẽ chạm một chút đã có phản ứng”.

Bối Nhĩ Đóa ho khan: “Thế nên đừng tùy tiện chạm vào tôi”.

Diệp Trữ Vi chăm chú nhìn cô: “Nếu không ngại thì nói với tôi, cô còn có những chỗ nào dễ xuất hiện phản ứng đặc thù?”

Không ngờ họ lại nói đến chuyện này, thật là kỳ lạ. Bối Nhĩ Đóa chuyển đề tài không được tự nhiên lắm: “Sau này có cơ hội sẽ nói với anh, bây giờ chờ tôi sửa soạn lại một lát rồi chúng ta đi ăn tối”.

“Cũng được. Dù sao chúng ta cũng mới bắt đầu chẳng bao lâu, tôi cũng không cần phải biết ngay bây giờ”. Anh ta bổ sung: “Dù sao sau này cũng nhất định sẽ có cơ hội”.

“...”

Trong lúc hai người nói chuyện, một đôi mắt ngoài khe cửa nheo lại đầy kinh ngạc.

Là chị Doãn để quên đồ. Cô ta đi ra ngoài mới phát hiện để quên một hộp dụng cụ vẽ mắt trong phòng nghỉ nên vội vã quay lại. Đi tới cửa lại nghe thấy tiếng Diệp Trữ Vi, cô ta dừng chân, vốn định đợi hai người này ra ngoài rồi vào phòng lấy đồ sau, không ngờ lại nghe thấy đoạn đối thoại kỳ lạ này.

Mới bắt đầu chẳng bao lâu? Bọn họ không phải đã qua lại hơn nửa năm sao?

Trong thời đại tình yêu cũng như đồ ăn nhanh này, yêu nhau hơn nửa năm thì những chuyện gì nên làm chắc chắn đều đã làm rồi, tại sao lại không rõ những điểm đặc thù của đối phương nữa? Hai người này nói chuyện như thể mới tiếp xúc thân mật lần đầu tiên. Chị Doãn càng nghĩ càng thấy lạ.

Vài phút sau Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi ra khỏi phòng, hai người một trước một sau đi đến khách sạn ăn cơm. Chị Doãn nấp ở chỗ rẽ hành lang đi ra, đến cửa phòng mở chốt cửa đi vào lấy đồ, thầm nghĩ thôi kệ, hai người đó kỳ lạ thì cũng có quan hệ gì với mình? Chỉ cần nhận đủ tiền là tốt rồi.

Chị Doãn đi ra khỏi tòa nhà hội nghị, đi thẳng đến bãi đỗ xe. Cô ta không thích ăn ở khách sạn năm sao vì đã ăn nhiều đến phát ngán. Vừa rồi mấy nhân viên quay phim vừa nghe thấy có cua đế vương, tôm mẫu đơn và cầu gai đã sung sướng hoan hô. Đúng là mấy gã nhà quê chưa từng thấy việc đời, cô ta không khỏi cười lạnh.

Cô ta ngẩng đầu ưỡn ngực bước nhanh đến bãi đỗ xe, trên đường gặp một đoàn khách từ sân golf đi ra. Tình cờ là cô ta lại biết người đẹp có hai lúm đồng tiền trong đoàn khách đó, Trương Dật Lộ ở đài phát thanh thành phố. Hai người đã hợp tác ba lần, hai bên đều cảm giác vui vẻ, Trương Dật Lộ cứ mở miệng là chị Doãn chị Doãn rất ngọt, còn tặng cô ta một chiếc khăn lụa hàng hiệu và một chai Lafite 82, là một biên tập viên mới nổi rất biết đối nhân xử thế. (Rượu vang Bouteau Lafite Rothschild năm 1982 của Pháp, giá một chai hiện nay khoảng 40 đến 50 ngàn USD, tác giả chém kinh quá).

“Chị Doãn?” Nhìn thấy người quen, Trương Dật Lộ chào hỏi thân thiết: “Hay quá, đến đây lại gặp được chị”.

Chị Doãn cười nói: “Tình cờ thật. Hôm nay nhận một ca bực mình, đến giờ vẫn còn chưa hết bực”.

Trương Dật Lộ quay sang nói vài câu với mấy người bạn nước ngoài, bọn họ gật đầu đi đến khách sạn ăn trước.

Trương Dật Lộ nói nhẹ nhàng: “Sao thế? Ai dám làm chị bực mình?”

“Đoàn quay phim tuyên truyền cho chương trình trò chơi thực tế của mạng youguo, có một đôi tình nhân chiều cao chênh lệch rất nhiều, đã không biết gì mà lại còn dám chê chị trang điểm không tốt, từ đầu đến cuối không coi chị ra gì. Bực mình nhất là lão tổng giám đốc Úc Thăng của bọn họ, lúc mời chị đến thì rõ là khách khí, luôn mồm chị Doãn là chuyên nghiệp nhất, nhưng đến hiện trường lại để mặc cho đôi kia làm loạn, coi chị không khác gì không khí”. Chị Doãn vốn chỉ định than vãn vài câu, nhưng nói một hồi lại thật sự nổi giận: “Chị làm trong nghề đã mười hai năm mà chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, bực mình không ăn nổi cơm nữa”.

Cô ta hoàn toàn không phát hiện vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt Trương Dật Lộ.

“Thôi, coi như một lần đen đui, chị về tắm một cái giải đen đây”. Chị Doãn nói rồi chuẩn bị cáo từ Trương Dật Lộ.

“Chờ đã”. Trương Dật Lộ giữ tay chị Doãn, cười thân thiết: “Chị Doãn, có bực mình hơn nữa cũng không thể ngược đãi cái bụng được. Nhân tiện mấy hôm nay em phải ở đây tiếp mấy người bạn nước ngoài nên đã đặt phòng, có thể tắm suối nước nóng, mở cửa sổ còn có thể nhìn thấy cảnh hồ. Em mời chị lên phòng ăn một bữa ngon, khui một chai rượu, hai chị em mình trò chuyện giải sầu được không?”

Chị Doãn không ngừng từ chối khéo nhưng Trương Dật Lộ mời quá nhiệt tình nên cuối cùng cũng đồng ý.

Bên kia, Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa ăn tối xong ra khỏi khách sạn đi dạo trên đường mòn.

“Hôm nay mệt không?” Diệp Trữ Vi hỏi.

“Cũng không đến nỗi”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Đúng rồi, sau khi video tuyên truyền được tung ra sẽ có nhiều người biết chúng ta hơn”.

Diệp Trữ Vi nhìn mặt hồ lấp lánh sóng gợn, ở một tiếng.

Bối Nhĩ Đóa không nói nữa.

“Đã nhận lời thì không được nghĩ đến chuyện khác”. Diệp Trữ Vi nói: “Cái nhìn của người khác không bằng suy nghĩ trong lòng mình”.

Màn đêm đậm dần, nước hồ cũng đã ngủ say như một tấm rèm sẫm màu che kín những ồn ào ban ngày. Những bông hoa rủ xuống hồ thấm ướt tỏa hương thơm dịu, sương lạnh đọng trên lá cây, khung cảnh mang một vẻ hoang sơ.

Suy nghĩ trong lòng? Ý anh ta là gì? Bối Nhĩ Đóa ngẫm nghĩ.

Diệp Trữ Vi lẳng lặng nhìn Bối Nhĩ Đóa, Bối Nhĩ Đóa mãi không trả lời.

Đến tận lúc một đóa hoa rơi xuống nước phát ra tiếng động, Bối Nhĩ Đóa mới bừng tỉnh lại, chớp chớp mắt: “Món sườn nướng hành hoa vừa rồi ngon thật”.

Diệp Trữ Vi cau mày: “Cô vẫn thèm ăn à?”

“Bởi vì rất lâu rồi tôi không ăn sườn”.

“Đã ăn cơm om xương sườn thơm nức chưa?” Anh ta hỏi.

“Nghe có vẻ rất ngon”. Bối Nhĩ Đóa sáng mắt lên: “Anh biết làm à?”

“Chuyện nhỏ”. Anh ta quan sát sự thay đổi tâm tình trong mắt cô, thuận thế thăm dò: “Muốn ăn không?”

“Muốn, anh nói với tôi cách làm, tôi về nhà sẽ thử làm xem”.

“Đối với cô thì các bước hơi phức tạp một chút, lửa to nhỏ thế nào cũng rất khó khống chế”.

“Vừa rồi anh nói là chuyện nhỏ cơ mà?”

“Đó là đối với tôi”. Anh ta nói: “Còn đối với cô thì ăn mới là chuyện nhỏ”.

“Tôi cũng biết nấu ăn đấy nhé! Mặc dù không được ngon lắm nhưng cũng có thể ăn tạm”.

“Không cần phiền phức như vậy, có muốn tôi nấu cho cô ăn không?”

“Có điều kiện gì?” Nghe giọng điệu cố ý dụ dỗ của anh ta đã biết không phải là chuyện tốt gì.

“Để tôi nghĩ”. Anh ta nhìn hồ đêm, bắt đầu suy nghĩ, một hồi sau đưa ra điều kiện: “Hát cho tôi một bài”.

“Bây giờ?”

“Hôm nay muộn rồi, để hôm khác”.

“Ồ, vậy thì không thành vấn đề, chốt thế nhé!” Không ngờ lại là một điều kiện kỳ quái như vậy.

Có điều một bài hát đổi một bữa cơm cũng rất đáng giá.

Kết thúc một ngày làm việc, Bối Nhĩ Đóa về nhà lên mạng xem weibo. Đã mấy ngày cô không đăng nhập, bình luận của cộng đồng mạng vẫn nóng như cũ.

Thảo luận nhiều nhất là sự chênh lệch chiều cao của họ. Có người bình luận kèm biểu tượng chảy máu mũi, có người nghi hoặc không biết bọn họ có thể tương tác như những cặp tình nhân bình thường hay không, cũng có người chê bọn họ căn bản không hợp nhau, rõ ràng là bố đi cạnh con gái, người lùn xông vào đất nước người khổng lồ.

Ngoài ra nội dung được yêu cầu nhiều nhất là muốn Bối Nhĩ Đóa đăng một bức ảnh Diệp Trữ Vi chụp một mình có độ phân giải cao. Đương nhiên Bối Nhĩ Đóa không muốn đáp ứng yêu cầu này lắm... Thôi được, cô quả thật hơi hẹp hòi, để hôm khác hỏi Diệp Trữ Vi xem anh ta có đồng ý không đã.

“Đổi nickname thành Tiểu Nhĩ Đóa của Trữ Vi đi, chẳng phải rất hợp sao?” Đây là một trong những bình luận được quan tâm nhiều nhất.

Bối Nhĩ Đóa nhìn nickname của mình “Đã tên là Nhĩ Đóa thì làm gì còn tâm tình lấy nickname”. Cô suy nghĩ một lát, để phối hợp với kế hoạch tuyên truyền và thỏa mãn sở thích quái ác của mọi người nên quyết định mở thông tin cá nhân, đổi nickname thành “Tiểu Nhĩ Đóa của Trữ Vi”.

Ồ, Tiểu Nhĩ Đóa của Trữ Vi đã có người đăng kí.

Cô giảm bớt một chữ thành Nhĩ Đóa của Trữ Vi.

Sau khi đổi xong cô mới phát hiện mình rất vô duyên, càng xem càng nóng mặt. Có điều đã đổi thì chắc chắn có người phát hiện, đổi lại như cũ sẽ tỏ ra quái gở. Thôi kệ, cô nói với chính mình, nhìn mãi rồi cũng sẽ quen thôi.

Quan trọng nhất là Diệp Trữ Vi không chơi weibo, anh ta không nhìn thấy là được rồi.

Bối Nhĩ Đóa yên tâm mở hộp tin nhắn cá nhân, rất nhiều tin nhắn tràn ra. Cô nhìn thấy “Cầm kiếm lên mặt trăng” gửi đến nhiều thông tin, đều là về Diệp Trữ Vi thời đại học.

Sau khi đọc xong, cô im lặng cúi đầu trả lời: “Anh ấy rất quý con mèo đó. Anh ấy có hay vuốt ve nó không?”

Khoảng hai mươi phút sau, đối phương trả lời: “Chào bạn! Bạn đang online chứ?”

Tiếp tục một tin nhắn khác: “Anh ấy thích vỗ đầu nó, hai ngón tay tóm tai trên nó”.

Hình ảnh đó hiện lên trong đầu Bối Nhĩ Đóa, không biết vì sao hai tai cô lại nóng bỏng.

“Bây giờ anh ấy còn nuôi mèo không?” Đối phương hỏi.

Bối Nhĩ Đóa trả lời: “Không”.

“Cũng đúng, anh ấy đã có bạn gái, đương nhiên sẽ không nuôi mèo nữa, nếu không bạn sẽ ghen”.

“Tôi chưa đến mức ghen với một con mèo”.

“Nếu bạn đã thấy anh ấy đối xử với con mèo đó thế nào thì bạn sẽ hiểu. Mà con mèo đó cũng cực kỳ quấn anh ấy, hôm nào cũng phải nằm dưới chân anh ấy mới ngủ được, sau khi tỉnh dậy lại chui vào lòng anh ấy bắt bết, không phải anh ấy cho ăn còn giở trò tuyệt thực nữa”.

“Có cá tính như vậy cơ à?”

“Anh ấy chiều nó quá”.

Bối Nhĩ Đóa lập tức quyết định gạt bỏ ý nghĩ vừa xuất hiện, cô nhất định sẽ không mua một con mèo tặng anh ta nữa.

Nếu tặng anh ta, anh ta nhất định sẽ đối xử với nó rất tốt... Tốt hơn với một người qua đường như cô một vạn lần.

Trời ạ, mình thật là ấu trĩ... Cô không chấp nhận được việc mình lại đi so bì với một con mèo, lắc đầu tắt máy tính chuẩn bị làm vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ”.

Cô nằm trên giường suy nghĩ xem nên hát bài nào cho anh ta nghe.

Thời gian nghỉ trưa thứ sáu.

Diệp Trữ Vi ra khỏi Viện nghiên cứu, chuẩn bị đến cửa hàng tạp hoá gần đó mua băng dính.

“Diệp Trữ Vi”.

Anh ta bước ra cổng, nhìn thấy Trương Dật Lộ phía trước.

Trương Dật Lộ trang điểm và ăn mặc đều nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều. Cô ta đi đến gần Diệp Trữ Vi, vẻ mặt không khỏi có chút căng thẳng.

“Anh còn nhớ em không?”

Diệp Trữ Vi liếc cô ta một cái rồi đi qua bên cạnh cô ta.

Trương Dật Lộ chạy theo sau, giọng nói hơi nóng vội: “Mẹ em là Trương Minh Thực, trước kia giúp việc cho nhà anh. Khi đó anh còn đang học cấp ba, biệt thự nhà anh rất to, rất đẹp. Có lúc anh ra ngoài sân đọc sách, khi đó gần như ngày nào em cũng đứng ngoài cổng đợi mẹ, có mấy lần anh ngẩng đầu lên nhìn thấy em ngoài cổng sắt”.

Diệp Trữ Vi vẫn vừa đi vừa hơi cúi đầu, đến cửa hàng tạp hoá liền bước vào mua đồ.

Trương Dật Lộ dừng lại ngoài cửa, thở dài, sắc mặt trở lại đứng đưng như thường.

Phải biết hôm nay cô ta phải rất dũng cảm mới dám nói với anh ta những lời này. Cô ta không bao giờ nói với người khác chuyện quá khứ, cô ta không muốn hồi tưởng lại chính mình vừa đen vừa xấu trước kia, nhưng hôm nay đã phá lệ vì anh ta.

Anh ta không có một chút phản ứng nào khiến Trương Dật Lộ không thể xác định được rốt cuộc anh ta có nghe thấy những gì mình nói hay không.

Anh ta thật sự hoàn toàn không có ấn tượng? Hay là thực ra anh ta cũng nhớ loáng thoáng, bề ngoài không có biểu hiện gì nhưng trong lòng lại đang kinh ngạc vì mình đã hoàn toàn khác lúc đó?

Năm đó cô ta rất tự ti, mỗi lần soi gương đều oán hận, chỉ dám đứng ngoài cổng nhìn trộm anh ta. Bây giờ cô ta đã là người đẹp chuẩn mực, không có lý do gì phải tiếp tục né tránh. Đứng thẳng trước mặt anh ta, rất nhiều người đi qua mà không ai cảm thấy cảnh tượng này có gì kỳ lạ.

Trước khi từ tòa nhà của đài phát thanh đi ra, cô ta còn cố ý thay một bộ quần áo, soi gương chỉnh lại dung nhan một thời gian rất lâu. Nghĩ đến việc sẽ nhanh chóng nhìn thấy anh ta, Trương Dật Lộ vừa hưng phấn khó diễn tả lại vừa có chút thấp thỏm.

Diệp Trữ Vi từ cửa hàng tạp hoá đi ra, xách một chiếc túi.

Trương Dật Lộ chặn trước mặt anh ta: “Diệp Trữ Vi, anh có nghe thấy những gì em nói vừa rồi không?”

Diệp Trữ Vi đưa mắt lên.

Chỉ một cái nhìn đã làm cho tim Trương Dật Lộ suyết nửa ngừng đập. Mắt anh ta thật sự quá đẹp, sát thương quá lớn.

Quan trọng nhất, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn mình ở cự li gần.

“Anh... biết tôi là ai chứ?” Trương Dật Lộ rụt rè xác nhận.

“À...” Diệp Trữ Vi nói miễn cưỡng như đang rất mệt, hơi sốt ruột muốn về nhà ngủ: “Hình như cô là một người qua đường mà bạn gái tôi biết”.

Trương Dật Lộ kinh ngạc, lập tức lại cười châm chọc: “Bối Nhĩ Đóa... làm sao có thể là bạn gái của anh? Đừng vờ vịt nữa, em đã biết rồi, hai người căn bản không phải tình nhân. Chị Doãn đứng ngoài cửa phòng nghỉ đã nghe thấy hết rồi, hai người chỉ vừa mới biết nhau sau đó cùng diễn một vở kịch, tất cả chỉ là để phối hợp tuyên truyền cho chương trình của youguo đúng là quá hoang đường, em nghĩ kiểu gì cũng không tin được anh lại sẵn sàng chấp nhận một kế hoạch như vậy”.

Diệp Trữ Vi không có biểu cảm gì: “Cô nói nhiều quá làm tôi đau đầu, cho nên một chữ cũng không nghe rõ”.

20. Chương 20

Trương Dật Lộ lắc đầu không thể tin nổi: “Diệp Trữ Vi, vì sao anh phải chấp nhận tất cả những sắp xếp này? Chị Doãn đã nghe thấy anh chính miệng thừa nhận vừa mới biết Bối Nhĩ Đóa, thậm chí ngay cả chuyện da vùng tai cô ta quá miễn cảm cũng không rõ? Hai người sao có thể đã qua lại hơn nửa năm được?”

“Cô ta nghe nhầm”. Ánh mắt Diệp Trữ Vi đột nhiên lạnh lẽo: “Không ngờ cô ta không chỉ kém về kĩ thuật trang điểm mà thính lực cũng kém như vậy”.

Trương Dật Lộ: “...”

Diệp Trữ Vi xách túi đi thẳng không quay đầu lại.

Trương Dật Lộ ê chề đứng chết sững tại chỗ.

Ánh nắng chiều chợt tối đi, một đám sương mù lạnh lạnh trùm lên gương mặt trắng trẻo mịn màng của cô ta. Cô ta nhắm mắt lại, từ từ điều chỉnh lại hô hấp dồn dập, làm cho đầu óc mình tỉnh táo lại.

Diệp Trữ Vi nói dối, anh ta bảo vệ Bối Nhĩ Đóa như vậy nhất định là phải có nguyên nhân, chỉ có điều cô ta không rõ là nguyên nhân gì.

Bối Nhĩ Đóa... Dù thế nào cũng không đến lượt.

Suy nghĩ của Trương Dật Lộ quay ngược lại rất lâu trước kia. Lần đầu tiên cô ta cảm thấy Bối Nhĩ Đóa đáng ghét là bởi vì cậu bạn giỏi toán nhất lớp mà cô ta thích giảng bài cho Bối Nhĩ Đóa. Khi đó cậu ta đứng bên cạnh bàn Bối Nhĩ Đóa, cúi người kiên nhẫn cầm bút viết bài giải vào vở bài tập của Bối Nhĩ Đóa, đó là lần đầu cô ta chưa bao giờ được hưởng thụ. Cô ta cũng đã lấy dũng khí cầm vở bài tập đến hỏi cậu ta nhưng lại bị cậu ta lễ phép từ chối, nói rằng đề toán này rất phức tạp, cách giải của cậu ta cũng rất gượng gạo, khuyên Trương Dật Lộ trực tiếp hỏi giáo viên thì tốt hơn.

Khi đó mầm mống đồ kị nhỏ bé đã bắt đầu sinh trưởng trong trái tim, như một cây mây nhỏ đầy gai góc từ từ bao bọc cả trái tim cô ta.

“Bối Nhĩ Đóa xinh thật, giọng nói cũng rất dễ nghe”.

Dần dần cô ta lại nghe thấy một số nam sinh nói như vậy.

Nam sinh quả nhiên là loại người nông cạn theo chủ nghĩa bề ngoài, chỉ chú ý đến những nữ sinh ngoại hình xinh đẹp mà không để ý đến nội tâm của đối phương.

Mỗi sáng sớm cô ta soi gương, nhìn khuôn mặt mình với mắt híp, mũi tẹt và môi hơi dày trong gương, lần nào cũng kích động muốn đập tan chiếc gương luôn.

Cô ta ghét những nữ sinh chẳng tốn hơi sức nào đã có thể giành được thiện cảm của nam sinh.

Hôm đi picnic, tất cả mọi nữ sinh trút bỏ bộ đồng phục cứng nhắc gò bó, mặc bộ quần áo đẹp dễ nhất của mình, một số người còn trang điểm nhẹ, đánh son môi. Trương Dật Lộ cũng vậy, trước đợt picnic đã chuẩn bị chu đáo, đến siêu thị mua một chiếc áo gió thắt eo màu vàng nhạt, vạt áo may gấp nếp kiểu đàn phong cầm, tô điểm bằng hoa văn trang nhã. Trương Dật Lộ mặc áo vào, chải tóc đánh son cẩn thận, cảm thấy mình bắt mắt hơn bình thường rất nhiều.

Không nghĩ tới lúc đến cổng trường tập hợp, cô ta lại phát hiện trên người Bối Nhĩ Đóa cũng là một chiếc áo gió giống hệt của mình.

“Bối Nhĩ Đóa, chiếc áo này đẹp thật, bạn mua ở đâu vậy?”

“Bạn mặc vừa người quá. Nếu dáng người tở mà gầy như bạn thì tở cũng dám mặc”.

“Họa tiết bạc trên thắt lưng độc đáo thật”.

Trương Dật Lộ lập tức chỉ có một ý nghĩ, vì sao mình lại mặc cái thứ quỷ quái này đi picnic?

Nhưng muốn cởi ra đã không kịp, các nữ sinh vây quanh Bối Nhĩ Đóa tới tấp quay lại, nhìn thấy cô ta mặc cùng một kiểu áo gió với Bối Nhĩ Đóa, vẻ mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là ngấm ngấm soi mói, cuối cùng lộ ra ý so sánh.

“Trương Dật Lộ, hôm nay bạn và Bối Nhĩ Đóa quả thực là hoa tỷ muội! Mau tới đây, tớ chụp cho hai bạn một tấm”.

Cô ta lúng túng đi tới, Bối Nhĩ Đóa đã lộ ra nụ cười thân mật. Nụ cười đó thật chướng mắt, cô ta không muốn nhìn, đứng thẳng đuột bên cạnh Bối Nhĩ Đóa, chụp một bức ảnh hoa tử muội trong tiếng ồn ào của các nữ sinh.

Hôm đó từ lúc lên đường đến lúc về có vô số người bàn tán chuyện hai người mặc đụng hàng, vô số người trên đùa hai người là hoa tử muội, vô số người nhìn cô ta với vẻ mặt giễu cợt.

Cô ta nhẩn nhện đến lúc lên xe buýt về nhà, sau đó tự nhốt mình trong phòng khóc lớn, bất kể mẹ gõ cửa thế nào cũng không chịu mở.

Cô ta cởi áo ra cầm kéo cắt lung tung cho hả giận.

Cô ta ghét chính mình xấu xí, cũng ghét cả Bối Nhĩ Đóa. Vì sao có bao nhiêu kiểu áo mà lại mặc giống như cô ta, để cô ta đau khổ như vậy?

Thời đi học cô ta rất ngây ngô, không giấu nổi địch ý trong lòng, ghét một người là lộ ngay ra mặt. Cô ta bắt đầu châm chọc, tranh cãi, khiêu khích Bối Nhĩ Đóa, cuối cùng dùng đến cả biện pháp tồi tệ nhất là ngấm ngấm đặt điều nói xấu Bối Nhĩ Đóa.

Từ cấp hai đến cấp ba, trọn sáu năm cô ta không thắng được Bối Nhĩ Đóa. Cô ta không phục.

Sau đại học hai người không ở cùng thành phố, cô ta đã có một khuôn mặt hoàn mỹ sau hai lần phẫu thuật, tình cờ nghe tin Bối Nhĩ Đóa thất bại trong công việc, có cảm giác thoải mái tràn trề như rửa sạch sỉ nhục.

Ba mươi năm bờ đông, ba mươi năm bờ tây, ô may mắn trên bánh xe vận mệnh cuối cùng cũng dừng lại ở phía mình.

Lại không ngờ Bối Nhĩ Đóa có thể biết Diệp Trữ Vi, người mà ngay cả cô ta cũng không dám tơ tưởng. Bối Nhĩ Đóa ngang nhiên đứng bên cạnh anh ta, được anh ta thừa nhận, được anh ta bảo vệ, còn được hàng vạn cư dân mạng hâm mộ, hết thảy khiến cô ta đổ kị và căm hận thấu xương.

Ác ý đã biến mất rất lâu lại một lần nữa hiện lên, cô ta không thể dễ dàng để Bối Nhĩ Đóa thắng cuộc, cô ta phải nghĩ cách vạch trần sự dối trá của Bối Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa không hề biết Trương Dật Lộ đã phát hiện manh mối, bởi vì Diệp Trữ Vi không nói với cô để cô có cơ hội nhìn trước ngó sau.

Chuyện như vậy chính anh ta thừa sức xử lý.

“Ngày mai tôi nấu cơm cho cô ăn”. Anh ta nhắn tin cho cô, tỏ ý sẽ thực hiện lời hứa.

“Đi đâu ăn?”

“Cô đến chỗ tôi ăn”.

“Đến nơi anh ở? Có tiện không?”

“Nếu không tiện thì tôi đến chỗ cô là được”.

...Thế chẳng phải vẫn bất tiện như nhau sao?

Nhưng mà anh ta có xe, tới đây quả thật thuận tiện hơn rất nhiều so với cô bắt xe buýt đến chỗ anh ta. Sau một thời gian dài bàn bạc, Bối Nhĩ Đóa đồng ý chọn địa điểm ăn cơm tại sào huyệt của mình.

Để nghênh đón người “bạn trai” một mét chín mươi đến nhà làm khách, Bối Nhĩ Đóa khẩn cấp tổng vệ sinh nhà cửa một lượt.

Lau kệ bếp và dụng cụ làm bếp sạch bóng không còn một hạt bụi, lau sạch cả bàn uống nước và sàn nhà phòng khách, bán hết báo chí và tạp chí cũ chất đống trên ban công, tưới nước cho một loạt chậu hoa nhỏ trên cửa sổ, thậm chí nhặt sạch sẽ cả những sợi tóc trên nền gạch phòng tắm, sau cùng phun nước hoa xịt phòng.

Dọn dẹp xong xuôi, không gian trong nhà rộng rãi hơn rất nhiều, chắc anh ta vào nhà sẽ không chật chội lắm.

Hiển nhiên cô đã suy nghĩ quá lạc quan.

Trưa ngày hôm sau Diệp Trữ Vi xách đồ đi đến, quan sát căn hộ của cô: “Nhà nhỏ quá, đèn không khí cũng chen chúc”.

Anh ta vừa nói vừa đặt đồ trong tay xuống, đi thẳng ra ban công mở hết cửa sổ ra.

“Thế thì nóng lắm”. Bối Nhĩ Đóa đưa tay che trán: “Hôm nay bên ngoài ba mươi chín độ”.

“Phơi nắng có thể sát khuẩn, bổ sung can xi, rất tốt cho sức khỏe”.

“Còn nữa”. Diệp Trữ Vi cầm chậu hoa đá trên cửa sổ mang tới đặt lên giá trong góc: “Loại cây này không nên phơi nắng”.

Lại nhìn một lượt các loại thực vật mập mạp đặt rải rác trên giá hoa quanh một bể cá nhỏ đựng đầy những quả cầu thủy tinh thoát nhìn vừa lộn xộn vừa thiếu mỹ cảm, anh ta hỏi: “Cô không nghĩ đến chuyện trồng một ít rau dưa và trái cây à? Thí dụ như cà chua bi, rất dễ trồng, chín còn có thể ăn được”.

Nhắc tới cà chua, Bối Nhĩ Đóa lại nhớ tới hai tai đỏ đến dọa người của mình. Nếu cô nhớ không lầm thì anh ta từng trêu cô là hai tai cô rất giống hai quả cà chua.

Bây giờ anh ta nhắc tới... chỉ là vô tình hay sao?

Anh ta không cho cô thời gian để suy nghĩ linh tinh, ánh mắt nhanh chóng liếc tới, giọng nói thoải mái tự nhiên: “Bây giờ tôi vào bếp nấu ăn luôn”.

“Vâng. Phòng bếp ở bên này”.

“Còn phải nhắc nữa à? Nhà thì nhỏ thế này, nhìn cái là thấy ngay”.

“...”

Diệp Trữ Vi tự mang nguyên liệu nấu ăn đến, sườn loại một, cà rốt tươi, nấm hương, các loại gia vị như hành tỏi gừng dầu hào đường phèn đều chuẩn bị đầy đủ.

“Cần tôi phụ việc không?”

“Cô tìm giúp tôi một cái tạp dề, sau đó buộc dây sau lưng giúp tôi”. Anh ta đáp.

“Có thể thôi à?” Bối Nhĩ Đóa hỏi lại. Không cần cô rửa rau hay gì đó sao?

“Đúng”.

Bối Nhĩ Đóa lấy một chiếc tạp dề màu đen cỡ to để ở dưới cùng ngăn kéo ra. Đây là phần thưởng cô nhận được sau khi thể siêu thị tích được ba trăm điểm, bởi vì khổ quá lớn nên cô không dùng được.

Nhân tiện hôm nay cho Diệp Trữ Vi đeo.

Diệp Trữ Vi đeo tạp dề vào, Bối Nhĩ Đóa giúp anh ta buộc dây sau lưng, tiện thể ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, quả thực phải ngẩng mặt ngược nhìn mới thấy tóc gáy anh ta.

“Bắt đầu được chưa?” Giọng anh ta rất thấp.

“À, đang buộc”. Cô phát hiện mặc dù dáng anh ta cao nhưng người lại hơi gầy, phần eo rất cân xứng.

Anh ta nghe thấy tiếng cô buộc dây, sốt soạt rất nhẹ, không khỏi nghĩ đến những con chuột bạch thường trốn sau bồn tắm đào hố cát trong phòng thí nghiệm.

Đều mi nhon như nhau.

“Được rồi”. Bối Nhĩ Đóa lui lại: “Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, anh cứ làm đi”.

Cô nhớ lúc nấu ăn anh ta không thích bị người khác quấy rầy.

“Ồ”.

Bối Nhĩ Đóa ngồi chờ cơm trên ghế bên ngoài, nhìn quanh phòng khách một vòng. Cô ngạc nhiên phát hiện bình thường ở một mình không thấy nhà chật, thậm chí còn cảm thấy rất rộng rãi, tại sao Diệp Trữ Vi vừa vào nhà đã cảm thấy không gian hết sức chật chội?

Giống như người khổng lồ đi đến đất nước người lùn, còn là người khổng lồ nam nữa.

Bởi vì từ nhỏ Từ Trinh Phân đã không cho phép con gái mời bạn học nam đến nhà làm khách, Bối Nhĩ Đóa chưa bao giờ ở cùng một nhà với người khác giới. Diệp Trữ Vi là người đầu tiên ngang nhiên vào nhà, còn chiếm lĩnh nơi mang đậm khói lửa nhân gian nhất là phòng bếp, cầm muôi nấu cơm cho cô.

Nếu Từ Trinh Phân biết chắc chắn sẽ răn dạy cô không biết giữ gìn, nói phụ nữ sao có thể dễ dàng để người khác giới vào nhà, có biết là rất nguy hiểm không?

Có... nguy hiểm không?

Trong tiếng xào rau, Bối Nhĩ Đóa liếc mắt về phía phòng bếp.

Diệp Trữ Vi xào rau rất nghiêm túc, vừa nhìn đã biết anh ta đến là để nấu cơm cho cô chứ không phải kiểu lên nhà xin cốc cà phê để nhằm mục đích khác.

Trừ hôm quay phim tuyên truyền hôn tai cô một cái, từ đầu đến giờ anh ta vẫn luôn tỏ ra rất chính nhân quân tử, không hề lợi dụng gì cô.

Anh ta là người đáng tin cậy.

Bối Nhĩ Đóa nghĩ như vậy.

Sau khi cho cơm và xương sườn vào nồi cơm điện om, Diệp Trữ Vi rửa tay gọi Bối Nhĩ Đóa đến cởi tạp dề giúp mình.

Lúc xoay người lại, anh ta cúi xuống nhắc nhở bên tai cô rất tự nhiên: “Đừng quên điều kiện cô đã đáp ứng tôi”.

“Nhớ rồi, hát một bài cho anh nghe đúng không? Anh muốn nghe thể loại nào?”

“Tùy, chỉ cần cô có thể làm cho tôi thoải mái là được”.

“...” Tại sao có cảm giác lời anh ta nói rất mờ ám?

Diệp Trữ Vi vươn tay ra đưa qua vai cô chống vào tủ âm tường, ngón tay còn dán ngoài mặt tủ lạnh lạnh.

Bối Nhĩ Đóa lại một lần nữa bị anh ta nhốt trong lòng. Cô không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn anh ta, vừa lúc anh ta cúi xuống, ánh mắt hai người gặp nhau.

Hơi té nhị.

“Sao thế?” Anh ta hỏi: “Ngẩng đầu cao như vậy không mỏi cổ à?”

“KHÔNG sao”. Bối Nhĩ Đóa nhắc: “Chúng ta ra ngoài đợi đi”.

Diệp Trữ Vi thu tay lại: “Cũng đúng, phòng bếp nhỏ quá, làm rất nhiều việc không thoải mái”.

Bối Nhĩ Đóa sững sốt, đột nhiên thấy sợ hãi trong lòng: “Ý anh là việc gì?”

“Vừa rồi rửa nắm hương, chặt xương sườn, xào rau đều rất bất tiện”. Diệp Trữ Vi liếc cô một cái: “Chẳng lẽ trong đầu cô nghĩ không phải những việc này?”

“...”

Sau đó hai người ngồi trong phòng khách chờ cơm, đến lúc chín liền ngồi song song trên sofa ăn, bởi vì Diệp Trữ Vi kê bàn quá nhỏ, không đủ để được chân.

Diệp Trữ Vi nấu cơm om sườn cực kỳ ngon, nước tương là anh ta tự chế, thơm ngon và hơi ngọt, thấm đều vào những hạt cơm chắc mẩy thoát nhìn vàng rực như màu sóng lúa. Bối Nhĩ Đóa ăn liền hai miếng rồi mới dừng lại khen ngợi: “Cơm om sườn anh nấu ngon quá”.

“Sai rồi, là cơm om sườn thơm nức họ Diệp”. Anh ta sửa lại.

Bối Nhĩ Đóa cười, cầm khăn giấy che khóe miệng, nhìn anh ta nói: “Diệp Trữ Vi, tôi phát hiện có lúc anh nói chuyện rất thú vị”.

“Thú vị hơn Úc Thăng?” Anh ta nhìn lại cô.

“Cái này tôi không biết, bởi vì tôi không quen anh ta, làm sao trả lời anh được?”

“Hôm đó cô và Úc Thăng nói chuyện bảy phút dưới bóng cây như ở chỗ không người”.

“Anh còn tính thời gian cơ à?” Bối Nhĩ Đóa cắn cắn thìa, càng ngày càng phát hiện anh ta có những điểm không giống người thường, rất thú vị: “Thôi được rồi, tôi nói với anh một bí mật”.

“Nói đi”.

“Lúc đó tôi và sếp Úc nói chuyện về Đường Lật. Qua những gì anh ta nói tôi cảm thấy anh ta quan tâm đến Đường Lật hơi nhiều”.

“Rất bình thường, lợi dụng chức vụ để tiếp cận nhân viên nữ của mình, cái trò thỏ ăn cỏ cạnh hang này còn xa mới chạm đến giới hạn đạo đức của Úc Thăng”.

“...” Bối Nhĩ Đóa lại một lần nữa im lặng bái phục sự độc mồm độc miệng của anh ta, chỉ một câu đã đánh Úc Thăng từ trên mây ngã xuống bùn.

“Đường Lật rất sùng bái anh ta, thậm chí là... thắm mến anh ta”. Bối Nhĩ Đóa vừa nói xong liền lập tức nhắc nhở anh ta: “Chuyện này tôi thật sự chỉ nói với một mình anh, anh ngàn vạn lần đừng nói với người thứ ba”.

“Thông thường người nói câu này...” Anh ta dừng lại một lát: “Đều có chữ tín rất thấp”.

Bối Nhĩ Đóa ghen lời.

Anh ta đặt đĩa và đũa xuống, vẻ mặt lạnh nhạt: “Có điều chuyện cô nói thật sự làm tôi không thể tưởng tượng nổi. Sinh thời, tôi không ngờ lại được biết có người thắm mến Úc Thăng”.

“Đối với anh thì... sếp Úc có lẽ không giống như là đàn ông, nhưng đối với Đường Lật thì anh ta là nam thần”.

Anh ta trầm ngâm một lát: “Thế vì sao cô ấy không nói thẳng với Úc Thăng?”

“À... Bởi vì tôi...” Bối Nhĩ Đóa chần chừ.

“Bởi vì liên quan tới cô?” Anh ta dè dặt giọng, giấu giếm bảo tấp: “Bối Nhĩ Đóa, cô cũng thích Úc Thăng hả?”

Nếu cô dám gật đầu, anh ta sẽ lập tức đứng lên rời khỏi căn hộ nhỏ này.

“Sao thế được?” Bối Nhĩ Đóa lập tức vạch rõ quan hệ: “Anh nghĩ nhiều quá rồi. Ý tôi là bởi vì tôi cảm thấy lần này Đường Lật suy tính thiệt hơn quá, sợ nếu tỏ tình thất bại có khi lại mất cả công việc cho nên mới không dám nói với anh ta. Tôi rất muốn giúp cô ấy nhưng cũng biết chuyện tình cảm để chính mình xử lý là tốt nhất, người khác giúp đỡ sẽ chỉ thêm phiền. Dù thế nào tôi cũng tôn trọng lựa chọn của cô ấy”.

Nhận được đáp án vừa ý, vẻ cứng rắn trong mắt Diệp Trữ Vi lui bớt, mây mù trong lòng cũng chậm rãi tan dần.

Bối Nhĩ Đóa lại nói rất nhiều về chuyện này, nhưng Diệp Trữ Vi đã nhận được đáp án hài lòng nên không muốn tiếp tục đề tài không có quan hệ gì với họ này nữa: “Mau ăn đi, ăn xong cô còn phải hát”.

Anh ta quả nhiên tính toán rất kĩ, Bối Nhĩ Đóa nghĩ.

Dọn dẹp bát đũa, Bối Nhĩ Đóa bật máy tính, xem danh sách bài hát và lời hát mà cô sưu tầm.

“Anh có muốn nghe một bài đặc biệt nào đó không?”

“Tôi muốn nghe bài gì cô cũng hát à?”

“Chỉ cần không phải quá chìm, tôi đã từng nghe là được”.

“Cô nói vậy làm tôi lại nhớ một bài hát mẹ tôi rất thích nghe”. Anh ta nhớ lại: “Tên là ngày ngày nhớ anh”.
“ ... ”

Không ngờ anh ta lại chọn bài hát này. Anh ta không biết lời bài hát này buồn nôn thế nào sao? Bối Nhĩ Đóa cảm thấy bài hát với tình ý lưu luyến, dốc hết tâm sự này nếu hát ở KTV thì không có vấn đề gì, nhưng hát ở nhà cho một mình anh ta nghe lại rất quái dị.

Anh ta cầm cốc thủy tinh uống trà, lại nhìn về phía cô một lần nữa, ánh mắt khiến cô không trốn đi đâu được: “Quyết thế đi, tôi muốn nghe bài hát này”.

“Hay là đổi một bài khác?”

“Bài hát này đa số mọi người đều đã từng nghe, rõ ràng nằm trong phạm vi năng lực của cô”.

“Nhưng bài hát này có vẻ như là ca khúc dành cho những cặp tình nhân quan hệ rất thân mật”.

“Tôi biết, trước kia ngày nào mẹ tôi cũng hát cho bố tôi nghe”. Anh ta nói đương nhiên: “Bây giờ đến lượt cô hát cho tôi nghe”.

“ ... ”

21. Chương 21

Bối Nhĩ Đóa tìm được lời bài hát “Ngày ngày nhớ anh” trên máy tính.

Bài hát nghe nhiều đến quen tai này có thể là ca khúc để những thanh niên gửi gắm hi vọng, theo đuổi ước mơ, cũng có thể là ca khúc để dốc hết tâm tình giữa những người yêu nhau.

“Vậy tôi bắt đầu đây”. Bối Nhĩ Đóa hắng giọng, thoáng nhìn Diệp Trữ Vi vẫn ngồi trên ghế sofa: “Anh chuẩn bị xong chưa?”

“Tôi có gì phải chuẩn bị?” Anh ta hỏi.

Bối Nhĩ Đóa yên lặng, ngón tay bấm giữ chuột, nhất thời không cất được tiếng hát đầu tiên.

Khoảng nửa phút sau, Diệp Trữ Vi lại hỏi: “Sao thế? Có vấn đề gì à?”

“Không có vấn đề gì”. Ánh mắt Bối Nhĩ Đóa nhìn vào màn hình, coi như mình đang ở quán karaoke, xung quanh có rất nhiều người, cất tiếng hát rất tự nhiên.

“Khi em đứng lặng bên cửa sổ, đếm bước chân anh vội vã đi xa, anh có nghe thấy tiếng đập của trái tim em?”

Hai trái tim hòa cùng nhịp đập, anh nhất định sẽ nhìn thấy, chỉ cần anh chịu bước tới đây.

Ngày ngày nhớ anh, ngày ngày tự hỏi chính mình, tới khi nào mới có thể nói với anh.

Ngày ngày nhớ anh, ngày ngày giữ mãi một trái tim, giữ trọn vẹn tình yêu dành cho anh.

Giữ trọn vẹn tình yêu dành cho anh...”

Cô hát lên, ngay cả phối nhạc cũng không có, được cái giọng hát trong trẻo, cộng thêm ánh nắng chiều rực rỡ khiến anh ta nghĩ đến cảnh nền của một bản nhạc cổ điển nào đó. Bầu trời vàng rực, suốt trong uốn lượn, một con hươu nhỏ lúc ẩn lúc hiện trong rừng rậm yên tĩnh.

Tiếng hát của cô ngọt ngào quyện với vị đắng của nước trà xanh bên môi anh ta.

Sau khi cô hát xong lần thứ nhất, anh ta yêu cầu cô hát lại một lần nữa.

Lúc cô hát lần thứ hai, anh ta đứng dậy, đi từ sofa đến bên cạnh cô. Cô không biết làm thế nào, lúng túng dừng hát ngẩng đầu nhìn anh ta gần trong gang tấc: “Anh làm gì vậy?”

Ánh nắng tản mát chiếu vào hai mắt anh ta biến thành màu hổ phách đẹp đẽ. Anh ta nghiêm túc trả lời cô: “Tôi đang đối chiếu với lời bài hát xem cô có hát sai hay không”.

Bối Nhĩ Đóa nửa tin nửa ngờ.

Anh ta cúi xuống, một tay chống lên mặt bàn, dường như rất chăm chú nhìn ca từ trên màn hình máy tính, bắt đầu trò chuyện băng quơ: “Có một thời gian dài sức khỏe của bố tôi rất kém, không thể làm việc được. Nhưng ông ấy không muốn nằm viện mà ở nhà tĩnh dưỡng. Buổi tối hàng ngày, mẹ tôi tự tay bón cơm cho bố tôi, sau đó lại hát bài này cho ông ấy nghe, ông ấy nghe bài này sẽ rất vui”.

“Thế bây giờ sức khỏe của bố anh đã tốt hơn chưa?”

“Vẫn như trước, thỉnh thoảng lại tái phát. Bởi vì đã lớn tuổi nên không thể chữa khỏi tận gốc được”.

Bối Nhĩ Đóa nhớ Úc Thăng từng nói bố của Diệp Trữ Vi sống một mình ba mươi năm mới gặp mẹ anh ta. Mẹ anh ta là vợ hai của bố anh ta, hai người có sở thích chung, cực kỳ đầm ấm.

“Bố tôi đã bảy mươi chín tuổi, hơn mẹ tôi trọn hai giáp”. Anh ta tỏ ra rất thản nhiên, nói thẳng điều này không hề che giấu.

“Nhưng mà nghe có vẻ bố mẹ anh rất yêu nhau”.

“Đúng, họ không bao giờ cãi nhau, từ khi cưới đến bây giờ bố tôi cũng rất ít lần nói chuyện lớn tiếng với mẹ tôi, còn mẹ tôi cũng rất ít khi đưa ra yêu cầu quá đáng nào”. Diệp Trữ Vi nói: “Bây giờ ông ấy càng lớn tuổi lại càng quẩn bà ấy, bà ấy cứ ra ngoài mua đồ là ông ấy lại nhìn đồng hồ chăm chăm, tính thời gian bà ấy về. Nếu bà ấy đi trên hai tiếng mới về, ông ấy sẽ buồn bực không vui”.

“Yêu nhau quá, thật là hâm mộ”. Bối Nhĩ Đóa cảm khái.

“Hâm mộ? Tôi cho rằng phần lớn các cuộc hôn nhân đều như thế”.

“Không đâu, như họ thật sự rất hiếm có. Như bố mẹ tôi đã ly hôn, lúc họ còn ở với nhau không khí trong nhà cũng không ấm cúng. Mẹ tôi rất khó tính, thường xuyên oán trách than vãn chuyện này chuyện nọ. Mặc dù bố tôi vẫn cười bao dung, thoát nhìn có vẻ như hoàn toàn không để bụng, nhưng tôi có thể thấy được sự kìm nén trong mắt ông ấy”. Bối Nhĩ Đóa nói: “Chỉ có những người yêu nhau thật sự mới có thể sống hoà thuận vui vẻ bên nhau mấy chục năm”.

Diệp Trữ Vi yên lặng một hồi rồi nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi cô hát đến đâu nhỉ?”

Bối Nhĩ Đóa quay lại nhìn màn hình máy tính: “Hát lại từ đầu đi, sau khi bị gián đoạn sẽ rất khó tìm lại được cảm giác”.

Cô bắt đầu hát lại một lần nữa, hát đến câu “Ngày ngày nhớ anh, ngày ngày tự hỏi chính mình, tới khi nào mới có thể nói với anh”, bởi vì chột dạ nên âm thanh nhỏ đi mấy phần, mắt nhìn màn hình chăm chăm không nhìn ngang nhìn dọc, thậm chí còn không dám liếc trộm anh ta qua đuôi mắt.

Sau khi hát xong cô mới đối mặt với anh ta. Ánh mắt anh ta không có choáng ngợp, không có tán thưởng, cũng không có khích lệ, chỉ có dịu dàng.

Dịu dàng mềm mại, lại rất trực tiếp.

Ánh mắt như xuyên thấu trái tim cô, làm cô cảm nhận được một luồng sức mạnh mềm mại mà dày đặc sinh ra từ đáy lòng.

Nếu lúc này mở miệng nói với anh ta, thực ra, dường như tôi có chút thích anh... phải chăng là một cơ hội cực tốt?

Hôm nay ánh nắng ấm áp, sắc mặt anh ta có vẻ thoải mái, dường như tâm tình không tồi, khả năng cô bị từ chối có lẽ sẽ thấp hơn bình thường một chút.

Trong nháy mắt, cô tưởng tượng đủ loại phản ứng của anh ta sau khi cô tỏ tình.

“Bối Nhĩ Đóa, tôi có nghe nhầm không? Cô dám tỏ tình với tôi?” Đây là khả năng đầu tiên.

“À, kỳ thực tôi đã biết cô thích tôi từ lâu rồi. Có điều rất tiếc là tôi không có ý gì với cô”. Đây là khả năng thứ hai.

“Tôi có cần phải nhắc nhở cô không? Chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, nhập vai quá sâu không có lợi đối với hai bên. Hi vọng cô dừng lại ở đây, đừng ôm ảo tưởng không thực tế”. Đây là khả năng thứ ba.

“Bối Nhĩ Đóa, tôi cũng thích cô”. Đây là khả năng thứ tư.

Trong bốn khả năng trên, có vẻ như khả năng cuối cùng là nhỏ nhất, cực kỳ nhỏ.

Vậy có nên thử một lần xem hay không? Cứ coi như đánh bạc một lần.

“Bối Nhĩ Đóa...” Người nào đó đột nhiên lên tiếng.

Bối Nhĩ Đóa hoàn hồn, ra vẻ bình tĩnh: “Sao? Gì thế?”

“Trên lông mi cô có bám bụi” Anh ta quan sát một lát, ngón tay thon dài đưa tới gạt rơi hạt bụi bám trên mi cô.

Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn mất hết phản ứng, những suy nghĩ rực rỡ sắc màu cuối cùng kéo thành một sợi dây trắng mênh mang. Hình dáng Diệp Trữ Vi nhạt nhòa ẩn hiện như xa như gần trước mắt. Chưa bao giờ cô cảm thấy đầu óc mình bị sập nguồn như lúc này.

“Tôi đi rửa tay một lát”. Cô đột nhiên đứng lên, đi vòng qua anh ta vào nhà vệ sinh.

Trong lúc Bối Nhĩ Đóa bình phục lại tâm tình trong nhà vệ sinh, Diệp Trữ Vi không có việc gì ngồi xuống ghế, bấm chuột “vu vơ” xem lịch sử duyệt web của Bối Nhĩ Đóa, mở weibo của cô, rất “tình cờ” phát hiện một nickname vừa quen thuộc vừa thân thiết: “Nhĩ Đóa của Trữ Vi”.

Anh ta nhìn năm chữ này rất lâu không rời mắt.

Cô ấy đã đổi nickname sao?

Đồng nghĩa với nguyện vọng trên một phương diện nào đó của cô ấy?

Anh ta đang suy nghĩ thì Bối Nhĩ Đóa lê dép đi về. Nhìn thấy anh ta sử dụng máy tính của cô, Bối Nhĩ Đóa vội đi tới, cảnh giác hỏi: “Diệp Trữ Vi, anh đang xem gì vậy?”

“Xem weibo của cô”.

“Sao anh lại xem trộm weibo của tôi?” Bối Nhĩ Đóa sững sờ. Thế này không phải anh ta đã nhìn thấy nickname cô mới đổi hay sao?

“Trong chuyện này đã có yếu tố hợp tác, tôi có quyền xem xét các bài đăng trên weibo của cô”. Giọng Diệp Trữ Vi nghe có vẻ tâm tình không tồi, câu hỏi tiếp theo lại càng tỏ ra hồ hững: “Cái tên này là tự cô nghĩ ra à?”

Bối Nhĩ Đóa phủ nhận: “Không phải, là đề nghị của dân mạng, bọn họ nói đặt nickname thế này hay hơn”.

“Thật à? Là bọn họ yêu cầu nên cô mới đổi?”

“Ồ, dù sao đổi nickname cũng sẽ không có ảnh hưởng trên phương diện khác, nếu làm thế mà có thể làm bọn họ thích thì sao lại không làm?”

Giọng Diệp Trữ Vi nhạt đi vài phần: “Thì ra chỉ là như vậy”.

Vậy mà lại không phải cô ấy tự nguyện.

“Đúng vậy, nếu không... anh cho rằng tại sao tôi có thể đổi nickname thành như vậy? Buồn nôn quá thể”. Bối Nhĩ Đóa gượng cười, tỏ ra rất tự nhiên, còn đưa tay vỗ vỗ vai anh ta: “Muốn ăn chút trái cây hay không, trong tủ lạnh có dưa hấu”.

“Tùy”.

“Vậy tôi lấy cho anh ăn”.

Một giây sau, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bối Nhĩ Đóa khựng lại, bản năng của cô cho biết cô sắp tiêu đời, thái hậu Từ Trinh Phân đã đến.

Một khi Từ Trinh Phân nhìn thấy trong phòng cô có một gã khổng lồ, lại còn là khác giới, nhất định thái hậu sẽ giận dữ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

“Diệp Trữ Vi, mẹ tôi đến rồi, anh mau trốn đi”. Cách né tránh tai nạn duy nhất mà Bối Nhĩ Đóa nghĩ đến chính là tạm thời tìm một chỗ giấu Diệp - Trữ - Vi - một - mét - chín - mười đi.

“Trốn?” Diệp Trữ Vi nói không nhanh không chậm: “Tôi trốn đi đâu?”

“Hay là tủ quần áo của tôi?”

“Tủ quần áo của cô có đủ rộng không?”

“... Hình như không đủ. Anh to quá, không giấu được”. Bối Nhĩ Đóa hơi sốt ruột, bắt đầu nói không cần nghĩ: “Hay là anh chịu khó chui xuống gầm giường tôi một lúc?”

“Gầm giường cô?” Diệp Trữ Vi giống như nghe nhầm, yên lặng nhìn Bối Nhĩ Đóa, phủ định rất nhanh chóng: “Không thể được”.

“...”

“Bối Nhĩ Đóa, thì ra trong mắt cô tôi lại là một người không thể giới thiệu với ai như vậy”.

“Không phải vì anh không thể gặp ai, mà là bởi vì anh là nam giới. Chỉ cần nam giới, mẹ tôi đều sẽ nói”.

Chuông cửa vẫn vang lên không ngừng, nếu còn không ra mở cửa, Từ Trinh Phân sẽ gọi điện thoại tới vặn hỏi xem cô đang ở đâu, lệnh cho cô phải về ngay. Bà sẽ chờ dưới lầu hoặc ở nhà hàng trước cửa tiểu khu, cho nên có muốn tránh cũng không tránh được.

Hướng hồ xe của Diệp Trữ Vi đang đỗ ở dưới lầu, chắc hẳn là Từ Trinh Phân đã nhìn thấy, bịa đặt là rất không sáng suốt.

Bối Nhĩ Đóa hít sâu một hơi, lập tức tỉnh táo lại, đưa ra quyết định bất chấp hết tất cả: “Tôi đi ra mở cửa”.

Đi đến cửa, cô nghe thấy giọng nói thản nhiên của Diệp Trữ Vi sau lưng: “Cô định giới thiệu tôi thế nào?”

Huyệt thái dương Bối Nhĩ Đóa lập tức giật lên không ngừng.

“Tôi sẽ ăn ngay nói thật với mẹ tôi. Anh chỉ là bạn trai giả của tôi”. Cô nói rất bình tĩnh: “Bởi vì mẹ tôi không dễ lừa, lừa bà ấy sẽ có kết cục rất thảm”.

Bối Nhĩ Đóa đi ra cửa như đang đi chịu chết, đưa tay nhắc điện thoại lên.

“Tôi là nhân viên vệ sinh đến quét dọn hành lang như thường lệ, mong chủ nhà vui lòng mở cửa”.

...

Không phải Từ Trinh Phân, tự nhiên sợ vô căn cứ một trận.

Trái tim thắt chặt của Bối Nhĩ Đóa lập tức buông lỏng, như từ núi đao biển lửa rơi xuống hồ nước dịu dàng mát lạnh.

May quá! May quá!

Mở cửa cho nhân viên vệ sinh, Bối Nhĩ Đóa xoay người lại: “Không phải mẹ tôi, thế mà sợ hú hồn”.

“Sợ hú hồn? Đúng là tôi đã sợ thật”. Giọng Diệp Trữ Vi rất bình thản, nhớ lại mỗi một từ Bối Nhĩ Đóa nói vừa rồi: “Bối Nhĩ Đóa, thật sự không ngờ suýt nữa tôi phải trốn xuống gầm giường cô”.

“...”

Bối Nhĩ Đóa rất xấu hổ. Biện pháp cô nghĩ đến vừa rồi đích xác rất ngu ngốc, đúng là có bệnh thì vái tứ phương. Anh ta không phải một chiếc va li, có thể gấp lại rồi nhét xuống gầm giường. Anh ta cao một mét chín mươi, một người đàn ông tay dài chân dài, giấu ở nơi nào cũng sẽ bị Từ Trinh Phân phát hiện ngay lập tức.

“Lại đây”. Diệp Trữ Vi nói.

Bối Nhĩ Đóa đi tới, áy náy nhìn anh ta: “Xin lỗi, vừa rồi tôi cuống quá. Anh không biết mẹ tôi thế nào đâu, bà ấy có lúc rất khó tính, từ nhỏ đã dạy tôi không được cho đàn ông vào nhà. Đến tận lúc tôi tốt nghiệp đại học, mẹ tôi vẫn dặn tôi ngàn vạn lần không thể sống chung một phòng với người khác giới”.

“Sợ tôi sẽ làm gì cô à?”

“Chắc là mẹ tôi nghĩ như vậy. Bà ấy cho rằng đàn ông bao giờ cũng xấu xa, cần phải đề phòng”.

“Ý tôi là tôi hỏi cô có sợ hay không”.

“Tôi ấy à? Vì sao tôi phải sợ? Có phải hôm nay là ngày đầu tiên tôi biết anh đâu, tôi rất rõ anh là người thế nào”. Bối Nhĩ Đóa nói rồi cười: “Hơn nữa quan hệ giữa chúng ta cũng không phải như thế, chỉ là anh mời tôi ăn cơm, tôi hát cho anh nghe, có qua có lại, thế thôi”.

“Thế à? Cô suy nghĩ thật là sòng phẳng đấy”. Diệp Trữ Vi nhìn cô, không nhịn được nói.

Cô đổi nickname là thỏa mãn ý thích của cộng đồng mạng, phối hợp với công tác tuyên truyền. Cô chịu cho anh ta vào nhà là bởi vì tin tưởng nhân phẩm của anh ta. Cô chịu hát cho anh ta nghe là bởi vì anh ta nấu cho cô một bữa cơm, tất cả đều có điều kiện, không có lý do giống như trong tưởng tượng của anh ta.

Cô còn nói anh ta chỉ là bạn trai giả của cô.

Xem ra bây giờ cô không có nhiều hứng thú với anh ta.

Sự thật này khiến anh ta bất mãn, có điều tâm tình cũng chỉ thay đổi vùn vùn có một lát. Anh ta nhanh chóng đưa ra kết luận, cô nhất định sẽ có hứng thú với anh ta, thậm chí là mê mẩn, đây chỉ là vấn đề thời gian. Lúc cần thiết anh ta sẽ đưa ra những chỉ dẫn khéo léo và thích hợp để cô hiểu được một số lí lẽ trong tình yêu.

Dục tốc bất đạt, trên phương diện tình yêu cô ấy là một tờ giấy trắng, nếu mình quá đường đột sẽ làm cô ấy sợ.

Có điều, rất hiển nhiên, Bối Nhĩ Đóa đã gây thơ đánh giá quá cao nhân phẩm của anh ta. Anh ta đến nhà cô nấu cho cô ăn, làm sao có thể hoàn toàn không có ý nghĩ khác?

Có điều bây giờ đã không thích hợp để có hành động gì nữa.

“Diệp Trữ Vi, anh đang nghĩ gì thế?” Bối Nhĩ Đóa cảm thấy vẻ mặt anh ta xem như bình tĩnh nhưng kỳ thực lại đang ấp ủ một chuyện lớn gì đó.

“Không có gì”. Vẻ mặt Diệp Trữ Vi lạnh nhạt.

“Thế tôi đi bỏ dưa hấu”.

“Không cần, tạm thời tôi không muốn ăn”.

“Vì sao?”

“Bởi vì tâm tình tôi đột nhiên không được tốt lắm”.

“...”

Thôi được, vốn định thừa dịp này để tỏ tình với anh ta, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện bất ngờ như vậy. Nhìn sắc mặt của anh ta bây giờ, nếu cô tỏ tình nhất định sẽ gặp phải một kết cục cực kỳ thê thảm.

“Có muốn làm tôi vui vẻ hơn một chút không?” Anh ta đề nghị nghiêm túc: “Hay là hát cho tôi nghe một bài nữa?”

“Anh còn muốn nghe bài gì?”

“Lần này thì tùy. Chỉ cần cô có thể làm tôi cảm thấy thoải mái là được”.

“...”

Vì sao lần nào gã này cũng phải nói năng mờ ám như vậy? Khiến cô không nhận được sinh ra những ảo giác vô nghĩa.

Thật sự là vừa đáng yêu vừa đáng hận.

22. Chương 22

Giọng hát của Bối Nhĩ Đóa trong trẻo mượt mà, hát đến đoạn dịu dàng sẽ rất ngọt ngào, lại không điệu đà, rất hợp hát những bài tình ca đơn giản.

Âm thanh của cô khiến Diệp Trữ Vi nghĩ đến dòng suối trong dưới ánh mặt trời, một chén trà nóng giữa ngày đông, một con mèo lang thang lim dim ngủ gật ven đường.

Lúc cô hát, mỗi một sự thay đổi rất nhỏ trên gương mặt đều bị anh ta thu vào đáy mắt.

Mỗi lần hát xong một bài hát, Bối Nhĩ Đóa lại mất tự nhiên khi nhìn vào mặt Diệp Trữ Vi... Ánh mắt đó khiến cô có cảm giác như anh ta đã im lặng nhìn cô rất lâu, nhìn chăm chăm như muốn nhìn thấu linh hồn cô.

Cô cúi xuống xem giờ, nhắc Diệp Trữ Vi một câu: “Lát nữa anh có phải về Viện nghiên cứu không?”

Diệp Trữ Vi bình tĩnh thu ánh mắt lại: “Để xem đã. Chắc có”.

“Thế anh còn muốn ăn dưa hấu không?” Thời tiết bên ngoài rất nóng, ăn một chút đồ mát sẽ rất tốt cho việc xoa dịu tâm tình.

“Không cần”. Anh ta đứng dậy: “Tôi đi giải quyết một việc, xong việc sẽ về”.

“Việc gì?” Bối Nhĩ Đóa đi theo.

Sau đó cô nhìn thấy một cảnh tượng rất khó tin. Diệp Trữ Vi rửa bát trong bồn, lau kệ bếp sáng bóng như gương, sắp xếp gọn gàng chai lọ trên kệ bếp, nhân tiện bỏ gia vị anh ta mang đến vào tủ lạnh.

“Làm bất cứ việc gì cũng phải kết thúc công việc, đây là nguyên tắc của tôi”. Anh ta đóng tủ lạnh: “Xong rồi, tôi về đây”.

Bối Nhĩ Đóa đưa anh ta ra cửa, anh ta ra hiệu cho cô chờ, cho tay vào túi quần lấy ra một chiếc hộp màu xanh lam đưa cho cô: “Cô ăn đi, bảo vệ cổ họng”.

Bối Nhĩ Đóa nhận lấy, nhìn những chữ tiếng Anh trên hộp, đó là một hộp kẹo ngậm vị việt quất.

“Anh mua cho tôi à?”

“Ồ, có thể nói vậy”.

“Cảm ơn”. Không nghĩ tới anh ta lại chu đáo như vậy, biết mua kẹo ngậm cho cô ngậm sau khi hát.

“Tôi đi đây”.

“Tạm biệt anh”.

“Đến đây thôi à?”

“Thế anh còn muốn thế nào nữa?”

Hai người nhìn nhau năm giây, cuối cùng Bối Nhĩ Đóa phải đầu hàng vì không chịu được áp lực: “Tôi đưa anh xuống lầu”.

Thế là đến lúc xe của Diệp Trữ Vi biến mất trong tầm mắt, Bối Nhĩ Đóa mới quay lên nhà.

Vào nhà mở tủ lạnh ra xem, Diệp Trữ Vi để lại cho cô bốn gói gia vị, trên mỗi gói đều dán nhãn hiệu, ghi rõ “Chua ngọt”, “Dầu hào”, “Cà ri”, “Nước tương”, đều là do anh ta tự làm. Xem đĩa cơm om sườn thơm

nước vừa rồi thì biết mùi vị chắc chắn rất ngon, cô có thể dùng để trộn mì, trộn cơm hoặc là chấm thịt lúc ăn lẩu.

Anh ta thật sự rất chu đáo. Lúc đầu cô không cảm thấy như vậy, nhưng càng tiếp xúc càng có thể phát hiện ra một mặt hoàn toàn trái ngược với bề ngoài lạnh lùng của anh ta.

Một người đàn ông như vậy, cho dù người nào tiếp xúc với anh ta một thời gian dài cũng sẽ sinh ra thiện cảm.

Vừa rồi cô suýt nữa đã nói ra miệng những lời trong lòng, bây giờ nghĩ lại đúng là quá kích động. Nếu nói ra rồi bị từ chối, sau này gặp nhau sẽ rất khó xử. Bây giờ anh ta tốt với cô như vậy có lẽ là bởi vì giữa hai người có một bản hợp đồng, hai người cần hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.

Anh ta chính là dạng đàn ông đã làm gì đều sẽ làm rất nghiêm túc.

Bối Nhĩ Đóa uống một cốc sữa chua, quay lại bàn máy tính, mở weibo đăng một trạng thái.

“Buổi chiều có ánh nắng rất hợp để hát, đặc biệt là hát cho người bên cạnh nghe”.

Phía dưới nhanh chóng có cả trăm phản hồi.

“Bạn vừa đăng trạng thái, tôi đã ngửi được mùi Diệp Trữ Vi”.

“Nhĩ Đóa của Trữ Vi, bạn đổi tên với ngụ ý từ xưa tới nay phụ nữ vẫn là một khí quan trên người đàn ông sao?”

“Không có ảnh anh ấy, dislike!”

“Tôi vẫn cảm thấy giọng bạn rất ngọt, nếu tiện, bạn có thể đăng một bài do chính bạn hát được không? Đương nhiên nếu có thể cùng hát với anh ấy thì càng tốt, rất nhớ giọng nói của các bạn”.

“Hai bạn còn tham gia chương trình nữa không? Hi vọng là có, còn nếu không cũng hi vọng bạn đăng nhiều ảnh”.

“Bây giờ hai bạn đã tiến triển đến đâu rồi? Sao vẫn có cảm giác rất kín đáo vậy?”

“Buổi chiều có ánh nắng thích hợp để hôn nhau, đặc biệt là hôn người bên dưới”.

“...”

Mỗi lần Bối Nhĩ Đóa đăng weibo đều bị dân mạng trêu đùa, ban đầu cô còn không dám đọc kỹ một số bình luận, nhưng sau một thời gian dài cũng quen dần.

Huống hồ ngay cả nickname cũng đã đổi thành “Nhĩ Đóa của Trữ Vi”, còn chuyện gì cô không thể đối mặt nữa?

Có điều sau khi phim tuyên truyền được tung ra, dư luận trên mạng có lẽ còn ồn ào gấp mấy lần bây giờ.

“Nghe nói Diệp Trữ Vi nấu nướng rất giỏi, có thật không?”

Bối Nhĩ Đóa đọc được một bình luận.

Cô trả lời: “Đúng, anh ấy nấu cơm om sườn rất ngon”.

Rất nhiều người phát hiện trả lời của cô.

“Cơm om sườn rất khó nấu, khống chế mức lửa không tốt sẽ khô khốc hoặc nát nhừ”.

“Các bước làm cơm om sườn: Một, thái nhỏ nắm hương, cà rốt. Hai, rửa sạch xương sườn cho vào trần qua cho sạch. Ba, sau khi trần xương sườn...”

“Tôi cũng biết làm, con gái ba tuổi rất thích ăn”.

“Anh ấy không bón cho bạn từng thìa một đấy chứ?”

“Diệp Trữ Vi cũng biết nấu cơm sao? Tôi cho rằng đàn ông biết nấu cơm đều là người đầu chum cổ vại, giống như con heo mập nhà tôi. Đúng là bất công hết sức”.

“Đủ rồi đấy, cơm om sườn là cái quái gì?”

“Trong nhà có một thằng bé to xác chỉ biết ông ẹo làm nũng đòi ăn đúng là mệt thật. Lại đến giờ cơm rồi, tôi phải đi nấu cơm đây, bái bai”.

“ ... ”

Sự thật chứng minh, đông đảo dân mạng đều không tiếc lời khen Diệp Trữ Vi về mọi mặt, còn đối với cô lại có ý chê trách. Có người ghen ghét nói cô quá thấp, sẽ ảnh hưởng đến chiều cao của con cái. Cũng có người ngang nhiên chất vấn, rốt cuộc Diệp Trữ Vi thích cô ở điểm gì, điều kiện không tương xứng, tình yêu sẽ không duy trì được bao lâu...

Đương nhiên những âm thanh phản đối đó tương đối nhỏ, đại bộ phận dân mạng vẫn rất thiện ý và đáng yêu.

Cô đóng weibo, tắt máy tính, bên tai lại trở nên yên tĩnh.

Từ thế giới ảo náo nhiệt trên mạng trở lại thế giới hiện thực cô đơn lạnh lẽo, sự khác biệt tâm lý thật sự nằm ở chỗ, trong thế giới hiện thực này Diệp Trữ Vi không phải thuộc về cô.

Anh ta ưu tú, lạnh lùng, đối với tất cả mọi người đều duy trì một khoảng cách nhất định, cô cũng không phải ngoại lệ.

Nếu không có chương trình này, cô đã không có duyên quen biết Diệp Trữ Vi, cũng không thể tiếp cận anh ta.

Sự thật này khiến cô hơi khó chấp nhận.

Dù là tối thứ bảy, tòa nhà trụ sở trang video youguo vẫn đèn đuốc sáng choang.

Tổ sản xuất mất nguyên một đêm hoàn thiện đoạn phim tuyên truyền cho chương trình “Chuyện động lòng nhất”, phải chỉnh sửa vô số lần vì sự xét duyệt nghiêm khắc của Úc Thăng, đến lúc ông chủ phê duyệt thì cả tổ đều đã mệt phờ râu trề.

Úc Thăng ngồi một mình trong văn phòng, sau khi xem lại đoạn phim tuyên truyền một lần nữa liền gửi cho Diệp Trữ Vi một tin nhắn.

“Phim tuyên truyền đã làm xong, hai người nhìn rất xứng đôi”.

Diệp Trữ Vi nhắn lại sáu chữ: “Chuyện trong dự liệu của tôi”.

Úc Thăng lắc đầu, bật cười nhắn lại: “Được rồi, bây giờ tôi phải dẫn Đường Lật và mọi người đi ăn đêm, ngày mai nói chuyện cụ thể hơn”.

Thông thường khi anh ta nhắn như vậy, Diệp Trữ Vi sẽ không trả lời nữa. Nhưng tình hình lần này lại ngoài dự liệu của anh ta.

“Ngày nào cũng tiếp xúc với một phụ nữ, anh sẽ tự nhiên sinh ra thiện cảm với cô ấy đúng không?”

Úc Thăng hoàn toàn sững sờ, sau một lúc lâu mới bật cười. Diệp Trữ Vi làm sao vậy? Tự nhiên lại chuyển sang đề tài tình cảm? Nửa đêm nửa hôm rồi, đùa người khác như vậy được không? Anh ta và Diệp Trữ Vi hoàn toàn không hợp nói những chuyện này, chỉ một hai câu là sẽ tê ngắt.

“Đây thật sự không giống những gì anh sẽ nói với tôi. Sao vậy? Anh muốn thảo luận về đề tài phụ nữ với một người đang đói meo, bụng sôi ùng ục vào giờ này à?” Úc Thăng trêu đùa.

“Tôi chỉ cảnh báo anh một câu, nếu thích thì nói thẳng, nếu không có ý khác thì không được thể hiện sự quan tâm ngoài công việc để chứng tỏ cái gọi là phong độ lịch lãm quý ông của anh”.

Ánh sáng xanh từ màn hình máy tính hắt lên khuôn mặt trắng trẻo nhụi của Úc Thăng. Nụ cười bên khóe môi từ từ tắt ngấm, dòng suy nghĩ trong đầu dừng lại một lát. Đến lúc phản ứng được ý Diệp Trữ Vi là gì, Úc Thăng liền đáp trả không hề khách khí: “Bây giờ anh đang đứng ở lập trường của bạn trai Bối Nhĩ Đóa để đưa ra lời cảnh báo thân thiện đối với tôi à?”

“Không cần phải phức tạp như vậy, tôi đang lấy thân phận bề trên trong nhà để dạy bảo anh”.

“...”

Diệp Trữ Vi lớn hơn Úc Thăng một tuổi lần đầu tiên dùng đến quyền lợi của một ông cậu vì cô bạn thân của Bối Nhĩ Đóa.

Úc Thăng hạ điện thoại di động xuống ném sang bên cạnh, cười nhạt một cái, cầm chiếc bật lửa bên cạnh gạt tàn lên xoay xoay trong tay.

Lúc này những di chứng của bệnh cuồng công việc mới ập tới, anh ta cảm thấy mệt mỏi, ngơ ngàng, trống rỗng, thậm chí dạ dày khó chịu.

Anh ta nhắm mắt lại, cố gắng trầm tĩnh suy nghĩ.

Anh ta tự phụ là một lãnh đạo công tư phân minh, nhưng trong đối xử với Đường Lật hiển nhiên vẫn có chút công tư không rõ ràng. Ngay cả một người không màng thế sự như Diệp Trữ Vi cũng nói anh ta, anh ta không còn mặt mũi nào tiếp tục trốn tránh vấn đề này nữa. Đặc biệt là trong nháy mắt biết tin Đường Lật xảy ra tai nạn giao thông, trong lòng anh ta đã có một đáp án nhạt nhòa.

Nhưng anh ta thật sự chưa chuẩn bị tốt cho chuyện yêu đương, đặc biệt là mối tình công sở tuyệt đối không phải một lựa chọn sáng suốt, sẽ làm cả hai bên đều tổn thương.

Động lòng là chuyện đơn giản, nhưng giữ gìn một tình cảm lại rất phức tạp.

Anh ta, Úc Thăng, không phải Diệp Trữ Vi. Trong vấn đề tình cảm, Diệp Trữ Vi chỉ tin vào cảm giác của mình. Úc Thăng tinh tế, chu đáo hơn Diệp Trữ Vi nhưng lại không quyết đoán gọn gàng bằng Diệp Trữ Vi.

Một lát sau, Úc Thăng nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Sếp Úc? Mọi người đang đợi anh đi ăn khuya”. Cách một cánh cửa, âm thanh của Đường Lật vẫn như trước đây, nhẹ nhàng như lông vũ lướt qua hệ thần kinh uể oải của anh ta.

Úc Thăng đi ra mở cửa, gật đầu: “Ừ, đi thôi”.

“Đi ăn đồ nướng à? Nếu ăn đồ nướng thì đến quán lần trước em với sếp đi ăn đó? Quán đồ nướng đó làm ngon lắm”. Đường Lật đề nghị.

“Không, ăn chút đồ nhẹ thì tốt hơn”. Úc Thăng suy nghĩ một lát: “Dẫn mọi người đến Phẩm Kí ăn cháo nhé”.

Đường Lật vâng một tiếng, thầm nghĩ sếp Úc cũng không phải người sắt, ba ngày liên tục chỉ ngủ bốn tiếng một ngày, anh ta cũng phải mệt.

Đêm lạnh như nước.

Buổi tối hôm đó có người mơ một giấc vui vẻ, có người trắng đêm mất ngủ. Đến lúc tia nắng đầu tiên xuất hiện phía chân trời, rất nhiều chuyện đã khác đêm qua.

Bối Nhĩ Đóa đang ăn sáng thì nhận được điện thoại của Đường Lật, Đường Lật thông báo một kết quả rất trực tiếp.

“Nhĩ Đóa, tớ bị sếp Úc từ chối rồi”.

Bối Nhĩ Đóa sững người, hỏi ngược lại: “Cậu tỏ tình rồi à?”

“Không tỏ tình, là anh ấy chủ động ám chỉ, không, là anh ấy đã nói thẳng”.

“Nghĩa là sao?”

“Tối qua đi ăn đêm xong anh ấy lái xe đưa tớ về. Tớ và anh ấy ngồi trên ghế đá công viên trước cửa nhà nói chuyện một lát. Anh ấy khẳng định những thành tích của tớ trong công việc, khen ngợi thái độ của tớ đối với công việc, còn đưa ra rất nhiều phúc lợi liên quan đến công việc. Sau một hồi vòng vo, anh ấy nói với tớ anh ấy tạm thời không có dự định yêu, còn nói tình công sở quá vất vả đối với tớ, hi vọng tớ có thể suy nghĩ lại”.

“Ý là anh ta từ chối à?” Bối Nhĩ Đóa xác nhận.

Đường Lập cười gượng: “Ồ. Cậu biết đấy, anh ấy là một quý ông, sẽ không từ chối người khác một cách tàn nhẫn, chỉ nói bậy phần là đủ rồi”.

“Nhưng tớ cảm thấy anh ta không phải không có ý gì với cậu, hôm quay phim tuyên truyền anh ta còn đến hỏi tớ về chuyện của cậu mà”.

“Chuyện đó không thể đại diện cho điều gì. Văn hóa công ty của bọn tớ là cởi mở, tự do và cùng hưởng, cấp trên cấp dưới không có phân chia cấp bậc rõ ràng, lãnh đạo quan tâm đến đời sống riêng tư của nhân viên là chuyện quá bình thường, không có gì là khó hiểu”.

“Nhưng anh ta còn thuê nhà giúp cậu, lại ở ngay đối diện nhà mình, vậy là ý gì?”

“Cũng không có ý gì đặc biệt. Đại khái là trước đó có lần tớ đã nhắc tới yêu cầu thuê nhà của tớ, anh ấy cảm thấy vừa khéo phù hợp với điều kiện của khu nhà đối diện chỗ anh ấy nên tiện thể giúp tớ thôi”. Đường Lập nói: “Tất cả đều là tớ tự tưởng tượng ra”.

“Tóm lại là...” Bối Nhĩ Đóa không dám tự ý kết luận.

“Tớ lại một lần nữa yêu thầm thành công, yêu công khai thất bại”.

“Cậu vẫn ổn chứ?”

“Chưa đến nỗi nào. Đối với tớ đây chưa phải là tận thế, tớ chỉ muốn tìm một người để nói chuyện thôi”.

“Ồ, cậu nói đi, tớ nghe”.

Bối Nhĩ Đóa với Đường Lập nói chuyện rất lâu. Chấm dứt cuộc trò chuyện, tâm tình cô cũng bị ảnh hưởng. Chuyện Đường Lập thất tình khiến cô đồng cảm, một đám mây mờ che phủ trên đỉnh đầu cô.

Câu cuối cùng Đường Lập nói trong điện thoại là may mà mình không tỏ tình nên bây giờ có thể tiếp tục ở lại công ty như thường, tốt xấu cũng không vỡ mất bát cơm. Sau này cô sẽ coi Úc Thăng là cấp trên, sẽ không còn có một ý nghĩ không an phận nào nữa.

Yêu thầm bao giờ cũng vậy, thông thường thì quá trình luôn làm người ta xúc động hơn là kết quả.

Tốt nhất là người bạn yêu thầm cũng thích bạn, sự trùng hợp như vậy thật tuyệt vời, nhưng tỉ lệ rất thấp.

Một tuần sau đoạn phim tuyên truyền ngắn cho chương trình “Chuyện động lòng nhất” được phát hành trên mạng, lượt xem ngày đầu tiên đã vượt qua một trăm ngàn.

Khi Bối Nhĩ Đóa xem xong, nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên bốn năm độ...

Lúc ghi hình không cảm thấy kích thích bao nhiêu, nhưng sau khi được cắt xén, biên tập lại thành đoạn phim dài năm phút rưỡi, toàn bộ những cảnh tượng trong phim đều dễ dàng làm người xem hòa mình vào trong đó, tất cả đều ngập tràn yêu thương nồng nhiệt.

Bất kể là tắm mình trong ánh mặt trời, nhàn nhã ngồi trên bãi cỏ hay là tự do tự tại trên một chiếc xe, cảnh tượng thân mật hàng ngày trước ngôi nhà gỗ nhỏ, chiều cao chênh lệch ba mươi xen ti mét của họ luôn là tiêu điểm vĩnh hằng. Vì vậy cảnh cuối cùng là hai người đứng đối diện nhau, một cao một thấp.

Cô đi chân đất nhìn anh ta một hồi, sau đó đột nhiên tình nghịch lao vào trong lòng anh ta. Anh ta chỉ dùng một tay đã ôm lấy thân thể cô, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt anh ta và ánh nắng cùng chiếu vào mắt cô. Khi đó anh ta dường như là người thống trị cả thế giới của cô.

Phụ đề trên màn hình hiện lên: Điều chúng tôi theo đuổi không phải là sự động lòng nhất thời mà là cố gắng hết sức ở bên nhau suốt cuộc đời.

Cố gắng hết sức, bốn chữ này thừa nhận tình yêu có nhân tố dễ thay đổi, nhưng đồng thời cũng thể hiện quan điểm về tình yêu của thời đại mới. Chúng tôi sẽ nghiêm túc vun đắp, cố gắng giữ lửa.

Bối Nhĩ Đóa còn chưa kịp hạ nhiệt, Diệp Trữ Vi đã gọi điện thoại đến.

“Đã xem phim tuyên truyền chưa?” Anh ta hỏi.

“Xem rồi, còn anh?”

“Úc Thăng đã gửi cho tôi xem từ trước”.

“Thế anh có hài lòng không? Ý tôi là hiệu quả tổng thể”.

“Đại khái không khác tưởng tượng của tôi là mấy, không có gì quá mức ngạc nhiên”. Anh ta nói chậm rãi: “Có một số chi tiết cô nên vào vai hơn một chút”.

“ ... ”

Sao? Ý anh ta là gì?

“Cô có thể xem lại một lần nữa, xem biểu hiện của cô trong một số cảnh thể nào. Như ánh mắt lúc nhìn tôi, đụng chạm tay chân với tôi, cả biểu cảm khi thì thầm nói chuyện với tôi nữa, tôi cảm thấy tương đối xa lạ”. Anh ta nói.

“ ... Nhưng tôi lại cảm thấy không tồi”.

“Úc Thăng nói tổng cộng sẽ có hai đoạn phim tuyên truyền. Để bảo đảm phần tiếp theo được chân thực tự nhiên hơn, chúng ta nên luyện tập riêng với nhau”.

“Chuyện này không thành vấn đề, nhưng mà luyện tập thể nào?”

“Đầu tiên là...” Anh ta bắt đầu chỉ đạo: “Vấn đề xưng hô, cô đừng gọi đầy đủ họ tên tôi”.

“Chỉ gọi tên thôi à?”

“Cô muốn gọi thể nào cũng được, chỉ cần không phải họ tên đầy đủ”.

“Thế... Trữ Vi?” Cô thử gọi, âm thanh rất nhỏ.

“Có thể thêm một chút tình cảm nữa”.

“Trữ... Vi?” Cô gọi khẽ.

“Dịu dàng hơn một chút nữa”. Anh ta chỉ dẫn.

“Trữ... Vi”. Cô điều chỉnh âm thanh.

“Âm cuối cần điều chỉnh, không được dừng âm quá nhanh, có thể mang một chút dựa dẫm và muốn chiếm hữu”.

“Trữ... Vi”

“Lại một lần nữa”. Anh ta tạm hài lòng.

“Trữ Vi...”

“Lại lần nữa”. Anh ta cảm thấy còn thiếu một chút gì đó.

“Trữ Vi”. Chính cô cũng không chịu nổi âm thanh này của mình, cảm thấy rất kỳ quái, giống một số phụ nữ làm nghề nghiệp đặc thù qua điện thoại...

Anh ta dừng lại một lát, hưởng thụ tiếng vọng của cô. Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng thở kìm nén của anh ta, lọt vào tai cô trầm trầm như tiếng cộng hưởng thanh nhã của nhạc cụ cao cấp nào đó, như ẩn như hiện, như một dòng suối trong chảy giữa khe núi sâu.

“Nhĩ Đóa”.

Tim Bối Nhĩ Đóa suýt nữa ngừng đập. Đây thật là âm thanh của anh ta hay sao? Tại sao lại khác hẳn bình thường như thế? Quá mức dịu dàng và thân thiết.

“ ... Anh gọi tôi là Nhĩ Đóa?” Cô hoài nghi mình đã nghe nhầm.

“Cô không phải được gọi là Nhĩ Đóa sao?”

“Vâng, bố mẹ, họ hàng, bạn bè đều gọi như vậy”.

“Nếu thế, tôi là bạn trai cô nên có quyền tăng thêm một chữ”. Anh ta suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc thử nghiệm, gọi bằng giọng thấp hơn vừa rồi, lại hơi suồng sã như có như không: “Tiểu Nhĩ Đóa”.

“...”

“Thế này có vẻ xuôi tai hơn nhiều rồi”. Anh ta lại cảm nhận hiệu quả của ba chữ này: “Cứ quyết như vậy đi”.

Cứ quyết như vậy đi? Chiếc điện thoại Bối Nhĩ Đóa áp vào tai suýt nữa trượt xuống...

Cô thật sự không dám nghe nữa... Có rất ít, rất ít người gọi cô như vậy.

Lần trước Vương Hách Xuyên cố ý gọi cô là Tiểu Nhĩ Đóa, cô chỉ cảm thấy cực kỳ phản cảm. Bây giờ đối tượng đối thành Diệp Trữ Vi, cảm giác của cô lại hoàn toàn khác hẳn. Chẳng những cô không thấy phản cảm mà còn hoàn toàn bị âm thanh của anh ta mê hoặc. Nếu anh ta thì thầm vào tai cô, có lẽ cô sẽ chủ động đẩy ngã anh ta...

23. Chương 23

Đoạn phim tuyên truyền cho chương trình “Chuyện động lòng nhất” dài hơn năm phút được phát hành đã dẫn tới một đợt thảo luận sôi nổi của cộng đồng mạng. Đôi tình nhân có chiều cao chênh lệch ba mươi xen ti mét trong mắt mọi người có một cảm giác trái ngược, vừa mâu thuẫn lại vừa hài hòa.

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng nhận được tin nhắn hỏi han của rất nhiều bạn học cũ, nội dung toàn bộ là “Bối Nhĩ Đóa, tớ là X, bạn còn nhớ tớ không? Tớ thấy bạn trên chương trình trên mạng. Bạn giỏi thật đấy, tìm được một bạn trai rõ là cao!”

Thậm chí có một bạn học từ thời tiểu học còn lần tìm được weibo của cô, gửi một tin nhắn trên weibo cho cô: “Nhĩ Đóa, tớ là Hàn Mộng Xuyên, bạn còn nhớ tớ không? Từ năm lớp ba đến lớp năm tớ ngồi bàn sau bạn. Thật không ngờ bây giờ bạn đã trở thành người nổi tiếng trên mạng. Ha ha ha, hôm nay tớ còn nói với các đồng nghiệp, đúng là mắt mắt. À đúng rồi, chắc bạn vẫn nhớ tớ, hồi đó chúng mình rất thân nhau, thường xuyên cầm tay nhau đi vệ sinh. Lúc nào rảnh ra ngoài ôn chuyện nhé!”

Sức mạnh của Internet quả nhiên khủng khiếp, Bối Nhĩ Đóa lại một lần nữa nhận thức rõ điều này.

Nhưng cô không ngạc nhiên và sợ hãi như lần đầu tiên được chú ý, lần này cô bình tĩnh hơn rất nhiều, có lẽ là do quan hệ với Diệp Trữ Vi đã có “tiền triển”.

Cái gọi là “tiền triển” tức là Diệp Trữ Vi đã hẹn cô luyện tập riêng tư với nhau để hoàn thành nhiệm vụ ghi hình phần hai thuận lợi hơn.

Còn luyện tập ở đâu, Diệp Trữ Vi trả lời hơi bí hiểm: “Một nơi yên tĩnh, không có người khác”.

Còn nội dung diễn tập là gì thì Diệp Trữ Vi chỉ trả lời mập mờ: “Những vấn đề bình thường giữa các cặp tình nhân”.

Bối Nhĩ Đóa tin nhiệm anh ta nên không hỏi nhiều. Bởi vì Diệp Trữ Vi là người cố chấp điển hình, nếu không làm gì thì thôi, đã làm là sẽ cực kỳ nghiêm túc.

Về điểm này, Đường Lật cũng đồng ý với Bối Nhĩ Đóa.

“Cậu cứ nghe lời Diệp Trữ Vi đi. Anh ta có vẻ rất đáng tin, khiến người khác có cảm giác an toàn, nghe lời anh ta nhất định sẽ không sai”. Giọng Đường Lật trong điện thoại rất thoải mái, dường như không hề bị ảnh hưởng vì thất tình.

“Đường Lật, cậu vẫn ổn chứ?” Bối Nhĩ Đóa quan tâm.

“Đã được ba ngày, tớ ổn từ lâu rồi”. Đường Lật đang ăn khoai tây chiên: “Cậu còn không hiểu tớ sao?”

“Ồ, cậu thật sự không có gì cần tớ giúp à?” Người đang buồn mới thường xuyên ăn vặt.

“Cậu muốn giúp tớ à? Thế thì đến hiệu sách giúp tớ. Tớ đang tìm một quyển sách về các vụ quảng cáo và marketing kinh điển, xuất bản năm ngoái, sách trên mạng đã hết hàng, không biết nhà sách có còn hay không. Tớ cần dùng gấp”.

“Không thành vấn đề”.

Bối Nhĩ Đóa đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen đến nhà sách giúp Đường Lật tìm được quyển sách cần thiết, còn tình cờ gặp hội ký tặng sách của Bùi Thụ Dã.

Bùi Thụ Dã một ca sĩ kiêm người đẹp có chút danh tiếng trong mảng nhạc đồng quê. Bùi Thụ Dã có giọng hát trong và cao vút, rất dễ nhận biết, được không ít người yêu thích. Dù còn trẻ nhưng Bùi Thụ Dã đã lập gia đình, chồng cô tên là Mộc Đề, là một giáo viên nhạc jazz, dùng tốt các loại nhạc cụ như sáo, ghi ta, dương cầm, ác mô ni ca, xuất hiện rất kín tiếng trong những bài hát của cô nhưng lại góp phần không nhỏ vào thành công của những bài hát này.

Bối Nhĩ Đóa đã nghe một số bài hát của Bùi Thụ Dã, trong đó có một bài viết về cáo con đi tìm mẹ trong rừng rậm, lời ca nhẹ nhàng cảm động.

Bùi Thụ Dã ngoài đời đẹp hơn trên ti vi rất nhiều. Mái tóc màu nâu hơi quăn dài ngang hông, mặc một chiếc váy dài màu đen, cổ và tay đeo trang sức trung tính, trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng muốt, đuôi mắt kẻ màu anh đào nhàn nhạt.

Bùi Thụ Dã rất lịch sự với người hâm mộ, mỗi lần ký xong một quyển sách đều mỉm cười ngẩng đầu bắt tay cảm ơn họ mà không ngại phiền hà.

Bối Nhĩ Đóa cũng mua một quyển rồi xếp hàng đợi ký tên.

Lúc đến lượt cô, Bùi Thụ Dã gật đầu cười, hỏi cực kỳ dịu dàng: “Xin hỏi bạn tên là gì? Tôi có thể ghi vào lời đề tặng”.

Lúc này Bối Nhĩ Đóa mới nhớ mình còn đeo kính đen, dường như rất không lịch sự. Cô nhẹ nhàng bỏ kính xuống, nhỏ giọng nói nghiêm túc: “Tôi tên Nhĩ Đóa”.

Bùi Thụ Dã nhìn cô một lát dường như suy nghĩ gì đó, một lát sau mới cúi đầu ký tên vào quyển tuyển tập bài hát, còn rất nhiệt tình viết một đoạn rất dài vào quyển sách của người hâm mộ tên là Nhĩ Đóa này.

Bối Nhĩ Đóa cười cảm ơn, chúc Bùi Thụ Dã thành công rồi cầm sách lui ra khỏi đội ngũ xếp hàng, đi sang bên cạnh định xem Bùi Thụ Dã viết gì cho mình.

“Nhĩ Đóa, chúc bạn và Trữ Vi hạnh phúc. Mong bạn bao dung với anh ấy, nhất định phải kiên định đến cùng, cố lên!”

Phía sau còn vẽ một kí hiệu đẹp đẽ, đó là một mũi tên xuyên qua hai trái tim.

?!

Bối Nhĩ Đóa lập tức khiếp sợ. Chẳng lẽ một người nổi tiếng như Bùi Thụ Dã cũng có thời gian và hứng thú xem chương trình trên mạng? Tầm ảnh hưởng của mình và Diệp Trữ Vi đã lớn như vậy sao?

Đợi đã, cô đọc lại câu này một lần, cảm thấy dường như có gì đó không đúng. Bùi Thụ Dã thân mật gọi anh ta là Trữ Vi, còn yêu cầu cô bao dung cho anh ta, hiển nhiên là lên tiếng với lập trường bạn thân của Diệp Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi biết Bùi Thụ Dã? Quan hệ của họ là gì? Bối Nhĩ Đóa rơi vào trầm tư.

Chắc không thể là quan hệ nhập nhằng được. Bùi Thụ Dã đã kết hôn, tình cảm với ông xã Mộc Đê cực kỳ tốt. Cô còn viết một bài “Tặng anh, mối tình đầu của em” cho Mộc Đê, kể lại toàn bộ quá trình từ khi hai người gặp nhau đến khi yêu nhau, vừa đáng yêu vừa nồng nàn tình cảm.

Huống hồ có không ít lời đồn nói Mộc Đê là một người giàu có đẹp trai nhưng kín tiếng, điều kiện cực tốt, luôn chiều chuộng Bùi Thụ Dã như một công chúa nhỏ.

Buổi tối, Bối Nhĩ Đóa không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ, gọi điện thoại cho Diệp Trữ Vi hỏi anh ta có biết Bùi Thụ Dã không.

“Vừa khéo, tôi và Bùi Thụ Dã không chỉ biết nhau mà còn đã từng cùng tắm với nhau”. Diệp Trữ Vi trả lời.

“...” Bối Nhĩ Đóa thật sự không thể nào tìm được mối liên hệ giữa Diệp Trữ Vi và một gã trai thấp kém cặp kè với gái có chồng. Cô tin tưởng nhân phẩm của anh ta.

“Lúc đó tôi năm tuổi, cô ấy ba tuổi, cô giúp việc trong nhà cùng tắm cho cả hai người”. Anh ta chậm rãi bổ sung.

“...”

“Nhĩ Đóa, cô ấy là em họ tôi”.

Lượng thông tin quá lớn, Bối Nhĩ Đóa cần thời gian để tiêu hóa...

Bùi Thụ Dã... chính là cô em họ Diệp Trữ Vi từng nhắc tới lần trước? Đường như Diệp Trữ Vi đã nói trước kia anh ta từng dẫn em họ đến khu vui chơi để chơi xe đạp.

Khi đó cô còn hỏi anh ta, thế em họ anh có xinh không, hình như anh ta trả lời là không nhớ?

Rõ ràng là một đại mỹ nhân, vậy mà trong mắt anh ta lại không khác gì lọ hoa sơn dầu, gạt tàn pha lê hay một chiếc điều khiển từ xa.

Khiếu thẩm mỹ của anh ta thật sự rất có vấn đề.

“Cô đang nghĩ gì thế?” Anh ta lên tiếng kéo cô khỏi dòng suy nghĩ miên man.

“Tôi rất bất ngờ. Bùi Thụ Dã và anh có quan hệ thân cận như vậy, tại sao anh chưa bao giờ đề cập? Ý tôi là cô ấy rất nổi tiếng, nếu có một cô em họ như vậy, đại đa số mọi người đều sẽ mang ra khoe khoang một chút”.

“Cô ấy chỉ là em họ tôi, còn nổi tiếng hay không thì quan hệ gì với tôi?”

“Cô ấy là ca sĩ chuyên nghiệp, anh muốn nghe hát thì hoàn toàn có thể đi tìm cô ấy, làm gì còn phải nghe một người nghiệp dư như tôi?”

“Cô ấy sắp tổ chức biểu diễn, thời gian này không thể hát trừ những lúc cần thiết trong công việc”.

“...” Thôi được, giọng hát của người ta quý giá lắm, cô không thể sánh với người ta được.

“Quan trọng nhất là tôi không muốn nghe cô ấy hát tình ca”.

“Sao? Anh nói gì cơ?” Bối Nhĩ Đóa không nghe rõ.

“Không có gì”. Anh ta nói bình thản: “Ý tôi là nghe cô ấy hát cần mua vé vào cửa, tôi không muốn tiêu tiền lãng phí. Còn cô lại miễn phí, cũng không cần ngồi chen chúc với người khác, thế nên cô là lựa chọn sáng suốt hơn”.

“...”

Anh ta còn có thể độc mồm độc miệng hơn được nữa không?

“Tám giờ tối mai tôi lái xe đến đón cô, chúng ta đi luyện tập một chút”. Anh ta vừa nói xong đã chào cô rồi gác máy.

Bối Nhĩ Đóa phản ứng lại, cô và Diệp Trữ Vi phải đi “hẹn hò” để chuẩn bị cho việc ghi hình tập phim truyền thứ hai rồi.

Chỉ có điều thời gian dường như hơi muộn một chút? Anh ta cũng chưa nói đi đâu.

Tất cả đều hơi thần bí.

Tám giờ ba mươi tư phút buổi tối hôm sau, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ lắc lư trên hồ. Tiếng mái chèo khuấy nước bên tai chợt gần chợt xa, cô run rẩy ôm gối, không nhận được hắt hơi một cái, nhìn người đối diện ăn mặc phong phanh nhưng vẫn anh tuấn đoan trang như cũ.

“Khoác cái này vào”. Diệp Trữ Vi đưa cho cô một chiếc áo len màu xám đậm.

“Của anh à?” Bối Nhĩ Đóa khịt mũi cầm lấy áo mở ra xem, chiếc áo thật rộng.

“Ồ, mặc vào”. Nhiệt độ trên hồ ban đêm không có vấn đề gì với anh ta, nhưng đoán được cô sẽ lạnh nên anh ta đã mang theo một chiếc áo của mình.

“Tại sao anh không nói trước là sẽ đến đây? Nếu biết trước tôi đã mang thêm áo rồi”. Cô vừa nói vừa mặc vào.

“Nói ra thì còn gì là ngạc nhiên”. Anh ta chăm chú nhìn cô: “Không phải sao?”

Bối Nhĩ Đóa bất đắc dĩ liếc mắt nhìn anh ta, luồn hai tay vào tay áo rồi gơ lên. Quả thực là áo rộng tay như thời xưa, vạt áo cũng dài đến đầu gối, đắp lên người không khác gì một chiếc chăn len.

Còn kẻ đầu sỏ thì lẳng lặng ngồi đối diện với cô, đưa mắt thưởng thức cảnh tượng này - cảnh tượng cô được bao bọc trong chiếc áo của anh ta.

“Mặc dù rộng quá nhưng rất ấm. Đúng rồi, anh không lạnh à?”

“Không lạnh”. Anh ta đưa tay rót một cốc trà hạnh nhân đưa tới cho cô.

Bởi vì hai tay vẫn nằm trong tay áo rộng thùng thình không thò ra được, không thể chạm vào bất cứ thứ gì, Bối Nhĩ Đóa đành phải để Diệp Trữ Vi tự tay bưng chén cho mình uống nước.

“Ồ, ấm hơn nhiều rồi”. Cô nhìn quanh khoang thuyền chỉ thấy một ngọn đèn nhỏ: “Có gì ăn không?”

Diệp Trữ Vi lấy một hộp bánh từ phía sau ra đặt lên trên bàn. Trong hộp là đủ loại bánh khác nhau: “Muốn ăn bánh gì?”

“Bánh đậu xanh”.

Diệp Trữ Vi bóc một chiếc bánh đậu xanh rồi một lần nữa đưa tới bên miệng Bối Nhĩ Đóa cho cô ăn. Ăn xong bánh đậu xanh, Bối Nhĩ Đóa lại muốn nếm thử bánh đậu đỏ. Diệp Trữ Vi lại cho cô ăn. Kế tiếp là bánh hoa quế, bánh phù dung, bánh khoai môn, bánh hoa sen, bánh bơ chiên... Khi ăn đủ một lượt, Bối Nhĩ Đóa mới kêu dừng lại.

Diệp Trữ Vi cầm khăn giấy lau miệng cho cô: “Bây giờ no rồi chứ?”

“No rồi”. Bối Nhĩ Đóa không khỏi thắc mắc. Các loại bánh này không giống như là đồ kèm theo trên thuyền, mỗi loại bánh đều mới mẻ ngon miệng, dường như có người cố ý chuẩn bị.

“Vậy bắt đầu công việc thôi”. Anh ta đẩy nắp hộp bánh lại đặt về chỗ cũ, không cho cô tiếp tục tập trung vào chuyện ăn uống.

“Được”. Bối Nhĩ Đóa gật đầu: “Anh nói đi”.

“Đầu tiên gọi tên tôi”. Gương mặt anh ta trong ánh đèn lơ mờ tỏ ra lạnh lùng, thần bí hơn bình thường.

“Trữ Vi”.

“Thế thôi à? Mỗi ngày nay cô không luyện tập sao?”

Nhận thấy sự bất mãn trong lời anh ta, cô thử lại một lần nữa, lần này thân mật hơn, dịu dàng hơn, tỏ ra rất quyến luyến.

“Như thế còn tạm được”. Anh ta nhìn cô: “Đến lượt tôi gọi cô”.

“Chờ đã, Diệp Trữ... à không, Trữ Vi, anh gọi tôi là Nhĩ Đóa, ngàn vạn lần đừng tự ý thêm chữ khác vào”.

“Vì sao?”

“Vì buồn nôn quá”. Cô nói thẳng.

“Tình nhân nói chuyện với nhau buồn nôn là bình thường”.

“Nhưng chúng ta làm từ từ từng bước được không? Tôi tạm thời chưa tiếp nhận được điều này”. Kỳ thực là cô sợ trong không gian chật hẹp này, hai người dựa vào nhau quá gần, anh ta thân mật gọi cô là Tiểu Nhĩ Đóa sẽ khiến cô có một số ý nghĩ không nên có.

Diệp Trữ Vi suy nghĩ một lát rồi đồng ý: “Nhĩ Đóa”.

“Dạ”. Vẫn là hai chữ này nhưng cách gọi của anh ta không giống người khác, trong âm thanh của anh ta, hai chữ Nhĩ Đóa dường như được phù phép đặc biệt.

“Nói cô thích tôi đi”.

“Sao?” Bối Nhĩ Đóa sững sốt. Nội dung này hiển nhiên không nằm trong kịch bản cô nghĩ.

Diệp Trữ Vi nhẹ tay cầm cốc thủy tinh, giọng nói hòa lẫn tiếng mái chèo khua nước, thản nhiên đưa ra lời giải thích chính thống: “Là một cặp tình nhân hiện nay đang được công nhận, chúng ta không thể tránh được việc bày tỏ tâm tình trong một số trường hợp. Úc Thăng đã nói, trong tập phim tuyên truyền thứ hai chúng ta cần ghi âm một đoạn để thể hiện tình ý của hai bên, cho nên dù thế nào cô cũng phải luyện tập một chút, tránh để đến lúc đó lại diễn quá kém”.

“Vậy à?” Tim Bối Nhĩ Đóa đập thành thịch. Không nghĩ tới trong tập phim tuyên truyền thứ hai lại có nội dung này, đến lúc đó cô phải biểu lộ tình cảm với Diệp Trữ Vi trước mặt mọi người sao?

“Ồ, nếu cô không tin thì có thể hỏi Úc Thăng”. Dù sao thì quyền giải thích cuối cùng cũng không còn ở chỗ Úc Thăng.

“Anh đã nói như vậy thì nhất định là thật”. Bối Nhĩ Đóa đấu tranh tư tưởng một hồi rồi quyết định nói thẳng: “Nhưng có vẻ tôi không thể nói được câu này”.

Mắt Diệp Trữ Vi như chứa đầy sao trời, sáng lấp lánh, rộng mênh mông, lại dịu dàng. Nghe thấy người đối diện nói xong, ánh mắt anh ta lạnh đi.

“Sao? Không thể nói được một câu dối lòng à?” Anh ta cầm ấm trà rót nước cho chính mình, nói không mặn không nhạt.

Không phải, là không dám nói thẳng suy nghĩ trong lòng như thế... Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ.

“Không nói được cũng phải nói, chuyện này cô không quyết được”. Thấy Bối Nhĩ Đóa ngần ngại thừa nhận đáp án, Diệp Trữ Vi nói: “Chúng ta có hợp đồng, trong trường hợp không đe dọa đến an toàn cá nhân, cô không phớt lờ cũng không được”.

“...”

“Cho cô thời gian chuẩn bị một phút”. Anh ta đưa tay cầm tay áo cô rũ xuống cạnh bàn đặt lại lên bàn: “Sau đó nói cô thích tôi”.

“... Nếu tôi thật sự không nói được?”

Ánh mắt anh ta nhìn mặt hồ xanh đen xa xa: “Vậy tối nay cô sẽ không lên bờ được”.

“...”

24. Chương 24

Vẫn nghe nói hồ nắng không bằng hồ mưa, hồ mưa không bằng hồ đêm, nhưng lúc này Bối Nhĩ Đóa nhìn về phía bờ hồ xa xôi, chỉ cảm thấy giống như vực sâu không thấy đáy, lúc nào cũng mang theo hơi lạnh nguy hiểm làm mọi người không thể nào nhận thức được cái gọi là vẻ đẹp của hồ đêm.

Thuyền lắc lư giữa hồ, lời nói của Diệp Trữ Vi vang vọng bên tai cô.

“Tôi biết anh đang nói đùa”. Bối Nhĩ Đóa gắng gượng tìm cách nở một nụ cười lạc quan, cố gắng hóa giải bầu không khí khó xử.

“Nếu cô nhất quyết cho rằng như vậy...” Anh ta nói: “Chúng ta sẽ qua đêm ở đây luôn”.

“...”

Đêm nay không trăng, được cái trời rất nhiều sao. Từng ngôi sao nhỏ bé lấp lánh rơi vào mắt người đàn ông đối diện, viên mắt như được mạ một lớp ánh sáng dịu dàng khiến đôi mắt vốn đã đẹp đến mức khó đỡ lúc này giống như trở thành một tác phẩm nghệ thuật, gần ngay trước mắt, chói lòa không dám nhìn thẳng vào.

Bối Nhĩ Đóa cúi đầu thở dài một hơi ảo não. Ba từ đơn giản đó đã ra đến miệng, tại sao vẫn không thể bật ra được?

Em thích anh. Đối với anh ta, đây chỉ là lời kịch giữa một cặp tình nhân giả. Đối với cô, đây lại là sự thật.

Mặc dù nhát gan, mặc dù chột dạ, nhưng chủ yếu là do cô không nỡ mượn tình huống như vậy để nói ra câu nói vẫn giấu kỹ trong lòng này.

“Xem ra cô rất khó xử”. Diệp Trữ Vi quan sát ngôn ngữ cơ thể của Bối Nhĩ Đóa: “Nói ba chữ này khó đến thế sao?”

Bối Nhĩ Đóa lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh ta. Lúc này cô còn căng thẳng hơn cả khi lần đầu tiên lên sân khấu biểu diễn năm tám tuổi, đối mặt với ban giám khảo nghiêm khắc và cả trăm vị khách quý bên dưới: “Trữ Vi, em...”

“Em thích anh”. Anh ta dễ dàng bổ sung đầy đủ giúp cô.

Đầu óc Bối Nhĩ Đóa trống rỗng, trái tim như bị một bàn tay hữu hình nhẹ nhàng kéo đi.

“Cô nhắc lại lời tôi một lần là được”.

Cô dần nhận ra sự thay đổi trong mắt anh ta. Đây là lần đầu tiên anh ta lộ rõ tâm tình của mình trước mặt cô mà không hề che giấu.

Anh ta rất thất vọng với cô nên không còn miễn cưỡng nữa.

“Em thích anh”. Bối Nhĩ Đóa nhắc lại một cách máy móc.

Diệp Trữ Vi gật đầu có lệ, ờ một tiếng, tiện tay cầm hộp bánh vừa đẩy lại đặt lên trên bàn rồi mở ra: “Được rồi, xem ra cô vẫn tương đối thấy hứng thú với chuyện ăn uống hơn. Cô còn muốn ăn gì nữa?”

... Anh ta đã hoàn toàn thất vọng với cô sao?

“Bây giờ tôi không đói”. Tâm tình Bối Nhĩ Đóa cực kỳ phức tạp.

“Dù ít dù nhiều, cứ ăn một chút”. Diệp Trữ Vi cầm một chiếc bánh màu ngọc bích đưa đến bên miệng cô: “Há miệng ra”.

Bối Nhĩ Đóa cắn một miếng, lắc đầu: “Tôi thật sự không ăn nổi nữa”.

Diệp Trữ Vi rút tay về, không ngại ngần ăn hết chiếc bánh đã bị cô cắn một miếng.

Xem ra anh ta đã thật sự thất vọng với cô. Khi thất vọng người ta sẽ làm một số chuyện hoàn toàn trái ngược lúc bình thường. Thí dụ như anh ta luôn luôn giữ vệ sinh, mặc chứng yêu sạch sẽ cấp độ nhẹ không ngờ lại chẳng để ý gì đến nước miếng của cô trên chiếc bánh đó.

Bối Nhĩ Đóa im lặng nghĩ.

Để bảo đảm tập phim tuyên truyền thứ hai có thể ghi hình thuận lợi, anh ta đã lao tâm khổ tứ bố trí buổi hẹn hò tối nay, bỏ không ít tiền thuê chiếc thuyền đêm này, thuê cả một ông chèo thuyền kinh nghiệm phong phú, trầm lặng ít nói, không liếc ngang liếc dọc đến cầm chèo, vạch lộ trình đi đêm cho thuyền, còn chuẩn bị các loại bánh ngon miệng, trà hạnh nhân thơm phức, áo len ấm áp rộng thùng thình... Đến thời điểm mấu chốt, cô lại không nói nổi một lời kịch thông thường nhất giữa các cặp tình nhân.

Cô nhìn trộm anh ta một cái, trong lòng không khỏi thầm lên án chính mình.

Anh ta không có việc gì làm, cầm chiếc bánh thứ hai lên nhấm nháp. Sắc mặt lạnh nhạt nói rõ đã hoàn toàn từ bỏ khúc “gỗ mục” không dùng được vào việc gì này.

“Trữ Vi, em thích anh”. Bối Nhĩ Đóa đột nhiên lấy lại tinh thần, ngữ điệu rõ ràng êm ái: “Em thích anh, rất thích anh, cực kỳ thích anh”.

Giọng nói động lòng người của cô như từng hạt pha lê rơi vào đĩa ngọc trong suốt, chậm rãi lọt vào tai người nào đó.

Đến lúc nhìn thấy ánh mắt anh ta lại đưa đến trên mặt cô, mang theo sự sâu lắng khó dò giống như thường ngày, cô vẫn giữ nụ cười nơi khóe miệng, trong lòng nghĩ: Chỉ có ông trời mới biết từng lời em nói đều là thật sự.

“Cực kỳ thích là thích bao nhiêu?” Diệp Trữ Vi hạ giọng, bình tĩnh phản hồi lời tỏ tình của cô.

“Là ở bên anh sẽ rất vui vẻ, rời xa anh sẽ cảm thấy quyến luyến, một ngày không gặp mặt sẽ nhớ cồn cào”.

“A, em đã thích anh đến mức một ngày không gặp dài như ba thu rồi cơ à?”

“Ồ... Vâng!” Dù sao anh ta cũng không biết cô đang nói thật.

Diệp Trữ Vi đưa tay ra luồn vào ống tay áo cô, nhanh chóng tìm được bàn tay cô, xòe tay ra trùm lên tay cô: “Trước kia có sinh ra tình cảm như vậy với người đàn ông nào khác hay không?”

“Không”. Đây là lời nói thật.

“Như vậy là chỉ duy nhất với anh? Anh là người đàn ông đầu tiên em quyến luyến khi phải rời xa?”

“... Vâng!” Hình như anh ta nhập vai quá nhanh, quá triệt để?

“Sau này cũng chỉ như vậy đối với anh?”

Khi âm thanh của anh ta trở nên dịu dàng sẽ có một sức sát thương cực lớn. Trong khoang thuyền nhỏ chỉ có hai người này, có ngọn đèn bão đang đưa theo sóng, lại có hương thơm ngọt ngào lãng đãng của trà hạnh nhân, nhiệt độ trong khoang từ từ ấm lên, thậm chí là nóng lên.

“Vâng”. Bối Nhĩ Đóa tiếp tục.

“Rất tốt, chung thủy là điều cơ bản nhất giữa chúng ta, suốt đời này anh và em sẽ chỉ có nhau”. Bàn tay anh ta đang trùm lên tay cô nghiêm túc nắm lại:

“Phải có nền tảng này mới có thể tính đến chuyện khác”.

Cô đã bị hành động của anh ta mê hoặc khiến thần hồn điên đảo...

“Vậy rốt cuộc em thích anh ở điểm nào?” Một tay anh ta nắm tay cô, tay kia cầm cốc thủy tinh uống một ngụm trà xanh: “Nói cụ thể một chút”.

“Rất nhiều, tính cách, tài hoa, tướng mạo, chiều cao, ngón tay, giọng nói, còn nhiều chi tiết khác”.

“Nói vậy tức là em thích tất cả của anh?” Mắt anh ta xao động dịu dàng như nước hồ ngày hè.

“... Khụ khụ, đến lượt anh nói rồi”.

“Để anh nghĩ đã”. Anh ta nhìn cô: “Chỉ nhìn mắt, mũi hoặc môi em thì không thể nói được có điểm gì đặc biệt, nhưng khi hợp lại thành một gương mặt lại cực kỳ mê người và đáng yêu. Không chỉ bề ngoài, những

mặt khác cũng vậy. Nếu tách riêng một đặc tính ra sẽ không để lại ấn tượng gì cho người khác, nhưng sau khi hợp thành một con người, anh lại có ấn tượng rất sâu sắc”.

“Nhưng mà... Em thích tất cả những gì thuộc về anh, còn ý anh là... Anh không dám nhìn thẳng vào từng phần của em?” Bối Nhĩ Đóa rõ ràng đã nắm sai trọng điểm, bắt đầu bần khoản vì những lời của Diệp Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi nghe vậy đưa tay kia lên đặt ngón tay lên trán cô, sau đó lướt xuống dọc theo mi tâm, chạy qua sống mũi, trượt qua chóp mũi, vượt qua nhân trung rơi vào cánh môi mềm mại của cô: “Làm sao mà không dám nhìn thẳng?”

Lập tức có một dòng điện đánh trúng trung khu thần kinh của cô, cả người cô đều mềm nhũn ra.

Ngón tay ma quỷ của anh ta lưu luyến vuốt ve rất lâu trên môi cô, gần như nhuộm đỏ môi cô rồi mới bỏ qua, tiếp tục đi xuống dưới cổ. Ánh mắt di động theo ngón tay, đến tận cổ áo len chữ V, cuối cùng anh ta mới dừng lại.

Bối Nhĩ Đóa buông mắt nhìn thấy ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh ta đặt khê trên xương ngực cô, lại khiến xương ngực cô đau âm thầm vô cớ.

Xuống một chút nữa chính là khu vực nguy hiểm.

Anh ta đã thu tay về.

Quả nhiên anh ta là quân tử, không bao giờ lợi dụng cơ hội diễn tập như thế này để sàm sỡ cô.

“Tai em rất đỏ”. Anh ta vừa rút tay về vừa chỉ hai tai cô.

“Thế à?” Cô cực kỳ khó xử. Vừa rồi hai người cùng hòa mình vào vai diễn, dường như đến mức thật giả khó phân. Có một giây lát cô cảm thấy những động tác không hợp quy củ của anh ta lại hợp tình hợp lý.

“Anh hơi tò mò, bây giờ những chỗ khác của em cũng đỏ như hai tai sao?”

Bối Nhĩ Đóa không thể để anh ta trêu chọc mà cứ giả bộ điềm nhiên như không được nữa. Cho dù anh ta vẫn tỏ ra nghiêm túc đĩnh đạc, đường đường chính chính, hoàn toàn không có ý lợi dụng, nhưng bản thân ngôn ngữ một số đã có sẵn sức sát thương rồi.

“Dừng tập”. Cô ngắt lời anh ta: “Tôi cần nghỉ một lát”.

“Được”. Anh ta đồng ý.

Bởi vì tay áo quá dài, cô không thể thò tay ra được, muốn dùng tay quạt cho đỡ nóng cũng khó.

Chiếc bàn vốn đã rất nhỏ, anh ta lại đột nhiên duỗi chân ra khiến cô không nhấc chân lên được.

Vừa rồi diễn tập mặt nóng tim đập, sau khi tập xong lại lúng túng khó xử, bối rối bất an. Cô ngồi tại chỗ, nhũn mày phát tay áo thật mạnh.

“Cần giúp đỡ không?” Diệp Trữ Vi hỏi.

“Chúng ta chuyển qua chỗ khác đi”. Cô chỉ muốn đi lại một chút.

“Để tôi”. Anh ta nói rồi đứng dậy, khom lưng chuyển chiếc bàn gỗ giữa hai người để cô có khoảng trống.

Bối Nhĩ Đóa vừa đứng lên đã nghe thấy anh ta kêu lên: “Cẩn thận không ngã”. Cô dừng suy nghĩ, loạng choạng nghiêng người sang trái theo dao động của thuyền, may mà Diệp Trữ Vi đã đưa tay giữ được tay áo cô.

Thuyền lại đột nhiên nghiêng sang phải, Bối Nhĩ Đóa ngã thẳng vào người Diệp Trữ Vi.

Thuyền nghiêng sang trái lần nữa, ông già chèo thuyền bên ngoài lơ đãng mở mắt ra, thở dài nói: “Trở gió rồi à?”

Trong khoang thuyền, Bối Nhĩ Đóa phải dán chặt vào trong lòng Diệp Trữ Vi để giữ thăng bằng.

Vòng tay anh ta rất rộng rãi, rất ấm áp.

Đến lúc thuyền từ từ ổn định lại, cô hết sức thận trọng ngẩng đầu lên, thở hổn hển, cố gắng nhìn đôi mắt người nào đó ở tít trên cao.

Hai tay Diệp Trữ Vi đặt nhẹ sau thắt lưng cô, mắt nhìn gương mặt cô nhuộm một màu hồng nhạt, mũi ngửi mùi trà hạnh nhân ngọt ngào trong hơi thở của cô, lại liên tưởng đến xúc cảm mềm mại như lông vũ khi ngón tay mình lướt trên làn da cô vừa rồi... Máu trong người vội vã dồn về một vị trí.

“Trữ Vi, Trữ... Vi?” Cô cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn xuống không chỉ kỳ quái mà còn rất mâu thuẫn, giống như là đốt một đồng lửa bên dòng suối mát.

Cô còn chưa nói xong, vòng tay anh ta quanh người cô chợt siết lại làm người cô nghiêng về phía trước.

“Anh làm sao thế?” Cô hỏi theo bản năng, ngữ điệu vẫn không hề phòng bị như bình thường, cực kỳ tín nhiệm anh ta.

Hai mắt anh ta kìm nén, động tác của hai tay dừng lại, khắc chế ý nghĩ muốn hòa quyện vào nhau.

Gió càng ngày càng mạnh, hất tung màn thuyền màu lam mà vào, làm giảm bớt cái nóng trong người anh ta.

Anh ta khẽ nhắm mắt, cúi đầu, chạm trán vào trán cô. Cảm giác mềm mại, mát lạnh này mặc dù còn lâu mới đủ nhưng tạm thời có thể cho anh ta một chút lợi ích...

Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn không có phản ứng, để mặc anh ta chạm trán vào trán mình, hàng lông mi dài gần như cọ lên mặt cô.

Khoảng cách quá gần, đủ để cô cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh ta.

Dường như anh ta đã trở nên rất không bình thường.

“Dừng động”. Giọng anh ta khàn khàn, môi nhanh chóng lướt qua má cô như có như không: “Tôi ra ngoài một lát”.

Nói xong anh ta buông cô ra, xoay người ra khỏi khoang thuyền bỏ lại Bối Nhĩ Đóa ngơ ngác không biết có chuyện gì.

Khi Diệp Trữ Vi đứng ngoài khoang thuyền hóng gió cho tỉnh táo, ông già chèo thuyền ngáp một cái, không khỏi quay lại liếc anh ta, lập tức phát hiện vấn đề làm người ta khinh thường. Ông già chèo thuyền khó chịu quay đầu đi, giọng nói oán trách đạo đức suy đồi: “Đám trẻ bây giờ sao lúc nào cũng kích động như ăn thuốc nổ mà lớn lên thế?”

Một hồi lâu sau Diệp Trữ Vi quay sang: “Xin lỗi, vừa rồi ông nói gì ạ?”

Ông già chèo thuyền tức giận trợn mắt nhìn anh ta: “Tôi nói cậu có cần nhảy xuống nước cho hạ hỏa hay không?”

“Cháu cũng muốn nhảy xuống bơi vài vòng nhưng hôm nay không mang quần bơi nên thôi”. Nói xong anh ta xoay người lại đi vào khoang thuyền.

Nhìn màn khoang thuyền màu lam hạ xuống, ông già chèo thuyền chợt thấy lo lắng, thầm nghĩ đánh giá con người không thể nhìn bề ngoài, dáng vẻ đường đường không có nghĩa là hành động quang minh lỗi lạc. Gã trai trẻ này ban đêm thuê thuyền, trang trí khoang thuyền sắc sỡ lòe loẹt, thì ra là thật sự không tốt đẹp gì. Cô bé trong khoang thuyền mới bao nhiêu tuổi? Thoạt nhìn còn khá giống cháu ngoại mình, vừa thân thiết vừa đáng yêu. Nếu có nguy hiểm gì nhất định phải lên tiếng, ông mặc dù đã bằng này tuổi đầu nhưng cũng tuyệt đối sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

Nghĩ như vậy, ông già chèo thuyền tốt bụng lấy chiếc điện thoại di động dành cho người già trong túi ra, sẵn sàng gọi cảnh sát bất cứ lúc nào.

Một giây sau, màn khoang thuyền màu lam lại bị vén lên.

Ông già chèo thuyền lo lắng đối diện với ánh mắt không màng sóng gió của Diệp Trữ Vi.

“Ông yên tâm, cô ấy là bạn gái cháu”. Diệp Trữ Vi nói nghiêm túc: “Nơi nào có cháu, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm”.

Chỉ một giây sau màn thuyền lại hạ xuống lần nữa.

#####

25. Chương 25

Thấy Diệp Trữ Vi tự nhiên ra ngoài khoang thuyền, sau khi quay về lại không nói gì mà im lặng uống trà, Bối Nhĩ Đóa không nhịn được hỏi: “Vừa rồi anh ra ngoài kia làm gì đấy?”

“Trong này bí quá, tôi ra ngoài một lát cho thoáng”. Anh ta trả lời.

“Nhưng bên ngoài chẳng phải đang nổi gió sao?” Cô nghi hoặc.

“Thế à? Không đề ý”.

“...”

Diệp Trữ Vi đặt cốc sang bên cạnh, một lần nữa chăm chú nhìn người đối diện, chuyển đề tài về nội dung chính: “Vừa rồi chúng ta tập đến đâu rồi?”

“Đến đoạn bày tỏ tình cảm với nhau”.

“Ồ, tiếp theo chúng ta tập một số chuyện thường ngày giữa các cặp tình nhân”.

“Thí dụ như?”

“Mỗi lần bố tôi kêu mệt, mẹ tôi lại đi tới, tươi cười nói nhắm mắt lại, em bóp chân cho anh”.

“Còn gì nữa?”

“Trước sinh nhật bố tôi, mẹ tôi bao giờ cũng hỏi ông ấy thích quà gì. Ông ấy sẽ nói anh chỉ muốn em thường xuyên ở bên cạnh cùng đọc sách với anh”.

“Ồ, còn gì nữa?”

“Mẹ tôi tối nào cũng chỉ ăn trái cây để giữ dáng, bố tôi không nhịn được nhỏ giọng oán trách, anh không muốn ngày nào cũng ôm một bộ xương gỗ”.

“Nghe có vẻ họ thật sự rất ân ái”.

“Đúng, ông ấy rất quần bà ấy”.

“Bố anh quần mẹ anh?”

“Ồ”.

Gien di truyền vốn rất mạnh mẽ, tính cách con cái tự nhiên sẽ có một nửa giống bố mẹ. Cộng thêm nhiều năm chung sống với nhau một số thói quen sẽ lặng lẽ thay đổi khiến những suy nghĩ và quan điểm đối với tình cảm của con cái rất giống bố mẹ.

Như vậy xem ra sau khi cưới Diệp Trữ Vi cũng sẽ rất quần vợ?

Bối Nhĩ Đóa trầm nghĩ, một người đàn ông cao một mét chín mươi như vậy khi quần người không biết sẽ như thế nào, có vẻ như hình ảnh rất đẹp không dám tưởng tượng.

“Cô đang nghĩ gì thế?” Anh ta hỏi.

“Tôi đang nghĩ bố anh hơn mẹ anh rất nhiều tuổi mà lại quần mẹ anh như vậy, không biết mẹ anh có cảm thấy hơi vất vả không?”

“Sao lại thế được? Bà ấy là vợ ông ấy, yêu ông ấy, kính trọng ông ấy, đương nhiên rất vui vẻ chia sẻ thời gian cho ông ấy”.

“Anh nói như vậy nghe có vẻ hơi gia trưởng, dường như phụ nữ trời sinh đã ở địa vị lệ thuộc, phục vụ đàn ông là chuyện hiển nhiên”.

Thấy Bối Nhĩ Đóa hiểu nhầm, bắt đầu đòi công bằng cho nữ giới, Diệp Trữ Vi ra vẻ suy nghĩ một lát rồi sửa lại: “Ý tôi là cả hai bên, không có phân chia chính phụ. Chỉ có nam nữ tình cảm sâu nặng, một ngày cũng không muốn chia xa mới lựa chọn đi đến hôn nhân. Đã như vậy, sau khi kết hôn hai bên trói buộc với nhau, chia sẻ thời gian và bí mật của mình cho nhau cũng là cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Anh nói vậy nghe cũng có lý”. Bối Nhĩ Đóa chậm rãi gật đầu: “Sự trói buộc giữa bố mẹ anh chắc hẳn ngọt ngào”.

Ngọn đèn bão trên đầu nhẹ nhàng đung đưa, ánh đèn màu vàng ấm áp dịu dàng chiếu xuống. Cô yên lặng chớp chớp mắt, hàng lông mi dài như lông măng mềm mại lướt nhẹ qua ánh mắt người đối diện. Ánh mắt anh ta đưa xuống, dừng lại trên vùng cổ trắng muốt của cô.

Vừa rồi anh ta đã tận tay chạm vào chỗ đó, cảm giác mềm mại hơn cả cánh loài động vật mềm mại nhất mà anh ta đã từng vuốt ve.

Đối với cánh động vật, anh ta thích, chuyên chú, có hứng thú. Đối với nước da của cô, anh ta lưu luyến không muốn rời, còn có cả quý trọng.

Bối Nhĩ Đóa ngược mắt lên, bắt gặp đôi mắt sâu sắc của anh ta.

“Bắt đầu được chưa?” Anh ta tiếp tục nhìn cô không e dè.

“Được rồi, không có vấn đề gì”.

“Vậy bắt đầu từ đoạn tôi mệt, cô nói sẽ bóp chân giúp tôi”.

Một tiếng sau đó, dưới sự chỉ bảo của Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa nói với anh ta những lời tâm tình khó tin nhất trong đời. Anh ta yêu cầu rất nghiêm khắc, bắt cô khống chế chính xác tốc độ và nhịp điệu, phải mang theo tình cảm sâu đậm, nhìn vào mắt anh ta nói từng từ một. Cô ngoan ngoãn làm theo, kết quả là đến khi buổi phụ đạo kết thúc, thuyền vào đến bờ, cô cũng sức cùng lực kiệt giống như vừa chạy hai vòng sân vận động.

“Mệt quá”. Cô than khê. Phải biết nhìn thẳng vào đôi mắt có ma lực của anh ta trong thời gian dài cùng làm mọi người mê muội như nhìn thẳng vào màn hình độ nét cao.

“Mệt à?” Anh ta đưa cho cô một chiếc khăn giấy, giọng nói không nghe ra tâm tình: “Đúng là làm khó cô rồi”.

Có điều sau này còn mệt hơn.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi khoang thuyền. Ông già chèo thuyền ho một tiếng nặng nề, thu hút sức chú ý của Bối Nhĩ Đóa về phía mình.

“Ông vất vả quá, cảm ơn ông”. Bối Nhĩ Đóa cười nói.

“Không sao, đây là công việc của ông”. Ông già chèo thuyền vừa nói vừa quan sát chiếc áo len rộng thùng thình trên người cô, không khỏi nghi hoặc: “Cô bé, tại sao cháu lại mặc một chiếc áo rộng như vậy? Tay áo gần chạm đất rồi kia”.

“Bởi vì cháu mặc áo của anh ấy”. Bối Nhĩ Đóa chỉ Diệp Trữ Vi phía trước, xấu hổ giải thích.

Sắc mặt ông già chèo thuyền lập tức sa sầm, ánh mắt nhìn Diệp Trữ Vi đầy trách móc, thậm chí là xem thường. Nào là thuê thuyền ban đêm, trang trí khoang thuyền sắc sỡ, chuẩn bị bánh ngọt, chọn lộ trình

quanh co lòng vòng... Gã thanh niên này tâm tư đen tối, xem ra vừa rồi không đứng đắn gì, thậm chí còn kích động xé rách áo của cô bé này.

Càng nghĩ trong đầu càng hiện lên những chuyện không đành lòng, ông già chèo thuyền đau lòng lắc đầu: “Lần sau đến chơi ban ngày đi, ban đêm ra ngoài không an toàn”.

Bối Nhĩ Đóa nói: “Không sao mà, cháu đi ban đêm nhưng không phải đi một mình, còn có anh ấy nữa”.

“Dù là bạn trai bạn gái thì trước lúc quan hệ ổn định cũng phải chú ý một chút”. Ông già chèo thuyền nhắc một câu.

Ông làm nghề này đã gần hai mươi năm mà chưa bao giờ thấy hai vợ chồng nào buổi tối đến ngồi thuyền chơi trò lãng mạn, thông thường đều là đàn ông đã có tuổi dắt một cô bé tới chơi. Rất nhiều lần sau khi khoang thuyền đi ra, phần son trên mặt cô bé đều nhòe nhoẹt, váy áo xộc xệch. Ông biết rõ chuyện gì xảy ra trong khoang thuyền nhưng không bao giờ lăm lờ, chỉ có điều cô bé lần này thoát nhìn ngoan ngoãn đáng yêu nên ông mới nhất thời không nhịn được nói vài câu.

Bối Nhĩ Đóa có chậm hiểu đến mấy cũng nghe ra được ý của ông già, cô lúng túng giải thích: “Không cần, anh ấy là chính nhân quân tử”.

Diệp Trữ Vi đang lên bờ nghe thấy Bối Nhĩ Đóa phía sau đánh giá mình như vậy liền suy nghĩ một lát rồi xoay người lại, đưa tay dắt Bối Nhĩ Đóa lên bờ rất có phong phạm quân tử.

“Anh nghe thấy chứ?” Bối Nhĩ Đóa nhỏ giọng hỏi anh ta: “Ý tôi là những gì ông ấy nói vừa rồi”.

“Ồ”.

“Anh không giận chứ?” Cô cười nhìn vẻ mặt anh ta: “Ông ấy coi anh là loại người lòng dạ khó lường”.

“Không sao”. Thái độ của anh ta rất hồ hững: “Cô biết tôi là chính nhân quân tử là được rồi”.

Đêm đó Bối Nhĩ Đóa không ngủ.

Nguyên nhân mất ngủ không ngoài hai loại, một là quá buồn, hai là quá vui. Bối Nhĩ Đóa thuộc loại thứ hai.

Mặc dù hết thấy đều là giả, nhưng anh ta là chân thật.

Người cô thích ở gần trong gang tấc, cô có thể quang minh chính đại dựa vào anh ta với một lý do chấp nhận được, đó là một chuyện hạnh phúc.

Mặc dù không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng thường xuyên tim đập thành thịch vì anh ta, sự bối rối bản năng khi tiếp xúc thân thể với anh ta, sự yên tâm và vững vàng khi bước đi song song với anh ta, tất cả những điều này có lẽ chính là cảm giác chân thực trong tình yêu.

Những điều cô nói trong khoang thuyền đều là lời nói thật, cô chưa bao giờ sinh ra cảm giác vừa mãnh liệt vừa kỳ cục với một người khác giới như vậy. Anh ta là người đàn ông đầu tiên khiến cô cảm thấy lưu luyến không muốn rời khi từ biệt.

Nghĩ đến đây, Bối Nhĩ Đóa trở mình đưa tay với chiếc áo len để bên cạnh gối.

Vừa rồi sau khi lên bờ anh ta nói nhiệt độ hơi thấp, sợ cô lạnh nên nhất định bắt cô tiếp tục mặc áo của anh ta. Đến lúc lên xe cô vẫn mặc trên người, không ngờ cuối cùng lại mặc luôn về nhà.

Cô áp mặt vào cổ áo len, hít một hơi thật sâu, quả nhiên là mùi thuộc về anh ta.

Không có nguyên do, cô càng ngày càng thích anh ta... Đặc biệt là khi anh ta kể về cuộc hôn nhân của bố mẹ anh ta, bày tỏ quan điểm về hôn nhân của anh ta, sự ái mộ và tán thưởng của cô đối với anh ta thật sự phải tăng lên gấp đôi.

Cô có nên lấy can đảm nói với anh ta những lời trong lòng mình khi nào có thời gian hay không? Thôi cứ để đến khi kết thúc hoạt động tuyên truyền, khi đó nếu bị từ chối cũng tương đối dễ chấp nhận, chỉ cần không gặp lại nhau nữa là được.

Bối Nhĩ Đóa đặt chiếc áo len lại chỗ cũ, ngồi dậy bật đèn lên.

Cô chưa bao giờ là một người hay suy tính thiệt hơn, không ngờ đến năm hai mươi lăm tuổi lần đầu tiên biết yêu lại ngượng ngập như thế, thậm chí còn không bằng một nữ sinh mười lăm tuổi.

Cô không thích chính mình như vậy.

Một khi đã yêu, cô hi vọng mình có thể tự tin và ngập tràn sức sống khi đứng trước tình yêu giống như khi đứng trước các mục tiêu khác.

Chỉ có điều những mục tiêu khác kém anh chàng khổng lồ Diệp Trữ Vi này quá nhiều. Đứng trước Diệp Trữ Vi, lần đầu tiên cô sinh ra những suy tính được mất nặng nề.

“Cậu có những suy tính được mất nặng nề như vậy là bởi vì cậu hiểu rất rõ tính cách của Diệp Trữ Vi. Nếu cậu tỏ tình mà anh ta từ chối, sau đó anh ta sẽ triệt để rời xa cậu như tránh xa vi khuẩn gây bệnh”. Giờ nghỉ trưa, Đường Lật lên lớp cho Bối Nhĩ Đóa về tình cảm qua điện thoại: “Kết quả là bạn bình thường cũng không thể làm được, cho nên cậu sợ”.

“Thế à?”

“Đương nhiên. Nhĩ Đóa, tớ quá hiểu cậu mà. Hồi còn đi học cậu thi hùng biện, tham gia hội diễn văn nghệ, thi chạy dài trong đại hội thể thao, thậm chí là mở quán lẩu sau khi tốt nghiệp, cậu đều làm với một tâm thái thoải mái, không để ý đến kết quả. Xét đến cùng thì nguyên nhân là cậu không sợ thất bại. Mà lần này thì khác, cậu sợ thất bại sẽ mất Diệp Trữ Vi”.

“Tớ không biết”. Chính bản thân Bối Nhĩ Đóa cũng hơi mịt mờ.

“Nếu đám bạn học nam thời cấp ba biết đường đường một hoa khôi như cậu mà bây giờ lại băn khoăn có nên tỏ tình hay không thì chắc chắn sẽ không thể tin được”.

“Hoa khôi gì chứ, chuyện bao nhiêu năm trước rồi còn nhắc tới làm gì”.

“Tớ muốn nói là cậu có vốn liếng để yêu Diệp Trữ Vi, có gì phải sợ?”

“Nhưng Diệp Trữ Vi anh ấy không coi trọng nhan sắc của phụ nữ, cũng không coi trọng những thứ đàn ông bình thường coi trọng. Cho nên tớ rất hoang mang, rốt cuộc anh ấy thích một cô gái kiểu gì?” Cô đã gặp phải một người đàn ông khác hẳn bình thường.

“Điều này tớ thật sự không biết, sếp Úc nói ngay cả anh ấy cũng không biết”.

Đột nhiên nhắc tới Úc Thăng, Bối Nhĩ Đóa chuyển đề tài: “Dạo này cậu và sếp Úc vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, bây giờ tớ và anh ấy chính là quan hệ lãnh đạo nhân viên bình thường”.

“Không khó xử à?”

“Anh ấy hoàn toàn không có biểu hiện gì khó xử, còn tớ thì có, dù ít dù nhiều. Có điều tớ sẽ không thể hiện ra ngoài mặt”. Đường Lật nói: “Yên tâm đi, tớ không sao, dù sao thì có lần nào tớ yêu thầm lại không kết thúc bằng thất bại đâu? Thành công mới là lạ. Hơn nữa anh ấy nói có lý, tình yêu công sở thật sự quá mức không sáng suốt, tớ cũng không nắm chắc có thể duy trì được”.

Mặc dù Đường Lật nói như thế nhưng Bối Nhĩ Đóa vẫn nghe ra một số tâm tình của Đường Lật, có cảm giác như Đường Lật muốn nói gì đó nhưng lại không muốn nói thẳng.

“Thôi thế nhé, tớ phải đến phòng uống nước pha cà phê”. Đường Lật nói.

Kết thúc cuộc điện thoại với Bối Nhĩ Đóa, Đường Lật cầm cốc đến phòng uống nước, tình cờ nhìn thấy Hình Chân ôm kế hoạch mới làm đi thẳng lên tầng hai.

Hình Chân là thực tập sinh mới tới, do bạn của Úc Thăng đích thân tiến cử, cùng làm ở phòng thị trường với Đường Lật. Ngày đầu tiên đi làm, Hình Chân đã nhận được sự chăm sóc đặc biệt, được sếp Úc nhả nhận chu đáo đích thân chỉ bảo. Hình Chân cũng sợ hãi vì được ưu ái quá mức, cảm khái ông chủ hãng truyền thông mới nổi tiếng tầm vang dội lại không hề kiêu ngạo, lập tức bị phong thái của Úc Thăng hấp dẫn, làm

việc đặc biệt nhiệt tình, tích cực đến mức những vấn đề to bằng hạt vừng cũng phải lên tầng xin ý kiến sếp Úc, lúc ăn cơm còn không ngừng khen sếp Úc là người đàn ông dịu dàng, luôn miệng sếp Úc thật là tốt.

Đường Lập ngơ ngác nhìn bóng lưng Hình Chân biến mất sau cửa thang máy vừa khép lại, trong lòng hết sức thất vọng.

Sếp Úc quả nhiên đối với ai cũng rất tốt, cô thật sự không phải trường hợp đặc biệt, để chuyện tình cảm cá nhân dính dáng vào công việc thật sự là quá ngây thơ.

Đột nhiên cô thấy hâm mộ Bối Nhĩ Đóa. Nếu là Diệp Trữ Vi, anh ta nhất định sẽ không “nhiệt tình” với bất cứ người khác giới nào như vậy. Những cô gái đó cũng sẽ phải do dự chùn bước trước thái độ của anh ta.

Mặc dù giọng Bối Nhĩ Đóa trong điện thoại hơi mệt mỏi nhưng bất cứ người nào cũng có thể nghe ra cô đang ngâm trong thù hận, sủi bọt ừng ực...

Đường Lập pha cà phê, lấy điện thoại di động nhấn một tin nhắn cho Diệp Trữ Vi, lời lẽ rất khách sáo.

“Diệp Trữ Vi, làm phiền anh thời gian này dành ra một chút thời gian tiếp xúc với Bối Nhĩ Đóa. Cô ấy không có kinh nghiệm trên phương diện tình cảm, tôi rất sợ cô ấy không cẩn thận phạm sai lầm”.

Đến gần tối, khi Đường Lập đã quên mình có nhấn một tin nhắn cho Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi mới trả lời.

“Không phiền”.

Bối Nhĩ Đóa tắm xong lên weibo, kinh ngạc thấy có không ít người nhắc đến cô.

Bài đăng đầu tiên là của một nữ sinh trường trung học số 13, nói có một buổi tối cô ta chuồn lên sân thượng, phát hiện Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa hẹn hò ở đó. Khi đó họ đang mặn nồng, lăn lộn với nhau không thể khống chế được. Hình ảnh đó quá mức choáng ngợp làm cô ta chết sững tại chỗ.

Đại đa số người bên dưới đều không tin, lại vui đùa đánh dấu Bối Nhĩ Đóa, hỏi cô có phải sự thật không.

Bối Nhĩ Đóa sững sờ nhớ ra có chuyện như vậy thật. Buổi tối hôm đó cô từ chối cùng Diệp Trữ Vi đến khách sạn mà chuyển đến sân thượng giảng đường trường cấp ba của mình để nói chuyện riêng tư, kết quả là bị hai học sinh lên sân thượng hẹn hò bắt gặp...

Không ngờ cô nữ sinh này lại nói ra, chính trực thơ ngây như thể cô ta lên sân thượng để học bài không bằng.

“Nghe nói bạn và anh ấy lăn qua lăn lại trên sân thượng, bị trẻ con ngây thơ nhìn thấy. Tôi muốn nói rằng bạn tốt xấu cũng là người của công chúng, phải chú ý đến ảnh hưởng của mình. Bye bye”. Không ít người nói như vậy.

Bối Nhĩ Đóa hối hận. Biết trước kết quả của hôm đó là như vậy, chẳng thà cùng Diệp Trữ Vi đến khách sạn còn hơn.

“Tôi cho rằng việc này có tám phần là thật, bởi vì Bối Nhĩ Đóa học tại chính trường trung học số 13 này, thỉnh thoảng dẫn bạn trai về trường tìm kiếm kích thích cũng là hợp lý”.

Bối Nhĩ Đóa biết mình không giải thích nổi nữa.

Quả nhiên khi Bối Nhĩ Đóa đăng bức ảnh đi chơi hò với Diệp Trữ Vi tối hôm đó lên weibo theo nhiệm vụ, phía dưới lập tức xuất hiện một bình luận.

“Lần này chuyển từ sân thượng đến khoang thuyền à? Đừng làm mạnh quá, cẩn thận lật thuyền. Ngoáy mũi”.

Bối Nhĩ Đóa gửi tin nhắn cho Diệp Trữ Vi kể khổ, Diệp Trữ Vi lạnh lùng trả lời: “Đã bảo cô cùng tôi vào khách sạn thuê phòng mà cô không nghe”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

“Có điều, nghe cô nói thì cư dân mạng có vẻ thú vị hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều”.

Bối Nhĩ Đóa tiếp tục cứng họng, thâm nghĩ tư duy của Diệp Trữ Vi quả nhiên không giống người bình thường. Cô khinh bỉ bỏ điện thoại xuống, không thèm tiếp tục trao đổi với anh ta nữa.

Trước khi đi ngủ Bối Nhĩ Đóa lên weibo một lần nữa, các bình luận đều trêu chọc bộ phim hành động trên sân thượng của họ, đủ kiểu đủ dạng, vô cùng thâm hiểm.

Cô tức tối vào xem weibo của người đăng, “Sóc con không ăn sô cô la”, rất nhiều người nhấn lại trên tường hỏi hôm đó Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa mặc quần áo gì, hai người cụ thể thế nào, phản ứng sau khi bị bắt gặp ra sao.

“Sóc con không ăn sô cô la” cần mẫn trả lời từng chi tiết, đương nhiên là sau khi đã thêm mắm thêm muối.

Bối Nhĩ Đóa nhìn xuống dưới, số lượt thích đã sắp vượt quá một ngàn.

Con trỏ chuột vô tình bấm vào ô “thích”, cô nhìn thấy một nickname rất bắt mắt: Trữ Vi của Tiểu Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa thót tim, bấm vào nickname không đành lòng nhìn thẳng này xem, ảnh đại diện trông không, nội dung gì cũng không có, chỉ có mười mấy người theo dõi, rõ ràng là một tài khoản mới đăng kí.

Trữ Vi của Tiểu Nhĩ Đóa.

Sao cô chợt có một dự cảm chẳng lành nhỉ?

26. Chương 26

Bối Nhĩ Đóa bấm vào hồ sơ của “Trữ Vi của Tiểu Nhĩ Đóa”, gửi một tin nhắn riêng tư cho anh ta: “Anh là?”

Vài phút sau, đối phương trả lời: “Ờ”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Một chữ cộc lốc này rất quen thuộc, chẳng phải anh ta thì là ai?

Trữ Vi của Tiểu Nhĩ Đóa... Nickname anh ta chọn thật sự chỉ đơn giản là để cho hợp với nickname cô đang dùng, “Nhĩ Đóa của Trữ Vi” hay sao? Tại sao cô cứ có cảm giác như đang bị trêu đùa, rõ ràng đã nói với anh ta đừng tự ý thêm chữ vào trước Nhĩ Đóa, cô sẽ rất xấu hổ, không nhớ sao?

Bối Nhĩ Đóa kiềm chế sự rung động trong lòng, không dám hỏi thêm mà vội vã thoát ra.

Trước khi tắt đèn lên giường, điện thoại báo có tin nhắn.

“Chờ tôi bố trí hẹn hò lần sau”.

Người gửi tin nhắn là Diệp Trữ Vi.

Nhìn ba chữ trong danh bạ có tần số xuất hiện càng ngày càng cao này, Bối Nhĩ Đóa nở một nụ cười ngọt ngào mà chính cô cũng không phát hiện.

Không biết lần sau anh ta sẽ bố trí hẹn hò ở đâu. Cô cảm thấy hơi mong chờ.

Mà kết quả là không bao giờ nên mong chờ gì ở một sinh vật đơn bào như Diệp Trữ Vi, chủ đề hẹn hò của anh ta vẫn xoay quanh một chữ hồ.

Khi hai người ngồi trên ghế đá bên hồ dưới bóng cây rậm rạp, Bối Nhĩ Đóa nhìn mặt trời sắp lặn, nước hồ bị rắng chiều nhuộm đỏ và một chiếc thuyền con xa xa, không nhận được nói: “Tôi cho rằng anh sẽ đổi một nơi khác”.

“Lần trước chúng ta ở trên mặt hồ, lần này chúng ta ở bên hồ”. Diệp Trữ Vi lấy chiếc hộp màu lam mang theo ra: “Hoàn toàn khác nhau”.

Bối Nhĩ Đóa yên lặng đỡ chiếc hộp giữ nhiệt màu lam anh ta đưa tới rồi mở ra xem, không ngờ lại là cơm bò rang trứng tiêu đen”.

“Ăn cơm đi đã”. Anh ta đưa đũa cho cô.

“Anh tự tay làm à?” Cô ăn thử một miếng.

“Làm qua loa thôi”.

“Ngon quá, ngon tuyệt vời”. Bối Nhĩ Đóa biết khen ngợi thích hợp sẽ khiến tâm tình anh ta tốt hơn, sau một thời gian dài tiếp xúc ít nhất cô cũng hiểu được điều này.

Quả nhiên người nào đó trả lời một câu rất không khiêm tốn: “Đồ ăn tôi nấu làm sao có thể không ngon được?”

“Đúng vậy, từ khi ăn đồ ăn anh làm, tôi cũng trở nên kén ăn hơn”.

Đó là đương nhiên. Rồi từ từ cô sẽ chỉ quen với một mùi vị, không có lựa chọn nào khác. Diệp Trữ Vi thăm đưa ra kết luận.

Sau khi ăn xong hai người bắt đầu luyện tập những câu nói thường ngày giữa các cặp tình nhân.

“Chuyện lãng mạn nhất em có thể nghĩ đến chính là cùng anh gắn bó suốt cuộc đời còn lại, đến lúc già không mở mắt ra được, hơi thở của anh là thứ duy nhất em có thể nhận ra trên thế giới này...” Bối Nhĩ Đóa đột nhiên dừng lại, ngờ vực: “Trữ Vi, bố mẹ anh ngày nào cũng nói những câu này thật sao?”

“Đúng”.

“Nhưng tôi cảm thấy đây giống như là lời thoại trong phim và tiểu thuyết, người bình thường lại suốt ngày nói những lời thể nguyên yêu đương thế này sao?”

“Nếu là hai người yêu nhau, mỗi ngày nhắc lại ba lần cũng là bình thường”.

“Thôi được”. Cô lại tiếp tục là xong chứ gì.

“Thế còn bố mẹ cô, họ thường nói những gì?” Diệp Trữ Vi hỏi.

“Họ đương nhiên không đối thoại yêu thương như vậy. Thông thường mẹ tôi vừa về nhà đã cầm nhón cơm không ngon, không khí trong nhà không tốt, bà ấy rất mệt, rất bức bối. Bố tôi sợ hãi đưa nước nóng cho mẹ tôi, hỏi bà ấy có phải công việc không thuận lợi hay không, bà ấy lập tức bảo bố tôi đừng nói nữa, tránh ra chỗ khác... Ngày nào cũng thế, ngày này qua ngày khác”. Bối Nhĩ Đóa nhún vai: “Bầu không khí trong nhà không hề dễ chịu”.

“Họ đã không có tình cảm thì vì sao lúc đầu lại lấy nhau?”

“Có lẽ là...” Bối Nhĩ Đóa cân nhắc: “Giống như rất nhiều người vẫn nói, kết hôn không nhất định là vì tình yêu, còn vì sinh tồn”.

“Nếu vì sinh tồn thì một mình cũng có thể sinh tồn, không nên làm liên lụy một người khác”.

“Không phải ai cũng có thể suy nghĩ thấu đáo như anh”. Cô nói: “Huống hồ đa số mọi người đều muốn tìm một người bạn đời, như vậy sẽ không cô độc. Bởi vì một mình sống năm năm sáu năm kỳ thực cũng không phải chuyện khó, nhưng nếu quá mười năm sẽ không thể nào tưởng tượng được”.

Về mặt trầm tĩnh, Diệp Trữ Vi quay sang nhìn cô: “Nếu không phải người mình yêu, sống cùng nhau một ngày đã rất khó chịu”.

“Anh coi hôn nhân rất thiêng liêng”.

“Thiên lương à? Theo tôi hôn nhân là nhu cầu tự nhiên của tình yêu. Nếu cô thích đối phương, đương nhiên sẽ muốn ngày ngày ở bên đối phương. Đã phải ở bên nhau, dùng một hình thức hợp tình hợp lý để thể hiện rõ thân phận và quan hệ bảo vệ là chuyện rất bình thường”.

Diệp Trữ Vi nói một chữ, tim Bối Nhĩ Đóa lại đập mạnh một cái.

Khi anh ta nghiêm túc, thản nhiên trình bày quan điểm về hôn nhân của mình, không ngờ lại có thể khiến cô cảm thấy an toàn trước thế giới này.

“Tôi đồng ý với những gì anh nói”. Bối Nhĩ Đóa phụ họa: “Sau này đối tượng kết hôn của tôi nhất định là người tôi rất yêu, độc nhất vô nhị, không thể nào thay thế”.

Diệp Trữ Vi không tiếp tục chủ đề này mà quay lại dạy Bối Nhĩ Đóa lời thoại.

“Nhĩ Đóa, lúc nói chuyện phải nhìn vào mắt tôi”. Anh ta cúi xuống, ánh mắt tìm được mắt cô: “Tập trung chú ý, không được lảng tránh”.

“Vâng”. Bối Nhĩ Đóa thâm hít sâu một hơi, đưa tay phẩy gió nóng trên mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh ánh sáng của anh ta.

“Bây giờ nói với tôi câu vừa rồi”. Anh ta chuyên tâm chỉ dẫn.

“Anh là người đầu tiên làm em động lòng”.

“Còn nữa câu nữa”.

“Và cũng là người cuối cùng”. Hai tay Bối Nhĩ Đóa đang đặt trên đùi đột nhiên nắm chặt lại, đầu ngón tay sờ thấy mồ hôi trong lòng bàn tay, nói từng từ một đến hết lời thoại: “Em xin thề... trước sinh mạng mình”.

“Ồ, tiến bộ hơn vừa rồi một chút, có điều tâm tình còn chưa ăn khớp, còn phải luyện thêm mấy lần nữa”.

Sau khi phụ đạo một kèm một xong, Diệp Trữ Vi có vẻ rất thoải mái, Bối Nhĩ Đóa thì lại một lần nữa có cảm thấy như vừa chạy một hơi cả cây số, tiêu hao sạch toàn bộ năng lượng.

“Hôm nay tập đến đây, bây giờ còn chưa muộn, chúng ta ra ngoài một chút”.

“Ra ngoài một chút? Không ổn, sẽ bị mọi người nhận ra mất”.

“Không phải cô đã chuẩn bị kính đen và mũ rồi sao?”

“Nhưng chênh lệch chiều cao không che nổi”.

“Nhĩ Đóa, dù là nhân vật của công chúng thật sự cũng có không ít người tay nắm tay đi dạo phố, hưởng hồ chúng ta còn xa mới nổi tiếng như họ. Cô nghĩ nhiều quá đấy”.

Diệp Trữ Vi với xong đứng dậy kéo Bối Nhĩ Đóa lên: “Yên tâm, không có việc gì đâu”.

Bối Nhĩ Đóa bị anh ta kéo một tay, tay kia tiện thể lấy kính đen và mũ lưỡi trai trong túi xách ra.

“Cô nghĩ rằng sau khi vũ trang đến tận răng sẽ không khiến người khác chú ý hơn à?”

Câu này đã nói trúng tâm tư lo lắng của Bối Nhĩ Đóa. Cô lại nhét kính đen và mũ lưỡi trai vào túi xách, để mặc anh ta kéo tay đi ra khỏi khu cảnh hồ.

Xung quanh khu cảnh hồ có hai con phố chính, một là phố ăn nhậu, một là phố Thảm Cỏ mang đậm màu sắc văn nghệ sĩ. Do phố ăn nhậu ồn ào náo nhiệt, ban đêm tụ tập rất nhiều thanh niên nên hai người quyết định đi ra phố Thảm Cỏ.

Phố Thảm Cỏ là đoạn đường mang tính đặc trưng của thành phố này, nổi tiếng phong nhã lịch thiệp, ban ngày vắng lặng yên bình, không có ngựa xe náo nhiệt, ban đêm còn thanh nhả hơn, ngoài tiếng xe thỉnh thoảng lướt qua nhanh chóng và tiếng chuông xe đạp thì chỉ có tiếng lá khô vỡ vụn rắc rắc dưới chân.

Trong môi trường này, một số âm thanh trong lòng sẽ bị phóng đại vô tận.

Bối Nhĩ Đóa nhớ thời cấp ba có một đôi trong lớp tỏ tình với nhau trên phố Thảm Cỏ, sau đó bị những người khác trêu chọc: “Không phải hai người hạ quyết tâm yêu nhau trước tấm áp phích một nụ hôn một đời yêu đấy chứ?”

Một nụ hôn một đời yêu là tấm áp phích quảng cáo lớn nhất trên con đường này năm đó, hình ảnh là một người phụ nữ mặc bikini và một người đàn ông cơ bản không mặc gì ôm nhau quỳ trên bờ cát. Người đàn ông cúi đầu hôn lên môi người phụ nữ, nụ hôn nhạt nhòa mà duy mỹ, góc dưới bên phải có một lọ nước hoa kiểu phục cổ.

Rất nhiều nữ sinh nhớ rất rõ tấm áp phích đó, cảm thấy xao động mãnh liệt, vì vậy cũng rất ước ao đối với lọ nước hoa xa xỉ đó.

Nam sinh thích tấm áp phích đó thuần túy là vì cô người mẫu ăn mặc mát mẻ.

Chỉ có Bối Nhĩ Đóa nhớ mãi không quên lời quảng cáo trên đó. Một nụ hôn một đời yêu, phù hợp với tất cả mọi người yêu nhau.

Đương nhiên phố Thảm Cỏ bây giờ đã không còn tấm áp phích quảng cáo đó nữa. Trên tường phía trên các cửa hàng san sát toàn bộ là hình ảnh các loài động thực vật vẽ bằng tay.

“Muốn vào xem một chút không?” Diệp Trữ Vi phát hiện Bối Nhĩ Đóa vẫn chú ý đến một loạt các cửa hàng nhỏ phía bên phải, có vẻ cô muốn vào mua sắm.

Bối Nhĩ Đóa nhìn một cửa hàng ánh sáng dịu dàng nhất trong đó: “Cửa hàng đó hình như là mới mở, trước không có, anh có muốn vào xem không?”

“Vừa lúc tôi đang muốn xem đồ dùng trên giường”.

Hai người vào cửa hàng, một nữ nhân viên bán hàng vắn cao tóc, ăn mặc già dặn lập tức tới đón tiếp.

Bối Nhĩ Đóa đang lo lắng không biết nhân viên bán hàng có nhận ra họ hay không, nhân viên bán hàng đã mỉm cười lên tiếng: “Tôi có thể giúp gì cho hai bạn không?”

“Em muốn mua cái gì?” Diệp Trữ Vi cúi đầu nhìn Bối Nhĩ Đóa bên cạnh.

“Chúng tôi đi xem đã”. Bối Nhĩ Đóa kéo Diệp Trữ Vi đi đến khu vực bên trái.

Nhân viên bán hàng rất lễ phép đi theo sau lưng bọn họ.

Bối Nhĩ Đóa cầm một chiếc gối ôm hình tròn dùng cho giường đôi lên xem, Diệp Trữ Vi thì xem xét kiểu giường.

Cánh cửa bị kéo ra lần nữa, nhân viên bán hàng quay lại, đang định chào khách lại phát hiện người đó là tổng giám đốc Vương Hách Xuyên liền cung kính chào.

Vương Hách Xuyên vừa từ quán bar trên phố bên kia đi ra, tiện đường tới đây kiểm tra, quần áo vẫn còn ám mùi rượu. Cho nên khi thấy Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi, Vương Hách Xuyên còn cho rằng mình say rượu nhìn nhầm, sau khi chớp mắt mấy cái mới phát hiện đúng là bọn họ.

“Khéo thật, hai người đến cửa hàng của tôi mua đồ à?” Vương Hách Xuyên đi tới, nói chậm rãi.

Thấy Vương Hách Xuyên, Bối Nhĩ Đóa sững sốt, lập tức nhớ ra Từ Trình Phân từng nói công ty đồ gia dụng của Vương Hách Xuyên có một chuỗi cửa hàng, cửa hàng đầu tiên ở gần ga tàu, đã kinh doanh bốn năm nhưng việc làm ăn vẫn chỉ tầm tạm, phối trí trong cửa hàng cũng đã quá cũ, vì thế đang định chuyển đến khu vực có như cầu tiêu dùng mạnh mẽ để phát cỡ trở lại.

Không nghĩ tới địa chỉ mới lại được chọn trên phố Thảm Cỏ.

“Vương Hách Xuyên”. Bối Nhĩ Đóa chào khách sáo: “Thì ra đây là cửa hàng của anh, tôi mới biết”.

“Ha ha, chỉ cần em quan tâm đến anh một chút thì sẽ biết cửa hàng này khai trương đầu tháng bảy, đến bây giờ đã được gần một tháng rồi”.

“A, chúc mừng anh”.

Vương Hách Xuyên cười cười nhìn Bối Nhĩ Đóa, phát hiện sau một thời gian không gặp, tóc cô đã dài hơn một chút, da dễ mịn màng hơn, có mùi phụ nữ hơn. Nghĩ đến chuyện hoa đã có chủ, trong lòng anh ta thật sự cảm thấy khó chịu. Chỉ có điều phong độ cần thiết vẫn phải có, dù thế nào cũng không thể mất thể diện trước mặt bạn trai của cô ấy.

Bạn trai của cô ấy... Vương Hách Xuyên nhìn về phía Diệp Trữ Vi, thầm khinh thường trong lòng. Tại sao đối phương luôn có vẻ không coi ai ra gì, dường như coi anh ta là người tàng hình vậy? Chẳng lẽ người cao là tài giỏi lắm sao?

“Cửa hàng mới sau khi khai trương làm ăn cũng khá, hôm nay không phải cuối tuần nên buổi tối hơi vắng khách một chút”. Vương Hách Xuyên thu ánh mắt lại, chỉ nhìn Bối Nhĩ Đóa, bắt đầu trò chuyện thân thiết: “Nhĩ Đóa, em muốn mua gì thì nói với anh, dưới một ngàn anh tặng em luôn”.

Diệp Trữ Vi ngược mắt lên.

Bối Nhĩ Đóa từ chối: “Anh đừng nói đùa nữa, tôi cần mua đương nhiên sẽ tự trả tiền”.

“Anh giống như đang nói đùa với em sao? Với giao tình giữa anh và mẹ em, tặng em chút quà thì có làm sao? Ngày đầu tiên cửa hàng này khai trương mẹ em đã mang lẵng hoa và dẫn mấy người bạn đến chúc mừng”. Vương Hách Xuyên nói: “Coi như anh trả lại cho em”.

Bối Nhĩ Đóa vẫn lắc đầu: “Mẹ tôi đến chúc mừng anh không có quan hệ gì với tôi, anh không cần trả cho tôi”.

“Ồ, Nhĩ Đóa, mới một thời gian không gặp mà sao em lại xa lạ với anh như vậy?” Vương Hách Xuyên nói cổ áo: “Không sao thật mà, em thích gì cứ nói thẳng”.

“Cô ấy thích gì cũng chỉ nói với tôi”. Diệp Trữ Vi đột nhiên lên tiếng: “Tôi sẽ trả tiền”.

Vừa nghe thấy âm thanh của Diệp Trữ Vi, Vương Hách Xuyên đã cảm thấy rất không thoải mái, ngữ khí khiêu khích: “Đồ của tôi ở đây không rõ đâu”.

“Không sao, tôi có mang thể”. Diệp Trữ Vi nói.

“À, thật sự xin lỗi, tôi quên nói là máy quẹt thẻ trong cửa hàng hôm nay hỏng rồi, Nhĩ Đóa cần mua thứ gì anh phải trả bằng tiền mặt”.

Nữ nhân viên bán hàng nghi hoặc thăm dò: “Sếp Vương, máy quẹt thẻ...”

Vương Hách Xuyên liếc mắt ra hiệu cho cô ta không nói nữa, sau đó nhìn Bối Nhĩ Đóa như không có việc gì: “Nhĩ Đóa, em thích thứ gì?”

Bối Nhĩ Đóa đảo mắt, đưa chiếc gối ôm trong tay cho Diệp Trữ Vi: “Em muốn mua cái này, anh trả tiền đi”.

Một chiếc gối ôm chắc chắn giá cả không đắt, hoàn toàn có thể dùng tiền mặt thanh toán. Cô dùng hành động thực tế cho thấy mình đứng về phe Diệp Trữ Vi.

“Những thứ khác thì sao?” Diệp Trữ Vi hỏi.

“Em chỉ thích cái này, những thứ khác đều không thích”. Bối Nhĩ Đóa cười dịu dàng: “Anh mau đi trả tiền đi, chúng ta còn phải ra ngoài ăn kem”.

Diệp Trữ Vi nhìn chiếc gối ôm hình tròn trong tay, nói với Bối Nhĩ Đóa: “Thế thì mua một đôi đi, có thể đặt trên ghế sofa, lúc xem ti vi chúng ta cùng dùng”.

“... Ồ, vâng ạ”.

Lúc Diệp Trữ Vi đi thanh toán, Vương Hách Xuyên nhìn Bối Nhĩ Đóa với vẻ khó tin: “Nhĩ Đóa, em và anh ta đã sống chung rồi à?”

“Sao? Ờ”. Bối Nhĩ Đóa bình tĩnh trả lời.

“Đúng là bất ngờ. Anh vẫn cho rằng em rất ngoan ngoãn”.

“Chuyện này không liên quan đến ngoan hay không ngoan. Sau khi tình cảm ổn định, nam nữ ở cùng một chỗ cũng rất bình thường”.

“Nghe có vẻ em đã quyết định rồi, định nhất quyết lấy anh ta à?” Vương Hách Xuyên ghen tị.

Bối Nhĩ Đóa cười mà không nói, trong mắt Vương Hách Xuyên là ngẫm thừa nhận.

Diệp Trữ Vi thanh toán xong xách túi quay lại chỗ Bối Nhĩ Đóa, Bối Nhĩ Đóa chủ động khoác cánh tay anh ta.

“Nhĩ Đóa, lần sau đến nhớ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ giảm giá cho em”. Vương Hách Xuyên cảm thấy cảnh này rất gai mắt, không nhịn được lại lên tiếng.

Bối Nhĩ Đóa còn chưa kịp từ chối khéo, Diệp Trữ Vi đã mở miệng: “Anh ta đã khách sáo như vậy, trước khi cưới chúng ta sẽ đến đây mua đồ cưới, nhờ anh ta tư vấn cho chúng ta”.

“...” Câu nói Vương Hách Xuyên đã chuẩn bị xong xuôi lập tức nghẹn lại trong họng. Nghĩ đến cảnh hai người này đến đây chọn lựa những món đồ riêng tư nhất với thân phận vợ chồng sắp cưới, còn mình lại phải đứng bên cạnh tư vấn, Vương Hách Xuyên cảm thấy máu đọng ứ trong ngực.

Diệp Trữ Vi nói xong đưa tay xoa đầu Bối Nhĩ Đóa, Bối Nhĩ Đóa cười cười với anh ta.

Lúc sắp ra đến cửa, Vương Hách Xuyên đột nhiên quay sang, làm bộ nghi hoặc: “Đúng rồi, Nhĩ Đóa, mẹ em đã biết chuyện hai người sống chung chưa?”

Diệp Trữ Vi đáp lại một câu: “Chỉ cần anh không nói, cả thế giới này sẽ không có ai biết”.

Wương Hách Xuyên nheo mắt lại. Ý anh ta chính là ám chỉ mình lắm mồm? Bóng gió mình không giữ lời hứa, lén nói chuyện của Bối Nhĩ Đóa với Từ Trinh Phân?

Câu này cũng trực tiếp nhắc nhở Bối Nhĩ Đóa, thế là cô dạn dò Vương Hách Xuyên với thái độ nghiêm túc: “Mong anh lần này đừng nói với mẹ tôi”.

“Đương nhiên, lần trước là anh không cẩn thận lỡ miệng, lần này sẽ không xảy ra nữa”. Vương Hách Xuyên bắt gặp ánh mắt Diệp Trữ Vi, cảm thấy người đàn ông này rất khôn ngoan, lúc nào cũng đào hố gài bẫy anh ta.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi nhìn Vương Hách Xuyên lại nhạt như nước ốc, không độc địa như lần ở quán karaoke trước đó, lần này hiển nhiên anh ta không muốn nói nhiều.

Wương Hách Xuyên dần hiểu ra điều này có ý nghĩa gì. Diệp Trữ Vi đã không coi anh ta là người cạnh tranh nữa. Hoặc nói cách khác, Diệp Trữ Vi không coi bất kỳ ai là người cạnh tranh, bất kể người khác có khiêu khích, kêu gào thế nào cũng không đủ trở thành đe dọa.

Đây là tâm thái của người thắng cuộc, anh ta chỉ nói rõ một sự thật, bất kể người khác có chấp nhận hay không cũng thế, cô ấy vẫn là người của tôi, ai cũng không thể thay đổi được điều này.

Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa ra khỏi cửa hàng, cùng đi tới quán đồ uống đối diện. Anh ta mua kem cho cô, chính mình thì gọi một cốc trà đá.

“Anh uống đá à?” Bối Nhĩ Đóa hỏi. Anh ta thường uống đồ ấm, chi tiết này cô nhớ rất rõ.

“Ồ, hôm nay nhiệt độ cao quá”. Diệp Trữ Vi nói.

Mặc dù không coi Vương Hách Xuyên ra gì, cũng biết Bối Nhĩ Đóa không có ý gì với Vương Hách Xuyên, nhưng nghe thấy Vương Hách Xuyên mở miệng Nhĩ Đóa, ngậm miệng cũng Nhĩ Đóa, lần đầu tiên anh ta có cảm giác khó chịu vô cớ.

Anh ta chưa bao giờ để những chuyện vụn vặt làm ảnh hưởng đến tâm tình, cũng không để tâm tình bị tác động bởi những người không quan trọng, hôm nay là lần đầu tiên.

Nghĩ như vậy, anh ta lại đưa tay qua khoác eo cô.

27. Chương 27

Động tác ôm eo bất ngờ của Diệp Trữ Vi khiến Bối Nhĩ Đóa cảm thấy như bị điện giật, da bên hông quả thực sắp sửa cháy xém.

Vốn cho rằng anh ta không cần thận trọng, nhưng đã đợi đủ năm giây mà bàn tay anh ta vẫn dán chặt vào eo cô không có ý định chuyển đi. Cách một lớp áo mỏng manh, nhiệt độ phần da đó cao hơn nhiệt độ các vị trí khác trên người rất nhiều lần.

Anh ta cố ý. Sau khi ý thức được điểm này, cô cảm thấy không thể tin nổi.

Một giây đồng hồ bị kéo ra rất dài, trong đầu xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Vì vậy ánh mắt cô hơi né tránh, không dám nhìn thẳng vào anh ta nữa. Tim đập càng ngày càng nhanh, tiếng gió nóng mơn man qua má lọt vào tai, đuôi mắt liếc thấy ánh sáng chói mắt, đó là ánh sáng phản xạ từ cửa sổ kính một tiệm trang sức gần đó.

Đột nhiên tim cô ngừng đập.

“Chờ một chút”. Bối Nhĩ Đóa vùng ra khỏi tay Diệp Trữ Vi, bước nhanh đến cửa tiệm trang sức đó.

Diệp Trữ Vi lập tức đi theo, nhân viên cửa hàng đồ uống khẽ gọi với theo bọn họ: “Đồ anh chị gọi vẫn còn đang làm”.

Bối Nhĩ Đóa đứng trước cửa tiệm trang sức, cách cửa kính nhìn thấy Từ Trình Phân và một người đàn ông trẻ tuổi đứng cùng nhau.

Từ Trình Phân mặc một chiếc váy đầm bó eo màu lục nhạt, mái tóc buông xõa xuống bên hông rất hiếm thấy. Từ Trình Phân chống một tay lên mặt tủ kính, cười tươi tắn với gã bạn trai trẻ tuổi. Gã bạn trai tiếp nhận được ánh mắt đưa tình của Từ Trình Phân, đưa tay lên vuốt má bà ta. Bà ta dường như rất hưởng thụ sự ve vuốt của đối phương, nhắm mắt lại áp má tới một chút. Gã bạn trai rất biết điều cúi đầu, đưa môi đi tìm đôi môi đỏ tươi của bà ta. Cùng lúc đó, bàn tay áp trên má bà ta cũng thuận đà hạ xuống vai, lại dọc theo đường cong trên người lướt xuống bên dưới không hề khách khí.

Hai người này đang ngang nhiên hôn nhau.

Bối Nhĩ Đóa thấy trong đầu nổ tung, sau một giây choáng váng ngẩn ngui liền cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

“Nhĩ Đóa”. Diệp Trữ Vi đi tới bên cạnh cô: “Sao thế? Khó chịu ở đâu à?”

“Không”. Bối Nhĩ Đóa cứng nhắc quay đầu lại, cố gắng đối mặt với Diệp Trữ Vi: “Tôi có việc phải đi vào hỏi một chút, anh có thể ở đây chờ tôi một lát không? Năm phút là được”.

“Cô không muốn tôi đi vào à?” Anh ta hỏi lại.

“Vâng”.

“Được, tôi sẽ chờ cô ở đây”.

Bối Nhĩ Đóa mở cửa bước vào, đi thẳng đến trước mặt đôi nam nữ đang hôn nhau quên hết tất cả, âm thanh như chậu nước lạnh hắt tới: “Mẹ, tại sao mẹ lại ở đây?”

Từ Trình Phân như bị trúng một cái tát, trái tim cũng nóng rát, vội vàng mở mắt ra kết thúc nụ hôn mãi miết với bạn trai, quay ra đối mặt với con gái đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt không có nhiệt độ của Bối Nhĩ Đóa hết nhìn gương mặt xấu hổ giống như thiếu nữ của Từ Trình Phân lại nhìn trước ngực nhấp nhô không ngừng vì thở gấp và cả một vết bầm tím nhạt bên trái cổ bà ta.

Hai mẹ con đối mặt trọn một phút, Từ Trình Phân lên tiếng trước, giọng nói rất không vui: “Mẹ đặt trang sức ở đây, hôm nay đến lấy”.

“Người này là ai?”

“Bạn mẹ”.

“Bạn trai?”

“Chuyện này không có quan hệ gì với con. Con nhiều chuyện quá đấy”. Giọng Từ Trinh Phân trở nên nôn nóng: “Có đứa con gái nào đột nhiên xông tới chất vấn mẹ như con không?”

“Vốn con cũng không định chạy vào, nhưng con nhìn thấy anh ta đang hôn mẹ, tay còn sờ soạng chỗ không nên sờ. Con không nhịn được tò mò nên đi vào hỏi một chút, có phải mẹ đang yêu không?”

“Im mồm”. Từ Trinh Phân quát: “Bối Nhĩ Đóa, mặc dù mẹ là mẹ của con nhưng cũng là một phụ nữ độc thân, có bạn trai không hề trái pháp luật”.

“Đúng vậy, có bạn trai là quyền của mẹ, dù là một người kém bố con hai giáp cũng không ai có quyền can thiệp”. Bối Nhĩ Đóa nhận được đáp án, trái tim cô cũng lạnh ngắt theo.

Cô đã quá ngây thơ sao? Cô còn vọng tưởng có ngày bố mình sẽ quay về với mẹ, cô còn ảo tưởng có ngày mẹ sẽ hối hận, nhận ra người yêu bà nhất trên đời này là ai rồi chạy đến nhận sai với bố cô.

Từ Trinh Phân giận dữ cau mày. Sự mỉa mai của con gái làm bà ta mất hết thể diện, cũng kéo bà ta từ sự hưng phấn tuyệt vời vừa rồi xuống tình cảnh vừa khó xử vừa đáng ghét như hiện nay. Bà ta lại giả giọng điệu bề trên theo thói quen: “Bối Nhĩ Đóa, con một vừa hai phải thôi, đừng thử thách sự kiên nhẫn của mẹ. Bây giờ lập tức đi ra ngoài, không được phép quấy rầy chuyện hèn hò của mẹ”.

“Hèn hò? Tốt, bao giờ mẹ hèn hò xong thì lập tức gọi điện thoại cho con, con có chuyện cần nói với mẹ”.

“Cái con này, mày định làm phản chắc? Mày cho rằng tao là con gái mày à? Tao làm gì, kết bạn với ai còn phải báo cáo với mày?” Từ Trinh Phân giận dữ chỉ tay ra ngoài: “Lắm mồm, lập tức cút ngay khỏi mắt tao”.

Nhìn ánh mắt sắp bùng nổ của Từ Trinh Phân, Bối Nhĩ Đóa lại không hề hoảng hốt, ngược lại nhìn về phía bạn trai của mẹ. Hắn mặc bộ âu phục đẹp đẽ bó sát người, thoát nhìn đáng người rất tốt, vì rất trẻ nên ánh mắt cũng sáng rực như lửa. Nước da hắn màu lúa mạch khỏe mạnh, môi nở nụ cười thoải mái, dường như hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại còn ung dung tự tại như đang xem một vở kịch.

Sự phản cảm trong lòng Bối Nhĩ Đóa đột nhiên tăng vọt. Một người đàn ông như thế này còn không bằng một phần mười bố cô, nhưng đây lại là loại hình Từ Trinh Phân luôn luôn ưa thích.

Trước kia đã một lần, bây giờ lại thêm một lần nữa.

“Phân Phân, con gái em đẹp thật, nhìn rất giống em”. Gã bạn trai nói hết sức dịu dàng: “Đặc biệt là đôi mắt”.

“Tôi giống bố tôi”. Bối Nhĩ Đóa đáp trả hắn một câu, lại nhìn về phía Từ Trinh Phân, bật ra một câu đã đè nén trong lòng rất lâu: “Mẹ thật sự chưa bao giờ có lỗi với bố con sao?”

Một câu này đã gọi lại chuyện xưa, những kí ức tồi tệ nhất của Từ Trinh Phân tràn tới như nước lũ.

Năm Bối Nhĩ Đóa mười một tuổi, Bối Hành An bị thương nằm viện gần hai tháng. Một lần cuối tuần bà ta hết giờ làm tăng ca, đồng nghiệp nam cùng tổ tha thiết đề nghị đưa bà ta về nhà, hơn nữa còn đưa tận lên lầu. Lúc mở cửa, không biết đối phương vô tình hay cố ý lại đưa tay vuốt đùi bà ta. Hành động mờ ám này đã phá vỡ tấm màn chắn tình cảm nảy sinh nửa năm qua, bà ta không kiềm chế được khát vọng trong lòng, quay sang ôm hôn hắn ta.

Hai người di chuyển từ cửa vào ghế sofa trong phòng khách, hôn nhau quên hết sự đời. Đến tận lúc đối phương vội vã cởi chiếc cúc áo đầu tiên, bà ta mới vội vàng kêu dừng lại, đẩy hắn ra, chật vật đứng dậy: “Cảm ơn anh đã đưa em về nhà, nhưng không nên ở đây”.

Đồng nghiệp nam cười cười, chỉnh lại quần áo, chào tạm biệt rồi ra về.

Bà ta ngồi yên lặng trên sofa, tóc tai bù xù, suy nghĩ hỗn tạp. Đột nhiên nghe thấy tiếng sách vở rơi xuống đất trong phòng con gái, bà ta giật nảy mình, đi thẳng tới mở cửa ra, nhìn thấy Bối Nhĩ Đóa đang khom lưng nhặt sách.

“Tại sao con lại ở nhà?” Bà ta kinh hãi, lẽ ra giờ này con gái phải đang ở nhà bà nội.

“Con không quen ngủ phản cúng ở nhà bà nội nên về nhà”. Khi đó giọng nói và vẻ mặt Bối Nhĩ Đóa đều rất bình thường: “Mẹ, mẹ về bao giờ? Vừa rồi con ngủ không nghe thấy gì.”

“Vừa về”. Bà ta ra vẻ bình tĩnh trả lời, trong lòng lại hoang mang cùng cực, không biết con gái có nghe thấy động tĩnh vừa rồi hay không.

“Thế mẹ đi nghỉ đi, con học một lát”. Bối Nhĩ Đóa dường như không biết bất cứ chuyện gì, nhặt sách lên ngồi xuống ghế nghiêm túc đọc.

Lúc này Từ Trinh Phân nhìn đôi mắt mất chất vấn và thương xót, lại dường như đã biết rõ từ lâu của Bối Nhĩ Đóa, một cảm giác nhục nhã như kiến bò khắp sau lưng.

“Mẹ thật sự chưa từng có lỗi với bố con sao?” Bối Nhĩ Đóa nhắc lại.

Mỗi chữ như một lưỡi dao cắt xẻo thần kinh Từ Trinh Phân, đột nhiên sảnh tiệm trang sức sáng ngời cấp tốc xoay tròn. Bà ta như thiếu ô xi, tức ngực khó thở, rơi vào sự sợ hãi tối tăm.

“Mẹ có lỗi với bố con”. Bối Nhĩ Đóa than khẽ.

“Đủ rồi!” Từ Trinh Phân quá khích gào lên, sắc mặt trắng như tờ giấy vì nôn nóng cực độ: “Mày định ép tao phát điên ở đây à? Cút ra ngoài”.

Bối Nhĩ Đóa không động.

“Mày điếc rồi à?” Tao bảo mày cút ra ngoài! Cút ngay! Đừng để tao nhìn thấy mày nữa!” Từ Trinh Phân giờ tay lên, hùng hổ đánh xuống mặt Bối Nhĩ Đóa.

Bàn tay còn cách mặt Bối Nhĩ Đóa một tấc, cổ tay bà ta lại bị một bàn tay khác gọn gàng tóm chặt.

Bối Nhĩ Đóa ngược mắt lên nhìn thấy những ngón tay quen thuộc và thân thiết đó. Anh ta đã kịp thời ngăn được sự bạo lực của Từ Trinh Phân.

“Bất kể bà là ai cũng không có tư cách đánh cô ấy”. Diệp Trữ Vi buông tay Từ Trinh Phân ra, kéo Bối Nhĩ Đóa lùi lại hai bước, cánh tay đặt nhẹ trên vai cô, giọng nói lạnh lùng mà trịnh trọng: “Đánh người là không đúng, đánh cô ấy là tuyệt đối không được”.

Từ Trinh Phân thở hổn hển, đánh mất một chút sức lực cuối cùng, đưa tay lên ôm trán.

Gã bạn trai lập tức đỡ lấy bà ta, nói ân cần: “Phân Phân, em làm sao vậy?”

“Chúng ta đi thôi”. Từ Trinh Phân nhỏ giọng.

Gã bạn trai hiểu ý đỡ bà ta đi. Từ Trinh Phân đi được vài bước chợt dừng lại, lạnh giọng nói với Bối Nhĩ Đóa: “Tôi biết cô vẫn còn oán hận tôi, cảm thấy tôi không xứng làm mẹ cô. Được, tôi thừa nhận tôi đích xác làm không tốt nên mới dạy dỗ cô thành như vậy. Cô đã không còn sự tôn trọng cơ bản nhất đối với tôi, tôi cũng không muốn miễn cưỡng nữa. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ không hỏi đến chuyện của cô nữa, cô sống thế nào cũng không liên quan gì tới tôi. Dù sao cô cũng đã trưởng thành rồi, tôi cũng đã làm hết trách nhiệm cần làm, còn lại cô tự đi mà lo”.

Lúc Từ Trinh Phân và bạn trai đã biến mất ngoài cửa, tai Bối Nhĩ Đóa vẫn vang lên ong ong.

Thật ra cô đã hai mươi lăm tuổi, không phải mười lăm tuổi, càng không phải năm tuổi. Bị mẹ từ mặt trước mặt mọi người cũng không phải một chuyện không thể chấp nhận, huống hồ quan hệ giữa hai mẹ con vẫn chưa bao giờ được coi là thân thiết.

Nhưng vì sao trong lòng vẫn hoang vu như một cánh đồng hoang không có người?

Một giây sau, trên vai cô chợt thấy âm ỉm.

Diệp Trữ Vi cúi người xuống, cùng với cả hơi thở ấm áp nhất.

Đến tận khi nhìn ngang vào mắt cô, anh ta thấy rõ tâm tình trong đôi mắt đó, hỏi: “Em muốn khóc không?”

Anh ta không nói còn đỡ, vừa nói xong mắt cô đã ướt đầm. Cô đưa tay lau đi, giọng nói khàn khàn: “Không”. Anh ta cầm tay cô kéo xuống: “Muốn khóc thì đừng nên nhịn. Tôi có một chỗ có thể để cô khóc thoải mái”. Năm phút sau, Diệp Trữ Vi dẫn Bối Nhĩ Đóa tới dưới gốc cây to cạnh ngã rẽ rồi dừng lại, hai tay nắm lấy vai cô.

“Nơi anh nói chính là chỗ này à?” Bối Nhĩ Đóa ghen ngào. Cô đã chuẩn bị khóc lớn một trận cho nhẹ nhàng, vốn cho rằng anh ta sẽ dẫn cô đến một nơi kín đáo để cô phát tiết tâm tình ứ đọng, lại không ngờ anh ta dẫn cô đến một giao lộ lúc nào cũng có xe cộ lại qua.

“Không, ý tôi là chỗ này”. Anh ta kéo đầu cô dựa vào bộ ngực rộng rãi của anh ta.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

“Cô bắt đầu được rồi”. Thấy cô không có động tĩnh gì, anh ta đưa tay vuốt mái tóc cô trước ngực mình.

Bối Nhĩ Đóa khịt mũi: “Anh không ngại nước mũi tôi sẽ làm bẩn áo anh à?”

“Tùy cô”. Anh ta nói bình tĩnh.

“Thế... Tôi bắt đầu đây”. Bối Nhĩ Đóa lấy hơi định khóc, đột nhiên lại cảm thấy tâm tình bị chặn đứng không sao khóc nổi. Thế là cô ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi đỏ nghiêm túc nhìn anh ta: “Nước mắt tôi đột nhiên bị kéo lên cao, anh có thể nói một câu làm cho nước mắt tôi chảy xuống hay không?”

Anh ta nghe vậy liền dùng hai ngón tay véo má cô: “Nhìn thì không mập, không ngờ lại núng nính thế này”.

“...”

Kết quả là Bối Nhĩ Đóa khóc trọn nửa tiếng trong vòng tay rộng rãi, ấm áp, tràn đầy cảm giác an toàn của người nào đó.

Cô chỉ khóc mà không hề nói gì, đến cuối cùng mới than vãn một câu, từ nhỏ mình vẫn là một gánh nặng trong mắt mẹ, vẫn bị mẹ ruồng bỏ. Sau đó cô loáng thoáng nghe thấy Diệp Trữ Vi nói gì đó.

“Anh nói gì cơ? Tôi không nghe rõ”. Bối Nhĩ Đóa nói ấp úng.

“Không có gì”. Anh ta lấy khăn giấy cho cô xì mũi.

Mặc dù cô vẫn nghi hoặc nhưng bởi vì đang chìm trong thương cảm nên cũng không vặn hỏi, vì thế cũng không biết anh ta vừa nói một câu từ đáy lòng.

Anh ta nói bà ấy chê em là một gánh nặng rồi ném đi cũng tốt, anh đỡ em càng tiện.

28. Chương 28

Khi Diệp Trữ Vi đưa khăn giấy lên mũi Bối Nhĩ Đóa, Bối Nhĩ Đóa quả thực ngơ ngác mất một lát. Cô nhớ lại, từ khi cô được sáu tuổi đã không có người nào làm việc này với cô.

Hai mắt cô nghiêm túc nhìn người giúp cô xì mũi.

“Mạnh lên”. Anh ta lời ít mà ý nhiều.

“...”

Sau khi lau nước mũi giúp cô xong, anh ta dùng ngón tay nhẹ nhàng lau khóe mắt cô, làm xong mọi chuyện lại dẫn cô về cửa hàng đồ uống lấy kem. Kem đã làm xong từ lâu, lúc này đã chảy thành nước. Nhân viên phục vụ ngại ngần nhún vai, tỏ ý đây là trách nhiệm của chính các vị.

Diệp Trữ Vi lại mua cho Bối Nhĩ Đóa một cốc khác, chính mình thì uống hết cốc kem đã tan thành nước đó.

Bối Nhĩ Đóa không nói gì, cầm thìa xúc đậu mật trên cốc kem sữa chua.

Anh ta cũng không hỏi gì cô, chỉ đứng bên cạnh yên tĩnh chờ cô ăn hết cốc kem và hòa tan hết những tâm tình tiêu cực trong lòng.

Đến tận lúc cô sẵn sàng mở miệng nói chuyện.

“Chuyện giữa tôi và mẹ tôi vừa rồi có làm anh sợ không? Thực ra đây không phải lần đầu tiên, quan hệ giữa hai mẹ con tôi thường căng thẳng như vậy. Bà ấy không thích tôi lắm, tôi cũng không thích bà ấy lắm.

Còn vì sao bà ấy không thích tôi? Theo lời bà nội tôi thì năm đó bà ấy không định sinh tôi nhưng không lay chuyển được quyết định của bố tôi nên vẫn phải sinh, vì thế đánh mất cơ hội ra nước ngoài du học. Bà ấy rất tiếc nuối, trong lòng vẫn oán trách tôi.

Bà lấy bố tôi cũng không phải cam tâm tình nguyện, bà ấy suốt ngày dài giọng, nói nếu lúc đầu không nhất thời mềm lòng lấy bố tôi thì cuộc đời bà ấy sẽ không khổ như bây giờ.

Kỳ thực bản thân bà ấy vẫn rất mâu thuẫn, vì chuyện có ly hôn hay không mà đã đấu tranh tư tưởng gần mười năm. Ly hôn thì cảm thấy không có lý do chính đáng, dù sao bố tôi cũng rất tốt với bà ấy, tình hình kinh tế trong nhà cũng không có vấn đề gì, cuộc sống vẫn đầy đủ không thiếu thứ gì. Không ly hôn thì trong lòng bà ấy vẫn cảm thấy hờn trách, cho rằng bố con tôi đã gò bó cuộc đời bà ấy. Bà ấy vẫn cứ mâu thuẫn như vậy, vì thế tôi cho rằng bà ấy sẽ dây dưa cả đời, không ngờ khi tôi vào đại học bà ấy lại đột nhiên hạ quyết tâm ly hôn, dù ai khuyên bảo cũng không nghe, trực tiếp tìm luật sư lập thỏa thuận ném cho bố tôi.

Bây giờ nghĩ lại thì ly hôn cũng tốt, đối với cả hai người họ đều là một sự giải thoát, đương nhiên đối với tôi cũng vậy.

Tôi kể cho anh nghe một chuyện. Khi còn bé có một thời gian tôi rất sợ bà ấy, không dám sống một mình với bà ấy, luôn sợ sẽ nhìn thấy một số chuyện không chấp nhận được”.

Nói tới đây, sắc mặt Bối Nhĩ Đóa trở nên nặng nề. Sau đó cô bỏ cốc kem đã ăn xong vào thùng rác, phủi tay: “Xin lỗi vì đã nói với anh những chuyện không hay ho gì này, nhất định anh sẽ cảm thấy rất tẻ nhạt”.

“Bà ấy thường đánh cô à?” Diệp Trữ Vi hỏi.

Động tác của Bối Nhĩ Đóa dừng lại, cô không ngờ anh ta lại nghe rất chăm chú, còn hỏi đúng trọng điểm nữa.

“Để tôi nhớ đã. Hình như có sáu lần, ý tôi là từ bé đến giờ”.

“Đánh vào đâu?”

“Hừ, bà ấy chỉ bạt tai tôi”.

“Lần trước đánh cô vì nguyên nhân gì?”

“Lớp 12, tôi trốn hai tiết học ra ngoài chơi bị bắt được, giáo viên gọi điện thoại cho bà ấy, đúng lúc bà ấy nói chuyện làm ăn với đối tác không thuận lợi lắm nên cãi nhau ầm ĩ với giáo viên trong điện thoại, sau khi về nhà liền mắng tôi té tát. Tôi nói mẹ cứ mặc con, thế là bà ấy đánh”.

“Đó là lần cuối cùng”. Anh ta nhìn cô.

“Ồ”.

Đang đắm chìm trong những kí ức không thoải mái, tâm tình cô sa sút, không để ý anh ta dùng câu khẳng định chứ không phải câu nghi vấn.

Trên đường về Bối Nhĩ Đóa ngủ mất, đại khái là bởi vì nhiệt độ trên xe quá thoải mái, hoặc là âm nhạc từ radio trên xe quá dịu dàng khiến thần kinh căng thẳng của cô dịu lại, buông lỏng. Cô nhắm mắt, gương mặt phủ dưới một lớp sương dịu dàng, cực kỳ thoải mái.

Diệp Trữ Vi vặn nhỏ âm thanh, nghiêng người về phía người ngồi trên ghế phụ lái, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt cô như vuốt ve một món đồ sứ quý giá. Một lát sau anh ta thu tay lại, ngón tay cong cong lướt xuống dọc theo cổ, dừng lại khi chạm vào cổ áo cô.

Anh ta ghé tới, môi khẽ chạm lên má cô như chuồn chuồn đập nước, nghe thấy tiếng thở nhẹ như lông hồng nhưng lại đầy khiêu khích của cô. Anh ta ngược mắt lên, chăm chú nhìn mỗi một chi tiết trên mặt cô, xác định cô sẽ không tỉnh dậy bất chợt, thuận thế áp tới gần hơn một chút nữa, một tay chống lên thành cửa sổ xe, bóng đen bao trùm lên người cô. Anh ta hạ thấp người xuống, quyết đoán đặt môi lên đôi môi hồng mềm mại mà căng mọng của cô.

Đặt nhẹ rồi ngậm khẽ.

Anh ta rất muốn tách hai cánh môi cô ra để tìm kiếm những hứng thú chưa biết, có điều anh ta đã kiềm chế được.

Lúc này cô ấy cần ngủ một giấc cho tốt chứ không phải vất vả đối phó anh ta.

Anh ta lướt qua rồi buông cô ra, chỉ dùng ánh mắt ngắm nhìn cô, muốn dừng lại nhưng lại cảm thấy chưa thỏa mãn, thế là tiếp tục lưu lại hai dấu ấn “đã đến nơi này” trên cổ cô. Đương nhiên từ đầu đến cuối tay phải anh ta vẫn không quên đỡ bên hông cô.

Lúc mở mắt ra Bối Nhĩ Đóa vẫn còn mơ mơ màng màng, sau khi phản ứng lại mới cảm ơn Diệp Trữ Vi: “Cảm ơn anh đã để tôi ngủ một giấc, xe anh thật là thoải mái”.

“Quả thật rất thoải mái”. Giọng anh ta nhẹ nhàng mà thỏa mãn.

“Cảm ơn”. Cô cười: “Vậy tôi lên nhà đây, anh cũng về nhà nghỉ ngơi sớm đi”.

“Ồ”.

“Chờ đã!” Cô đột nhiên buông tay nắm cửa ra, xoay người lại: “Tôi chụp cho anh một bức ảnh, có thể đăng cho dân mạng xem”.

“Được”. Anh ta nắm cổ tay cô: “Đứng sát vào mà chụp”.

“Không phải, chụp một mình anh thôi”.

“Một mình tôi thì có gì hay ho để chụp?”

“Cứ cho là chụp để tôi khoe anh đi”. Cô nói: “Anh mau ngồi xuống, nhắm mắt lại”.

Anh ta buông tay cô ra, hơi thiếu kiên nhẫn ngồi xuống nhắm mắt lại để mặc cho cô loay hoay một hồi.

Sau khi xong xuôi anh ta kiểm tra thành quả mới phát hiện cô vất vả bao nhiêu lâu mà chỉ chụp một chi tiết cục bộ là lông mi.

Bất chấp ánh mắt “cô thật là thừa hơi rồi việc” của anh ta, Bối Nhĩ Đóa dương dương tự đắc cất điện thoại đi, hỏi anh ta: “Anh ăn gì mà lông mi dài như vậy?”

“Cơm trắng”.

“...”

“Nhĩ Đóa, tôi nhớ cô đã nói cô thích kiểu người như bố cô”. Dáng người hơi béo, không được cao lắm.

“Vâng. Sao đột nhiên anh lại nhắc tới chuyện này?”

“Bây giờ có thay đổi không?”

“Không”. Cô vẫn thích đàn ông có thể cho cô cảm giác an toàn như bố cô.

Anh ta đặt tay lên vô lăng: “Tôi biết rồi”.

“Đàn ông như vậy rất hấp dẫn, bất cứ phụ nữ nào cũng sẽ thích”. Cô nói từng từ một, nhìn anh ta không chớp mắt, trong lòng đầy chờ mong: “Đặc biệt là tôi”.

Ở bên cạnh Diệp Trữ Vi có một cảm giác yên bình, vững tâm rất giống cảm giác khi ở bên cạnh bố. Vòng tay anh ta cũng rộng rãi và ấm áp như vòng tay của bố cô.

Cô thích anh ta, hi vọng anh ta có thể hiểu được ám chỉ của cô và đáp lại tình cảm của cô.

“Cô...” Anh ta quay sang cho cô câu trả lời: “Có thể xuống xe rồi”.

“ ... ”

Bối Nhĩ Đóa đăng ảnh chụp lông mi Diệp Trữ Vi lên weibo kèm theo một câu “Thỉnh thoảng lại muốn cầm kéo cắt xén”, bình luận bên dưới hết sức đa dạng.

“Còn hơi cong lên nữa, hình như là dùng mascara ấy”.

“Quạt phạch phạch phạch, gió thổi vù vù”.

“Nhớ năm đó lông mi chồng tôi cũng dài như vậy, sau khi bị tôi nghịch ngợm nhiều lần bây giờ đã tàn rồi. Đúng là một bài học xương máu. Các chị em nhất định phải nhớ, nghịch chỗ nào cũng được, ngàn vạn lần đừng có nghịch lông mi”.

“Lông mi dài thế? Chẳng lẽ anh ấy dùng sữa tắm Cường Sinh rửa mặt à?”

“Nhìn ngứa tay thật, chỉ muốn đem khuya cầm kéo cắt xoẹt một phát...”

“Có má lúm đồng tiền đi kèm không?”

“Quả nhiên là đàn ông cao mét chín, cái gì cần dài cũng đều dài cả”.

“ ... ”

Bối Nhĩ Đóa lấy điện thoại di động ra xem những bức ảnh vừa chụp. Đương nhiên cô không ngốc đến nỗi chỉ chụp một bức cận cảnh lông mi trong lúc anh ta nhắm mắt mà đã chụp liền mấy bức, đều chụp nửa bên mặt anh ta, nhưng cô không muốn chia sẻ những bức ảnh này với mọi người mà giữ lại cho riêng mình.

Cô đưa màn hình điện thoại lại gần, gần nữa, gần nữa, đến lúc mặt anh ta chạm vào mặt cô.

Tối nay lúc mua kem, vì sao anh ta đột nhiên đưa tay khoác eo cô?

Sau khi phá hỏng tình yêu mới của Từ Trinh Phân, vì sao anh ta lại hào phóng cho cô mượn ngực để khóc?

Anh ta còn xì mũi cho cô, quay lại mua kem cho cô ăn.

Ngoài bố cô, không có một người đàn ông nào từng làm những việc này với cô.

Anh ta thích cô sao?

Nghĩ đến khả năng này, đầu óc Bối Nhĩ Đóa rơi vào trạng thái trống rỗng trong một thời gian ngắn ngủi, sau đó tràn ngập ánh sao lấp lánh.

Bất kể là yêu thầm hay yêu công khai, chỉ cần động lòng trước một người đàn ông, bất cứ phụ nữ nào cũng khó tránh khỏi tưởng bở.

Mà lần này cô cảm thấy không phải hoàn toàn là tưởng bở. Cô đã cảm nhận được sự quan tâm và chăm sóc của anh ta dành cho cô.

Đột nhiên cô không muốn để đến lúc kết thúc hoạt động tuyên truyền mới bày tỏ tấm lòng với anh ta, hay là lần sau gặp mặt cứ mạnh dạn nói rõ luôn?

Cho dù có bị từ chối cũng chưa đến mức đi vào ngõ cụt, cô vẫn có thể tận dụng lợi thế nhất cự li, chỉ cần anh ta vẫn còn độc thân là được.

Đương nhiên nếu bị từ chối, cô nhất định sẽ không quên hỏi thẳng anh ta: “Đã không thích tôi thì tại sao lại tốt với tôi như vậy? Anh có bệnh không đấy?”

Theo kế hoạch, lần gặp mặt tiếp theo là ngày ghi hình tập phim tuyên truyền thứ hai, thời gian còn hai tuần nữa. Có điều trước khi đến ngày ghi hình, trên mạng bắt đầu lưu truyền một vài chuyện cũ năm xưa của Bối Nhĩ Đóa.

Đầu tiên là một dân mạng tên gọi “Tiểu Huyền nhí nhảnh” tiết lộ vài chuyện thời cấp ba của Bối Nhĩ Đóa.

“Tôi và Bối Nhĩ Đóa học cùng khóa trường số 13. Khi đó cô ấy học lớp A2, tôi học lớp A3, cùng một tầng nên thường gặp nhau. Nói công bằng, khi đó cô ấy quả thật là hoa khôi của trường, chỉ có điều hơi thấp một chút. Cô ấy rất thích chưng diện, thường mặc áo chính mình mua trong đồng phục, đồng phục không bao giờ kéo khóa để mọi người nhìn thấy áo mặc bên trong. Cô ấy cũng đeo dây chuyền, đeo hoa tai, sơn móng tay rất nổi bật. Chắc các bạn cũng hiểu, học sinh trường 13 rất giản dị, mọi người đều chú tâm học hành, rất ít nữ sinh chú ý quá nhiều đến chuyện ăn mặc, cô ấy làm như vậy chắc chắn sẽ rất nổi.

Một chuyện tôi nhớ rất rõ là đồng phục mùa hè của chúng tôi khi đó rất xấu, cô ấy bị phát nhầm một bộ cỡ rộng, mặc vào tỏ ra chân rất ngắn. Cô ấy không muốn mặc vấy ra sân tập thể dục, còn cãi nhau với chủ nhiệm lớp một trận, sau đó ngồi khóc trong phòng học... Sau khi biết chuyện này, tôi cảm thấy cô ấy hơi cố chấp.

Cô ấy là hoa khôi, đương nhiên có rất nhiều nam sinh theo đuổi. Mặc dù trong ba năm cấp ba cô ấy không yêu ai trong trường nhưng ngoài trường có hay không thì tôi không biết. Còn các bạn nam trong trường theo đuổi cô ấy, cô ấy luôn tươi cười với họ, cười nói thoải mái với họ, có lúc cũng làm nũng nhờ họ giúp đỡ, không bao giờ nhẫn tâm từ chối họ. Vì thế các bạn nam đó đều ảo tưởng, cảm thấy mình có khả năng theo đuổi được cô ấy. Khi đó cô ấy rất hot, mỗi lần đi ngoài hành lang lại có rất nhiều bạn nam thò đầu ra nhìn. Cô ấy vừa đi vừa chỉnh tóc, không liếc ngang liếc dọc nhưng lại có một nét riêng. Hôm Valentine, trong ngăn kéo cô ấy đầy một đồng thư tình, sô cô la và các món quà nhỏ. Cô ấy chọn một số trong đó mang về nhà, số còn lại chia cho các bạn nữ không xinh đẹp, không nhận được quà.

Cô ấy chỉ có một bạn gái, các bạn nữ khác đều không dám chơi thân với cô ấy quá. Bởi vì tính cô ấy rất hoạt bát, hát hay nhảy giỏi, tham gia rất nhiều hoạt động, rất có chủ kiến, rất hiểu thẳng, lại có duyên với các bạn nam, làm bạn cô ấy sẽ có áp lực rất lớn. Cô bạn gái duy nhất của cô ấy cũng chỉ đi theo làn nền cho cô ấy, thường làm chân lon ton đi mua trà sữa, ô mai gì đó cho cô ấy, dựa vào những việc này để duy trì tình bạn. Đương nhiên một nữ sinh như cô ấy luôn cần có người làm nền, chuyện này cũng có thể hiểu được.

Bây giờ cô ấy và Diệp Trữ Vi yêu nhau, có thể rất nhiều người cảm thấy khó tin nhưng theo tôi thì không có gì khó hiểu. Bởi vì bản thân cô ấy đã có ưu thế hấp dẫn đàn ông, trên phương diện đó cô ấy rất chủ động, hai mắt rất đẹp, phóng diện tanh tách, mặc dù không phải kiểu ướt át nhưng cũng coi như là hấp dẫn. Hơn nữa có một số bạn nam có chiều cao lại thích mẫu người non nớt yếu đuối... Ngoài ra giọng cô ấy rất điệu, các bạn nam đều thích”.

Bối Nhĩ Đóa tỉnh táo đọc xong nội dung “Tiểu Huyền nhí nhảnh” đăng lên, biết người này cố ý nói xấu cô.

“Tiểu Huyền nhí nhảnh” thoát nhìn ăn nói giữ mồm giữ miệng nhưng thực ra câu nào cũng có gai nhọn, còn cố tỏ ra có lý có tình.

Sự thật là năm đó rất nhiều nữ sinh trường 13 thích trang điểm, đều mặc áo đẹp trong đồng phục, Bối Nhĩ Đóa làm như vậy không phải trường hợp cá biệt. Nhưng cô không hề đeo trang sức phức tạp mà chỉ có một sợi dây bạc đơn giản, lúc đó cô còn chưa bấm lỗ tai, móng tay cũng không sơn.

Nữ sinh bị phát nhầm đồng phục không muốn ra sân tập thể dục không phải là Bối Nhĩ Đóa mà là một bạn nữ khác trong lớp, Tiểu Huyền nhí nhảnh đã cố ý đánh tráo chuyện này.

Đích xác có không ít bạn nam thích cô, nhưng nói đến theo đuổi thì chỉ có bốn người, còn không được tính là theo đuổi quyết liệt, sau khi bị cô từ chối thẳng thừng đều phóng khoáng rút lui. Cô cũng không cố tình cười nói với các bạn nam, chưa bao giờ làm nũng nhờ họ giúp đỡ. Valentine cả ba năm tổng cộng nhận được sáu món quà, cô đều lén trả lại cho đối phương sau khi tan học.

Còn vì sao khi đó chỉ có Đường Lật và hai bạn nữ khác chơi thân với cô còn các bạn gái khác không tới gần cô? Đó đều là nhờ Trương Dật Lộ ban tặng, Trương Dật Lộ đã làm một việc khiến các bạn nữ trong lớp đều bài xích cô.

Bối Nhĩ Đóa đã quên những chuyện không thoải mái đó từ lâu, cũng không muốn nhắc tới nữa. Vậy mà lại có người cố ý xuất hiện, tung những tin đồn thất thiệt, tìm mọi cách khắc họa cô trở thành một “Hoa khôi giả tạo, cực kỳ thích chưng diện, tính tình cố chấp, thích chơi trò mập mờ với bạn nam, rất lắm mưu kế”.

Đúng là không biết nên nói gì.

Chỉ có điều bài viết này vẫn khiến một số dân mạng chú ý, bọn họ tới tập nhẩn lại trên tường của Tiểu Huyền nhí nhảnh: “Sao lại thế được? Bối Nhĩ Đóa là người như vậy à? Có vẻ không giống lắm, có điều quả thật đánh giá con người không thể chỉ nhìn bề ngoài được”.

Tiểu Huyền nhí nhảnh chỉ trả lời một bình luận trong đó: “Tôi chỉ nói sự thật, hơn nữa chỉ là một phần. Còn có một số việc tôi sẽ chôn chặt trong lòng. Dù sao bây giờ cô ấy cũng đã là một người của công chúng, nếu lời nói của tôi ảnh hưởng đến hình tượng của cô ấy sẽ không tốt. Cho nên chuyện này dừng ở đây, mọi người đừng hỏi tôi nữa”.

Rõ là cố ý úp mở làm người khác tò mò, sau đó thoải mái quay đi để một đám đông đoán già đoán non.

Bối Nhĩ Đóa cười lạnh lùng, bấm nút gạch chéo trên góc phải, thoát ra khỏi thế giới mạng.

Con người dù gì cũng phải đối mặt với dư luận. Trước kia cô sợ nhưng bây giờ không sợ nữa, bởi vì cô không hề làm, cây ngay không sợ chết đứng. Huống hồ cô không cần làm tất cả mọi người vui vẻ, chỉ cần người cô thích, người cô để ý có thể thích, có thể để ý cô là được rồi.

Mà người cô thích và để ý đó, cô hoàn toàn tin tưởng sẽ không thay đổi thái độ đối với cô vì những sóng gió nhỏ nhặt này.

Chẳng phải như thế là đủ rồi sao?

Đột nhiên cô bừng tỉnh, vì sao mình lại tin tưởng như vậy?

Bối Nhĩ Đóa đưa tay sờ sờ mặt, rất nóng. Gương mặt người nào đó hiện lên trong đầu, trong lòng còn nóng hơn.

29. Chương 29

Bài đăng của “Tiểu Huyền nhí nhảnh” là một mồi câu thu hút ánh mắt của mọi người. Vài ngày sau đó, các bình luận tiêu cực về Bối Nhĩ Đóa càng ngày càng nhiều, đều do các nickname khác nhau tiết lộ, nhưng mỗi một thông tin thoát nhìn đều chi tiết rõ ràng.

“Bối Nhĩ Đóa ấy à? Tôi nhớ cô ta, cô ta rất thích trang điểm xinh đẹp, vừa đi vừa vén tóc gây sự chú ý đối với các bạn nam”.

“Tiết lộ một thông tin, cô ta từng mập mờ với rất nhiều bạn học nam, bên ngoài trường cũng có một bạn trai lần nào cũng đi xe máy đến cổng trường đợi cô ta, còn hút thuốc lá nữa”.

“Có hai bạn nam đánh nhau vì cô ta, các bạn học khác đến gọi cô ta tới can ngăn, cô ta lạnh lùng nói liên quan gì tới tôi. Ha ha, đáng vẻ cô ta lúc đó cả đời tôi cũng không quên được”.

“Chưa tiếp xúc với cô ta bao giờ, có điều nghe nói cô ta có một sở thích rất biến thái, thích giải phẫu ếch, hành hạ thỏ gì đó. Có một lần hình như bạn học cùng lớp phát hiện có con thỏ chết từ trong cặp sách của cô ta rơi ra”.

“Cô ta rất khinh người, không có bao nhiêu bạn nữ thích cô ta”.

“Bối Nhĩ Đóa vừa vào lớp 10 đã xen vào một cặp lớp 12 học giỏi nhất khóa. Bà chị đó dịu dàng, xinh đẹp, lại cao ráo, không biết hơn cô ta bao nhiêu lần. Ông anh đó đúng là có mắt như mù”.

“Cả một vụn trái dưa leo, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi không thể yêu nhau lâu dài. Cô ta có thể giả tạo một hồi chứ không giả tạo được cả đời. Đến lúc Diệp Trữ Vi phát hiện bản tính cô ta thế nào, chia tay sẽ là kết cục không tránh được”.

“Nghe nói kỹ xảo ấy ấy của Bối Nhĩ Đóa rất cao, đó là bạn trai cũ của cô ta không cẩn thận lỡ miệng sau khi say rượu. Bất cứ người đàn ông nào chỉ cần thử một lần sẽ không rời được cô ta, cho nên bây giờ Diệp Trữ Vi mới bị cô ta bám chặt như vậy”.

“Diệp Trữ Vi là bàn đạp của cô ta, đến lúc tìm được mục tiêu tốt hơn, 96,69% Bối Nhĩ Đóa sẽ bỏ anh ta”.

Đủ loại đơm đặt vô trách nhiệm trên đây đều là giả dối, có những lời đã đạt đến mức độ phỉ báng.

Mới đầu Bối Nhĩ Đóa không hề chú ý, nhưng cùng với số người tag cô trên weibo càng ngày càng nhiều, khu bình luận cũng bắt đầu có những phát ngôn không dễ nghe, cô nhận ra những tin đồn đầy ác ý đã lan rộng.

Chỉ bồi nhọ một mình cô, không giống như là hành động phá hoại ác ý của đối thủ cạnh tranh với trang youguo. Nội dung tập trung vào cuộc sống của cô thời cấp ba, rất rõ ràng là người quen của cô, và người đầu tiên cô nghĩ đến là Trương Dật Lộ.

Cũng chỉ có thể là Trương Dật Lộ. Đối với Trương Dật Lộ, chuyện như vậy quả thực đã quá quen tay.

Ngày đầu tiên bắt đầu cuộc đời học sinh cấp ba, Bối Nhĩ Đóa phát hiện không ngờ mình lại được phân vào cùng lớp với Trương Dật Lộ. Trong lòng cô cũng không thoải mái nhưng vẫn tự an ủi chính mình rằng việc học tập thời cấp ba căng thẳng hơn thời cấp hai nhiều, mục tiêu duy nhất của tất cả mọi người là thi đại học, không có thời gian và sức lực để ý đến những chuyện khác.

Lại không nghĩ rằng Trương Dật Lộ là ngoại lệ.

Khi đó điểm thi vào cấp ba của Trương Dật Lộ gần như là đội sổ. Cô ta có vẻ như cam chịu, hoàn toàn không có tâm tư học hành mà chỉ nghĩ cách làm thế nào đối đầu với Bối Nhĩ Đóa. Các bạn nữ khác bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, Trương Dật Lộ và Bối Nhĩ Đóa là bạn học cùng lớp từ thời cấp hai, tại sao nhìn thấy nhau cũng không nói gì? Đối với chuyện này, Trương Dật Lộ bất đắc dĩ giải thích: “Chắc là tại tớ không xinh. Trước kia Nhĩ Đóa chính là một trong những bạn xinh nhất lớp, gái xinh chỉ chơi với gái xinh, bạn ấy và tớ chưa bao giờ nói chuyện với nhau”.

Lúc đó Trương Dật Lộ chỉ có địch ý rõ ràng với Bối Nhĩ Đóa, còn đối với các bạn nữ khác lại luôn hạ mình, cử chỉ nói năng đều khiêm tốn, thậm chí còn chủ động lấy lòng người ta, âm thầm kéo bè kết cánh. Khi cô ta dùng phần lớn thời gian để làm những chuyện này, một phần ba số bạn nữ trong lớp nhanh chóng bắt đầu tránh xa Bối Nhĩ Đóa.

Chuyện cặp đôi học giỏi nhất khóa trên hoàn toàn không có quan hệ gì với Bối Nhĩ Đóa.

Cặp đôi đó là nữ thần và nam thần của trường số 13. Nữ họ Hứa, nam họ Chu, do thành tích học tập luôn đứng đầu toàn khóa nên phụ huynh và giáo viên cũng đều ngầm chấp nhận mối quan hệ này, ngay cả hiệu trưởng cũng có lần trêu đùa hai người họ: “Người đứng đầu và đứng thứ hai đợt thi này vẫn là cặp đó, không có đôi nào khác muốn thách thức hai cô cậu này sao?”

Đầu học kỳ hai năm lớp 12, cặp đôi được thần tượng hóa này lại lặng lẽ chia tay, không ai nói rõ nguyên nhân chia tay là gì.

Đúng kỳ nghỉ trước khi hai người chia tay, ông anh họ Chu đó dẫn theo hơn hai mươi bạn học khóa dưới tham gia hoạt động xã hội thực tế nhân dịp nghỉ đông. Bối Nhĩ Đóa là tổ trưởng của một trong bốn tổ, mỗi lần kết thúc một hoạt động, anh Chu lại giữ bốn tổ trưởng lại tổng kết nội dung hoạt động trong ngày, thế là có tương đối nhiều cơ hội tiếp xúc. Có một hôm đúng sinh nhật anh Chu, Bối Nhĩ Đóa và ba tổ trưởng khác mua bánh sinh nhật chúc mừng anh ta, anh ta rất cảm động, mời bốn người ăn cơm ở quán cơm gần trường. Sau khi cơm nước xong, ba người khác đạp xe về, anh ta tiện đường đưa Bối Nhĩ Đóa đến bến xe buýt, trên đường đi nói chuyện dăm câu ba điều, vừa vặn bị Trương Dật Lộ đi xe đến đưa quần áo cho mẹ nhìn thấy. Trương Dật Lộ chụp trộm một bức ảnh rồi gửi tin nhắn một lượt cho các bạn nữ trong lớp, nói Bối Nhĩ Đóa đang hẹn hò với anh Chu.

Anh Chu là một người giản dị và ngay thẳng, chưa bao giờ đi cùng với một nữ sinh khác ngoài chị Hứa, vì vậy đại đa số mọi người đều cho rằng anh ta đi dạo với Bối Nhĩ Đóa nhất định là do Bối Nhĩ Đóa chủ động tiếp cận.

Có một số người lắm chuyện nhanh chóng dò hỏi chị Hứa tình hình gần đây, hỏi chị ta có cùng anh Chu tổ chức sinh nhật hay không. Chị Hứa trả lời: “Không, hôm đó anh ấy đi tham gia hoạt động xã hội thực tế đến rất muộn mới về, chị chỉ nhắn tin chúc mừng sinh nhật anh ấy”.

Mà đầu học kỳ sau cặp đôi này lại chia tay chớp nhoáng không rõ nguyên nhân, vì thế tất cả mọi người đều tin lời Trương Dật Lộ là Bối Nhĩ Đóa đã tìm cách chia rẽ hai người này.

Trương Dật Lộ nói Bối Nhĩ Đóa đã thích anh Chu từ lâu, rõ ràng dưới tầng một có nhà vệ sinh nữ nhưng Bối Nhĩ Đóa lại thường lên nhà vệ sinh ở tầng ba chính là để nhìn trộm anh Chu. Bối Nhĩ Đóa báo danh tham gia hoạt động xã hội dịp nghỉ đông cũng là vì anh Chu, còn nói xấu chị Hứa bị lác mắt, không xinh đẹp bằng mình...

Vì thế Bối Nhĩ Đóa cãi nhau với Trương Dật Lộ, thậm chí còn đánh nhau, kết quả là kinh động đến phụ huynh, hai người miễn cưỡng xin lỗi lẫn nhau.

Nhưng chuyện đó chưa hề kết thúc. Trong mắt mọi người, cặp tình nhân đẹp như mơ làm người khác phải ngưỡng mộ đã chia tay, chị Hứa bị tổn thương, cả ngày cắm đầu học không nói một lời. Còn sau khi nghe thấy lời đồn đại, anh Chu còn lập tức tuyên bố hùng hồn chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì với Bối Nhĩ Đóa, đừng lôi người thứ ba vào, thái độ bảo vệ Bối Nhĩ Đóa quả thực không khác gì có tật giật mình, mọi người lại càng tin anh ta và Bối Nhĩ Đóa có vấn đề.

Bối Nhĩ Đóa có giải thích cũng vô dụng. Kỳ thực hôm đó tiện đường đến bến xe buýt, cô chỉ hỏi anh Chu về việc chọn chuyên ngành đại học chứ không hề nhắc tới chuyện gì khác. Còn anh Chu thì không có tâm tư trả lời cô, vừa đi vừa nhắn tin, hiển nhiên không hề tập trung. Khi đó cô cảm thấy ông anh này có gì đó kỳ lạ nên cũng không hỏi thêm nữa.

Không có bất cứ chuyện gì khác.

Từ đó Trương Dật Lộ lải nhải suốt hơn nửa học kỳ. Đến tận kết thúc đợt thi đại học năm đó, cặp đôi năm cuối rời khỏi trường 13, Bối Nhĩ Đóa vẫn chưa thể thoát khỏi những lời đồn nhảm. Trương Dật Lộ bưng bưng hào hứng gặp ai cũng nói: “Thực ra tớ rất thương Nhĩ Đóa. Cô ấy tốn bao nhiêu công sức mà vẫn không ưa được anh Chu. Mà cũng đúng, ngay từ đầu cô ấy đã không biết mình là ai rồi. Chị Hứa hơn đứt cô ấy cả về khí chất lẫn trí tuệ, cô ấy cho rằng chỉ dựa vào ngoại hình xinh đẹp của mình là có thể thành công, đúng là quá ngây thơ”.

Bối Nhĩ Đóa đã tâm sự với Bối Hành An. Bối Hành An có một bộ triết học cuộc đời của chính mình, ông nói: “Nếu tâm tình con bị những chuyện không đâu này ảnh hưởng thì đó mới là thất bại lớn nhất, hiểu không? Nhĩ Đóa, sau này con sẽ còn gặp những người như vậy, những chuyện như vậy. Bố cho con một đề nghị là nếu con trong sạch thì có tin hay không là chuyện của người khác, thời gian sẽ chứng minh giúp con là con không làm”.

Bối Nhĩ Đóa nghe lời bố tập trung vào chuyện học hành và cuộc sống của mình. Tin đồn từ từ nhạt dần, nhưng phần lớn các bạn nữ đã không còn thiện cảm với cô, chỉ có Đường Lật và hai bạn nữ khác chơi với cô. Cô cảm thấy như thế là đủ.

Còn hai bạn nam đánh nhau vì cô? Chuyện máu chó này tuyệt không thể xảy ra trên người cô, bạn trai ngoài trường cũng là hư ảo giả dối.

Con thỏ chết từ cặp sách của cô rơi ra lại là chuyện thật năm lớp 11. Khi đó Bối Nhĩ Đóa cực kỳ hoảng sợ, vì thế Bối Hành An và Từ Trinh Phân cũng lần đầu tiên xuất hiện tại văn phòng chủ nhiệm lớp để đòi công bằng cho con gái. Có điều hỏa lực của Từ Trinh Phân quá mạnh, vừa đi vào đã hùng hổ chất vấn chủ nhiệm lớp, Bối Hành An can ngăn nhưng không được. Chủ nhiệm lớp cũng không nói gì, chỉ cảm thấy chán ghét đối với Từ Trinh Phân. Cuối cùng chuyện này không điều tra ra là ai làm, nhưng tin đồn Bối Nhĩ Đóa có một bà mẹ cực kỳ chua ngoa ngang ngược lại truyền ra ngoài, càng nhiều bạn nữ mất thiện cảm đối với cô.

Đủ loại chuyện không vui thời cấp ba lại hiện lên trước mắt, Bối Nhĩ Đóa sầu não một hồi lâu, sau đó cô không gọi điện kể khổ với Đường Lật như mọi ngày mà bấm số của Diệp Trữ Vi.

“Anh đang làm gì thế?” Sau khi Diệp Trữ Vi nghe máy, Bối Nhĩ Đóa mở đầu trước.

“Đang đọc sách”.

“Anh đã lên mạng chưa?”

“Chưa, có chuyện gì vậy?”

Bối Nhĩ Đóa im lặng một lát, âm thanh hơi nghẹn ngào: “Có một số người đang nói tôi”.

Bên kia điện thoại yên lặng hai giây rồi hỏi ngược lại: “Nói gì cô?”

“Đủ loại, nhưng toàn bộ đều là giả”. Bối Nhĩ Đóa buột miệng nói: “Anh đừng tin”.

“Nhĩ Đóa!”

“Sao?” Tâm tình cô cực kỳ phức tạp, vừa rồi cô buột miệng nói chưa suy nghĩ là vì sự lo lắng vô thức của cô. Cô không sợ bị bất kỳ ai hiểu lầm, trừ anh ta.

“Cô cho rằng tôi sẽ tin lời người không hề liên quan sao? Từ nhỏ đến giờ, ngay cả lời bố mẹ tôi nói mà tôi còn không tin”.

“...”

“Tôi chỉ tin những gì mình nhìn thấy”. Anh ta bổ sung một câu: “Và sờ thấy”.

“...” Vì sao anh ta lại nói thêm câu sau?

“Cô muốn tôi tin điều gì cứ nói thẳng là được”.

Bối Nhĩ Đóa như mở cờ trong bụng, vui vẻ không nói nên lời. Ý anh ta rất rõ ràng, anh ta chỉ tin tưởng cô, tin tưởng cô vô điều kiện.

Một cuộc điện thoại đã vỗ về thần kinh căng thẳng của Bối Nhĩ Đóa thành công, giải cứu cô khỏi tâm tình u ám, thậm chí còn trở nên sáng lạng.

Đêm đó cô ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau cô ăn sáng rồi lên mạng, lúc vào weibo phát hiện có gần một ngàn người nhắc đến cô.

Cô xem bài gốc, không ngờ lại là một bức ảnh chụp cô đang ngủ do “Trữ Vi của Tiểu Nhĩ Đóa” đăng lên.

Đó là lần cô ngủ quên trong phòng nghỉ của Viện nghiên cứu, không ngờ anh ta lại chụp trộm mấy bức từ những góc chụp khác nhau.

Trong bức ảnh này, cô dựa vào ngực anh ta, ngủ rất say.

Anh ta không chỉ đăng ảnh mà còn kèm theo một lời bình ngắn gọn.

“Rất thích nhìn cô ấy lúc ngủ”.

Điều khiến cô kinh ngạc nhất là anh ta còn tương tác với cộng đồng mạng, trả lời một bình luận hỏi vì sao.

“Bởi vì không có sức chống cự”.

Sự xuất hiện của anh ta đã lôi kéo sức chú ý của mọi người thành công. Dân mạng dường như đã quên mình vừa tọc mạch những chuyện gì, vội vã bấm vào xem tình hình của anh ta, hi vọng có thể tương tác với anh ta.

30. Chương 30

Sự xuất hiện của “Trữ Vi của Tiểu Nhĩ Đóa” nhanh chóng tạo nên sức chú ý của đại bộ phận dân mạng. Những tin đồn vô căn cứ, hư ảo như hoa trong gương, trăng dưới nước mặc dù vẫn tiếp tục lan tràn nhưng quần chúng đã hết hứng thú, cũng có người bắt đầu nghi ngờ những chuyện đó là thật hay giả.

Họ tới tập nhấn lại trong phần bình luận bức ảnh của Diệp Trữ Vi, đưa ra đủ loại câu hỏi.

“Bối Nhĩ Đóa bình thường rất thích chưng diện đúng không?” Có người hỏi.

“Cô ấy tương đối thích chưng diện trước mặt tôi, còn trước mặt những người khác thì không”. Diệp Trữ Vi đáp.

“Nghe nói trước kia Bối Nhĩ Đóa từng có không ít bạn trai”.

“Bạn phải thất vọng rồi, cô ấy mới chỉ có tôi”. Diệp Trữ Vi đáp.

“Kéo áo hỏi, bạn gái anh có thích các con vật nhỏ không?”

“Tôi thích động vật, cô ấy đương nhiên cũng vậy”. Diệp Trữ Vi đáp.

“Có đúng hai người đã thân mật trên sân thượng trường trung học số 13 không?”

“Lên sân thượng là để ngắm sao, còn chuyện thân mật sau khi về nhà mới làm”. Diệp Trữ Vi đáp.

“Anh yêu cô ấy không sợ phí phạm tiền chiều cao của anh à? Ý tôi là chiều cao của con hai người sau này”.

“Theo công thức dự tính chiều cao của khoa học, chiều cao của con trai bằng chiều cao của bố cộng với chiều cao của mẹ rồi nhân với 0,54. Chiều cao của con gái bằng chiều cao của bố nhân với 0,923 cộng với chiều cao của mẹ rồi chia cho 2. Bất kể là sinh con trai hay con gái đều có ưu thế rõ ràng về chiều cao. (Người dịch tính luôn giúp những bạn lười tính toán: Con trai $(1,9+1,6)*0,54=1,89m$. Con gái $(1,9*0,923+1,6)/2=1,67m$).

Diệp Trữ Vi trả lời dân mạng rất lịch sự và ngắn gọn, nhận được rất nhiều thiện cảm ngoài ý muốn.

Bối Nhĩ Đóa phát hiện anh ta chỉ đăng có một bức ảnh, chân dung vẫn để trống, vậy mà lượng người theo dõi đột nhiên tăng vọt không thể đỡ nổi. Chỉ mới chưa được hai ngày mà số người theo dõi đã gấp ba cô, khu bình luận ngày càng có nhiều nữ sinh tỏ tình với anh ta, phần lớn các nữ sinh này đều lấy ảnh tự sướng độ nét cao làm avatar, ai ai cũng mắt to mặt đẹp, ngoài ra cũng không thiếu các nam sinh trắng trẻo ẻo lả...

Thấy chuyện này, cô cũng hơi ghen tị.

Bây giờ gần như người nào cũng có thể tiếp cận anh ta qua Internet. Không cần nghĩ cũng biết trong hộp tin nhắn của anh ta nhất định đầy các hình ảnh và lời lẽ tình tứ yêu đương.

Dường như cô có một ảo giác, anh ta không còn “thuộc về” một mình cô.

Buổi tối gọi điện thoại, Bối Nhĩ Đóa như vô tình nhắc tới chuyện này: “Anh được hâm mộ thật đấy, tôi thấy rất nhiều người tỏ tình với anh”. Còn trắng trợn mời anh “tình một đêm” nữa chứ...

“A”. Diệp Trữ Vi suy nghĩ một lát: “Cô ghen tị với sức hút của tôi à?”

Bối Nhĩ Đóa: “...”

“Tôi không coi trọng những chuyện này”. Anh ta bày tỏ thái độ ngắn gọn.

“Thật sao? Tôi đoán nhất định có rất nhiều người đẹp lên gửi ảnh cho anh”.

“Không để ý”. Anh ta nói: “Cô đã nói vậy thì tôi xem thử xem sao”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

Đúng là tự vác đá đập chân mình, biết vậy thà chẳng nói còn hơn.

Diệp Trữ Vi vẫn đang ngồi máy tính, thế là vừa xem vừa nói chuyện điện thoại với Bối Nhĩ Đóa: “Cô nói đúng, đích xác có rất nhiều phụ nữ gửi đủ loại ảnh cho tôi”.

Trong lòng Bối Nhĩ Đóa ngập tràn ghen tị.

“Có điều đều không đẹp”.

“Sao?” Bối Nhĩ Đóa xác nhận lại lời anh ta nói.

“Rõ ràng không bằng bức ảnh thời cấp ba của cô”.

Ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa, vạn vật đêm hè lập tức không còn tiếng động. Bên tai Bối Nhĩ Đóa chỉ vang vọng câu này của anh ta, cô đắm chìm thật lâu trong sự xúc động này.

“Nhĩ Đóa, bao giờ chúng ta gặp nhau?”

“Đến hôm ghi hình tập phim tuyên truyền thứ hai”.

“Còn một tuần nữa”. Anh ta nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra ngày kia cơ quan có liên hoan, theo thông lệ có thể dẫn theo người nhà. Cô có muốn đi cùng không?”

“Tiền ăn thế nào?” Cô nhớ lần đầu tiên đến dự liên hoan của cơ quan anh ta, cô phải tự trả tiền.

“Tôi trả”.

“Vậy được”.

“Mấy hôm nay nhiệt độ rất cao, cô có thể mặc váy mỏng một chút, có điều đừng ngắn quá, tốt nhất là dài quá gối”.

“Anh bắt đầu có yêu cầu với chuyện ăn mặc của tôi đấy à?”

“Ồ, cô có thể cho là như vậy”.

“Tôi sẽ tham khảo đề nghị của anh, có điều không nhất định sẽ nghe theo”. Cô cố tình đối nghịch với anh ta.

“Giờ đi ngủ đi”. Giọng anh ta như tiếng đàn sâu trong khe núi: “Chúc cô ngủ ngon”.

“Chúc anh ngủ ngon”.

Bối Nhĩ Đóa gác điện thoại, vào xem hộp thư, nhận được ảnh của Bối Hành An đang du lịch mười nước châu Âu kèm với lời nhắn nhủ bình an theo thường lệ. Cô lần lượt xem hết những cảnh sắc hoa mỹ, trầm tĩnh, phục cổ, thanh nhã đó rồi mỉm cười.

Nếu lúc này bố cô ở trước mặt, cô nhất định sẽ lao vào trong lòng ông, nói với ông cô đã thích một người.

Một người rất ưu tú.

Con sẽ tìm cơ hội nói với anh ấy sớm nhất có thể.

Thoát ra khỏi hộp thư, Bối Nhĩ Đóa tiếp tục chỉnh sửa hồ sơ xin việc, từng câu từng chữ, bảo đảm nội dung ngắn gọn, làm nổi bật trọng điểm.

Từ sau khi mở quán lẩu thất bại, cô có một thời gian thấy tương lai mờ mịt, nhưng trong mấy ngày bận rộn gần đây cô lại tìm được sự cân bằng trong nội tâm, như có người vén mây mù chỉ phương hướng rõ ràng cho cô. Cô đã học được cách tha hiệp, cũng học được cách tiến lên, định tìm một công việc vừa phù hợp vừa có liên quan với sở thích của mình.

Không sợ không tìm được, cũng không sợ thất bại, chỉ cần trong lòng đã định, dường như rất nhiều vấn đề đều không còn là vấn đề.

Sau khi đánh răng rửa mặt nằm lên giường, Bối Nhĩ Đóa gối tay sau đầu, theo thói quen nghĩ đến Diệp Trữ Vi một lát rồi mới tắt đèn.

Còn bên kia, trước khi rời khỏi máy tính, Diệp Trữ Vi nhận được một tin nhắn riêng tư.

“Anh thật sự hiểu Bối Nhĩ Đóa sao? Anh biết trong ba năm cấp ba cô ta từng có không chỉ một bạn trai hay không? Cô ta là người đóng kịch rất giỏi, các bạn nữ trong lớp đều không thích cô ta. Tôi rất lấy làm lạ, rốt cuộc anh thích cô ta ở điểm nào? Với điều kiện của anh rõ ràng có thể tìm được người tốt hơn nhiều, vì sao phải hạ thấp tiêu chuẩn, làm khổ chính mình? Tôi thật sự không nỡ thấy anh bị lừa nên mới nhắc nhở anh. Anh suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc cô ta có đáng được anh đối xử như vậy hay không?”

Diệp Trữ Vi đọc xong gửi cho đối phương một chữ “Cút” rồi tắt máy.

Buổi tối hai ngày sau đó, khi Bối Nhĩ Đóa mặc một chiếc váy đầm thắt eo đơn giản màu vàng nhạt xuất hiện trước mặt Diệp Trữ Vi, ánh mắt Diệp Trữ Vi dừng lại trên người cô nửa phút rồi mới nhẹ nhàng gạt đầu, đưa ra một đánh giá tích cực: “Không tồi”.

Sau đó nắm tay cô đi qua bãi cỏ trước cửa nhà hàng rồi cùng nhau đi vào.

Trong phòng riêng, các đồng nghiệp của Diệp Trữ Vi mà Bối Nhĩ Đóa đã rất lâu không gặp đều đã đến đông đủ, bao gồm Hà Dương, Chân Chí Linh, Cao Hiểu Âm, Hoắc Tiểu Đồng, vợ chồng chị Chu, ba đồng nghiệp nam và một đồng nghiệp nữ còn độc thân.

“Một thời gian không gặp, Nhĩ Đóa lại càng ngày càng đẹp”. Chân Chí Linh nhiệt tình chào hỏi Bối Nhĩ Đóa trước tiên.

“Bây giờ hai đứa có thể coi là người nổi tiếng trên mạng rồi, ngay cả người có tuổi như chị mà cũng biết”. Chị Chu cười tươi.

“Nào nào nào, hai người ngồi đây”. Hà Dương chỉ chỗ bên trái mình.

Sau khi Bối Nhĩ Đóa ngồi xuống theo Diệp Trữ Vi liền phát hiện người ngồi đối diện là Cao Hiểu Âm. Sau khi ánh mắt gặp nhau, Cao Hiểu Âm cười rất rụt rè, nói khách sáo: “Đã lâu không gặp”.

Hoắc Tiểu Đồng ngồi bên trái anh ta lập tức lườm nguýt, ra hiệu cho anh ta nói ít thôi. Sau khi nhận được tín hiệu, Cao Hiểu Âm biết điều ngậm miệng lại.

Quả thật đã một thời gian không gặp, chủ đề của mọi người đương nhiên không thể không dính dáng đến hai người nổi tiếng hiện nay là Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa.

Mọi người đang trêu chọc đôi tình nhân chiều cao chênh lệch ba mươi xen ti mét này, Hoắc Tiểu Đồng vẫn yên lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Nhưng trên mạng cũng có rất nhiều điều tiếng không tốt”.

“Điều tiếng không tốt gì?” Cao Hiểu Âm thắc mắc.

Hoắc Tiểu Đồng không trả lời Cao Hiểu Âm mà chỉ nhìn về phía Bối Nhĩ Đóa: “Bối Nhĩ Đóa, cô có nhìn thấy chứ?”

Bối Nhĩ Đóa mặc kệ cô ta.

Hoắc Tiểu Đồng cho rằng Bối Nhĩ Đóa chột dạ, tiếp tục nói: “Bạn học thời cấp ba của cô nói trong ba năm cấp ba cô đã có mấy bạn trai, còn có hai bạn nam đánh nhau vì cô. Quan hệ của cô với các bạn học nữ đều rất kém, bởi vì cô đã phá đám một cặp yêu nhau”.

Cô ta nói xong, bầu không khí trong phòng trở nên rất quái dị. Tất cả mọi người đều không ngờ Hoắc Tiểu Đồng lại nói như vậy.

Cao Hiểu Âm không vui: “Em nói linh tinh gì thế?”

“Không phải em nói mà là người khác nói, chỉ cần tìm cái là thấy ngay”.

“Trên mạng nói gì em cũng tin à? Em có đầu óc hay không?” Nét cười cuối cùng bên khóe miệng Cao Hiểu Âm cũng biến mất.

“Em nói em tin à? Sao anh lại mắng em? Em chỉ hỏi người trong cuộc xem là đúng hay sai để cô ta thanh minh không được sao?” Hoắc Tiểu Đồng cười lạnh phản kích.

“Được rồi”. Hà Dương giảng hòa: “Tiểu Đồng, mọi người đều biết em phôi bò, trong lòng có nghi vấn nhất định sẽ nói thẳng ra. Có điều những chuyện em nói hiển nhiên là giả, dù anh không thân quen Bối Nhĩ Đóa nhưng anh biết Diệp Trữ Vi là người thế nào. Bạn gái cậu ấy chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy”.

“Trên thế giới này không có chuyện gì là chắc chắn”. Hoắc Tiểu Đồng hạ giọng, nhìn về phía Bối Nhĩ Đóa: “Nếu là giả, vì sao cô không nói? Chỉ cần cô phủ nhận, giải thích rõ ràng, chúng tôi sẽ tự có chính kiến”.

“Bởi vì cô ấy cảm thấy cô nói rất ngu xuẩn, không cần thiết phải trả lời”. Diệp Trữ Vi đặt chiếc cốc trong tay xuống, ánh mắt lạnh nhạt đến cực điểm thoáng liếc qua gương mặt từ từ đỏ lên của Hoắc Tiểu Đồng, dường như chỉ nhìn hơi lâu một chút sẽ không chịu nổi: “Như vậy có gì không đúng sao?”

Bối Nhĩ Đóa nhìn về phía Diệp Trữ Vi, trong lòng dần dần xuất hiện một luồng sức mạnh. Cuối cùng cô không có ý định triệt để coi khinh Hoắc Tiểu Đồng nữa, quay đầu sang nhìn cô ta, nói không tự ti cũng không kiêu ngạo: “Nếu cô nhất định muốn tôi nói rõ thì tôi chỉ nói một câu. Từ trước đến giờ tôi chỉ mới có một bạn trai”.

Cao Hiến Âm đứng lên kéo Hoắc Tiểu Đồng: “Bọn em đi ra ngoài một lát rồi quay lại”.

Anh ta vừa nói vừa lôi Hoắc Tiểu Đồng ra khỏi phòng.

Sau khi hai người này ra ngoài, Hà Dương nhún vai: “Mọi người cứ coi như có người vừa xì hơi, bây giờ mùi tan rồi, đừng chấp nhặt làm gì”.

Chị Chu cũng an ủi Bối Nhĩ Đóa: “Ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Thực ra Cao Hiến Âm và nó đã sắp chấm dứt rồi. Có lẽ nó cũng biết nên hôm nay mới làm như vậy”.

Chân Chí Linh cũng lên tiếng: “Đúng vậy, Nhĩ Đóa, em ăn nhiều vào, còn cả rượu vang nữa, chị mở cho em một chai”.

Bối Nhĩ Đóa đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đều hơi e dè Diệp Trữ Vi, không phải Diệp Trữ Vi tỏ ra kèn kiệu trước mặt đồng nghiệp mà bọn họ đều chủ động cung kính, dựa dẫm, lấy lòng, tự nhiên như nước chảy chỗ trũng. Còn nguyên nhân, nói phức tạp thì rất phức tạp, nhưng nói đơn giản lại cực kỳ đơn giản, bọn họ đều sùng bái Diệp Trữ Vi.

Là bạn gái của Diệp Trữ Vi, cô cũng được thơm lây một chút.

Chân Chí Linh mở một chai rượu vang cho Bối Nhĩ Đóa. Bối Nhĩ Đóa uống thử cảm thấy mùi vị không tồi, không khác nước ngọt là mấy. Cô đánh giá thấp độ ngấm của rượu vang, vì vậy uống hết hai ly, hai tai nhanh chóng trở nên đỏ rực.

Diệp Trữ Vi thấy thế dẫn cô ra bãi cỏ bên ngoài nhà hàng cho thoáng gió.

Ngồi trên ghế mây, Bối Nhĩ Đóa thấy trời đất quay cuồng, mí mắt giật giật: “Có thể tại tối qua ngủ muộn nên bây giờ tôi buồn ngủ quá”.

“Thế thì ngủ một lát đi”. Anh ta nói: “Nửa tiếng nữa tôi gọi cô dậy”.

Bối Nhĩ Đóa nhắm mắt lại, âm thanh dịu dàng mà không rõ: “Cảm ơn anh vừa rồi đã nói đỡ cho tôi”.

“Đến bây giờ cô còn phải cảm ơn tôi nữa sao?” Âm thanh của anh ta nghe rất gần.

“Ờ”. Cô cười cười, cơn buồn ngủ ập đến, đầu óc nặng trĩu, không để ý lời anh ta nói có vấn đề.

Diệp Trữ Vi thấy cô từ từ gục đầu xuống, choàng tay qua khoác vai cô, nâng đầu cô dựa vào vai mình để ngủ cho thoải mái.

Bàn tay anh ta nhẹ nhàng vuốt bờ vai mềm mại của cô, cúi đầu xuống nhìn đáng vẻ cô khi say rượu.

Sắc mặt cô trắng hồng, lông mày trên má có thể nhìn thấy rõ ràng, hai vành tai như cà chua chín mọng.

Anh ta không nhịn được, dùng tay còn lại khẽ chạm vào vành tai cô.

“Diệp Trữ Vi”.

Anh ta rút tay lại, chăm chú nghe cô nói mê.

“Diệp Trữ Vi”. Cô lại gọi một lần nữa, âm thanh dịu dàng như gió đêm, ngọt ngào như mật.

Chưa từng có người nào gọi tên anh ta lưu luyến dễ nghe như thế.

“Diệp Trữ Vi”. Cô gọi lần thứ ba, dường như đang mơ gì đó liên quan đến anh ta.

Anh ta nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Anh đây. Em muốn nói gì?”

Cô vẫn nhắm mắt, vẫn gọi tên anh ta, gọi đủ hai mươi mốt lần.

Anh ta cũng nghe trọn hai mươi mốt lần.

Cuối cùng cô cũng yên lặng. Anh ta cho rằng cô sẽ không nói nữa, đột nhiên nghe thấy một câu dài đứt quãng, rất nhẹ. Anh ta nghiêng sát người vào, ghé sát tai bên môi cô, nghe thấy rõ những gì cô nói.

“Diệp Trữ Vi... Không biết anh ấy có thích mình không... Mình không sao đoán được... Thôi kệ, dù sao bây giờ anh ấy cũng là của mình”.

Nhịp tim luôn ổn định suốt hai mươi bảy năm qua của Diệp Trữ Vi chợt dừng lại một nhịp vì câu này của Bối Nhĩ Đóa.

31. Chương 31

Bối Nhĩ Đóa ngủ một giấc sâu, lúc tỉnh lại mới hiểu vì sao mình lại ngủ thoải mái như vậy, thì ra đầu cô vẫn dựa vào vai Diệp Trữ Vi mà anh ta không đẩy cô ra.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Bối Nhĩ Đóa cảm thấy huyết thái dương hơi căng.

“Nửa tiếng”.

“Thật sao? Tôi cứ tưởng đã sáng rồi cơ”. Bối Nhĩ Đóa ngồi thẳng lên, cử động chân.

“Sau này đừng uống rượu nữa”. Diệp Trữ Vi đưa tay vén tóc giúp cô, động tác hết sức tự nhiên.

Nhìn vào mắt anh ta theo thói quen, Bối Nhĩ Đóa hơi kinh ngạc. Có lẽ là vì ánh trăng tối nay rất đẹp khiến mắt anh ta có vẻ dịu dàng hiếm thấy, giống như mặt hồ bao trùm dưới làn sương mỏng.

“Vâng”. Cô chậm chạp lên tiếng.

“Cô còn nhớ vừa rồi đã nói mê không?”

“Nói mê gì?” Cô hoàn toàn không nhớ.

Anh ta chỉ nhìn cô mà không nhấc, chậm rãi gạt tóc ra sau lưng giúp cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng chải tóc mái trước trán cô.

Bối Nhĩ Đóa bị anh ta nhìn nổi da gà, hơi lúng túng đưa cánh tay chặn tay anh ta lại: “Chúng ta nên về thôi”.

Nói rồi cô đứng dậy, gót giày nhẹ nhàng lướt trên cỏ xanh, tay chỉnh lại váy cho ngay ngắn.

“Nhĩ Đóa”.

Cô quay người lại, đồng thời bàn tay vừa buông vạt váy ra bị tóm lấy không hề khách khí, sao đó anh ta kéo cô vào lòng.

“Lúc ngủ cô luôn gọi tên tôi”. Anh ta cúi đầu nhìn về mặt kính ngạc của cô.

“Thật à? Sao tôi hoàn toàn không nhớ?” Gương mặt anh ta bất chợt áp tới gần khiến cô cảm thấy áp lực.

“Trọn hai mươi một lần, giọng rất nhiệt tình”.

Cô triệt để không nói nên lời, trí nhớ đứt đoạn chợt bị kích thích. Giấc mơ vừa rồi rất đẹp, đoạn đầu giấc mơ bóng dáng anh ta xuất hiện rất rõ.

“Cô có gì cần giải thích với tôi về chuyện này không?” Thế công của anh ta không giảm.

Trái tim Bối Nhĩ Đóa gần như nhảy lên đến cổ họng. Cô vất vả sắp xếp ngôn ngữ rồi mới mở miệng: “Tôi nghĩ có lẽ là...”

Cô còn chưa nói xong, môi đã bị anh ta chặn lại.

Đồng tử cô co lại vì hoảng sợ quá độ, môi như chạm vào nước sôi, định kêu lên nhưng tiếng kêu lại bị anh ta ngăn lại trong họng.

Đôi môi anh ta dịu dàng hôn lên môi cô, đầu lưỡi nhanh chóng tìm được đột phá khẩu, thuận thế hôn cô sâu hơn, dài hơn.

Cả người Bối Nhĩ Đóa cứng đờ, dường như có một dòng điện cấp tốc chạy qua trung khu thần kinh khiến đầu óc cô thiếu ô xi, hơi thở tắc nghẽn, hai tay dần dần không còn sức lực, ngay cả đầu gối cũng không khỏi khụy xuống.

Anh ta kịp thời đỡ tay sau lưng cô, giữ chặt người cô để cô không thể lấy cớ ngã xuống.

Cô chưa bao giờ thân mật khắng khít với anh ta như thế. Đôi môi ấm áp của anh ta vẫn đưa trên môi cô, không khí cô thở có một nửa là hơi thở của anh ta. Lưỡi anh ta cần mẫn, nghiêm túc cố gắng giao hòa với cô. Cô bị anh ta hôn không chống đỡ nổi, dưới sự dẫn dụ của anh ta bắt đầu có một chút trả lời nhiệt tình... Mà phản ứng này lập tức nhận được sự phản hồi đáng sợ của anh ta, anh ta không chần chừ hôn sâu hơn, lưỡi len mãi vào chỗ sâu...

Rất lâu sau anh ta mới lưu luyến dừng lại, buông tha cho đầu lưỡi cô.

Bối Nhĩ Đóa liên tục hít sâu không khí trong lành, sau đó nhìn anh ta với vẻ không thể tin được, buột miệng nói ra một sự thật: “Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi”.

“Cảm thấy thế nào?” Anh ta thăm nghĩ, đây là lần thứ hai, lần đầu tiên là lần ở trên xe, có điều cô sẽ vĩnh viễn không biết.

“Cảm thấy không tồi... Mà không, vấn đề là tại sao anh lại hôn mà không được tôi đồng ý?”

“Không được em đồng ý?” Anh ta nói bình thản: “Quả nhiên em đã quên vừa rồi lúc ngủ nói gì”.

“Rốt cuộc tôi đã nói điều gì mất tư cách hay sao?”

“Em nói ước gì được anh hôn”.

“ ... ”

“Đêm mơ là ngày tương”. Anh ta nói: “May mà yêu cầu của em không quá đáng nên anh có thể đáp ứng em”.

“ ... ”

Anh ta vừa nói vừa đưa tay ra định vuốt tóc cô.

“Anh đang lừa tôi”. Bối Nhĩ Đóa kịp thời nghiêng đầu tránh, nghiêm túc kháng nghị: “Tôi không thể nói như vậy, anh đừng tưởng tôi ngủ là không nhớ gì hết”.

“Nếu em nhớ thì nhắc lại cho anh là em đã nói gì đi”.

Cô không dám nhiều lời nữa, trong lòng lơ mơ có cảm giác dù không phải đòi anh ta hôn thì lời cô lỡ miệng nói ra cũng không phải đúng đắn.

Bị anh ta nắm đằng chuôi vì lỡ lời sau khi say rượu, từ đó tiến hành vặn hỏi cô, cô nhất thời không biết nói sao, trong lòng tự nhiên sinh ra chột dạ.

Cảm giác nóng bỏng trên mặt dần dần nguội đi. Đối mặt với anh ta khi anh ta đã biết mọi chuyện là một việc rất quần bách. Rất nhiều nhân tố không xác định khiến cô bối rối, cô cố gắng điều chỉnh tâm tình, ít nhất lúc này cũng không được sợ anh ta.

“Nhĩ Đóa”. Thấy cô càng ngày càng bối rối, anh ta không đành lòng trêu đùa nữa, kịp thời quay lại chủ đề chính: “Em nói không sai, anh đã lừa em. Em không hề đòi anh hôn mà chính anh muốn hôn em”.

Tâm tình quần bách của Bối Nhĩ Đóa được lời nói của anh ta xoa dịu một chút.

Anh ta nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tiếp tục nói: “Anh không chỉ muốn hôn em mà còn muốn làm nhiều chuyện hơn, có điều em không cần lo lắng, anh sẽ đi dần từng bước, không vội nhất thời. Ờ, tối nay nhiều nhất chỉ đến đây thôi”.

“ ... Vì sao?”

Anh ta nhìn cô, ánh mắt ngày càng sâu xa. Nhớ cô đã nói “Mặc kệ, dù sao bây giờ anh ấy là của mình”, ánh mắt anh ta nhìn cô như muốn độc chiếm, anh ta dừng một chút rồi nói: “Sau một thời gian tiếp xúc, anh có một kết luận đơn giản, anh muốn ở bên em mãi mãi”.

“ ... ”

Anh ta không nói thích, cũng không nói yêu, chỉ nói thẳng ý nguyện của anh ta.

Đối với Bối Nhĩ Đóa, tất cả mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ. Ngoài niềm vui dâng trào trong lòng, cô còn có một chút nghi ngờ, đây có phải sự thật hay không?

Anh ta buông tay ra, lướt xuống vai cô, khẽ hôn lên trán cô: “Từ bây giờ, bắt đầu làm bạn gái anh, thế thôi”.

Bất cứ nơi nào bị anh ta hôn cũng sẽ lập tức bốc cháy, cô bắt đầu quen với cảm giác nóng rực trên trán, ngẩng đầu nhìn anh ta, suy nghĩ một lát rồi hỏi:

“Anh không hỏi ý em à?”

“Anh nghĩ bước dư thừa này có thể bỏ qua”. Bởi vì em đã bày tỏ tình ý với anh trong mơ. (**)

“ ... ”

“Em sẽ không đồng ý sao?” Anh ta thử làm chuyện dư thừa.

“Không... nhờ đâu em không đồng ý thì sao?”

“Nếu em không đồng ý, anh sẽ theo đuổi đến lúc em đồng ý”. Anh ta nói ngắn gọn.

“Vấn đề là anh có biết làm thế nào theo đuổi một cô gái không?” Cô tỏ ý hết sức nghi ngờ.

“Rất đơn giản. Đầu tiên anh sẽ tìm lý do hợp lý nhất để ngày ngày xuất hiện trước mặt em, để em không có cách nào né tránh”. Anh ta suy nghĩ một lát: “Tiếp theo, anh sẽ nghĩ cách ngăn chặn người khác giới có cơ hội tiếp cận em, quen biết em. Thế là xong”.

“ ... ” Thật là gian xảo.

“Em sẽ bắt anh phải khổ cực theo đuổi em sao?” Anh ta hạ thấp người, lại một lần nữa nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô biết anh ta đã rõ ràng đáp án trong lòng cô. Cô không thể bắt anh ta vất vả như vậy, nhưng cô không thể nào nói thẳng ra điều này theo ý anh ta. Hiển nhiên tối nay cô ngủ gật đã chủ động tiết lộ một số thông tin quan trọng, vì vậy bây giờ hết thấy đều phát triển trong tầm khống chế của anh ta, cô nói thêm lời nào cũng chỉ khiến anh ta càng thêm đắc thắng.

Nhìn ánh mắt anh ta... Anh ta đã nắm chắc lắm rồi...

Anh ta vừa đáng yêu vừa đáng hận, cô không nhịn được muốn trêu đùa.

Thế là Bối Nhĩ Đóa ra vẻ rồi rầm, một phút sau mới nghiêm túc lên tiếng: “Anh biết không, bố em đã theo đuổi mẹ em ba năm, sau khi theo đuổi được lại hết sức lấy lòng mẹ em, bất kể đánh mất thế nào cũng được, không hề oán trách. Bởi vậy có thể thấy theo đuổi là cần thiết”.

Diệp Trữ Vi yên lặng.

“Còn nữa. Bố em đã nghiêm túc dạy bảo em, đàn ông sẽ không quý trọng người phụ nữ họ dễ dàng có được, đặc biệt là những người theo chủ nghĩa đại nam tử chưa hỏi đã hôn, tự tin thái quá, sau khi cưới rất có khả năng sẽ không coi vợ mình ra gì”.

“Tóm lại ý em là?”

“Nói ra cũng rất tiếc, mặc dù thời đi học em cũng được bạn học nam thích, nhưng chính thức theo đuổi thì còn chưa có một người nào”. Bối Nhĩ Đóa đưa tay ra đặt lên vai anh ta: “Ý em là anh có muốn làm người theo đuổi đầu tiên của em không? Nếu anh thể hiện không tồi, em sẽ đồng ý làm bạn gái anh”.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi nhìn cô vẫn có ánh trắng như cũ, bình thản dịu dàng, ung dung thoải mái.

Thấy anh ta yên lặng một hồi lâu không nói, cô hắng giọng khuyến khích: “Anh không dám à? Thực ra nếu anh theo đuổi em, xác suất thành công sẽ rất lớn”.

“Anh thì không có vấn đề gì”. Anh ta mở miệng nói: “Có điều em cũng đã nói xác suất thành công rất lớn, vậy anh hoàn toàn có quyền dùng trước quyền lợi chính đáng của bạn trai trong quá trình theo đuổi”.

“Quyền lợi chính đáng gì?”

“Thí dụ như tiếp xúc thân mật thời gian dài như vừa rồi chính là một trong những quyền lợi cơ bản”.

Lời người dịch:

Nguyên văn: “Đây là lần đầu tiên tôi hôn một người đàn ông”. Thế còn đàn bà?

(**) Nghe như kiểu “Chiếm được thân thể một cô gái thì dễ, giành được tâm hồn cô ấy mới là chuyện khó. Mà thầy giáo vẫn dạy bài dễ làm trước, bài khó làm sau”.

32. Chương 32

Diệp Trữ Vi đưa Bối Nhĩ Đóa về phòng ăn, mọi người trong phòng đều đã cơn no rượu say, người thì chơi điện thoại di động, người thì kê vai áp má, người thì ợ vì ăn no, đáng vẻ nhàn hạ. Chỉ có Cao Hiểu Âm ngồi cô đơn ở đó không làm gì, dường như đang ngáy người.

Bối Nhĩ Đóa ngồi xuống, Diệp Trữ Vi đổ một chút rượu vang cuối cùng trong ly của cô đi, đổi thành trà nóng: “Em uống trà nóng đi”.

Bối Nhĩ Đóa uống một ngụm, cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều.

Cao Hiểu Âm ngồi đối diện ngẩng đầu lên nói xin lỗi với Bối Nhĩ Đóa.

“Không sao”. Bối Nhĩ Đóa biết tất cả những chuyện này không có quan hệ gì với anh ta.

“Sau này tôi sẽ không dẫn cô ấy đến nữa”. Cao Hiểu Âm cười cười tự giễu.

Do đèn trong phòng rất sáng, mọi người đều nhìn thấy rõ phía bên phải cổ anh ta có một vết cào màu đỏ nhạt, trong lòng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều không ai muốn tìm hiểu kỹ hơn.

“Diệp Trữ Vi, em kính anh một ly”. Cao Hiểu Âm cũng không ngại vết cào trên cổ, hào phóng nâng ly rượu trong tay lên.

“Tôi không uống rượu”. Diệp Trữ Vi từ chối.

“Vậy thôi, em cũng không miễn cưỡng”. Cao Hiểu Âm ngẩng đầu uống hết ly rượu rồi úp ly xuống, nhẹ nhàng thở dài.

Mặc dù chuyện của Hoắc Tiểu Đồng khiến bầu không khí trở nên khó xử, nhưng nói tổng thể thì buổi liên hoan tối nay vẫn kết thúc thuận lợi. Bối Nhĩ Đóa cũng hoàn toàn không để nốt nhạc đệm không thoải mái đó trong lòng, bởi vì đầu óc cô đang đầy các màu sắc rực rỡ, trái tim đã bị Diệp Trữ Vi chiếm trọn... Không ngờ anh ta lại tỏ tình với cô.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, Bối Nhĩ Đóa nằm một mình trên giường, nhớ lại cảnh tượng trên bãi cỏ, cảm thấy tất cả vẫn hết sức khó tin.

Trong một thời gian dài, cô đã vô số lần định lấy dũng khí nói với anh ta cảm giác trong lòng mình, nhưng rồi anh ta lại giành trước một bước.

Anh ta cũng thích cô, đối với cô, sự thật này vừa ngọt ngào lại vừa chấn động.

Người bạn vẫn thích lại cũng thích bạn, xác suất này cực kỳ nhỏ, vậy mà cô vẫn gặp phải như kỳ tích.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ sẽ làm mọi người hơi hoảng hốt, chuyện này rất bình thường... Bối Nhĩ Đóa an ủi chính mình như thế, kết quả là cả đêm không ngủ.

Năm giờ sáng, Bối Nhĩ Đóa ngồi dậy, bật máy tính đăng một trạng thái weibo: “Không ngủ được... Chắc là chuyện xảy ra ngoài ý liệu khiến tâm tình quá hưng phấn!”

Kèm theo là một tấm hình quái thú há miệng cười to.

Phía dưới nhanh chóng có một bình luận: “Bạn có thai rồi à?”

“...”

Bối Nhĩ Đóa vội vã trả lời “Không phải” rồi vội vã thoát ra, nằm xuống giường tìm lại lý trí, nhớ ra chuyện này không phải có thể tùy ý nói với người khác.

Thế là cô trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà, một mình lên tiêu hóa hạnh phúc.

Trong yên lặng, tiếng tim đập bên ngực trái ngày càng mãnh liệt. Cô chậm rãi sờ môi, nghĩ chỗ này lần đầu tiên bị đàn ông đụng vào, đối tượng còn là Diệp Trữ Vi mà cô thích, mặt lại nhanh chóng nóng lên. Cô thở ra thật dài, thật sự không thể chấp nhận việc mình trần trọc cả một đêm như một đứa ngớ ngẩn, đầu óc không ngừng tưởng tượng về tương lai của cô và Diệp Trữ Vi.

Cuối cùng cô không nhịn được nữa, gọi điện thoại cho Đường Lật để dốc bầu tâm sự.

Đường Lật vẫn ngái ngủ nghe điện thoại, sau khi nghe Bối Nhĩ Đóa nói xong đột nhiên rùng mình một cái: “Tốc độ thế? Hai người công đức viên mãn nhanh như vậy cơ à?”

“Là anh ấy lên tiếng trước”.

“Cho nên mới sáng bảnh mắt bạn đã gọi điện thoại đến báo tin mừng?”

“Tớ chỉ muốn tìm một người nói chuyện: “Nửa khuôn mặt Bối Nhĩ Đóa vẫn vui trong chiếc gối mềm mại, âm thanh hơi khàn khàn: “Nếu không nằm một mình sẽ không nhịn được nghĩ ngợi lung tung”.

Đường Lật bật cười: “Cậu vui đến mức cả đêm không ngủ à?”

“Ồ, hoàn toàn không ngủ được”.

“Nghĩ gì?”

“Nghĩ đến anh ấy”.

“Chắc chắn, cậu có thể rụt rè hơn một chút hay không? Đây mới là ngày đầu tiên mà”.

“Hạt dẻ này, cậu cảm thấy tớ và anh ấy có hợp nhau không?”

Đường Lật không trêu đùa nữa, nói nghiêm túc: “Chuyện này phải hỏi chính cậu, người khác thấy thế nào đều không quan trọng. Có điều Diệp Trữ Vi đúng là một người đàn ông tốt, tớ đã nói với cậu từ lâu rồi, cậu cứ được anh ấy là lãi to”.

“Ồ”. Giọng Bối Nhĩ Đóa trở nên nhẹ nhàng. Cô rất thích có người khen ngợi Diệp Trữ Vi trước mặt cô.

“Được rồi, bây giờ không còn gì phải lo, hai người đã biến giả thành thật, cũng không cần sợ người khác nghi ngờ chất vấn nữa. Cậu có thể đặt gánh nặng trong lòng xuống, thoải mái hưởng thụ cảm giác yêu đương cuồng nhiệt”.

Cảm giác yêu đương cuồng nhiệt?

Bối Nhĩ Đóa tự hỏi, trạng thái yêu đương đã được kích hoạt rồi sao?

Đến trưa có người bấm chuông cửa nhà Bối Nhĩ Đóa. Cô đi ra mở cửa, một nhân viên chuyển phát nhanh mang một thùng đồ to đến. Nhân viên gửi trong hóa đơn chuyển phát nhanh đề tên Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa nghi hoặc ký nhận. Sau khi đóng cửa lại, cô mở thùng ra xem, thấy một đồng hồ ăn vặt, sô cô la, cá mực xé sợi, thịt bò khô, thạch dừa, bánh quy kẹp kem... Còn có một chậu cây nhỏ trồng cả chua bi.

Cô không kịp thu xếp đồ, xoay người cầm lấy điện thoại để trên bàn, đang chuẩn bị gọi điện cho Diệp Trữ Vi lại phát hiện đã nhận được một tin nhắn của anh ta.

“Vì anh mà em thức trắng đêm không ngủ được. Anh mua đồ ăn vặt để đền cho em”.

Bối Nhĩ Đóa gọi điện thoại, nhanh chóng nghe thấy giọng nói của Diệp Trữ Vi: “Thích những thứ anh gửi tới chứ?”

“Sao anh biết em thích ăn những thứ đó?”

“Lần trước đến nhà em, anh đã quan sát những thứ em cất trong tủ bếp và tủ lạnh”.

“Chậu cà chua đó cũng là anh mua để tặng em à?”

“Ồ, em có thể đặt nó trên ban công”.

“Sao anh lại nghĩ đến chuyện tặng em cà chua?” Bình thường khi theo đuổi người ta vẫn hay tặng hoa cơ mà.

“Bởi vì tai em lúc đỏ sẽ có màu giống cà chua chín”.

“...”

“Nhĩ Đóa!”

“Gì ạ?” Cô quay mặt về phía bàn sách đón ánh mặt trời, nghe âm thanh trầm trầm động lòng người của anh ta, trái tim như từ từ tan thành nước.

“Mấy ngày nay anh phải làm thêm giờ, sau khi xong sẽ đến chỗ em”.

“Ồ, vâng”.

“Có đặc biệt thích thứ gì không? Anh sẽ mua cho em”.

“Tạm thời em không muốn mua thứ gì”.

“Thế có đặc biệt muốn làm gì không?”

“Cùng với anh à?”

“Đúng, muốn cùng anh làm gì? Chỉ cần trong khả năng của anh, anh đều sẽ thỏa mãn em”.

“...” Vì sao nghe giọng anh ta có vẻ như đang cố ý mê hoặc cô vậy?

“Sao?”

“Chỉ cần cùng anh thì làm gì cũng được”.

“Thì ra em chỉ cần ở bên anh thôi”.

“...”

“Chuyện này rất đơn giản, bây giờ anh có thể đáp ứng em”. Anh ta coi như cô đã ngầm thừa nhận.

Bối Nhĩ Đóa thật sự không chịu nổi kiểu trêu đùa nghiêm túc của anh ta, lần nào cô cũng không thể chống đỡ được. May mà một lát sau bên kia điện thoại có tiếng của Hà Dương, hình như gọi Diệp Trữ Vi đến phòng thí nghiệm. Anh ta giải thích với cô mấy câu rồi dừng điện thoại, tạm thời buông tha cho cô.

Ánh nắng vàng chiếu vào mặt và cánh tay Bối Nhĩ Đóa, cả người cô nóng hầm hập. Một cuộc điện thoại với anh ta khiến tâm tình cô lập tức bay lên đến đỉnh điểm.

Cô sắp xếp các loại đồ ăn anh ta gửi tới vào vị trí gọn gàng, sau đó mở chậu cà chua ra, xem hướng dẫn sử dụng, rải đất gieo hạt, tưới dung dịch dinh dưỡng rồi đặt chậu lên chỗ thoáng gió trên ban công.

“Mình trông sẽ không chết chứ?” Nhìn chậu cây yên tĩnh vô hại này, Bối Nhĩ Đóa ăn khoai tây chiên, chợt thấy lo ngại.

Nghĩ như vậy, cô vô thức đưa tay sờ sờ tai mình.

Không quan tâm, kết quả không hề quan trọng, sự chờ đợi và vui vẻ trong quá trình mới là quan trọng.

Sau khi kết thúc hai ngày làm việc bận rộn, Diệp Trữ Vi lập tức gọi điện thoại hẹn Bối Nhĩ Đóa ra ngoài. Có điều mấy hôm đó mưa to, đi đâu cũng không tiện, Bối Nhĩ Đóa đề nghị: “Dù sao ba ngày sau đã quay phim tuyên truyền rồi, để hôm đó mình gặp nhau đi. Anh cũng tranh thủ nghỉ ngơi cho tốt trong mấy ngày rảnh rỗi này”.

Diệp Trữ Vi suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Vì vậy đến hôm ghi hình tập phim tuyên truyền thứ hai, Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa đã năm ngày không gặp nhau.

Tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt, một ngày không gặp như cách ba thu, ba ngày không gặp Hoàng Hà vỡ òa, huống hồ là năm ngày...

Địa điểm quay tập phim tuyên truyền thứ hai được chọn tại con phố cổ có lịch sử lâu đời của thành phố này.

Do Diệp Trữ Vi chỉ được nghỉ nửa ngày, sau khi ăn trưa xong mới đi tới cho nên đến muộn hơn Bối Nhĩ Đóa.

Xe hơi không được đi vào phố cổ, chỉ có thể dừng lại tại giao lộ. Diệp Trữ Vi xuống xe đi bộ đến tòa nhà dân ở cuối phố.

Mấy nhân viên đang đợi bên ngoài, thấy anh ta đến liền nhiệt tình dẫn anh ta đi vào.

Diệp Trữ Vi đi qua sân nhà rộng mênh mông, tiếng thảo luận tích cực loáng thoáng bên tai. Anh ta vô thức bước chân nhanh hơn, sau mười mấy bước liền tìm được Bối Nhĩ Đóa giữa đám người bận rộn.

Bối Nhĩ Đóa mặc váy bò màu xanh lam đang ngồi trên mặt hiên lát gỗ giữa nhà và sân, một tay đặt trên đầu gối, tay kia lật một quyển tạp chí đặt dưới sàn, dường như đang đọc rất chăm chú.

Một chai nước ngọt ướp lạnh để bên trái cô, đã uống hết hơn nửa, có lẽ vì trời quá nóng.

Dưới hiên nhà lát gỗ là một bậc thềm đá thấp, trên thềm đặt mấy chậu hoa tươi. Ánh mắt tiếp tục nhìn sang bên phải, có mấy luống rau xanh tốt, trên hàng rào còn có đủ loại mộc nhĩ. Tiếp nữa là một bồn hoa độc đáo, những chiếc lá như đĩa ngọc phủ kín mặt nước, một đóa hoa súng màu hồng nhô lên giữa đám lá.

Tất cả chỉ là những cảnh vật đơn giản mộc mạc, nhưng bởi vì có một người ở đó nên anh ta lại thấy rất đẹp.

Bối Nhĩ Đóa lại lật một trang tạp chí, chợt ngửi thấy một mùi quen thuộc. Cô ngẩng đầu lên nhìn, Diệp Trữ Vi đã đứng trước mặt.

“Tại sao không đi giày?” Anh ta buông mắt nhìn đôi chân trần của cô trên sàn.

“Ở đây nóng quá, đi chân đất cho thoải mái”. Cô đẩy quyển tạp chí sang bên cạnh, chỉ chai nước ngọt của mình: “Anh uống nước không?”

Diệp Trữ Vi cúi xuống cầm chai nước ngọt Bối Nhĩ Đóa đang uống dở, không ngại ngần uống một ngụm.

“Ngọt quá”. Anh ta đặt lại chỗ cũ, ánh mắt lại chuyển đến người cô rất tự nhiên: “Em cắt tóc rồi à?”

“Vâng. Vừa rồi chị Thục Hoa cắt giúp em, có đẹp không?”

“Đứng lên anh xem nào”. Anh ta kéo cô dậy.

Bối Nhĩ Đóa đứng lên, mái tóc cao hơn xương bả vai một tấc.

“Ở đây nắng quá, chúng ta đi vào trong nhà”. Anh ta nói.

“Sao?” Cô còn chưa hiểu ra chuyện gì đã bị anh ta kéo vào trong nhà, còn không quên đưa tay đóng cửa lại.

Trong nhà lập tức tối sầm, nhiệt độ cũng mát mẻ hơn nhiều. Anh ta vòng tay qua eo cô, đẩy cô dựa vào góc tường, cúi xuống chậm rãi nhìn cô.

“Năm ngày không gặp”. Anh ta nói, đồng thời bàn tay vuốt ngược lên theo sau lưng cô, lên đến xương bả vai, chạm vào mái tóc mềm mại xoã tung của cô: “Có nhớ anh không?”

Bối Nhĩ Đóa kiểm chế sự bối rối trong lòng, ra vẻ bình tĩnh: “Phải là em hỏi anh mới đúng. Anh có nhớ em không?”

Anh ta vẫn cúi người, ánh mắt chạy qua chóp mũi xuống môi cô, nhỏ giọng nói: “Ba ngày trước anh định đến đón em nhưng bị em từ chối”.

“Tại trời mưa to”.

“Bây giờ nắng rồi”. Những ngón tay thon dài của anh ta len vào tóc cô, đỡ sau gáy cô, sau đó dùng môi chặn câu nói tiếp theo của cô.

Năm ngày không gặp, nhớ nhau quặn lòng.

Nụ hôn của anh ta vội vàng mà gấp gáp hơn lần trước, bàn tay ôm eo cô nóng bỏng như bàn là.

Tay cô dán trước ngực anh ta, môi nhẹ nhàng tách ra, anh ta lập tức len vào. Cô bị anh ta đè vào góc tường chật hẹp, đón nhận thể công chậm rãi của anh ta. Từ đầu đến cuối hai người đều không nhắm mắt lại mà mở mắt nhìn nhau. Dường như cô nhìn thấy một ngọn lửa xuất hiện giữa mặt hồ xanh lam, sau đó nhanh chóng lan ra khắp mặt hồ, dường như muốn đốt cháy tất cả.

“Khụ khụ”.

Đúng thời điểm máu chốt, một tiếng ho khan vang lên sau lưng.

Bối Nhĩ Đóa giật nảy, bàn tay dán trước ngực Diệp Trữ Vi đẩy mạnh ra.

Diệp Trữ Vi đứng vững lại, thản nhiên quay ra nhìn Úc Thăng đứng cách đó hai bước.

“Hình như tôi vào không đúng lúc”. Một chiếc áo khoác mỏng vắt trên cánh tay Úc Thăng, tư thế lịch lãm, nụ cười mê người: “Hai người đang tập luyện để chuẩn bị cho việc ghi hình sắp tới à?”

Bối Nhĩ Đóa xấu hổ tránh ánh mắt của Úc Thăng, coi như không nghe thấy câu hỏi của anh ta.

“Tốt lắm”. Úc Thăng ngẫm nghĩ nhìn bọn họ: “Theo quan sát của tôi thì hai người diễn rất nhập tâm”.

“Còn chuyện gì không?” Diệp Trữ Vi hoàn toàn không hề khó xử, nói rất tự nhiên: “Nếu không có thì anh có thể ra ngoài trước, chúng tôi cần tiếp tục”.

Bối Nhĩ Đóa: “...”

“A”. Úc Thăng nhú mày: “Vậy tôi ra ngoài uống một cốc nước dưa hấu”.

Úc Thăng ung dung bước ra cửa, mở cửa đi ra ngoài.

“Bị sếp Úc nhìn thấy rồi”. Bối Nhĩ Đóa nhỏ giọng nói.

“Mặc kệ, không có vấn đề gì”. Anh ta nói xong lại cúi đầu định hôn cô tiếp.

Cô lập tức đưa tay ngăn cản môi anh ta.

“Sao thế?”

“Em sợ sẽ còn người đi vào”. Cô nói: “Cho nên tạm thời dừng lại ở đây”.

“Dừng lại ở đây? Em cho rằng anh là người dễ thỏa mãn như vậy à?”

Cô thu tay lại, suy nghĩ một lát rồi kiễng chân lên, vừa đủ chạm tới khuôn mặt anh ta đang cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đó rất nhanh: “Thế là được rồi. Đừng quên anh còn chưa chính thức được tuyển dụng, đừng làm quá mức”.

Anh ta miễn cưỡng dừng lại, thầm nghĩ không vội, đằng nào lát nữa cũng còn nhiệm vụ ghi hình, lúc đó cô sẽ không thể từ chối được.

33. Chương 33

Từng cơn gió thổi tới, âm thanh lá cây xào xạc cùng với hoa sen nhẹ nhàng lắc lư, dòng nước dọc theo bức tường bên ngoài quanh co chảy xuống mặt đá thạch anh, hương thơm ngát trời.

Dưới bầu trời quang đãng của mùa hè, Diệp Trữ Vi ngồi đối diện Bối Nhĩ Đóa trên sàn gỗ ăn dưa hấu.

Cô vốn định giả vờ duyên dáng khi ăn, nhưng tiếc là trái dưa hấu mát ngọt đã khiến cho cô ăn liền hai miếng, còn đang tính lấy đến miếng thứ ba thì Diệp Trữ Vi cầm miếng dưa hấu trong tay đưa sang: “Ăn của anh đi.”

Bối Nhĩ Đóa chưa kịp phản ứng đã thấy dưa hấu đặt thêm trong mâm, phờn nắc nhiều nên khi nhìn miếng dưa hấu trong tay cô cảm giác như mình vừa lấy lại sức sống.

Khi cô ăn miếng dưa hấu của anh ta đưa qua, không nghĩ rằng nước dưa hấu lại dính trên cằm chân mình, sau đó lại được anh ta lấy tay xoa giúp.

Nhiếp ảnh gia gần đó vô tình chụp được khung cảnh lãng mạn của bọn họ.

Mọi người chung quanh còn có Úc Thăng và Đường Lập khi nhìn thấy hình ảnh này vô cùng thích thú.

Ngoài dưa hấu, ê-kíp thực hiện còn chuẩn bị cả nho tươi, hoàn toàn ngoài dự đoán của Bối Nhĩ Đóa, cô thích ăn nhất là loại quả này, không chút do dự cầm lấy một quả.

“Hai người có thể tiếp tục thân mật.” Biên đạo cầm quạt trong tay đứng ở một bên chỉ đạo.

Bối Nhĩ Đóa lột bỏ vỏ nho, đưa tới bên môi Diệp Trữ Vi, tự mình đút cho anh ta.

Diệp Trữ Vi không nghĩ cô lại chủ động như thế, đôi mắt anh ta trở nên gọn sáng, ngón tay tinh tế trắng nõn hòa cùng trái nho xanh biếc đang kề ngay miệng anh ta. Chậm rãi ăn xong trái nho Bối Nhĩ Đóa đưa tới, miệng anh ta cũng không tránh được chạm nhẹ vào ngón tay cô.

Bối Nhĩ Đóa thu tay, trái tim cô lại lỡ một nhịp, anh ta há miệng hơi to, thành thử mút phải tay cô.

“Đến phiên anh.” Anh ta chọn một quả nho, tốt bụng đưa tới miệng cô, biểu tình giống như đang đút cho một con chuột nhỏ trong phòng thí nghiệm.

Hành động thân mật cứ như vậy tiếp diễn, trong đám người liên truyền đến tiếng cười, phân tán lực chú ý của Bối Nhĩ Đóa.

“Không cần để ý tới bọn họ.” Anh ta nói, “Tập trung cao độ khi ở bên anh là được.”

Nói xong, tay anh ta tự nhiên đặt lên đầu gối cô, động thái đơn giản nhưng lại khiến cho cô trở nên căng thẳng.

.

Sau đó, theo yêu cầu của đạo diễn Bối Nhĩ Đóa phải nằm xuống, đầu cô đặt trên đùi của Diệp Trữ Vi, ngẩng đầu nhìn xuyên qua các tán lá, Diệp Trữ Vi cầm một quyển sách, giả vờ nhàn nhã xem.

Bối Nhĩ Đóa vừa nằm xuống, ánh mắt cô vô tình chạm vào ánh mắt anh ta, nhin không được nở một nụ cười.

Anh ta cảm nhận được thân thể mình đang rung động vì nụ cười kia, tự nhiên anh ta vươn tay đùa nghịch mái tóc cô, cảm nó trải rộng ra trên đùi mình.

Ánh mặt trời lưa thưa lọt thốt bao phủ ở trên mái tóc đen nhánh của Bối Nhĩ Đóa, lấp lánh như mảnh tơ lụa màu đen.

“Rất ngứa.” Bối Nhĩ Đóa vừa cười, “Tay anh đừng chạm vào lỗ tai của em.”

“Chạm vào thì sẽ thế nào?” Ngón tay anh ta nhẹ nhàng phẩy phẩy vành tai cô.

“Đừng đừng đừng, nó lại đỏ lên.” Cô nhanh chóng mở miệng ngăn cản.

Anh ta thu tay, tiếp tục khảy khảy mái tóc cô, cử chỉ này dường như khiến cô buồn ngủ, Bối Nhĩ Đóa chậm rãi nhắm mắt lại...

Mí mắt cô chợt giật liên tục, nhìn lên trên thì một bóng dáng đang áp xuống.

Cô chưa kịp định thần, anh ta đã cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, sau đó anh ta ngồi xuống, cầm lấy quyển sách lật lật như không có chuyện gì.

Bối Nhĩ Đóa tròn trĩnh mắt, hôm nay là lần thứ mấy rồi? Hôn cô đã thành động tác quán tính của anh ta.

À không, dù sao thì anh ta vẫn đang theo đuổi cô, là quyền lợi hợp pháp, anh ta muốn thế nào thì cứ thế ấy đi. Ánh mặt trời ấm áp, gối đầu lên trên chân anh ta ngủ thật thoải mái, cô nhắm mắt lại, lắc lắc cổ, hưởng thụ thời khắc an nhàn.

“Đầu em đừng cọ lộn xộn.” Anh ta trấn định nhắc nhở, “Cẩn thận bén lửa.”

“ ”

Trời mùa hè gió hiu hiu, cánh hoa lay động theo từng cơn gió, bướm vàng bay lượn trên hàng rào, giọt nước lã trên đá tí tách nhỏ xuống, hình ảnh đôi tình nhân trẻ ngồi trên tấm sàn gỗ đều bị thu hết trong ống kính.

Úc Thăng nghiêng đầu, cánh tay ôm ngực, lặng lẽ nói với Đường Lật: “Bọn họ là quen nhau thật.”

Đường Lật xoay chuyển ánh mắt, đang muốn nói gì đó thì từ đằng sau có người chạy đến, đột ngột đẩy cô ra khỏi khoảng cách gần Úc Thăng.

“Ha, tôi đứng đây chút.” Hình Chân đi lại, tươi cười hồn nhiên, ánh mắt cô ta nhìn sang Úc Thăng, “Sếp Úc, lần đầu tiên tôi mới thấy sếp ăn mặc giản dị thế này.”

Úc Thăng mỉm cười: “Tôi cũng thường ăn mặc thế này ở chỗ ít người.”

“Thật khó tưởng tượng...” Hình Chân mở to hai mắt, “Quả nhiên đàn ông có dáng đẹp khoác lên người cái gì cũng có thể trở thành siêu mẫu catwalk.”

Đối với lời khen tặng của người khác phái, Úc Thăng đã có khả năng miễn dịch, cười mà không nói.

“Ở đây nóng quá.” Hình Chân cởi bỏ hai nút áo sơ mi, lấy tay lau lau mồ hôi trên trán hồn nhiên yêu cầu người bên cạnh, “Đường Lật, chị có thể đứng sang bên đó không? Chỗ đó khá trống.”

Đường Lật nghĩ nghĩ, vậy sao cô không qua đó đứng, còn cố tình muốn chen vào giữa? Đường Lật trực tiếp đi qua bên phải, nơi này tầm nhìn tốt, cũng có thể thấy rõ Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa.

Hình Chân gặp phải Úc Thăng thì đặc biệt nói nhiều, cô ta nói không ngừng nghỉ, “Sếp Úc, cái kia là gì?”, một lát lại tiếp, “Sếp Úc, bọn họ hiện tại đang làm sao vậy?” Hoàn toàn đánh mất sức phán đoán của chính mình, may mắn Úc Thăng vẫn lịch sự trả lời, không tỏ ra kiêu ngạo, nếu đổi lại người khác sớm đã tránh xa cô ta ra rồi.

Bên tai Đường Lật không ngừng truyền đến giọng nói của Hình Chân, một giọng pha lẫn Hồng Kông và Đài Loan. Cô đã cố làm ngơ, nhìn thẳng về phía trước, cảnh chụp thân mật giữa Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa.

Đường Lật tỉ mỉ nhận ra, cho dù Diệp Trữ Vi cầm quyển sách trong tay nhưng anh ta không hề chú ý đến nó, tùy ý lật một trang nhưng lại cẩn thận quan sát người đang nằm ngủ, đó là biểu lộ cảm xúc chăm sóc.

Bối Nhĩ Đóa thật sự may mắn mới tìm được một người như vậy, ý thức được điều này, tự đáy lòng Đường Lật chúc phúc chân thành cho Bối Nhĩ Đóa.

Đúng vậy, có thể gặp được một người đàn ông quan tâm đến mình, cô ấy thật sự may mắn.

Kết thúc buổi chụp hình, đầu tiên là Bối Nhĩ Đóa chạy tới tìm Đường Lật, Đường Lật đưa cho cô một bình nước.

“Cậu thấy thế nào?”

“Hình ảnh sinh động, cảm xúc dạt dào.” Đường Lật nhún vai, “Không xem là hoàn mỹ, nhưng rất chân thật.” Chân thật, hai chữ này khiến Bối Nhĩ Đóa ngượng ngùng, cô biết Đường Lật chế nhạo cái gì.

Quả nhiên Đường Lật nhanh chóng ghé sát tai cô, nhẹ giọng ép hỏi: “Bối Nhĩ Đóa, mối tình đầu cảm giác thế nào?”

“Tớ cảm thấy có chút kích động.” Bối Nhĩ Đóa cân nhắc rồi nói.

“Ý cậu là?”

“Không biết có phải tớ ảo tưởng hay không, hôm nay anh ta đặc biệt phóng điện lung tung, ánh mắt kia không lúc nào là không nhìn vào tớ, tớ dường như bị điện giật đến cháy luôn rồi.”

“Đi mau, đi mau, rõ ràng là cậu đang kích thích tớ mà?”

Bối Nhĩ Đóa tự biết đuối lý, không muốn tiếp tục câu chuyện.

Đường Lật thở dài: “Ôi chao, trước kia chúng ta còn nghĩ rằng phải đến bốn mươi tuổi mới có thể tìm được một người đàn ông, xem ra không phải rồi, cậu đã nhanh chóng tìm được tình yêu đích thực, còn tớ có lẽ phải đợi hết kiếp này.”

“Sẽ sớm thôi, cậu đừng quá bi quan.”

“Vấn đề là thế giới này xuất hiện một người đàn ông như Diệp Trữ Vi thật hiếm hoi.” Đường Lật thật tình cảm khái, “Từ bây giờ trở đi tớ luôn phải suy ngẫm một vấn đề, làm thế nào để không thể tìm một người kém hơn cậu?”

Bối Nhĩ Đóa làm bộ muốn đánh Đường Lật, Đường Lật co giò bỏ chạy, Bối Nhĩ Đóa gơ bình nước khoáng đuổi theo, hai người chạy một vòng, Đường Lật đột nhiên thấy Diệp Trữ Vi đi tới trước mặt, đang chạy nhanh liền thay đổi phương hướng, vọt đến phía sau anh ta, thế cho nên Bối Nhĩ Đóa chưa kịp phản lại, ngã vào trong lòng Diệp Trữ Vi.

Hai tay Diệp Trữ Vi tiếp được Bối Nhĩ Đóa, cúi đầu hỏi cô sao lại thế này.

“Không có gì, cùng Đường Lật đùa giỡn thôi.”

“Giữ gìn thể lực một chút, tối nay còn phải hẹn hò.”

“Tối nay?”

“Ừ, bây giờ bên ngoài nhiều người, chúng ta ra ngoài không tiện.”

Bối Nhĩ Đóa ở trong lòng anh ta ngẩng đầu, trêu ghẹo nói: “Diệp tiên sinh, anh rốt cuộc cũng ý thức được bản thân mình là người của công chúng rồi sao?”

“Không.” Anh ta nói, “Anh chỉ không hi vọng có quá nhiều người quấy rầy chúng ta.”

“Không muốn ai quấy rầy chúng ta, trừ phi anh dẫn em đến đảo không người.”

“Nếu đó là điều em muốn, anh đây có thể sắp xếp.”

“Nói, nói đùa thôi.” Giọng cô dịu dàng hẳn, “Anh ngàn vạn lần đừng tùy hứng.”

Tay anh ta hoàn toàn để trên eo cô, ánh mắt nghiêm túc: “Là em tạo nguồn cảm hứng cho anh, nếu em muốn đi cùng anh đến đảo không người, em muốn làm cái gì thì chúng ta sẽ làm cái đó, thật sự rất thú vị.”

“” Tại sao anh ta có thể nghiêm trang nói ra những lời khiến cho người ta miên man tưởng tượng?

Úc Thăng mở tiệc khao các nhân viên công tác trong khu phố đắt nhất tại nhà hàng Nhật Bản, bữa tiệc được chế biến từ những nguyên liệu tươi ngon, ngoài ra còn có đồ ăn nhẹ đặt trên chiếc bàn giữa sân vườn thoáng đãng.

Trước khi ngồi xuống, Hình Chân còn chạy tới yêu cầu chụp ảnh chung với Diệp Trữ Vi, chẳng qua yêu cầu này lại bị Diệp Trữ Vi từ chối, Hình Chân phần nộ đi thẳng đến bên cạnh Úc Thăng, ngồi xuống cùng anh ta.

Úc Thăng nói vài câu tượng trưng rồi bắt đầu khai tiệc.

Bối Nhĩ Đóa và Đường Lật nhìn đồ ăn trước mặt, bộ dạng thất thần trong chốc lát, sau đó hai người lấy lại tinh thần chất đầy đồ ăn trong mâm.

Diệp Trữ Vi chủ động lấy một con cua bỏ vào trong chén Bối Nhĩ Đóa: “Ăn đi.”

“Đồ ăn của em nhiều lắm rồi, anh lo cho mình đi.” Ở trước mặt nhiều người mà hành động thân mật chỉ kéo thêm nhiều kẻ thù, Bối Nhĩ Đóa hiểu rõ điểm này, cô không như người nào đó không coi người khác ra gì.

Ánh mắt Diệp Trữ Vi không rời khỏi khuôn mặt Bối Nhĩ Đóa, nói: “Ừ.”

Nói là nói như thế, nhưng sau đó anh ta còn đáng ghét hơn. Bối Nhĩ Đóa nhắc đĩa về món sò điệp, Diệp Trữ Vi đã gấp sò điệp vào chén của cô, Bối Nhĩ Đóa nhắc đĩa về hướng tôm xào, chưa gì tôm xào đã ở trong chén, Bối Nhĩ Đóa buông đĩa xuống, chuẩn bị tìm khăn giấy ướt, Diệp Trữ Vi đã lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau đi khóe miệng cô.

“ Trữ Vi, anh ăn đi, không cần lo lắng cho em.” Bối Nhĩ Đóa nói lần thứ sáu.

“Được.” Ánh mắt anh ta không đúng chừng mực.

“ Anh cũng có thể nhìn phong cảnh xung quanh.” Cô uyển chuyển nhắc nhở, “Không cần nhìn em chăm chăm.”

Diệp Trữ Vi di chuyển tầm mắt, nhàm chán nhìn về phía hàng rào, Bối Nhĩ Đóa nhẹ nhàng thở ra, Đường Lật nhin không được ho khan.

Úc Thăng nở nụ cười, ngón tay thon dài cầm ly rượu nói: “Nhất định Diệp Trữ Vi đang cảm thấy nơi này có quá nhiều kỳ đà cản mũi.”

“Xem ra anh cũng tự mình hiểu lấy.” Diệp Trữ Vi đáp lại anh ta.

Biên đạo cười rộ lên, tất cả mọi người cũng cười vang, cười đến nỗi Bối Nhĩ Đóa chỉ muốn độn thổ.

“Bối Nhĩ Đóa, anh tốt bụng nhắc nhở em, anh ta có ghen di truyền quần người.” Úc Thăng nói, “Bây giờ em đang bị anh ta niêm phong rồi, phỏng chừng cả đời không thoát nổi.”

Bối Nhĩ Đóa cười đáp: “Chờ đến một ngày nào đó em cảm thấy mệt mỏi, em sẽ kiên quyết dùng lực kéo anh ta xuống.”

Mọi người đều cười.

“À? Sẽ có một ngày em chán ngán anh?” Diệp Trữ Vi nghe vậy liền ghé sát tai cô, “Còn dám cực lực ném anh xuống?”

“Em chỉ là giả thiết, đừng nghiêm túc như vậy.” Bối Nhĩ Đóa lập tức mở miệng.

Hình Chân đang ăn trắng miệng, ngừng đầu hoạt bát tham gia chủ đề: “Nhưng mà tính cách quần người cũng rất đáng yêu, tôi cũng muốn có một bạn trai siêu cấp như thế.”

Nói xong liền quay đầu nhìn Úc Thăng.

Úc Thăng đáp lại một câu: “Nếu thích thì em nhanh chóng tìm đi.”

Hình Chân nở nụ cười: “Đùa thôi, bản thân em cũng thích quần người khác, tốt nhất là nên tìm một người nhân nại, bạn trai khoan dung vẫn phù hợp hơn.”

Úc Thăng không tiếp lời, chỉ tiếp tục chủ đề của Diệp Trữ Vi.

Bối Nhĩ Đóa đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Sếp Úc, không phải nói phim tuyên truyền sẽ cần một số lời thoại sao?”

“Lời thoại gì?” Úc Thăng hỏi lại.

Bối Nhĩ Đóa phút chốc hiểu được, quay đầu nhìn Diệp Trữ Vi.

Thủ phạm rất bình tĩnh, sự thật phơi bày nhưng xem ra anh ta cũng không sợ bị vạch trần.

Nghĩ đến cảnh cô đã nói vô số lần, “Trữ Vi, em thề anh là người đàn ông đầu tiên của em, cũng là người đàn ông duy nhất khiến em cảm động” Bối Nhĩ Đóa biết bản thân đã rơi vào một cái hố to, càng nghĩ càng cảm thấy người nào đó rất gian xảo, vì thế nâng chân mình hướng về chân anh ta ở phía dưới bàn, nhưng tiếc là khoảng cách hơi xa nên cô không thể với tới, liên tục cọ vào đùi anh ta vài cái, cuối cùng giẫm lên ống quần anh ta.

Anh ta không ngại nghiêm khắc một chút, nhìn về phía cô nói: “Bối Nhĩ Đóa, muốn ve vãn anh thì đợi về nhà.”

34. Chương 34

Ánh trăng bao phủ con đường lát đá ở khu phố cổ, người đi đường bốn phía thưa thớt, bóng đêm tĩnh mịch, thích hợp để người ta tìm kiếm không gian yên tĩnh.

Bối Nhĩ Đóa phát hiện trước giờ mình luôn bị Diệp Trữ Vi lừa gạt, gương mặt cô chán nản.

“Em mất hứng?” Diệp Trữ Vi dứt khoát hỏi.

“Đúng vậy, bởi vì anh lừa gạt tình cảm người khác.” Bối Nhĩ Đóa nghiêm mặt, “Rõ ràng phim tuyên truyền không cần thiết phải học lời thoại, anh lại bắt em lặp đi lặp lại rất nhiều lần.”

“Những lời này sớm muộn em cũng phải nói, luyện tập một chút cũng chẳng sao.” Anh ta giải thích.

“... Sớm hay muộn cũng phải nói? Anh cho là trong trường hợp nào?”

“Trong hôn lễ.”

“Hôn lễ? Em còn chưa nghĩ tới.”

Diệp Trữ Vi dừng bước, đối diện cô nói: “Bối Nhĩ Đóa, anh năm nay hai mươi bảy tuổi, đồng nghiệp nhỏ nhất ở cơ quan anh đều đã kết hôn sinh con, kết hôn đối với anh mà nói không còn xa vời nữa.”

Bối Nhĩ Đóa có chút ngạc nhiên: “Anh còn chưa tuyên bố chính thức, đã nghĩ đến việc kết hôn?”

“Làm chuyện gì anh đều sẽ lên kế hoạch.” Anh ta nói, “Đối với em, đương nhiên cũng không ngoại lệ.”

“Vậy anh định an bài thế nào với em?”

“Dùng một năm thời gian yêu đương, bồi dưỡng tình cảm, một năm sau kết hôn, trong ba năm đầu sẽ chính thức có con, về phần giới tính, anh hi vọng là con gái, nếu con trai cũng không sao cả, tiếp đó sẽ lên kế hoạch sinh con trong ba năm nữa.”

Bối Nhĩ Đóa ngẩn ngơ, sau đó biểu cảm nhiệt tình: “Anh rất kiêu ngạo, làm thế nào mọi chuyện đều phải do anh định đoạt?”

“Nó chỉ là kế hoạch ban đầu, nếu em cảm thấy không hài lòng em cũng có quyền đề xuất, thỏa thuận có thể sửa đổi.”

“... ”

“Em không thích có em bé?”

“Không, không phải, em thật sự rất thích trẻ con.”

“Vậy, em không thích có con cùng anh?” Đôi mắt anh ta sâu thẳm.

“Không, không phải. . . . Anh hiểu sai rồi.” Bối Nhĩ Đóa cảm thấy bất lực, quả nhiên giao tiếp cùng anh ta thường có nhiều trở ngại, vì thế cô nhấn nạt giải thích, “Ý em là, cách làm của anh khiến em áp lực.”

“Kết hôn anh có thể ra tiền, sinh con anh góp một phần, em chỉ cần phối hợp kiêm hưởng thụ, không có gì là áp lực cả.”

“”

Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn im lặng, sau đó cô gắng gượng thoát khỏi tay anh ta, bước nhanh về phía trước như một nhu cầu cấp bách điều chỉnh cảm xúc. Cô đi thẳng đến một tiệm đồ cổ thì xoay người lại, đối mặt với Diệp Trữ Vi từ xa đi tới, cô ngưng ngừng gãi gãi đầu: “Chuyện đó, có thể dừng gấp gáp như vậy không? Chúng ta nên tận hưởng khoảnh khắc yêu đương trước có được không? Em thật sự không muốn trở thành bản lộ trình đường đời mà anh lập sẵn.”

Diệp Trữ Vi dừng bước, bóng anh ta cao to hắt dưới ánh đèn hòa cùng ánh trăng tinh khiết, tay anh ta xoa đầu Bối Nhĩ Đóa: “Không thành vấn đề.”

Anh ta sẵn khoái đáp ứng điều kiện của cô, thật lạ, cô còn tưởng rằng anh ta sẽ có kiến nghị khác.

“Anh thật sự bằng lòng?” Cô xác nhận nói.

“Miễn là em chịu trách nhiệm cả đời với anh.”

“Yên tâm, sẽ không trì hoãn tuổi xuân của anh, cũng không khiến anh cô đơn lẻ loi về già.” Cô mỉm cười đảm bảo.

Anh ta không nói gì, giờ tay xoa nhẹ đầu cô lần nữa.

Cô đột nhiên lấy lại tinh thần, chủ động quàng qua cánh tay anh ta, tán gẫu về một vấn đề thú vị: “Trước đây em từng nhìn thấy rái cá biển ở trên internet, em nhận ra rằng những con rái cá biển thường xuyên nắm chặt tay nhau khi ngủ, vì chúng nó sợ sẽ bị sóng biển cuốn trôi. Cảnh tượng này rất đẹp.”

“Em thích xem những thứ đó?”

“Vâng, ấm áp đáng yêu, nhìn rất bình dị.”

“Ở các vùng biển băng giá của Alaska, rái cá thường chen chúc bơi lội, tiện bề cho chúng giữ ấm. Rái cá sơ sinh vì sức sống yếu nên được đặt trên bụng mẹ, người mẹ ôm nó ở tư thế bơi ngửa.”

“Thú vị quá, anh có hình không?”

“Về nhà anh sẽ tìm lại rồi gửi cho em.” Anh ta nói xong lại hỏi, “Thế em có biết loài chim cánh cụt tán tỉnh kiểu nào không?”

“Không biết, anh nói thử xem.”

“Chim cánh cụt là loài động vật trung thành, một khi chim cánh cụt đực đã nhận thức nó thích đối tượng đó, nó sẽ thường cất công đi khắp bãi biển để tìm ra viên sỏi đẹp nhất làm sinh lễ cầu hôn. Công việc tiếp theo của nó là dùng mỏ cắp viên sỏi đi xung quanh ‘mục tiêu’”

“Nếu đối phương không đồng ý?”

“Nó sẽ di chuyển liên tục, chờ đến khi ‘mục tiêu’ đồng ý mới thôi, con đực sẽ xây dựng tổ thật đẹp và chờ đợi động phòng, sau đó chúng sống cùng nhau, bắt đầu để trứng chăm sóc con, hạnh phúc cả đời.”

“Chế độ một vợ một chồng?” Cô tò mò hỏi.

“Ừ, chim cánh cụt một khi thành đôi sẽ an phận cả đời, với những thế hệ tương lai, các con đực sẽ đi kiếm ăn cho cả gia đình, con cái ở nhà chăm sóc các con, chờ đợi con đực trở về.”

“Ngoài loài chim cánh cụt, còn có loài động vật nào là chế độ một vợ một chồng không?”

“Thiên nga, chim cú mèo, chuột California, Hamster.”

“Em luôn nghĩ rằng động vật đều có chế độ đa thê, không nghĩ tới bọn nó cũng trung thành như vậy, nghe ra rất xúc động, nhưng chế độ một vợ một chồng ở động vật có gì tốt không?”

“Động vật đa thê thường tồn tại hành vi giết trẻ sơ sinh, con đực sẽ giết chết con của con cái, tạo điều kiện cho chúng giao phối. Khoa học chứng minh chế độ một vợ một chồng hữu ích cho sự phát triển lành mạnh của đời sau, đại não của thú con sẽ tiến hóa tốt hơn, khả năng sinh tồn cũng được cải thiện.”

“Ra là như thế, lần đầu tiên em nghe.” Bối Nhĩ Đóa lấy lại tinh thần, “Anh là vì hứng thú với động vật học nên mới nghiên cứu cái này?”

Diệp Trữ Vi liếc cô một cái: “Không, nói điều này ra bởi vì em quan tâm.”

Bối Nhĩ Đóa nở nụ cười: “Anh đoán đúng rồi, em muốn nghe những giai thoại tuổi thơ như vậy, chỉ cần bố kể chuyện xưa cho em nghe, em có thể không khóc không náo nghe suốt cả ngày.”

“Nếu em thích nghe như vậy, về sau anh sẽ kể em nghe.”

“Kể chuyện ru ngủ?” Cô thốt ra.

“Điều kiện đầu tiên là em phải ngủ ở bên cạnh anh.”

“ ”

Hẹn hò kết thúc, Bối Nhĩ Đóa trở về nhà với mặt đỏ tai hồng, trước khi tạm biệt, Diệp Trữ Vi còn hôn cô thật lâu, trình độ hôn của anh ta càng ngày càng điêu luyện.

Đường Lật gọi điện thoại tới hỏi Bối Nhĩ Đóa, thuận tiện hàn huyên một hồi.

Bối Nhĩ Đóa một bên cắn quả táo một bên hỏi về lai lịch của Hình Chân.

“Cô ta hả, gia cảnh giàu có, bố là doanh nhân, chú thì đầu tư nông nghiệp, quan hệ rộng, bao gồm cả sếp Úc lẫn mọi người, ai ai cũng đều đối xử tốt với cô ta, cô ta từ hồi chuyển đến đây việc bản cũng chưa làm qua. Sếp Úc cũng chuyên chọn công việc nhẹ để phân công cho cô ta, cũng không để cô ta phải tăng ca, luôn luôn hưởng thụ đãi ngộ. Như ngày hôm nay, chụp hình phim tuyên truyền, cô ta vốn không phải nằm trong nhóm ê-kíp, cũng không phụ trách hạng mục, nhưng lại đến đây để vui chơi, chắc là do sếp Úc mời cô ta đến rồi.”

“Sếp Úc như vậy là nuông chiều, do nể mặt chú của cô ta sao?”

Đường Lật trầm mặc một hồi, nở nụ cười: “Ai biết được? Thôi, cũng không quan hệ đến tớ, không nói nữa, tiếp tục nói chuyện của cậu và mối tình đầu đi.”

“Không phải đã khai báo rõ ràng với cậu rồi sao?”

“Gì chứ, cậu cứ giấu giấu điểm điểm, còn chưa kể với tớ hai người đã tiến triển đến bước nào.”

“Chuyện này, tớ phải giữ bí mật.”

“Hôn nhau rồi hả?”

Bối Nhĩ Đóa cam chịu.

“Chắc chắn, không ngờ lần đầu tiên yêu đương, hôn môi đã xấu hổ không dám thừa nhận.” Đường Lật không khỏi chế nhạo vài câu, cuối cùng trịnh trọng nhắc nhở, “Khi phim tuyên truyền lần thứ hai trình chiếu, phản ứng trên mạng sẽ càng dữ hơn, nếu có bình luận tiêu cực thì trước tiên cậu đừng đáp lại, hãy gọi điện thoại thương lượng với tớ.”

“Ừm.”

Đường Lật lo lắng không phải là không có lý do, chỉ hai ngày trước khi phim tuyên truyền trình chiếu tiếp, Bối Nhĩ Đóa bị lời đồn thổi đánh úp, chuyện xưa thời trung học liên tục bị nhắc lại, rõ ràng là lời bịa đặt không có điểm dừng.

Lúc ban đầu người đem đặt lời đồn về Bối Nhĩ Đóa chính là “Tiểu Huyền nhí nhảnh”, cô ta giả vờ lựa chọn im lặng, không chủ động đề cập đến vấn đề của Bối Nhĩ Đóa nữa, nhưng khi người khác hỏi có phải sự thật hay không, cô ta chỉ ghi ra một câu: “Vô cùng chính xác, tin hay không thì tùy.”

Cô ta trả lời rất dứt khoát, càng tạo thêm mối nghi ngờ để mọi người khẳng định, đây chính là sự thật.

Ngày càng có nhiều bình luận khó nghe về Bối Nhĩ Đóa, trong đó đề cập khá nhiều tình tiết Bối Nhĩ Đóa đã chia rẽ cặp đôi ở trường trung học số 13.

“Kể từ khi học trung học, cô ta đã là người thứ ba, thiết tình cảm thấy Diệp Trữ Vi có mắt như mù, tạm biệt.”

Do trước đó Đường Lật đã cảnh báo nên Bối Nhĩ Đóa không muốn thanh minh nữa. Cô hơi bất ngờ khi Diệp Trữ Vi biết được việc này cũng dằn dò cô tạm thời không cần lên tiếng.

Cứ như vậy, cô hoàn toàn không lên mạng, bỏ rơi bão đạn chiến trường, Bối Nhĩ Đóa bình tĩnh sau một vài ngày.

Thăng đến năm ngày sau, trên weibo có một bài viết.

Người đăng bài viết dĩ nhiên là anh Chu ở lớp trên trong lời đồn.

Anh Chu viết không nhiều lắm, đầu tiên chỉ ra những tin đồn tràn lan gần đây hoàn toàn là bịa đặt, năm đó anh chia tay người yêu bởi vì áp lực học hành. Sự nghiệp, tình cảm và tương lai không cân bằng, thế cho nên sinh ra bất đồng. Sau đó anh nói tiếp về hiện tại, anh đã kết hôn một năm trước, vợ vẫn là Hứa Vũ Hoa, trước đêm bọn họ thi tốt nghiệp đại học có tái hợp, bây giờ tình trạng hôn nhân vô cùng hạnh phúc, cuối cùng anh nói một đoạn: “Tôi cũng không tiếc nuối năm đó chia tay với cô ấy, nếu như không có giai đoạn đó thì ngày hôm nay chúng tôi không thể vượt qua được nhiều sóng gió trong cuộc sống, nếu muốn cảm ơn thì nên cảm ơn chính bản thân chúng ta, từ đầu đến cuối đều do hai bên.”

Rồi sau đó, chị Hứa viết trên weibo của Diệp Trữ Vi, chị viết một câu: “Lời đồn thật sự buồn cười, thay vì lãng phí thời gian, không bằng đi ra ngoài cùng với người yêu dạo mát.”

Lập tức mọi người nhao nhao bình luận trên weibo của anh ta, hỏi anh ta có còn nhớ Bối Nhĩ Đóa không, anh ta liền trả lời: “Thành thật mà nói, thậm chí tôi còn không nhớ rõ trước đây cô ấy trông như thế nào.”

Người hiểu chuyện thì khéo léo hỏi: “Anh thật sự không có bắt cá hai tay?”

Anh Chu miễn cưỡng đùa: “Tôi không đủ bản lĩnh.”

Mọi chuyện dừng lại ở đây, tin đồn kia rõ ràng là giả, không cần thiết phải phỏng đoán rườm rà.

Buổi tối, Bối Nhĩ Đóa còn nhận được một tin nhắn từ chị Hứa.

“Chị luôn nợ em một lời xin lỗi. Năm đó chị biết rõ em và anh ấy không có gì nhưng lại không đứng ra nói giúp một câu, căn bản là khi đó anh ấy chủ động chia tay nên chị dẫn đến tuyệt vọng, chị hận anh ấy không giữ đúng lời hứa, chính vì hận thù nên chị vẫn giữ im lặng, tùy ý để mọi người chỉ trích anh ấy, bây giờ nghĩ lại chị cảm thấy mình thật hổ thẹn. Sau đó chị đi học ở nơi xa lạ, cũng bị bạn học phỉ báng sau lưng, mới muộn màng cảm nhận được nỗi đau năm đó của em. May mắn ông trời luôn đối xử công bằng, chị và anh ấy lần nữa gặp lại, bọn chị bây giờ rất hạnh phúc, tình yêu đích thực là cần sự tôn trọng, bao dung và nỗ lực, bất kể về sau bão táp mưa giông thế nào, bọn chị cũng phải cố gắng. Chị chúc em mọi chuyện thuận lợi, lời cuối cùng chị muốn nói, Bối Nhĩ Đóa, chị xin lỗi.”

Bối Nhĩ Đóa hồi âm: “Em có một vấn đề muốn hỏi, vợ chồng chị là trùng hợp nhìn thấy lời đồn này trên internet, sau đó quyết định làm sáng tỏ?”

Chị Hứa trả lời “Không hẳn, chị và chồng chị căn bản không thường xuyên lướt weibo, cũng không phải người thích lang thang internet, chuyện này là do bạn trai của em tìm được bọn chị mà báo.”

35. Chương 35

Bối Nhĩ Đóa hỏi Diệp Trữ Vi làm cách nào tìm được vợ chồng anh Chu, Diệp Trữ Vi nói rất đơn giản, anh ta cất công lên mạng tìm trường trung học số 13, tra được người đứng trong bảng vàng của kỳ thi trung học năm đó, biết người kia tên Chu Tử Thần, tùy tiện tìm tòi một chút, ngoài ra còn có tư liệu liên quan,

Chu Tử Thần hai mươi ba tuổi thì đã gây dựng sự nghiệp, mở một công ty trách nhiệm hữu hạn về khoa học kỹ thuật, nhờ danh tiếng của công ty nên Diệp Trữ Vi mới tìm được phương thức liên hệ.

“Em rất ngạc nhiên khi học trưởng Chu chịu đứng ra giải thích, em không nghĩ anh ta quan tâm tới việc này.” Bối Nhĩ Đóa nói.

“Lời đồn đó lan truyền thì đối với công ty anh ta cũng không có lợi.” Diệp Trữ Vi kết luận.

“Lại nói, em không ngờ anh Chu và chị Hứa lại có thể tái hợp, quả thực là một kỳ tích.”

“Vì sao lại kỳ tích?”

“Hầu hết tình yêu tuổi thanh xuân đều không bền bỉ, bọn họ có thể đơm hoa kết trái, không khiến người ta hâm mộ sao? Bọn họ có những hồi ức tươi đẹp, tương lai còn có thể mang con của mình đến thăm trường cũ, thật lãng mạn.”

“Hay bởi vì em tiếc nuối chúng ta biết nhau quá muộn?”

“Ồ? Anh nghĩ nhiều rồi, em chỉ là đơn thuần xúc động.”

“Không sao, nếu em cảm thấy tiếc nuối thì anh cũng có thể lý giải, nhưng không phải là không có cách thức đền bù.”

“Bù lại thế nào? Chúng ta quay ngược thời gian? Phỏng chừng em cũng không đậu nổi trường học của anh.”

“Đừng quá phức tạp, miễn là em chú ý tới phần thời gian còn lại cùng anh.”

“ ” Bối Nhĩ Đóa không phản bác được.

“Tối nay dẫn em ra ngoài ăn cơm.” Người nào đó làm hành động thiết thực.

Công bằng mà nói, cùng Diệp Trữ Vi hẹn hò là việc cô không cần phải lo lắng, vì tất cả đều do anh ta an bày. Anh ta chọn một nhà hàng bình dân nhưng hoàn cảnh yên tĩnh, thực phẩm tươi ngon, món ăn dinh dưỡng. Ăn xong anh ta còn lái xe chở cô đi hóng gió, thường đậu ở một nơi yên tĩnh, bọn họ ngồi trong xe nghe nhạc, chờ cô hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc, anh ta sẽ bắt đầu tiếp xúc thân mật, kéo ánh mắt cô về phía anh ta.

Trừ ngày đó ra, anh ta chỉ yêu cầu cô hát cho anh ta nghe.

Tối nay, cô hát bài xuân hạ thu đông.

“Thuyền ở đầu cầu nhẹ nhàng đong đưa, trên cầu mưa gió biết bao nhiêu, nửa hòa nửa hát một câu hò, trên hồ hoa sen sơ khai, vùng đất bốn mùa đều tươi đẹp, chiến đấu từng phút giây, giống máy xay gió không bao giờ ngừng lại.”

Đột nhiên cô không nhớ nổi ca từ tiếp theo, cô miễn cưỡng nghiêng đầu, Diệp Trữ Vi đang nhìn cô, đôi mắt anh ta so với bóng đêm dày đặc hơn nhiều.

“Rất hay.” Tay anh ta nắm bờ vai cô, ôm vào lòng, hôn hôn cái trán của cô.

Kể từ khi công khai mối quan hệ, anh ta không chỉ giới hạn ở việc hôn trán, dọc theo cái trán lại hôn tới mi tâm, mũi, một đường hôn xuống, mãi đến môi của cô. Một bên hôn một bên vuốt nhẹ dưới vạt áo mỏng, thừa dịp cô không còn sức, ngón tay anh ta luồn vào trong dò xét.

Nháy mắt thân thể của Bối Nhĩ Đóa như bị dòng điện chạy qua, ý thức được nguy hiểm, cô lấy tay đẩy ngực anh ta ra.

“Để anh chạm vào.” Anh ta thấp giọng, “Thế này cũng không được?”

Cô nghĩ nghĩ: “Không phải không được. ”

Anh ta tiếp tục kẻ sát.

“Nhưng nếu cho phép, sau này anh lại làm càn.” Tuy rằng lần đầu tiên yêu đương nhưng không có nghĩa là cô chưa từng xem qua những cảnh ân ái như trong tiểu thuyết.

Anh ta suy ngẫm rồi lại nghiêm cẩn cam đoan: “Sẽ không, anh chỉ muốn chạm vào em một chút.”

Vì lời anh ta hứa nên Bối Nhĩ Đóa ngẫm đồng ý, tạm thời tin tưởng anh ta nhưng không dự đoán được đàn ông luôn luôn là kẻ nói dối, Diệp Trữ Vi cũng không ngoại lệ. Khi cô cảm nhận được các đầu ngón tay của anh ta, thì anh ta đã chạm vào da thịt cô dưới lớp áo ngực, xúc giác kia thật đáng sợ, cô lập tức kêu ngừng, quyết đoán kéo tay anh ta ra.

Mặc dù anh ta ngồi thẳng người nhưng bản thân anh ta vẫn đang kiên trì không tuân theo quy định.

“Tay anh không biết nghe lời, muốn tiếp tục mơ tưởng đến nơi đó.”

“Chỉ là tay mà thôi.” Anh ta thản nhiên nói, “Chẳng phải thứ khác.”

Một giây sau Bối Nhĩ Đóa mới kịp phản ứng đích thị anh ta muốn nói cái gì, hai má cô hơi ửng hồng, không dám tiếp tục đề tài này, thực tế cô không bài xích anh ta chạm vào mình, chỉ là cô hơi sợ hãi, sợ rằng anh ta không khống chế được.

Nhìn cô có chút lo lắng anh ta cũng cảm thấy mình quá nóng vội, dù sao cũng chỉ mới bắt đầu, thân mật như vậy sẽ dọa cô chạy mất. Để giảm bớt bầu không khí căng thẳng trong xe, anh ta bật sang một bài nhạc nhẹ, đột nhiên đề cập: “Cuối tháng này Bùi Thụ Dã sẽ tổ chức một buổi hòa nhạc đồng quê tại sân khấu Tinh Hách, cô ấy đưa cho anh hai vé, bảo anh đưa em đi cùng.”

“Bùi Thụ Dã? Anh muốn đưa em đi xem em họ của anh biểu diễn?” Đôi mắt Bối Nhĩ Đóa sáng ngời, từ sau khi mua album của Bùi Thụ Dã, cô nghe đi nghe lại rất nhiều lần, mỗi một bài hát cô đều yêu thích.

“Ừ, sẽ biểu diễn cả tuần trong toàn quốc, tổng cộng chín thành phố với mười buổi hòa nhạc, cuối tháng là buổi diễn đầu tiên.”

“Em rất muốn xem cô ấy biểu diễn, nhưng nhiều người như vậy chúng ta đi liệu có tiện không?”

“Không sao, cô ấy đã sắp xếp hai góc khuất cho chúng ta.” Anh ta nói xong nhìn vào cô, “Bối Nhĩ Đóa, chúng ta chỉ là những người bình thường, ít khi nào xuất hiện cùng nhau thì cũng không gây ra sự chú ý, hơn nữa ngày đó tâm điểm là ở trên sân khấu, không ai dồn tâm trí vào chúng ta đâu.”

Bối Nhĩ Đóa ngẫm lại cũng đúng, có đôi khi bản thân cô quá mức cẩn thận. Như trước kia là giả, hiện tại là yêu đương thật, nếu luôn luôn trốn tránh cất giấu thật sự quá mệt mỏi, huống hồ mọi thứ đã trở thành sự thật, cũng không cần phải kiêng dè ánh mắt người khác.

“Đúng rồi, em rể của anh cũng sẽ xuất hiện ở trên sân khấu đúng không?” Chồng của Bùi Thụ Dã cũng chơi được tất cả các loại nhạc cụ, thường đệm nhạc cùng.

“Đi rồi biết.” Anh ta dường như phớt lờ, cũng không muốn nói gì thêm về người kia.

Điều này càng làm cho Bối Nhĩ Đóa tò mò.

Thật trùng hợp, trước khi buổi hòa nhạc của Bùi Thụ Dã diễn ra trước một ngày, trailer của phim tuyên truyền thứ hai phát sóng, trong 24 giờ mà lượng người xem đã nhiều hơn gấp hai lần, mối tình của đôi tình nhân chênh lệch chiều cao lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Trailer của phim tuyên truyền thứ hai so với lần đầu đẹp hơn nhiều, phong cách đơn giản, tiết tấu thông thả, hình ảnh mang âm hưởng mùa hè, Bối Nhĩ Đóa rất hài lòng.

Ngoài ra, trong năm phút đồng hồ quảng cáo đó, Bối Nhĩ Đóa phát hiện khi cô nhắm mắt nằm ở trên đùi Diệp Trữ Vi, mặc dù anh ta cầm quyển sách trong tay lật qua lật lại nhưng dường như mỗi một giây một phút anh ta đều nhìn vào cô.

Ánh mắt kia quen thuộc quá, mỗi khi anh ta muốn làm cái gì đó anh ta đều sẽ chăm chú nhìn cô như vậy, quả nhiên sau đó hành động.

Nếu phim trường khi đó không có người đứng xem, nếu lúc đó không phải là đang chụp ảnh, Diệp Trữ Vi kế tiếp sẽ làm gì, cô hoàn toàn có thể đoán được.

Đột nhiên cô nhớ tới câu nói của Từ Trinh Phân: “Một cô gái tốt không bao giờ ngồi trên đùi của đàn ông, như vậy không an phận, lại lỗ măng, xứng đáng bị lợi dụng.”

Bối Nhĩ Đóa nhún vai, không quan trọng, dù sao cô đã bị anh ta lợi dụng vô số lần.

Cô ấn đoạn trailer xem lại lần nữa, lần này vô cùng chăm chú, ngoại trừ rung động còn có một loại cảm giác yên tâm.

Cảnh này là cảnh diễn lại nhiều nhất, có nhiều chi tiết chân thật, chân thật nhất là Diệp Trữ Vi đã thành bạn trai của cô.

Cô lướt qua mục bình luận thấy có người đang hỏi: “Bối Nhĩ Đóa, Diệp Trữ Vi đáng yêu nhất là điểm gì?”

Cô long trọng trả lời: “Ở trong mắt tôi, điểm nào của anh ấy cũng rất đáng yêu.”

.

Cuối tháng, Sân khấu Tinh Hách, Bùi Thụ Dã biểu diễn ca hát.

Bùi Thụ Dã không phải là ca sĩ thương mại, cô đánh ballad, mặc dù không phải ca sĩ nổi tiếng, nhưng ba năm ca hát đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm.

Buổi biểu diễn của cô là buổi hòa nhạc không có nhiều hơn một nghìn người, một vé thường chỉ bán tám mươi đến hai trăm tám mươi nhân dân tệ, chủ yếu để phục vụ những người thích nhạc đồng quê.

Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi được Bùi Thụ Dã an bày ở góc khuất nhất, tiện bề cho bọn họ thư giãn.

Diệp Trữ Vi mua cho Bối Nhĩ Đóa đồ ăn vặt cùng với đồ uống ở trước cửa, còn anh ta chỉ cầm trên tay một lọ nước khoáng.

Trên đài chính thức biểu diễn, Bối Nhĩ Đóa vừa ăn chocolate đậu phộng vừa lặng lẽ quan sát bốn phía, phát hiện xung quanh đều là fan nữ, mỗi một người đều trang điểm như nghệ sĩ trẻ, trang sức nền nã, sắc mặt đầm đậm, tùy ý cầm một ly cà phê, hoàn toàn không phải dạng fan cuồng, điệu bộ tao nhã phảng phất như đang đọc một quyển sách.

Bối Nhĩ Đóa chột chột cánh tay Diệp Trữ Vi, nhìn anh ta nói: “Em quan sát một vòng, những người thích xem em họ của anh biểu diễn đều là phụ nữ.”

“Bởi vì cô ấy đã kết hôn, đàn ông bình thường không hứng thú theo đuổi một nữ ca sĩ đã kết hôn.”

“A, cửa bên kia vừa tiến vào hai người. Cuối cùng cũng có hai người người đàn ông.”

“Bọn họ tay trong tay đi vào, trong đó một người cầm tựa trên bờ vai người kia, rõ ràng là một đôi.”

Bối Nhĩ Đóa ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Trữ Vi: “Không nghĩ tới anh quan sát giỏi vậy, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết được ngay.”

“Gặp qua đã biết.” Giọng nói của anh ta lãnh đạm, thái độ đứng đưng.

“Ý anh là gì? Có phải anh quen với người đàn ông đó?”

“Làm việc nửa năm gặp nhau hai lần.” Anh ta nói một cách thẳng thừng.

“Vậy so với bọn họ, làm thế nào để anh chứng minh bản thân mình không phải dạng đó?”

“Không cần thiết chứng minh.”

.

“Bây giờ nếu em muốn chứng minh lại càng thuận tiện.” Anh ta cúi đầu, tay anh ta nắm lấy bàn tay trống rỗng của cô, ngón tay đan xen siết chặt vào nhau.

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu, Bùi Thụ Dã mặc bộ váy dài màu đen, cô ấy ngồi trên ghế đánh đàn ghi-ta vừa hướng micro hát.

Bài hát thứ nhất là bài ‘Tiểu Hồ Ly’, cũng là bài đầu tiên Bối Nhĩ Đóa từng nghe.

Âm thanh trong trẻo hòa nhịp như đang kể một câu chuyện cổ tích nhẹ nhàng, phần điệp khúc mềm mại và màn độc tấu guitar sáng rực khiến cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ trong khu rừng.

Bối Nhĩ Đóa chăm chú lắng nghe, hoàn toàn bỏ quên ánh mắt thâm ý của người bên kia.

Bùi Thụ Dã tiếp tục ca khúc kinh điển ‘Mối tình đầu của em’, Bối Nhĩ Đóa càng nghe càng nhập tâm.

Bài hát đó là do chính tay Bùi Thụ Dã tự tay sáng tác, viết về câu chuyện của bản thân, bọn họ quen biết yêu mến lẫn nhau, vừa vặn là mối tình đầu, khi ca đến đoạn cao trào, giọng hát của cô ấy ngọt ngào như kẹo, tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Loại tình yêu và đam mê này dễ dàng cuốn hút Bối Nhĩ Đóa, cô chợt nhớ đến người bên cạnh, quay đầu mới phát hiện anh ta đã kề sát mình.

Cô khó tránh khỏi xấu hổ, tim cô đập nhanh, giả vờ không có chuyện gì: “Em họ của anh hát rất hay.”

“Thật sao?” Ánh mắt anh ta nóng bỏng, ánh mắt không hề quan tâm đến ai, chỉ nhìn thấy mỗi cô, “Nhưng anh lại cảm thấy không bằng giọng em.”

Như có dòng điện chạy qua thân thể cô.

“Bối Nhĩ Đóa.” Anh ta tiếp cận, kề sát tai cô, “Từ lúc bắt đầu biểu diễn đến bây giờ, em cũng chưa từng nhìn qua anh.”

“VẬY Ạ?” Không phải ý định của bọn họ ban đầu là đến đây để nghe nhạc ư.

“Dù sao cũng còn nhiều thời gian, em cứ xem tiếp đi.” Anh ta tạm thời buông tha.

Nói là nói như thế, Bối Nhĩ Đóa bây giờ không còn tâm tư nghe hát nữa, hơi thở ấm áp của anh ta vẫn còn lưu lại trên lỗ tai cô, nóng nóng.

Huống chi tay anh ta vẫn luôn nắm chặt tay cô, một phút một giây cũng không buông ra.

Tất cả những chuyện này của anh ta đã thành công đánh lạc hướng cô..... cô đã không còn chú tâm gì đến sân khấu nữa.....

Ba giờ sau buổi diễn kết thúc, theo kế hoạch ban đầu, Diệp Trữ Vi sẽ đưa Bối Nhĩ Đóa về phía sau hậu trường gặp Bùi Thụ Dã, mọi người sẽ đi ăn bữa khuya, nhưng lúc đi ra lại ngoài ý muốn. Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa vừa đứng dậy, chuẩn bị dọc theo chỗ ngồi đi ra ngoài thì bị hai học sinh nữ nhận ra, một giọng nói rất lớn: “Hai người kia không phải là cặp tình nhân có chiều cao chênh lệch 30cm sao, gọi là gì ấy nhỉ.”

Bối Nhĩ Đóa nhanh nhạy liền túm cánh tay Diệp Trữ Vi, chạy tóe khói, bỏ lại hai học sinh nữ đang kinh ngạc, không hiểu đương sự vì sao lại phản ứng quá khích như thế.

Chạy ra khỏi sân khấu Tinh Hách, chạy luôn đến một công viên trống trải, Bối Nhĩ Đóa mới dừng lại, có chút khó thở.

Diệp Trữ Vi đưa cô bối nước, cô nhận lấy uống một hơi hết nửa bình.

“Bối Nhĩ Đóa, em quên mất một chuyện?” Anh ta nhắc nhở.

“Vâng?”

“Chúng ta bây giờ đã là người yêu.”

Bối Nhĩ Đóa hoảng hốt rồi mới tỉnh ngộ. Đúng vậy, hai người yêu nhau đi xem ca nhạc với nhau là chuyện bình thường, cô trốn tránh làm gì.

“Xin lỗi.” Bối Nhĩ Đóa xấu hổ, “Em quên mất.”

Diệp Trữ Vi không nói chuyện.

“Lần sau sẽ không như vậy, anh đừng giận nữa có được không?..”

Diệp Trữ Vi vẫn không mở miệng.

“Thật sự giận rồi?” Bối Nhĩ Đóa quan sát sắc mặt anh ta, ánh trăng cùng đèn đường rọi xuống mờ ảo, nhìn không được biểu cảm của anh ta.

Anh ta tựa hồ không vui.

“Diệp Trữ Vi, phải làm thế nào anh mới nguôi giận?”

Anh ta nhìn cô, trầm ngâm nói: “Để anh chạm vào em.”

“”

Từ chuyện lần trước ở trong xe, hai chữ ‘chạm vào’ cô biết là anh ta đang ám chỉ điều gì.

Năm phút sau, Tay Diệp Trữ Vi chậm rãi rời khỏi áo Bối Nhĩ Đóa, anh ta sẵn tiện giúp cô sửa sang quần áo. Vò vò tóc, Bối Nhĩ Đóa vô cùng xấu hổ, hoàn toàn không dám nhìn thẳng anh ta.

Mãi đến khi anh ta nắm tay cô, đưa cô trở lại sân khấu gặp Bùi Thụ Dã, dọc theo đường đi cô vẫn duy trì trạng thái im lặng.

“Anh biết em là một người bảo thủ.” Bóng đêm hạ xuống, anh ta chủ động nói về việc thân mật vừa rồi, “Nhưng mà kỳ thực chúng ta giống nhau. Bối Nhĩ Đóa, anh cũng chưa bao giờ tùy tiện chạm vào người khác.”

36. Chương 36

Bối Nhĩ Đóa và Bùi Thụ Dã từng gặp mặt, ấn tượng tốt, lần này nhìn thấy cô ấy ở hậu trường còn thân thiện hơn.

Sau khi tẩy trang, Bùi Thụ Dã nhìn rất trẻ trung, cô ấy thoa một lớp son bóng, mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản cùng quần jeans, đội mũ lưỡi trai liền nhanh chóng đi cùng bọn họ, phóng khoáng bỏ lại Mộc Đề đang đứng tán gẫu vui vẻ với fan hâm mộ.

Nhà hàng cách sân khấu Tinh Hách không xa, đa phần là món ăn Quảng Đông.

Đồ ăn đưa lên, Bùi Thụ Dã bất chấp rũ bỏ hình tượng, điệu bộ kia hù dọa đến Bối Nhĩ Đóa.

“Cô ấy từ nhỏ đã giống tomboy, một ngày ít nhất ăn đến bốn bữa.” Diệp Trữ Vi cầm ly nước trái cây đặt trước mặt Bối Nhĩ Đóa.

Sau khi ăn hết một chén cơm gà, Bùi Thụ Dã nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Bối Nhĩ Đóa nói: “Ngoài âm nhạc và thức ăn, những thứ khác chị không hứng thú.”

“Nhưng nhìn chị gầy thật.” Ánh mắt cô dừng ở hai cánh tay mảnh khảnh của Bùi Thụ Dã.

“Sức khỏe quan trọng, quá trình trao đổi chất của chị lại khá nhanh, ăn nhiều vẫn không mập nổi, hơn nữa lúc luyện giọng rất cần sức, thể trọng của chị chưa từng vượt qua 45 kg.” Bùi Thụ Dã thản nhiên nói, không hề có ý khoe khoang.

“Nếu em cũng giống như chị thì tốt quá.” Bối Nhĩ Đóa không khỏi hâm mộ.

“Anh không thích em gầy, nhìn không có sức sống.” Diệp Trữ Vi gấp một miếng cá đặt vào trong chén của Bối Nhĩ Đóa.

Bùi Thụ Dã bật cười: “Đúng vậy, đừng bao giờ muốn giống chị, gầy thì gầy chứ lực phủ ngũ tạng không hoạt động tốt, về đêm thường hay nóng sốt.”

“Đừng ý vào tuổi trẻ mà tiêu hao sức khỏe.” Diệp Trữ Vi dặn dò một câu.

“Anh có tư cách gì nói em? Rõ ràng anh cũng là người cuồng công việc, nếu không phải đang hẹn hò bạn gái, ước chừng anh cũng không thêm dành ít thời gian dùng cơm. Hôm nay không phải là muốn đến cổ vũ cho em, chẳng qua anh mượn cơ hội để hẹn hò cùng cô ấy, đúng không?”

Diệp Trữ Vi không quan tâm Bùi Thụ Dã nói, Bối Nhĩ Đóa có chút ngượng ngùng vì đầu ăn cá, ăn một hồi lảng sang chuyện khác: “Chồng chị khi nào mới tới?”

Bùi Thụ Dã nhìn nhìn đồng hồ: “Sắp rồi, anh ấy vẫn chưa ăn cơm, phỏng chừng bây giờ cũng đang đói bụng.”

“Đúng rồi, anh ấy hôm nay không đi cùng anh?”

“Ừ, là anh không muốn đi cùng anh ấy, sợ nổi bật hơn anh ấy. Gần đây anh ấy lại khá nổi tiếng, lúc kết thúc biểu diễn còn một loạt fan đang chờ ký tên.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, một thân hình cao lớn đẩy cửa tiến vào, anh ta mỉm cười chào hỏi, ngồi xuống bên cạnh Bùi Thụ Dã, gác tay qua vai cô, giọng nói dịu dàng: “Đang nói về anh?”

Bùi Thụ Dã dùng nĩa lấy một miếng sủi cảo đưa vào miệng anh ta: “Khen anh ngày càng nổi tiếng, hiện tại còn may mắn hơn em.”

Mộc Đề bất lực: “Anh tuyệt đối không có dã tâm đó, có thể làm người đứng sau lưng em thì anh đã mãn nguyện rồi.”

Bùi Thụ Dã nhéo nhéo gương mặt anh ta.

Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy hành động thân mật của bọn họ thật đáng yêu.

Mộc Đề theo như lời đồn đãi là một người đàn ông khí chất, dáng người gầy nhưng làn da trắng nõn, đôi mắt màu hổ phách rất đẹp, mỉm cười thì hai bên má xuất hiện lúm đồng tiền, giọng nói vô cùng dịu dàng, vừa gặp đã biết là một người đàn ông đặc biệt.

Bùi Thụ Dã cũng không khách khí nói xấu anh ta: “Kỳ thực tính cách của anh ấy rất ngang ngược, gặp phải vấn đề nguyên tắc là không bao giờ khoan nhượng, nếu không nghe theo ý kiến của anh ấy, anh ấy liền dùng bạo lực.”

Mộc Đề như trước mỉm cười, thái độ không phản bác.

Bối Nhĩ Đóa hỏi: “VẬY À? Nhìn không ra, nhưng mà nguyên tắc về vấn đề gì?”

Bùi Thụ Dã chống cằm, mặt đối diện Bối Nhĩ Đóa nói: “Năm đó anh ấy bức hôn chị, khi ấy chị chỉ mới hai mươi bốn tuổi, sự nghiệp đang đà phát triển, tương lai vô hạn, anh ấy lại muốn kết hôn ngay. Chị từ chối, anh ấy liền nói lời chia tay, căn bản không muốn cùng chị thương lượng.”

Mộc Đề mỉm cười nói: “Đó là anh sợ em nổi tiếng, sau này lại muốn vứt bỏ anh.”

“Còn nữa, anh ấy yêu cầu chị sau khi kết thúc biểu diễn toàn quốc phải ngoan ngoãn ở nhà, giữ gìn sức khỏe chuẩn bị sinh con, lúc đầu chị kiên quyết phản đối, mỗi ngày anh ấy cứ lằm lằm lì lì không thèm nói chuyện, mãi đến khi chị không chịu nổi thỏa hiệp mới xong.”

Mộc Đề giải thích: “Thừa dịp mẹ anh còn trẻ, có thể giúp chúng ta trông nom đứa nhỏ, muộn quá mới sinh thì đối với em có hại.”

“Lấy có.” Bùi Thụ Dã bĩu môi.

Mộc Đề nhìn về phía Diệp Trữ Vi, bộ dạng anh ta khiêm tốn: “Anh thấy thế nào?”

Diệp Trữ Vi nói: “Tôi cảm thấy anh làm rất tốt.”

Bùi Thụ Dã sáp lại gần Bối Nhĩ Đóa giống như đang lôi kéo đồng bọn: “Em thấy thế nào, thấy tính tình anh ấy độc tài chưa? Có người phụ nữ nào kết hôn sớm vậy, kết hôn xong thì bắt buộc một năm sau sinh con?”

Bối Nhĩ Đóa đang tính nói chuyện đồng thời phát hiện tầm mắt của Diệp Trữ Vi nhìn sang, cô quấy người một cái: “Em biết chị khá áp lực, nhưng hôn nhân thời này đều thế, có thể sau khi trở thành mẹ, chị sẽ cảm thấy vui hơn.”

Bùi Thụ Dã buông cánh tay Bối Nhĩ Đóa, thất vọng nói: “Rõ ràng em đã bị Diệp Trữ Vi tẩy não rồi.”

Bối Nhĩ Đóa nghẹn lời.

“Anh họ của chị thoát nhìn đặc biệt, nhưng ai quen biết anh ấy thì cũng hiểu rõ, anh ấy bảo thủ lại có ý không muốn rời xa gia đình.” Bùi Thụ Dã nói, “Xem chừng em trốn không khỏi sự sắp đặt của anh ấy.”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

“Đàn ông không muốn rời xa gia đình có gì không tốt?” Diệp Trữ Vi hỏi lại.

Bùi Thụ Dã cúi đầu ăn cơm, biết rằng bản thân không thể tranh luận hơn Diệp Trữ Vi, dứt khoát bỏ cuộc cho rồi.

Diệp Trữ Vi hơi cúi đầu nhìn Bối Nhĩ Đóa: “Vậy em cảm thấy thế nào?”

“Bởi vì bố em cũng là người đàn ông như vậy, cho nên em miễn cưỡng chấp nhận.” Bối Nhĩ Đóa trả lời.

Diệp Trữ Vi gật gù đầu, lấy một miếng thịt lớn đặt vào chén Bối Nhĩ Đóa khen thưởng.

Sự tình thế này, Bùi Thụ Dã hoàn toàn tỉnh ngộ, cô làm sao dám vọng tưởng Bối Nhĩ Đóa cùng phe với mình?

Rõ ràng là cô ấy đã bị Diệp Trữ Vi tẩy não, Bối Nhĩ Đóa làm sao có thể có lối suy nghĩ độc lập như cô?

.

Trên đường trở về, nhắc đến Bùi Thụ Dã và Mộc Đề, Bối Nhĩ Đóa tỏ vẻ hâm mộ, nhất là cách Mộc Đề đối xử dịu dàng với Bùi Thụ Dã.

“Dịu dàng?” Diệp Trữ Vi cân nhắc một lát, “Ý của em là anh không dịu dàng?”

Bối Nhĩ Đóa nghe anh ta hỏi thì nói không nên lời: “Anh biết cái gì là dịu dàng sao?”

Tay anh ta sờ sờ đầu cô: “Thế này thì sao?”

“Xem như một loại hình thức nhưng đây chỉ là mặt ngoài, dịu dàng chân chính xuất phát từ nội tâm cơ.”

“Cụ thể là?”

“Khéo hiểu lòng người, chu đáo bao dung.”

“Thật khéo, những thứ này anh đều hội tụ đủ.”

“.”

“Chẳng lẽ em không cảm giác được?”

Bối Nhĩ Đóa lau mồ hôi trên trán, cô nói trọng tâm: “Kỳ thực anh đã làm rất tốt, không cần thiết phải theo đuổi tất cả mọi thứ nữa, miễn là tâm ý, điều quan trọng không phải cứ dịu dàng.”

Diệp Trữ Vi trầm lặng không nói, ở trong lòng cô, rõ ràng anh không phải là người đàn ông dịu dàng, thậm chí còn có phần tương phản.

Bối Nhĩ Đóa không phát hiện được cảm xúc trong đáy mắt của Diệp Trữ Vi, cô chỉ tùy tiện nhắc tới, tất nhiên cũng không phủ nhận anh ta không phải không dịu dàng.

Nhưng cô không biết, anh ta bắt đầu để ý điểm này.

Bối Nhĩ Đóa tạm biệt anh ta lên lầu, thời điểm muốn mở cửa thì điện thoại di động cô vang lên, chưa nhìn rõ người gọi là ai đã bắt máy nhận cuộc gọi.

“Bối Nhĩ Đóa, có phải đầu óc của con hỏng rồi không? Cùng đàn ông hẹn hò trên tiết mục internet? Còn ngang nhiên ôm ấp, e sợ toàn bộ thế giới này không biết hai người đang yêu nhau? Hai mươi bốn tuổi đầu mới có người yêu thì về vang chằng? Con nghĩ tới hậu quả chưa? Nếu cậu ta và con chia tay, con sẽ làm gì? Sau này làm sao kết hôn?” Từ Trình Phân lớn tiếng quát nạt trong điện thoại, đâm thủng màng nhĩ Bối Nhĩ Đóa.

Cô nhú mày, cãi lại một câu: “Mẹ đã nói sẽ không xen vào, con muốn làm gì là quyền tự do của con.”

Từ Trình Phân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ gần như quên mất nhưng không phiền con phải nhắc nhở!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Bối Nhĩ Đóa để điện thoại di động xuống, nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai, Từ Trinh Phân giọng nói có phần chột búa, may mắn bà ta chưa khuếch đại âm thanh, bằng không cả tầng lầu này đều nghe được.

Người mẹ ngang ngược này vĩnh viễn không thể nào hiểu được cái gì gọi là truyền thông.

Cô đã sẵn sàng đối mặt với mọi thứ, Từ Trinh Phân nhất định kiềm nén không được, phỏng chừng ngày mai sẽ tự mình tới đây dạy dỗ cô.

Dù sao mối quan hệ giữa cô và Diệp Trữ Vi là thật, cô không sợ Từ Trinh Phân chất vấn. Lại nói, bản thân Từ Trinh Phân cũng hẹn hò với trai trẻ, không có tư cách để giáo huấn cô.

Bối Nhĩ Đóa yên tâm nằm ngủ.

Một vài ngày sau, Từ Trinh Phân vẫn không xuất hiện, Bối Nhĩ Đóa đoán rằng bà ta tạm thời án binh bất động.

Thứ bảy ngày đó, Diệp Trữ Vi theo lệ thường đi làm, Bối Nhĩ Đóa ở nhà đợi, mãi đến chạng vạng tối, cô nhận được cuộc gọi từ anh ta.

“Anh ở dưới lầu đợi em.”

Bối Nhĩ Đóa lập tức thay xong quần áo chạy vội xuống lầu, Diệp Trữ Vi đứng ở phía vị trí sau xe, thấy cô đi ra, anh ta tiến về phía cô.

Bối Nhĩ Đóa đi tới gần nhìn, trong khoang xe bày biện không ít thứ, có máy nướng thịt, giấy bạc cùng nguyên liệu nấu ăn và một bình rượu sâm banh vàng óng, nhìn kỹ còn có một đôi nến ở trong góc xó.

“Đây là cái gì? Chẳng lẽ anh muốn ăn cơm dã ngoại?” Cô mơ hồ chờ mong.

“Gần như là dã ngoại, nhưng chỉ đưa em tới bờ sông quen thuộc.” Anh ta nhìn cô chăm chú, cố tình nhấn mạnh từng chữ, “Anh tự mình nấu cho em.”

Bối Nhĩ Đóa vui mừng muốn nhảy cẫng lên, cô ôm chầm lấy thắt lưng anh ta: “Nhanh đi thôi, em chết đói mất.”

Anh ta nâng tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Lúc cô muốn tiến vào trong xe cô nghe được tiếng bước chân thân thuộc, mộc mạc ấm áp mang theo giọng nói mệt mỏi của người đàn ông ở tuổi trung niên.

“Nhĩ Đóa.”

Bối Nhĩ Đóa đứng thẳng người nhìn lại, một bóng hình quen thuộc đang kéo chiếc vali cách đó không xa, người đàn ông mặc chiếc áo thun màu nâu nhạt, trên đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn về phía cô cười tươi.

Bối Nhĩ Đóa trở mặt một hồi, lập tức nhào qua người đàn ông kêu “bố”.

Bối Hành An nói chiếc vali trong tay ra, vững vàng ôm cô con gái.

Diệp Trữ Vi cao lớn vững chãi đứng bên cạnh xe, lần đầu tiên anh ta thấy Bối Nhĩ Đóa làm nũng, thỉnh thoảng bất ngờ, trong lòng anh ta cảm xúc dạt dào.

“Sao bố lại đột ngột trở về?” Bối Nhĩ Đóa không thể tin vào mắt mình.

“Đã du ngoạn nhiều nơi như vậy, bây giờ bố chỉ muốn nhìn thấy con gái thôi.” Bối Hành An ôm cô.

Bối Nhĩ Đóa cảm động đến suýt khóc, đã lâu rồi cô không nhìn thấy ông, thời gian dài tưởng niệm ủa về trong trí nhớ, cảm giác này không quá chân thật nhưng cô rõ ràng cảm nhận được độ ấm trong vòng tay ông. Trên người ông đều là hơi thở quen thuộc, khiến cho người ta yên tâm. Cô như con mèo lưu lạc đã lâu chợt quay về thời thơ ấu, chỉ có như thế cô mới cảm thấy thoải mái.

“Đúng rồi, Nhĩ Đóa, cậu ta là ai?” Bối Hành An liếc thấy Diệp Trữ Vi.

Điều này nhắc nhở cô, cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay Bối Hành An, chủ động đi đến kéo cánh tay Diệp Trữ Vi, nhìn về ông giới thiệu.

“Đây là bạn trai của con.” Bối Nhĩ Đóa ngẩng đầu nhìn Diệp Trữ Vi, ánh mắt quyến luyến, “Trữ Vi, đây là bố của em.”

“Chào bác.” Diệp Trữ Vi thật tự nhiên cúi đầu, thái độ tôn trọng.

Bối Hành An cười cười gật đầu: “Thì ra là cậu, thảo nào trước khi tôi trở về đã nghe mẹ của Nhĩ Đóa nhắc.”

“Không ngờ mẹ nói cho bố biết.” Bối Nhĩ Đóa nói thầm, đột nhiên nhận ra lý do ông trở về.

“Đẹp trai cao ráo, rất hân hạnh được gặp cậu, cậu trai trẻ.” Bối Hành An như trước cười tủm tỉm, “Con đang muốn đi đâu?”

“Con đang định cùng anh ấy đi nấu cơm gần bờ sông.” Bối Nhĩ Đóa chủ động báo cáo.

Bối Hành An nâng cổ tay nhìn nhìn đồng hồ: “Thời gian không còn sớm, bọn con còn muốn ra bờ sông? Hôm nay nhiệt độ khá thấp, buổi tối lại có gió to, Nhĩ Đóa rất dễ cảm lạnh, nếu không thì bọn con nên đổi thành một ngày khác?”

“Không sao đâu ạ” Bối Nhĩ Đóa giải thích.

“Vậy thì chúng ta đổi ngày khác nhé.” Diệp Trữ Vi nói tiếp, thái độ trung thực và hào phóng, “Nhĩ Đóa, em và bác đã lâu không gặp, hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói, hôm nay anh sẽ không quấy rầy em, hẹn em vào một dịp khác vậy.”

Nói xong, anh ta chuẩn bị cáo từ.

Bối Nhĩ Đóa muốn giữ anh ta lại nhưng đã bị Bối Hành An ngăn cản, ông cười nhìn về phía Diệp Trữ Vi: “Lái xe chậm một chút, chú ý an toàn.”

Cứ như vậy, cô nhìn Diệp Trữ Vi lái xe rời đi, Bối Nhĩ Đóa và Bối Hành An đi lên lầu.

Vào nhà, Bối Hành An tháo mũ xuống, ông nói câu đầu tiên: “Nhĩ Đóa, mẹ con hình như không tán thành con quen người này.”

37. Chương 37

Đúng như những gì Bối Nhĩ Đóa dự đoán, Bối Hành An bị Từ Trinh Phân gọi điện thúc giục trở về, bà ta chỉ nói sáu chữ, quản lý con gái của ông.

“Các con quen biết thế nào?” Bối Hành An cầm một tách trà, ánh mắt ông dịu dàng, giọng nói điềm đạm.

Bối Nhĩ Đóa cũng không muốn giấu diếm, từ đầu tới cuối kể rõ sự tình.

Bối Hành An nghe xong thì khá kinh ngạc: “Phim giả tình thật?”

“Bố nói không sai.”

Bối Hành An im lặng, sau đó ông nói: “Con chắc rằng con thích cậu ta, cậu ta cũng vậy?”

“Vâng ạ.”

Bối Hành An uống một ngụm trà, buông tách xuống ông nhìn con gái cười cười: “Nhĩ Đóa, con cũng sắp hai mươi lăm tuổi rồi, quyền tự do của con bố sẽ không can thiệp, chẳng qua con lần đầu yêu đương tất nhiên bố phải quan tâm. Thí dụ như bản thân con thích cậu ta điểm gì, phân tích tình cảm cả hai có thể duy trì bao lâu, thái độ cậu ta thế nào, có thật lòng hay không, sinh hoạt lâu dài có thích hợp không.”

Bối Nhĩ Đóa có chút nhức đầu: “Có phải mẹ đã nói gì?”

Bối Hành An thành thật nói: “Bà ấy bảo con không có kinh nghiệm yêu đương, dễ dàng bị dụ, nhất thời xúc động sẽ chịu thiệt thòi.”

“Con không phải nhất thời, con và anh ấy đều thật lòng, mẹ nói như vậy là có thành kiến.”

“Thận trọng một chút vẫn tốt hơn. Nhĩ Đóa, con phải hứa với bố, trước khi kết hôn nhất định không được phát sinh chuyện khác.”

Trong lòng Bối Nhĩ Đóa phiền muộn nhưng không cách nào bác bỏ lời dạy của Bối Hành An, cô chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Bối Hành An vỗ nhẹ bả vai con gái, chiều chuộng nói: “Nhĩ Đóa, con chắc hiểu được cảm xúc của bố bây giờ, nuôi dưỡng con lâu như vậy đột nhiên bị một người đàn ông khác cướp đi, tâm trạng căng thẳng lo âu này thật sự phức tạp.”

Bối Nhĩ Đóa quàng tay ôm cổ ông: “Con hiểu, nhưng mà bố cũng đừng nên thành kiến đối với Trữ Vi, thật ra anh ta không có ý gì.”

“Còn nhiều thời gian, cậu ta có vấn đề hay không chúng ta sớm muộn sẽ biết.”

Bối Nhĩ Đóa hiểu được hàm ý sâu xa, đang định nói giúp bạn trai vài câu, Bối Hành An đã đổi đề tài, ông kể về chuyến đi đến châu Âu, còn mở vali ra lấy một đồng hình chụp khoe, ngoài ra còn có quà tặng.

Thừa dịp Bối Nhĩ Đóa cầm quà, Bối Hành An đi vào phòng bếp trở tài nấu nướng. Hai bố con dùng cơm sau đó tiếp tục ngồi trên sofa tán gẫu, mãi cho đến khuya Bối Hành An mới rửa mặt nằm ngủ ở sofa.

Ở phòng ngủ, Bối Nhĩ Đóa trần trọc không yên, cô không ngủ được đành phải đứng lên đi đến phòng khách, lôi kéo mẹ nheo với Bối Hành An: “Bố, bố vào giường ngủ đi ạ, con ngủ ở đây.”

Bối Hành An mở to mắt, vẫy vẫy tay: “Không sao, bố ngủ ở đây rất thoải mái.”

Biết không lay chuyển được ông, Bối Nhĩ Đóa cũng không kiên trì, cô ngồi xổm xuống nói lời trong lòng: “Bố, bố có biết chuyện mẹ đang hẹn hò với người khác không?”

Bối Hành An nghe vậy cũng không phản ứng, nhẹ nhàng giật giật khóe miệng: “Vậy à? Bà ấy không kể với bố.”

“Mẹ dĩ nhiên không dám kể, có gì về vang chứ, người đàn ông kia thoát nhìn chưa đến ba mươi, khuôn mặt lại không đáng tin.”

Bối Hành An thở dài: “Bà ấy là người thông minh, con không cần phải lo lắng.”

“Bố, sao bố lại bênh vực bà ấy? Bà ấy đối xử với bố không tốt, lúc ly hôn còn không thèm nói câu xin lỗi.”

“Nhĩ Đóa, con đừng ghi hận mẹ con, bà ấy vốn dĩ là người nóng tính nhưng trong lòng luôn yêu thương con, về vấn đề hôn nhân giữa bố và bà ấy, con cũng không thể đơn giản quy tội cho một người.” Ấn đường(1) của Bối Hành An lõm xuống, năm tháng đã khiến ông hằn lên dấu vết này, trong đó bao gồm cả tình yêu với người vợ cũ, “Lúc trước bà ấy cũng không muốn gả cho bố, là bố cưỡng cầu, kết quả này không phải ngoài ý muốn.”

(1) Ấn đường nằm phía dưới khoảng giữa hai lông mày chừng 1 cm. Trong thuật xem tướng truyền thống, khoảng 1 cm đường được gọi là “cung mệnh”, đại diện cho mệnh cách cơ bản của một người. Ấn đường là nơi tụ hợp tinh khí nguyên thần của một người và là bộ phận rất quan trọng của khuôn mặt.

“Mặc kệ lúc trước bà ấy có đồng ý hay không, bà ấy đã đáp ứng gả cho bố thì bà ấy không nên bỏ bố giữa chừng.”

“Bố luôn nghĩ nếu có thể kiên trì thì cũng đã kiên trì đến cùng, nhưng mà kiên trì thật sự rất thống khổ, bà ấy chọn lựa bỏ cuộc, muốn bản thân được tự do đồng thời cũng giải thoát cho bố.” Bối Hành An vị tha nói, “Nếu không thì đời này bố cũng khó có thể du ngoạn đây đó, chiêm ngưỡng nhiều cảnh đẹp như vậy.”

Bối Nhĩ Đóa bắt lực nhìn ông: “Bố lúc nào cũng bênh vực bà ấy, hừ.”

“Bố đã từng suy nghĩ cẩn thận, chỉ cần còn con bên cạnh, như vậy là đủ rồi.”

“Điều này đương nhiên rồi ạ.” Bối Nhĩ Đóa nói xong trong đầu không dè dặt hiện lên gương mặt của người nào đó, bàn tay xoắn xoắn vạt áo, “Dù có lập gia đình, con cũng sẽ ở cùng bố.”

Bối Hành An sờ sờ tóc con gái, dịu dàng nói: “Ừ, nhanh đi ngủ đi.”

Vài ngày sau, Bối Hành An hoàn toàn đóng quân ở nhà của Bối Nhĩ Đóa, không có ý muốn rời đi, lúc đầu Bối Nhĩ Đóa vui vẻ vì được ở gần ông, trong lòng không có chút nghi ngờ, từ từ cô mới phát hiện, rốt cuộc ông hình như đang tính toán cái gì.

Có lúc Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi đang tán gẫu điện thoại đột nhiên cô nghe được tiếng cửa răng rắc, cô vừa nói chuyện vừa lặng lẽ xuống giường, bước qua thì nhìn thấy Bối Hành An nhanh chóng xoay người, tựa như ông vô tình đi ngang qua, thanh thoi hướng tới toilet.

Cô hơi bối rối, nhẹ nhàng khép cửa tiếp tục nói chuyện.

“Lát nữa anh tới đón em đi ăn cơm.” Diệp Trữ Vi nói.

“Hôm nay? Hôm nay hình như không tiện, bố em sáng nay đi siêu thị, ông mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị nấu nướng buổi tối.”

“Ngày mai thì sao?”

“Ngày mai em đã có hẹn với bố đi dạo vườn hoa.”

“Nhĩ Đóa, từ khi bố em trở về, chúng ta chưa từng gặp mặt.”

“Em biết. Nhưng mà hiện giờ em muốn đi ra ngoài cũng khó, nếu bảo em đi cùng anh, thế nào ông cũng tra hỏi.”

“Tại sao?”

Bối Nhĩ Đóa trầm mặc, cô không dám nói rõ với Diệp Trữ Vi, mấy ngày nay mỗi khi cô cố tình nhắc đến anh ta, Bối Hành An lại nhanh chóng lảng sang chuyện khác, tỏ vẻ không hứng thú, cô thử nhiều lần nhưng đều thất bại, cuối cùng cũng không dám đề cập.

Nghe được hơi thở nặng nề ở đầu dây bên kia, Diệp Trữ Vi nói: “Bác ấy có thành kiến với anh?”

“Không, không, không.” Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng phủ nhận, “Em nghĩ rằng ông ấy vẫn chưa chấp nhận được sự tồn tại của anh.”

“Anh tồn tại khá hợp lý.” Diệp Trữ Vi nói, “Nhĩ Đóa, em không còn là cô bé chỉ mới mười bốn mười lăm, bố em không cần cẩn thận như vậy.”

“Em biết, nhưng xin anh hãy cho ông ấy một ít thời gian.”

“Được.” Diệp Trữ Vi đồng ý, sau đó anh ta hỏi, “Nhưng mà, em cũng không thể trốn ra ngoài?”

“Lén lút trốn ra? Nếu bị bố phát hiện ông ấy sẽ đau lòng, như thế em ruồng bỏ ông.”

Diệp Trữ Vi không muốn nhiều lời nữa, Bối Nhĩ Đóa cảm nhận được, cô liền nói điều nịnh nọt dụ dỗ anh ta, kết thúc cuộc gọi là thời điểm cô chống tay lên trán suy nghĩ. Thật không nghĩ tới sẽ có một ngày cô khó xử như vậy.

Buổi tối, Bối Nhĩ Đóa và Bối Hành An cùng nhau nấu nướng, sau khi ăn uống no bụng Bối Hành An tích cực lấy hai cái túi đựng rác, tìm dây ni lông cẩn thận buộc chặt. Bối Hành An cầm hai túi to đi được một đoạn thì thở gấp, cách thùng rác công cộng còn có mười bước chân, ông dứt khoát vác hai túi to lên vai, đi thật nhanh đến thùng rác trước mặt. Được một đoạn nữa thì ông trượt tay, hai bao rác suýt ngã xuống đất. Bỗng nhiên có một lực mạnh chụp lấy, thoải mái cố định hai túi to lại.

Bối Hành An hoảng hồn, phía sau truyền đến một giọng nam trầm ấm: “Chào bác, cháu đến chơi.”

Bối Hành An còn chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy một người cao lớn tiến lên, trực tiếp lấy hai bao rác ở trên vai mình, giúp đỡ ném vào thùng rác, sau đó cậu ta nhẹ nhàng phỉ phỉ tay.

“Cám ơn.” Bối Hành An khách sáo nói, “Cậu đến đây tìm Nhĩ Đóa?”

Diệp Trữ Vi hơi nghiêng người, nhìn vào ánh mắt có chút phòng bị của Bối Hành An: “Con đến là để gặp bác.”

“Tìm tôi có chuyện gì sao?” Thái độ ông càng khách sáo.

“Muốn cùng bác trò chuyện về vấn đề của Bối Nhĩ Đóa.”

Bối Hành An nhíu mày: “Vấn đề? Thật ngại quá, tôi không rõ ý cậu.”

Diệp Trữ Vi suy nghĩ, thái độ tôn trọng: “Chúng ta có thể tìm nơi nào đó nói chuyện không ạ?”

“Được, tôi cũng đang muốn đi mua một chút đồ, cùng nhau đi.” Bối Hành An miễn cưỡng mỉm cười, ông bước nhanh về phía trước.

Diệp Trữ Vi bình tĩnh đi theo sau lưng ông.

Bối Hành An đi một đoạn đường, chợt dừng bước lại chờ Diệp Trữ Vi, không khỏi ngẩng đầu nhìn: “Cậu cao bao nhiêu?”

“1m90 ạ.”

Bối Hành An cố sức quan sát cậu ta một lần nữa, sau đó tự nhìn lại chiều cao của mình.

Đến đầu cửa hàng, Bối Hành An chọn một số món, lúc trả tiền đồng xu trong ví vô tình rớt xuống đất, Diệp Trữ Vi thấy thế liền cúi người, đem đồng xu nhặt lên đưa cho ông.

“Cám ơn.” Bối Hành An nói.

Sau khi đưa tiền, bọn họ ngồi ở chiếc bàn tròn phía trước cửa hàng, bắt đầu nói chuyện.

“Cậu muốn nói gì cứ nói thẳng đi.” Bối Hành An bày ra bộ dạng nghiêm túc.

“Cháu là Diệp Trữ Vi, hai mươi bảy tuổi, hiện đang làm việc tại Viện nghiên cứu dự phòng phòng chống dịch bệnh động vật, bằng cấp thạc sĩ, bình thường ham thích đọc sách, trò chơi và các môn thể thao, sức khỏe cường tráng, không bài bạc thuốc lá rượu chè, con một, quan hệ gia đình rất đơn giản.”

“Còn gì nữa không?” Bối Hành An giả vờ bình tĩnh.

“Trước đây chưa từng yêu đương, con gái bác là đối tượng đầu tiên.”

“Cho nên?”

“Cháu đối với cô ấy là thật lòng, cùng cô ấy yêu đương và sẽ kết hôn với nhau.”

“Tiếp tục?”

“Vâng.” Đôi mắt Diệp Trữ Vi mờ nhạt trong bóng đêm, trực tiếp bổ sung hoàn chỉnh, “Cháu vẫn sẽ qua lại với cô ấy dù cho có người nào phản đối.”

Bối Hành An yên lặng quan sát vẻ mặt Diệp Trữ Vi, sau một hồi ông nói: “Lời nói không quan trọng, quan trọng là hành động.”

“Bác cần cháu làm cái gì?” Diệp Trữ Vi hỏi trực tiếp.

Trước khi anh ta đi tới đây gặp Bối Hành An, vừa đúng lúc Úc Thăng gọi điện muốn tới nhà, biết được anh ta muốn đi gặp trưởng bối của người yêu, Úc Thăng hỗ trợ bày mưu tính kế: “Các bậc bố mẹ đều sẽ thử lòng con rể tương lai, để biểu đạt thành ý, phương thức nhanh nhất chính là điều kiện vật chất, nhà bao lớn, xe thế nào, hôn lễ có thể xuất ra bao nhiêu tiền, anh tuyệt đối đừng xem nhẹ điều này, có thể chiếm được tình cảm của bố vợ tương lai hay không thì đây chính là điểm mấu chốt. Tóm lại, anh trực tiếp hỏi ông ta cần gì, đáp ứng tất cả yêu cầu ông ta đưa ra, tốc chiến tốc thắng mà đối phó.”

Điều Úc Thăng nói không phải không có lý do, vấn đề là từ trước đến giờ anh ta không thích quanh co thương lượng, gọn gàng dứt khoát là thói quen đơn giản nhất.

Bối Hành An nhìn Diệp Trữ Vi, nghiêm túc nói: “Cậu cần chờ đợi.”

“Chờ đợi?”

“Cậu phải cam đoan, trước khi kết hôn nhất định không được chạm vào con gái tôi.”

Diệp Trữ Vi im lặng, sau đó anh ta cự tuyệt: “Thứ con không thể cam đoan nhất là chuyện này.”

.

“Cái gì? Bố em nói chuyện với anh?” Bối Nhĩ Đóa ở trong chăn mỏng nhỏ giọng.

“Nhưng anh không đáp ứng điều kiện của bố em.”

Bối Nhĩ Đóa thậm chí sốc rồi.

“Anh không thể cam đoan bản thân anh không làm chuyện gì.” Anh ta nói, “Trước khi kết hôn không để anh chạm vào em, xác suất này cực kỳ nhỏ.”

“ ”

Anh trai à, trong lòng anh nghĩ như vậy nhưng cũng không nên thẳng thừng nói với trưởng bối chứ.

“Trừ chuyện đó ra, anh đồng ý đáp ứng hết tất cả các yêu cầu.”

“Khụ khụ, Trữ Vi, bố em là một người đàn ông bảo thủ, ông không thể chấp nhận được chuyện đó, chẳng lẽ anh không hiểu sao?”

“Nhĩ Đóa, em có thể cam đoan sao?” Anh ta hỏi lại.

“ ” Ở trong điện thoại đàm luận chuyện này, Bối Nhĩ Đóa luôn cảm thấy ngượng ngùng.

“Em có thể cam đoan nhận nhin được không?” Giọng anh ta quấy rầy đủ để cô nhớ lại, “Anh nhớ được lần đó ở trong công viên, em ngoài ý muốn rất nhiệt tình phối hợp cùng anh.”

“ ”

Bối Nhĩ Đóa cứng họng hoàn toàn, cẩn thận ngẫm lại, rất nhiều lần cô bị Diệp Trữ Vi hớp hồn, nơi bị anh ta chạm vào đều trở nên kích thích, sự kích thích này lan tỏa nhanh chóng, khiến cô không nhận được vừa muốn cận kề vừa muốn rời xa, càng ở gần anh ta cô càng không thể kìm nén, đôi lúc vượt quá tưởng tượng trong lòng phát sinh dục vọng.

Chuyện thân mật giữa nam và nữ là những ham muốn lớn nhất của con người.

“Nhưng anh đâu cần thành thật đến vậy.” Nói tới đây, gương mặt cô nóng bừng, hạ thấp giọng, “Có một số việc anh không nói, em không nói, bố em vĩnh viễn không biết.”

“Ý em là, trước khi cưới chúng ta không cần bàn chuyện này với trưởng bối?”

“Đúng vậy.”

“Vậy khi nào thì em cùng anh bàn về chủ đề này?”

“ ”

Bối Nhĩ Đóa nói, “Anh lại nghĩ vậy rồi.” Đến giây thứ hai thì tim cô đập thành thịch, rất lâu mới bình tĩnh lại.

Trước khi ngủ, Bối Nhĩ Đóa tùy tiện mở weibo xem tin tức, thuận tiện trích dẫn một câu chuyện về anh chàng Lý Công, anh ta đã học thuộc lòng hàng trăm con số(2) để tỏ tình với bạn gái mình, đồng thời cô viết vào đó hai chữ cảm thán: “Thật giỏi.”

(2) Bên Trung Quốc có thể dùng con số thay chữ viết để tỏ tình. Ví dụ: 584.1314.520 = Anh xin thề, suốt đời anh yêu em

Ba phút sau, cô nhận được tin nhắn từ Diệp Trữ Vi.

“Anh cũng có thể.”

“Khoác lác.” Cô nói.

“Không tin sao, bây giờ anh gọi điện thoại đọc cho em nghe.” Anh ta chính thức đe dọa.

Trán cô lập tức đổ mồ hôi lạnh, nghĩ đến sắp gặp phải khổ hình, lập tức điều chỉnh ngôn từ: “Em tin, em đương nhiên tin, anh so với anh ta giỏi hơn, so với bất cứ kẻ nào cũng đều giỏi hơn, điều này anh không cần nghiệm chứng.”

“Em nghĩ như thế là tốt rồi.”

“ ”

38. Chương 38

Diệp Trữ Vi dám chủ động bác bỏ yêu cầu của Bối Hành An, về sau muốn hẹn hò với con gái ông thì càng không được.

Bối Hành An nhất quyết đóng quân tại nhà Bối Nhĩ Đóa, ông ngồi trên ghế sofa, một ly trà xanh, một cuốn tạp chí, ngẫu nhiên tháo mắt kính xuống lau, thổi khê rồi lại mang vào, tiếp tục kiên trì phòng thủ.

Bối Nhĩ Đóa từ trong phòng đi ra, nói thẳng: “Bố, tối nay con muốn ra ngoài ạ.”

Bối Hành An ngẩng đầu, cười đến ôn hòa: “Muốn đi đâu? Cùng với ai?”

“Cùng Trữ Vi ăn cơm ạ.”

“Ăn cơm không thành vấn đề, sáng sớm hôm nay bố đã đến siêu thị mua không ít đồ, rau xanh và cá bố để trong thùng, để ngày mai ăn thì không còn tươi.” Bối Hành An chậm rãi buông tờ báo xuống, biểu cảm vô hại đề nghị, “Nếu không thì dời ngày hẹn lại? Đêm nay con phải cùng bố ăn cơm.”

“Nếu vậy con mời Trữ Vi tới nhà chúng ta cùng ăn có được không ạ?”

“Nhà chúng ta cái gì cũng nhỏ, chen chúc nhau không tiện lắm.”

Bối Nhĩ Đóa thở dài: “Bố, thật ra bố có ý gì? Vì sao lại có thành kiến với anh ấy?”

“Bố không thành kiến với cậu ta.” Bối Hành An thoát nhìn có chút kinh ngạc, “Sao con lại hiểu lầm bố như vậy?”

Bối Nhĩ Đóa ngồi trên ghế sofa, hai tay đặt ở đầu gối, nghiêng đầu nhẹ giọng: “Bố, bố đừng chối cãi, con đều biết hết rồi ạ.”

“Con biết cái gì?”

“Bố ra điều kiện với Trữ Vi.”

“Con đã biết bố ra điều kiện với cậu ta, hẳn cũng biết cậu ta cự tuyệt bố.”

“Bởi vì anh ấy thành thật, chính trực.”

“Thành thật? Chính trực?” Bối Hành An dở khóc dở cười, “Ở trước mặt bố của người yêu lại dám cam đoan chiếm đoạt con gái người ta?”

“Nếu đổi lại là người khác, khẳng định họ sẽ đồng ý, nhưng sau lưng sẽ không như vậy.”

“Rõ ràng cậu ấy muốn trước khi cưới chiếm đoạt con.”

“Bố, ý của anh ấy không phải như vậy.”

“Ý của cậu ta chính là như vậy.”

“Thậm chí có thật thì đó cũng là điều bình thường.” Giọng Bối Nhĩ Đóa yếu dần, nhưng cô cố gắng duy trì một cách tự tin, “Đó là sự khác nhau giữa hai thế hệ, bố không thể có suy nghĩ cổ hủ như thế, quan niệm bây giờ đã phát triển rồi.”

“Tư tưởng của bố, tám trăm năm sau cũng không thay đổi.” Bối Hành An thắm thía nói, “Nhĩ Đóa, trước kia bố dạy dỗ con thế nào? Làm con gái, về mặt tình cảm không thể yếu đuối, dễ dàng xúc động thì cũng dễ dàng tổn thương. Vào năm cuối đời của bà nội con, mỗi tuần bố đều đi đến bệnh viện mua thuốc bắc, mỗi khi đi ngang qua khoa phụ sản bố nhìn thấy trên hành lang có rất nhiều nữ sinh đang chờ phá thai, bạn trai của bọn họ đứng ở một bên nhai kẹo cao su sắc mặt vô cảm, bố nhìn còn thấy đau lòng.”

“Bố không thể vợ dũa cả nắm được ạ, Trữ Vi không phải loại đàn ông không chịu trách nhiệm.” Bối Nhĩ Đóa vì người nào đó nói hộ.

“Con quen biết cậu ta chưa lâu, không thể hiểu rõ đối phương nghĩ gì.”

“Bố, thời gian dài ngắn không quan trọng, có một số người quen biết cả đời, đến cuối cùng vẫn có thể trở nên xa lạ.”

Bối Hành An lắc đầu: “Con quá ngây thơ rồi, nếu không sẽ không kết luận nhanh vậy.”

“Làm thế nào bố mới có thể chấp nhận Trữ Vi?”

Bối Hành An không nói chuyện.

Bối Nhĩ Đóa đưa tay giúp ông đầm lưng, một lát sau đã bị ông đẩy ra, lấy lòng không có hiệu quả, cô chán nản đứng dậy về phòng.

Liên tục nhiều ngày, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi không gặp mặt nhau, mãi đến hôm thứ bảy, Bối Hành An bị bạn bè gọi điện rủ rê đi câu, Bối Nhĩ Đóa thở dài một hơi, cô lập tức trang điểm, sau đó tức tốc chạy tới viện nghiên cứu tìm Diệp Trữ Vi.

Vốn tưởng rằng thứ bảy viện nghiên cứu không có người, ai ngờ Bối Nhĩ Đóa đi tới cửa thì gặp ngay Hoắc Tiểu Đồng.

Hoắc Tiểu Đồng dậm chân, trên miệng cô ta nguyên rủa: “Cao Hiến Âm, anh cho là anh tránh được tôi một ngày thì tránh được cả đời sao?! Anh là đồ vô dụng, lúc trước tôi bị mù rồi nên mới coi trọng anh! Ở cùng anh chẳng có ngày nào là tôi được thoải mái cả, đồ bất lực! Nói chia tay cũng không dám giáp mặt nói chuyện rõ ràng, quân khốn nạn, đồ cặn bã!”

Bối Nhĩ Đóa nghe được những lời này thì thấy cô ta thật đáng sợ, cô đợi Hoắc Tiểu Đồng không chú ý mới thừa dịp cúi thấp đầu nhanh chóng đi vòng qua cô ta, hướng về phía cửa phụ trốn thoát.

Hoắc Tiểu Đồng ngẩng đầu thì nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Bối Nhĩ Đóa đi vào lầu một gặp phải Cao Hiến Âm đứng ở cửa, sắc mặt anh ta hơi ngượng, cô không dám chào hỏi, trực tiếp đi lên lầu tìm Diệp Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi mới từ phòng thí nghiệm đi ra, đang ở phòng nghỉ viết báo cáo, cửa phòng không đóng.

Bối Nhĩ Đóa nhẹ nhàng đẩy cửa, cô nhìn thấy Diệp Trữ Vi đang rất tập trung.

Anh ta còn chưa kịp cởi áo blouse trắng ra, cúi đầu nhìn báo cáo.

Viết đến đoạn “Nghiên cứu cho thấy, tuyến trùng đơn thuần thông qua bằng cách khổng chế màng ối tách rời, có thể giết chết một loạt vi khuẩn lâm sàng” Ánh mắt anh ta đã bị một đôi tay mềm mại che kín.

“Đoán xem là ai.” Bối Nhĩ Đóa thay đổi giọng nói, giả giọng khàn khàn.

Ánh mặt trời chiếu qua kẽ tay cô, những ngón tay mỏng manh màu trắng trở nên ửng hồng, anh ta nhìn thấy rõ ràng.

“Cô là ai?” Anh ta hỏi lại.

“Ôi không.” Bối Nhĩ Đóa nói lỏng tay, quan sát anh ta, “Vài ngày không gặp, lẽ nào anh quên em rồi sao?”

Những âm cuối còn chưa kịp nói xong, một lực mạnh đã đè ngang hông cô, rất nhanh cô ngã vào lòng anh ta.

Anh ta cúi đầu, để mặt gần sát cổ cô.

“Cửa còn chưa có đóng.”

“Không sao, tạm thời không ai vào đây.”

“Vậy anh cũng đừng ghé sát vào cổ em, rất ngứa.”

Anh ta không hề động đây, hai tay thuận thế vòng quanh eo cô.

Bối Nhĩ Đóa bị anh ta ôm vào trong lòng, một cử động nhỏ cô cũng không dám, ngoài miệng hờn dỗi: “Tại anh chọc giận bố em, ông ấy bây giờ không muốn cho em gặp mặt anh nữa.”

“Anh không muốn dỗi trá.” Anh ta nói.

“Anh biết cái gì là nói dối có thiện ý không? Nói thẳng như vậy khiến người ta hiểu nhầm anh là một tên lưu manh.”

Anh ta không lên tiếng.

Bối Nhĩ Đóa đột nhiên cảm thấy chóp mũi ngứa ngứa nhưng cô không thể làm gì được, tay cô bị hai cánh tay anh ta áp chế, giọng cô kháng nghị: “Tư thế này em không giải mũi được.”

Diệp Trữ Vi nghe vậy thì bỏ một tay ra, đổi thành một cánh tay ôm lấy cô, ngón tay kia anh ta nhẹ nhàng xoa mũi cô.

“Sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy?” Anh ta nói.

“Trời nóng quá, mũi em không thích ứng được.” Bối Nhĩ Đóa hơi giận dỗi, anh ta luôn luôn thẳng thắn, tính tình này không thể thay đổi.

“Chạy tới đây mệt lắm?”

“Đương nhiên, em phải chen chúc ở trên xe bus mà.”

Anh ta buông lỏng cô ra, nói câu chờ anh một chút rồi bước khỏi phòng nghỉ, thuận tay đóng cửa lại.

Bối Nhĩ Đóa tìm được giấy thấm dầu ở trong ví, rút ra một miếng áp áp vào mặt, thuận tiện quan sát bản báo cáo phía trước.

Đều là những thuật ngữ cô xem không hiểu, chỉ có tiêu đề và chữ ký phía trên là cô hiểu được, chữ viết của anh ta rất đẹp, nắn nót gọn gàng, nhìn qua cứ tưởng là một tác phẩm nghệ thuật. Bên cạnh báo cáo còn có cây bút, máy tính và cuộn dây, cô không cảm thấy chán nản mà vẫn đứng nhìn rất lâu.

Phía xa xa là chiếc điện thoại di động của anh ta, cô thuận tay lấy qua, ngón tay trượt nhầm màn hình mới phát hiện màn hình không khóa, cô liếc mắt một cái thì thấy ảnh chụp trên màn hình di động, đó là ảnh chụp thời trung học, cô mỉm cười ngây ngốc trong hình.

Cô nhất thời kinh ngạc.

“Em xem lên cái gì đó?” Sau lưng truyền đến giọng nói trầm ổn.

Bối Nhĩ Đóa nhanh tay để điện thoại di động xuống, ho khụ khụ xấu hổ nói: “Em không có xấu xa như vậy, em chỉ muốn nhìn thử vẻ ngoài chiếc điện thoại di động của anh thôi.”

“Em muốn xem thì cứ xem, nhưng bên trong điện thoại không có nội dung nào cả.” Anh ta nói, “Mỗi ngày anh đều xóa hết tin nhắn và lịch sử truy cập web.”

“Tại sao?”

“Để trống sẽ gọn gàng hơn.” Anh ta nói xong liền để một hộp kem vanilla và thìa đặt ở trên bàn.

“Là kem sao, em cũng đang rất muốn ăn.” Bối Nhĩ Đóa sung sướng mở ra, lấy thìa múc một cái.

Thân thể Diệp Trữ Vi dựa vào bàn dài, cúi đầu nhìn cô ăn kem.

“Vừa rồi em nhìn thấy cái gì?” Anh ta hỏi.

Bối Nhĩ Đóa buông thìa, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Thấy anh để ảnh chụp của em làm hình nền di động, tuy rằng em không phản đối nhưng ít nhất anh cũng nên tốt bụng để một tấm hình đẹp nhất chứ, anh xem anh cũng không khóa di động, đến lúc đó bị các đồng nghiệp nhìn thấy, họ lại nghĩ rằng bạn gái anh không đủ xinh đẹp.”

“Vậy đưa thêm cho anh một số ảnh chụp chính diện, anh sẽ chọn tấm đẹp nhất.”

“Vâng, về nhà sẽ tìm cho anh.” Cô lại múc một thìa kem, nghe được anh ta nhẹ ho khan, cô lấy lòng đưa thìa kem tới nhưng cánh tay cô không đủ dài.

Anh ta cúi xuống, thuận lợi để cô đút kem vào miệng anh ta.

“Sao anh chỉ ăn một nửa, còn sót lại một ít.”

“Em ăn giúp anh.”

“Nhưng còn có nước miếng của anh.” Cô giả vờ khinh bỉ.

“Nước miếng của anh không phải em đã sớm nuốt qua?” Anh ta rất bình tĩnh.

Cô không dám nói tiếp, yên lặng ăn phần kem còn lại.

“Nhĩ Đóa, em còn chưa ăn sạch.” Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, ánh sáng mặt trời phản chiếu từ màu vàng thành một màu nâu nhạt, chuyển dần sang màu xanh đậm.

Anh ta đi tới trước mặt cô, tự mình giúp cô ăn luôn phần kem bị dính trên môi.

“Còn ở bên trong.” Anh ta nói xong, tiếp tục chậm rãi hôn môi cô.

Ánh mặt trời trước mặt cô bị toàn thân anh ta che chắn, đầu lưỡi tinh tế tiếp xúc hòa với hương vị bạc hà tươi mát.

Còn lại nửa hộp kem tan chảy lặng lẽ.

Qua thật lâu, nụ hôn kia mới kết thúc, Bối Nhĩ Đóa tiêu hao mất ba mươi lượng calo.

Diệp Trữ Vi đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn về phía cửa: “Hà Dương, cậu còn muốn đứng đó xem bao lâu?”

Bối Nhĩ Đóa phát hoảng, nhìn lại thì thấy khuôn mặt Hà Dương.

“Thật ngại quá, tôi chỉ đi ngang qua.” Hà Dương cân nhắc nên chế nhạo bọn họ thế nào, “Nhưng hai người khiến tôi mở rộng tầm mắt, à, dừng lại ở đây là đúng rồi, ghế sofa mới thay, đừng nên làm nó ươn sũng.”

Tầm mắt Bối Nhĩ Đóa chuyển sang ghế sofa màu trắng, hiểu ra hàm ý sâu xa của Hà Dương.

Hà Dương đã chạy đi rồi.

“Không ngờ Hà Dương thoát nhìn hào hoa phong nhã, lại có thể nói ra những lời.”

“Xấu xa.” Diệp Trữ Vi thay Bối Nhĩ Đóa bổ sung hoàn chỉnh, “Đừng hiểu lầm, tình tình cậu ta là vậy.”

Bối Nhĩ Đóa tức thời thâm nghĩ đến bốn chữ, vật hợp theo loài, trong đầu lại hiện lên lời dạy dỗ nghiêm túc của bố, đàn ông yêu đương quả nhiên chỉ nghĩ tới khoảnh khắc kia.

.

Ngày hôm qua xe của Úc Thăng bị hỏng, anh ta đột nhiên hỏi mượn xe của Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi tạm thời không có phương tiện di chuyển, lần đầu tiên Diệp Trữ Vi dẫn bạn gái đi tàu điện ngầm.

Bối Nhĩ Đóa mang theo bên người một chiếc mũ lưỡi trai, trước khi ra ngoài Diệp Trữ Vi cũng mượn chiếc mũ của Hà Dương.

Trên đường đi đến tàu điện ngầm, Bối Nhĩ Đóa lo lắng sợ bị nhận ra, may mắn dọc đường đi không có ai phát hiện, cô cho rằng bản thân đã nghĩ nhiều rồi.

Gần tàu điện ngầm có một cửa hàng bán quần áo, chủ tiệm là một người phụ nữ trung niên, đang ngồi cần một mớ hạt dưa.

Bọn họ cầm tay nhau đi vào, thấy một loạt áo tình nhân treo khắp nơi.

“Mùa hè nên mặc áo tình nhân, chỉ 120 đồng một bộ, bên trong còn có phòng thay đồ, nếu hai cháu thích thì cứ mặc thử.” Chủ tiệm mời chào rồi rút.

“Bộ kia có vẻ được đó.” Bối Nhĩ Đóa chỉ chỉ bộ đồ màu xanh lá cây.

“Em tính chọn đồng phục quân sự?” Diệp Trữ Vi hỏi lại.

“Màu nâu sọc bên kia anh có thích không?”

“Màu sắc quá nổi.”

“Vậy bộ kia anh thấy thế nào?”

Diệp Trữ Vi nhìn một chút: “Bộ màu xanh đậm này được rồi.”

“Trông thật gọn gàng và thoáng mát.” Bối Nhĩ Đóa đề nghị, “Chúng ta mặc thử nhé.”

Chủ tiệm đem bộ đồ tình nhân lấy xuống, Bối Nhĩ Đóa lật đi lật lại mới phát hiện mặt sau in chữ rất to: Cao To Thấp Bé.

Nháy mắt cô không nói gì.

Diệp Trữ Vi hình như không để ý: “Em vào thử trước đi.”

“Vâng.”

Bối Nhĩ Đóa thử xong đi ra, hỏi Diệp Trữ Vi có đẹp hay không, Diệp Trữ Vi gật gật đầu.

“Kích thước khá vừa, em rất ưng ý.” Bối Nhĩ Đóa soi gương, thúc giục Diệp Trữ Vi, “Anh cũng nhanh thay đi.”

Diệp Trữ Vi thay xong không đến một phút đồng hồ, cách rèm vải nói: “Nhỏ quá, cháu cần đổi lại cái áo lớn hơn.”

“Được, để tôi giúp cháu tìm.” Chủ tiệm ân cần xoay người đi mở hòm đồ.

Sau khi thuận lợi tìm được một cái áo lớn hơn, chủ tiệm đưa cho Bối Nhĩ Đóa: “Cháu giao cho cậu ấy đi.”

Cách rèm vải mỏng manh, Diệp Trữ Vi chìa tay đưa lại cho Bối Nhĩ Đóa chiếc áo size nhỏ, anh ta nhận lấy cái áo lớn hơn từ trên tay cô.

Toàn bộ quá trình diễn ra, Bối Nhĩ Đóa không dám manh động liếc nhìn lung tung, chỉ cần cô suy nghĩ đến cảnh tượng Diệp Trữ Vi cái gì cũng không mặc, trái tim cô không thể bình tĩnh nổi.

Diệp Trữ Vi cố tình muốn trêu chọc cô, một bên trật tự thay quần áo, một bên thấp giọng nói: “Em không vào đây giúp anh sao?”

“Anh tự mình mặc đi.” Cô quyết đoán cự tuyệt, biết rõ nếu cô đi vào thì cô khó bảo toàn mạng sống, như vậy cô tiêu rồi.

Vì thế, cách rèm vải mỏng manh, cô nhìn rõ dáng người anh ta, động tác anh ta thay áo lưu loát, đường cong vạm vỡ, chân rất dài, giống như một ngọn đèn đường trên phố.

Ánh mắt Bối Nhĩ Đóa chậm rãi di chuyển, nhìn không được liên liếc nhìn thêm mấy cái.

Thân hình của anh ta. rất đẹp.

Chờ hai người thay xong áo tình nhân, thanh toán tiền, sau đó bọn họ cầm tay nhau đi khỏi cửa hàng.

“Vừa rồi em có thừa dịp anh đang thay áo nhìn lên hay không?” Đi được vài bước, Diệp Trữ Vi đột nhiên hỏi Bối Nhĩ Đóa.

“Không có.”

“Thật sự không có?”

“Thật chứ, cái rèm vải kia đâu có trong suốt, em có nhìn cũng không nhìn được gì.” Hiện giờ mặt cô không đỏ nên cô cũng không ngại nói dối.

“Hay là do mắt của em không tốt nhỉ?” Anh ta nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập ám chỉ, “Rõ ràng là anh nhìn thấy cả người đứng ở bên ngoài.”

“Ý anh là sao? Chẳng lẽ anh?” Cô có dự cảm không tốt.

“Ừ, anh nhìn thấy hết.” (Ý của bạn Diệp Trữ Vi là trước đó Bối Nhĩ Đóa thay đồ, bạn ấy nhìn thấy hết)

“ ”

Sau khi mua vé tàu hai người chờ ở sân ga, chậm rãi nghe thấy động tĩnh xung quanh.

“Hai người kia có phải là Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi không nhỉ?” Có người hỏi.

“Nhìn rất giống, nhưng không nhìn thấy mặt mũi, không rõ nữa.” Người còn lại trả lời.

“Chúng ta đến gần một chút xem sao.”

“Đúng rồi, hình như là bọn họ!”

Bối Nhĩ Đóa khẩn trương không dám nói lời nào, đồng thời cô dùng sức lôi kéo tay của Diệp Trữ Vi.

“Không sao, em cứ nhìn anh là được.” Anh ta an ủi cô.

Âm thanh xung quanh càng lúc càng to, dần dần mọi người túm lại thành một vòng tròn nhỏ, mọi người không đến gần bọn họ, hầu hết đều lấy điện thoại di động ra chụp ảnh đôi tình nhân nổi tiếng này.

Bối Nhĩ Đóa nhắm hai mắt lại, lựa chọn bình tĩnh đối mặt, may mắn cô nghe được tiếng xe lửa sắp tới gần.

Cuối cùng thời điểm này cũng đến, Bối Nhĩ Đóa mở to mắt, nhanh chóng rời khỏi đám đông.

“Chờ một chút.” Diệp Trữ Vi đột nhiên ở phía trên đầu cô nói, sau đó anh ta nghiêng người, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn chết lặng, Diệp Trữ Vi chỉ giải thích một câu, “Không có gì, đột nhiên chỉ muốn hôn em ở trước mặt mọi người.”

“ ”

39. Chương 39

Vốn dĩ Bối Nhĩ Đóa chỉ muốn gặp mặt Diệp Trữ Vi một chút, nhưng vì quá lưu luyến, ngoại trừ ăn cơm bọn họ còn đi dạo phố, vào quán cà phê, xem phim điện ảnh, buổi hẹn kết thúc thì trời đã tối.

Diệp Trữ Vi đưa Bối Nhĩ Đóa trở về, hai người đứng ở dưới lầu, Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy Bối Hành An đang đứng gác tay sau lưng, ông đang thông thả dạo bước.

Cô tắt điện thoại gần năm tiếng đồng hồ, trong lòng cảm thấy tội lỗi.

“Anh và em cùng đi qua đó.” Diệp Trữ Vi nói.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Chờ hai người đi đến trước mặt, Bối Hành An nhìn về phía con gái, giọng ông nghiêm khắc: “Nhĩ Đóa, đi ra ngoài cũng không thông báo với bố một tiếng? Ngay cả di động con cũng tắt?”

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng nhận sai.

Bối Hành An lắc lắc đầu: “Bây giờ đã 10 giờ rưỡi, chút nữa mà con không xuất hiện, bố đã báo cảnh sát rồi.”

“Bố, con hứa sẽ không có lần sau.” Bối Nhĩ Đóa rũ mắt xuống.

“Rốt cuộc là con đã đi đâu? Cơm chiều đã ăn gì chưa?”

Bối Nhĩ Đóa đang suy nghĩ phải trả lời thế nào, Diệp Trữ Vi đã thay cô nói: “Nhĩ Đóa luôn ở cùng cháu, chúng cháu đi dạo, sau khi ăn tối thì đi xem phim.”

Bối Hành An di chuyển tầm nhìn lên mặt Diệp Trữ Vi, giọng nói lạnh nhạt: “Nhĩ Đóa nhà tôi chưa từng về nhà quá muộn.”

Diệp Trữ Vi khoát tay lên vai Bối Nhĩ Đóa, lịch sự nhìn thẳng Bối Hành An: “Bởi vì trước kia cô ấy không có bạn trai.”

“Chính bởi vì con gái tôi lần đầu yêu đương nên tôi mới lo lắng.”

“Xin hỏi bác lo lắng về điều gì ạ?” Diệp Trữ Vi hỏi lại.

Bối Hành An không nói thẳng ra bản thân ông lo lắng điều gì, sau đó ông ngắn gọn: “Lên lầu rồi nói.”

Bối Nhĩ Đóa nghe vậy thì nói: “Bố, bố chịu để Trữ Vi vào nhà rồi ạ?”

“Ừ.” Bối Hành An xoa người, có chút bất lực.

Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa đi theo ông, ba người bọn họ cùng nhau lên lầu.

“Ngồi đi.” Bối Hành An sau khi vào nhà thì kéo ghế dựa ngồi xuống, chìa tay ra hiệu cho Diệp Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi thản nhiên ngồi đối diện ông.

Bối Nhĩ Đóa ngậm ngùi đứng gần đó.

“Con gái tôi cuối cùng cũng có đối tượng, nói thật, lòng tôi tương đối phức tạp.” Bối Hành An thừa nhận, “Tôi luôn lo lắng nó không biết cách xử lý về mặt cảm tình cảm, sợ nó chịu nhiều tổn thương, thành thử tôi hơi miễn cưỡng.”

Diệp Trữ Vi im lặng, thái độ anh ta khá bình tĩnh.

“Nhĩ Đóa rất thuần khiết, điều này không có nghĩa là tính cách nó trẻ con, trái lại, nó còn biết nghĩ cho người khác. Nếu nó thích cậu nó sẽ không tính toán chi li, tuyệt đối cũng không tổn thương cậu, cậu hiểu tôi nói gì chứ?”

“Chuyện này cháu rất rõ.” Diệp Trữ Vi trả lời.

Bối Hành An khẽ gật đầu: “Trong mắt người khác có lẽ nó không xinh đẹp, cũng không phải ưu tú nhất, nhưng đối với tôi nó chính là một cô gái tốt nhất, giao nó cho ai tôi cũng không yên tâm, điểm này tôi nghĩ cậu có thể hiểu?”

“Vâng ạ.”

“Dù sao tôi cũng là bố nó, không thể chăm sóc hay sống với nó đến già.” Bối Hành An nói xong cười gượng gạo, “Phải tìm một người đáng tin cậy, đối phương không nhất thiết giàu có, chỉ hi vọng người đó có thể chăm sóc cho nó, thông cảm, và cùng nó vượt qua những ngày bình thản.”

Bối Nhĩ Đóa nghe xong thì nhin không được sụt sùi.

“Cậu có thể làm được không?” Bối Hành An hỏi Diệp Trữ Vi.

Gương mặt anh ta không hề hoảng loạn, thậm chí không chút ngạc nhiên, đương nhiên nói: “Vâng, cháu có thể.”

“Xem ra cậu đã chuẩn bị, tôi muốn hỏi một câu, nếu sau này cậu và Nhĩ Đóa cãi nhau, cậu sẽ xử sự thế nào?”

“Cháu sẽ nhường cô ấy.”

“Nếu người khác bắt nạt con bé?”

“Cháu sẽ không để cho họ có cơ hội này.”

“Khi con bé bị bệnh?”

“Cháu sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Nếu con bé không vui?”

“Cháu sẽ nghĩ cách khiến cô ấy vui.”

“Một khi đã như vậy, tôi cũng không muốn sắm vai kỳ đà cản mũi, chỉ cần cậu hứa với tôi điều kiện cuối cùng, tôi sẽ không phản đối nữa.”

“Bác muốn trước khi kết hôn cháu không được chạm vào cô ấy?”

Ánh mắt Bối Hành An sáng quắc, trầm mặc một hồi nói: “Không, cậu phải khiến cho mẹ đẻ của Nhĩ Đóa đồng ý.”

Bối Nhĩ Đóa đang lấy tay lau khôe mắt, nghe đến yêu cầu bất hợp lý thì kháng nghị ngay: “Bố, đây là điều kiện rất khó, bố biết rõ con đi theo bố từ bé đến giờ, tất cả lựa chọn và quyết định của con đều trái ngược mẹ, bà ấy đã phản đối một lần, trước giờ cũng chưa từng ủng hộ con.”

“Chuyện này không liên quan tới bố.” Bối Hành An nhắc nhở, “Nhĩ Đóa, nhà chúng ta trước giờ đều do mẹ con làm chủ.”

“Nhưng bố mẹ đã ly hôn, bà ấy còn có bạn trai mới, đã không còn là người nhà chúng ta.”

“Nhĩ Đóa.” Bối Hành An nhíu mày, “Bất kể như thế nào, chuyện bà ấy là mẹ con, điều này con không thể phủ nhận, sao con có thể nặng lời như vậy?”

Mắt Bối Nhĩ Đóa thấp thoáng thất vọng, đến năm cô hai mươi lăm tuổi, cô vẫn không thể trốn khỏi sự quản lý của Từ Trinh Phân.

“Vâng, cháu hứa.” Diệp Trữ Vi trịnh trọng nói, “Cháu tin tưởng cháu sẽ đạt được sự đồng ý từ bất cứ ai.”

“Tốt.” Bối Hành An đứng lên, nhả ra một câu, “Bắt đầu từ ngày mai, cháu có thể cùng Nhĩ Đóa hẹn hò, nhưng hãy nhớ phải đưa con bé trở về nhà an toàn trước 0 giờ.”

“Vâng ạ.”

Bối Nhĩ Đóa lặng lẽ đưa Diệp Trữ Vi xuống lầu, đứng dưới lầu, cô nói: “Vì có gì anh lại hứa dễ dàng như vậy? Phải biết rằng mẹ của em rất khó thuyết phục.”

“Trừ bỏ chuyện trước khi cưới không thể chạm vào em, tất cả yêu cầu anh đều đồng ý.”

“Nếu cả đời này mẹ em cũng không đồng ý? Chẳng lẽ em phải trở thành gái già sao?”

“Nhĩ Đóa.” Anh ta nhìn cô, “Hóa ra em rất muốn gả cho anh.”

“ ”

“Đừng lo lắng, chuyện này sẽ không xảy ra.” Anh ta hôn lên trán cô, “Anh làm sao để em trở thành gái già được?”

Ánh trăng mỏng manh nhẹ nhàng bao phủ dưới đường cái, một bóng dài bóng ngắn chồng lên nhau, như không thể tách rời bọn họ.

Bối Nhĩ Đóa say sưa đi vào giấc mộng, trong mộng lại hiện lên lời hứa của Diệp Trữ Vi, khiến cô thật sự yên tâm.

.

Sau khi Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa thân mật ở ga tàu điện ngầm, ảnh chụp thân mật của bọn họ nhanh chóng lan truyền trên mạng.

Trong ảnh chụp, Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa mặc áo tình nhân màu xanh đậm, mặt sau chiếc áo thấp thoáng bốn chữ, thoát nhìn cực kỳ phô trương.

Điều mà mọi người quan tâm là chiều cao của bọn họ, Bối Nhĩ Đóa chỉ cao gần tới bả vai của Diệp Trữ Vi.

“Diệp Trữ Vi giống như mang theo một ấm đun nước.” Có người trêu ghẹo.

“Xùy, sự thật là, đàn ông cao 1m85 trở lên đều thích quen với những cô gái 1m6, bỏ rơi những người cao trên 1m7 như chúng ta đây.” Có người kháng nghị.

Cũng có người đề nghị Bối Nhĩ Đóa thử lấy cánh tay của Diệp Trữ Vi để làm xà đơn rèn luyện thân thể, luyện nhiều có lẽ sẽ phát sinh kỳ tích, không chừng còn có thể cao thêm vài cm, miễn cưỡng cao đến bả vai Diệp Trữ Vi. Có người còn đưa ra ý kiến thực tế, đề nghị Diệp Trữ Vi đừng nên tiết kiệm tiền, việc cấp bách bây giờ là mua ngay cho Bối Nhĩ Đóa một đôi giày cao gót.

Bối Nhĩ Đóa xem một loạt bình luận trên weibo thì cười nắc nẻ, trí tưởng tượng của mọi người thật phong phú, chung quy đều trêu chọc khuyết điểm của cô.

Nếu là trước đây Bối Nhĩ Đóa sẽ không nắm chắc, nhưng từ khi bọn họ quen nhau, cô xem đây là những lời bình luận ngọt ngào.

Đủ mọi loại chúc phúc, hâm mộ, hoặc chế nhạo, ghét bỏ, miễn là thiện ý, mỗi một lời bình luận đều rất dễ thương.

“Hai bạn hẹn hò thế nào, thật ra chúng tôi rất muốn biết.” Đây là câu hỏi được hỏi nhiều nhất.

Bối Nhĩ Đóa sáng khoái trả lời, bắt đầu từ chuyện hai người yêu nhau như thế nào, bao gồm cả việc đi chơi, ăn uống, xem phim, nghe nhạc, hoặc việc anh ta kể chuyện cười, nấu ăn, hay cùng cô đi mua sắm, cô đều thuật lại.

Những lời này tuy rằng đơn giản, nhưng lại giành được sự quan tâm của mọi người.

“Hai bạn sẽ kết hôn với nhau chứ?” Có người hỏi.

Bối Nhĩ Đóa trả lời: “Chúng tôi vẫn đang nỗ lực hướng tới mục tiêu này.”

Mặt khác, Diệp Trữ Vi vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, chẳng hạn làm thế nào để mẹ của Bối Nhĩ Đóa chấp nhận anh ta.

Giữa trưa hôm nay, các đồng nghiệp ở viện nghiên cứu đang tập trung chơi bài trong phòng nghỉ, Diệp Trữ Vi không quan tâm, anh ta đứng ở trước cửa sổ, một bên xem di động một bên suy tư, Hà Dương đột nhiên đẩy cửa tiến vào, thông báo cho tất cả mọi người: “Tuần sau tôi và Chí Linh sẽ đi đăng ký kết hôn, hôn lễ dự định tổ chức vào tháng mười một.”

Mọi người ồ lên, Diệp Trữ Vi nghe thấy thì chậm rãi xoay người.

“Thật sao? Mẹ của Chí Linh đồng ý rồi hả?” Các đồng nghiệp bỏ bài xuống, bắt đầu tám chuyện.

Gương mặt Hà Dương lộ vẻ vui sướng: “Bà ấy không những đồng ý mà còn thúc giục tổ chức hôn lễ. Chủ nhật này bà ấy sẽ tới nhà chúng tôi, cùng nhau bàn chuyện hôn sự.”

“Mọi chuyện đảo ngược rồi? Không phải bà ấy luôn chê cậu còn gì?” Các đồng nghiệp ép cung anh ta.

Sắc mặt Hà Dương sung sướng không ngừng: “Bây giờ tôi đã lật ngược thế cờ.”

“Vì điều gì?” Diệp Trữ Vi này giờ trầm mặc buột miệng hỏi.

Bả vai Hà Dương run run, vài giây sau anh ta tươi cười: “Tôi sắp được làm bố rồi, đó là cách hiệu quả nhất, sớm biết đơn giản như vậy thì đã có thể đạt được mục đích, trước đây tôi cần gì chịu nhục!”

Đồng nghiệp còn chưa kịp phản ứng, Diệp Trữ Vi đã nhìn vào mắt Hà Dương, nhận xét hai chữ: “Bỉ ổi.”

Nói xong anh ta quay người tiếp tục suy tư.

“Khụ khụ, tối nay tôi mời khách, mọi người giúp tôi thông báo nhé, ai cũng không được phép vắng mặt.” Hà Dương vẫn ngẩn nhìn xung quanh, “Đặc biệt là Cao Hiến Âm, dạo này còn không nhìn thấy mặt mũi cậu ấy, thân thân bí bí? Cao Hiến Âm, cậu ở đâu?”

Ngay khi Hà Dương chia sẻ tin tức tốt về mình, trên đường lớn gần viện nghiên cứu xảy ra một bi kịch, Cao Hiến Âm bị xe tông, anh ta bị hất ra xa đến năm thước, bạn gái anh ta cũng ở ngay bên cạnh, chứng kiến thảm kịch cô ta liên tục thét to, trực tiếp quỵ xuống mặt đất.

Thời điểm Cao Hiến Âm nằm ngã trong vũng máu, Diệp Trữ Vi vừa khéo một mình đi ra viện nghiên cứu, chuẩn bị đi đến cửa hàng tiện lợi mua cuộn băng keo.

Còi xe ô tô thất thanh, Diệp Trữ Vi nhìn lướt qua thì thấy người phụ nữ quen mặt, anh ta nhìn về phía giao thông bế tắc.

Một giây sau, anh ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, đi thẳng tới trước mặt Cao Hiến Âm.

Diệp Trữ Vi biết cách sơ cứu cơ bản, anh ta nhanh chóng hỏi mượn chiếc khăn lông của người phụ nữ trung niên ở gần đó, giữ máu đang chảy trên đầu của Cao Hiến Âm, phòng ngừa cậu ta mất nhiều máu, sau đó anh ta tiếp tục gọi Cao Hiến Âm, quan sát phản ứng của cậu ta.

Năm phút sau, xe cứu thương tới, Cao Hiến Âm được nâng lên xe, Diệp Trữ Vi cũng không do dự đi cùng.

Hoắc Tiểu Đồng ngồi chết lặng dưới đất, một chút phản ứng cũng không có.

40. Chương 40

Cao Hiến Âm được đưa đến bệnh viện liền bị đẩy vào phòng phẫu thuật, trải qua sáu giờ, sau khi tỉnh lại anh ta hỏi: “Hoắc Tiểu Đồng không đến đây chứ?”

Có thể thấy được khoảng thời gian này anh ta áp lực biết bao nhiêu.

Đối với Hoắc Tiểu Đồng, Cao Hiến Âm còn sống sót sau vụ tai nạn quả là kỳ tích. Từ khi anh ta quyết định chia tay, Hoắc Tiểu Đồng giống như người điên, không ngừng chửi rủa anh ta, thậm chí còn lên weibo của bạn bè anh ta công khai nhục mạ anh ta, mỗi ngày cô ta đều chạy tới trước cửa viện nghiên cứu đổ lỗi cho anh ta, còn chạy đi tìm mẹ của anh ta nói lý. Mẹ của Cao Hiến Âm là một giáo viên trung học đã về hưu, là người khiêm tốn, bình sinh chán ghét những loại chuyện này, bà còn nói thẳng với Hoắc Tiểu Đồng, nhìn bộ dạng của cô bây giờ, tôi thấy con trai mình đã quyết định đúng. Tuy nhiên Hoắc Tiểu Đồng vẫn mất lý trí, một lần nữa chạy tới viện nghiên cứu tìm Cao Hiến Âm, chờ Cao Hiến Âm vừa đi ra, cô ta cầm lấy giấy xách đập xuống đầu anh ta, Cao Hiến Âm chẳng những không đánh trả, còn bình tĩnh cò kè mặc cả với cô ta: “Hoắc Tiểu Đồng, rốt cuộc là em muốn thế nào thì mới buông tha cho tôi?”

“Buông tha anh? Trừ phi anh chết đi!” Hoắc Tiểu Đồng khắc nghiệt nói.

Không nghĩ tới Cao Hiến Âm nghe xong liền quyết đoán xoay người, trước dòng xe lui tới anh ta chạy vọt ra, không đến nửa phút, anh ta đã bị một chiếc xe tông thẳng vào người.

Hoắc Tiểu Đồng không ngờ anh ta tình nguyện lựa chọn kết thúc bằng cách giải quyết này, dọa cô choáng váng sợ hãi.

Giờ phút này, người nhà Cao Hiến Âm đều đã đến bệnh viện, thay phiên đi vào phòng cấp cứu thăm anh ta, ngoài ra còn có các đồng nghiệp cũng chờ ở hành lang, thậm chí còn có cánh nhà báo mon men đến, bọn họ muốn biết vì sao đường đường là một nhà nghiên cứu lại muốn lựa chọn tự sát.

Cao Hiến Âm nghe chị mình khóc lóc kể lể với phóng viên: “Trước đây là do em tôi nhìn lầm người, hẹn hò với người phẩm chất kém, chia tay cũng không được bình yên, người phụ nữ kia luôn bịa đặt sinh sự, đánh mắng nó, còn khiến cho nó tâm lý bất thường.”

Lúc Bối Nhĩ Đóa tới bệnh viện, Diệp Trữ Vi cũng đang loay hoay mua cà phê ở máy bán hàng tự động.

“Trữ Vi!”

Diệp Trữ Vi xoay người, Bối Nhĩ Đóa đứng cách anh ta vài bước, anh ta nhanh chóng bước qua.

Bối Nhĩ Đóa đi đến trước mặt anh ta, liếc mắt nhìn thấy vạt áo anh ta dính nhiều vết máu, thoát nhìn rất ghê tởm.

“Anh không sao chứ?” Cô vội vã hỏi.

“Ừ, anh không sao.”

Bối Nhĩ Đóa không điều chỉnh được cảm xúc, trong lòng cô chợt co thắt lại, nhanh chóng nhào vào người anh ta.

“Quần áo của anh rất bẩn.” Anh ta cúi đầu nhìn cô, trái tim mong manh trở nên yếu mềm.

Anh ta rõ ràng đã dẫn cô ở trong điện thoại, không cần phải lo lắng, không cần phải đến bệnh viện.

Công bằng mà nói, bệnh viện không phải là nơi mà mọi người thích, mùi thuốc khử trùng và mùi máu tươi hòa lẫn vào nhau, ngửi lâu sẽ khiến người ta lo âu, tràn ngập những khuôn mặt bi ai và đau đớn, đáng nói là dễ dàng tác động vào tinh thần của con người.

Ngay cả khi anh ta là người đứng ngoài, đợi sáu tiếng đồng hồ tâm trạng cũng không thấy thoải mái.

Nhưng giây phút anh ta được Bối Nhĩ Đóa ôm vào lòng, những cảm xúc tiêu cực đó hoàn toàn biến mất.

Bối Nhĩ Đóa siết chặt Diệp Trữ Vi không buông.

“Sao vậy? Anh căn bản không có bị thương, em lo lắng cái gì?” Anh ta hỏi lại.

“Em cũng không biết.” Giọng của cô sa sút, “Chỉ là muốn ôm anh cũng không được sao?”

“Được, nhưng em chắc rằng muốn cùng anh ôm ấp tại nơi đông người, trình diễn thời khắc sinh ly tử biệt, làm nũng với anh?”

Diệp Trữ Vi thành công nhắc nhở Bối Nhĩ Đóa, cô hiểu được bản thân cô có tính cách trẻ con, rất nhanh nói lỏng anh ta, hỏi trọng điểm: “Cao Hiến Âm thế nào rồi anh?”

“Phẫu thuật thành công nhưng chưa thể vượt qua nguy hiểm, cần ở lại bệnh viện quan sát, sau đó sẽ tiến hành trị liệu. Người nhà cậu ta cũng đã đến, đang nói chuyện với cậu ta.”

“Còn Hoắc Tiểu Đồng?”

“Không biết.” Anh ta kéo tay cô qua, đi tới ngưỡng cửa, “Ăn cơm chưa? Nếu chưa thì đi ăn cùng anh.”

“Em ăn rồi ạ, em đi cùng anh.”

Bối Nhĩ Đóa theo Diệp Trữ Vi đến quán ăn nhanh ở đối diện để giải quyết bữa tối, lúc đi ra ngoài anh ta bị một cậu bé tay bưng chén canh đụng trúng, bao nhiêu đồ ăn trong chén đều hắt lên áo anh ta.

Chiếc áo dính màu máu tươi cùng với văng dầu của đồ ăn trở nên bẩn hơn, Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy còn khó chịu, huống chi xưa nay Diệp Trữ Vi là người có tính sạch sẽ.

“Tìm một chỗ giặt sạch đi ạ.” Bối Nhĩ Đóa đề nghị.

“Gần đây không có phòng tắm công cộng.”

“Em thấy bên cạnh có một chuỗi khách sạn.”

Ánh mắt Diệp Trữ Vi nhìn Bối Nhĩ Đóa có chút thay đổi, giọng điệu anh ta không xen lẫn cảm xúc cá nhân: “Khách sạn? Cũng tốt.”

Anh ta sải bước, nhàn nhả đi đến một khách sạn gần đó, Bối Nhĩ Đóa đi ở phía sau anh ta, nhanh chóng ý thức được bản thân đã lỡ lời.

Khi bọn họ bước chân vào phòng, Bối Nhĩ Đóa cảm thấy có chút khó chịu, nhất là khi cô nghe được tiếng Diệp Trữ Vi đóng cửa, cô càng lo lắng hơn.

“Anh đi tắm một chút, em cứ ngồi đây xem tivi.” Diệp Trữ Vi đi vào phòng tắm.

Bối Nhĩ Đóa ngồi xuống sofa, bật ti vi, lấy điều khiển từ xa không ngừng chuyển kênh, cô không thể nào tập trung được, cách cánh cửa đóng chặt kia, tiếng chuyển động của Diệp Trữ Vi và tiếng nước chảy phát ra âm thanh rất rõ ràng.

Sao cô lại cùng anh ta đến nơi này? Bối Nhĩ Đóa buông điều khiển từ xa xuống, ngón tay sờ mũi, thật xấu hổ, trọng điểm là do cô đề nghị.

Bối Nhĩ Đóa vụng trộm nhìn qua cánh cửa phòng tắm đang đóng, tưởng tượng người ở bên trong hoàn toàn không mặc gì, khoảnh khắc này khiến cô xấu hổ.

Sau khi tắm xong, Diệp Trữ Vi tiện tay đem chiếc áo sơ mi giặt sạch, lúc đi ra trên người anh ta chỉ khoác áo choàng tắm.

Bối Nhĩ Đóa đã chuyển từ sofa đi đến bên trái chiếc giường, một tay gác lên gối tựa, nhàn nhã xem tin tức.

“Anh tắm xong rồi.” Diệp Trữ Vi chủ động lên tiếng, cắt ngang sự chú ý của cô.

Bối Nhĩ Đóa ngồi dậy, chỉ chỉ quần áo trong tay anh ta: “Để em dùng máy sấy hong khô quần áo giúp anh.”

Diệp Trữ Vi không nói lời nào, đưa quần áo cho cô.

Trong bầu không khí im lặng, Bối Nhĩ Đóa cầm máy sấy tỉ mỉ thổi quần áo của Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi yên vị ngồi ở trên ghế, một bên uống nước một bên nhìn cô.

Ở trong mắt anh ta, cô gái trước mặt vừa dịu dàng vừa đạo đức tốt.

Cô cúi đầu, sợi tóc tung bay trước trán, che khuất tầm nhìn của cô nhưng cô cũng không điều chỉnh lại, chuyên tâm sấy quần áo cho anh ta, một tay phe phẩy máy sấy, một tay chậm rãi phát quần áo của anh ta, như đang chuẩn bị vuốt thẳng mỗi một nếp nhăn trên đó.

Cái tay kia không chỉ chạm vào quần áo của anh ta mà giống như đang chạm vào thân thể anh ta, anh ta nhìn cô vài phút, đứng dậy đi qua.

Lúc Bối Nhĩ Đóa đang chú tâm, bất thành linh cổ tay trái cô bị anh ta chế trụ, lực chú ý của cô cũng hướng về phía anh ta.

“Còn chưa xong mà.”

“Đừng làm nữa.” Anh ta tự tiện chủ trương, lấy quần áo trong tay cô, chủ động tắt máy sấy.

“Sao vậy?” Cô cảm thấy ánh mắt anh ta không lương thiện.

Anh ta không nói chuyện, chỉ nắm chặt tay cô, chậm rãi đặt trên đầu gối mình.

Cô bỏ qua bầu không khí kỳ lạ này, dựa sát vào anh ta dịu giọng nói: “Thế nào rồi? Hôm nay anh rất mệt?”

“Ừ, có chút.”

“Cần em giúp gì không?”

“Giúp anh một chút.” Anh ta nói xong liền nằm lên giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Nằm cạnh anh.”

Bối Nhĩ Đóa vẫn không nghi ngờ, cô nằm xuống giường, mắt nhìn trần nhà, một bàn tay cô nhẹ nhàng đặt ở trên bụng, tay kia bị Diệp Trữ Vi nắm.

Sau vài giây trầm mặc, Bối Nhĩ Đóa nghiêng đầu: “Anh đang nghĩ gì?”

“Nghĩ làm thế nào để nhận được sự đồng ý từ mẹ em.”

Bối Nhĩ Đóa mỉm cười: “Đừng nói là gần đây anh luôn suy nghĩ về điều này?”

“Đây không phải là chuyện nhỏ, huống chi anh đã đồng ý với bố em.”

Bối Nhĩ Đóa cảm thấy ánh mắt anh ta đâm chiêu, điệu bộ trầm tư thật quyến rũ, nhin không được đưa tay dọc theo mái tóc anh ta, chỉ xuống đỉnh trán: “Ai bảo anh dễ dàng đáp ứng điều kiện của bố em? Hiện tại tự mình chuốc khổ? Nói cho anh biết, trong thế giới này, hầu như không ai có thể thuyết phục được mẹ em.”

“Đã như vậy, chúng ta phải quyết liệt hơn.”

“Ý anh là sao?”

Diệp Trữ Vi hơi nghiêng người, đôi mắt anh ta gọn sóng dưới ánh đèn: “Đầu tiên phải hoàn thành mục tiêu trước hôn lễ.”

“Em vẫn chưa hiểu?”

“Có con trước, mọi chuyện tính sau.”

Bối Nhĩ Đóa nhất thời kinh ngạc, đồng thời trước mắt cô xuất hiện một bóng đen, Diệp Trữ Vi thoải mái cúi người xuống, một tay anh ta chế trụ hai tay cô, tay kia thì đặt ở bên người cô, hơi thở anh ta hoàn toàn bao trùm cô: “Em không đồng ý?”

“Anh, anh không được cảm dỗ em.” Bối Nhĩ Đóa phát âm lí nhí.

“Cảm dỗ? Anh chỉ muốn hỏi em.” Anh ta đè thấp giọng, “Trả lời anh.”

Hỏi? Có cần thiết phải hỏi ở tư thế này không? Giọng nói dịu dàng, còn có ánh mắt sâu thẳm?

“Anh sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đúng không?” Trái tim Bối Nhĩ Đóa đập hỗn loạn, cô cố gắng giữ vững bình tĩnh, giả vờ như không việc gì để thử lòng anh ta, “Nếu em thật sự mang thai, anh lại không chịu trách nhiệm, em phải làm thế nào? Phụ nữ phải biết tự bảo vệ mình, tuyệt đối không thể làm mẹ đơn thân.”

Diệp Trữ Vi cup mắt xuống, đôi mắt anh ta dưới ánh mắt đèn lấp lánh như hoàng hôn, xa xôi mà nặng trĩu, nhìn vào Bối Nhĩ Đóa đang rối loạn.

Sau một lúc, anh ta nói: “Em nói đúng, em biết làm thế nào để tự bảo vệ mình, thậm chí đối với anh cũng muốn phòng bị.”

Anh ta trả lời trước sự ngạc nhiên của cô, cô vốn nghĩ rằng anh ta muốn nhân cơ hội này để thực hiện một lời thề son sắt.

Mặc dù cô luôn tin tưởng anh ta, nhưng cô vẫn muốn nghe anh ta hứa, từ trước đến nay lời hứa của anh ta đều có sức hấp dẫn riêng biệt, có thể khiến cô thoải mái đắm chìm trong hạnh phúc.

“Trữ Vi?” Cô khẽ gọi tên anh ta.

“Anh sẽ tìm cách khác.” Anh ta trực tiếp bỏ qua phương thức của Hà Dương.

“Không phải là em không tin anh, nhưng mà. . . .” Cô chợt dừng lại.

“Anh biết.” Anh ta nhìn thẳng vào khuôn mặt hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị của cô, “Đừng lo, anh sẽ không làm điều đó với em.”

Cô nhàn nhạt nở nụ cười, đưa tay ra xoa mặt anh ta: “Không nghĩ anh lại tốt với em như vậy.”

“Tuy anh sẽ không chạm vào em nhưng mà bây giờ anh cần mượn tay của em.”

“Hả?” Cô phát hiện đôi mắt anh ta đang ngằm chịu đựng, lo lắng nói, “Anh làm sao vậy?”

Anh ta nằm lại bên cạnh cô, nắm tay cô trực tiếp để nó chạm vào bộ phận đàn ông.

Như có dòng điện xẹt ngang người Bối Nhĩ Đóa, cô hoảng hồn muốn rút tay về nhưng bị anh ta khống chế lại.

“Anh, anh... sao anh lại đột nhiên như vậy?” Rõ ràng cô chưa làm gì mà anh ta đã mất tự chủ thể này?

“Bởi vì anh là đàn ông.” Anh ta chậm rãi dùng sức vuốt nhẹ mu bàn tay cô, cố gắng dẫn dắt, “Ở cạnh em, phản ứng này không phải là lần đầu tiên.”

“Lần, lần thứ mấy rồi?”

“Không nhớ rõ.” Giọng anh ta tự nhiên, không có gì là không ổn.

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng im lặng, lấp bắp hỏi tiếp: “Lần trước của anh là khi nào?”

“Cùng em tản bộ.”

“Tản bộ? Tản bộ mà anh cũng có thể. Diệp Trữ Vi, anh thật quá đáng.”

Anh ta cầm tay cô dùng lực, nói: “Bây giờ thay anh giải quyết.”

“Diệp Trữ Vi, anh không thể kìm nén sao?”

“Nhĩ Đóa, kìm nén lâu anh rất khó chịu, hơn nữa anh cũng không có khả năng điều khiển bản thân.”

“Vậy anh vào nhà tắm đi, tự anh giải quyết.” Bối Nhĩ Đóa mệt mỏi, quả thực cô chỉ mong được anh ta thả tay ra.

“Nếu chỉ có một mình, anh đương nhiên sẽ tự tìm cách, nhưng bây giờ còn có em, tại sao anh phải chịu thiệt?”

“ ”

“Huống hồ chuyện này không phải tại anh, em cũng có trách nhiệm.” Anh ta nói, “Anh sẽ không cho phép em lâm trận bỏ chạy.”

“ ”

Vì thế sau khi Diệp Trữ Vi tận tình dạy bảo, Bối Nhĩ Đóa cũng thao tác thành thực.

Diệp Trữ Vi đối với việc này rất hài lòng, sau khi kết thúc anh ta ôm cô vào lòng.

“Nhĩ Đóa, không thể không thừa nhận, em học hỏi rất nhanh.”

Hai lỗ tai cô đều ửng hồng lên, giả vờ như không nghe thấy.

Tay anh ta đặt ở bụng cô, miệng kề sát tai cô, giọng dịu dàng: “Lần sau em có muốn thử một phương thức khác hay không?”

“ ”

41. Chương 41

Sắc trời dần tối, Bối Nhĩ Đóa cũng không về nhà.

Từ sau khi Bối Hành An dọn khỏi căn hộ, Bối Nhĩ Đóa tự do tự tại, cô thoải mái đi chơi, đêm không về nhà cũng là lần đầu tiên.

Sau khi thỏa mãn yêu cầu, Diệp Trữ Vi không còn đòi hỏi gì nữa, anh ta an phận ôm cô ngủ.

“Em ngủ không được.” Bối Nhĩ Đóa đột nhiên mở mắt, nói một câu, sau đó cô cuộn tròn cơ thể, đối mặt với người bên cạnh, thử gọi anh ta, “Trữ Vi.”

Diệp Trữ Vi khép hờ mắt: “Sao vậy?”

“Anh vẫn chưa chịu ngủ.” Bối Nhĩ Đóa đưa tay chọc vào sợi lông mi của anh ta, nghịch ngợm trêu đùa, “Người có lông mi dày thường có má lúm đồng tiền, anh vì sao lại không có nhỉ?”

“Em cứ nhích tới nhích lui, anh làm sao ngủ được?”

Bối Nhĩ Đóa thu tay, trợn tròn mắt dựa gần quan sát ngũ quan anh ta, một hồi sau hấp tấp hỏi: “Ba mẹ anh sẽ không phản đối chúng ta đúng không?”

Diệp Trữ Vi nghe vậy liền mở mắt, anh ta nhìn vào đôi mắt xinh đẹp phía đối diện: “Em sợ bọn họ không thích em?”

“Em hơi lo lắng. Trước đây Hoắc Tiểu Đồng từng nói, mẹ anh là Nghệ Thuật Gia, tiêu chuẩn rất cao.”

“Thế em cảm thấy tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh thấp sao?” Anh ta hỏi lại.

“Anh thích nhưng không nhất định mẹ anh cũng thích, nói thật, nếu mẹ anh phản đối, chúng ta vẫn qua lại với nhau được sao?”

“Mẹ anh sẽ không phản đối.” Giọng anh ta nhẹ như lông vũ, bao phủ màng nhĩ của cô, “Đây là chuyện riêng của anh, bà ấy chỉ có thể chấp nhận.”

Bối Nhĩ Đóa nhích sát vào người anh ta, cánh tay anh ta trượt xuống, dừng ngang hông cô khiến cô yên tâm hơn.

Lần này, Bối Nhĩ Đóa cũng không khách sáo, cô tự nhiên gác chân lên đùi anh ta, sau đó khẽ nhắm mắt.

Bọn họ ôm nhau thật chặt, cô gối đầu lên lồng ngực rắn chắc của anh ta.

“Nếu em đã không ngủ được, vậy hát một bài cho anh nghe đi.” Anh ta đề nghị, dù sao cũng không thể duy trì tư thế này đến bình minh.

Bối Nhĩ Đóa nghĩ nghĩ, sau đó cô liền hát một bài tình ca, giai điệu ngọt ngào lay động vang ở bên tai anh ta.

“Anh đưa cho em một mảnh đá thiên thạch, em lại hiểu nhầm là một viên kim cương hoàn mỹ, nó khảm trong chiếc nhẫn của em, em cũng không phát hiện được chuyện kỳ lạ.”

Đôi khi hôn mê vẫn tốt hơn tỉnh mộng, niềm vui lớn nhất trong cuộc sống chính là như thế, cái gọi là giấc mơ, cũng chỉ có vậy.

Các ngôi sao trong hồ phản chiếu màu xanh, và em mơ ước có cuộc sống mới, là điều kỳ diệu em chưa bao giờ hối tiếc.”

Bối Nhĩ Đóa đang ngủ, Diệp Trữ Vi đưa tay vuốt tóc cô, liên tục nhìn cô, mãi cho đến rạng sáng, anh ta cũng không ngủ.

Sáng sớm sau khi tỉnh dậy, Bối Nhĩ Đóa mới hoảng hồn.

Cô nằm ngủ trong lòng Diệp Trữ Vi, tóc rối loạn, vai áo phải còn bị trễ xuống một bên.

“Sớm vậy.” Giọng anh ta khàn khàn.

“Vâng.” Tinh thần sáng khoái, giọng cô đầy sức sống.

“Em nằm ngủ trong lòng anh cả đêm.”

“ ”

“Thoải mái không?”

“ Thoải, thoải mái, còn anh?”

“Có chút tê dại.”

“ ”

Anh ta nói đúng, cô ngủ trong lòng anh ta đến tận bình minh, cánh tay và chân anh ta gần như tê dại. Lúc bọn họ cùng nhau ăn sáng, anh ta nhân cơ hội đưa ra một yêu cầu không cho phép cô từ chối, vì thế cô phải xoa bóp chân cho anh mười phút.

.

Chuyện Cao Hiểu Âm chia tay bạn gái dẫn đến bị xe tông vốn là một tin tức nhỏ, không ngờ khi đó có người quay được cảnh anh ta bị bạn gái hành hung, tin tức này nhanh chóng lan truyền trên internet.

Trong đoạn clip, Hoắc Tiểu Đồng cầm túi xách Chanel không ngừng đánh vào người Cao Hiểu Âm, vừa đánh vừa mắng, theo thống kê cô ta đã mắng: “Anh là tên cặn bã” mười một lần, “Kẻ bắt lực” tám lần, “Vì sao không đi chết đi” sáu lần, “Anh nghĩ anh có thể bỏ được tôi sao” bốn lần.

Cao Hiểu Âm không đánh trả, liên tục bị Hoắc Tiểu Đồng xỉ vả, gương mặt anh ta sưng đỏ hiện rõ trong clip.

Người nhà của Cao Hiểu Âm đứng ra đòi hỏi công bằng, bố mẹ của Hoắc Tiểu Đồng đóng cửa không tiếp, bản thân cô ta cũng xin công ty nghỉ phép dưỡng bệnh, di động cũng tắt máy, nhanh như chớp tự động biến mất.

Có một số người còn đi điều tra về Hoắc Tiểu Đồng, rất nhanh đã biết được tên tuổi, diện mạo, và chỗ làm của cô ta, sau khi phát hiện mới biết cô ta không bình thường. Trên weibo cô ta vẫn còn lưu trữ những bài viết cũ. Chỉ trong vòng bốn năm, cô ta có đến ba mối tình, mỗi một mối tình đều là bị kịch.

Mỗi khi chia tay cô ta luôn đổ lỗi cho đối phương, nói mình là người bị hại, thậm chí còn nhục mạ đối phương, duy trì trong nhiều tháng hoặc nhiều nhất là nửa năm, cho đến khi nào cô ta nguôi giận thì thôi.

Theo như những gì cô ta ghi lại, Cao Hiểu Âm đã tặng cô ta rất nhiều quà, từ hoa tươi, quần áo, nước hoa, cho đến điện thoại di động, gần như là anh ta đáp ứng tất cả yêu cầu của cô ta. Cô ta cũng từng tuyên bố, Cao Hiểu Âm là người đàn ông tốt nhất thế giới, sau khi chia tay thì cô ta tỏ rõ thái độ, mỗi ngày ở trên weibo trách móc nói xấu anh ta, nói mình có mắt như mù, yêu phải người bĩ ỉu, đối lại là sự tuyệt tình, còn mạnh bạo căn dặn một số phụ nữ phải cẩn thận, không nên dễ dàng nghe lời dụ dỗ của bọn đàn ông.

Cô ta không ngừng liệt kê mười tội ác của Cao Hiểu Âm, chỉ cần nhìn phiên diện là mọi người có thể tin tưởng cô ta.

Cao Hiểu Âm là người sống nội tâm, Hoắc Tiểu Đồng vốn là mối tình đầu của anh ta, trong việc yêu đương anh ta không có nhiều kinh nghiệm, chỉ không ngờ sau khi chia tay lại bị chửi bới. Sợ Hoắc Tiểu Đồng bịa đặt sinh sự thế là anh ta chủ động đưa ra yêu cầu bồi thường nhưng Hoắc Tiểu Đồng lại không đồng ý, còn cố tình phóng đại mọi chuyện, gây khó xử cho anh ta, Cao Hiểu Âm bất lực. Công việc trong viện nghiên cứu cũng khá áp lực, cộng với việc bố mẹ ngăn cấm, áp lực tâm lý quá lớn, anh ta nhanh chóng sụp đổ.

Sau khi anh ta được cứu sống thành công, tỉnh dậy cũng không nói câu nào, gia đình anh ta đành phải thuê một bác sĩ tâm lý đến chữa trị, đồng thời cũng cầu xin các đồng nghiệp của anh ta đến bệnh viện thăm hỏi.

Hà Dương đứng ra tập hợp mọi người, mỗi ngày đều có người thay phiên đến.

Giữa trưa thứ ba là ca trực của Diệp Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi vốn là người trầm mặc, lại càng không giỏi an ủi người khác, anh ta chỉ đơn giản nói về các dự án gần đây, nếu Cao Hiểu Âm muốn uống nước, anh ta sẽ đi rót nước, ngoài ra không nói gì nữa.

Không nghĩ tới người luôn im lặng nằm trên giường bệnh lại phá lệ chủ động nói lên tâm sự của mình. “Nếu là cậu, cậu nhất định sẽ không gặp chuyện như tôi, cậu luôn là người thông minh, mỗi một bước đi đều quyết định chính xác.” Giọng Cao Hiểu Âm đè nén, như có cái gì chặn ở cổ họng anh ta, “Ngay từ khi gặp cậu, cậu đã khiến tôi ganh tị.”

Nói tới đây, Cao Hiểu Âm thở sâu, đấu tranh nói lời trong lòng: “Hoắc Tiểu Đồng nói không sai, tôi căn bản không thích cô ấy, chỉ là tôi muốn tìm một người bạn gái để kết hôn... Bối Nhĩ Đóa, thật sự rất tốt.”

Diệp Trữ Vi vẫn im lặng, Cao Hiểu Âm nói xong thì giờ trực của Diệp Trữ Vi cũng hết, anh ta không ở lại lâu, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang, anh ta gọi điện cho Bối Nhĩ Đóa, hẹn cô tối nay dùng cơm.

Bối Nhĩ Đóa theo Diệp Trữ Vi đi vào quán bò bít tết, đồng thời cô cũng nhận được quà tặng từ Diệp Trữ Vi, quà tặng được đóng gói lịch sự, trang nhã xinh đẹp.

Cô mở ra xem thì thấy một hộp nhạc mang theo phong cách retro, còn có một ngăn kéo, kéo ra là có thể đựng đồ trang sức.

“Anh làm sao để có món đồ đáng yêu như vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Bên cạnh cơ quan mới mở một cửa hàng quà tặng, anh thấy nhiều người ra vào nên cũng tạt vào xem, sẵn tiện mua cái này.”

“Rất đẹp, em khá thích.” Cô nhẹ nhàng vịn tay cầm, giai điệu leng keng vang lên, “Nhưng sao anh lại trở nên lãng mạn vậy? Còn mua những thứ này tặng em.”

“Như một phần thưởng.”

“Vì cái gì?”

“Ồ khách sạn em từng đặc biệt phục vụ anh.”

“” Vừa nhắc tới chuyện kia, gương mặt Bối Nhĩ Đóa nóng bừng.

“Nếu sau này em có tiến bộ, anh sẽ tặng em thứ khác tốt hơn.”

Bối Nhĩ Đóa nhắc tay như muốn đánh anh ta, cô nghĩ đến cái gì, liền nhắc nhở: “Anh có thường truy cập Taobao(1) không? Lần sau nếu muốn mua quà tặng, anh chỉ cần vào đó đặt mua, giá cả rẻ hơn ở cửa hàng.”

(1) Taobao: là dịch vụ mua hàng trên website của Trung Quốc thông qua mạng internet với hình thức mua bán và thanh toán qua mạng.

“Anh không thích mua sắm trực tuyến.” Anh ta nói, “Nhưng nếu em thích, anh sẽ làm.”

Bối Nhĩ Đóa nghe xong thì ngẩn người.

“Tiền lương của anh đủ để gánh vác cuộc sống vật chất của em.”

“Diệp Trữ Vi, hôm nay anh làm sao vậy? Uống nhầm thuốc rồi phải không?”

“Ừ.”

Bối Nhĩ Đóa choáng váng, bất thành linh không kịp thích ứng, trong suy nghĩ của cô, chỉ khi hai người tiến tới quan hệ hôn nhân thì người đàn ông mới không nghĩ đến gánh nặng tiền bạc.

Nếu anh ta nguyện ý, cô cũng không muốn làm anh ta thất vọng.

“Trưa nay anh đến bệnh viện thăm Cao Hiến Âm phải không? Sức khỏe anh ta sao rồi?” Cô khéo léo thay đổi chủ đề.

“Phục hồi tương đối tốt, ít nhất là cậu ta đã chủ động nói chuyện.”

“Vậy sao? Thế thì tốt quá, em cảm thấy anh ta rất đáng thương, hi vọng không để lại di chứng.” Cô chu đáo nói, “Lần sau nếu anh đến thăm anh ta, nhớ dẫn em theo cùng.”

“Không cần, em đi không thích hợp.”

“Vì sao?” Cô hơi nghi hoặc, trước đây cô còn nghe anh ta kể, Hà Dương cùng Chí Linh đến bệnh viện thăm Cao Hiến Âm, chị Chu cũng cùng ông xã đến đó, tới phiên cô sao lại không thích hợp?

Diệp Trữ Vi đương nhiên không nói ra sự ích kỷ của riêng mình, anh ta chỉ giải thích: “Bây giờ cậu ta đang trong quá trình hồi phục, không nên để cậu ta nhìn thấy hình ảnh chúng ta quá thân mật, như thế sẽ khiến cậu ta kích động.”

“”

Tuy rằng có chút buồn bực, nhưng cô vẫn nghe lời anh ta.

Hoắc Tiểu Đồng liên tục làm dư luận bất mãn, cuối cùng cô ta cũng đành viết một bài xin lỗi trên weibo, thừa nhận bản thân sai rồi, tình cảm tan vỡ là chuyện giữa hai người, không nên tùy tiện đem hết tội lỗi đổ cho Cao Hiến Âm, ngoài ra bố mẹ cô ta cũng thông qua phóng viên, nói lời xin lỗi với gia đình của Cao Hiến Âm, đồng thời nguyện ý trả lại những món quà quý giá mà Cao Hiến Âm từng tặng.

Đối với chuyện này người nhà Cao Hiến Âm cảm thấy không hài lòng, họ luôn cho rằng nhà bên kia xin lỗi không có thành ý, cho đến nay Hoắc Tiểu Đồng cũng không dám tiếp chuyện điện thoại, người nhà cô ta càng không lộ diện, sợ dĩ vãng họ lên tiếng là vì sợ dư luận, chỉ muốn giải quyết về mặt tinh thần, vẫn đang trốn tránh trách nhiệm.

Lời xin lỗi của Hoắc Tiểu Đồng bị cư dân mạng trách cứ, sau nhiều ngày tìm hiểu thì phát hiện người bị hại vốn là đồng nghiệp của Diệp Trữ Vi, đồng thời Diệp Trữ Vi cũng là người đưa Cao Hiến Âm đến bệnh viện.

Cùng là đồng nghiệp nhưng số phận hai người lại khác nhau, một người thì ngày nào cũng dẫn bạn gái tản bộ, một người thì bị bạn gái hành hung dẫn đến đi tìm cái chết, đủ thấy kiếm một tri kỷ là chuyện quan trọng cỡ nào, thậm chí còn liên quan đến tính mạng.

Bi kịch này lại trở thành đề tài chế giễu trên weibo.

“Tôi cảm thấy mọi người không cần lo lắng về chuyện Bối Nhĩ Đóa có ăn hiếp Diệp Trữ Vi hay không, chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy có duỗi thẳng tay cũng không đụng trúng mặt anh ta, trừ phi anh ta cúi đầu tình nguyện để cô ấy đánh.”

Vì thế, những bình luận lại chuyển hướng về Bối Nhĩ Đóa: “Cần một đoạn clip Bối Nhĩ Đóa hành hung Diệp Trữ Vi.”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

Diệp Trữ Vi biết việc này thì nói với cô: “Em có muốn thử không?”

Bối Nhĩ Đóa dứt khoát từ chối, đồng thời suy xét một vấn đề, nếu có một ngày như vậy, cô nên làm gì?

Nghĩ đến đây, Bối Nhĩ Đóa cảm thấy tiếc nuối, đời này cô cũng không có cách nào dùng bạo lực với Diệp Trữ Vi rồi.

Đáng giận là buổi tối bọn họ cùng nhau đi tản bộ, một ít người qua đường nhận ra bọn họ, Diệp Trữ Vi đột nhiên cúi đầu, đứng ở trên cao nhìn xuống, anh ta xoa nhẹ đầu cô, dùng hành động cho thấy chiều cao của bọn họ thế này thì nhất định Bối Nhĩ Đóa vĩnh viễn không thể hành hung anh ta.

Bối Nhĩ Đóa không muốn để anh ta sung sướng, lập tức nhắc chân đá nhẹ vào đùi anh ta, anh ta nhanh nhẹn tránh khỏi, căn nhắc nói: “Em định dùng bạo lực với bạn trai ở ngoài phố?”

“.”

Thừa dịp cô không kịp phản ứng, anh ta nhẹ nhàng xoa mái tóc cô: “Tất cả mọi người đều đang lo ngại về sự an toàn của anh, anh đề nghị em phải đối xử dịu dàng với anh, có thể ở trước mặt mọi người hôn anh, nhưng không được đánh anh.”

Bối Nhĩ Đóa bực tức về nhà, lấy bao cát ở dưới gầm giường ra, xem nó là Diệp Trữ Vi, cô đánh cho nó một trận tơi bời.

Đánh xong vật thay thế Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa vô cùng thoải mái, cô đi tắm rửa sau đó mới lướt weibo.

Đập vào mắt cô là một tin tức hấp dẫn.

“Mối tình của Trương Dật Lộ bị phơi bày.”

Bối Nhĩ Đóa mở ra, bên trong xuất hiện một loạt hình, đầu tiên là Trương Dật Lộ cùng đàn ông ôm ấp trước cửa khách sạn, bọn họ nắm tay, sau đó lên xe, chạy thẳng đến căn hộ của cô ta, cuối cùng hôn nhau say đắm.

Chuyện sau đó sẽ phát sinh cái gì căn bản không cần phải đoán.

Vốn dĩ đây không phải là tin tức quan trọng, quan trọng là thân phận của người đàn ông kia, anh ta là một nhà quản lý doanh nghiệp nổi tiếng, gia thế hiển hách, bản thân còn là chủ tịch của câu lạc bộ đua mô tô, tài sản cá nhân ngàn vạn, anh ta có thân hình cao 1m9, so với chiều cao của Trương Dật Lộ cũng chênh lệch nhau 30 cm.

Hầu hết người đọc tin tức đều phản ứng: “A, thị hiếu yêu đương bây giờ phải chênh nhau 30 cm.”

42. Chương 42

Chuyện tình của Trương Dật Lộ nhanh chóng trở thành tiêu điểm trên mạng, không đến 48 giờ, topic về “đôi tình nhân” đó trở thành chủ đề được tìm kiếm nhiều nhất, rất nhiều bình luận vào tán dương.

Trương Dật Lộ là người mới, diện mạo trong sáng điềm tĩnh, có “khí chất mỹ nữ” và đôi mắt hút hồn, Ngô Trần thì khác, bao gồm cả xí nghiệp Ngô thị, danh tiếng lẫy lừng, cộng với khối tài sản hùng hậu, bản thân anh ta cũng rất đẹp trai, biệt thự, xe hơi, ngoài ra còn sở hữu một câu lạc bộ, không thể nào không khiến người ta quan tâm, đặc biệt là cư dân mạng.

Nếu đem ra so sánh thì cặp đôi Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa quá đối bình thường, mỹ nữ Trương Dật Lộ và tổng giám đốc Ngô Trần đều có khí chất riêng, được mệnh danh là “đũa lệch dễ thương” cũng chưa xứng tầm.

Đường Lật và Bối Nhĩ Đóa tán gẫu chuyện này trong điện thoại.

“Trương Dật Lộ dường như muốn níu chặt cậu không tha? Đến việc tìm bạn trai cũng lựa chọn tiêu chuẩn giống cậu, tốt rồi, bọn họ bây giờ được mệnh danh là đũa lệch dễ thương, còn cậu với Diệp Trữ Vi trở thành hàng nhái, đây là lý lẽ gì thế? Kế hoạch này rõ ràng là do công ty tổ nghĩ ra!”

“Không quan trọng.” Bối Nhĩ Đóa trả lời lơ đãng.

“Với cậu thì không quan trọng, nhưng đây là chương trình của công ty tổ, mọi người nghĩ ra tiết mục này tốn biết bao nhiêu công sức, không thể chấp nhận, sếp Úc ngoài miệng không nói nhưng trong thâm tâm chắc cũng buồn bực.” Giọng Đường Lật vô vọng.

“Thì ra cậu lo lắng cho sếp Úc?” Bối Nhĩ Đóa dè dặt.

“Không phải, là tổ đau lòng cho kế hoạch của công ty.”

“Vậy cậu nói đi, bây giờ chúng ta phải làm gì? Chúng ta cũng không thể ngăn cấm người khác tìm bạn trai?”

“Tại sao cô ta không đi tìm người cao 2 mét? Cố tình chọn đúng người 1 mét 9, rõ ràng là bắt chước.”

Bối Nhĩ Đóa có thể hiểu được tâm trạng của Đường Lật, đứng ở góc độ người trong cuộc, tiêu chí cặp đôi đáng yêu bị người khác chiếm dụng, nhìn thấy sự nỗ lực của mọi người trở thành vô ích, Đường Lật dĩ nhiên bất lực, nhưng đứng trên quan điểm của riêng mình, Bối Nhĩ Đóa lại không quan tâm.

Không thể nói sự thật, cô chỉ bảo trì trầm mặc.

“Nhĩ Đóa, cậu nhất định phải dũng cảm nghênh chiến, cùng người đàn ông của cậu ân ái điên cuồng.” Đường Lật cổ vũ cô.

“Không hay lắm, làm quá sẽ dẫn đến phản cảm.” Bối Nhĩ Đóa châm chọc nói.

“Cậu sao vậy? Ý chí chiến đấu đâu mất rồi? Cứ thế này, cậu sẽ bại dưới tay của Trương Dật Lộ thôi?”

“Tớ không muốn cạnh tranh với cô ta, vốn là ai đi đường nấy, tớ thắng hay cô ta thua cũng không có ý nghĩa. Đường Lật, tớ cảm thấy bản thân tớ bây giờ đã rất hạnh phúc.”

Hạnh phúc, nên mới khinh thường người khác ganh đua so sánh. Hạnh phúc, nên mới không cần bận tâm đến sóng gió bên ngoài. Hạnh phúc, nên mới càng dè dặt cẩn trọng che chở.

Khi hạnh phúc thật sự đến, bạn sẽ có cảm giác này.

Đường Lật cảm thông, nhẹ giọng nói câu xin lỗi, kết thúc đề tài.

Tối hôm sau, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi ngồi trên mặt cỏ ở gần bờ sông nghỉ ngơi.

Đã lâu không vận động, cộng với mỗi tối phải chạy bộ, đôi chân của Bối Nhĩ Đóa gần như tê liệt, cô dứt khoát ngồi xuống, đem chân đặt ở trên đùi Diệp Trữ Vi, bắt anh ta giúp cô xoa bóp một hồi.

“Trên mạng vừa xuất hiện thêm một đôi tình nhân mới, anh có biết không?” Bối Nhĩ Đóa cúi đầu nhìn đi động, “Cũng giống chúng ta, chênh nhau 30 cm.”

“VẬY Ờ?” Diệp Trữ Vi không biết, cũng không quan tâm.

“CƯ DÂN MẠNG SO SÁNH CHÚNG TA VÀ BỌN HỌ.”

“KHÔNG QUAN TRỌNG.” Anh ta đặt chân cô xuống.

“ĐÚNG VẬY, KHÔNG QUAN TRỌNG.” Cơ thể và tâm trí cô dường như lấy lại tinh thần, nhìn người bên cạnh, cảm thấy mọi thứ thật viên mãn, “Chỉ cần anh luôn ở bên em là đủ.”

“Em nói sao?” Anh ta dường như không nghe rõ.

“Chỉ cần anh luôn ở bên”

Chưa kịp dứt lời đã bị anh ta ôm hôn, nụ hôn thuần thực khiến cô thở gấp, mùi mồ hôi trên áo anh ta hòa với mùi bùn đất trên mặt cô, chui vào khoang mũi cô, cô nhắm mắt lại, môi mở ra hôn đáp trả anh ta.

Khi thân thể bị đẩy ngã trên bãi cỏ, cô hơi chóng mặt, không biết là do đôi mắt của anh ta hay vì nguyên nhân gì khác, tất cả đều che phủ trước mặt cô, ngón tay anh ta khẽ xuyên qua mái tóc cô.

Nụ hôn kết thúc cũng là lúc anh ta nhìn cô điên dại, sau đó nói: “Nhĩ Đóa, khi nào thì em mới chịu gặp bố mẹ anh?”

Bối Nhĩ Đóa chậm rãi chớp mắt: “Anh, anh nói với họ rồi sao?”

“Họ đã sớm biết, anh chưa bao giờ che giấu chuyện này.”

“Thật. thật sao?” Nghĩ đến việc này, Bối Nhĩ Đóa có chút sợ hãi.

Tay anh ta còn lưu trên mái tóc cô: “Anh không lừa em.”

“Chắc họ đã hỏi rất nhiều về em, vậy anh trả lời thế nào?” Đây là điều mà Bối Nhĩ Đóa quan tâm nhất.

“Họ vẫn chưa hỏi gì.”

“Không thể nào? Biết anh có bạn gái, bố mẹ anh cũng không hỏi đến sao?”

“Có chứ, nhưng bố anh chỉ dặn dò một câu.”

“Câu gì ạ?” Cô có dự cảm không tốt.

“Đánh nhanh rút gọn, bố năm nay đã bảy mươi hai tuổi, nếu con còn muốn chần chừ, cả bồng cháu bố cũng không thể.”

“.”

“Nhĩ Đóa, em đã sẵn sàng chưa?”

“Có phải nhanh quá không ạ?”

“Nhanh? Tháng chín này bố anh sẽ nhập viện, nếu chúng ta không đi gặp họ...” Anh ta bóng gió nói, “E rằng sẽ không ổn.”

Bối Nhĩ Đóa nghĩ, bố của Diệp Trữ Vi thường phải đến bệnh viện trị liệu vào mùa thu, người cao tuổi rất ghét bệnh viện, một khi đã đến bệnh viện thì tính cách sẽ thay đổi, tự hỏi làm thế nào để bắt nạt các y tá bác sĩ, không một ngày nào chịu yên tĩnh, nếu muốn gặp mặt, tốt nhất là gặp trước khi bố anh ta nằm viện, bằng không ông ấy sẽ giận chó đánh mèo, để lại ấn tượng không tốt.

Nói như vậy, thời gian quá gấp.

“Em không có kinh nghiệm trong chuyện này, không biết mình nên chuẩn bị cái gì.” Cô lo lắng.

“Em không cần thiết phải chuẩn bị, nói lời dễ nghe là được.”

“Họ muốn nghe cái gì? Thể loại ca kịch? Chúc mừng phát tài, Như ý cát tường, hay Phúc như Đông hải, thọ bỉ Nam sơn?”

“Không, hẳn là chuyện họ được bồng cháu.”

“ ”

Sau khi bị sự kiên trì của Diệp Trữ Vi thuyết phục, Bối Nhĩ Đóa đồng ý đi gặp mặt bố mẹ anh ta.

Cô không có kinh nghiệm trong chuyện này, thế nên cô hơi sợ hãi, nhịn không được liền tìm hiểu xung quanh. Đầu tiên cô nói bóng gió với Bối Hành An, bạn gái tới thăm bố mẹ của bạn trai nên chuẩn bị gì, Bối Hành An nghe xong im lặng một hồi, cuối cùng thở dài: “Ăn mặc đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, mua một chút quà để biếu người ta, không cần thiết phải đắt tiền nhưng phải đặt tâm tình của mình vào đó.”

Bối Nhĩ Đóa dùng bút ghi ghi.

“Bất luận bọn họ hỏi con cái gì, con cũng phải thành thật trả lời, không nên khúm núm.”

Bối Nhĩ Đóa gật đầu.

Bối Hành An nhịn không được, nhắc nhở cô: “Con thật sự đã sẵn sàng? Nhanh như vậy muốn đi gặp bố mẹ cậu ta?”

“Vâng, không còn thời gian nữa ạ.” Nếu bố của Diệp Trữ Vi nằm viện, tâm trạng không tốt, cô có nguy cơ bị loại khỏi vòng gửi xe.

“Ý con là sao?” Bối Hành An ngạc nhiên.

Bối Nhĩ Đóa ngắc đầu, bình tĩnh mỉm cười: “Bố đoán thử đi ạ.”

Bối Hành An nuốt một ngụm nước bọt, máu dồn tới não, lập tức vén tay áo lên muốn đi tìm Diệp Trữ Vi tính sổ, Bối Nhĩ Đóa kịp thời ngăn cản, nhanh chóng giải thích đây chỉ là câu nói đùa.

“Nhĩ Đóa, con ngày càng hư hỏng, chuyện này sao có thể xem là đùa? Đừng nói bố không nhắc nhở, nếu con mang bụng bầu bước vào nhà người ta, cả đời này bọn họ sẽ khinh thường con.” Bối Hành An nghiêm túc nói.

“Bố, con chỉ nói đùa thôi mà, không có khả năng đâu ạ, Trữ Vi là người tốt, anh ấy luôn tôn trọng con.” Bối Nhĩ Đóa vò đầu.

Bối Hành An bán tín bán nghi, nhìn cô chăm chăm.

Bối Nhĩ Đóa bớt chút thời gian đi tìm Đường Lập, muốn nghe lời khuyên của cô ta, vừa vặn gặp phải Úc Thăng ở lầu một, Úc Thăng không bỏ qua cơ hội, thăm dò chuyện của ông cậu mình, Bối Nhĩ Đóa thừa dịp hỏi lại anh ta, bố mẹ của Diệp Trữ Vi thích và ghét những gì.

“Ông ngoại tôi lúc trẻ là người rất nghiêm túc, về già thì tính cách y như trẻ con, yêu ghét rõ ràng. Về phần bà ngoại, bà ấy rất đẹp, tính tình dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, bình thường có sở thích về thư pháp và âm nhạc cổ điển, một tháng nghe ca kịch một lần, ngoài ra cũng thường đi tham quan các bảo tàng.”

“Chuyện này...” Bối Nhĩ Đóa lăm băm, cảm thấy khó khăn, sở thích giữa cô và mẹ anh ta khác nhau quá lớn.

Úc Thăng dùng ánh mắt quan sát thần sắc Bối Nhĩ Đóa, cười bổ sung: “Nhưng mà, bà ấy rất thích ăn.”

“Bác ấy thích ăn những gì?” Bối Nhĩ Đóa thoáng thấy một tia hi vọng.

“Đồ ngọt, các món tráng miệng, hoặc là dâu tây.”

.

Thật trùng hợp, ngày cô đi ra mắt bố mẹ của Diệp Trữ Vi cũng là ngày cô nhận được giấy mời phỏng vấn công việc.

Lần này thực sự là một bất ngờ, cô gửi bản sơ yếu lý lịch còn chưa đến 48 giờ đã có hồi âm.

Bối Nhĩ Đóa quyết định sáng hôm đó sẽ đi phỏng vấn trước, chờ phỏng vấn xong cô sẽ cùng Diệp Trữ Vi đi tới nhà gặp mặt bố mẹ anh ta.

Có một chuyện tồi tệ hơn, ngày phỏng vấn khí trời nóng hừng hực, Bối Nhĩ Đóa trịnh trọng mặc một bộ đồ comple nữ, điều hòa trong phòng bị hỏng, người cô hôm đó chảy nhiều mồ hôi, biểu hiện không thoải mái,

lại ngồi đối diện với vị quản lý đang phỏng vấn mình, cuối cùng ông ta không nói rõ ràng, lịch sự nói cô về nhà chờ thông báo.

Ngoài cửa, Diệp Trữ Vi lái xe tới đón, nhìn trán cô chảy đầy mồ hôi, anh ta lấy khăn giấy lau chùi giúp.

“Em hơi lo lắng.” Bối Nhĩ Đóa nói thẳng, “Anh có cách nào làm giảm áp lực hay không?”

Diệp Trữ Vi suy nghĩ thật lâu, sau đó đưa tay kéo cô qua, để cô tựa vào vai anh ta: “Em nhắm mắt lại, thư giãn mười phút.”

“Chỉ như vậy?”

“Em có thể bình tĩnh một chút.”

“Không được, Trữ Vi, bố mẹ anh sẽ thích em chứ?”

“Họ sẽ thích em, nhưng không giống như cách anh thích em.” Anh ta lạnh nhạt nói, “Em nên chuẩn bị tâm lý.”

“ ”

“Còn lo lắng không?”

Bối Nhĩ Đóa quyết đoán gật đầu.

“Xem ra em cần sự tự tin.” Anh ta lướt qua khuôn mặt chật vật của cô, thuận thế cúi đầu hôn môi cô, sau lại nói, “Nhĩ Đóa, em nghe cho rõ, bất luận là bọn họ đối với em thế nào, thái độ và hành động của anh cũng không thay đổi.”

Bối Nhĩ Đóa nhìn anh ta.

“Bất kể thế nào, biểu hiện không tốt cũng không sao. Nếu họ thật sự không thích em, điều đó để anh đền bù.”

Bối Nhĩ Đóa nghe xong, cô vừa bực mình vừa buồn cười, Diệp Trữ Vi quả nhiên là người đàn ông kiêu ngạo.

.

“Khi nào em cảm thấy lo lắng, em có thể hôn anh để giảm bớt áp lực.” Anh ta căn dặn.

“ ”

43. Chương 43

Bố mẹ của Diệp Trữ Vi ở vùng ngoại thành, lái xe đến đó phải mất hơn nửa giờ, nhìn ngôi biệt thự được xây dựng theo phong cách hiện đại trước mặt, Bối Nhĩ Đóa cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Cô vốn tưởng rằng khi cửa mở sẽ xuất hiện một nữ giúp việc, hoặc là quản gia giống như trong phim, nhưng thực tế, mẹ của Diệp Trữ Vi đang chờ bọn họ.

Mẹ của Diệp Trữ Vi không giống như cô nghĩ. Trong tưởng tượng của Bối Nhĩ Đóa, bà hẳn là một vị phu nhân thanh lịch, toàn thân toát ra vẻ ngoài quý phái, thái độ có lẽ khách sáo nhưng không gần gũi, người đàn bà trong bộ đầm dài màu nâu nhạt đứng ở trước mặt cô, tóc dài xõa ngang vai, dáng người nhỏ nhắn, nhẹ nhàng lên tiếng: “Bọn con đến rồi sao? Hôm nay bên ngoài nóng lắm, mau vào trong nhà nghỉ ngơi.”

Giọng nói kia hoàn toàn chinh phục Bối Nhĩ Đóa, cô lễ phép chào hỏi, cầm món quà đã chuẩn bị sẵn đưa tới cho bà.

“Khách sáo quá, cảm ơn con.” Lưu Ái ngạc nhiên, không nghĩ rằng món quà là bánh kem dâu tây trong cửa hàng bánh ngọt mà bà yêu thích, lặng lẽ chạm vào túi, vẫn còn lạnh, hẳn là bên trong để thêm nước đá khô.

“Đây là tâm ý của con, hy vọng bác sẽ thích ạ.” Bối Nhĩ Đóa mỉm cười.

“Bác rất thích, để bác bỏ bánh vào tủ lạnh. Trữ Vi, con đưa Nhĩ Đóa vào đi.” Lưu Ái căn dặn.

Nhĩ Đóa. Cách gọi thân mật này phát ra từ miệng của mẹ bạn trai, thật kỳ lạ, trong lòng cô trở nên vui vẻ.

Vì thế, cô lằng lằng theo Diệp Trữ Vi đi vào phòng khách.

Bên trong biệt thự được trang hoàng theo phong cách cổ điển, một số đồ nội thất cũ kỹ nhưng khá sạch sẽ, không hề hoa lệ và phức tạp, ngoài ra trong nhà còn ngửi được mùi thuốc bắc quanh quẩn, khiến cho tâm trạng con người ta yên tĩnh hơn.

Diệp Viễn đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, nghe tiếng bước chân, ông ngẩng đầu, tháo mắt kính, im lặng đánh giá người đi tới.

“Bố, cô ấy là Bối Nhĩ Đóa ạ.” Diệp Trữ Vi nắm tay Bối Nhĩ Đóa, đi đến trước mặt ông.

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng chào hỏi, vốn định chào một tiếng ông nội, may mắn cô nhanh chóng đổi thành bác.

“Ừ, cháu ngồi đi.” Giọng Diệp Viễn nặng nề, đưa mắt nhìn Bối Nhĩ Đóa, không hề khách sáo.

Bối Nhĩ Đóa bất an ngồi xuống, tay cô nắm chặt tay Diệp Trữ Vi, nhìn người đàn ông cao tuổi trước mặt, khí chất vững vàng, sáng sủa, nếp nhăn sâu ở giữa hai lông mày, mũi thẳng, thật lạ, cẩn thận nhìn lại, ánh mắt cho đến thần thái của Diệp Trữ Vi đều giống ông.

Diệp Viễn tựa hồ phát hiện chuyện gì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm chặt, vẻ mặt có chút khinh bỉ.

“Bố, hôm nay bố có uống thuốc đúng giờ hay không?” Diệp Trữ Vi hỏi.

“Chưa uống.” Diệp Viễn vẫy vẫy tay, mặt không kiên nhẫn, “Mỗi ngày đều hỏi bố câu này, có phiền hay không? Đúng rồi, mẹ con đâu? Đi ra ngoài cả buổi, đến giờ vẫn chưa trở về?”

“Đến đây, đến đây.” Lưu Ái nhanh chóng đi qua, nghe giọng chồng oán giận, bà bước chân nhanh hơn.

“Nãy giờ bà bận bịu chuyện gì, mau ngồi xuống đây cho tôi.” Diệp Viễn bất mãn, gật gật ra hiệu vị trí kế bên.

Lưu Ái ngồi xuống, hai tay ôm mặt Diệp Viễn, tỏ vẻ trấn an, cũng có chút ngượng ngùng nhìn Bối Nhĩ Đóa giải thích: “Thật mất mặt, tính cách ông ấy là thế.”

“Không, không sao ạ.” Bối Nhĩ Đóa khoát tay, “Cháu biết rồi ạ.”

“Cháu biết chuyện gì?” Diệp Viễn ngẩng đầu, hỏi lại cô.

Bối Nhĩ Đóa nghẹn họng, nhận thức mình đã lỡ lời nhưng cặp mắt đối diện như con chim ưng thâm thúy nhìn cô, cô đành phải nói thật: “Cháu nghe nói hai bác rất yêu thương nhau.”

“Chỉ như vậy?” Diệp Viễn cười lạnh, “Chắc chắc cháu biết nhiều hơn.”

“. Bác còn rất quần vợ mình.”

Lời nói vừa dứt, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống vài độ, may mắn là độ ẩm trong lòng bàn tay của Diệp Trữ Vi thay thế, không đến mức khiến Bối Nhĩ Đóa cảm thấy lạnh lạnh.

“Cháu cảm thấy chuyện này có gì bất thường?” Diệp Viễn lại hỏi.

“Dạ không, đây là một đạo lý hiển nhiên ạ.” Bối Nhĩ Đóa nói.

Diệp Viễn hừ lạnh, xoay mặt đi, sắc mặt trái lại hòa dịu rất nhiều.

Bối Nhĩ Đóa thấy thế thì dùng ánh mắt cầu cứu Diệp Trữ Vi, gương mặt anh ta bình tĩnh, dùng ánh mắt nói cho cô biết, không có việc gì cả, đây chỉ là chuyện thường.

Lưu Ái bắt đầu hoà giải, thân thiết trò chuyện cùng Bối Nhĩ Đóa, hỏi cô bình thường thích ăn cái gì, hay đi nơi nào du ngoạn, thích màu sắc và quần áo hiệu gì, Diệp Trữ Vi đối với cô thế nào, có bắt nạt cô không,

Bối Nhĩ Đóa ngoan ngoãn trả lời, bởi vì giọng nói của Lưu Ái không tạo cảm giác khiến cô áp lực, thể xác và tinh thần cô đều thả lỏng.

“Nói thật, sự xuất hiện của cháu khiến cho bác an tâm. Trữ Vi sắp hai mươi tám tuổi rồi, trước đây chưa từng một lần yêu đương, bạn bè khác giới cũng không thấy, bác lo lắng gần chết, chỉ sợ thằng bé có vấn đề về mặt tâm lý, may mắn thật, không ngờ có một ngày nó chủ động nói với bác, nó đã thích một người, bác nghe xong quả thực gần như phát khóc.” Lưu Ái đùa nói.

Diệp Viễn nghe vậy thì hừ lạnh, Lưu Ái nhanh chóng vỗ vỗ mu bàn tay ông, ý bảo ông đừng quấy phá nữa.

“Cháu cũng mới yêu đương lần đầu ạ.” Nghe những lời thẳng thắn của Lưu Ái, Bối Nhĩ Đóa cũng chủ động thú nhận, “Không giấu gì bác, trước kia cháu chưa từng nghĩ sẽ tìm được đối tượng kết hôn, tình nguyện không lập gia đình, nhưng may mắn là Trữ Vi xuất hiện.”

Lưu Ái nghe xong thì cảm thấy hạnh phúc, bà cũng không quên cầm lấy nước và thuốc trên bàn trà đưa cho chồng, Diệp Viễn uống hai hớp, ánh mắt chậm rãi di chuyển lên mặt Bối Nhĩ Đóa, không cảm xúc hỏi: “Cháu thích con trai tôi vì điều gì?”

Bối Nhĩ Đóa mạnh dạn trả lời: “Cháu thích anh ấy về mọi mặt ạ.”

Nói xong cô cũng nhất thời xúc động.

Diệp Viễn lại nhú mày: “Thậm chí ngay cả một điểm tốt của nó cháu cũng không nói được.”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

Diệp Trữ Vi cầm lấy đĩa trái cây trên bàn trà, lột vỏ đưa đến bên miệng cô, phớt lờ việc bố mình: “Cô ấy thành thực, lời nói luôn đi đôi với việc làm, quả thật là thích mọi mặt của con.”

Sau khi Bối Nhĩ Đóa ăn xong trái cây, cô nghĩ lại, nghiêm túc nói: “Đầu tiên là cháu thích ngoại hình và vóc dáng của anh ấy ạ.”

Diệp Viễn cười nhạo: “Cháu thật nông cạn.”

Diệp Trữ Vi tự nhiên bao che khuyết điểm: “Trần thuật sự thật thì có gì sai ạ?”

Lưu Ái nở nụ cười: “Đúng vậy, cái nhìn đầu tiên chính là bề ngoài, ai ai cũng không ngoại lệ, Nhĩ Đóa rất thành thật.”

“Ngoài ra cháu còn thích tính cách, nhân phẩm, tài năng và thái độ của anh ấy, anh ấy là loại đàn ông có trách nhiệm, biết chăm sóc cháu lại luôn luôn tôn trọng cháu.”

“Nhĩ Đóa, cháu không cần nói ra nhiều ưu điểm của Trữ Vi như vậy.” Lưu Ái có chút kinh ngạc, “Bác nghĩ là cháu đang miễn cưỡng.”

“Mẹ, thể nào là miễn cưỡng.” Diệp Trữ Vi nói.

“Từ nhỏ đến lớn con rất ít bạn bè, tiểu học, trung học đều thích chọc phá thầy cô, tính con khó gần, chơi chung với người khác không lúc nào không khinh bỉ họ, mẹ còn tưởng rằng sau này yêu đương con cũng như thế, sở dĩ Nhĩ Đóa chịu về đây gặp mặt bố mẹ chắc cũng do con bày trò.” Lưu Ái chậm rãi phân tích, đối với tính tình của con trai bà hiển nhiên hiểu rõ, nhịn không được phá đám.

“Em đang bị anh ép buộc sao?” Diệp Trữ Vi hơi quay đầu lại hỏi Bối Nhĩ Đóa.

“Không phải ạ.” Bối Nhĩ Đóa nhìn hai người già đối diện, thậm chí má cô nóng bừng, “Là cháu tình nguyện ạ.”

“Vậy cháu đồng ý lấy nó, sinh con cho nó?” Diệp Viễn nói trọng điểm.

Bối Nhĩ Đóa ghen lời, không nghĩ tới bố của Diệp Trữ Vi lại hỏi trực tiếp như vậy, điều này cô phải trả lời thế nào? Nói sẵn sàng và không muốn thật không thích hợp.

“Rất khó trả lời sao? Cháu vừa mới tuyên bố thích nó về mọi mặt.” Diệp Viễn tiếp tục làm khó.

Bối Nhĩ Đóa: “.”

“Thế cháu có biết một người phụ nữ yêu tha thiết một người đàn ông thì họ sẽ làm gì không? Là tình nguyện vì anh ta sinh con dưỡng cái, nếu chuyện này cháu cũng không rõ, không tính là thật sự thích họ, là cháu đang nông cạn, chỉ yêu vẻ bề ngoài của họ, như vậy tình cảm sẽ không bền lâu.”

Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn im lặng, cô nhìn về phía Diệp Trữ Vi cầu cứu.

Diệp Trữ Vi nhìn cô chiều chuộng, sau đó anh ta nói giúp: “Cô ấy đã cam chịu rồi, bố đừng bắt bẻ nữa.”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

Lưu Ái kịp thời can thiệp: “Đúng vậy, Nhĩ Đóa đã đồng ý cùng Trữ Vi đến nhà chúng ta, điều này chứng tỏ mọi chuyện rồi, Nhĩ Đóa dù sao cũng là con gái, đương nhiên không thể bày tỏ thẳng rồi, con bé đã cam chịu, trong lòng chúng ta hiểu được rồi.”

Cứ như vậy, Bối Nhĩ Đóa bị cả nhà họ Diệp đùa giỡn một vòng, kết quả trở thành, cô tới nhà anh ta là để bày tỏ muốn sinh em bé cùng anh ta.

.

Sau khi đạt được sự đồng thuận này, thái độ của Diệp Viễn đối với Bối Nhĩ Đóa ôn hòa không ít, Lưu Ái càng nhiệt tình với cô hơn, kéo cô đi vào phòng cùng nhau lật xem hình Diệp Trữ Vi hồi bé, chia sẻ bức ảnh gia đình của bọn họ, còn đưa cho cô một số món quà nhỏ bà đã sưu tập, hành động đó như biểu đạt cô chính là con dâu tương lai của bà.

Lưu Ái cầm chiếc áo choàng do chính tay mình may khoác vào vai Bối Nhĩ Đóa, cẩn thận nhìn thật lâu, nói câu đời bà một chút, sau đó bà đi đến bàn trang điểm trước mặt, mở một cái hộp trang sức ra, tìm một kim băng cài áo hình thiên nga cài vào cổ áo của Bối Nhĩ Đóa.

“Như vậy mới hoàn hảo.” Lưu Ái nhẹ nhàng phẩy phẩy chỉ thêu trên chiếc áo choàng, dịu dàng nói, “Áo choàng và kim băng cài áo này bác tặng cháu.”

“Nó quá đắt ạ.” Đối mặt với sự nhiệt tình của Lưu Ái, ở giai đoạn này Bối Nhĩ Đóa chỉ có thể khéo léo từ chối.

“Đây chỉ là món quà nhỏ, bản thân bác tự may, cháu thích là tốt rồi. Nhĩ Đóa, chờ khi nào cháu và Trữ Vi kết hôn, bác sẽ tặng cháu cái tốt hơn.”

“Bác khách sáo rồi ạ, kỳ thực cháu cái gì cũng không thiếu.”

“Bác biết, nhưng đây là tâm ý.” Thái độ Lưu Ái chân thành, “Về sau cháu cần cái gì, có thể nói với bác, trong phạm vi của bác, bác đều sẽ hỗ trợ. Tuy rằng bác không làm được tất cả những điều mẹ cháu đang làm với cháu, nhưng bác sẽ cố gắng coi cháu là con gái ruột, nhẫn nại cùng cháu bồi dưỡng tình cảm, chăm sóc cháu, quan tâm cháu.”

Bối Nhĩ Đóa cảm động bởi lời nói của Lưu Ái, nghĩ rằng mẹ của Diệp Trữ Vi thật sự rất khiêm tốn, theo lý mà nói, tính cách của bà hoàn toàn áp đảo Từ Trinh Phân. Giọng nói nhỏ nhẹ nghe rất dễ chịu, khó trách bố của Diệp Trữ Vi quán bà như điều đổ.

“Lại đây với bác.” Lưu Ái kéo tay Bối Nhĩ Đóa đi đến bàn trang điểm, nhấn cô ngồi xuống, sau đó bà mở vài hộp trang sức ra, “Đây đều là những món đồ đáng yêu, cháu xem xem có thích món nào hay không, bác tặng cháu.”

“Bác có nhiều món quà quý giá quá ạ.” Bối Nhĩ Đóa nhìn những món trang sức rực rỡ muôn màu, hàng thủ công tinh tế, nhìn không được cảm khái.

“Đúng vậy, đều là của bố Trữ Vi tặng bác, chúng theo bác đến tận bây giờ, những món quà ông ấy tặng bác chưa bao giờ vứt bỏ, mọi thứ đều còn nguyên vẹn trong đây.”

“Bác trai thật tốt với bác.”

“Ông ấy rất yêu thương bác, không nói đến các khía cạnh vật chất, các phương diện khác ông ấy đều đáp ứng tất cả các yêu cầu của bác.” Lưu Ái hài lòng nở nụ cười.

Bối Nhĩ Đóa không dám nghĩ đến việc Lưu Ái nói chuyện thẳng thắn như vậy, có lẽ đến một trạng thái hạnh phúc nhất định, con người sẽ rất hào phóng chia sẻ chuyện của mình với người khác, cô hâm mộ nhìn bà.

Lưu Ái bị cô nhìn thì có chút xấu hổ: “Cháu không cần hâm mộ bác, ở phương diện này Trữ Vi cũng rất giống với bố nó.”

Nhắc tới Diệp Trữ Vi, trong lòng Bối Nhĩ Đóa thoáng chốc tự hào, cô nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nhìn một loạt đồ trang sức trước mặt, Bối Nhĩ Đóa cũng không dám chọn lựa, cuối cùng vẫn là Lưu Ái mãnh liệt yêu cầu, lấy một chiếc nhẫn bằng sứ đeo vào ngón giữa của cô.

Đợi đến giờ ăn cơm tối, ánh mắt Diệp Viễn sắc bén nhìn đến ngón nhẫn trên tay của Bối Nhĩ Đóa, ông chậm rãi nói với vợ: “Đó là món quà sinh nhật tôi tặng bà khi bà bốn mươi tuổi, tượng trưng cho việc bà là cuộc sống duy nhất của tôi.”

Bối Nhĩ Đóa đang ăn canh, nghe xong lời này trong lòng cô tỏ ra áp lực, đến độ tay đang cầm thìa của cô run rẩy, Diệp Trữ Vi ngồi bên cạnh chăm chú lột vỏ tôm, sau đó anh ta đặt những con tôm vào cái đĩa trước mặt, nghe bố nói như vậy, nhàn nhạt hỏi lại: “Đeo trên tay Nhĩ Đóa thì có vấn đề gì ạ?”

Diệp Viễn cầm thìa gõ vỏ trứng, nói: “Bố chỉ cảm thấy con rất kém, nhẫn của bạn gái mà cũng là do bố bỏ tiền.”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

Diệp Trữ Vi bình tĩnh đối diện bố già, một hồi sau anh ta thu hồi ánh mắt, đem những con tôm đã lột sẵn đưa tới trước mặt Bối Nhĩ Đóa.

“Bố nói đúng, ngày khác anh sẽ đưa em đi mua nhẫn.”

Lưu Ái nở nụ cười: “Trữ Vi, nếu con không đủ tiền thì có thể hỏi mượn bố mẹ, không cần phải xấu hổ.”

“Không ạ, tiền của con cũng đủ mua tặng cô ấy một chiếc nhẫn.”

“Hừ, năm trước là ngày kỷ niệm kết hôn của bố, bố đã tặng bà ấy chiếc nhẫn với giá sáu số, hi vọng con đừng làm bố mất mặt.” Diệp Viễn nhắc nhở.

Diệp Trữ Vi nói: “Bố đừng lo, con dĩ nhiên sẽ tặng Nhĩ Đóa món quà tốt hơn ạ.”

“Đừng nói suông, chờ mua xong thì hai đứa cùng nhau về nhà chứng minh, còn giá cả nữa, bố cũng muốn xem qua.”

“Vâng ạ.”

Bối Nhĩ Đóa bị đoạn đối thoại giữa hai bố con bọn họ xoay vòng, chờ khi cô hoàn hồn thì mọi chuyện giống như vô thức đã định rồi.

Ăn được một nửa, Diệp Viễn lấy khăn ăn lau miệng, lại dùng tay miết cằm Lưu Ái, nhìn về phía con trai nói: “Được rồi, bây giờ con hãy đến chợ đêm Cát Tường mang ấm trà bố đã đặt người ta làm về đây.”

Lưu Ái nghe vậy nói: “Sao ông lại cần gấp như vậy, ngày mai đi không được sao?”

“Sáng ngày mai tôi cần dùng đến.” Diệp Viễn nói như đóng cột, “Không thảo luận việc này nữa.”

“Con giúp bố đi lấy.” Diệp Trữ Vi đứng dậy, sau đó cúi đầu căn dặn Bối Nhĩ Đóa vài câu.

Bối Nhĩ Đóa gật gật đầu để anh ta yên tâm.

Chờ Diệp Trữ Vi đi rồi, Diệp Viễn kêu người giúp việc trong nhà mang bình rượu dâu tằm lên, tự tay rót cho Bối Nhĩ Đóa, Bối Nhĩ Đóa ngượng ngùng cự tuyệt, không dám che giấu việc mình không biết uống rượu, sau một hồi nhiệt tình của hai ông bà, cô cũng đồng ý uống liền hai ly.

20 phút trôi qua, Bối Nhĩ Đóa ghé mặt trên bàn.

Lưu Ái thấy thế liền phát hoảng, chạy nhanh qua vỗ vai gọi cô, Bối Nhĩ Đóa lắc lắc đầu, tiếp tục ngủ.

“Bà cứ để cho con bé ngủ.” Diệp Viễn nói.

“Nhưng cũng không thể để con bé ngủ ở đây? Tôi và người giúp việc sẽ mang con bé vào phòng dành cho khách.”

“Vì sao lại muốn mang con bé đến phòng dành cho khách? Đương nhiên là đưa nó vào phòng của Trữ Vi rồi.”

Lưu Ái bỗng nhiên hiểu được chủ ý của chồng mình, nhú mồm mắng ông không đứng đắn, làm thế này khác gì kẻ bịp bợm muốn lừa gạt con gái nhà lành.

“Bọn nó nhất định sẽ kết hôn, để con bé ngủ phòng của Trữ Vi thì sao? Chẳng lẽ bà đã quên? Tôi năm nay sắp tám mươi tuổi.” Diệp Viễn thở dài, “Hàng năm đến bệnh viện trị liệu cũng không khác nhau, lần này không biết bệnh tình có biến chuyển gì không, một ngày tôi cũng không chờ đợi được.”

“Nhưng ông cũng đâu cần gấp gấp như vậy, chờ bọn nó kết hôn thì tầm hai ba tháng cũng có tin vui mà.”

“Hôn sự phải xem ngày giờ, còn không rõ là ngày nào, bà đừng trì hoãn nữa, hôm nay chính là ngày tốt.” Diệp Viễn đột nhiên đứng lên, thân hình 1 mét 9 của ông uy phong凛冽, miệng quyết đoán, “Mang con bé đến phòng Trữ Vi, phải khiến cho hai đứa nó đêm nay rút ngắn thời gian, chuyện này không thương lượng nữa.”

.....

Lúc Diệp Trữ Vi trở về, phòng khách đã tắt đèn, tất cả cửa kính đều đã kéo rèm che, một tia sáng cũng không còn, anh ta cảm thấy kỳ lạ, nhìn lên lầu hai, Lưu Ái đang từ phòng anh ta bước ra, bà xoay người thấy con trai đã về, nhẹ giọng nói: “Nhĩ Đóa uống say rồi, mẹ mang con bé vào phòng con nằm nghỉ một lúc.”

“Bố mẹ để cô ấy uống rượu?” Diệp Trữ Vi hỏi lại.

“Chỉ là rượu dâu tằm, mẹ không ngờ là con bé không biết uống.” Lưu Ái lo lắng nói, “Con vào xem xem.”

Diệp Trữ Vi đi vào phòng, còn chưa bước tới giường anh ta đã nghe tiếng động khóa cửa ở phía sau lưng, sau đó lập tức vang lên giọng quát khế của bố mình: “Đêm nay không hoàn thành nhiệm vụ, con đừng mơ tưởng đi ra ngoài. Nhắc nhở con, vào ngày bố mẹ kết hôn thì buổi tối đầu tiên là đã có con, đàn ông nhà họ Diệp nhất định phải có dòng giống mạnh mẽ, đừng làm bố mất mặt.”

.....

“Tuy nhiên, cũng đừng quá tỏ ra mạnh mẽ, đàn ông cũng cần phải dịu dàng, như vậy con bé sẽ say mê con...”

.....

Diệp Trữ Vi hơi nhú mồm, tuy rằng biết rõ vài năm gần đây bố mình có sở thích đùa dai, tính tình trẻ con, làm việc thái quá, nhưng hoang đường đến mức này thực sự không dự đoán được.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi trên mặt đất, ngọn đèn ngủ phẳng phát lên đỉnh đầu Bối Nhĩ Đóa, bộ dạng lúc này vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, tạo cho người ta có một cảm giác khao khát.

Anh ta đi qua, trực tiếp ngồi xuống mép giường, nhìn cô ngủ.

Cô ngủ rất ngon, cơ thể nhỏ bé làm chiếc giường của anh ta trĩu xuống, hai chân cong lên, tư thế ngủ giống như một đứa bé.

Miệng cô hơi hé mở, anh ta cúi người sát vào ngửi, một mùi hương thơm ngát của rượu dâu, tâm trí anh ta có chút lay động, hàng lông mày dày đặc như một chiếc quạt nhỏ, đánh bại trái tim anh ta.

Bối Nhĩ Đóa cứ như vậy ngủ ở trên giường anh ta, tư thế không hề phòng bị.

Anh ta thở hắt ra, sau đó nới lỏng cổ áo, chậm rãi nằm cạnh cô, tay anh ta khẽ vỗ lưng và kêu tên cô nhưng mà cô ngủ rất sâu, gọi thế nào cô cũng không tỉnh.

Bàn tay anh ta đang đặt trên lưng cô tạm dừng lại, sau đó anh ta đổi thành vuốt nhẹ.

Anh ta nhích người lại gần cô, cái trán anh ta chạm vào trán cô, trên mặt cô toàn là hơi nóng của rượu, hai lỗ tai cô cũng ửng hồng.

Ở khoảng cách gần, hơi thở cô lất phất qua cảm anh ta, anh im lặng hưởng thụ giờ phút bình yên này, tay anh ta đặt trên lưng cô khẽ vuốt.

Bối Nhĩ Đóa không biết rằng có người đang cố ý đánh thức mình, cô vẫn thư thái nằm ngủ, còn vô tình rên lên một âm thanh quyến rũ, “ưm”.

“Đã không muốn tỉnh lại, vậy thì em cứ yên tâm ngủ đi.” Anh ta thu tay.

Ngủ ở bên cạnh cô, anh ta vô cùng khó chịu, anh ta nhanh chóng kết luận, bản thân anh ta không cách nào kìm nén cùng cô ngủ đến hừng đông.

Anh ta vươn tay thăm dò vào vạt áo cô, nhẹ nhàng nắm giữ khuôn ngực mềm mại, hơi thở anh ta nhất thời đông cứng, đôi đồng tử sâu thẳm chợt rụt lại, lòng bàn tay anh ta nóng bỏng như lửa, anh ta khôi phục thần trí, bắt đầu dùng sức không nặng không nhẹ vờn về nó, hưởng thụ một hồi lâu anh ta mới chịu dừng tay, thuận thế dọc theo đường cong của chiếc cổ cô hôn nhẹ.

Sau khi thực hiện xong, anh ta xuống giường, nằm ở dưới đất, nhắm mắt lại, gạt bỏ ý nghĩ đen tối, yên tĩnh đi vào giấc ngủ.

44. Chương 44

Sáng sớm, Bối Nhĩ Đóa mở mắt nhìn nơi xa lạ.

Con người khi thanh tỉnh nếu nhìn thấy địa điểm không quen tâm lý đầu tiên sẽ thường mâu thuẫn, Bối Nhĩ Đóa cũng không ngoại lệ, nhưng nghịch lý là tiêu cực này không kéo dài lâu, cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc xung quanh, thấp thỏm trong lòng không còn nữa.

“Ưm?” Cô lật người, phát hiện cơ thể mình bị ôm.

Chuyển tầm nhìn thì thấy một cánh tay đang gác trên người mình, vị trí này. đang sượt qua ngực cô.

Lưng cô dán vào bộ ngực dày ấm áp, so với đêm còn thoải mái hơn.

“Sớm vậy.” Giọng nói trầm ổn vang lên.

May mắn, lần này cũng là Diệp Trữ Vi.

“Tối qua em ngủ ở đây sao?” Bối Nhĩ Đóa không dám xoay người liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt cô di chuyển lung tung, nhớ lại chi tiết đêm qua, hình ảnh bản thân cô đang say khướt nằm trên bàn cơm.

“Ừ, em uống say, bố mẹ anh đưa em vào đây.” Anh ta chủ động giải thích.

“Thôi rồi.” Bối Nhĩ Đóa nhắm mắt lại, hoàn toàn vô lực, “Bố mẹ anh chắc không thích em.”

“Không sao.” Anh ta che giấu một phần sự thật, “Từ đầu đến cuối bọn họ đều ấn tượng tốt về em.”

“VẬY...” Cô bắt đầu ngập ngừng.

“Hửm?”

“Anh nằm cạnh em bao lâu rồi? Không xảy ra chuyện gì đúng không?”

“Nhĩ Đóa.” Anh ta dựa tới gần cô, hơi thở giống như mây mù che sương của vùng núi sớm, “Anh sẽ không thừa dịp em không tỉnh táo để ra tay, như vậy có lợi cho em quá. Chuyện này, thế nào cũng phải khiến cho em suốt đời không quên.”

“ ”

“Còn gì muốn hỏi?”

“Chúng ta chưa làm gì đúng không?” Cô liếc trộm quần áo, không phát hiện ra dấu vết kỳ lạ.

“Không có.” Anh ta trả lời tự nhiên.

Anh ta xác thực chưa làm gì đặc biệt, tay anh ta chỉ mới sờ mó lung tung, hành động này tương đối lặp lại nhiều lần, cuối cùng trước khi cô tỉnh dậy, anh ta giúp cô cài lại nút áo, sửa sang mái tóc cô, yên tâm ôm cô vào lòng.

Tất nhiên điều này không đủ, trong suy nghĩ hiện tại của anh ta, đây chưa hẳn là phúc lợi khi yêu.

“Vậy tốt rồi, em nghĩ anh không phải là loại người gian xảo, thừa dịp em không có năng lực phản kháng mà lợi dụng em.” Bối Nhĩ Đóa lấy khuỷu tay nhẹ nhàng thúc vào ngực anh ta, “Bây giờ anh buông em ra, em muốn rời giường.”

Diệp Trữ Vi khẽ buông lỏng tay, anh ta nâng Bối Nhĩ Đóa dậy, sau đó mang cô vào phòng tắm, đưa cô chiếc cốc, bàn chải đánh răng và khăn lông.

“Không có cái mới ạ?” Bối Nhĩ Đóa nhìn chiếc cốc và bàn chải đánh răng màu lam, nghĩ đến việc bỏ bịch yêu nhau dùng chung đồ chỉ tồn tại trong phim ảnh.

“Không có.” Diệp Trữ Vi đưa tay lấy bàn chải đánh răng trong tay cô, chét kem đánh răng, anh ta cầm cốc nước đưa tới trước mặt cô, “Em có thể bắt đầu đánh răng, anh đi ra ngoài trước, cần gì thì kêu anh.”

Hoàn toàn xem cô như một học sinh trung học.

Chờ Bối Nhĩ Đóa chà răng, vệ sinh cá nhân xong, Diệp Trữ Vi mới tiến vào rửa mặt, bọn họ cùng nhau xuống lầu.

Còn chưa tới lầu một đã nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng đàn Piano, trong đó xen lẫn cuộc chuyện trò vui vẻ, bước chân Bối Nhĩ Đóa chợt dừng lại.

Đến phòng khách, cảnh tượng trước mắt thật ngoài ý muốn.

Rất nhiều người lớn đang ngồi quanh bàn tròn, sung sướng hưởng thụ điểm tâm sáng, nghe được động tĩnh, bọn họ đột nhiên xoay qua đánh giá người đi xuống lầu.

“Lão Diệp, chuyện này là sao?” Một người đàn ông trong bộ quần áo phong cách Anh, túi trước ngực đeo đồng hồ lủng lẳng hỏi.

Diệp Viễn vừa thưởng thức trà vừa trả lời: “À, là vị hôn thê của con trai tôi.”

Câu nói khiến mọi người kinh ngạc, bọn họ ào ào hỏi: “Lão Diệp, con trai của ông đính hôn khi nào? Tại sao lại không thông báo với chúng tôi?”

Diệp Viễn tự mình rót thêm trà cho bạn bè, nói: “Bọn nó học theo lối sống khiêm tốn, đính hôn không muốn công khai, bố mẹ hai bên cùng nhau ăn bữa cơm là được, hình thức đơn giản, mong mọi người thông cảm. Chờ đến ngày hôn lễ, tôi nhất định sẽ đưa xe đón các ông đến tận nhà hàng, cùng nhau chứng kiến hạnh phúc của bọn nó.”

Mọi người bỗng nhiên tĩnh lặng, trong khoảnh khắc chúc mừng ào ào.

Bối Nhĩ Đóa lâm vào hoàn cảnh khó xử, Diệp Trữ Vi cũng không nghĩ bố mình diễn trò, anh ta đơn giản chào một tiếng, kéo tay Bối Nhĩ Đóa ra cửa: “Chúng ta ra ngoài ăn sáng.”

“Vâng.” Bối Nhĩ Đóa xấu hổ, tức thời muốn trốn tránh ánh mắt của mọi người.

Bên tai cô không ngừng truyền đến giọng nói mạnh mẽ của Diệp Viễn: “Đúng vậy, con cháu có phúc của con cháu, con người của tôi chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống của bọn nó, chuyện của bọn nó đều do bọn nó quyết định, tôi chỉ cần ngồi chờ ôm cháu là được.”

“Không sai không sai, xem ra lão Diệp sắp lên chức rồi, phước phần này của ông coi bộ tu luyện đủ lắm.”

“Ha ha ha, nói thừa.”

.

Lưu Ái ở trong đình viện đang chăm sóc cây trồng, gặp Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa đi ra, bà đứng lên, cười hỏi vì sao không ăn sáng đã vội vã ra ngoài.

“Con đưa cô ấy ra ngoài ăn, nhường chỗ cho bạn bè của bố tâm sự.”

Lưu Ái là người thông minh, vừa nghe đã hiểu, tươi cười bắt lặc: “Ông ấy là người như thế, trời vừa sáng đã gọi không ít bạn bè tới nhà uống trà buổi sáng, thuận tiện chiêm ngưỡng ẩm trà ông ấy mới mua.”

Bối Nhĩ Đóa nghe vậy gật gật đầu, trong lòng nghĩ, thật sự đơn giản thế sao? Cô rõ ràng cảm thấy Diệp Viễn rất hào hứng, giọng của ông khá to, cô đứng ở đây tựa hồ còn nghe được giọng ông.

“Nhĩ Đóa, không tiếp đón cháu chu đáo bác cảm thấy mình thật có lỗi, ngày khác Trữ Vi đưa cháu đến, bác nấu canh làm điểm tâm cho cháu ăn nhé.”

Bối Nhĩ Đóa liên tục nói lời cảm ơn.

Trên đường chạy xe kiếm chỗ ăn sáng, Bối Nhĩ Đóa mới hỏi, Diệp Trữ Vi đành nói thật: “Hôm nay bố anh mời bạn bè tới, hơn phân nửa là muốn khoe khoang, ông muốn cho bọn họ biết, ông cũng sắp có cháu.”

“Vâng, bố anh cũng vội vàng quá.” Bối Nhĩ Đóa hỏi, “Lại nói, Úc Thăng chẳng phải là cháu đích tôn hay sao?”

“Úc Thăng chỉ nhỏ hơn anh ít tuổi, không thể đáp ứng được niềm vui bằng cháu của ông.”

Bối Nhĩ Đóa nhìn Diệp Trữ Vi: “Chuyện này em muốn thuận theo tự nhiên.”

“Anh biết.” Anh ta quay lại nhìn cô, “Sẽ không thúc giục em.”

“Vâng ạ.” Từ trước đến nay cô đều sợ bị người khác thúc giục.

Diệp Trữ Vi nhìn cô một lát, suy nghĩ đen tối không rõ hàm xúc.

*

Sau khi đi gặp bố mẹ của Diệp Trữ Vi, quan hệ giữa họ tiến triển một bước.

Lưu Ái thường gọi điện kêu Bối Nhĩ Đóa về nhà ăn cơm, sự quan tâm chăm sóc của bà khiến cô không nở từ chối, nhưng điều này lại khiến cô xấu hổ, Diệp Trữ Vi khiến cô có gánh nặng tâm lý khác, giống như cô muốn ăn gì thì cứ về nhà anh ta ăn.

Ngoài ra, Lưu Ái còn dẫn cô đến các trung tâm thương mại mua quần áo, tình cờ Từ Trình Phân cũng nhìn thấy bọn họ.

Từ Trình Phân là người thông minh, trong lúc vô tình nhìn thấy con gái đi cùng một người đàn bà trung niên, bà ta lập tức lĩnh ngộ được thân phận của đối phương, bà ta không vội tiến lên, chỉ đứng cách đó không xa ẩn nấp, mắt lạnh quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, cuối cùng sinh lòng bất mãn, xoay mặt bỏ đi.

Đêm đó, bà ta gọi điện thoại cho Bối Hành An chửi bới, nói ông không biết cách trông nom Bối Nhĩ Đóa, thậm chí còn cho phép con gái đi hầu hạ gia đình người ta, thật sự mất mặt.

Bối Hành An bị mắng chửi vô tội, sau đó ông mới nhẹ nhàng nhắc tới việc này với Bối Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa sau khi biết thái độ của Từ Trình Phân, cô buồn rầu rất lâu, cuối cùng cô chủ động gọi điện cho bà ta.

“Mẹ, chúng ta gặp mặt đi ạ.” Cô cố gắng bày tỏ thái độ.

“Với con?” Giọng bà ta khinh miệt.

“Không ạ, con đưa bạn trai tới gặp mẹ, chúng ta sẽ dùng cơm bên ngoài, thế nào ạ?”

“Ăn cơm? Con vờ vịt mạnh mẽ làm gì? Bối Nhĩ Đóa, con biết con làm mẹ mất mặt đến mức nào chưa hả? Khúm núm cùng mẹ của bạn trai đi mua quần áo, còn giúp người ta xách giỏ? Chắc, bát tự(1) của hai đứa còn chưa xem, con ở đó làm điều dư thừa? Con cho là con lấy lòng người ta, người ta sẽ cảm kích cho con

bước vào nhà? Đừng mơ mộng, con càng làm nhiều chuyện, người ta càng khinh thường con, đến lúc thấy con sai lầm, lập tức mắng chửi không thôi!”

(1) Bát tự: Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

Bối Nhĩ Đóa ức chế học máu, nhấn nại nói: “Gần đây mẹ xem phim truyền hình nhiều tập đến vậy sao? Đem chuyện đơn giản trở thành phức tạp? Mẹ của Trữ Vi rất tốt, cũng rất tôn trọng con, về chuyện này mẹ không cần phải lo lắng. Trở lại vấn đề chính, con muốn đưa bạn trai tới gặp mẹ một lần.”

Từ Trinh Phân thu hồi tức giận, bà ta tạm dừng một lúc, sau nói: “Được.”

“Địa điểm sẽ do con chọn, khi đó con sẽ thông báo với mẹ.”

Từ Trinh Phân trực tiếp cúp điện thoại.

Bối Nhĩ Đóa im lặng, từ lúc nào thì cô và bà lại trở thành như vậy?

Bối Nhĩ Đóa thật sự không muốn để Diệp Trữ Vi gặp Từ Trinh Phân, nhưng Bối Hành An lại rất kiên trì, nếu cô muốn cùng Diệp Trữ Vi phát triển, nhất định phải được Từ Trinh Phân đồng ý, mà mấy ngày nay, Diệp Trữ Vi cũng đề nghị cô dành chút thời gian hẹn Từ Trinh Phân.

Bởi vì Từ Trinh Phân thích món ăn Hồ Nam, địa điểm gặp mặt cũng là nhà hàng cao cấp, khẩu vị chính tông kiểu Hồ Nam.

Nơi này mặc dù không có phòng riêng nhưng cách bàn khác cũng nửa vòng tròn, ngoài ra còn có rèm che cách ly, thích hợp để tán gẫu.

Không biết là Từ Trinh Phân kẹt xe hay cố ý sĩ diện, bà ta đến muộn 40 phút, ngồi xuống, tháo kính mát, chậm rãi sửa sang lại tóc: “Hôm nay là một ngày không đẹp, bên ngoài nóng quá.”

Bối Nhĩ Đóa hơi không hài lòng: “Trời mùa hè không nóng thì có gì lạ sao mẹ?”

Từ Trinh Phân nở nụ cười hiểm ác: “Với con thì thậm chí đến mùa thu cũng không đợi được rồi?”

Bối Nhĩ Đóa đang muốn phản kích, Diệp Trữ Vi đã ngăn trở, anh ta đứng lên, tự mình rót một ly nước lạnh cho Từ Trinh Phân, hơn nữa còn đưa thực đơn tới: “Bác xem thực đơn, muốn ăn cái gì thì gọi ạ.”

Từ Trinh Phân không uống nước, cũng không tiếp thực đơn, Diệp Trữ Vi đợi một hồi, đem thực đơn đặt cạnh tay bà ta, sau đó anh ta ngồi xuống.

Từ Trinh Phân một tay gõ mặt bàn, một tay nâng cằm lên, ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Trữ Vi: “Đừng hình thức quá, bữa ăn này chẳng phải trọng điểm.”

Diệp Trữ Vi thông dong ứng phó: “Bác nói không sai, quan trọng không phải là chuyện dùng cơm, cháu muốn nói chuyện cùng bác.”

“Nói chuyện?”

“Cháu muốn cùng Nhĩ Đóa ở bên nhau.” Anh ta nói thẳng.

“Cậu dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc Nhĩ Đóa thích cháu, dựa vào việc cháu có thể cho cô ấy cuộc sống tốt hơn, đi theo cháu cô ấy sẽ hạnh phúc.”

“Nói hay lắm.” Từ Trinh Phân ngạo mạn nhìn Diệp Trữ Vi, cảm xúc kích động đứng lên, “Thu hồi lại lời ngon tiếng ngọt của cậu, muốn lừa con gái ngây thơ còn được, đừng nghĩ có thể lừa được tôi.”

“Phải thế nào bác mới có thể tin nhiệm cháu?” Diệp Trữ Vi bình tĩnh nhìn bà ta.

“Đây là do cậu nói, vậy thì đừng trách tôi đòi hỏi.” Ánh mắt Từ Trinh Phân sắc bén, bà nói từng chữ, “Thứ nhất, cậu phải có một ngôi nhà, không ít hơn hai trăm mét vuông, Nhĩ Đóa đứng tên. Thứ hai, cậu phải có sự nghiệp hoàn chỉnh, trong vài năm tới phải thăng chức, ngồi ở vị trí cao hơn bây giờ. Thứ ba, hiệp nghị ký kết trước hôn lễ, nội dung do tôi quyết định, phải đảm bảo lợi ích cho nhà gái. Thứ tư, tiền hôn lễ là do nhà trai bỏ ra. Thứ năm, ít nhất cậu phải đợi khảo nghiệm ba năm, không có vấn đề thì mới được kết hôn cùng Nhĩ Đóa.”

Từ Trinh Phân đưa ra đến năm yêu cầu không hợp lí, nói xong cầm lấy cốc nước uống, ngồi chờ Diệp Trữ Vi phản ứng.

“Mẹ, mẹ đang cố tình gây sự, mẹ nghĩ con là hàng hóa hay sao?” Toàn thân Bối Nhĩ Đóa rét lạnh, điều kiện này rõ ràng làm khó Diệp Trữ Vi, ở lập trường của một người mẹ, bà ta hoàn toàn không xem cô là con gái.

“Không phải là cậu ấy yêu cầu mẹ nói hay sao?” Từ Trinh Phân cười lạnh, nhìn về phía Diệp Trữ Vi, “Cậu trai trẻ, về sau không chuẩn bị tốt thì đừng mạnh miệng.”

“Trừ bỏ điều kiện cuối cùng, mấy chuyện khác không thành vấn đề.” Diệp Trữ Vi tỏ thái độ.

Bối Nhĩ Đóa và Từ Trinh Phân đồng thời trở mắt, gần như không dám tin tưởng điều Diệp Trữ Vi đang nói.

“Cháu không muốn chờ lâu như vậy.” Diệp Trữ Vi tiếp tục nói, “Mong bác giảm bớt một điều kiện.”

Từ Trinh Phân nheo mắt và đánh giá người trước mặt, gương mặt bình tĩnh khiến bà ta không thể dự đoán được những gì cậu ta suy nghĩ. Thân làm mẹ bà cũng phải thừa nhận rằng, Bối Nhĩ Đóa không phải là báu vật quý hiếm nhưng cậu ta lại có thể thỏa hiệp đến mức này, điều này khiến cho bà ta hoài nghi.

Trong thực tế, Từ Trinh Phân đã biết được con người của Diệp Trữ Vi thông qua lời kể của Bối Hành An, chính bởi vì không thể soi mói mặt ngoài của cậu ta, bà mới đưa ra yêu cầu không hợp lý.

“Nếu tôi không đáp ứng?” Từ Trinh Phân dứt khoát không muốn thương lượng.

“Nếu bác không đáp ứng, cháu sẽ trực tiếp đưa cô ấy đi đăng ký kết hôn, có lẽ là vào ngày mai.” Diệp Trữ Vi nói.

Từ Trinh Phân phũ tay đứng lên, chỉ vào mặt Diệp Trữ Vi: “Cậu dám lừa gạt con gái tôi? Dã tâm này rõ ràng đã tồn tại từ lâu, hôm nay còn giả vờ tìm tôi nói chuyện? Rất cuộc là cậu có ý đồ gì?”

“Cháu đến đây là cùng bác nói điều kiện, nếu thỏa thuận không được, cháu sẽ tiến hành theo cách riêng của cháu.”

“ ”

“Mẹ.” Bối Nhĩ Đóa cũng đứng dậy theo, cô tỏ rõ thái độ, “Nếu hôm nay mẹ muốn làm khó Trữ Vi, vậy thì chúng ta không cần nói chuyện nữa.”

“Đừng nóng vội như thế! Con làm sao biết cậu ta không lừa gạt con? Con nghĩ mình là tuyệt thế giai nhân? Xứng đáng với điều mà cậu ta chuẩn bị bỏ ra? Bối Nhĩ Đóa, rốt cuộc là con có đầu óc hay không? Bản thân không cần nhắc kỹ chuyện này?” Từ Trinh Phân nhìn con gái phê bình.

Đối với chuyện này Diệp Trữ Vi chỉ hành động đơn giản, anh ta đưa tay kéo Bối Nhĩ Đóa, nói: “Với cháu, Nhĩ Đóa quyến rũ như vậy là đủ rồi.”

Từ Trinh Phân: “ ”

Khoang mũi Bối Nhĩ Đóa nóng lên, cô vô cùng cảm động, chưa bao giờ cô dám nghĩ tới Diệp Trữ Vi sẽ vì cô mà thoái nhượng, vì thế cô nhìn anh ta, nghiêm túc nói: “Chúng ta về thôi.”

Từ Trinh Phân không cam tâm, bà ta cố gắng dùng sức đập lên bàn, trong lòng trống rỗng cực kỳ, miệng cũng không tha: “Hai đứa bây coi trời bằng vung sao! Biết thế nào là cuộc sống không? Cuộc sống không chỉ có tình yêu là được, trong lúc nhất thời thì ăn nói hùng hồn, hai đứa. ”

“Hừ, cuộc sống là gì, quyết định của bọn nó, bà không có tư cách dạy bảo.” Một giọng nói mạnh mẽ ngắt ngang lời Từ Trinh Phân.

Từ Trinh Phân và Bối Nhĩ Đóa cùng lúc nghiêng đầu, một ông lão đầu tóc hoa râm vén rèm che lên, người đứng đó chính là Diệp Viễn và Lưu Ái, một người thì khuôn mặt nghiêm túc, tóc tai chỉnh tề, một người thì khuôn mặt hòa ái, ăn mặc thanh lịch.

Lưu Ái kéo cánh tay Diệp Viễn, mỉm cười giải thích: “Chúng tôi tới đây được mười phút rồi, an vị ngồi ở phía sau, hầu như nghe được hết mọi chuyện.”

“Cháu chào hai bác.” Bối Nhĩ Đóa không nghĩ tới bọn họ sẽ xuất hiện ở đây.

Lưu Ái gật gật đầu, chuyển hướng nhìn Từ Trinh Phân, khách sáo nói ra thân phận: “Chào chị, tôi là mẹ của Diệp Trữ Vi.”

“Xin chào.” Từ Trinh Phân không kiên nhẫn đáp lại, thuận tay búi lại mái tóc.

“Là một người mẹ, tôi hoàn toàn hiểu được nỗi băn khoăn của chị. Nhĩ Đóa như hòn ngọc quý trên tay chị, chị đương nhiên hi vọng mọi người đối xử tốt với con bé. Theo ý kiến của tôi, những yêu cầu mà chị đưa ra chẳng phải không hợp lý, tuy rằng vật chất không thể đại diện hết mọi thứ, nhưng ít ra có thể bảo đảm cuộc sống, bởi vậy ở phương diện này, chúng tôi sẽ cố gắng hợp tác, sẽ không để con bé chịu ủy khuất.” Giọng Lưu Ái nhẹ nhàng, tốc độ không nóng vội, khiến người ta không mất hứng.

Dù là Từ Trinh Phân, cũng không cách nào tìm được khuyết điểm của người đàn bà đối diện.

“Chẳng qua là điều kiện cuối cùng chị đưa ra có chút khó khăn.” Lưu Ái tươi cười ảm áp, “Đối với những gì thằng bé thích, thằng bé luôn muốn nhanh chóng có được, hi vọng chị có thể bao dung, đừng khảo nghiệm lâu như vậy. Tôi cũng không muốn khoe khoang, Trữ Vi nhà tôi là một người ưu tú, về phương diện nhân phẩm đương nhiên không có tỳ vết, quan trọng là thằng bé có trách nhiệm, thích một người sẽ thích đến cùng, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người đó. Nhìn chung, Trữ Vi giống bố mình, bình tĩnh có chút ngang ngược, nhưng rất kiên trì, nhận định cái gì của mình là xác định cả đời.”

“Mặc kệ là chị có yêu cầu gì, nhưng xét đến cùng, người làm bố mẹ vẫn luôn hi vọng con cái mình có thể ổn định, hạnh phúc kiên định qua ngày, có một người thay họ che gió che mưa, đó mới là điều quan trọng nhất.” Lưu Ái tiếp tục nói, “Dù chị có đưa ra một ngàn yêu cầu, không ai có thể làm tốt hơn con trai tôi. Mong chị nể tình chúng tôi, xem xét và chấp nhận thằng bé.”

Từ Trinh Phân hoàn toàn im lặng, không nghĩ tới mẹ của Diệp Trữ Vi lại là người đàn bà dịu dàng. Từ trước đến nay bà đều tiếp xúc với những loại người mạnh mẽ, có thể cùng họ cãi nhau tay đôi, nhưng đối với thái độ thành khẩn của Lưu Ái, bà thật sự không nói nên lời.

Bối Nhĩ Đóa nghe vậy thì mắt ửng đỏ.

“Xin nhờ, mong chị cho chúng tôi có được cơ hội chăm sóc Nhĩ Đóa.” Thái độ Lưu Ái cởi mở, “Mấy ngày nay tôi cùng Nhĩ Đóa ở cạnh nhau, hiểu biết càng thêm sâu đậm, tôi cảm thấy con bé sống chân thành, đáng yêu, đối với Trữ Vi cũng rất thành thực. Nếu chị đồng ý, chúng tôi nhất định sẽ đối xử với Nhĩ Đóa như con ruột.”

Từ Trinh Phân xoay mặt, bà ta thở sâu, điều chỉnh cảm xúc rồi quay đầu lại: “Được, mẹ mặc kệ, hai đứa muốn làm cái gì thì tùy. Bối Nhĩ Đóa, đây là chính sự lựa chọn của con, về sau nếu bị lừa thì đừng tìm mẹ khóc lóc.”

Nói xong, bà ta xách túi lên, đeo mắt kính, tư thế ngạo nghễ đi ra ngoài.

Từ Trinh Phân đi rồi, Diệp Viễn xoay mặt hừ lạnh với vợ mình: “Vì sao bà không để tôi nói trực tiếp, nói bọn nó đã gạo nấu thành cơm, có lẽ trong bụng Nhĩ Đóa đang có cháu đích tôn của nhà họ Diệp rồi?”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

Khuôn mặt Diệp Trữ Vi vẫn không thay đổi, không chút phủ nhận chuyện đêm đó: “Bố, tỷ lệ trúng thưởng không thể chắc chắn một trăm phần trăm, tốt nhất là bố đừng ôm hy vọng.”

Lưu Ái vuốt ve cổ áo của chồng mình, lắc lắc đầu: “Ông mà nói vậy, bà ta nhất định sẽ tức giận, ngược lại còn đem sự tình làm rối ren.”

Diệp Viễn hừ lạnh.

Bối Nhĩ Đóa đột nhiên đi tới cúi đầu: “Cháu cảm ơn hai bác.”

Chẳng phải bố mẹ nào cũng có thể nhân nhượng vì lợi ích chung, thái độ của Từ Trinh Phân so với Lưu Ái kém hơn nhiều, bà ta đưa ra điều kiện hà khắc nhưng bố mẹ Diệp Trữ Vi lại không hề để ý, ngược lại còn thay cô nói chuyện.

Diệp Trữ Vi đi đến bên cạnh cô, giữ vai cô nói: “Vấn đề này bây giờ đã được giải quyết.”

“Việc còn lại là đến bệnh viện xác định trong bụng Nhĩ Đóa đã có em bé hay chưa.” Diệp Viễn nhắc nhở.

Lưu Ái ho khò khò: “Ông đừng như vậy có được không, sẽ tạo áp lực cho bọn nhỏ.”

Bối Nhĩ Đóa không rõ, mở miệng nói: “Hai bác cảm thấy việc nắm tay nhau ngủ thì có thể mang thai sao ạ?”

Lời nói vừa dứt, sau vài giây, toàn bộ nhà hàng đều nghe được tiếng gầm gừ của Diệp Viễn: “Hai đứa dám lừa gạt bố!”

.

Trên đường trở về, Bối Nhĩ Đóa hỏi rõ Diệp Trữ Vi: “Có phải anh kêu bố mẹ anh tới?”

“Không.”

“Vậy sao họ lại xuất hiện kịp thời?”

“Ừ, anh chỉ nói địa chỉ nhà hàng cho họ, còn thuận tiện kể với họ, có lẽ sẽ có người ngăn cản việc nhà họ Diệp có cháu.”

“ ” Quả nhiên ranh ma, nhưng đây là cách duy nhất để thuyết phục Từ Trinh Phân.

“Nhĩ Đóa.”

“Vâng?”

“Em vẫn còn lo lắng.”

“Vâng, vừa rồi em hơi mất kiểm soát, giờ thì bớt rồi ạ.”

“Đừng quên anh từng nói, khi nào em cảm thấy lo lắng, em có thể hôn anh.”

Bối Nhĩ Đóa lườm anh ta.

Vừa vặn phía trước là đèn đỏ, anh ta nghiêng mặt, dưới tia nắng của ánh mặt trời, gương mặt anh ta thật quyến rũ, giọng nói cũng trở nên hấp dẫn: “Không muốn giảm bớt áp lực một chút hay sao?”

Bối Nhĩ Đóa chịu không nổi sắc đẹp trước mặt, trái tim cô gợn sóng, dựa tới gần hôn lên mặt anh ta.

“Tốt, tiếp theo đến phiên anh.”

“Anh cũng đang lo lắng sao?”

“Không, chỉ là có chút căng thẳng.” Anh ta cúi đầu hôn lên trán cô, “Như vậy tốt hơn nhiều.”

. Căng thẳng?

Nháy mắt, Bối Nhĩ Đóa cảm thấy bản thân mình hiểu sai rồi.

Nói đúng ra, từ lúc cùng Diệp Trữ Vi ngủ chung, cô thỉnh thoảng có chút thất thần, trong đầu luôn nghĩ những chuyện không đầu.

Sự kiềm nén có chút khó khăn, cô đổ lỗi cho người đàn ông bên cạnh đã khiến cô có nhiều ý nghĩ bậy bạ trong mối quan hệ này.

45. Chương 45

Phim tuyên truyền chuẩn bị trình chiếu, cả một tuần Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa đều tham gia quảng cáo khiến cho những người độc thân gào khóc thảm thiết.

Mặc dù Đường Lật rất bận nhưng cũng không quên gọi điện thoại cho Bối Nhĩ Đóa, giọng đầy oán trách: “Ngày nào cũng nhìn cậu và Diệp Trữ Vi thân mật trước mặt mọi người, tớ chán sống lắm rồi.”

“Cậu mau mau tìm bạn trai đi.” Bối Nhĩ Đóa gợi ý rất thiết thực.

“Bây giờ công việc bận rộn, tớ làm sao có thời gian.”

“Không phải dì của cậu đang giúp mẹ cậu tìm một người xem mắt cậu sao?”

“Đừng nhắc nữa, hôm rồi vốn là đi xem mắt, kết quả tớ lỗ hện, mẹ tớ cần nhẫn liên tục.”

“Sao lại lỗ hện?”

“Công ty có cuộc họp, sau khi kết thúc đã hơn chín giờ tối, tớ dứt khoát gọi điện thoại từ chối, bây giờ nhà người ta đã không còn để tâm đến tớ nữa rồi.”

“Đã dự tính đi xem mắt, sao cậu lại không xin phép?”

“Sếp Úc không duyệt.”

“Sếp Úc không duyệt chỉ là cái cớ, quan trọng là cậu không muốn đi.” Bối Nhĩ Đóa trách móc, “Đường Lật, căn bản là cậu vẫn còn yêu thầm Sếp Úc.”

“Tớ không có!”

“Không có? Vậy tại sao mỗi ngày cậu đều tặng ca, còn thường xuyên đi chung với sếp Úc? Thậm chí cậu không hề bận tâm đến các bộ phim Hàn Quốc, cậu nhìn lại mình đi, đến thời gian uống trà với tớ cũng không có. Đường Lật, tớ biết cậu là người không có tham vọng, sợ dĩ cam tâm tình nguyện làm chuyện này là do người đó.”

Đường Lật á khẩu không trả lời được.

“Úc Thăng cũng xấu tính thật, không chấp nhận cậu nhưng lại để cho cậu hy vọng, còn nói cậu là một cô gái tốt, xứng đáng được nhận những điều tốt hơn, đừng vì anh ta mà trì hoãn mọi việc, rõ ràng là anh ta tính toán, chưa muốn từ chối hẳn.”

“Ý của anh ta không phải như vậy.”

“Gần như là vậy.” Bối Nhĩ Đóa khinh bỉ, “Dù sao thì anh ta cũng đã đạt được mục đích, xoay cậu vòng vòng.”

“Được rồi, tớ thừa nhận là cậu nói đúng, chỉ cần làm việc cùng anh ta, tớ không thể khống chế bản thân không nghĩ đến anh ta.” Giọng Đường Lật thẳng thắn và bất lực, “Nhĩ Đóa, tớ nghĩ kỹ rồi, xong công tác này tớ sẽ xin từ chức.”

Lúc này đến phiên Bối Nhĩ Đóa bắt ngờ: “Cậu nghĩ kỹ rồi sao?”

“Ừ, tớ thật sự không thể tách biệt giữa công việc và tình cảm với nhau, ở cạnh anh ta một ngày, tình cảm của tớ dành cho anh ta càng nhiều, càng chìm sâu thì tớ càng đuối sức, tình cảm này đơn phương giống như những nữ phụ trong truyện ngôn tình.”

“Nữ phụ? Thế ai mới là nữ chính?”

“Hình Chân chứ còn ai, cậu không thấy sếp Úc đối xử với cô ta dịu dàng thế nào đâu, cô ta làm đổ cốc cà phê lên văn kiện quan trọng, hoặc là cô ta phạm lỗi, anh ta đều mỉm cười không nói. Hình Chân cũng không phải người thích khoe khoang hàng hiệu, cơm trưa cô ta chỉ ăn bánh bao và uống hồng trà, rõ ràng là thiên kim đại tiểu thư nhưng lại ăn mặc giản dị và đơn thuần, đó mới đúng là tiêu chuẩn của nữ chính.”

“Nếu cậu thật sự cảm thấy khó chịu, vậy thì đừng làm nữa.” Càng nghe cô càng cảm thấy Đường Lật đáng thương.

“Ừ, chờ sau khi kết thúc chương trình tớ sẽ xin từ chức, sau này sẽ không gặp lại anh ta.” Đường Lật nói xong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “À không, mèm chút thì tớ quên mất, anh ta và Diệp Trữ Vi có quan hệ thân thiết. Cả cuộc đời này nếu tớ có gặp mặt anh ta thì chỉ là gặp nhau trong hôn lễ của cậu.”

.

Lúc hẹn hò, Bối Nhĩ Đóa kể chuyện của Đường Lật với Diệp Trữ Vi, thuận tiện chế giễu Úc Thăng, Diệp Trữ Vi nghe xong cũng không thêm quan tâm, anh ta nhắc đến vấn đề khác: “Nhĩ Đóa, em muốn tổ chức hôn lễ theo nghi thức Trung Quốc hay phương Tây?”

“Phương Tây đi ạ, tương đối đơn giản, nghi thức Trung Quốc khá rườm rà.”

“Bố anh thích nghi thức Trung Quốc, mẹ anh lại thiên về phương Tây.”

“Thế hôn lễ của bố mẹ anh lựa chọn theo nghi thức nào?”

“Trung Tây kết hợp.”

“Trung Tây kết hợp cũng không sao ạ, nhưng mà liệu có kỳ quặc không?”

“Không sao, chúng ta có thể yêu cầu người tổ chức hôn lễ bày trí.”

“À. Ý? Tại sao chúng ta lại bàn về vấn đề này?”

“Đây mới là việc chúng ta nên bàn.” Anh ta nghiêng người, cúi đầu nhìn cô, cố gắng nói, “Nhĩ Đóa, em quên là chúng ta đã cùng chung chăn gối cả đêm rồi sao?”

“Nhưng chúng ta chưa làm gì cả, vẫn còn trong sạch.”

“Trong sạch?” Đôi mắt đen láy sáng ngời của anh ta xẹt qua một loại cảm xúc, “Bao gồm cả việc em vì anh mà phục vụ chuyện cá nhân?”

Bối Nhĩ Đóa lập tức đưa tay chặn môi anh ta, không muốn để anh ta nhắc đến chuyện ở trong khách sạn.

Anh ta trực tiếp kéo tay cô xuống, bổ sung thêm: “Không chỉ một lần.”

“.”

Anh ta nói đúng, từ sau lần ở trong khách sạn, không biết vì sao chuyện đó lại tiếp tục xảy ra. Tuy quan hệ giữa bọn họ trong sạch nhưng không thể nói chưa làm việc gì.

“Em là người bảo thủ, lại dám hành động thân mật với anh, chắc hẳn phải chịu trách nhiệm chứ?”

Hành động thân mật...

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng đưa tay kia chặn môi anh ta, ngăn cản lời nói hàm hồ lại bị anh ta thừa dịp cắn một cái.

“Trữ Vi, rõ ràng anh đã đồng ý với em thuận theo tự nhiên.” Cô đành phải nhắc lại nhận thức chung giữa bọn họ.

Quả nhiên, mỗi lần cô nói như vậy, Diệp Trữ Vi sẽ trở nên trầm tĩnh mà nuông chiều cô, tạm thời buông tha cô.

“Trữ Vi, anh đi với em tối trung tâm thương mại đối diện mua váy nhé.” Cô lôi kéo anh ta.

Bọn họ đi vào trung tâm thương mại, tầng một là các gian hàng hoạt động quảng bá thương hiệu mỹ phẩm, trên đài có một mỹ nữ đang đứng, một chuyên gia trang điểm tích cực đổ một giọt sữa dưỡng da vào lòng bàn tay, anh ta xoa đều sữa, sau đó xoa lên mặt mỹ nữ, MC đứng bên cạnh cầm micro cất cao giọng: “Chỉ một phút đồng hồ đã có thể biến gương mặt này tràn đầy sức sống? Rất kỳ diệu đúng không mọi người? Không bằng chúng ta mời thêm người khác lên, trước đó tôi đã từng mời Trương Dật Lộ dùng thử sản phẩm này, bây giờ chúng ta hãy nghe cô ấy nói ra cảm nghĩ chân thực nhất.”

Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi không cùng mọi người tiến đến sân khấu, bọn họ lặng lẽ đi thang máy lên tầng hai, không quan tâm cái tên mà MC vừa reo lên.

Sau khi được MC mời, Trương Dật Lộ chân thành đi lên, đồng thời mỉm cười với mọi người, tầm mắt nhanh chóng nhìn về phía thang máy tầng hai, Bối Nhĩ Đóa đang thân mật kéo cánh tay Diệp Trữ Vi.

Hình ảnh kia khiến cho Trương Dật Lộ có chút thất thần, giọng nói khen ngợi của chuyên gia trang điểm sau đó đã kéo cô ta quay về thực tại.

“Dật Lộ quả nhiên xinh đẹp, ngay cả cử chỉ đơn giản cũng khiến người ta động lòng, tôi đứng gần quan sát cũng không thấy một sợi chân lông trên mặt, chắc hàng ngày cô ấy chăm sóc da rất kỹ.”

Trương Dật Lộ ân cần chấp nhận những lời khen: “Con gái đều coi trọng làn da, tôi cũng không ngoại lệ.”

“Bạn có thể chia sẻ một chút bí quyết tâm đắc của mình không?”

“Ngoại trừ công việc, thời gian khác tôi hoàn toàn không trang điểm, sáng sớm uống một chén nước ấm, mỗi ngày kiên trì tắm bồn để bài trừ độc tố, bình thường ăn nhiều trái cây và thực phẩm giàu chất xơ.”

“Đi ra ngoài hẹn hò cũng không trang điểm?” Chuyên gia trang điểm cố tình chế giễu scandal gần đây của cô ta.

Trương Dật Lộ nghe xong thì thẹn thùng cười: “Không quá lòe loẹt, trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên là được rồi.”

“Giày cao gót cũng không mang?”

Trương Dật Lộ không trả lời, khuôn mặt cô ta đắm chìm như thể đang yêu nhưng tâm trí lại ở nơi khác.

Trên tầng hai, Bối Nhĩ Đóa cầm hai chiếc váy do dự, cả hai chiếc váy cô đều thích, một cái tương đối thuần khiết, một cái lại khá gợi cảm, cô cứ như vậy so tới so lui, mãi đến khi Diệp Trữ Vi lên tiếng: “Nếu thích thì em cứ mua cả hai.”

“Cả hai?” Đôi mắt cô sáng ngời, nghĩ rằng lúc này không nên xa xỉ.

“Cái này em có thể mặc đi chơi.” Diệp Trữ Vi nhìn chiếc váy dài hơn mắt cá chân, nhìn lại chiếc váy ngắn chỉ cách đầu gối một chút, tiếp tục nói, “Còn cái này mặc ở nhà, một mình anh ngắm được rồi.”

“ ”

Kết quả sau khi Diệp Trữ Vi kiên trì nói, Bối Nhĩ Đóa cũng đồng ý mua cả hai, anh ta trả tiền nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Đừng mặc chiếc váy ngắn kia ra đường.”

Bối Nhĩ Đóa đưa tay vỗ nhẹ vào lưng anh ta.

“Còn muốn đi dạo ở đâu? Anh đi cùng em.”

“Em đang tính mua cho anh một bộ quần áo.”

“Hửm? Sao đột nhiên lại đối xử tốt với anh?”

“Khụ khụ, em chỉ đột nhiên nghĩ, còn chưa tìm được món quà nào phù hợp với anh.”

“Anh không thiếu quần áo.”

“Vậy anh thiếu cái gì.” Đến khi nhìn thấy ánh mắt mờ ám của anh ta, Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng cảnh cáo, “Em chỉ muốn mua một món quà cho anh chứ không muốn thực hiện theo yêu cầu nào khác.”

Anh ta cân nhắc một hồi: “Anh chỉ thiếu một chiếc cốc.”

“Cốc? Chúng ta lên tầng sáu nhé, có một cửa hàng bán cốc, chất lượng rất tốt.”

“Không, ngày khác anh sẽ đưa em đến một nơi, nơi đó em có thể yêu cầu người ta làm theo kiểu dáng em thích, xem như là món quà em tặng anh.”

“Vâng, nhưng anh thật sự chỉ thiếu một chiếc cốc? Không phải vì em mà tiết kiệm tiền chứ?”

“Nghĩ đến một ngày nào đó tài sản là dùng chung, anh thay em tiết kiệm cũng là điều tất yếu.”

Bối Nhĩ Đóa nghe được mấy lời này, cảm thấy ngọt ngào, cô gãi lưng anh ta: “Đừng quá nuông chiều em, nếu sau này em kiếm được nhiều tiền, anh muốn mua cái gì em đều sẽ mua cho anh.”

“Ngoại trừ chiếc cốc thì anh chưa nghĩ ra muốn mua thứ gì, sau này nếu nghĩ ra, chỉ sợ đến lúc đó em không mua nổi.”

.

Bối Nhĩ Đóa về nhà, cô viết trên weibo, một câu rất đơn giản.

“Hạnh phúc là những điều nhỏ nhoi tạo thành, anh ta nguyện ý mua cho tôi hai chiếc váy, đổi lại chỉ muốn tôi tặng cho anh ta một chiếc cốc.”

Sau đó, mọi người bình luận rất sôi nổi.

“Quá ngớ ngẩn, đàn ông mua váy cho phụ nữ là có ý đồ, mặc váy sẽ khiến phụ nữ lảng lơ, điều này có lợi cho anh ta, lại còn muốn một chiếc cốc(1)? Thật sự là bị kịch.”

(1) Chiếc cốc đồng âm với Bị kịch.

Bối Nhĩ Đóa uống một ngụm nước mém chút sặc, cô nhìn xuống một chút nữa.

“Đọc những dòng nhật ký gần đây của bạn, tôi có thể nhìn ra nó khá tình cảm, tôi không biết hình dung như thế nào, à, bạn có vẻ trưởng thành, bình tĩnh, và hạnh phúc hơn. Có phải bạn sắp có chuyện vui hay không?”

Bối Nhĩ Đóa chăm chú nhìn những dòng bình luận này thật lâu, đáp án trong lòng trở nên sống động, cảm xúc mênh mông, cô đặt tay trên con chuột không ngừng run.

Nếu bây giờ muốn cô kết hôn với anh ta, cô sẽ không một chút do dự, tương lai thế nào cô cũng không hối tiếc.

Khó có thể tin được, bọn họ chỉ mới quen biết nhau, anh ta lại có thể khiến cô yên tâm như vậy.

Mỗi lần nghĩ đến anh ta, thế giới của cô trở nên đầy màu sắc, cô tìm được nhiều niềm vui hơn, dường như là bất tận.

Di động trong tay Bối Nhĩ Đóa truyền đến âm thanh tin nhắn.

Cô suy nghĩ thật lâu, miễn cưỡng quay đầu xem tin nhắn.

“Bối Nhĩ Đóa, tôi đã sớm biết cô và Diệp Trữ Vi đóng giả nhân tình, bây giờ hai người có thể giả vờ, nhưng không thể nào giả vờ suốt đời, cô cứ đi đi, tôi chờ xem về sau cô sẽ thế nào.”

46. Chương 46

Phim tuyên truyền đạt kỷ lục người xem lên đến con số 8000, đối với làng giải trí mà nói, con số này đúng là kỳ tích.

Danh tiếng của Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa được giới truyền thông chú ý, thậm chí vào một ngày nọ, Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc khi nhìn thấy hình ảnh của mình và Diệp Trữ Vi cùng nhau xuất hiện trên mạng, bên cạnh là hình ảnh quảng cáo áo tình nhân, kèm theo là một dòng chữ giới thiệu, “mặc áo tình nhân bạn sẽ trở nên đáng yêu”.

Trùng hợp là ảnh chụp đi chơi của Trương Dật Lộ và Ngô Trần cũng bị lộ diện trên mạng, điều này vấy lên sự so sánh giữa cặp đôi Diệp - Bối và Ngô - Trương, thậm chí còn mọc ra topic bầu chọn cặp đôi đáng yêu.

Bối Nhĩ Đóa vô tình để ý, cô nhìn vào tỷ lệ phiếu bầu trước mặt, trong lòng âm thầm buồn bực.

Chỉ ba ngày sau, cặp đôi Diệp – Bối phản công vượt trội, cuối cùng đoạt được 1100 phiếu, đánh bại cặp đôi Ngô - Trương.

Cư dân mạng nhận xét sôi nổi.

“Tuy rằng cả hai cặp đôi đều kém nhau 30 cm nhưng không biết vì sao tôi luôn cảm thấy Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa tương đối đặc biệt, nhất là tình cảm bọn họ thể hiện dành cho nhau.”

“Không thích Ngô Trần, anh ta có quá nhiều scandal, Trương Dật Lộ chỉ là một trong những bóng hồng của anh ta.”

“Cả hai cặp đôi tôi đều không quan tâm nhưng tôi lại bỏ phiếu cho cặp đôi Diệp - Bối, bởi vì tôi không quen nhìn Ngô tổng ngồi trên chiếc xe Rolls Royce cùng với Trương tiểu thư tay cầm Hermes.”

“Cặp đôi Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa nhìn tự nhiên hơn cặp đôi kia, Ngô Trần và Trương Dật Lộ còn chụp hình tắm nắng ở bãi biển tư nhân, bọn họ ăn mặc hở hang, chụp ảnh còn dùng chế độ 360? Làm như ai cũng ngốc, không nhìn ra ý đồ của bọn họ. . . .”

“Đương nhiên là phải bỏ phiếu cho Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa rồi, lý do rất đơn giản, bọn họ có thể kết hôn, cặp đôi kia có thể sao?”

Trong rất nhiều những bình luận, điều mà Bối Nhĩ Đóa cảm thấy không thích nhất. “Bối Nhĩ Đóa nhìn rất bình thường, Ngô Trần đẹp trai nhưng khá ngông cuồng, nếu Trương Dật Lộ và Diệp Trữ Vi quen nhau thì thật tuyệt vời, bọn họ quả là nam thanh nữ tú, tương đối xứng đôi.”

Tương đối xứng đôi? Trong lòng Bối Nhĩ Đóa kháng nghị, không hiểu lý do bọn họ muốn chia cách cô và Diệp Trữ Vi, còn muốn đem Diệp Trữ Vi tác hợp với Trương Dật Lộ, ngấm lại cô rất tức giận, vô cùng tức giận.

Vì thế cô ăn liền ba miếng dưa hấu tiêu hao cơn tức.

Đợi đến tối gặp mặt Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa không nhịn được thử hỏi: “Anh cảm thấy tính cách Trương Dật Lộ thế nào?”

Diệp Trữ Vi trả lời: “Không để ý.”

“Có người nói anh và cô ấy mới giống tình nhân.”

“Nhĩ Đóa, em đang ghen?”

“Em không thể ghen sao?” Đến giờ trong lòng cô vẫn như một mớ bòng bong.

“Em có thể nhưng nếu em muốn bảo vệ tốt quyền sở hữu của mình thì ghen tuông vẫn chưa đủ.” Anh ta đưa ra một gợi ý.

“Thế em phải làm sao?”

“Khiến anh danh chính ngôn thuận biến thành người của em.”

“”

Trong lòng Nhĩ Đóa hiểu rõ anh ta đang nói cái gì, khoảng thời gian này anh ta nhiều lần đề cập đến chuyện kết hôn. Bởi vì lúc trước hai người có thảo luận, mọi quyết định sẽ do cô làm chủ, anh ta không thể thúc giục, câu được câu không liên tục ngụ ý.

“Vâng, là em lo lắng.” Bối Nhĩ Đóa giả vờ bình tĩnh, đem cái đĩa trước mặt đưa tới, “Bây giờ em đói bụng rồi, anh giúp em cắt thịt đi ạ, chan cả nước sốt vào cho em.”

Diệp Trữ Vi cầm lấy chiếc đĩa, lưu loát lấy dao cắt miếng sườn lợn.

Bối Nhĩ Đóa chống má nhìn anh ta, thì thầm: “Nhìn anh chu đáo như vậy, giam giữ được anh thật tốt.”

“Muốn giam giữ anh?” Anh ta cắt sườn lợn khá nhanh, đưa một miếng lên miệng cô.

“Ngon quá ạ.” Cô gật đầu, cắn một miếng.

“Anh không phải dạng người tùy tiện, muốn giam giữ anh trước tiên phải cho anh danh phận.” Anh ta nhìn cô, “Bằng không nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“”

Lúc rời khỏi quán ăn, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi bị người qua đường nhận ra, trong đó có một người phụ nữ muốn xin chữ ký anh ta, còn lẩm miêng một câu: “Hai người khi nào kết hôn?”

Diệp Trữ Vi đem cuốn sách đã ký trả lại, ra về thâm tình liếc mắt người bên cạnh: “Chuyện này do cô ấy quyết định.”

Bối Nhĩ Đóa cảm thấy áp lực, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Diệp Trữ Vi rồi đi.

Trước khi ngủ, Bối Nhĩ Đóa ghi một câu ở trên weibo: “Mỗi ngày chúng ta đều ở cùng nhau, hình thức dường như chẳng còn quan trọng nữa, có một số việc chúng ta nên thuận theo tự nhiên.”

Rất nhanh xuất hiện nhiều bình luận: “Xem ra có người cầu hôn thất bại.”

.

Bối Nhĩ Đóa không biết rằng, ở một nơi khác, người nào đó đang ngồi trước bàn chống cằm, im lặng quan sát nội dung này rất lâu.

Sáng sớm hôm sau, Đường Lập nhanh chóng gọi điện thoại đến hỏi thăm cô.

“Nhĩ Đóa, cậu từ chối lời cầu hôn của Diệp Trữ Vi rồi sao?”

“Anh ta chưa chính thức cầu hôn tớ mà.”

“Vậy lời từ chối trên weibo ám chỉ điều gì?”

“Này, đây không phải là từ chối, chỉ là tớ cảm thấy chưa tới lúc.”

“Tớ trình trọng nhắc nhở cậu, lòng tự trọng của đàn ông rất cao, bị từ chối lần đầu, lần sau họ sẽ phát sinh tâm lý.”

Bối Nhĩ Đóa nghe xong có chút hoang mang: “Chuyện này không thể nào, anh ấy cũng hiểu cho tớ mà.”

“Cậu chắc chắn như vậy sao? Là tớ lo lắng, nhưng Nhĩ Đóa à, cậu nhất định không được bỏ lỡ người đàn ông như Diệp Trữ Vi.” Đường Lập nhấn mạnh từng chữ.

“Nghe cậu nói thế này, xem ra cậu còn khấn trương hơn anh ta?”

“Cậu không biết sao? Tối hôm qua khi trình chiếu các đoạn thử giọng của anh ta, khu vực bình luận nhận được rất nhiều thông tin phản hồi, chủ đề được nhắc đến nhiều nhất là lý do nào tôi không thể tìm được một người đàn ông như Diệp Trữ Vi? Diệp Trữ Vi đâu rồi? Bọn họ mãnh liệt đề nghị để Diệp Trữ Vi xuất hiện trong một chương trình khác, Đây, cậu xem đi, anh ta được mến mộ ghê chưa, các cô gái đều hâm mộ anh ta, mỗi một phút đều muốn có được anh ta, không thể không khuyến răn cậu, tình địch của cậu ở khắp mọi nơi.”

Bối Nhĩ Đóa ghen lời.

“Cậu không lo nghĩ biện pháp giữ chặt anh ta, sơ hở sẽ có người thừa dịp chen chân vào! Chẳng lẽ cậu đã quên, thời buổi này tràn ngập kẻ xấu.”

“Giữa tớ và anh ấy sẽ không xảy ra chuyện này đâu.”

“Tùy cậu, dù sao tớ cũng nhắc nhở rồi, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Lời nói của Đường Lập không làm ảnh hưởng đến tâm tình của Bối Nhĩ Đóa, cô rất rõ, trong thế giới của cô và Diệp Trữ Vi sẽ không tồn tại người thứ ba.

Kể từ những lần hẹn hò sau, thái độ của Diệp Trữ Vi dường như khác hẳn, cô nhanh chóng cảm nhận được.

Anh ta luôn đối xử tốt với cô, cũng không còn nhắc đến chuyện kết hôn, vấn đề tương lai anh ta cũng không đề cập.

Bối Nhĩ Đóa nghĩ rằng như vậy sẽ tốt hơn, dù sao bọn họ cũng mới yêu nhau, bàn luận về chuyện hôn nhân là quá sớm, thời gian này nên tập trung vào công việc là chính.

Đôi lúc cô cũng tỏ vẻ chân thành, biểu đạt tình yêu đối với anh ta. Cô chủ động tìm cơ hội nói với anh ta, thí dụ như: “Trữ Vi, chờ sau khi anh già đi, chúng ta sẽ mua một ngôi nhà và một chiếc xe secondhand (1), du ngoạn thế giới có được không?”

(1) Secondhand: đồ cũ, đồ dùng rồi.

Hoặc là: “Trữ Vi, chờ khi chúng ta già đi, chúng ta sẽ đi lên núi ẩn cư, xây một túp lều tranh, trồng rau củ và khoai lang có được hay không?”

Hoặc là: “Sau này nếu em không thể đi được, anh phải công em đến công viên tản bộ.”

Diệp Trữ Vi đều lắng nghe và trả lời cô, nhưng anh ta không chủ động đề cập quá nhiều.

Bối Nhĩ Đóa nghĩ rằng anh ta nói được làm được, anh ta đồng ý nghe theo từng bước sắp xếp của cô, chuyện này khiến cô cảm động, trong lòng cô không ngừng hứa hẹn, sẽ không để cho anh ta chờ lâu.

Ngày qua ngày, mùa hè nóng nực chấm dứt, mùa thu lại đến.

Cuộc tuyển chọn người mới cho phim tuyên truyền đang tiến vào giai đoạn khốc liệt, cuối cùng tuyển được thêm bốn cặp đôi mới.

Thừa thắng xông lên, tỉ lệ người xem liên tiếp tăng cao, mọi người càng ngày càng quan tâm đến chương trình, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi trở thành tâm điểm chú ý nhất.

Có những lời khen tặng lẫn chỉ trích, lời chỉ trích lần này được ghi rất rõ. “Tình yêu của bọn họ trong chương trình này có bao nhiêu là thật?”, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi là người đứng mũi chịu sào.

“Theo một nguồn tin đáng tin cậy, cặp đôi này đang đóng giả tình nhân, kết thúc chương trình bọn họ trở thành người không quen biết.”

Dư luận ào ạt ồ lên.

Có người còn đưa ra được chứng cứ cho thấy Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi là tình nhân giả, đầu tiên bọn họ cắt mấy hình ảnh ở những phim tuyên truyền trước đây, Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi cùng nhau đi bộ nhưng khoảng cách giữa bọn họ khá xa, ngồi cùng nhau nhưng lại không nhìn nhau, bọn họ cũng không dùng chung khăn lông. Ngoài ra, trước khi tham gia chương trình, trên weibo của Bối Nhĩ Đóa cũng không có đề cập đến chuyện mình có bạn trai, sau khi chương trình phát sóng thì mới xuất hiện thông tin bọn họ yêu nhau. Còn có người xác minh, Diệp Trữ Vi và tổng giám đốc của chương trình này có mối quan hệ thân thích.

Một danh sách liệt kê bằng chứng khiến cho người ta không tin cũng không được, tình yêu của bọn họ không hề tồn tại, đơn thuần là bọn họ đang lừa gạt tình cảm của công chúng.

Mọi chuyện càng tệ hơn cho đến khi người trang điểm trước đây của Bối Nhĩ Đóa đồng ý trả lời phỏng vấn, cô ta cố ý công khai những bí mật này, khi phóng viên hỏi cô ta làm thế nào biết được, cô ta thẳng thắn trả lời, ở những nơi riêng tư, quan hệ giữa Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa rất nhạt nhẽo, cơ bản bọn họ không thân thiết, chương trình này chỉ mời bọn họ đến để làm diễn viên.

Chỉ trong một đêm, những bình luận chất vấn tràn ngập trên weibo của Bối Nhĩ Đóa.

“Bạn và Diệp Trữ Vi thật sự yêu nhau đúng không?”

“Bạn là vì tiền nên mới cùng Diệp Trữ Vi diễn trò này đúng không?”

“Tôi luôn cảm thấy tình yêu của hai bạn rất đẹp, không nghĩ tới mọi thứ đều giả tạo, ngẫm lại cũng đúng, đàn ông cao 1 mét 9 làm sao có thể yêu người phụ nữ 1 mét 6 chứ? Là tôi quá ngây thơ rồi.”

“Nếu bạn và Diệp Trữ Vi là tình nhân giả, yêu cầu hai người đứng ra xin lỗi mọi người, hơn nữa phải cắt hết mấy tình tiết của hai người, không thôi lại sỉ nhục người xem.”

“Vẫn cảm thấy hai người đáng yêu, không ngờ sự thật lại như thế này, tôi còn đang mong đợi hai người kết hôn sinh con nữa kìa, xem ra tôi vỡ mộng rồi.”

“Bạn không đưa ra được bằng chứng đúng không? Tôi đoán không bao lâu nữa bạn sẽ viết trên weibo rằng, bởi vì tính cách không hòa hợp nên chúng tôi chia tay trong hòa bình.”

“Là giả cũng tốt, tôi vô cùng vui mừng, nói thật ra tôi không thích bạn, bạn không xứng với Diệp Trữ Vi, bạn nhanh chóng rời khỏi cuộc sống của anh ta đi, bạn thật sự không xứng.”

.

Bối Nhĩ Đóa im lặng không lên tiếng, chẳng phải cô sợ hãi mà vì cô áy náy.

Lần đầu tiên cô có cảm giác áy náy, cô thật sự đang lừa gạt mọi người. Đặc biệt là những người đã bày tỏ và ủng hộ cô, bọn họ luôn cổ vũ cho cô, còn cho rằng cô và Diệp Trữ Vi quen nhau ở trong thư viện, tình yêu bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên, khiến cho bọn họ khao khát.

Nếu cô thật sự quen biết Diệp Trữ Vi trong trường hợp đó thì tốt rồi, ít nhất không làm cho bọn họ vỡ mộng.

Nếu cô thật sự quen biết Diệp Trữ Vi trong trường hợp đó thì tốt rồi, một sự khởi đầu chân thành.

Đáng tiếc, hoàn toàn không phải như vậy.

Bối Nhĩ Đóa mở một hộp thư, những lá thư chồng chất như núi, có một lá thư rất ấm lòng, là viết thế này: “Tôi rất thích bạn và Diệp Trữ Vi, mỗi khi nhìn thấy hai người ở cạnh nhau, trái tim tôi cảm thấy ấm áp, mỗi lần bạn nhắc đến chủ đề về Diệp Trữ Vi ở trên weibo, ghi lại những cảm xúc chân thành, tôi như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm nhận được hạnh phúc của bạn, đọc những hàng nhật ký của bạn, tôi có thể cảm giác được bình yên, chuyện tình của bạn và anh ta không phải phù phiếm, hai bạn đều rất nhiệt tình, những dòng tâm sự có bình thản, có bối rối, cũng có chút hoang mang, nhưng hai bạn vẫn tìm thấy nhau, toàn tâm toàn ý không thay đổi ước nguyện ban đầu, điều này thật sự khiến tôi hâm mộ. Có lẽ đây là sự kỳ diệu của tình yêu, tình yêu là không có giới hạn tuổi tác lẫn chiều cao. Bằng cấp, gia cảnh cũng không quan trọng, quan trọng là hai người thật tình đến với nhau, chỉ cần yêu nhau chân chính, nỗ lực dắt tay nhau đi đến cuối đoạn đường. Tôi còn là một sinh viên, cũng chưa từng nếm trải yêu đương, tôi hâm mộ tình yêu của bạn và Diệp Trữ Vi, đương nhiên tôi sẽ không ảo tưởng bạn trai tôi cũng sẽ cao 1mét 9, đẹp trai lung linh như Diệp Trữ Vi, chỉ cần bạn trai tôi có thể dang rộng vòng tay ôm lấy tôi là đủ. Cuối cùng tôi chúc bạn và Diệp Trữ Vi trăm năm hạnh phúc.”

Bối Nhĩ Đóa nhìn một chút, cô hồi phục tinh thần rồi. Cô viết hai chữ “cám ơn”, đóng hộp thư.

Cô đột nhiên muốn ra ngoài đi dạo, giải sầu, đem suy nghĩ sắp xếp lại rõ ràng.

Đến khi ra cửa, cô mới phát hiện mình ăn mặc quá mỏng manh, không cầm điện thoại chỉ mang theo bóp tiền, cô lên chiếc xe taxi gần đó, do dự nhờ tài xế chở mình đến trường trung học số 13.

Hơn hai giờ chiều, bầu không khí ở trường trung học số 13 khá yên tĩnh, Bối Nhĩ Đóa đứng trước cổng trường, ánh mắt xa xăm hướng mặt vào bên trong, cô nhìn thấy một đôi nam nữ đang mặc đồng phục len lút nắm tay trên con đường mòn.

Cô nhớ tới lời Diệp Trữ Vi, anh ta từng nói anh ta tiếc nuối bản thân chưa từng vụng trộm yêu đương khi còn là học sinh trung học.

Tuổi trẻ qua đi, chỉ có thể nhìn người khác yêu nhau để tìm lại cảm giác thanh xuân.

Bối Nhĩ Đóa đứng ở trước cổng trường, nhìn một hồi lâu cho đến khi cặp đôi kia biến mất.

Phía sau có tiếng xe phanh lại, giọng nói quen thuộc vang lên.

“Bối Nhĩ Đóa.”

Bối Nhĩ Đóa xoay người, người ngồi trong chiếc xe màu đỏ đang tháo kính mát xuống, Trương Dật Lộ mở cửa kính xe, gương mặt cô ta lộ diện dưới ánh mặt trời chói chang, gương mặt thanh tú như một tác phẩm nghệ thuật.

Giữa bọn họ cách nhau khoảng mười thước, cũng giống như sự hờn dỗi ở tuổi thanh xuân.

“Ồ đằng xa tôi đã nhìn thấy cô, cũng muốn qua đây chào hỏi một câu.” Trương Dật Lộ nở nụ cười, “Gần đây cô khá nổi tiếng ở trên mạng, đi ra ngoài cũng không trang điểm sao?”

Bối Nhĩ Đóa lạnh nhạt đi lên phía trước cũng không thèm đổi mặt với cô ta, trực tiếp nói: “Không cần phải như vậy, chuyện này tôi biết là do cô nhúng tay vào.”

Trương Dật Lộ cảm thấy không cần phải giả vờ khách sáo nữa, cô ta nhàn nhã gật đầu: “Đúng vậy, nhưng tin đồn này thật sự không sai, cô và Diệp Trữ Vi vốn dĩ là đóng giả tình nhân. Còn muốn giấu giếm mọi người bao lâu? Thời gian này cô và anh ta giả vờ yêu đương, cảm thấy xao động đúng không? Chỉ tiếc là cô không thể lừa bản thân, cũng không cách nào che giấu sự thật, giả dối, đến chết cũng là giả dối.”

“Cô dám chắc chắn giữa tôi và anh ta là giả sao?” Bối Nhĩ Đóa hỏi lại.

“Chính cô cũng hiểu rõ đúng không, xác suất anh ta xem trọng cô là bao nhiêu?”

Bối Nhĩ Đóa cúi đầu suy nghĩ, lại nhìn về phía gương mặt đang bất động lộ rõ ưu thế: “Thật lạ, tôi luôn tự hỏi tại sao cô cứ cố bám chặt lấy tôi không tha? Với điều kiện hiện tại của cô, ngoại hình, danh vọng, tình yêu, đối thủ cô cần phải cạnh tranh không phải là tôi? Chúng ta không đi cùng đường, tại vì sao cô lại thích tốn nhiều thời gian và công sức vào tôi như vậy?”

Trương Dật Lộ nghe thế thì cười đến ngọt ngào: “Muốn biết nguyên nhân? Thứ nhất, tôi luôn luôn khó chịu với cô, điểm này cô khẳng định biết, cứ cho là tôi ti tiện nhưng tôi rất ghét nhìn thấy khuôn mặt cô xuất hiện trong làng giải trí. Thứ hai, tôi cũng như cô, rất thích Diệp Trữ Vi.”

Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc nhìn cô ta.

“Nếu cô còn ấn tượng chắc hẳn cô sẽ nhớ chuyện thời trung học, một tên bạn cùng lớp nhặt được cuốn nhật ký của tôi, cậu ta cố tình xé một tờ giấy trong cuốn nhật ký dán trên bảng thông báo ở trường, nội dung trong đó tràn đầy tâm sự và tuyệt vọng, đối tượng đó chính là Diệp Trữ Vi.”

Bên tai Bối Nhĩ Đóa vang lên hai tiếng ong ong, cô vô cùng bài xích tên của Diệp Trữ Vi và Trương Dật Lộ đứng cùng nhau.

“Diệp Trữ Vi là một người đàn ông đặc biệt, so với Ngô Trần tốt hơn vạn lần, điểm này tôi biết cô cũng biết.” Ánh mắt Trương Dật Lộ không cam lòng, “Ngay cả chạm vào anh ta tôi cũng không chạm được, dựa vào cái gì cô có cơ hội tiếp cận anh ta?”

Nói xong, cô ta nghiêng mặt, toan tính đóng cửa sổ xe.

“Đợi chút.” Bối Nhĩ Đóa đưa tay đặt trên cửa sổ xe.

“Còn có việc gì?” Giọng Trương Dật Lộ khinh miệt tới cực điểm.

“Nếu cô thật sự thích Diệp Trữ Vi, tôi đành chia buồn với cô, bởi vì anh ta là của tôi, đời này không thể thay đổi.” Sau khi nói xong, lần đầu tiên Bối Nhĩ Đóa tự tin cười lớn, “Trương Dật Lộ, đây không phải là lời nói lấy mà chính là sự thật.”

“Cô điên rồi, tôi không muốn ở đây cùng cô nói chuyện điên rồ.” Trương Dật Lộ cười lạnh nhạt báng, “Bối Nhĩ Đóa, tôi càng ngày càng thấy cô đáng thương, diễn trò chưa đủ sao?”

Chiếc xe hơi màu đỏ rong ruổi chạy đi, Bối Nhĩ Đóa một mình đứng ngoài ven đường, nụ cười trên khóe miệng cô chợt tắt.

Bối Nhĩ Đóa về đến nhà đã hơn tám giờ tối, cô vừa ngồi xuống sofa liền nhận được điện thoại của Đường Lật.

Giọng Đường Lật ở trong điện thoại vô cùng mừng rỡ: “Nhĩ Đóa, cậu chấp nhận lời cầu hôn của Diệp Trữ Vi rồi sao? Thật tốt quá! Chuyện này là minh chứng tốt nhất đối với tất cả mọi người.”

“Hả, cậu đang nói gì vậy?” Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn không hiểu.

“Cậu tự mình lên weibo xem đi.”

Bối Nhĩ Đóa gác điện thoại, cô nhanh chóng truy cập weibo, rất nhiều người tag cô vào, nguyên nhân là “Trữ Vi của tiểu Nhĩ Đóa” ghi một dòng chữ, dòng chữ ngắn ngủn, nội dung không thua gì một tin giật gân.

“Tình yêu của chúng tôi không hề giả tạo, nếu sau này tâm trạng của tôi tốt hơn, tôi sẽ cho mọi người xem giấy chứng nhận đăng ký kết hôn.”

.

Đầu óc Bối Nhĩ Đóa trống rỗng, nháy mắt đứt quãng, chờ sau khi cô hồi phục tinh thần, câu hỏi đầu tiên cô muốn hỏi anh ta, anh ta vì sao lại tự tiện chủ trương, đơn phương công bố tin này?

Không đúng, cô đồng ý cùng anh ta đi đăng ký kết hôn khi nào? Ngữ khí nhàn nhã vạn phần chắc chắn này của anh ta rốt cuộc là như thế nào?

Quan trọng là lời cầu hôn của anh ta chưa được cô đồng ý, tại vì sao anh ta lại tự mình quyết định?

Tiền trạm hậu tẩu, ai dạy anh ta như vậy? Chẳng lẽ anh ta không nghĩ tới việc bị cô từ chối, lần nữa tôn nghiêm của anh ta sẽ bị cô chà đạp, trở thành người đàn ông thảm nhất, bị mọi người cười nhạo thì sao?

Điều đáng sợ nhất chính là cô bị anh ta gài bẫy nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui, không ngừng kìm nén thắc mắc là chuyện gì đang xảy ra?

47. Chương 47

Sự thật chứng minh, mỗi lần Diệp Trữ Vi lên tiếng đều có thể xoay chuyển dư luận, người trong cuộc trực tiếp đơn phương tuyên bố tin vui, bác bỏ tin đồn.

Cư dân mạng có ba phản ứng, thứ nhất là chất vấn thiệt giả, thứ hai chúc phúc, thứ ba là ngồi chờ giấy chứng nhận kết hôn.

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng tắt máy tính, trốn tránh cuộc sống hiện thực, không dám gọi điện thoại, cũng không dám nghe điện thoại. Cứ như vậy ngơ ngác ngồi trước máy tính, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện kia, chẳng lẽ phải cùng anh ta tốc hành kết hôn...?

Chuyện này cô có đồng ý hay không cũng không quan trọng, liên quan đến chuyện kết hôn cô phải suy nghĩ cẩn thận, vì muốn ngăn chặn lời đồn nên tuyên bố kết hôn, liệu có đáng giá không?

Vốn dĩ hai bên đều tình nguyện, vì có gì lại thành thế này?

Bối Nhĩ Đóa lâm vào rối rắm.

Trước khi tan sở, Diệp Trữ Vi gọi điện thoại tới, anh ta cũng không nhắc đến chuyện kia, chỉ hỏi cô tối nay muốn đi ăn gì.

“Tối nhà em đi, em làm cái thìa với mì sợi ạ.” Cô nói.

“Ừ.”

Nửa giờ sau, Diệp Trữ Vi có mặt, anh ta nghe mùi mì sợi tràn ngập khắp nơi, đoán chừng cô bận rộn cả buổi sáng, hơn một nửa mì sợi đã nấu chín được vớt vào bát, pha thêm một chút gia vị.

Giáp mặt tại bàn ăn, hai người ngồi đối diện, hơi nóng lượn lờ trong không trung, Bối Nhĩ Đóa chủ động mở miệng: “Chúng ta phải dùng cách này để chứng minh tình yêu hay sao?”

Sau khi mở miệng, lần đầu tiên cô thấy anh ta trầm mặc.

“Trữ Vi? Anh nghĩ gì vậy?” Bối Nhĩ Đóa hỏi, trong lòng cô lặp lại không ngừng, mau nói ra suy nghĩ của anh, thuyết phục em.

“Suy nghĩ của anh, em luôn luôn hiểu rõ.”

Bối Nhĩ Đóa thoáng chớp mắt.

“Ăn đi.” Anh ta cầm đũa khuấy mì trong bát, không nói nhiều nữa.

Bối Nhĩ Đóa có chút thất vọng, không thể không nói ra suy nghĩ: “Chúng ta không thể ngăn chặn tin đồn bằng cách kết hôn, trường hợp này khác gì chúng ta tiếp tục lừa gạt họ? Trữ Vi, em không muốn kết hôn chính là lý do này.”

Diệp Trữ Vi nghe vậy liền buông đũa xuống, sắc mặt anh ta khác thường, giọng nói nghiêm túc: “Anh sẽ không vì người khác mà quyết định, nhất là lấy chuyện kết hôn làm trò đùa. Đây là mong ước của anh, lúc nào em cũng chỉ biết hỏi anh như thế? Nhĩ Đóa, nếu em chưa chuẩn bị, anh vẫn có thể đợi em. Về những lời bình luận trên mạng, em không cần để ý, chuyện này anh sẽ tự mình giải quyết.”

Không ngờ thái độ của anh ta lại thẳng thắn như vậy, trong lúc nhất thời, Bối Nhĩ Đóa chỉ biết im lặng.

“Nhưng nếu em đồng ý, anh sẽ rất vui.” Diệp Trữ Vi nói xong đứng lên, cúi đầu nhìn cô, “Anh tin mình sẽ là một người chồng tốt, chăm sóc em dư dả cả đời.”

“ ”

“Anh cho em thời gian suy nghĩ.” Anh ta đẩy bát mì tới chỗ cô, “Em ăn đi, anh đi trước.”

Chờ khi nghe được tiếng đóng cửa, hơi thở quen thuộc ấm áp dần dần tiêu tan, trái tim cô lộp bộp. Nhìn hai bát mì còn bốc hơi nóng, hiểu được, người đi rồi vẫn còn mang theo cảm xúc tức giận.

Anh ta tức giận bởi vì cô hỏi một vấn đề ngu ngốc.

Kỳ thực cô đã biết rõ còn cố tình hỏi, biết rõ anh ta sẽ không lấy chuyện này làm trò đùa.

Chuyện cho tới bây giờ cô hoàn toàn hiểu rõ mình đang băn khoăn cái gì, là cô không muốn ở cùng anh ta, là cô vẫn còn hoài nghi anh ta, lần đầu tiên cô lâm vào tình trạng bế tắc.

Hai chữ kết hôn lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô khiếp sợ bởi vì cô cảm thấy nó quá xa vời.

Lúc Bối Hành An nói muốn ly thân với Từ Trinh Phân, cô luôn cảm thấy hôn nhân đáng sợ, thời gian không đủ để đối phương cảm thông, cũng giống như ánh sáng mặt trời và những ngôi sao, ắt hẳn không thể cùng nhau tồn tại.

Không ai dạy cô hôn nhân là gì, cuộc sống củi gạo dầu muối nên giải quyết thế nào, tình cảm vợ chồng phải sinh hoạt ra sao.

Vốn tưởng rằng phải cân nhắc thật lâu mới có đáp án, lại không nghĩ rằng chỉ trong vòng ba ngày cô đã suy nghĩ thông rồi.

Như thường lệ, đối mặt với các vấn đề lựa chọn, cô sẽ đặt theo logic riêng của mình.

Về việc có kết hôn với Diệp Trữ Vi hay không, cô phân tích thế này, còn kỹ càng viết ở trên giấy.

Đầu tiên, dù sao cũng phải kết hôn, gả sớm hay muộn cũng không khác nhau.

Nếu kết hôn sớm, cô sẽ có quyền mè nheo với anh ta, tự nhiên sẽ tìm được rất nhiều lợi ích.

Sau khi kết hôn sẽ ở cùng nhau, mỗi sáng mở mắt đều có thể nhìn thấy nhau, cảm giác này sẽ rất hạnh phúc.

Về sau đi làm sẽ có người chở, cũng không cần chen chúc trên xe bus và tàu điện ngầm.

Tùy ý bắt anh ta nấu ăn cho mình.

Thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín, thứ mười. điện thoại di động của cô đổ chuông.

Là Lưu Ái gọi tới.

“Vâng, là bác gái ạ, bác tìm cháu có chuyện gì không?” Bối Nhĩ Đóa lễ phép nói.

“À, không có gì, bác chỉ muốn nói hôm nay nhà bác có hầm một nồi canh, muốn kêu cháu và Trữ Vi sau khi tan sở về chơi.”

“Thật ngại quá, mặc dù cháu rất thích uống canh do bác nấu, nhưng hôm nay cháu còn có việc, ngày khác có được không ạ?”

“Không sao, cháu cứ việc làm việc của mình, lát nữa bác mang canh đến bệnh viện cũng được.”

“Bệnh viện? Không phải tuần sau bác trai mới đến trị liệu sao ạ?” Bối Nhĩ Đóa nhớ không lầm hỏi.

“Ba ngày trước ông ấy ho ra máu, nửa đêm thì được đưa tới bệnh viện.”

Bối Nhĩ Đóa vì câu nói này của Lưu Ái mà trái tim thất chặt, nhanh chóng hỏi: “Tình hình hiện tại của bác trai thế nào rồi ạ?”

“Sau khi nhập viện kiểm tra, sáng hôm nay đã có kết quả, tình trạng không tốt lắm.” Giọng Lưu Ái ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở, giống như mưa phùn triền miên không ngừng đau thương.

.

Diệp Viễn nhập viện kiểm tra, kết quả phát hiện có một nốt phổi, nghi ngờ ung thư phổi giai đoạn đầu, bước tiếp theo là chăm cứu và điều trị.

Bối Nhĩ Đóa đi tới bệnh viện, gõ gõ cửa, cửa mở ra cô nhìn thấy Lưu Ái.

“Nhĩ Đóa, một mình cháu đến đây sao? Bác cứ nghĩ cháu sẽ chờ Trữ Vi tan sở mới đi cùng.” Lưu Ái nhìn thấy Bối Nhĩ Đóa, gương mặt vui mừng.

“Cháu rất lo lắng, cháu muốn nhanh chóng đến thăm bác trai ạ.” Bối Nhĩ Đóa mang theo một túi lê, ngưỡng ngưỡng nói, “Cháu không biết bác trai có thể ăn những gì nên cháu chỉ mua hoa quả thôi ạ.”

“Tốt quá rồi.” Lưu Ái tiếp nhận quà trong tay của Bối Nhĩ Đóa, bà mỉm cười ôn hòa, “Cháu mau vào đây.”

Phòng bệnh rất rộng, ánh nắng sáng ngời, không khí lưu thông thoáng mát, rất thích hợp với người bệnh.

Diệp Viễn nằm tựa người trên giường bệnh, ông mặc một chiếc áo len màu xám, một chiếc áo khoác khoác trên vai, bàn tay lưu loát lật tờ báo tạm thời dừng lại, nghe giọng Bối Nhĩ Đóa ông liền ngẩng đầu.

“Chào bác, cháu đến thăm ạ.” Bối Nhĩ Đóa đi đến giường quan sát mặt ông, phát hiện sắc mặt ông ngoài tái nhợt thì không có gì bất ổn, ánh mắt vẫn sâu sắc và đanh thép.

“Nhĩ Đóa, mau ngồi xuống đây.” Diệp Viễn chỉ chỉ chiếc ghế sofa bên cạnh.

Bối Nhĩ Đóa ngoan ngoãn ngồi xuống, lúc cúi đầu thì cô nhìn thấy một quyển tập thơ trên ghế sofa, trong lòng đoán rằng bố mẹ Trữ Vi hẳn là khi này ở phòng đọc sách của bệnh viện.

“Nhĩ Đóa, cháu ngồi đó nói chuyện cùng bác trai nhé, bác đi ra ngoài một lát.” Lưu Ái dặn dò Bối Nhĩ Đóa.

“Vâng ạ.” Bối Nhĩ Đóa quay đầu lại, mỉm cười với Lưu Ái.

Lưu Ái rời khỏi phòng bệnh, đợi bà kéo cửa đi ra, Bối Nhĩ Đóa mới quay đầu lại nhìn Diệp Viễn, quan tâm nói: “Bác trai, nếu bác cảm thấy chỗ nào không khỏe, nhất định phải nói với cháu.”

“Tôi nào có yếu ớt như vậy.” Diệp Viễn bỏ tờ báo xuống, tháo mắt kính để trên chăn, khịt khịt mũi, “Yên tâm, hiện tại tôi không sao.”

Bối Nhĩ Đóa cảm thấy xót xa, vừa rời ở trên đường cô còn cố suy nghĩ một đồng câu an ủi, nhưng ở trước mặt Diệp Viễn cô cũng không dám nói.

“Trữ Vi tối qua ngủ ở đây, sợ tôi cô đơn nên nó trò chuyện với tôi rất lâu, hơn sáu giờ sáng mới rời khỏi đây.” Diệp Viễn vừa nhìn Bối Nhĩ Đóa vừa nói.

“Sau giờ tan sở anh ấy lại đến ạ?”

“Ừ.”

Nói đến đây, một già một trẻ đều trở nên trầm mặc.

Hai tay Bối Nhĩ Đóa đặt ở đầu gối, do dự một lát rồi nói: “Bác trai, bác đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu ạ, bác sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Diệp Viễn nghe xong không nhịn được cười: “Cháu đừng lo lắng thay tôi, từng tuổi này rồi có chuyện gì tôi chưa từng trải? Sinh Lão Bệnh Tử, chuyện gì tôi cũng chưa từng sợ.”

Về mặt Bối Nhĩ Đóa âm đạm.

“Nhưng mà, nói không nuôi tiếc thì không hẳn.” Diệp Viễn cố ý đưa mắt nhìn Bối Nhĩ Đóa, ông thở dài, bắt đầu nói hàm ý khác.

Bối Nhĩ Đóa chợt nổi da gà, dường như đoán được ông sẽ nói gì.

“Chỉ có thể trách Trữ Vi không tốt, lâu như vậy mà vẫn không thành công, hiệu suất kém hơn tôi gấp 10 lần, nếu không phải tôi đang nằm viện, sớm đã tự mình chạy tới nhà thuốc tìm cho nó một ít thuốc bổ, nhân sâm cùng hà thủ ô.”

“ ”

“Đùa thôi, tôi biết cháu và nó còn chưa tiến triển tới bước kia, chuyện này nó đã nói với tôi.” Đôi mắt Diệp Viễn sáng ngời, phản ánh nhìn sâu xa, “Cháu là một cô gái bảo thủ, nó cũng là người nguyên tắc, hai đứa nhất định sẽ không thực hiện điều tôi mong chờ.”

“Anh ấy nói gì với bác ạ?”

“Nó chẳng nói gì nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được.”

“Không, không phải ạ. Ý cháu không phải như vậy.”

“Không sao, chuyện này tôi có thể hiểu, Trữ Vi không có kinh nghiệm yêu đương, nó không phải loại người lãng mạn, bình thường luôn sống tiết kiệm, đoán chừng chưa từng mua cho cháu món quà nào vượt quá năm con số, đàn ông như vậy thật sự nhàm chán.” Diệp Viễn ra vẻ hào phóng, tố cáo con trai, biểu tình đồng cảm.

“Không, không phải ạ.” Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng làm rõ, “Cháu rất muốn ở cùng anh ấy, luôn luôn muốn ở cùng nhau, người như anh ấy, tiếp xúc với nhau một thời gian dài ngược lại càng thích ạ.”

“Phải không? Nhưng tôi nghe được một tin tức đáng tin, cháu từ chối lời cầu hôn của nó.”

“ ”

“Lý do không đồng ý là gì?”

“Cháu cảm thấy sự việc diễn ra quá nhanh ạ.”

“Quả nhiên vẫn còn là một cô bé, tin rằng cuộc sống còn rất nhiều thời gian để lãng phí.” Diệp Viễn cười sâu sắc, “Qua vài năm nữa cháu sẽ suy nghĩ khác, thời gian luôn trôi qua thật nhanh, thậm chí mười năm nhanh như chớp mắt, tiếc vì không thể mỗi giây mỗi phút cùng nhau quần quýt, cuộc sống là vô thường, có lẽ ngày hôm nay ở đây, ngày mai sẽ không tồn tại.”

“Vì vậy bác trai mới quần quýt bác gái đến vậy?” Bối Nhĩ Đóa hiểu kỳ nói.

“Ái Á ư.” Nhắc tới vợ, Diệp Viễn nhẹ nhàng lấy tay trái gác lên mu bàn tay phải gầy gộc, “Người cũng như tên, luôn khiến cho người ta yêu mến, một phút tôi cũng không muốn tách rời bà ấy.”

“ ”

“Cháu đã có hứng thú, tôi cũng không ngại kể. Ái Á là người vợ thứ hai của tôi, vợ trước của tôi lớn hơn tôi một tuổi, năm tôi hai mươi đã kết hôn cùng bà ấy, hôn sự căn bản hai người không gặp mặt, cuộc sống không quá ngọt ngào nhưng bình ổn định, mãi cho đến khi bà ấy qua đời vì khó sinh, sinh cho tôi một đứa con gái, tôi rất yêu đứa con này, ngoại trừ công việc, tất cả thời gian khác tôi đều dành trọn cho nó, cứ như vậy đến năm tôi bốn mươi tám tuổi, con gái lấy chồng, rốt cuộc tôi gặp được Ái Á. Năm đó Ái Á mới hai mươi bảy tuổi, phong nhã hào hoa, chúng tôi quen nhau trong một buổi tiệc, bà ấy chủ động mời tôi khiêu vũ, lúc đó tôi khá ngại ngùng, cháu đừng hiểu lầm, lần đầu bắt ngờ gặp gỡ, một ý nghĩ xấu tới

cũng không nghĩ đến, chỉ cảm thấy người như mình lại bị một cô gái trẻ tuổi mời nhảy, chân tay tôi không khỏi luống cuống, bước nhảy hoàn toàn sai nhịp, sau đó chúng tôi cũng không giữ liên lạc, lịch sự nói lời tạm biệt.”

“Duyên phận thật kỳ lạ, khi muốn cưỡng lại thì số phận không cho phép, ba tháng sau tôi đến nước Pháp công tác, vừa vặn bà ấy cũng ở Paris, thời gian rảnh rỗi tôi thường đi dạo, bắt gặp bà ấy đang chụp ảnh tại tháp Eiffel, tôi tiến lên chào hỏi, bà ấy cười đến xán lạn. Tôi thừa nhận, lúc nhìn thấy bà ấy mặc chiếc váy mảnh mai chạm gót, tôi lại có suy nghĩ mờ ám. Ngày đó chúng tôi đi dạo dọc theo đại lộ Champs Elysees, điện Louvre và sông Seine xinh đẹp, bà ấy đã mua tặng tôi một cái tàu thuốc lỏi thời, tôi mời bà ấy dùng một bữa tối, sau đó để lại thông tin liên lạc.”

“Một vài ngày sau, tôi đang ở Paris, vì không nói được tiếng Pháp, làm việc gặp một số vấn đề, biết bà ấy nói rất thạo tiếng Pháp, sau đó tôi liền gọi điện nhờ bà ấy giúp đỡ, bà ấy đến thẳng chỗ tôi, mồ hôi trên mặt đầm đìa giúp tôi giải quyết. Lúc bà ấy cúi xuống viết chữ, chiếc cổ thon gọn như đường cong nhẹ nhàng và duyên dáng, giống như mặt nước trong xanh lấp lánh của mặt hồ, một con thiên nga trắng xinh đẹp, trái tim tôi hoàn toàn bị chinh phục. Khi bà ấy viết xong một bản phiên dịch tiếng Trung, nhìn lên và mỉm cười với tôi, vai tôi run rẩy, lo lắng quay đầu nhìn bà ấy, trong lòng suy nghĩ phải theo đuổi người phụ nữ này.”

“Tình cảm dần dà phát triển, chúng tôi bắt đầu hẹn hò mặc cho bố mẹ bà ấy phản đối, tuổi tôi lớn hơn bà ấy rất nhiều, chỉ nhỏ hơn bố bà ấy mấy tuổi.”

“Bố bà ấy cho người theo dõi, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc tôi có âm mưu gì nhưng kết quả không tìm được, ông ta cố gắng dập tắt tình yêu của chúng tôi, thậm chí quá hóa giận sau đó đành nhốt bà ấy, không muốn để bà ấy gặp tôi. Nhưng ma cao một thước, đạo cao một trượng, tôi có rất nhiều cách, đúng vậy, tôi có kỹ năng leo trèo và phá khóa. Đùng quên tôi cao một mét chín mươi hai.”

“Cứ như vậy hai bên giằng co gần một năm rưỡi, bố mẹ bà ấy đuổi bà ấy ra khỏi nhà, sau khi biết chuyện tôi lập tức lái xe đi tìm bà ấy, tôi nhớ đó là một buổi tối tuyết rơi đầy đường, dưới đèn đường mờ nhạt tôi ôm bà ấy lên xe, mang về nhà nhưng không dám chạm vào bà ấy. Trong lòng không thể kìm nén, vì thế hôm sau tôi mang bà ấy đi đăng ký kết hôn, một tháng sau chúng tôi tổ chức hôn lễ, chín tháng mười ngày sau đó Trữ Vi ra đời, thằng bé là niềm vinh dự lớn nhất của cuộc đời tôi.”

“Đây là tốc độ của gái của dòng họ Diệp, yên tâm, Trữ Vi giống tôi điểm này.”

“Tất nhiên, tôi đã đặt rất nhiều dấu ấn đáng buồn trong chuyện tình này, ví dụ như, tôi bị dì của Ái Á phỉ nhổ, bị bố bà ấy dùng gậy đánh, ông cụ cũng thật ngoan cố, còn kêu người đập vỡ xe tôi, trên kính xe ghi đầy những lời nguyên rủa, lớn tiếng tuyên bố nhân phẩm tôi thấp hèn, dụ dỗ con gái ông ta, hủy hoại danh tiếng tôi, vì vậy tôi mất đi người hợp tác, tổn thất lớn về mặt kinh doanh, Ái Á lại càng đáng thương, bà ấy xuất thân nhà giàu, luôn được chiều chuộng, vì tôi mà phải hy sinh thanh danh, thậm chí còn từ bỏ bố mẹ và anh chị em. Sau khi kết hôn với bà ấy, lần đầu tiên tôi dẫn bà ấy về thăm gia đình, họ đóng cửa. Cho đến khi Trữ Vi được mười tuổi, họ mới miễn cưỡng chấp nhận tôi, mặc dù họ không phủ nhận tôi là con rể, nhưng khi cùng nhau trở về họ chỉ cho Ái Á và Trữ Vi vào nhà, tôi chỉ có thể đứng ở ngoài trời giá lạnh chờ đợi, cuối cùng ông cụ bị bệnh qua đời, gia đình Ái Á cũng không cho phép tôi dự tang lễ.”

“Tuy rằng không dễ dàng nhưng tôi rất hạnh phúc, ở cùng Ái Á mỗi một ngày tôi đều cảm thấy vui vẻ. Bà ấy xinh đẹp, dịu dàng, hiểu biết lại có tri thức, tài năng và rất khoan dung. Mỗi lần bà ấy ủy khuất bà ấy cũng không than thở với tôi, có chuyện vui trước tiên sẽ cùng tôi chia sẻ, có được người vợ như vậy tôi không thể không yêu, không thể không đem hết mọi nỗ lực để đối xử tốt với bà ấy.” Diệp Viễn nói xong, hỏi lại Bối Nhĩ Đóa, “Cháu thấy tôi nói đúng không?”

Bối Nhĩ Đóa nghe đến nhập tâm, chậm rãi gật gật đầu, sau đó cô nhanh chóng nói: “Vâng ạ.”

“Tôi nói nhiều như vậy là muốn để cháu biết, cùng người mình yêu thương ở chung, có bao nhiêu thời gian cũng không đủ. Mỗi khoảnh khắc đáng nhớ đều tồn tại vĩnh viễn, đừng bao giờ cảm thấy chuyện này tiến triển quá nhanh, càng về sau cháu sẽ càng hối hận, vì sao lúc trước không danh chính ngôn thuận ở chung với nhau.”

“Bác nói đúng ạ.”

“Thế cháu có thật lòng yêu Trữ Vi không?”

Bối Nhĩ Đóa xấu hổ không dám nói chữ “yêu” trước mặt ông, cô chỉ gật gật đầu.

“Thế cháu có đồng ý lấy nó không?”

“Chuyện này, thật ra cháu. . . .”

“Đồng ý hay không đồng ý, đừng lảng sang chuyện khác.”

“Vâng, cháu đồng ý ạ.” Bối Nhĩ Đóa chân thành trả lời.

“Đừng nói với tôi, quay đầu lại nói với nó kìa.” Diệp Viễn gật đầu ý bảo Bối Nhĩ Đóa quay lại phía sau.

Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc quay đầu, không biết Diệp Trữ Vi đã đứng ở trước cửa phòng bệnh bao lâu, ánh mắt anh ta sâu xa nhẹ nhàng, hoàn toàn bao trùm vị trí chỗ ngồi của cô.

“Tan ca sớm?” Diệp Viễn làm như không có việc gì, hỏi con trai.

“Vâng ạ.” Diệp Trữ Vi bình tĩnh trả lời.

“Nhĩ Đóa đến đây cũng được một lúc rồi, bố làm công tác tư tưởng với nó.” Diệp Viễn nói, “Mọi chuyện đều suôn sẻ, bước kế tiếp trông cậy vào con.”

Diệp Trữ Vi không nói, anh ta đi đến trước mặt cô, đưa tay kéo cô: “Chúng ta đi ra ngoài, để bố anh nghỉ ngơi một lát.”

Bối Nhĩ Đóa theo Diệp Trữ Vi rời khỏi phòng, dọc theo hành lang đến bên cạnh thang máy, chờ thang máy đến bọn họ đi vào.

Khi cửa thang máy đóng lại, trước mặt cô là một bóng đen bao trùm, anh ta cúi người, giữ chặt cầm cô nâng lên, sau đó là một nụ hôn dai dẳng và độc đoán.

Anh ta hôn cô đến nghẹt thở.

“Anh sẽ không buông tha em.”

Lúc môi anh ta rời khỏi môi cô, anh ta đã nói một câu như vậy.

Bối Nhĩ Đóa cơ hồ chóng mặt, trong mơ màng cô nhìn thấy con người đen láy của anh ta, như vầng sáng bầu trời vào cuối thu, chợt dừng lại rồi lan tỏa, cho đến khi ánh mắt ấy thiêu đốt mọi cảnh vật xung quanh, gần như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Nhưng anh còn chưa cầu hôn em.” Bối Nhĩ Đóa nhủ thầm không được để bộ dạng này của anh ta mê hoặc, trái tim cô không ngừng đập, cứ như vậy bị anh ta ôm trong lòng.

“Thế em đồng ý lấy anh chứ?” Lời câu hôn của anh ta chẳng hề loè loẹt.

“Trữ Vi, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời đúng không?”

“Anh chỉ làm trong khả năng có thể.” Ánh mắt anh ta nửa tắc cũng không rời khỏi mặt cô, từng chữ nặng nề và mạnh mẽ, “Đương nhiên là cả đời, một phút đồng hồ cũng không thiếu.”

“Chẳng qua anh chỉ cầu hôn cho có lệ, lại còn cầu hôn trong không gian hạn hẹp này.”

“Muốn anh lặp lại lời cầu hôn?”

“Đúng vậy, phải bắt đầu lại từ đầu, lặp lại một lần nữa.” Cô kiên quyết yêu cầu.

“Ừ, anh đã biết em thật sự muốn gì.” Giọng anh ta có phần thích thú.

Ra khỏi thang máy, bọn họ đi đến xe cô lập tức bị anh ta giữ chặt, lại nhiệt tình mà hôn.

Vì sao màn cầu hôn này lại khiến cô phải tiêu hao năng lượng? Đây không phải là điều cô muốn.

“Nhĩ Đóa, em thật sự đồng ý lấy anh?” Rốt cuộc anh ta cũng nói lỏng cô ra, hỏi.

“Anh không chuẩn bị hoa hồng, cũng không chuẩn bị nhẫn, cả bữa tối dưới nền cũng không.” Cô bắt đầu khó dễ, “Tay anh trắng trợn, anh còn dám cầu hôn em?”

“Quan trọng là anh, em có thể dễ dàng có được này.”

“”

“Nhĩ Đóa, em thật sự đồng ý?”

Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy rõ đôi mắt anh ta, ngọn lửa bên trong dần dần giảm xuống, toát ra một màu xanh nước biển, yên tĩnh, khoan dung, chu đáo.

Nháy mắt cô lại nghĩ tới câu ca kia.

Cuộc sống vui vẻ chính là như thế, cái gọi là hạnh phúc đại khái thế này.

Hạnh phúc là do bạn tự tạo ra, như thể có thể dùng đầu ngón tay cảm nhận, do dự, chần chờ, bất an và khiếp đảm.

Chỉ cần anh ta ở bên cạnh, chỉ cần ở cùng anh ta, cô nguyện ý trải qua những chuyện chưa từng biết tới, cam tâm tình nguyện phiêu lưu cùng anh ta.

Vì thế, cô trịnh trọng gật đầu, ngay cả do dự và phiền nhiễu trong lòng cũng không còn.

Năm ngày sau, Diệp Trữ Vi cùng Bối Nhĩ Đóa đi đăng ký kết hôn, Diệp Trữ Vi thanh thần thông dong, Bối Nhĩ Đóa tỏ vẻ vụng trộm, bởi vì cô chưa từng nói với ai, kể cả với Đường Lật, Từ Trình Phân, thậm chí là Bối Hành An.

Mãi cho đến mấy chục năm sau, cô vẫn cảm thấy ngày hôm đó cô xúc động cùng Diệp Trữ Vi đi đăng ký kết hôn là chuyện làm điên rồ nhất trong cuộc đời mình, cũng là quyết định đúng đắn nhất.

Bút sa gà chết, sau khi ký tên mình, cô tức khắc có được tất cả những gì thuộc về Diệp Trữ Vi.

48. Chương 48

Sau khi nhận giấy chứng nhận kết hôn, bọn họ đặt phòng khách sạn.

Gối thêu, ban công kiểu châu Âu, phòng tắm rộng rãi, nội thất đầy đủ, những điều này khiến Bối Nhĩ Đóa tưởng chừng đang mơ. Cô chưa từng thấy nơi nào xa xỉ như vậy, cơ hồ kích động và khản trương.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô ở cùng bạn trai, à không, bây giờ cô phải gọi anh là ông xã.

Dùng một bữa ăn ngon, Diệp Trữ Vi ở trong phòng bếp cắt hoa quả, Bối Nhĩ Đóa ngồi xếp bằng trên ghế sofa, liếc mắt nhìn tới chiếc giường rộng rãi, trong lòng thậm chí lo lắng.

Đêm nay cô sẽ cùng anh ngủ chung? Cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần.

Khi Diệp Trữ Vi bưng đĩa trái cây tới, Bối Nhĩ Đóa vừa ăn vừa nói: “Anh biết không? Hầu hết những người đàn ông lần đầu tiên làm bố đều trở mắt nhìn cô y tá đưa đứa con cho mình, thực tế không giống trong phim truyền hình, khoa trương mà khốc, ngược lại là một cảm giác xa lạ, bởi vì bọn họ chưa kịp chuẩn bị tâm lý.”

“Phải không?”

“Đúng vậy, kỳ thực em muốn nói, cảm giác hiện tại của em lúc này so với người đàn ông lần đầu được làm bố cũng rất giống nhau.” Bối Nhĩ Đóa hồ ngẩn loạn ngữ.

“Ý của em là, làm vợ anh khiến em khản trương?” Diệp Trữ Vi nói ngay trọng điểm.

“Vâng ạ.” Cô gật đầu.

“Đừng lo, từ từ sẽ quen, hôm nay mới là ngày đầu tiên.” Anh nhìn cô.

“Đừng nhìn em nữa, anh mau ăn trái cây đi.” Bị anh nhìn chăm chăm nên cô hơi hoảng, cố gắng dời đi sự chú ý của anh.

“Anh lại càng muốn ăn thứ khác.”

“” Anh đã bắt đầu giở trò lưu manh với cô rồi sao?

“Nhưng anh không vội, đêm nay còn rất dài.” Anh dùng nĩa lấy một miếng dưa gang đưa tới miệng cô, dịu dàng nói, “Để em ăn no trước, rồi đến phiên anh.”

Bối Nhĩ Đóa bị anh đùa bỡn đến mờ mịt đầu óc, cô ăn trái cây liên tục, bài trừ căng thẳng.

Chờ đến khi no căng bụng cô mới dừng lại, Diệp Trữ Vi bưng chiếc đĩa trống trơn vào bếp còn Bối Nhĩ Đóa đi đến ban công, cô đối mặt với hồ nước xanh yên tĩnh, liên tục hít sâu, ổn định cảm xúc.

Vì sao mình lại khấn nguyện như vậy. Lòng bàn tay mình đều đỏ mồ hôi? Là do thân phận thấp cấp? Cô bây giờ không còn là Bối Nhĩ Đóa nữa mà là bà Diệp.

Vài giây sau, một bàn tay từ sau lưng đưa tới ôm lấy eo cô, giọng nói phẫn khởi: “Phong cảnh rất đẹp?”

“Vâng, ngắm cả đêm cũng không mệt ạ.”

“Ngắm một lát thì không sao, ngắm cả đêm thì quá lãng phí.”

Lời nói của anh ta mờ ám, cô cúi đầu ho khò khè, hỏi anh ta rõ ràng: “Anh sẽ đối xử tốt với em cả đời chứ?”

“Nhĩ Đóa, vấn đề này em đã hỏi anh liên tục năm ngày, đây là lần thứ 133.”

“Chỉ mới có 133 lần, nhanh như vậy anh đã lười trả lời em rồi sao?”

“Ừ, cả đời.” Lần thứ 134.

“Nếu có một ngày anh phản bội em?” Cô hỏi hết sức nghiêm túc.

“Trả lời anh trước, nếu có một ngày em phản bội anh?”

“Làm sao có thể? Vĩnh viễn vĩnh viễn không có chuyện đó xảy ra.”

“Em biết rõ anh đối với em tình thâm thế nào mà.” Diệp Trữ Vi nói.

Gió đêm thổi vào mặt, ánh trăng trong sáng, mùi hoa thơm ngào ngạt.

Thời điểm để hai người bọn họ lắng nghe những cảm xúc của con tim, lời nói không quá ngọt ngào nhưng lại chân thành mộc mạc.

Bối Nhĩ Đóa xoay người, ngẩng đầu nhìn Diệp Trữ Vi: “Thật sao?”

“Thời gian sẽ trả lời cho em.”

Bối Nhĩ Đóa chậm rãi ngã người vào Diệp Trữ Vi, anh ta đưa tay ôm cô vào lòng, hai người đứng mông lung dưới ánh trăng, lắng nghe hơi thở quen thuộc.

“Trước kia em chưa từng nghĩ tới sẽ kết hôn với một người cao như vậy.” Cô nói.

“Anh cũng không mong đợi sẽ tìm được một người phụ nữ phải khiến anh nhìn xuống mới thấy được đầy đủ biểu cảm của cô ta.” Anh nói.

“”

Mười phút sau.

“Em xác định cả đêm cùng anh đứng đây hóng gió?” Diệp Trữ Vi nhắc nhở.

Ở trong lòng anh cô nhẹ nhàng nói một câu, anh nghe xong liền nhanh chóng ôm cô vào phòng.

Đặt cô trên giường, nghe theo yêu cầu của cô, tắt đèn. Trong bóng đêm, tay anh thăm dò trên quần áo cô, mở ra ba nút.

“Đợi chút.” Cô đưa tay dè lại.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Cô buông lỏng tay, hơi thở gấp gáp, “Anh cứ tiếp tục đi ạ.”

“Đừng khẩn trương, anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng, không làm đau em.”

.

Khi anh cởi hết những thứ vướng mắc trên người cô, va chạm vào làn da nóng rực, toàn thân cô như rơi vào dầu sôi lửa bỏng, thậm chí hơi thở có phần ngưng trệ, giờ khắc này cô mới ý thức được cấu tạo cơ thể của phụ nữ và đàn ông, hoàn toàn khác biệt, nhiệt độ và sức lực chênh lệch không xa lắm, những đầu ngón tay đang day nhẹ trên eo cô giống như ngọn lửa bùng cháy, khiến cô thức thối mất bình tĩnh.

“Thả lỏng, em cứng người quá rồi.” Bàn tay anh đặt ở sống lưng mịn màng, dọc theo xương sống của cô từ từ đi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô để bàn tay dựa trên lồng ngực đầm mồ hôi của anh, hơi thở nhẹ nhàng, lông mi run lên, cả trái tim cô cũng sẵn sàng bùng nổ.

Anh cúi đầu, môi chạm vào vai cô, ánh mắt thâm thúy và chuyên chú, giọng nói mơ hồ: “Nhĩ Đóa, không nghĩ tới em quyến rũ hơn so với anh tưởng tượng.”

Cô nhìn anh thật lâu, tay còn chủ động đặt lên cổ anh, anh dùng sức một chút bẻ cong khuỷu chân cô, cuối cùng, cơ thể anh dọc theo đường cong quyến rũ, không chút khách khí thăm dò vào bên trong.

Khi ngọn lửa dần dần sôi sục, động tác mãnh liệt hóa thành dịu dàng, nằm trong vòng tay anh, cô mệt lả.

“Ừm.” Cô tựa hồ rên, âm thanh không khác gì hưng phấn.

“Còn đau không?” Thân thể anh vẫn đặt ở nơi đó, cúi đầu hỏi.

“Đau ạ, ai bảo anh dùng sức như vậy.”

“Nhĩ Đóa, anh đã tìm chế lắm rồi.” Giọng nói anh hiển nhiên thoải mái.

“Kiềm chế? Sẽ không có lần thứ hai cho anh.” Cô hoàn toàn tìm cố.

“Này, em không thể hoàn toàn quy tội cho anh, có trách thì trách em quá nhiệt tình.”

“Nhiệt tình? Em nhiệt tình chỗ nào?!”

“Quên rồi? Khi anh ở bên trong em, em vừa kêu tên anh còn vừa.”

Bối Nhĩ Đóa nhanh chóng giơ chân lên, dùng gót chân liên tục đá đùi Diệp Trữ Vi, ngăn cản anh nói tiếp.

“Ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Diệp Trữ Vi, anh đáng ghét, không được nói nữa!”

Cô không dám quay đầu nhìn anh, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh vừa rồi, bản thân hoài nghi chuyện mình vừa nhiệt tình phối hợp với anh chắc chắn không phải là mình. Quả thực cô cũng không thể kiềm chế.

Biết cô thẹn thùng và không muốn thừa nhận, anh cũng không muốn gây khó dễ, lặng lẽ ôm lấy cô, cảm thấy mãn nguyện chưa từng có.

Kỳ thực anh rất thích biểu cảm của cô lúc đó, cô như một người khác, khiến anh cảm thấy bất ngờ. Quan trọng hơn, biểu cảm đó đủ để đánh giá anh đạt tiêu chuẩn trong chuyện này.

Cứ như vậy qua vài phút sau, Bối Nhĩ Đóa lại chủ động nói: “Cảm giác này và lý luận trên mạng không giống nhau lắm?”

“Trên mạng nói thế nào?” Diệp Trữ Vi tỏ vẻ hứng thú.

“Dù sao cũng không giống nhau.”

“Ừ? Biểu hiện của anh so với lý luận trên mạng ưu tú hơn?” Anh ta từng bước hỏi.

“À. ừm? Không có.” Giọng cô nhỏ xuống, nghĩ rằng lý luận trên mạng là một trăm phần trăm, còn biểu hiện của anh đạt tới 110 phần trăm, siêu tiêu chuẩn.

“Dù sao cũng là lần đầu tiên, khó tránh khỏi không đủ kinh nghiệm.” Anh nói, “Bà xã nếu có điều gì không hài lòng, sau này anh sẽ không ngừng cố gắng.”

“.”

“Bây giờ chúng ta ngủ thôi, ngày mai anh không đi làm, có thể cùng em ngủ nướng, dẫn em đi chơi.”

Cô kiên định nhắm mắt, một giây sau lại mở ra, không thể kìm nén sự ngọt ngào, giả vờ uy hiếp: “Đúng rồi, anh dám không đối xử tốt với em thử xem.”

“Câu này nên để anh nói, trong sạch của anh đã bị em hủy hoại.” Giọng anh thủ thủ bên tai cô, “Em dám rời xa anh một bước thử xem.”

Sau khi uy hiếp, bọn họ yên tâm nằm ngủ.

Sáng sớm, lúc Bối Nhĩ Đóa tỉnh dậy đã nghe thấy mùi cà phê ngào ngạt cùng mùi vị bánh mì caramel, cô khởi động tay chân, gọi một tiếng Trữ Vi.

Diệp Trữ Vi mặc sơ mi trắng cùng quần bò bưng đồ ăn đi tới, anh đặt đồ ăn ở tủ giường, lại cúi người, đưa tay trực tiếp xoa xoa khóe mắt cô: “Chào buổi sáng, Diệp phu nhân.”

“Chào buổi sáng, Diệp tiên sinh.” Bối Nhĩ Đóa ngáp một cái, “Em đói bụng.”

“Ngoan, đi rửa mặt rồi vào đây ăn.”

“Có thể không rửa mặt mà ăn trước được không?” Người nào đó nướng bánh mì caramel rất thơm, bụng cô sôi lên sùng sục, hoàn toàn không có sức chống cự.

Diệp Trữ Vi đứng cạnh giường, nhìn người phụ nữ đang chờ đồ ăn, nghĩ nghĩ nói: “Hôm nay có thể ngoại lệ, nhưng trước tiên em phải bỏ chân vào trong chăn, nếu không nghe lời, cẩn thận anh lại muốn ăn thịt em.”

Bối Nhĩ Đóa cúi đầu, cô nhìn hai bắp đùi trắng nõn đang lộ ra, nghe được lời nói ẩn ý của anh, để ngăn chặn sự việc tàn bạo đêm qua, cô vội vàng kéo chăn, che đậy bản thân.

Diệp Trữ Vi ngồi xuống, cùng cô dùng bữa sáng.

Bối Nhĩ Đóa vừa cắn bánh mì vừa nhìn khuôn mặt anh tuần đối diện, lại muốn hôn anh một cái.

Ánh mắt anh nhìn thấu tâm tư cô, đặt tách cà phê xuống, không chút để ý hỏi: “Muốn hôn anh?”

“Vâng.” Cô dứt khoát thừa nhận, bởi vì anh là người đàn ông của cô.

“Ăn xong bữa sáng, đánh răng đã.” Bắt đầu nói quy tắc.

“Anh chê em?”

“Ừ, có chút.”

Bối Nhĩ Đóa nghe vậy thì gật gật đầu, đột nhiên cô buông bánh mì xuống, bàn tay siết chặt cầm anh, mặt đưa tới gần hôn anh, còn hôn cả hai bên má.

Sau đó cô tiếp tục ăn như thể không có chuyện gì xảy ra, cũng không phát hiện khóe miệng anh khẽ cười.

Ăn xong bữa sáng, quần áo chỉnh tề, Diệp Trữ Vi đưa Bối Nhĩ Đóa ra khỏi khách sạn.

Bọn họ tới khu vui chơi, sau đó đi đến triển lãm ảnh quốc tế, đón một chiếc xe buýt đến bờ sông chụp ảnh, thuê một chiếc xe đạp chạy dọc theo mặt hồ, mãi cho đến cửa vườn bách thú, bọn họ dừng xe lại, đã lâu không ngắm Ngựa Vằn và Tê Giác Trắng, sau khi kết thúc viếng thăm vườn bách thú, bọn họ đi ăn cơm Tây, buổi tối lại đi dạo ở các trung tâm mua sắm, anh mua cho cô các loại quà tặng, sau đó anh lái xe đưa cô đi gặp Bối Hành An.

Có một số việc có thể trốn tránh một lần, không thể trốn được cả đời, đặc biệt là chuyện kết hôn.

Dù sao ván đã đóng thuyền, gặp mặt bố vợ, Diệp Trữ Vi không hề áp lực.

Bối Hành An sống ở tòa nhà chung cư ở phía đông, xe chỉ có thể dừng ở trước cửa chung cư, bọn họ xuống xe, hai người tay cầm tay đi vào.

Bối Hành An vừa kết thúc công việc, ông thông thả về nhà, ở trước cửa gặp phải bọn họ, dừng bước, có chút thắc mắc: “Vì sao bọn con lại đến đây?”

“Bố, Trữ Vi có chuyện muốn nói ạ.” Giọng Bối Nhĩ Đóa vô cùng nghiêm túc, tâm trạng không thể che dấu kích động.

Bối Hành An nhìn con gái, cảm giác vi diệu, chỉ vài ngày không gặp, ông cảm thấy con gái ông có gì đó thay đổi, trưởng thành và quyến rũ hơn, đôi mắt cũng tràn đầy lấp lánh, cảm thấy có chỗ nào không đúng, Bối Hành An khản trương: “Chuyện gì?”

“Bố, ngày hôm qua con và Nhĩ Đóa đã đi đăng ký kết hôn.” Diệp Trữ Vi trực tiếp nói sự thật.

Cách xưng hô của Diệp Trữ Vi khiến Bối Hành An cảm thấy chóng mặt, miễn cưỡng xác nhận: “Cậu có ý gì?”

“Nhĩ Đóa đã là người của con.”

Bả vai Bối Hành An run rẩy, ông tựa lưng dọc cột đèn, thân mình như muốn trượt xuống, may mắn Diệp Trữ Vi kịp thời đỡ lấy.

“Đừng chạm vào tôi.” Bối Hành An mệt mỏi nói, ông gạt tay Diệp Trữ Vi, đứng chỉnh tề nhìn con gái, “Nhĩ Đóa, nói với bố, đây không phải là sự thật?”

Bối Nhĩ Đóa ngoan ngoãn thừa nhận: “Là thật ạ. Con và Trữ Vi đã là vợ chồng, con không nói trước với bố vì sợ bố không đồng ý.”

Bối Hành An nhìn con gái chùng mười giây để xác nhận lời cô nói, trong lúc nhất thời tâm tình trở nên phức tạp, ông không biết nên nói cái gì, thỉnh thoảng kéo cô dẫn thẳng lên lầu.

Diệp Trữ Vi đi theo sau, lại nghe Bối Hành An nói: “Cậu đừng chạm vào nó.”

Bối Hành An nhanh chóng mang Bối Nhĩ Đóa lên lầu, Diệp Trữ Vi bị đứng ngoài cửa, một cơn gió lạnh thổi qua, sau đó anh nhận được điện thoại của Bối Nhĩ Đóa: “Anh có thể lên rồi.”

Diệp Trữ Vi vào nhà, chuyện đầu tiên chính là nghiêm cẩn xem xét nét mặt của Bối Nhĩ Đóa, chuyện này rõ ràng khiến Bối Hành An không vui: “Cậu nghĩ rằng tôi sẽ vì cậu mà đánh Nhĩ Đóa? Người tôi muốn đánh nhất chính là cậu.”

Diệp Trữ Vi nghe xong liền đi lên phía trước, thản nhiên nói: “Bố có thể ạ.”

Bối Hành An nhìn cậu ta một hồi, nói: “Tôi sớm biết rằng cậu đối với Nhĩ Đóa không có ý tốt nhưng lại không nghĩ tới cậu so với tưởng tượng của tôi còn giảo hoạt hơn, dám gạt tôi và mẹ nó dẫn nó đi đăng ký kết hôn. Cậu như vậy là không trung thực, không có thành ý, làm thế nào để tôi yên tâm giao con gái của mình cho cậu?”

“Chuyện này là lỗi của con, là con không xử lý tốt, nhưng con không hối hận.”

Bối Hành An không nói gì, nháy mắt hiểu rõ lời cậu ta, cậu ta nhận sai nhưng không ăn năn, đối với Bối Nhĩ Đóa, cậu ta có kế hoạch của mình, mục đích chính là dọn dẹp các chương ngại vật trước mắt, tốc chiến tốc thắng, tự nguyện chịu mọi rủi ro.

Nhưng mặc kệ là như thế nào, kế hoạch đã thành công rồi.

Ý nghĩ này khiến Bối Hành An cảm thấy tức giận và bất lực, chuyện đã tới mức này, ông không thể nói ra tâm trạng của mình, cũng không thể nhốt con gái trong nhà không cho bọn nó gặp mặt, hưởng chi, ông biết rõ con gái mình thích cậu ta biết bao nhiêu. Ông sớm nhìn rõ con người Diệp Trữ Vi, người này lòng dạ trừu việc có chút mưu đồ, nhân phẩm không có vấn đề, đối với con gái ông cũng rất chân tình, thật sự trân trọng.

Là một người bố, ông thực sự không có lý do để phản đối, nhưng ông cũng không cam lòng để con gái âm thầm biến thành vật sở hữu của người ta.

“Bố, đừng trách Trữ Vi, kết hôn là chuyện hai bên tình nguyện, là con cam tâm.” Bối Nhĩ Đóa nói, “Con muốn ở cạnh anh ấy cả đời, đây là một quyết định cẩn thận, không phải vội vàng.”

“Con sẽ không hối hận chứ?” Bối Hành An hỏi.

“Không ạ.”

Bối Hành An cười bất lực, vẫy vẫy tay: “Bố còn có thể nói gì? Con gái lớn không thể giữ trong nhà, ở trong lòng của con, vị trí của bố đã không bằng người khác.”

Lời nói chua xót khiến Bối Nhĩ Đóa khó xử, cô chạy nhanh qua lay lay cánh tay ông, có chút làm nũng: “Bố, vị trí của bố trong trái tim con không thể so sánh được, Trữ Vi cũng vậy, hai người đều rất quan trọng với con.”

“Bố nuôi dưỡng con bao nhiêu năm, còn cậu ta chỉ mới quen con gần đây, như vậy có thể đánh đồng?”

“Bố.”

“Thôi, đừng nói nữa.” Bối Hành An liên tục xua tay, “Bố không có tâm trạng nghe con giải thích.”

Diệp Trữ Vi nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Bối Nhĩ Đóa, ánh mắt anh chợt tắt, đi lên phía trước hai bước, cúi đầu với bố vợ.

“Con hiểu cảm giác của bố bây giờ, con đảm bảo với bố, cả đời này con sẽ đối xử tốt với cô ấy, bảo vệ cô ấy, chăm sóc cô ấy, không để cô ấy phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nếu con không làm tốt, bố có thể đến dạy dỗ con, con hứa sẽ không phản kháng.”

Bối Hành An không nói chuyện.

“Cô ấy đã là vợ con, bố cũng là bố con. Quan tâm bố, hiếu kính bố cũng là vì chức trách, về sau nếu có gì cần phân phó bố đều có thể tìm con.”

Bối Nhĩ Đóa kinh ngạc, không nghĩ tới Diệp Trữ Vi có thể nói lời này.

Thật lâu sau, Bối Hành An mở miệng: “Cậu thật sự khách sáo, một ông già như tôi không cần thiết cậu phải chăm sóc, đời này, cậu có thể chăm sóc tốt cho Nhĩ Đóa thì tôi đã vạn phần vui mừng rồi. Tuy rằng tôi không tiếp xúc với cậu nhiều nhưng tôi tin tưởng sự lựa chọn của con gái, nó từ nhỏ đã biết cách nhìn người, hi vọng lần này cũng không ngoại lệ. Hai đứa đã kết hôn, làm trưởng bối thì nên biết điều, quả cưới của Nhĩ Đóa tôi sẽ trả lễ không thiếu, chẳng qua tôi có một câu muốn nói, nếu quả thực có một ngày cậu làm Nhĩ Đóa buồn, tôi sẽ liều mạng với cậu đến cùng.”

Một lát sau, Diệp Trữ Vi trả lời: “Vâng ạ.”

49. Chương 49

Vì để tân trang lại phòng tân hôn, Bối Nhĩ Đóa tạm thời ở chỗ của Diệp Trữ Vi.

Căn hộ của anh to hơn chỗ cô ở rất nhiều, nội cái tủ đựng đồ của anh đã đủ chứa toàn bộ gia sản của cô.

Sau khi sửa sang lại phòng ốc, Diệp Trữ Vi tỏ thái độ: “Đừng nói đây là tất cả đồ đạc của em.”

Nói xong thuận tay ôm cô về phía phòng ngủ, đóng cửa lại tiếp tục tận hưởng tuần trăng mật trong nhà.

.

Buổi tối, Bối Nhĩ Đóa đưa Diệp Trữ Vi đi tới quán bar gặp Đường Lật, thông báo cho Đường Lật biết chuyện của bọn họ.

Đường Lật nghe xong không thể tin, vẻ mặt kinh ngạc hỏi lại: “Thật hay giả đây? Hai người không nói đùa đúng không?”

“Em cần xem hôn thú không?” Diệp Trữ Vi lắc nhẹ chiếc ly thủy tinh trong tay.

Đường Lật gật đầu: “Cần chứ, cần chứ.”

“Ngại quá, anh không mang theo.”

“”

“Đường Lật, tớ và anh ấy đang sống cùng nhau.”

“Ồ cùng? Mới có vài ngày thôi, rốt cuộc tớ đã bỏ lỡ chuyện gì rồi?!” Đường Lật cơ hồ phát điên.

“Cậu nhỏ tiếng một chút.” Bối Nhĩ Đóa nhắc nhở.

Đúng vậy, tin tức này nếu bị phát hiện sẽ gây sốc cho mọi người, Đường Lật không thể giữ bình tĩnh, hai tay vò tóc đến loạn, hai mắt trừng lớn, sáng quắc như cây đuốc nhìn thẳng đương sự, cố gắng phân biệt thật giả.

“Vì sao mọi người lại chọn nơi này?” Một giọng nói trầm thấp xen ngang.

Đường Lật ngáp ngừng, ngẩng đầu nhìn thấy Úc Thăng đang đứng ở trước mặt, anh ta mỉm cười duyên dáng.

“Hắn là có người tới đây đòi quà.” Diệp Trữ Vi nói.

Úc Thăng thản nhiên ngồi xuống, cánh tay không cẩn thận đụng vào bả vai Đường Lật, Đường Lật nhích người qua bên phải.

“Chúc mừng vợ chồng trẻ.” Ánh mắt Úc Thăng mang theo giễu cợt, không khỏi chế nhạo bọn họ, “Nhưng mà cũng không quên nhắc nhở, chú ý thân thể, đừng để mệt nhọc quá trớn.”

“Cám ơn.” Diệp Trữ Vi thản nhiên nói.

“Chúng ta gọi đồ ăn đi.” Bối Nhĩ Đóa nói, “Em đói bụng.”

“Đói bụng em cũng không nói sớm?” Diệp Trữ Vi nhìn cô một cái, anh mở thực đơn trong tay, đặt trước mặt cô, “Em chọn đi.”

Khi phần ăn được đưa tới, bốn người bọn họ liền động đũa.

“Hai người dự định khi nào thì tổ chức hôn lễ?” Đường Lật truy vấn.

“Cuối năm hoặc là đầu năm sau, hiện tại sức khỏe của bố Trữ Vi không tốt, tham gia hôn lễ sẽ rất mệt.” Bối Nhĩ Đóa cảm thông giải thích.

Đường Lật liếc mắt nhìn vào ngón tay áp út của Bối Nhĩ Đóa, hỏi: “Anh ấy đã mua cho cậu nhẫn kim cương chưa?”

“Mua rồi, chẳng qua kích cỡ có vấn đề nên tớ không tiện mang vào.”

Đường Lật muốn hỏi là bao nhiêu Carat, Úc Thăng bên cạnh giành mở miệng trước: “Em cứ thoải mái đòi hỏi, Diệp Trữ Vi từ trước đến nay đối với người nhà rất hào phóng, huống chi em còn là vợ của anh ấy, anh ấy làm sao khiến em ủy khuất được.”

Đường Lật im lặng, trong mắt cô có chút sợ hãi, từ khi cô hạ quyết tâm từ chức, cô đã bắt đầu lạnh lẽo xa lánh Úc Thăng, cố gắng nghĩ cách tránh được anh ta lúc nào hay lúc ấy, thậm chí ngay cả khi bọn họ nói chuyện riêng, mà người thông minh như Úc Thăng lý nào không phát hiện ra.

Bối Nhĩ Đóa nhìn sang nét mặt Đường Lật và Úc Thăng, càng nhìn càng cảm thấy bối rối thay cho bọn họ.

Úc Thăng chợt dừng dao nĩa, nhìn về phía Bối Nhĩ Đóa: “Thế nào? Anh nói không đúng sao, mợ nhỏ?”

Bối Nhĩ Đóa: “”

Đường Lật nghe xong mém chút sắc nước.

Biểu hiện của Diệp Trữ Vi tự nhiên nhất, nhìn lướt qua cháu trai: “Nói chuyện cùng trưởng bối thì phải biết kiềm chế thái độ.”

Úc Thăng nhú mày: “Được, không lỗ măng nữa.”

Bối Nhĩ Đóa nói: “Anh đã thừa nhận em là vợ, là bậc trưởng bối, vậy em hỏi anh, anh dự định khi nào thì mới cưới vợ?”

“Anh? Vẫn còn sớm.” Úc Thăng trả lời, “Bạn gái anh còn chưa có.”

“Vậy anh phải biết nắm bắt cơ hội, theo em được biết, những người cuồng công việc đa phần sẽ bị độc thân.”

“Cám ơn vợ nhỏ quan tâm.” Úc Thăng mỉm cười nói, “Cháu sẽ tận lực cố gắng.”

Đường Lật không tham gia chủ đề, cô trầm mặc nhìn xuống bàn ăn, mãi đến khi Úc Thăng quay đầu nghiêng người vào tai cô thấp giọng: “Sao không nói chuyện?”

“Em không có gì để nói.” Đường Lật miễn cưỡng cười cười.

Sau khi dùng xong bữa tối, bọn họ lại tiếp tục hàn huyên, chưa đến tám giờ cả nhóm đã giải tán, Diệp Trữ Vi đưa Bối Nhĩ Đóa đi dạo phố, Úc Thăng lái xe chở Đường Lật về nhà.

Dọc theo đường đi, gió đêm thổi, Bối Nhĩ Đóa kéo cánh tay Diệp Trữ Vi, tự nhiên mà nói về chuyện của Đường Lật và Úc Thăng.

“Anh cảm thấy chuyện của bọn họ sẽ thế nào?”

“Không biết được.”

“Nếu Úc Thăng biết Đường Lật muốn từ chức, có phải sẽ giữ cô ấy ở lại hay không?”

“Không biết được.”

“Diệp Trữ Vi, cái gì anh cũng không biết là sao?” Bối Nhĩ Đóa đóng cửa cánh tay, “Em không phải chỉ đang quan tâm tới chuyện của Đường Lật mà thôi, cũng có cháu ngoại của anh trong đó còn gì.”

“Nhĩ Đóa, từ trước đến nay chuyện của người khác anh không hứng thú. Lại nói, tình cảm là chuyện của hai người bọn họ, người khác không thể làm chủ.”

Bối Nhĩ Đóa thở dài, cô khá uể oải.

“Tuy nhiên, nếu có một ngày em cảm thấy Úc Thăng chướng mắt, cứ việc sử dụng quyền lợi của vợ nhỏ.” Diệp Trữ Vi nói, “Yên tâm, có anh ở đây, anh ấy sẽ không dám phản kháng.”

“... Rất đúng với ý em, trước tiên em phải chuẩn bị roi mây, đến lúc đó hung hăng đánh anh ta mới được, vì Đường Lật xả hết giận.”

“Không thành vấn đề.” Người nào đó hứa hẹn.

Dạo phố, bọn họ mua rất nhiều đồ đặc, trở lại căn hộ, Bối Nhĩ Đóa đi tắm rửa, Diệp Trữ Vi nhàn nhã truy cập weibo.

Chờ Bối Nhĩ Đóa đi ra anh điều chỉnh laptop về phía cô.

“Đây không phải hôn thú của chúng ta sao?” Bối Nhĩ Đóa liếc thấy.

“Thừa dịp tâm tình ổn định, anh thuận tay đăng lên.”

“Trời ạ, anh thật sự đăng rồi sao?” Bối Nhĩ Đóa không quan tâm đến mái tóc ướt sũng, cô bỏ lại khăn tắm, chạy tới xem.

Diệp Trữ Vi ấn cô ngồi trên đùi anh, cùng nhau xem.

“Tiểu Nhĩ Đóa của Trữ Vi” chỉ đăng lên có mấy tấm hình, còn lại không ghi gì cả, thành công thu hút khu vực bình luận, không đến nửa giờ đã có hơn một ngàn lời bình luận.

“Woa, woa, chúc phúc hai người, chúc cho hai người thiên trường địa cửu, mãi mãi hạnh phúc.”

“A a a a a, nhanh như vậy? Đây là sự thật hay giả dối?”

“Hành động là vũ khí tốt nhất đánh tan những tin đồn.”

“Có người bảo tối nay nhìn thấy hai người tay trong tay ở phố ăn vặt, Nhĩ Đóa dường như béo ra, mong là thật.”

“Chep, bạn cao đến 1 mét 9, thật tội nghiệp cho Bối Nhĩ Đóa nha?”

“Tôi đặt cược một nghìn, khẳng định là bọn họ sắp có tin vui, không đến ba tháng là cùng.”

.....

“Em cứ từ từ xem, anh đi tắm.” Diệp Trữ Vi thấy cô xem chăm chú, đoán chắc cô không muốn rời máy vi tính, anh đứng lên, lập tức đi vào phòng tắm.

Cô đăng nhập weibo, còn viết một câu bên dưới: “Chúng tôi sẽ quý trọng lẫn nhau, luôn luôn vui vẻ hạnh phúc. À, từ hôm nay trở đi, mọi người có thể gọi tôi là Nhĩ Đóa, cũng có thể gọi tôi là bà Diệp.”

Đây là từ tên gọi thân mật khi cô quen biết với Diệp Trữ Vi, Bối Nhĩ Đóa lần đầu tiên hào phóng, tự tin và thoải mái thể hiện tình cảm.

Bây giờ cô cũng không ngại đem chuyện hạnh phúc của mình để chia sẻ với một số bạn bè trên mạng.

Ngay lập tức không ít lời chúc mừng đập vào tầm mắt cô, những người đặt câu hỏi sau đó đều chuyển sang những câu bình luận lãng mạn.

Nhà sản xuất cũng thông qua weibo gửi lời chúc mừng tới bọn họ, thuận tiện tuyên truyền vòng loại cuối cùng của phim.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, toàn bộ internet tràn ngập tin vui về Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa.

Bối Nhĩ Đóa tự nhiên cũng đoán được, tin tức này cũng trợ giúp cô thông báo đến người kia.

Quả nhiên, hôm sau đích thân trợ lý của Trương Dật Lộ xuất hiện tại buổi khai mạc của một thương hiệu mỹ phẩm, đối phương nói rằng sức khỏe của Trương Dật Lộ có chút vấn đề, tạm thời xin phép vắng mặt.

Ba ngày sau, một tạp chí chụp được ảnh Trương Dật Lộ và Ngô Trần đứng ở ven đường tranh cãi, trên ảnh chụp Ngô Trần cúi đầu, vươn ngón trỏ chỉ vào mặt Trương Dật Lộ, hơn nữa đôi mắt anh ta rất hung dữ, còn Trương Dật Lộ thì rất quật cường, tạp chí còn ghi rõ quan hệ giữa bọn họ xảy ra vấn đề, nghi ngờ diễm báo chia tay.

Tình cảm giữa đại gia và chân dài như một món ăn nhanh, ngắn ngủi và sớm héo tàn.

Ngô Trần thậm chí còn nói với tay săn ảnh, anh ta không quen biết Trương Dật Lộ.

Trương Dật Lộ dường như không bị đả kích vì chuyện này, theo thường lệ cô ta vẫn tham gia sự kiện, khi phóng viên nhắc tới tên Ngô Trần, cô ta vẫn nở nụ cười khiêm tốn, lịch sự trả lời: “Từ đầu tới cuối chúng tôi chỉ là bạn bè, không yêu đương, rất nhiều tạp chí đã ghi sai sự thật.”

Các phóng viên nhất quyết không buông tha, tiếp tục hỏi về tấm hình cô chụp cùng Ngô Trần tắm nắng ở bãi biển, Trương Dật Lộ cười cười không nói.

Có lẽ là bị câu hỏi của các phóng viên áp đảo cộng với ánh sáng trong nhà chói mắt, Trương Dật Lộ cười thiếu tự nhiên, cảm thấy bị thiếu đường khí, cô ta nhìn không được liền ngáp một cái, ngoài ý muốn bị phóng viên chụp lại, lúc cô ta ngáp hai má trông khá đơ.

Bức ảnh này đã dẫn đến phiền toái cho Trương Dật Lộ.

Ở bình luận đầu tiên “Có phải bạn phẫu thuật thẩm mỹ hay không?”, Trương Dật Lộ liền lấy điện thoại gọi ngay cho Bối Nhĩ Đóa.

“Bối Nhĩ Đóa, tôi biết là cô, cô chuẩn bị trả thù tôi đúng không? Cô nghĩ rằng cô có thể hủy hoại danh tiếng của tôi? Đừng quá ngây thơ, trong giới này rất nhiều người phẫu thuật thẩm mỹ, nhiều không đếm

xuế, cùng lắm thì tôi trực tiếp thừa nhận, bọn họ có thể làm gì tôi? Phẫu thuật thẩm mỹ không vi phạm pháp luật, tôi khuyên cô đừng dùng cách này hạ bệ tôi, lãng phí thời gian.”

Bối Nhĩ Đóa đang ủ áo sơ mi cho Diệp Trữ Vi, nghe vậy thì thấy buồn cười, cô nói: “Trương Dật Lộ, cô thật sự nghĩ rằng tôi sẽ làm chuyện lãng phí thời gian với cô? Thật ngại quá, sau khi kết hôn tôi khá bận rộn, không còn chú ý đến tin tức về cô, không biết cô đang xảy ra chuyện gì.”

Trương Dật Lộ im lặng một hồi, sau đó cô ta cười nhẹ: “Cười chui thì cũng không tốt đẹp gì, sau khi ly hôn không đáng một đồng, cô so với gái ế còn thảm hơn đấy.”

Nói xong, cô ta cúp điện thoại.

Bối Nhĩ Đóa hiểu được Trương Dật Lộ đang phô trương thanh thế, không hề bận tâm tới cô ta.

Bối Nhĩ Đóa cũng không hề nghĩ đến, chỉ vài ngày sau vận may của Trương Dật Lộ tụt thê thảm, cô ta liên tiếp bị bối móc, một người phụ nữ khác vạch mặt cô ta là người sống có tâm kế, đồng thời cô ta còn bị trưởng bối phê phán làm việc thiếu chuyên nghiệp, không muốn tốn thời gian học hỏi, ngược lại dùng mỹ nhân kế dựa hơi đại gia.

Ngoài ra, một bức ảnh trước khi phẫu thuật thẩm mỹ của Trương Dật Lộ cũng lan truyền trên mạng, bị chia sẻ hơn một triệu lượt.

Vì sao tấm ảnh này bị lộ không ai biết, cũng không có ai quan tâm, việc mọi người quan tâm chỉ là gương mặt bây giờ và hồi xưa của cô ta quá khác xa, lúc xưa có phần mờ nhạt, gương mặt không nổi bật lắm.

Thời thanh xuân, Trương Dật Lộ khá tự ti, cô ta rất sợ chụp ảnh, sau khi tốt nghiệp trung học thì cô ta cũng mượn cớ xin phép không chụp ảnh kỷ niệm cùng lớp, cho nên hầu như không ai có được ảnh chụp trước kia của cô ta. Mắt nhỏ, mũi tẹt, cằm vuông, mặt đầy hung dữ, Trương Dật Lộ sợ hãi đến run rẩy, cô ta hận đến nỗi không muốn nhìn vào máy vi tính, chỉ muốn xé nát tấm ảnh kia.

Bức ảnh này đúng thật là của cô ta, nhưng ai tung ra thì cô ta nhất thời không đoán được.

Cư dân mạng bắt đầu bắt đầu bày tỏ sự quan tâm sâu sắc đối với Trương Dật Lộ, rất nhanh điều tra được, thí dụ như cô ta và Bối Nhĩ Đóa là bạn học ở trường trung học, thí dụ như gia đình cô ta căn bản không giàu có, mẹ đẻ là người giúp việc, cô ta và mẹ đẻ cũng ít khi liên lạc với nhau, thí dụ như cô ta và Hoắc Tiểu Đồng là bạn thân, bọn họ tốt nghiệp từ một trường đại học không phải hệ chính quy.

Cư dân mạng liệt kê ra một biểu đồ về mối quan hệ bạn bè của Trương Dật Lộ, Bối Nhĩ Đóa là bạn học với cô ta thời trung học, Hoắc Tiểu Đồng lại là bạn thời đại học, bạn trai trước đây của Hoắc Tiểu Đồng là Cao Hiến Âm, Cao Hiến Âm là đồng nghiệp của Diệp Trữ Vi, Diệp Trữ Vi là ông xã của Bối Nhĩ Đóa. Bạn trai của Trương Dật Lộ là Ngô Trần, hai người bọn họ đều kém nhau 30 cm.

Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi, Hoắc Tiểu Đồng và Cao Hiến Âm, Trương Dật Lộ và Ngô Trần, ba cặp đôi này đều đã yêu nhau, sự thật này trở thành chủ đề bàn tán trên các diễn đàn, trái đất quá nhỏ, rất nhiều sự thật chưa được phơi bày.

Sau đó có người bình luận: “Bối Nhĩ Đóa và Trương Dật Lộ từ trước đến nay không hợp, Trương Dật Lộ luôn luôn ghen tị với Bối Nhĩ Đóa, thời trung học còn kéo bè kết phái, cô lập Bối Nhĩ Đóa, còn tung tin đồn Bối Nhĩ Đóa chia rẽ đôi tình nhân khác, Bối Nhĩ Đóa sau này quen Diệp Trữ Vi, Trương Dật Lộ càng ghen tị với hạnh phúc của cô ấy, vì thế tìm một người bạn trai cũng cao bằng Diệp Trữ Vi để ganh đua hơn thấp.”

Đối mặt với ngôn luận, Trương Dật Lộ vẫn tươi cười với giới truyền thông: “Tôi tin rằng mọi người có thể phân biệt thật giả, về ngoại hình, tôi đã sớm nói, thân thể là do bố mẹ ban tặng, tôi quý trọng còn không hết, làm sao có thể đi phẫu thuật? Huống chi tôi rất tự tin với bản thân, tấm hình trên mạng kia không phải là tôi, người nào sáng suốt đều nhìn ra được, tôi không biết là ai xấu tính như thế, cố tình làm mất uy tín của tôi, nhưng tôi cũng không vì thế mà tốn thời gian để đi điều tra.”

Thái độ tốt nhưng trái tim cô ta dường như trống rỗng, sau khi rời khỏi ánh đèn sân khấu, cả khuôn mặt đều ảm đạm.

Trương Dật Lộ rơi vào khủng hoảng còn Bối Nhĩ Đóa được Diệp Trữ Vi dốc lòng chăm sóc, tất cả mọi thứ đều diễn ra thuận lợi, ngoại trừ việc cô không mang thai, để lại bao nhiêu tiếc nuối cho Diệp Viễn.

Diệp Viễn được chẩn đoán là bị ung thư phổi, ông được điều trị tích cực, sớm biết số mệnh do trời định nên ông đã không còn sợ sinh tử, ông sống rất lạc quan, ngoại trừ việc thường hay quần vớ, còn thích thúc giục con dâu mang thai.

“Nhĩ Đóa, gần đây công việc của Trữ Vi có phải bận bịu hay không?” Nằm ở trên giường bệnh Diệp Viễn ngắt lời Bối Nhĩ Đóa đang đọc báo, trực tiếp hỏi trọng điểm.

“Vâng, anh ấy hơi mệt ạ, ba ngày nay anh ấy liên tục tăng ca.” Bối Nhĩ Đóa buông tạp chí, thành thật nói.

Diệp Viễn nhíu mày: “Kết hôn còn chưa hiểu chuyện? Chẳng lẽ công việc quan trọng hơn? Vì công việc bỏ vợ?”

“Khụ khụ, anh ấy không bỏ bê con.”

“Phải không? Vậy tối qua hai đứa có tích cực hay chưa?”

“ ”

“Mau nhìn bố báo cáo.”

“Không ạ, ngày hôm qua anh ấy về nhà rất trễ, con lúc đó thì ngủ rồi.”

“Thật kỳ lạ! Đợi lát nữa nó đến đây bố chắc chắn sẽ mắng nó, mới kết hôn vài ngày, dám lạnh nhạt với con?” Diệp Viễn gầm lên, “Nhớ năm đó, bố và Ái Á không bao giờ tách rời nhau.”

“Bố, lúc đó là do con đang ngủ, không phải anh ấy lạnh nhạt ạ.”

“Chẳng qua là nó không muốn đánh thức con, làm sao có thể để con ngủ như thế chứ? Haiz, lại bỏ lỡ một ngày.” Diệp Viễn thở dài.

Bối Nhĩ Đóa không nói gì, đành phải lảng sang chuyện khác, nói chuyện khác phân tán sự chú ý của ông.

Chờ Diệp Trữ Vi sau khi tan tầm tới bệnh viện, Diệp Viễn không ngừng phê bình con trai, mắt thấy thời gian không còn sớm, ông ra lệnh cho bọn họ nhanh chóng về nhà làm chuyện trọng đại.

Ra bệnh viện, Diệp Trữ Vi nói: “Anh dẫn em đi xem phim.”

“Xem phim? Nhưng thời gian không còn sớm.”

Diệp Trữ Vi hơi cúi người, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Em muốn theo anh trở về nhà làm chuyện trọng đại?”

“ ”

“Nhĩ Đóa, em đừng nghĩ lời của bố là thật, chỉ là cảm xúc nhất thời của ông mà thôi, đừng cho đó là gánh nặng.”

“Vâng ạ.”

“Thật ra thì tối hôm qua anh vẫn có thể đánh thức em, nhìn em ngủ ngon lành như vậy anh không muốn để em quá mệt.” Anh nắm tay lại, nhẹ nhàng gõ trán cô, “Khi nào muốn có con, anh để em tùy ý quyết định.”

“Vậy anh thì sao?”

“Với anh mà nói, để em mang thai rất đơn giản, tùy thời cơ đều có thể, quan trọng là em phải chuẩn bị tốt.”

“ ”

50. Chương 50

“Nhĩ Đóa, chuyện con kết hôn bố đã kể với mẹ.” Bối Hành An nói trong điện thoại.

“Bà ấy nói thế nào ạ?” Đối với chuyện này Bối Nhĩ Đóa không cảm thấy kỳ lạ, thậm chí cô đã chuẩn bị tâm lý.

“Bà ấy không nói gì nhưng bố biết trong lòng bà ấy luôn hi vọng con sống tốt.” Bối Hành An nói một cách nghiêm túc, “Nhĩ Đóa, bà ấy không phải là người ngoài, bà ấy là mẹ của con.”

Kết thúc trò chuyện, Bối Nhĩ Đóa ngồi một mình trước bàn làm việc, ánh mắt hững hờ. Diệp Trữ Vi tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của cô, anh đi tới bên cạnh, hỏi cô làm sao vậy.

“Mẹ biết chúng ta kết hôn rồi.”

“Vì thế em lo lắng?”

Bối Nhĩ Đóa lắc lắc đầu: “Không ạ, dù sao từ nhỏ đến giờ quan hệ giữa em và mẹ không tốt lắm.”

“Em có nghĩ rằng bà ấy luôn yêu em không?”

Bối Nhĩ Đóa hơi suy nghĩ, cô cười gượng: “Trước kia thì em cảm thấy bà ấy rất yêu thương em, hiện tại em bắt đầu hoài nghi, có lẽ bà ấy căn bản không hiểu cái gì là yêu, nếu yêu một người, sẽ không khiến cho người đó có áp lực lớn.”

“Còn em, em có yêu mẹ em không?” Diệp Trữ Vi lại hỏi.

“Em không biết.”

“Vậy, em có yêu anh không?”

“Yêu. Ồ? Sao anh lại đột ngột chuyển đề tài thế?”

“Bởi vì không muốn nhìn em rối rắm, anh quyết định thay đổi câu hỏi để em có thể xác minh rõ ràng.”

“ ”

“Nhĩ Đóa, anh không biết nói đạo lý nhưng anh tin tưởng trên thế giới này luôn luôn tồn tại một mối quan hệ yêu thương. Cũng giống như em, trước đây anh chưa bao giờ tin vào tình yêu vĩnh cửu. Tuy nhiên, anh tin rằng em sẽ làm tốt vai trò của người mẹ.”

Anh dễ dàng nhìn ra cô hao tâm tổn sức che giấu cảm xúc, câu nói đầu tiên lại chạm vào được bí mật trong lòng cô. Từ sau khi kết hôn, cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, thậm chí có đôi khi cô nhú mào, ánh mắt anh sẽ đuổi theo.

“Vâng.” Cô nở nụ cười, đồng ý nói, “Con của em nhất định sẽ hạnh phúc, em sẽ đưa nó đi du ngoạn nhiều nơi, chụp nhiều ảnh đẹp cho nó.”

“Đương nhiên.” Anh xoa đầu cô, “Nhưng nhớ không được chịu đựng nó quá mức.”

“Trữ Vi, vì sao anh luôn tràn đầy tự tin như vậy, chẳng lẽ anh chưa từng lo lắng, nếu bản thân không thể đảm nhiệm vai trò làm bố?”

“Đừng lo, con anh chỉ cần sao chép mô hình trưởng thành của anh là có thể thành công.”

“ ”

Chờ Bối Nhĩ Đóa đánh răng xong, lúc đi ra, cô phát hiện Trữ Vi tải vào điện thoại di động của cô một hình ảnh.

Là rái cá mẹ đang ôm con mình qua sông, rái cá con thoải mái dựa trên bụng mẹ, nhắm mắt ngủ say, khoảnh khắc này rất đáng yêu.

Đây là một loại ám chỉ? Bối Nhĩ Đóa bắt đầu mơ mộng, có phải anh muốn nỗ lực, muốn cô thăng chức làm mẹ?

.

Đêm đó, Bối Nhĩ Đóa nằm ở trên giường, tinh thần và thể chất của cô tràn đầy năng lượng, khi nghe thấy âm thanh tắt đèn, cô nằm im bất động, yên lặng chờ đợi người nào đó hành động, kết quả đợi thật lâu Diệp Trữ Vi vẫn không có chút động tĩnh.

“Hử?” Cô ngạc nhiên mở mắt, đưa tay chọc chọc cánh tay anh, “Anh cứ như vậy ngủ sao?”

“Ừ, ngủ ngon.”

“.”

Nội tâm cô có chút mất mát, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Cô nhìn trần nhà thật lâu, nhìn về phía anh xúc động.

Cuộc bầu cử cho chương trình truyền hình cuối cùng đã có kết quả, phim tuyên truyền của công ty Úc Thăng đạt tỉ lệ người xem cao nhất, ngoài ra công ty còn chính thức tuyển được ba cặp đôi mới gia nhập vào mùa mới. Tuy rằng bọn họ đều có những đặc điểm riêng đặc biệt, nhưng khiến người xem nhớ mãi không quên chính là cặp đôi Bối Nhĩ Đóa và Diệp Trữ Vi, hướng hồ cặp đôi này đã thành vợ thành chồng, có thể lấy chủ đề của họ tuyên truyền cho “hạnh phúc vĩnh cửu”.

Cuộc sống sau hôn nhân của Bối Nhĩ Đóa tự nhiên được mọi người quan tâm, mỗi ngày bọn họ không ngừng yêu cầu cô cùng Diệp Trữ Vi chụp hình, cô đáp ứng yêu cầu của họ, trong hình Diệp Trữ Vi đang quay mặt, thân thể còn bị cô chắn ngang một nửa, hình chụp với tư thế này khiến cô hối hận không kịp, cư dân mạng còn bảo vóc dáng cô khác xưa.

“Sau khi kết hôn hình như bạn béo ra? Diệp Trữ Vi nhìn khá tiêu tụy, tuy rằng vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không quên nhắc nhở hai bạn, vợ chồng mới cưới đừng nên quá trốn, hoạt động về đêm nhiều quá coi chừng hại thân của anh ta, thân thể con người không phải bằng sắt.”

Hại thân.

Bối Nhĩ Đóa nhìn hai chữ này thực sự muốn hộc máu mũi.

Cô tính gọi điện cho Đường Lật nhưng điện thoại không kết nối, cô bắt đầu hoang mang, không biết Đường Lật đang bận cái gì.

Ngày đó sau khi cuộc tuyển chọn cho phim tuyên truyền kết thúc, Đường Lật gửi đơn từ chức cho Úc Thăng, hôm sau cô nhanh chóng đi nghỉ, ngồi xe bus đến thị trấn, di động cũng tắt máy.

Nếu nói mùa xuân như một khúc dân ca thì mùa thu dịu mát giống như một loại âm nhạc cổ điển, giai điệu nhẹ nhàng pha trộn một chút buồn bã.

Khi chiếc xe lái qua một khu rừng phong, phiến lá kia như nhuộm màu đỏ phẳng phất, có thể chạm tay là rụng đến, cách kính cửa sổ, người ta chỉ có thể nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Sau khi xe chạy qua, Đường Lật cúi đầu nhìn tập thơ trên tay.

“Bạn nhìn mây, mây nhìn bạn. Tôi nghĩ, khi bạn nhìn vào mây, khoảng cách bạn muốn với tôi mây sẽ rất gần.”

Đây là một bài thơ cũ, mượn cảnh biểu đạt một loại tình yêu không đau đớn.

Đứng trước tình yêu như thế, không bằng bạn nên ngắm những đám mây trên bầu trời xanh trong tầm tay của bạn.

Cô không khỏi nhớ lại những giây phút ở cùng Úc Thăng, mãi cho đến khi kết thúc phim tuyên truyền, anh ta khoanh tay, trầm mặc nhìn đơn từ chức của cô.

Rất lâu sau anh ta mới ngẩng đầu, thâm ý hỏi: “Em cảm thấy làm việc ở đây rất vất vả?”

“Vâng ạ.” Cô thừa nhận, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Nếu đã vậy, anh tôn trọng quyết định của em.” Anh ta đứng dậy, mỉm cười rộng lượng, duỗi tay về phía cô, “Cũng cảm ơn em.”

Cứ như vậy, tất cả kết thúc.

Kết quả này nằm trong dự liệu, cũng phù hợp với phong cách xử sự của anh ta, anh ta không bao giờ giải thích dông dài, bằng không anh ta cũng không thể đứng ở vị trí cao như thế.

Lại một lần nữa tình đơn phương, nghĩ lại cô thấy tình sử của mình thật huy hoàng, bắt đầu từ hồi mẫu giáo, đã từng thầm mến một bạn nhỏ đáng yêu, một cậu hotboy trong hội đá bóng, một bạn nam ngồi trước mặt mình, sau là một cậu thiếu niên trong hội dương cầm, và cuối cùng là người đàn ông luôn giữ nguyên tắc kia, Úc Thăng.

Cô hẳn là nên biết ơn bọn họ, bọn họ đã khéo léo từ chối tình cảm của cô, đặc biệt là anh ta, từ đầu tới cuối anh ta đều không hề có cảm tình với cô, cứ như thể để cô thư thái rời đi.

Anh ta xử sự như một quý ông, dịu dàng và lịch sự, tôn trọng cũng như bảo vệ cô, một ông chủ, thái độ anh ta như vậy là tốt lắm rồi.

Cô khép lại tập thơ trong tay, ngơ ngác nghĩ, thái độ anh ta như vậy là tốt lắm rồi.

Chậm rãi mở di động, Đường Lật nhìn thấy hai tin nhắn, một là của Bối Nhĩ Đóa, vừa thấy nội dung liền hốt hoảng, một là của Úc Thăng, chỉ có ba chữ: “Tôi xin lỗi.”

Cô giật giật cơ mặt, không dễ dàng gì cười gượng, còn về phần tin nhắn của Bối Nhĩ Đóa: “Được rồi, đừng cả ngày kể về chuyện của cậu, thật đả kích người khác có biết không?”

Sau khi Đường Lật trả lời xong tin nhắn xe buýt cũng tiến vào đường hầm, không có ánh sáng, chỉ có ánh đèn trên màn hình di động, cứ như vậy một lát, ánh sáng chiếu vào, đôi mắt Đường Lật hiện lên chua xót.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy mùa thu thật đẹp, dịu mát như đang nở nụ cười.

Đây bất quá chỉ là một cuộc hành trình trong cuộc sống, một chặng đường dài phía sau chắc chắn sẽ xuất hiện những thăng trầm, nhưng chỉ cần cô giữ vững thái độ vui vẻ, bản thân sẽ thấy phong cảnh riêng cho mình.

Nếu cơ hội bị lỡ mất, chỉ có thể thuyết phục điều đó không thuộc về mình.

Cô cũng không oán trời trách đất, phát hiện trong cuộc sống này vẫn còn rất nhiều mặt tốt.

Như vậy mới đúng, không phải sao?

Kể từ khi ảnh quá khứ của Trương Dật Lộ xuất hiện trên internet, cư dân mạng tiếp tục đào bới chuyện của cô ta, bao gồm cả những hoạt động của cô ta, một lần nào đó, cô ta đích thân hất đổ giỏ trái cây trên tay mẹ mình ở nông trường, ngoài ra cô và Hoắc Tiểu Đồng còn cùng với hai người khác liên tiếp tổ chức party thác loạn, chụp ảnh khoe khoang các loại mỹ phẩm xa xỉ. Hầu như mỗi ngày đều như vậy.

Tin đồn liên tục nổi lên, công việc của Trương Dật Lộ vì thế bị giảm bớt, ngày qua ngày không khỏi có khuynh hướng tụt xuống, đồng thời Ngô Trần cũng công khai trách cứ Trương Dật Lộ, tố cáo cô ta thích được nổi tiếng, lòng hư vinh rất cao, không biết tốt xấu đòi phí chia tay trên trời, quên biết một người phụ nữ như vậy, anh ta thật không may mắn.

Trương Dật Lộ lại một lần nữa bị dính scandal, mà lúc này đây, cư dân mạng lại tìm ra được một tin tức động trời, người trước đây chửi bới Bối Nhĩ Đóa trên internet có nick name “Tiểu Huyền nhí nhảnh” cũng chính là người chị quen biết với Trương Dật Lộ, chị ta thường trú ở Canada, cùng Hoắc Tiểu Đồng có qua lại, bí mật này bị phát hiện là do vòng tay của chị ta trông rất giống với vòng tay của “Tiểu Huyền nhí nhảnh” chụp ở trên weibo, ngoài ra còn rất nhiều chi tiết giống nhau để đoán ra hai người chính là một.

Cuối cùng, mọi người kết luận Bối Nhĩ Đóa khi ấy bị bọn họ âm mưu hãm hại, kẻ chủ mưu là Trương Dật Lộ, nguyên nhân không vượt ngoài mức tưởng tượng, Trương Dật Lộ ghen tị với Bối Nhĩ Đóa.

Khu bình luận trên weibo của Bối Nhĩ Đóa ngập tràn câu chữ: “Thù hận đã được làm rõ”, điều này khiến cô đỏ khóc đỏ cười.

“Khụ khụ.” Nhĩ Đóa nhanh chóng đi tới bên cạnh Trữ Vi, mặt cô nghiêm túc, “Em có chuyện muốn hỏi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, anh có chuyện gì luôn lừa gạt em?”

“Chuyện gì?” Anh lạnh nhạt.

“Về Trương Dật Lộ.” Cô nhắc nhở.

“Em muốn biết cái gì?”

“Trước kia anh từng quen biết cô ấy?”

“Không biết.”

“Không được nói dối.” Trong nhật ký của Trương Dật Lộ từng viết, cực kỳ cực kỳ thích Diệp Trữ Vi.

“Nhĩ Đóa, mẹ cô ấy từng làm người giúp việc cho nhà anh, nhưng anh không coi trọng cô ấy, cũng không nói chuyện nhiều, em cảm thấy chuyện này xem như quen biết?”

“Được rồi, đáp án này em có thể chấp nhận.” Bối Nhĩ Đóa đưa tay ôm cổ anh, thừa dịp anh cúi đầu, hôn trộm lên môi anh.

“Ừ?” Anh còn chưa hiểu ra, đã bị cô tìm có bác bỏ rồi.

“Đây là thưởng cho anh, thưởng cho anh việc anh không coi trọng cô ấy.”

“Anh không coi trọng phụ nữ, không chỉ có một mình cô ấy.”

“Thì sao?”

“Một cái hôn này chưa đủ, mời em hãy tiếp tục.”

“ ”

51. Chương 51

Từ Trinh Phân thông qua Bối Hành An gửi tặng Bối Nhĩ Đóa một kiện quà, cô mang về nhà mở ra xem, bên trong có một ít quần áo mới, kim cương đắt tiền cùng với trang sức, không có lời nhắn, khiến cô ngoài ý muốn phát sinh phiền muộn.

Gọi ba cú điện thoại cho Từ Trinh Phân, Từ Trinh Phân cũng không nhận.

Kỳ thực Bối Nhĩ Đóa cũng không biết nói gì với bà, cô đã dám cùng Diệp Trữ Vi lén lút đăng ký kết hôn, còn chuyện kinh thiên động địa nào nữa mà cô không dám làm, theo lý mà nói, cô đang dùng hành động để chứng minh bản thân đã thoát khỏi sự kiểm soát của Từ Trinh Phân, về sau cô có quyền quyết định mọi việc.

Đây là điều mà Từ Trinh Phân khó chấp nhận, Bối Nhĩ Đóa hiểu rõ, cũng có lẽ vào một ngày nào đó, khoảng cách giữa cô và bà sẽ gần lại, quan hệ hòa giải, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

“Đây là cái gì?”

Bối Nhĩ Đóa từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Trữ Vi không biết đã đi tới khi nào, anh cúi người, đưa tay cầm lấy một vài món đồ lên tay, thích thú nghiên cứu.

“Em cũng không biết.” Bối Nhĩ Đóa nghi hoặc, đồng hồ này trông quá kỳ lạ.

Diệp Trữ Vi chậm rãi mở mảnh vải lụa trong tay, sau khi nhìn kỹ, trên trán Bối Nhĩ Đóa liền xuất hiện ba vạch đen, một bộ đồ lót hiện ra trước mắt, phía sau lưng chạm rỗng, trước ngực cơ hồ trong suốt. Diệp Trữ Vi lẳng lặng cân nhắc nhìn chiếc váy ngủ, sau một lúc lâu ánh mắt anh thâm sâu nhìn về phía cô: “Anh thích món quà này.”

.

Giữa tháng, tour lưu diễn của Bùi Thụ Dã kết thúc, cô ta tặng hai vé ca nhạc cho Diệp Trữ Vi, mời vợ chồng bọn họ xem cô ta biểu diễn lần cuối.

Concert bắt đầu lúc 7 giờ 30, Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa quên mất thời gian, chờ đến khi bọn họ đi đến địa điểm thì buổi hòa nhạc đã mở màn được một nửa, bọn họ tìm thấy vị trí ở hàng ghế cuối cùng trong góc, ngồi xuống miễn cưỡng nhìn lên khán đài.

Mộc Đê đứng trên khán đài, anh ta đệm đàn guitar cho Bùi Thụ Dã, bài hát nói về mối tình đầu của hai người.

Nhờ các hiệu ứng ánh sáng sân khấu, khán giả dưới khán đài như hòa mình vào đại dương xanh, mái vòm nhà hát tỏa sáng, càng khiến người ta nhập tâm.

“Hay thật.” Bối Nhĩ Đóa không khỏi tán thưởng.

“Không bằng giọng của em.” Người bên cạnh nói tiếp.

“Ý anh là giọng của em độc đáo hơn chị ấy sao?”

“Ừ, còn có thời khắc em kêu tên anh đặc biệt quyến rũ.”

“ ”

Anh đưa tay nắm lấy tay cô, an ổn đặt trên chân mình, thừa dịp mọi người lắng nghe cũng là lúc anh đưa ra một yêu cầu: “Không bằng bây giờ em gọi tên anh.”

“Ở đây nhiều người lắm, thu hồi ý nghĩ xấu xa của anh đi.”

“Em có thể nói nhỏ thôi, một mình anh nghe là được.”

“Anh đứng gần một chút được không, chúng ta không phải tới đây nghe ca nhạc sao?”

“Anh chỉ đơn giản tới đây ủng hộ người nhà, còn nghe nhạc anh chưa bao giờ hứng thú.” Diệp Trữ Vi bình tĩnh nói.

Nếu như bị Bùi Thụ Dã nghe được, trăm phần trăm anh khiến cho chị ấy phẫn nộ. Bối Nhĩ Đóa nhẹ nhàng ho khan, cô tới gần anh, gọi: “Trữ Vi.”

Diệp Trữ Vi mặt không biến sắc: “Em đổi lại cách xưng hô.”

“Ông xã.”

Anh một bên nghe một bên chậm rãi ngoạm ngón tay cô, khéo léo dùng kế đùa giỡn cô.

Ca khúc vừa vặn kết thúc, Bùi Thụ Dã dịu dàng nhìn về phía Mộc Đê, kéo tay anh ta, Mộc Đê nhìn vợ, anh ta buông đàn ghi-ta trong tay xuống, bị cô kéo đến trước khán đài, sau đó cô nói chuyện trong micro.

“Luôn có người hỏi tôi cảm hứng sáng tác là gì, thật ra tôi muốn nói cho mọi người biết, anh ấy là nguồn cảm hứng của tôi. Chắc mọi người đều biết, âm nhạc xuất phát từ trái tim, ở một trạng thái ưu buồn bạn có thể viết ra thứ chân thật nhất, ngược lại khi bạn hạnh phúc bạn cũng có thể viết ra một ca khúc vui tươi, những tác phẩm của tôi đều không mang hơi thở đau thương, bởi vì chính anh ấy đã mang đến bình yên cho tôi.”

Bùi Thụ Dã nói xong nở nụ cười: “Một số người hâm mộ phàn nàn tôi kết hôn quá sớm, trước kia tôi cũng từng nghĩ liệu có sớm quá không, nhưng bây giờ tôi cảm thấy đó chính là thời điểm vừa vặn. Nói đến cùng, cuộc sống khi nào thì mới là thích hợp nhất? Ai cũng không có đáp án chuẩn nhất, tôi gặp được anh ấy, chuyện kết hôn liền muốn xúc tiến thật nhanh, ý tưởng bất chợt như vậy, chắc chắn sẽ có tổn thất, nhưng cũng có thu hoạch, đối với tôi mà nói, thu hoạch nhiều hơn là tổn thất.”

Nói xong, cô dịu dàng nhìn qua người bên cạnh: “Anh có muốn nói điều gì không?”

“Ở trước mặt công chúng, nói với em những lời ngọt ngào sao?” Mộc Đê ra vẻ kinh ngạc.

“Không, họ không phải là công chúng, dưới khán đài bây giờ đều là bạn bè của chúng ta.”

Mộc Đê chuyển hướng qua khán giả, anh ta thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Tôi muốn nói với mọi người một điều, sau ngày hôm nay mọi người sẽ có một khoảng thời gian không được nhìn thấy cô ấy, bởi vì cô ấy muốn được ở nhà an tâm sáng tác, đợi chút, mọi người đừng nóng vội vỗ tay, tôi nói sáng tác chính là đời này cô ấy sẽ sáng tác một tác phẩm ưu tú nhất, một đứa con dành cho tôi.”

Tiếng nói của anh ta vừa ngừng, dưới đài yên tĩnh một mực.

“Tôi không nói đùa, đây là sự thật.” Mộc Đê thành khẩn bổ sung, “Chẳng lẽ mọi người không nghĩ rằng một đứa bé so với âm nhạc quan trọng hơn?”

Dưới đài vang lên tiếng cười, lục tục vỗ tay, cuối cùng tiếng hoan hô càng ngày càng lớn, thanh âm vỗ tay duy trì cổ vũ bọn họ.

Bùi Thụ Dã tức giận, đưa tay đầm đẩm ngực Mộc Đê: “Anh có thể đi khỏi đây rồi đó, em còn muốn tiếp tục hát cơ.”

“Vi thần cáo lui.” Mộc Đê nghe lời lui ra.

Ánh sáng trên đài rơi vào người Bùi Thụ Dã, cô dùng tư thế tao nhã bắt đầu hát ca khúc mới.

Bối Nhĩ Đóa càng nghe càng thấy cảm động.

Cuộc sống không phải là một câu chuyện, không quá tình tế, nó sẽ phức tạp và tầm thường, thất vọng, buồn bã, và như vậy...

Bùi Thụ Dã và Mộc Đê cũng từng có mâu thuẫn về cuộc sống riêng tư, thời gian đó cô cố dè dặt tâm trạng cho qua, thân thể cô tội tệ đi rất nhiều, thường xuyên gặp ác mộng, tỉnh lại trên mặt đều là nước mắt, Mộc Đê cũng chịu nhiều áp lực từ người nhà, anh ta trở nên trầm mặc, đi ra ngoài một thời gian dài để xóa bỏ chuyện không vui.

Đứng trên khán đài rộng lớn này, Bùi Thụ Dã có thể nhớ được, những kỷ niệm quý giá như lượng mưa ủa về.

Không phải tận lực, là tự nhiên mà vậy.

Cô và Diệp Trữ Vi cũng không thể ngoại lệ, về sau nhất định sẽ tranh cãi, sẽ có xung đột xảy ra, nhưng nếu không có ngày đó, sẽ không còn là cuộc sống chân chính, không một cặp tình nhân nào chưa từng xảy ra mâu thuẫn.

Chỉ cần yêu thương lẫn nhau, tận lực gần nhau, như vậy về sau dù gặp phải loại chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không sợ.

Cô nghĩ như vậy, càng dùng sức nắm chặt tay anh.

Kết thúc buổi hòa nhạc, Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa ở lại đến cuối cùng mới đứng dậy, lúc Bối Nhĩ Đóa đứng lên thì nhìn thấy hàng ghế cách đó không xa là bóng dáng của một người quen, ngưng mắt nhìn thì thấy Úc Thăng.

Úc Thăng quay sang mỉm cười rồi đi tới chỗ bọn họ, mời bọn họ đến quán bar.

“Sếp Úc, anh là một người bận rộn như thế, làm thế nào lại có thời gian đi xem hòa nhạc?” Bối Nhĩ Đóa tò mò.

“Là Mộc Đê đưa vé, anh và anh ta quen nhau lâu rồi.” Úc Thăng giải thích.

“Thì ra là thế.”

Tại quán bar, dưới ngọn đèn u ám, Bối Nhĩ Đóa gặm khoai tây chiên nghe Diệp Trữ Vi và Úc Thăng tán gẫu về công việc.

Trong cuộc trò chuyện, Bối Nhĩ Đóa đột nhiên quay sang hỏi: “Đường Lật đi rồi, anh đã tuyển được người mới hay chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Đường Lật làm việc nghiêm túc, lại rất nhiệt tình, trợ lý giỏi giang khó tìm kiếm lắm.”

“Em nói không sai.”

“Vậy anh có hối hận không?”

Úc Thăng dùng ngón tay gõ gõ ly rượu trước mặt, lắc lắc đầu: “Bất kỳ một người nào muốn đi, anh sẽ không giữ lại, bởi vì bọn họ có lý do chính đáng, cảm thấy công việc rất vất vả, hoặc là không phù hợp với nền văn hóa công ty, hoặc là có một cơ hội tốt hơn, nếu đã có ý định này, thậm chí nếu thỏa hiệp tạm thời, cũng sẽ không thể ở lại dài lâu.”

“Anh cũng quá bình tĩnh rồi, rõ ràng biết Đường Lật đưa đơn từ chức không phải vì nguyên nhân này.” Bối Nhĩ Đóa nhìn không được nói chuyện thỏa đáng.

“Vậy em cảm thấy anh nên làm thế nào?” Úc Thăng mỉm cười nhìn Bối Nhĩ Đóa.

“Đó là chuyện của anh, vì sao lại muốn em đưa ra chủ ý?”

“Thái độ của em bây giờ là đang muốn giáo huấn anh?”

Diệp Trữ Vi này giờ chỉ chú tâm nhìn Bối Nhĩ Đóa ăn khoai tây chiên, anh vươn ngón trỏ xoa xoa sốt cà chua dính trên khóe miệng cô, lạnh nhạt bình tĩnh nói: “Là vợ của anh, cô ấy có quyền lợi này.”

Úc Thăng cười đến thâm ý, anh ta uống một ngụm rượu, trả lời: “Anh không có cách nào giữ cô ấy, bởi vì anh không làm được.”

“Em là vợ anh, em có quyền được biết suy nghĩ của anh.” Bối Nhĩ Đóa hỏi, “Nói thật đi, anh thích Đường Lật đúng không?”

“Thật ngại quá, đây là bí mật của anh, không nhất thiết phải báo cáo cho trưởng bối.” Về mặt Úc Thăng hiền hoà, thái độ ngược lại bất đồng, “Chúng ta thay đổi chủ đề.”

Bối Nhĩ Đóa không nói chuyện nữa, cô tiếp tục nghe Úc Thăng nói chuyện công ty, mãi đến khi anh ta đề cập về Trương Dật Lộ, cô mới kinh ngạc mở miệng: “Hình ảnh trước đây của Trương Dật Lộ, là do tổ kỹ thuật của công ty anh tìm được?”

“Anh cho rằng Diệp Trữ Vi đã nói với em rồi chứ.”

Bối Nhĩ Đóa nhìn về phía Diệp Trữ Vi, anh nói: “Chuyện này em không cần thiết phải biết.”

“Đừng nghĩ em là trẻ con, vì sao anh lại giấu giếm em?”

“Ở trong mắt anh, có đôi khi em và trẻ con không khác nhau.”

Bối Nhĩ Đóa: “.”

Úc Thăng bổ sung thêm: “Trương Dật Lộ quá nham hiểm, không chỉ lan truyền tin đồn nhắm vào em, còn gài bẫy để phóng viên nhiều lần thuận lợi chụp ảnh cô ta và Ngô Trần, trọng điểm là, cô ta muốn mọi người quan tâm đến chuyện tình của cô ta, rõ ràng là nhằm vào tiết mục của công ty anh, cho cô ta một bài học cũng không đủ.”

“Làm thế nào hai người tìm được ảnh chụp trước kia của cô ta?”

“Chính xác là phải mất một ít thời gian, căn cứ vào tài khoản của cô ta để phá giải mật mã, bọn anh phát hiện một bộ hồ sơ cũ trong email, trong đó ngoài hình chụp sau khi phẫu thuật thẩm mỹ, còn có hai tấm hình chân dung cũ thời trung học, đoán chừng là quên xóa bỏ.”

Úc Thăng uống một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Trong ba năm qua cô ta phẫu thuật đến bốn lần, gần như không thể nhận ra, hình ảnh hiện tại mà mọi người nhìn thấy là do chưa qua chỉnh sửa.”

“Anh tính tung thêm hình ảnh còn lại hay sao?” Bối Nhĩ Đóa hỏi trọng điểm.

“Xem cô ta có ngoan ngoãn hay không đã.” Úc Thăng cười đến nguy hiểm, “Anh cũng không phải là người tuyệt tình, không lưu lại một con đường sống cho cô ta, nhưng nếu cô ta lại gây sóng gió, đó là do cô ta tự tìm cái chết.”

Sau khi về nhà, Bối Nhĩ Đóa hỏi Diệp Trữ Vi, chuyện của Trương Dật Lộ anh biết được bao nhiêu.

Diệp Trữ Vi không trực tiếp trả lời, ngược lại nói: “Ở một phương diện nào đó, anh là một người rất so đo.”

“Là phương diện gì?”

“Em.”

“ ”

Diệp Trữ Vi hơi cong eo, anh đưa tay xoa mặt cô, ánh mắt anh tĩnh lặng như hồ nước mùa thu nhìn vào đôi đồng tử của cô: “Anh không muốn cùng phụ nữ đối nghịch, nhưng nghĩ đến việc cô ấy tổn thương em, anh không thể ngồi yên.”

“Đúng vậy, cô ta luôn tìm nhiều cách hãm hại em, sau lưng em bịa đặt rất nhiều tin đồn, còn sai người đem một con ếch đã chết bỏ vào ngăn tủ của em, truyền tin em ngược đãi động vật, có một khoảng thời gian em chán nản im lặng, trong lòng đè nén, giống như vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái bóng của cô ta, trừ bỏ đè nén còn có điểm sợ hãi. Bây giờ nhớ lại, khi đó lá gan em thật sự quá nhỏ, còn có một chút vô dụng.” Bối Nhĩ Đóa lần đầu tiên thừa nhận nội tâm.

Bàn tay Diệp Trữ Vi dừng ở trên mặt Bối Nhĩ Đóa.

Cô đưa tay ôm chồng lên mu bàn tay anh, tươi cười thoải mái, vẽ mặt lưu luyến: “Nếu khi ấy mà có anh bên cạnh, em nghĩ rằng sẽ không có ai dám bắt nạt em.”

Anh trầm ngâm mấy giây rồi nói: “Từ giờ trở đi, anh cam đoan sẽ không có ai dám bắt nạt em.”

Mắt anh gợn sóng nhoè đi có chút quyến rũ, cô nhìn anh thật lâu, đôi mắt cô ửng đỏ ẩn nhẫn hơi nước.

Cô không cần phải đợi đến nhiều năm sau, sẽ có người thay cô bù lại ủy khuất để cô cảm động, mà bởi vì anh mà cô mới cảm động.

Anh là chồng của cô, sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô, sự thật này đủ để cô bí mật nhẹ nhõm trong lòng.

Không hơn.

Đương nhiên như vậy đủ rồi.

52. Chương 52

Một tuần sau, Bối Nhĩ Đóa nhận được điện thoại của công ty cô phỏng vấn trước đó, sau lần phỏng vấn thứ hai thì cô đã nhận được việc.

Bối Nhĩ Đóa hoàn toàn không ngờ tới, lần phỏng vấn trước, cô chờ kết quả rất lâu.

“Thời gian đó do nhân sự bị điều chỉnh, đến hôm nay tôi mới liên hệ lại, thật ngại quá.” Đối phương nói.

“Để tôi suy nghĩ đã, tôi sẽ trả lời anh sau.”

Bối Nhĩ Đóa chần chờ nguyên nhân chỉ có một, cô dự tính cùng Diệp Trữ Vi sinh con, ngoài việc thực hiện theo nhu cầu riêng, cô cũng lo lắng cho bệnh tình Diệp Viễn, Diệp Viễn lúc này đang nằm viện tích cực phối hợp trị liệu, thái độ lạc quan, vô cùng nghe lời, Lưu Ái lén lút nói cho Bối Nhĩ Đóa biết, bởi vì ông muốn sống lâu để có cơ hội nhìn cháu nội.

“Ông ấy cũng có chút tiếc nuối rồi.” Lưu Ái nói.

Sau khi Diệp Trữ Vi trở về, Bối Nhĩ Đóa cùng anh thảo luận.

“Quyết định này là tùy thuộc vào em.” Diệp Trữ Vi nói.

“Đúng rồi, ngày mai anh đi công tác, nếu em bảo chúng ta dời kế hoạch lại sau, anh cũng sẽ nghe lời em chứ?”

“Ừ.”

“Anh dễ dàng chấp nhận như vậy?” Bối Nhĩ Đóa hồ nghi, đưa tay ôm mặt Diệp Trữ Vi, “Không miễn cưỡng em chứ.”

“Mang thai cần phải nỗ lực rất nhiều, cho nên tùy em quyết định.”

Bối Nhĩ Đóa thu tay, không nói một lời, trong lòng không có chủ ý, một lát sau cô tạm thời xua tan rối rắm: “Em giúp anh thu xếp hành lý, xế chiều ngày mai anh phải bay rồi.”

Diệp Trữ Vi phải đi đến một thị trấn xa xôi ở tỉnh phía Bắc để khảo sát, điều kiện sống vô cùng khó khăn, viện nghiên cứu quyết định bốc thăm, ban đầu vốn là Cao Hiểu Âm phụ trách, nhưng từ khi anh ta gặp chuyện không may đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, Diệp Trữ Vi chủ động thay thế.

“Ừ.” Diệp Trữ Vi quay sang bàn làm việc đọc email, sau khi ngồi xuống không quên nhắc nhở, “Đừng quên bỏ ảnh chụp của em vào hành lý.”

“Đã bỏ vào hành lý rồi ạ.” Bối Nhĩ Đóa lẩm bẩm, “Nhớ không được để người khác nhìn thấy.”

“Yên tâm, sẽ không cho phép người khác mơ tưởng đến bà xã xinh đẹp của mình.”

“ ”

Bối Nhĩ Đóa sắp xếp xong hành lý thì đi đến phòng bếp gọt táo mang lại cho Diệp Trữ Vi.

Anh nhân cơ hội kéo cô đặt lên đùi, hai tay nhốt chặt cô, cúi đầu hỏi: “Lần này đi đến nửa tháng, đừng quá nhớ đến anh.”

“Nếu thật sự nhớ quá thì em biết phải làm sao?”

“Chịu đựng, chờ anh trở về sẽ bồi thường em.”

“ ”

Cô rõ ràng là không đề cập đến chuyện này! Muốn giải thích, anh cũng không để cho cô giải thích.

Ngày đầu tiên Diệp Trữ Vi vắng nhà, Bối Nhĩ Đóa có chút buồn bã, lần đầu tiên cô cảm thấy căn phòng trống trải, hơn nữa mấy ngày nay ở ngoài gió rất to, những con đường trải đầy lá khô, cô đột nhiên cảm thấy cả thế giới dường như u ám.

Cùng Đường Lật uống trà chiều, sau khi Bối Nhĩ Đóa kể về chuyện bản thân, Đường Lật khinh bỉ nói: “Sau khi kết hôn trông cậu như mất đi khả năng tự lực cánh sinh vậy?”

“Ở cùng anh ấy khiến bản thân tớ thoái hóa như một đứa trẻ.” Bối Nhĩ Đóa mặt dày trần thuật sự thật.

“Bối Nhĩ Đóa, mỗi ngày cậu đều khiến tớ ganh tị, tình lý ở đâu!”

“Ai bảo cậu không chịu tìm bạn trai?”

Đường Lật ghen lời.

Bối Nhĩ Đóa bình tĩnh ăn bánh ngọt trước mặt: “Nếu cậu từ chối đối tượng mẹ cậu sắp xếp, cũng có nghĩa là cậu vẫn còn lưu luyến Úc Thăng.”

“Cậu đừng ở đó suy diễn.”

“Vậy thì nhanh tìm đối tượng mới đi, đừng tự biến mình thành ế là xu thế thời nay.”

“Cậu khi nào thì trở nên độc mồm độc miệng rồi?” Đường Lật đặt chén trà xuống, đối diện Nhĩ Đóa giải thích, “Tớ không nhớ thương ai cả, chỉ là cảm thấy tình trạng bây giờ rất tốt, một người tự do tự tại, quá sung sướng.”

“Nếu vậy, tớ có thể hiểu được.” Bối Nhĩ Đóa nói xong, cúi đầu gửi tin nhắn cho Diệp Trữ Vi.

“Cậu đủ rồi nha, cứ cách năm phút là lại nhắn tin cho Diệp Trữ Vi, rõ ràng là không muốn cùng tớ tán gẫu!”

“Được rồi, gửi xong tin này tớ tán gẫu với cậu.”

Chuyện này không thể trách Bối Nhĩ Đóa, trong khoảng thời gian này cô chỉ có thể dùng cách này để giữ chặt tình yêu của hai người, mỗi ngày anh đều bận rộn, có đôi khi tới khuya mới kết thúc công việc, cô muốn cùng anh bảo trì tình cảm nên nhất định phải tận dụng mọi thứ, hơn nữa hai ngày sau Diệp Trữ Vi sẽ lên núi, nơi đó tín hiệu rất kém, khả năng nhắn tin cũng thật khó khăn.

Buổi tối, Bối Nhĩ Đóa nhắn tin cho Diệp Trữ Vi, là một bài thơ trên mạng đang nổi.

“Dẫu biết những giấc mơ không bao giờ là hiện thực. Và dẫu có cầu cứu quá khứ thì nó cũng chỉ là trí tưởng tượng, hư vô. Anh đứng trên bầu trời đầy tuyết, và anh suy nghĩ về em.”

Gửi xong lại nói: “Anh xem người ta tài hoa chưa, viết thư tình còn được nhiều người đăng và chia sẻ lại, người trong lòng của anh ta chắc hẳn sẽ đọc được, thật xúc động.”

“Thật không?” Một hồi sau, Diệp Trữ Vi gửi đến hai chữ.

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy xúc động hay sao?”

Một phút sau, Diệp Trữ Vi gửi đến một tin nhắn như sau: “Bối Nhĩ Đóa. Bà xã, đại bà xã.”

Bối Nhĩ Đóa đọc không hiểu, hỏi anh câu này có ý gì, đặc biệt là ba chữ cuối cùng.

“Đây là em trước kia, hiện tại và tương lai. Thân phận em sẽ từ từ thăng cấp.”

“ ”

Bối Nhĩ Đóa đột nhiên giật mình, ý của anh là, cô từ vai về bà xã của anh, sẽ thăng cấp lên chức bà nội, cùng anh nắm tay nhau tới già?

“Lời ít ý nhiều mới là cao thủ.” Anh nói.

“Hoàn toàn không dễ chịu gì.” Bối Nhĩ Đóa cười trả lời.

Đêm nay cô ngủ rất ngon.

Hôm sau, Diệp Trữ Vi đi lên núi, tín hiệu di động rất yếu, Bối Nhĩ Đóa liên hệ không được, cảm thấy thời gian thật dài, cô nhận được điện thoại của Bối Hành An.

“Nhĩ Đóa, tối mai chúng ta cùng đến Duyên Hương Các ăn cơm đi con.”

“Mẹ cũng đến ạ?” Bối Nhĩ Đóa xác nhận.

“Ừ.”

“Vâng ạ.”

Duyên Hương Các là nhà hàng mà Bối Hành An thích, bên trong có một bể cá ông luôn khen ngợi. Lúc xưa, mỗi khi có tiệc tùng hoặc trong nhà có tin vui, ba người bọn họ đều đến đây dùng cơm.

Thời gian trôi qua, lại nhắc tới ba chữ của nhà hàng kia, Bối Nhĩ Đóa cảm thấy rầu rĩ.

Bối Nhĩ Đóa đến chỗ hẹn là lúc 5h30 chiều, Bối Hành An và Từ Trinh Phân đã ngồi ở trong phòng.

Nhìn thấy Bối Nhĩ Đóa đi đến, Từ Trinh Phân nâng nâng mí mắt, nhìn cô không nói một lời.

Bữa cơm này có chút kỳ quái, mới đầu Bối Hành An còn ý đồ làm người hòa hoãn không khí, bắt đầu dĩ thái độ Từ Trinh Phân rất lạnh, Bối Nhĩ Đóa cũng không nói lời nào, để giải tỏa căng thẳng, cuối cùng ông tự tay múc một chén canh cá cho vợ và con gái, chân thành nói: “Mặc kệ là sau này chúng ta có cơ hội ăn chung với nhau hay không, hoặc là sum vầy hoặc là chia lìa, hai người đều là hai người phụ nữ quan trọng nhất trong trái tim tôi.”

Bối Nhĩ Đóa nhẹ giọng: “Bố.”

Từ Trinh Phân cúi mắt, không biểu cảm nhìn chén canh nóng.

“Nhĩ Đóa, bố và mẹ đều hi vọng con có thể sống tốt, có thể hạnh phúc hơn so với bố mẹ.” Bối Hành An nói.

“Con hiểu ạ.” Bối Nhĩ Đóa chậm rãi gật đầu.

Từ Trinh Phân rất cục giật giật khóe môi, từ lúc bữa cơm bắt đầu đến bây giờ câu nói đầu tiên là: “Con bây giờ giỏi rồi, khinh thường lời nói của bố mẹ, mẹ sẽ không lãng phí nước bọt, một lời khuyên cuối cùng, đừng luôn tỏ ra khúm núm với nhà chồng, phải luôn luôn ghi nhớ, bọn họ không là người sinh ra con, đối với con vẫn đối xử tốt trong giới hạn, về điểm ấy, trong lòng con phải luôn cứng rắn, ngàn vạn lần đừng vờ ngớ ngẩn.”

Lời nói tuy không xuôi tai nhưng Bối Nhĩ Đóa có thể cảm nhận được tình mẫu tử, cô không muốn cùng bà tranh cãi, duy trì trầm mặc.

Tiếng chuông di động trên bàn vang lên, Bối Nhĩ Đóa nhìn thấy số của Hà Dương.

Cô bấm tiếp nhận cuộc gọi.

Ở đầu dây điện thoại bên kia, giọng nói của Hà Dương hơi khác thường: “Nhĩ Đóa, bây giờ anh nói em nghe chuyện này, em nhất định phải chuẩn bị tâm lý.”

“Sao ạ?” Bối Nhĩ Đóa cực kỳ bình tĩnh, ngón tay nắm di động đột nhiên cứng đờ.

“Diệp Trữ Vi xảy ra chuyện, công tác đoàn đội ở trên núi cùng dân địa phương có vấn đề, trong đó có một người dân, tinh thần của đối phương không bình thường, lấy dao xông tới đâm người trong đoàn, Diệp Trữ Vi bị đâm trúng ngã trong vũng máu, xe cứu thương phải rất lâu mới lên được núi, cấp cứu có thể chậm trễ.”

“Anh ấy, anh ấy bây giờ thế nào rồi!” Bối Nhĩ Đóa đợi không được Hà Dương, cô run giọng ngắt lời.

“Tình hình hiện tại cụ thể thế nào anh cũng chưa biết, bọn họ gọi điện thoại báo với anh, anh liền gọi ngay cho em.”

“Nói cho em biết địa chỉ, bây giờ em sẽ lái xe qua.”

“Đợi chút, anh sẽ gửi địa chỉ qua tin nhắn cho em.”

Bối Nhĩ Đóa tắt điện thoại, cả người sắc mặt tái nhợt, dọa Bối Hành An và Từ Trinh Phân hoảng hốt, bọn họ chạy nhanh tới hỏi, cô không trả lời, bản thân nhìn chăm chăm di động chờ tin Hà Dương, sau vài phút ngắn ngủn, cô dường như mất đi tất cả các giác quan, mắt đột nhiên sáng tối, tay chân lạnh băng, đầu óc hỗn loạn không rõ ràng, giống như một đường viền màu trắng bay lơ lửng.

Bố mẹ cô tiến đến thậm chí cô cũng không nhìn thấy...

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Con nói mau!” Từ Trinh Phân nóng nảy, bà chưa từng thấy bộ dạng này của cô, giống như một linh hồn lửng lơ.

“Nhĩ Đóa, con uống một chén trà ấm trước.” Bối Hành An nhanh chóng rót trà cho cô.

Bối Nhĩ Đóa không đưa tay nhận lấy, mắt không hề nhìn lên, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại cho đến khi Hà Dương gửi qua một địa chỉ, cô lập tức đứng lên, hướng ra ngoài cửa.

“Con muốn đi đâu?!”

Từ Trinh Phân và Bối Hành An đồng thời bước lên, túm chặt cánh tay cô.

“Con muốn đi tìm Trữ Vi. Anh ấy, anh ấy xảy ra tai nạn.” Trán cô toát mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt, chỉ có đôi đồng tử bên trong thoáng hiện chấp niệm chứng minh cô không ngất đi.

“Nó xảy ra chuyện? Con muốn đi tìm nó? Con đi thế nào?” Bối Hành An sốt ruột hỏi.

“Con sẽ đến sân bay.” Bối Nhĩ Đóa theo bản năng muốn tránh khỏi Bối Hành An và Từ Trinh Phân, “Con phải nhanh chóng tới đó, bằng không sẽ không kịp nữa!”

“Con soi gương thử đi, sắc mặt con so với tờ giấy còn tái nhợt, tình trạng thế này thì con ra sân bay thế nào? Con nhận một cú điện thoại thì tinh thần liền suy sụp, không chừng lát nữa có biến hóa, bây giờ con ngồi đây chờ một lát!” Từ Trinh Phân dùng sức kéo cô về.

“Quá muộn rồi!” Tròng mắt Bối Nhĩ Đóa ửng đỏ, trái tim cô bị siết chặt đến đau, lớn tiếng nói, “Con không có thời gian! Bố mẹ mau chóng nhường đường!”

“Con ngồi xuống ngay! Bình tĩnh một chút!” Từ Trinh Phân hét lên.

“Anh ấy là chồng con, mẹ bảo con bình tĩnh là bình tĩnh thế nào!” Bối Nhĩ Đóa hốt hoảng cuống loạn.

“Đưa di động cho mẹ, con ngồi xuống đây, mẹ nhờ người đặt vé, hiệu quả chắc chắn là thành công hơn!” Từ Trinh Phân ra lệnh.

Vừa nghe đến hai chữ hiệu quả, Bối Nhĩ Đóa đột nhiên lấy lại bình tĩnh, cô nhanh chóng đem di động đưa cho Từ Trinh Phân, Từ Trinh Phân ghi nhớ địa chỉ, sau đó gọi cho thư ký, Bối Hành An trông chừng Bối Nhĩ Đóa, luôn luôn ở phía sau lưng an ủi cô không ngừng.

Trong thời gian chờ đợi tin tức từ thư ký, Từ Trinh Phân nhìn thoáng qua Bối Nhĩ Đóa, thấp giọng lo lắng: “Chưa bao giờ mẹ nhìn thấy bộ dạng này của con, so với người chết không khác gì nhau.”

Bối Nhĩ Đóa lăm lăm lầu bầu một câu, âm lượng nhỏ đến mức chỉ có người bên cạnh là Bối Hành An nghe thấy, trong lòng ông cả kinh, bởi vì con gái nói, nếu Trữ Vi xảy ra chuyện con sống cũng không còn ý nghĩa.

“Nhĩ Đóa, con bình tĩnh lại.” Bối Hành An dè dặt vai con gái, sau đó dùng lực khiến cô ngồi xuống, dùng ngôn ngữ duy trì tâm trạng cô, “Trữ Vi sẽ không sao, tin tưởng bố.”

Mí mắt Bối Nhĩ Đóa run lên.

“Không phải con từng nói với bố, sức khỏe của nó rất tốt? Là mệnh thọ vô cương sao? Nhất định nó sẽ không sao cả.”

Bối Nhĩ Đóa run run bả vai, cơ thể không kiểm soát được trở nên lạnh băng, Bối Hành An thấy thế ôm cô vào lòng, ngay cả Từ Trinh Phân nhìn thấy con gái như vậy bà cũng buồn, đưa tay chạm vào tóc con gái, dịu dàng nói: “Mẹ tin lời bố con.”

Thời gian trôi qua, di động Bối Nhĩ Đóa lại vang lên, là dãy số xa lạ, cô trì hoãn một giây, tuyệt vọng tiếp nhận.

“Xin chào.” Giọng cô khô ráp, như đứng trước vực thẳm, khuôn mặt hiện lên nỗi sợ hãi.

“Nhĩ Đóa.” Một âm thanh quen thuộc tận xương máu, nháy mắt có thể đem đêm tối lật thành ban ngày.

“Trữ Vi?” Cô cẩn thận xác nhận, giống như một đứa trẻ muốn tiếp cận và chạm vào bong bóng xà phòng đầy màu sắc trong suốt, vì sợ chỉ một cái chớp mắt nó sẽ tan biến.

“Là anh, anh không sao, tổ nghiên cứu nhìn nhầm đối tượng, người bị thương không phải là anh, bọn họ đã gọi điện báo cho Hà Dương.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

“Anh đang ở đâu?”

“Vừa xuống núi, lập tức hỗ trợ người bị thương đưa đến bệnh viện.”

“Anh đang ở đâu?” Bối Nhĩ Đóa có chút hoảng loạn, cơ hồ không rõ hiện thực và hư ảo, cô lặp lại lần nữa.

“Anh ở đây.” Anh một chữ một chữ thật rõ ràng, “Nhĩ Đóa của anh.”

Xoang mũi trường đến cực hạn, Bối Nhĩ Đóa bất bình khóc ra, khóc đến ủy khuất lại vang dội, Từ Trinh Phân và Bối Hành An bên này trấn an, bên kia Diệp Trữ Vi đỡ thế nào cũng không hữu dụng.

“Xin lỗi, khiến em lo lắng rồi.” Anh nói.

“Ngày mai anh có thể về đúng không?” Bối Nhĩ Đóa tiếp nhận khăn giấy của Từ Trinh Phân đưa qua, cô hít hít nước mũi.

“Ừ, ngày mai anh về.”

“ Một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Giọng anh bắt lực mang theo chịu đựng, “Chờ anh.”

“Vâng.” Cô lại thút thít, cuối cùng xác nhận, “Trữ Vi?”

“Anh đây.” Anh nhấn nại lặp lại.

Anh đây, hai chữ này so với thâm tình khẩn thiết thế gian còn có hơn nhiều, lời nói đầy khí phách.

Hai chữ này cũng là lời nói êm tai nhất.

Cô nở nụ cười, nước mắt nước mũi chảy liên tục, nội tâm trống trải được hồi phục tới mức nhẹ nhàng, lần đầu tiên cô trải qua cảm giác này, như ở bão táp gian nan thông thả bước chân đột nhiên phát hiện mưa đã tạnh, các cầu vồng xuất hiện nhẹ nhàng trên đỉnh đầu, nhìn lại, không có dấu vết mưa gió, hướng phía trước chợt nhìn thấy, chính là những con đường mòn dẫn vào cửa nhà ấm áp, lấy lại niềm vui vô song.

“Em chờ anh trở về.”

“Ngày mai anh lên đường.” Anh hơi tạm dừng, sau đó anh nói, “Ừ, anh yêu em.”

53. Chương 53

Bối Nhĩ Đóa gần như có chút phiền não, nguyên nhân là sau này Diệp Trữ Vi dần lộ rõ dòng máu đang chảy trong người thuộc về nhà họ Diệp, đều có phẩm chất riêng, quần vợ.

Mọi người đều biết, Diệp Viễn chính là người sáng lập ra ngành công nghiệp du lịch, trình độ quần vợ của ông cũng đạt đến mức độ thái quá, trên cơ bản uống một ngụm trà, ăn một muỗng cơm đều sẽ quay đầu nhìn vợ đến thâm tình, nếu không nhìn thấy mục tiêu, nháy mắt sẽ nổi giận.

Bối Nhĩ Đóa từng cho rằng cô lấy Diệp Trữ Vi là vì tính cách, anh tuyệt đối không giống với Diệp Viễn khoa trương, nhưng thực tế cô quá lạc quan, tỷ như chủ nhật tuần trước, cô thừa dịp anh ở nhà nên tự mình ra ngoài mua điểm tâm, sau khi trở về còn bị anh nghiêm cấm chất vấn.

“Nhĩ Đóa, em đã đi đâu? Tại sao không cầm theo điện thoại?”

“Em đi mua bánh ngọt, đi nhanh về nhanh nên em lười mang theo điện thoại thôi ạ.”

“Đi nhanh về nhanh? Đã qua hai mươi hai phút ba mươi lăm giây.”

“ Thời gian cũng không tính là lâu mà.”

“Quan trọng là em đi ra ngoài không báo với anh.”

“Em cũng không phải con nít, ra cửa một chút cũng cần anh phê duyệt sao?”

“Ồ, vậy à?” Anh nhớ tới một chuyện gì đó, không nể mặt nói, “Là ai nói qua, nếu vợ mình phạm phải sai lầm, người chồng hẳn phải đại nhân đại lượng tha thứ cho họ như một đứa con trẻ?”

Bối Nhĩ Đóa nghẹn lời.

“Nhĩ Đóa.” Anh cúi đầu nhìn vào mắt cô, lại kéo tay cô, thuận tiện ra lệnh, “Về sau đừng đi ra ngoài một mình.”

Lúc đó cô không nghĩ nhiều, gật gật đầu đáp ứng, lại không nghĩ rằng bằng đến vài ngày sau, cô nói với anh muốn đi đến cửa hàng tiện lợi, lại bị anh hỏi: “Em muốn đi tới cửa hàng tiện lợi? Thời gian là bao lâu.”

Cô thực sự cảm thấy anh có chút khoa trương.

Nhớ lại đã cùng Diệp Trữ Vi kết hôn nửa năm, ngoại trừ việc lần trước anh đi công tác, cơ hồ là mỗi ngày bọn họ đều ở chung.

Có lần, Đường Lập gọi điện muốn cùng cô đi dạo phố, Diệp Trữ Vi chỉ nhẹ nhàng nói: “Vừa vặn anh cũng muốn đi ra ngoài, cùng nhau đi.”

Tới trung tâm thương mại, Đường Lập nhìn thấy Bối Nhĩ Đóa dẫn theo Diệp Trữ Vi thì cười thầm, thừa dịp Diệp Trữ Vi ở chỗ khác, nhỏ giọng châm chọc cô: “Diệp Trữ Vi bây giờ giống như cái đuôi của cậu vậy, cậu đi đâu thì anh ta liền có mặt ở đó, hơn nữa còn là cái đuôi quá lớn, cả ngày không thấy mệt mỏi sao?”

“Là anh ấy muốn đi cùng tớ.” Bối Nhĩ Đóa cũng nhỏ giọng nói, “Đến cuối cùng là tớ không thể nào để anh ấy ở nhà.”

“Vì sao không thể?” Đường Lập kinh ngạc, Diệp Trữ Vi là một người đàn ông, chẳng lẽ không có khả năng tự chăm sóc.

Vừa dứt lời, Diệp Trữ Vi đã cao lãnh đi ngang qua trước mặt họ, thuận tiện bỏ lại một câu: “Bởi vì bọn anh là vợ chồng mới cưới, còn đang trong giai đoạn hưởng tuần trăng mật.”

Đường Lập chớp chớp mắt, phản ứng chậm chạp: “Ý anh là em quấy rầy hai người?”

Vì không muốn đả kích bạn tâm giao, Bối Nhĩ Đóa lắc đầu, dùng ánh mắt khiển trách: “Trữ Vi, anh không được bắt nạt Đường Lập, đừng quên cậu ấy bây giờ đang cô đơn, chuyện này là do cháu ngoại của anh gây ra.”

“Em không lấy thân phận của mình để dạy dỗ anh ta hay sao?”

“Dạy dỗ thì có ích lợi gì, có bản lĩnh thì anh ta bù lại tâm lý tổn thương của Đường Lập đó.”

“Anh gọi anh ta tới đây tính tiền, thuận tiện sai vặt anh ta đi mua đồ uống.”

Đường Lập vừa nghe thì lập tức lấy cớ nói còn có việc, sau đó cô co giò chạy thẳng.

Diệp Trữ Vi hơi chút hài lòng nhìn vợ: “Bây giờ chúng ta có thể hẹn hò riêng rồi.”

Về sau Đường Lập không dám hẹn hò Bối Nhĩ Đóa đi ra ngoài nữa, còn cẩn thận tuyên thệ: “Để duy trì phẩm giá tôn nghiêm, tớ kiên quyết tránh làm phiền tới Diệp Trữ Vi và cậu, một bên cổ vũ cho đôi trẻ sớm sinh quý tử.”

Một lần khác, Bối Nhĩ Đóa đưa Diệp Trữ Vi đến nhà hàng dùng cơm cùng với bố mẹ cô.

Trên bàn cơm, Diệp Trữ Vi chăm sóc Bối Nhĩ Đóa như một đứa trẻ, mỗi khi cô chuẩn bị gắp thìa gấp thức ăn, anh đều giành trước một bước: “Muốn ăn cái gì? Anh giúp em.”

Nói xong, anh gắp lưỡi vịt, cá viên, măng can, nấm đông cô vào chén của cô, từ đầu tới cuối cô không có cơ hội từ chối.

Từ Trình Phân mỉa mai nói: “Cậu không cần ở trước mặt chúng tôi giả vờ giả vịt.”

Diệp Trữ Vi dùng thìa, giải thích: “Con luôn luôn đối xử với cô ấy như thế này.”

Bối Hành An có chút không vui, cố ý nói: “Nhĩ Đóa hồi nhỏ thích nhất là được bố đút cơm cho ăn, nếu bố không đút, một muỗng cơm nó cũng không ăn.”

Diệp Trữ Vi nói: “Đó là chuyện của quá khứ ạ, tình huống bây giờ chỉ cần con không ở bên cạnh, cô ấy một muỗng cũng không nuốt trôi.”

Khóe miệng Bối Hành An giựt giựt.

Diệp Trữ Vi lấy tay phải nắm tay trái Bối Nhĩ Đóa: “Bố đừng lo, con sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô ấy, để cô ấy không thể bỏ ăn buổi nào.”

Bối Nhĩ Đóa, Bối Hành An cùng Từ Trình Phân: “.”

Sau đó, Bối Hành An nghiêm túc nói với con gái: “Trữ Vi đối với con thật chu đáo.”

Bối Nhĩ Đóa thẳng thắn thừa nhận: “Vâng ạ.”

“Nhưng dường như nó cũng quản con hơi nhiều, đã bao lâu con không đến thăm bố rồi? Mỗi lần đến là nó lại đi theo, bố cũng không có cơ hội cùng con tâm sự, muốn ôm con một cái cũng cảm thấy khó khăn.” Bối Hành An lạc giọng lắc đầu, lại nhìn về phía con gái, hồ nghi nói, “Càng nhìn cách nó đối xử với con bố lại càng có một loại cảm giác, rằng con đã bị nó giam cầm rồi sao?”

.

Một thời gian sau, Bối Nhĩ Đóa tự nhiên có chút phiền nhiễu, tuy rằng ở chung với Diệp Trữ Vi rất hạnh phúc, nhưng cá nhân cô muốn có một không gian riêng, mà hiển nhiên sau khi cô ở cạnh anh, không gian riêng này ngày càng thu hẹp, kề cận biến mất.

Sầu nào đến một tuần sau, Bối Nhĩ Đóa lớn mật đưa ra một quyết định, cô dự định vào tết âm lịch sẽ cùng Bối Hành An về quê thăm người thân, Diệp Trữ Vi dĩ nhiên không thể đi chung, bởi vì thời gian đó anh phải trực ban.

Lúc thời gian gần kề, Bối Nhĩ Đóa mới đem kế hoạch nói cho Diệp Trữ Vi biết, Diệp Trữ Vi biết về mặt không biến sắc, khẳng định một câu: “Em muốn đi năm ngày?”

“Vâng, đã ba năm nay em chưa về quê, chú và mợ em cũng vừa mới xây xong nhà ở dưới chân núi, môi trường yên tĩnh, không khí trong lành, bọn họ mời bố và em đến chơi vài ngày.”

“Năm ngày?” Anh lại cân nhắc về con số này.

Bối Nhĩ Đóa hơi khấn trương nhìn anh, rất sợ anh lại nói câu: “Năm ngày không được.”

“Ừ, anh biết rồi.” Anh nhanh chóng nói.

Bối Nhĩ Đóa nghe được câu trả lời của anh, cô không thể tin: “Anh đồng ý rồi?”

“Hiếm khi hít thở không khí núi rừng, tốt cho cơ thể của em, anh không có lý do gì để phản đối.”

Bối Nhĩ Đóa nghe vậy thì cảm thấy thoải mái, không nghĩ tới nhanh như vậy đã được Diệp Trữ Vi đồng ý, khen anh hết lời, cô lảng lảng trở về phòng, khoan khoái bắt đầu thu xếp hành lý.

Trên đường ngồi xe về quê, Bối Nhĩ Đóa cảm thấy bứt rứt khi bỏ rơi Diệp Trữ Vi ở nhà, mà khi tiếp xúc với núi rừng mộc mạc và yên tĩnh, những bứt rứt kia đã tan thành mây khói.

Cô chụp ảnh, đăng trên Weibo, còn viết một câu: “Một người lẳng lặng thưởng thức ánh trăng, nghe tiếng gió rừng, cảm giác thật sự tự do tự tại.”

Khu vực bình luận nhanh chóng xuất hiện các câu hỏi nghi hoặc.

“Kết hôn mới bao lâu? Ly hôn rồi sao?”

“Tự do tự tại? Là ám chỉ sau khi kết hôn bạn bị ràng buộc, hít thở không thông?”

“Diệp Trữ Vi ăn chơi đàng điếm, bỏ bạn ở tại núi rừng hoang vu?”

“Những lời này là đang oán trách Diệp Trữ Vi? Thôi, một mình cô đơn vẫn tốt hơn.”

“Muốn cùng anh ta sinh con thì cứ việc nói thẳng thôi.”

“Bạn thật đáng thương.”

Bối Nhĩ Đóa nhìn mớ bình luận này mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cuối cùng chuyện này là sao, chẳng lẽ cô không có quyền được ở một mình?

Sau vài giây, Đường Lật gọi điện quan tâm hỏi: “Nhĩ Đóa, tại sao cậu lại ở trên núi một mình? Diệp Trữ Vi đâu? Hai người đã xảy ra chuyện gì, rất nghiêm trọng sao?”

Bối Nhĩ Đóa triệt để không nói nên lời, yên lặng tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp, trong đầu không ngừng hiện lên tên người nào đó.

Ngày đầu tiên ở quê, phong cảnh hữu tình, không khí mát mẻ, ngoại trừ việc đi chơi nhiều thì cô hơi mệt, thời gian khác Bối Nhĩ Đóa thật sự vui, ngày thứ hai, đứa em họ lại đưa cô đi ngắm cảnh, câu cá, còn hái được thảo, ngày thứ ba không còn việc gì để làm, thời gian trở nên dài lâu và nhàm chán.

Bối Nhĩ Đóa ở trong sân phơi nắng đọc sách, ngẫu nhiên nâng mí mắt, nhìn đứa em họ nói chuyện cùng cô bạn gái.

Một lát sau, cô thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc sách.

“Chị.” Cậu ta đột nhiên đi đến trước mặt cô, ngưng ngừng nói, “Em dẫn bạn gái ra ngoài đi dạo, chị có gì cần thì hãy gọi điện thoại cho em.”

“Không sao, các em cứ đi chơi đi, chị thích đọc sách một mình.” Bối Nhĩ Đóa thông cảm nói.

“VẬY, CHÚNG EM ĐI ĐÂY.”

Bọn họ đi rồi, Bối Nhĩ Đóa mắt to tròn mắt nhỏ nhìn chú chó trong sân.

Nếu Diệp Trữ Vi ở đây thì tốt rồi, ý nghĩ này đột ngột khiến cho Bối Nhĩ Đóa ngạc nhiên, chỉ mới xa nhau hai ngày, vì sao cô lại có suy nghĩ như thế?

Trong hai ngày này, Diệp Trữ Vi chỉ nhắn cho cô đúng hai tin.

Ngày đầu tiên là: “Em tới nơi rồi sao?”

Ngày thứ hai là: “Ra ngoài nhớ mặc thêm quần áo, đừng để bị cảm lạnh.”

Tiếp theo thì anh không dặn dò thêm nữa. Còn hai ngày nữa cô mới được trở về, trong người cô có chút khó chịu.

Tuy rằng nơi này thoáng mát và yên tĩnh, nhưng khẩu vị thức ăn khá mặn, mỗi món ăn đều dính rất nhiều dầu mỡ, chỉ mới ăn một chút mà dạ dày cô đã cảm thấy khó chịu, cô nghĩ đến món rau xanh mì trứng gà của Diệp Trữ Vi, tuy rằng phong cảnh nơi này vô cùng dễ chịu nhưng nhìn lâu sẽ thấy đơn điệu, mặc dù người thân và bạn bè đều thân thiện, nhưng mỗi người nhìn thấy cô đều hỏi về chuyện kết hôn, khi nào thì sinh.

Không thể không thừa nhận, cô bắt đầu nhớ nhà.

Sau bữa cơm chiều, Bối Hành An nhìn thấy con gái có chút không yên lòng, hỏi cô làm sao vậy.

“Không có gì ạ, con chỉ đang nghĩ không biết Trữ Vi làm gì ở nhà.”

Bối Hành An vừa nghe liền hiểu: “Nguyên nhân là thân tại Tào doanh, tâm tại Hán(1), điều này không có gì lạ.”

(1) Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán: ‘người’ thì ở doanh trại của Tào Tháo nhưng ‘tim’ lúc nào cũng hướng về phe Hán (Lưu Bị, Quang Vũ, Trương Phi).

“Chẳng qua đột nhiên con nghĩ tới thôi ạ.”

“Nhớ nó thì gọi cho nó một cuộc điện thoại đi.”

“Không cần đâu ạ, anh ấy cũng vội tăng ca, về nhà thì nên nghỉ ngơi, con không muốn quấy rầy.”

Bối Hành An nở nụ cười: “Con trở về phòng mặc thêm áo khoác, mang khăn quàng cổ, cùng bố ra ngoài đi dạo.”

Năm phút sau, Bối Nhĩ Đóa cùng Bối Hành An hành tẩu ở giữa núi rừng thông qua con đường nhỏ.

“Trước khi con lên đường, Trữ Vi có gọi điện cho bố, nói mấy ngày nay muốn bố thay mặt nó chăm sóc cho con.” Giọng nói của Bối Hành An thoải mái, “Bố nghe xong thật sự buồn cười, khi nào thì đến phiên nó dặn dò bố như thế?”

“Thật hay giả ạ?” Bối Nhĩ Đóa cảm thấy ngọt ngào.

“Lúc đó bố nghĩ mình nghe nhầm, nhưng hai ngày nay mới phát hiện lời nói của nó rất hợp lý, so về phương diện chăm sóc con thì rõ ràng bố không cẩn thận bằng nó, đến cả đồ ăn do mẹ con nấu không hợp khẩu vị của con, bố cũng chưa từng phát hiện.”

Bối Nhĩ Đóa đưa tay nắm lấy tay ông: “Mẹ làm đồ ăn rất ngon ạ, chỉ là bữa ăn quá mức phong phú nên con ăn không tiêu thôi. Mỗi ngày bố cùng người thân, bạn bè ôn lại chuyện cũ, không chú ý tới cũng là chuyện bình thường.”

“Nhĩ Đóa, kỳ thực bố rất vui.”

“Vâng?”

“Nói thật, ngay từ đầu bố đối với sự xuất hiện của Trữ Vi là thành kiến ganh tị, con chấp nhận nó quá nhanh, còn vụng trộm kết hôn cùng nó, đương nhiên bố không cam lòng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, ngược lại bố thấy con thật may mắn, có thể gặp được một người như nó, đối với con hết sức chăm lo, che chở, thậm chí gia đình nó đều tôn trọng con, đây là phúc phần khó có được.”

“Bố, đây là lần đầu tiên con nghe được lời khen ngợi từ bố dành cho Trữ Vi!”

“Ở trước mặt Trữ Vi, bố thật sự không nói được.”

“Quan trọng là bố đã hoàn toàn ủng hộ anh ấy, đúng không ạ?”

“Bố đã sớm đồng ý, mẹ con cũng vậy, chỉ là ngoài miệng không nói rõ mà thôi.”

“Con biết hai người lúc đó đối với chuyện con kết hôn rất tức giận, rõ ràng là bản thân con không tốt, nhưng nếu cho con trở về thời điểm khi đó, con cũng sẽ làm như vậy. Con muốn cả đời được ở cùng anh ấy, tuy rằng đó chỉ là ý niệm trong nháy mắt, nhưng về sau nhất định sẽ không thay đổi. Rất lạ, chưa bao giờ con lại có thể quyết định một cách nhanh chóng như vậy.”

Tại Hàn Sơn, cùng bố đi tản bộ cũng là lúc Bối Nhĩ Đóa trải lòng, không cảm thấy xấu hổ, ngược lại cô còn rất thản nhiên.

“Bố biết.” Bối Hành An nhẹ giọng, “Bố cũng là người từng trải.”

Bối Nhĩ Đóa chăm chú nhìn ông.

“Sự khác biệt là, hai đứa đều yêu thương lẫn nhau, chắc chắn sẽ dắt tay nhau đến già.”

Năm ngày sau, Bối Nhĩ Đóa về nhà, thể trọng thay đổi, cô gầy ba cân.

Đối với kết quả này Diệp Trữ Vi chỉ có một câu: “Sự thật chứng minh, nếu không có anh ở cạnh, đến cơm em cũng không nuốt nổi.”

“ ”

“Cuộc sống ở núi rừng thật sự tự do tự tại?” Người nào đó không chút để ý hỏi.

“Không ạ, em cảm thấy nó nhàm chán và buồn tẻ.” Bối Nhĩ Đóa sửa sai.

“Không có anh ở bên cạnh, em cảm thấy thoải mái?”

“Không ạ, là cảm giác như mình thiếu đi một cái gì đó rất quan trọng.”

“Về sau em còn có hứng thú du ngoạn nếu không có anh?”

“Khụ khụ, sẽ không ạ.”

Diệp Trữ Vi thấy cô trả lời như thế thì tỏ vẻ hài lòng.

Đêm nay, Diệp Trữ Vi làm rau xanh mì trứng gà cho Bối Nhĩ Đóa, giúp cô mở nước ầm trong bồn tắm, vì cô sấy tóc, cuối cùng dùng phương thức cao cấp dạy dỗ cô thật lâu.

Sau khi ân ái, Bối Nhĩ Đóa ôm chầm Diệp Trữ Vi thành thật nói: “Em thừa nhận lần này đi về quê là muốn có một không gian riêng tư như trước kia, nhưng sau này em phát hiện, dường như thời gian không thể trở lại rồi.”

“Nếu anh tạo cho em cảm giác áp lực, em có thể nói thẳng, anh nhất định sẽ không quản lý kèm cặp em, cho em gặp gỡ bạn bè, người thân ở cùng nhau.”

“Thật sao?” Cô chế nhạo, “Anh sẽ cho phép em sao?”

“Dù sao thì cũng không được bao lâu em cũng tự biết đường về nhà.”

“ ”

Sau một khoảng thời gian, Diệp Trữ Vi thật sự thả lỏng kèm cặp đối với Bối Nhĩ Đóa, cho cô một ít thời gian tự do, Bối Nhĩ Đóa có thể cùng Đường Lật ra ngoài dạo phố, cùng bố uống trà câu cá, thậm chí còn có thể cùng mẹ đi ra ngoài dùng cơm.

Tuy nhiên, thời gian này cũng không kéo dài được lâu, thời điểm Bối Nhĩ Đóa phát hiện mình mang thai thì lập tức bị đình chỉ hết thấy mọi thứ.

Bác sĩ nói với Diệp Trữ Vi: “Thể chất của cô ấy không tốt lắm, thời gian mang thai nên ăn uống nhiều, nhưng cũng đừng mù quáng bồi bổ quá nhiều rau xanh và trái cây, chú ý cân bằng dinh dưỡng, chăm chỉ rèn luyện thân thể.”

“Cám ơn, tôi sẽ cố gắng ghi nhớ.” Diệp Trữ Vi nói.

Lúc ra khỏi bệnh viện, Diệp Trữ Vi nhìn Bối Nhĩ Đóa nói: “Từ hôm nay trở đi, em và con sẽ do anh phụ trách.”

“Vâng ạ.”

“Em muốn làm cái gì đều phải xin phép anh, bao gồm cả việc tự xuống lầu tản bộ.”

“Có cần thiết phải như vậy không? Chuyện này không giống như phụ trách, mà là anh ở sau lưng giám thị em và con, khống chế tự do của người khác.” Đã được thăng chức làm mẹ, Bối Nhĩ Đóa dũng khí đưa ra chất vấn, bộ mặt nghiêm trang hỏi, “Anh quyết định như vậy, có hỏi qua con hay chưa?”

“Con đã ngầm đồng ý, em còn có điều gì dị nghị hay sao?”

“ ”

Ngày qua ngày, người nhà họ Diệp luôn chăm sóc Bối Nhĩ Đóa nghiêm ngặt, một người thì khỏe mạnh dần dần trưởng thành, một người thì béo ra trông thấy.

Khi có bản kết quả khám thai, nhìn vào mỗi con số, Diệp Trữ Vi tỏ vẻ hài lòng.

“Căn cứ vào xương đùi của thai nhi.” Diệp Trữ Vi ngưng lại suy nghĩ, sau đó anh buông bản siêu âm trên tay, nhìn Bối Nhĩ Đóa đang uống sữa tươi nói ra kết quả, “Thằng bé sẽ có một đôi chân dài.”

Bối Nhĩ Đóa đang muốn biểu hiện mừng rỡ, thuận tiện khoe khoang mình đã dưỡng thai rất tốt, Diệp Trữ Vi nhàn nhạt nói tiếp một câu, khiến cô thành công ngậm miệng lại.

Anh nói: “Bởi vì thằng bé có một người bố ưu thế, điều này hoàn toàn nằm trong dự liệu.”

The End

Tác giả có chuyện muốn nói:

Phiên bản trên mạng đến đây kết thúc, trong sách xuất bản dĩ nhiên sẽ có thêm rất nhiều phiên ngoại về gia đình nhỏ này và con cái của họ.

Cám ơn mọi người đã theo dõi về câu chuyện của Diệp Trữ Vi và Bối Nhĩ Đóa.

Nếu có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại nhau trong một câu chuyện khác.

Rất cảm ơn mọi người, cúi đầu.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-lech-de-thuong>